STEPHEN KING

SİS

SKELETON CREW

ALTIN KİTAPLAR

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI
SKELETON CREW

YAYIN HAKLARI
© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK
OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI
1. BASIM / AĞUSTOS 2017 / İSTANBUL
2. BASIM / OCAK 2018 / İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

ISBN 978 - 975 - 21 - 2314 - 4

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90
http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN
KING

SİS

Türkçesi
Gönül Suveren
Esat Ören

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
MEDYUM
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
GECE YARISINI İKİ GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
TEPKİ
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DR. UYKU
BAY MERCEDES
KİM BULDUYSA ONUNDUR
CEP
KÂBUSLAR PAZARI
SON NÖBET

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE/YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

Arthur ve Joyce Green'e

Ben senin kâbusunum
ben buyum işte
elimden gelen her şeyi
yapmak için...

- K.C. and the Sunshine Band

Yayıncının Notu:

Genişletilmiş basımını sunduğumuz *Sis*'te Esat Ören'in Türkçeleştirdiği öyküler şunlardır: "Burada Kaplan Var", "Bayan Todd'un Kestirme Yolu", "Jaunt", "Düğün Konseri", "Paranoyak: Bir İlahi", "Kum Dünyası", "Azrail'in Görüntüsü", "Owen İçin", "Otto Amcanın Kamyonu", "Sabah Dağıtımı (Sütçü #1)", "Kocaman Tekerlekler (Sütçü #2)", "Annane", "Esnek Kurşunun Türküsü" ve "Boğaz". Kitaptaki "Giriş" ve "Notlar" kısımları da Esat Ören tarafından çevrilmiştir. Gönül Suveren'in Türkçeleştirdiği ve kitabın önceki basımlarında da yer alan öyküler ise şunlardır: "Sis", "Maymun", "Kabil Canlandı", "Raft", "Tanrıların Bilgisayarı", "El Sıkışmak İstemeyen Adam", "Nona" ve "Yaşama Hırsı".

İçindekiler

Giriş

Bekle – sadece birkaç dakika. Seninle konuşmak istiyorum... sonra da seni öpeceğim. Bekle...

1

İstiyorsanız, alın size birkaç tane daha kısa hikâye. Hayatımın uzun bir dönemini kapsıyor bu hikâyeler. En eskisi olan "Azrail'in Görüntüsü" ben on sekiz yaşımdayken yazıldı; üniversiteye başlamadan önceki yaz. Aslında bu fikir aklıma geldiğinde West Durham'deki (Main) evimizin arka bahçesinde abimle basket atıyorduk; şimdi bunu tekrar okumak o eski günleri üzülerek anmama neden oldu. En yenisi olan "Esnek Kurşunun Türküsü"nü ise 1983 Kasım'ında bitirdim. Bu da on yedi yıllık bir süre demektir ve sanırım, Graham Greene, Somerset Maugham, Mark Twain ve Eudora Welty gibi uzun ve verimli kariyerleri olan yazarlarınkiyle kıyaslandığında pek göze çarpmaz, ama Stephen Crane'inkinden daha uzun bir süredir ve H. P. Lovecraft'ınkiyle aynı uzunluktadır.

İki yıl önce bir arkadaşım neden hâlâ hikâyelerle uğraştığımı sormuştu. Ona göre, romanlarım çok iyi para getiriyordu, kısa hikâyelerimse zaman kaybıydı.

"Bunu neye dayanarak söylüyorsun?" diye sordum ona.

Playboy dergisinin bu konuşmaya yol açan son sayısını gösterdi. Dergide yayınlanmış bir hikâyem vardı ("Tanrıların Bilgisayarı" – bunu bu kitapta bulacaksınız) ve arkadaşıma haklı bir gururla bunu göstermiştim.

"Bu hikâyen için ne kadar para aldığını söylemende sakınca yoksa neye dayanarak söylediğimi açıklayayım."

"Hiçbir sakıncası yok," dedim. "İki bin dolar aldım. Pek de fındık fıstık parası sayılmaz, Wyatt."

(Aslında adı Wyatt değil, ama onu mahcup etmek istemiyorum.)

"Hayır, iki bin dolar almadın," dedi Wyatt.

"Öyle mi? Banka cüzdanıma mı baktın?"

"Hayır. Ama bunun için bin sekiz yüz dolar aldığını biliyorum, çünkü yüzde onunu temsilcin alıyor."

"Haklısın," dedim. "Ve o bunu hak ediyor. Bana *Playboy*'da yer buldu. Oldum olası *Playboy*'da bir hikâyemin yayınlanmasını istemişimdir. Demek ki, iki bin yerine bin sekiz yüz dolar almışım, n'olmuş yani?"

"Hayır, eline 1710 dolar geçti."

"*Ne*?"

"İşletme yöneticinin net gelirinden yüzde beş aldığını söylememiş miydin?"

"Peki, tamam; 1800'den 90 dolar eksik. Bence 1710 dolar hâlâ fena para sayılmaz..."

"Ama miktar o değildi," diye üsteledi bu sadist dost. "Aslında sefil bir 855 dolardan ibaretti."

"*Ne*?"

"Ne yani, sen yüzde ellilik vergi diliminde değil misin, Steve-O?"

Sustum. O dilimde olduğumu biliyordu.

"Ve," diye devam etti hırpalamaya, "eline tam olarak geçen miktar 769,50 dolar oldu, değil mi?"

İsteksizce başımı sallayarak bunu kabullendim. Maine vergi yasasına göre benim dilimimde olanlar federal vergilerinin yüzde onunu eyalete ödemek zorundalar. 855 doların yüzde onu da 85 dolar ediyor.

"Bu hikâyeyi yazman ne kadar zamanını aldı?" diye bastırdı Wyatt.

"Bir hafta falan," dedim. Aslında bazı eklemeler yaptığım için iki hafta sürmüştü, ama bunu Wyatt'a söyleyecek değildim.

"Demek ki, bir haftada 769,50 dolar kazandın," dedi. "New York'ta bir sıhhi tesisatçının bir haftada ne kadar kazandığını biliyor musun, Steve-O?"

"Hayır," dedim. Bana Steve-O denmesinden hiç hoşlanmam. "Sen de bilmezsin."

"Tabii ki biliyorum," dedi. "Vergiler çıktıktan sonra yaklaşık 769,50 dolar. Bu durumda, anladığım kadarıyla sen zarar ediyorsun." Bunu bir kahkaha atarak taçlandırdıktan sonra, buzdolabında başka bira var mı, diye sordu. Yok, dedim.

Bu kitabın bir nüshasını dostum Wyatt'a gönderirken bir de not iliştireceğim. Notta yazacağım şey şöyle olacak: *Bu kitap için bana ne kadar ödeme yapıldığını sana söylemeyeceğim, ama şu kadarını bilmeni isterim, Wyatt: "Tanrıların Bilgisayarı" hikâyesi için elime şu âna kadar geçen miktar 2300 dolar; o gün evimdeyken kafama çaldığın o 769,50 dolar da buna dahil değil.* İmzamı Steve-O olarak attıktan sonra bir de not ekleyeceğim: *Aslında o gün buzdolabımda epey bira vardı, sen gittikten sonra hepsini ben içtim.*

Bu onu susturur herhalde.

2

Ne var ki, mesele para değildir. "Tanrıların Bilgisayarı" adlı hikâyeme 2000 dolar aldığım için sevindiğimi itiraf ederim, ama *Startling Mystery Stories* dergisinde yayınlanan "Azrail'in Görüntüsü" için aldığım 40 dolar da beni aynı derecede sevindirmişti. Aynı sevinci "Burada Kaplan Var", Maine Üniversitesi'nin edebiyat dergisi *Ubris*'te yayınlanınca, katkıda bulunduğum için bana on iki nüsha gönderdiklerinde de duymuştum.

Diyeceğim şu: Para her zaman memnun eder; kendimizi kandırmayalım (hiç değilse şimdilik). Hikâyelerim *Cavalier, Dude* ve *Adam* gibi erkek dergilerinde düzenli olarak yayınlanmaya başladığında ben yirmi beş yaşındaydım, karım yirmi üç. Bir ço-

cuğumuz vardı, bir tanesi de yoldaydı. Haftada elli-altmış saat, saati 1,75 dolar karşılığında bir çamaşırhanede çalışıyordum. O günlerdeki mali durumumuz için "bütçe" kelimesi komik kaçardı. O hikâyeler için gönderilen çekler (kabul edildiğinde değil, yayınlandığında) tam zamanında elimize geçip ya bebeğin kulak iltihabı için antibiyotik almamızı ya da evimizdeki telefonun borcunu ödeyip bir ay daha kullanabilmemizi sağlıyordu. Lamı cimi yok, para daima çok işe yarar ve sevindirir. *Tılsım* romanında Lily Cavenaugh'nun söylediği gibi (bu replik bana değil, Peter Straub'a aittir), "Hiçbir zaman çok sıska veya çok zengin olamazsın." Eğer buna inanmıyorsanız, hiçbir zaman gerçekten şişman veya gerçekten yoksul olmamışsınızdır.

Her şeye rağmen bu işi sırf para için yapmazsınız; yoksa bir maymundan farkınız kalmaz. İşin sonunda elime ne geçecek, diye düşünmezsiniz, yoksa maymundan farkınız kalmaz. Bu işi saat başı ücret, yıllık ücret, hatta hayat boyu elinize geçen ücret olarak hesaplamazsınız, yoksa maymundan farkınız kalmaz. Her ne kadar öyle düşünmek hoş da olsa, bu işi sevdiğiniz için de yapmazsınız. Yaparsınız, çünkü yapmamak intihar olur. Ve bu iş çetin bir uğraş da olsa, olumlu yanları da vardır; bunun ne olduğunu Wyatt'a söyleyemem, çünkü bunu anlayacak tipte bir insan değildir.

Örneğin, "Tanrıların Bilgisayarı" hikâyesini ele alalım. Yazmış olduğum en iyi kısa hikâyem değildir ve herhangi bir ödül alacağını da sanmam. Ama çok da kötü sayılmaz. Eğlencelidir. Bir ay önce kendime bir kelime işlemci satın aldım (büyük bir Wang; lütfen ukala yorumlarınızı kendinize saklayın) ve bununla ne yapabileceğimi kestirmeye çalışıyordum. Özellikle EKLE ve SİL tuşlarına bayılmıştım; bu sayede yanlış kelimelerin üstünü çizme ve düzeltme imleri tarihe karışıyordu.

Bir gün fena halde bir virüs kaptım. Hepimizin başına gelebilecek bir şey. İçimde çivilerle çakılmamış ne varsa, büyük bir hızla alttan üstten çıkmaya başladı. Gece olduğunda durumum

iyice kötüleşmişti – titremeler, yüksek ateş, sızlayan eklemler... Karnımdaki bütün kaslar büzülmüştü ve sırtım ağrıyordu.

O geceyi banyodan dört adım uzaklıktaki misafir yatak odasında geçirdim ve gece dokuzdan sabahın ikisine kadar uyudum. Uyandığımda hastalığın artık geçmiş olduğunu biliyordum, ama çok bitkin olduğum için yataktan kalkmadım. Yattığım yerde kelime işlemcimi, EKLE ve SİL tuşlarını düşünmeye başladım. Aklıma gelen fikir şöyleydi: "O adam (aslında bu hep ben olurum) bir cümle yazsa ve sonra SİL tuşuna bastığı zaman o cümlenin konusu dünyadan siliniverse tuhaf olmaz mıydı?" Zaten bütün hikâyelerim böyle başlar: "... olsaydı, çok tuhaf olmaz mıydı?" Bunların çoğu korkutucudur, ama yine de anlattığım çoğu kimseyi güldürmüştür.

Her neyse, işe bu SİL tuşunu hayal ederek başladım ama kafamda henüz bir tablo oluşmamıştı. O adamın (hikâye kelimelere dökülene ve ona bir isim yakıştırana kadar sadece "o adam") duvardaki resimleri, oturma odasındaki iskemleleri, New York şehrini ve savaş kavramını silişini izliyordum. Derken aklıma ona bazı şeyleri ekletmek ve bu şeyleri pat diye ortaya çıkarıvermek geldi.

Sonra, "Ona iliklerine kadar kötü olan bir eş vereyim –belki onu silmek ister– ve çok iyi olan birini ekleteyim, diye düşündüm. Derken uyuyakalmışım. Ertesi sabah az çok iyileşmiştim. Virüsün etkisi geçti ama hikâye kafamda kaldı. Bunu yazdım fakat hikâye hiç de tahmin ettiğiniz şekilde bitmeyecek. Zaten hiçbir zaman öyle olmaz.

Size daha ayrıntılı bir resim çizmem gerekmez, değil mi? Bu işi para için yapmazsınız; kendinizi kötü hissetmekten kurtaracağı için yaparsınız. Böyle bir şeye sırt çeviren kadın veya erkek, maymundan farksızdır, o kadar. Bu hikâyenin bana getirisi, uyuyamayacağımı sandığım bir zamanda uyumamı sağlamak oldu. Ben de karşılık olarak onu istediği gibi somutlaştırdım. Gerisi sadece yan etkilerdir.

3

Daimi okurlarım, umarım bu kitabı beğenirsiniz. Korkarım, çoğunuz kısa hikâyelerin gerçek hazzını unutmuş olduğunuz için bunu bir roman kadar sevmeyeceksiniz. Uzun ve iyi bir romanı okumak, çoğu bakımdan uzun ve tatmin edici bir ilişki yaşamaya benzer. *Creepshow*'un(*) yapımı için Maine'le Pittsburgh arasında mekik dokuyuşumu hatırlıyorum. Hem uçma korkum hem de hava trafiği kontrolörlerinin grevde olması ve Reagan'ın grevcileri işten atması nedeniyle bu yolculukları otomobilimle yapıyordum. Colleen McCullough'un *Gazap Kuşları* adlı romanı sekiz teyp kasetindeydi ve yolda hep bunu dinliyordum. O beş hafta süresince bu kitapla ilişki yaşamadım; onunla evlenmiş gibi oldum. En sevdiğim kısmı, o habis yaşlı kadının on altı saat içinde çürüyüp kurtçuklar içinde kalmasıydı.

Kısa hikâye bambaşka bir şeydir – bir yabancı tarafından karanlık bir yerde kondurulan bir öpücüğe benzer. Tabii ki bu uzun süreli bir ilişki veya evlilikle aynı şey değildir, ama öpücükler de hoş olabilir ve kısa süreli oluşu onu daha cazip kılar.

Yıllar geçtikçe kısa hikâye yazmak benim için daha kolay olmadı; tersine zorlaştı. Her şeyden önce bunu daha kısa zamanda yazmam gerekti. Başka bir nedense bunların daima büyümek isteyişleri oldu. Ve bu hikâyelere ses yakıştırmak zorlaştı. "O adam" fikri bir türlü oturamadı.

4

Pekâlâ, benden bu kadar. Birkaç kişiye teşekkür edebilir miyim? (İsterseniz bu kısmı atlayabilirsiniz.)

Bu projeyi gerçekleştirdiği için Bill Thompson'a teşekkür ederim. İlk kısa hikâyeler kitabı olan *Hayaletin Garip Huyları*'nı birlikte hazırlamıştık ve bunu yapmak da onun fikriydi. O gün-

(*) Stephen King'in senaryosunu yazdığı, George A. Romero'nun yönetmenliğini yaptığı korku filmi (1982). –*yhn.*

den sonra Arbor House'a taşındı, ama nereye giderse gitsin ona olan sevgim hiç azalmaz. Eğer kitap yayıncılığında gerçek bir centilmen varsa, o da bu adamdır. İrlandalı kalbinle çok yaşa, Bill?

Yardımları için Putnam'daki Phyllis Grann'a teşekkür ederim.

Başka bir İrlandalı olan temsilcim Kirby McCauley'e bunların çoğunu sattığı ve içindeki en uzun hikâye "Sis"i bana zorla yazdırdığı için teşekkür ederim.

Bu iş giderek Oscar ödül törenindeki teşekkür konuşmalarına döndü ama siktir et.

Dergi editörlerine de teşekkürlerimi sunarım: *Redbook*'tan Kathy Sagan, *Playboy*'dan Alice Turner, *Cavalier*'den Nye Willden, *Yankee*'deki dostlar, *Fantasy & Science Fiction*'dan Ed Ferman – adamım benim!

Daha pek çok kişiye teşekkür borçluyum ve hepsinin de adını verebilirim, ama sizi daha fazla sıkmak istemiyorum. Teşekkürün en büyüğü, her zaman olduğu gibi siz, daimi okurlarıma; çünkü en çok sizlere borçluyum. Siz olmadan bu iş bir kapalı devreden ibaret kalır. Eğer bu hikâyelerden herhangi biri sizi oyalar, yemek molanızda veya uçak yolculuğunuzda sıkıntınızı dağıtabilirse, benim için en büyük ödül bu olur.

5

Pekâlâ, reklamlar bitti. Şimdi koluma girip sıkıca tutunun. Birçok karanlık mahzene gireceğiz, ama sanırım yolu biliyorum. Yeter ki kolumu bırakmayın. Ve eğer sizi o karanlıkta öpersem, bunun üstünde durmayın; sadece sevgilim olduğunuz içindir.

Şimdi dinleyin:

15 Nisan 1984
Bangor, Maine

Sis

1. Fırtınanın Gelişi

Olanları anlatıyorum... Kuzey New England'ın gelmiş geçmiş en müthiş sıcak dalgası 19 Temmuz gecesi sona ererken, bütün Batı Maine bölgesini şiddetli fırtınalar sarsmaya başlamıştı. Şimdiye kadar tanık olduğum fırtınaların en korkuncuydu bunlar.

Biz Uzun Göl'ün kıyısında oturuyorduk. Karanlık basmadan az önce, ilk fırtınanın suları döverek bize doğru yaklaştığını gördük. Bir saat öncesine kadar hava son derecede durgundu. Babamın 1936'da bizim kayıkhaneye astığı Amerikan bayrağı, direğinden gevşekçe sarkıyor, ucu bile oynamıyordu. Sıcak sanki elle tutulacak kadar yoğun, taşocağının dibindeki kara sular kadar derindi. O gün akşamüzeri üçümüz yüzmeye gitmiştik. Ama derinlere açılmadıkça, su insanı ferahlatmıyordu. Steff de ben de derinlere açılmak istemiyorduk, çünkü Billy bizi izleyemezdi. Henüz beş yaşındaydı.

Beş buçukta, göle bakan balkonda iştahsız iştahsız yemek yedik. Jambonlu sandviç ve patates salatası. Kimsenin canı Pepsi'den başka bir şey istemiyor gibiydi. Şişeler buz dolu çelik kovada duruyordu.

Billy akşam yemeğinden sonra bir süre küçük trapezinde oynamaya gitti. Steff'le ben de balkonda oturduk. Pek konuşmadan

sigaralarımızı içiyor, dümdüz bir aynaya benzeyen, kasvetli gölün karşı kıyısındaki Harrison'a bakıyorduk. Oraya buraya gidip gelen birkaç motorun homurtusu duyuluyordu. Kışın yapraklarını dökmeyen ağaçlar toza bulanmıştı, sıcağa yenik düşmüş gibi gözüküyorlardı. Fırtına habercisi mor renkli dev bulutlar batıda ağır ağır toplanıyordu. Bir ordu gibi. Şimşekler çakıyordu. Komşumuz Brent Norton'ın, Washington Dağı'nın tepesinden yayın yapan ve sadece klasik müzik çalan istasyona ayarlanmış olan radyosu, her şimşek çakışında korkunç parazit yapıyordu. Brent Norton, New Jersey'li bir avukattı. Uzun Göl'deki küçük evine sadece yazları gelirdi. Evde ne kalorifer kazanı vardı ne de ısı yalıtımı. Norton'la iki yıl önce sınır yüzünden tartışmaya başlamış, sonunda o bölgenin mahkemesine kadar gitmiştik. Davayı ben kazanmıştım. Norton da davayı buralı olmadığı için kaybettiğini iddiaya kalkışmıştı. Yani birbirimize karşı dostça duygular beslemiyorduk.

Steff içini çekti ve çapraz askılı, omuzları açık bluzunun önünü kaldırarak göğüslerini yelpazelemeye çalıştı. Bu hareketin onu serinlettiğini sanmıyordum. Ama oldukça çekici görünüyordu.

"Seni korkutmak istemiyorum," dedim, "ama galiba korkunç bir fırtına yaklaşıyor."

Steff bana kuşkuyla baktı. "Dün gece de fırtına bulutları toplandı David, önceki gece de. Sonra dağıldı."

"Bu gece dağılmayacak."

"Öyle mi?"

"Fırtına şiddetlenirse alt kata ineriz."

"Çok şiddetlenir mi sence?"

Gölün bu kıyısına, bütün yıl boyunca oturulabilecek ilk evi babam yapmıştı. Hemen hemen çocuk denilecek bir yaşta, iki kardeşiyle birlikte, şimdi evin bulunduğu yere yazlık bir kulübe kurmuştu. Ve 1938'de bir yaz fırtınası evi yıkmıştı, taş duvarları bile. Sadece kayıkhane zarar görmemişti. Babam da bir yıl sonra büyük evi yapmaya koyulmuştu. Şiddetli fırtınalarda çevreye en

çok ağaçlar zarar verir. Ağaçlar yaşlanır, rüzgâr da onları devirir. Tabiat ana, evini zaman zaman böyle temizler işte.

"Bilmiyorum," dedim. Bu bir bakıma doğruydu. 1938'deki korkunç fırtına konusunda sadece bazı hikâyeler duymuştum. "Ama rüzgâr gölden büyük bir hızla esebilir."

Bir süre sonra Billy döndü. Çok terlediği için trapezde pek eğlenemediğinden yakınıyordu. Saçlarını karıştırarak ona bir Pepsi daha verdim. Böylece dişçiye daha fazla iş çıkacaktı.

Fırtına bulutları yaklaşıyor, maviliği yutuyordu. Fırtına çıkacağı kesindi artık. Norton radyosunu kapatmıştı. Billy, annesiyle benim aramızda oturmuş, büyülenmiş gibi gökyüzünü seyrediyordu. Gök gürlüyordu. Ses göle yayılıyor, sonra da çevrede yankılanıyordu. Bulutlar dönüyor, yuvarlanıyordu. Bazen kara, bazen mor, bazen de damar damardılar. Sonra yine kapkara kesiliyorlardı. Yavaş yavaş gölün üzerine çöreklendiler. İnceden bir yağmur yağıyordu. Biz fırtınayı seyrederken, herhalde Bolster's Mill sağanak altındaydı. Hatta belki Norway kenti bile...

Derken havada bir kıpırdanma başladı. Önce kesik kesikti. Bayrağı havalandırıp bırakıyordu. Ortalık serinledi ve gittikçe soğudu. Vücutlarımızı kaplayan ter buz kesildi.

Tam o sırada, gölde ilerleyen gümüş perdeyi fark ettim. Harrison'u birkaç saniyede gözden silen perde, dosdoğru üstümüze geliyordu. Motorlar çoktan kaçmıştı.

Billy bizim branda koltukların küçük bir modeli olan koltuğundan kalktı. Portatif koltuğun arkasında adı bile yazılıydı. "Baba, bak!"

"İçeri girelim," diyerek ayağa kalkıp kolumu Billy'nin omzuna attım.

"Onu görüyor musun? Baba, nedir o?"

"Su hortumu. İçeri girelim."

Steff şaşkın şaşkın bana bir göz attı. "Haydi, Billy. Babanın dediğini yap."

Sürgülü cam kapıdan oturma odasına girdik. Kapıyı kapattım ve bir an durup dışarı baktım. Gümüş perde, gölün dörtte

üçünü aşmıştı. Giderek alçalan kapkara gökyüzüyle, parlak beyaz çizgili, kurşun rengi suların arasında çılgınca dönen dev bir fincana benziyordu. Göl, azgın denizler gibi korkunç bir görünüme bürünmüştü. Yüksek dalgalar birbirini izliyor, rıhtımlara ve mendireklere çarparak beyaz köpükler saçıyor, ortalardaki kaba dalgalar beyaz kafalarını göğe doğru kaldırıyordu.

Su hortumunu seyretmek insanı hipnotize ediyordu sanki. Tam bize eriştiği sırada müthiş bir şimşek çaktı. Bu çok parlak ışık, bütün eşyaların negatiflerini gözlerime işledi. Etkisi ancak otuz saniye sonra geçti. Telefon birden çalmaya başlayınca irkilerek döndüm. Karımla oğlum, gölün kuzeybatısına bakan büyük camlı pencerenin hemen önünde duruyorlardı. Gözlerimin önünde korkunç bir sahne belirdi. Galiba bu sadece babalarla kocalara özgü bir hayaldi. Büyük cam, öksürüğe benzeyen sert ama hafif bir ses çıkararak içeriye doğru patlıyor ve sivri uçlu parçalar birer ok gibi karımın çıplak karnına, oğlumun da yüzüne ve boynuna saplanıyordu. Engizisyonun uyandırdığı dehşet, kafanızın sevdikleriniz konusunda yarattığı hayallerin yanında hiç kalırdı.

İkisini de sertçe tutup geri çektim. "Ne yapıyorsunuz siz! Çekilin ordan!"

Steff beni hayretle süzdü. Billy ise gördüğü bir düşten yeni uyanmış gibi bakıyordu. Onları mutfağa sokup ışığı yaktım. Telefon yine çalıyordu.

Sonra rüzgâr etkisini göstermeye başladı. Ev dev bir uçak gibi havalandı sanki. Tiz bir ıslık sesi duyuldu. Ses bazen pes bir kükreme halini alıyor, sonra inceleşip bir çığlığa dönüşüyordu.

Steff'e, "Aşağıya inin!" dedim. Artık sesimi duyurabilmek için bağırıyordum. Tam tepemizde gök gümbürdüyor, dev kerestələr birbirine çarpıyormuş gibi korkunç bir ses çıkıyordu. Billy bacağıma sarılıp büzüldü.

"Sen de gel!" diye bağırdı Steff.

Başımı sallayarak onlara gitmelerini işaret ettim. Billy'nin kollarını bacaklarımdan zorlukla çözdüm. "Annenle git. Ben mum getireceğim. Elektrik kesilebilir."

Oğlum annesiyle gitti. Ben de dolapları karıştırmaya başladım. Şu mumlar da bir tuhaftır doğrusu. Yaz fırtınalarında elektriğin kesilebileceğini düşünerek her bahar bol bol mum alırsın. Ama tam gerekli olduklarında bir yere saklanıverirler.

Dördüncü dolabı karıştırıyordum. Burada neler yoktu ki... Steff'le dört yıl önce aldığımız ve hâlâ içmediğimiz esrarlı sigara. Billy'nin Auburn Oyuncakçısı'ndan aldığı, kendi kendilerine takırdayan takma dişler. Steff'in albümümüze yapıştırmayı unuttuğu desteyle fotoğraf... Searis Mağazası'nın kataloğunun altına ve Fryeburg Fuarı'nda tenis toplarıyla tahta şişeleri devirerek kazandığım Tayvan malı oyuncak bebeğin arkasına baktım.

Mumlar, gözleri ölü gözlerini andıran bebeğin arkasındaydı. Hâlâ selefona sarılıydı. Mumları aldığım sırada ışıklar söndü. Elektrik artık sadece gökyüzündeydi. Yemek odasını arka arkaya çakan mor ve beyaz şimşekler aydınlatıyordu. Billy'nin aşağıda ağlamaya başladığını duydum. Steff hafif mırıltılarla onu yatıştırmaya çalışıyordu.

Fırtınayı bir kere daha seyretmek istedim.

Su hortumu ya geçip gitmiş ya da kıyıya eriştiği zaman dağılmıştı. Gölün yirmi metre kadar ilerisini görebiliyordum. Sular çalkalanıyordu. Birinin kayık iskelesi sulara kapılmıştı. Belki de Jassers'larınkiydi. İskelenin kazıkları kâh havaya kalkıyor kâh sulara dalıyordu.

Alt kata indim. Billy bana doğru atılarak bacaklarıma sarıldı. Onu havaya kaldırıp sıkıca göğsüme bastırdım. Sonra da mumları yaktım. Koridorun sonunda, küçük atölyemin karşısındaki misafir yatak odasında oturduk. Mumların titrek, sarı ışığında birbirimizin yüzüne bakıyor ve fırtınanın homurdanarak evimize saldırmasını dinliyorduk. Yirmi dakika kadar sonra müthiş bir gürültü çevrede yankılandı. Yakındaki büyük çam ağaçlarından biri devrilmişti. Sonra birden ortalığa sessizlik çöktü. Daha doğrusu rüzgâr biraz hafifledi.

Steff, "Bitti mi?" diye sordu.

"Belki," dedim. "Belki bir süre için..."

Yukarı çıktık. Üçümüz de elimize birer mum almıştık. Sabah duasına giden keşişlere benziyorduk. Billy mumu gururla ve dikkatle taşıyordu. "Ateş"i taşımak onun için çok önemli bir şeydi. Bu sayede korkusunu da unuttu.

Fırtınanın evin çevresinde ne gibi bir zarara yol açtığını anlamak olanaksızdı. Her yer kapkaranlıktı. Billy'nin yatma saati gelip geçmişti. Ama ikimiz de onu götürüp yatırmaktan söz etmedik. Oturma odasına yerleşip rüzgârı dinledik, şimşekleri seyrettik.

Rüzgâr bir saat kadar sonra yine şiddetlenmeye başladı. Üç hafta boyunca sıcaklık otuz dört derecenin altına düşmemişti. Portland jet limanındaki meteoroloji istasyonu, bu yirmi bir günün altısında sıcaklığın kırkı da aştığını bildirmişti. Hava gerçekten garipti. Aslında çok kötü bir kış geçirmiştik, ilkbahar da geç gelmişti. Sıcak dalgası da bunlara eklenince, bazı kişiler yine o eski hikâyeyi yinelemeye başlamışlardı: Bütün bunlar 1950'lerde yapılan atom bombası deneylerinin uzun vadeli sonuçlarıydı. Kıyamet gününün yaklaştığını söyleyenler de vardı. En bayat hikâye de buydu tabii.

Fırtına önceki kadar şiddetli değildi, ama ilk saldırıda kırılmış olan birkaç ağacın gürültüyle devrildiklerini duyduk. Rüzgâr yine hafiflerken, bir ağaç bizim çatının üzerine yıkıldı. Bir tabuta indirilen yumruğun çıkardığı gürültüye benzeyen bir ses duyuldu. Billy sıçradı ve korkuyla tavana baktı.

"Tavan çökmez, Şampiyon," dedim.

Oğlum endişeli endişeli gülümsedi.

Saat ona doğru yine fırtına başladı. Korkunçtu. Rüzgâr kulakları sağır edercesine uluyor, birbiri ardından çakan şimşekler çevreyi aydınlatıyor, ağaçlar devriliyordu. Göl kıyısından bir çatırtı yükseldi. Steff alçak sesle bağırdı. Billy, annesinin kucağında uykuya dalmıştı.

"Neydi o, David?"

"Kayıkhane sanırım."

"Ah... Ah Tanrım!"

"Steffy, yine alt kata inmemizi istiyorum." Billy'yi kucağıma alıp doğruldum. Steff'in gözleri korkuyla büyümüştü.

"David, bize bir şey olmaz, değil mi?"

"Olmaz, merak etme."

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Elbette."

Aşağıya indik. On dakika sonra, fırtına doruk noktasına erişirken, üst katta bir şangırtı koptu. Büyük cam parçalanmıştı. Biriki saat önce gözümde canlanan korkunç sahneler pek de delice bir şey değildi anlaşılan. Uyuklayan Steff hafif bir çığlık atarak doğruldu. Misafir karyolasında yatan Billy huzursuzca kımıldandı.

Karım, "Yağmur içeri girecek," dedi. "Eşyalar mahvolacak."

"Boş ver. Hepsi de sigortalı."

Steff, beni azarlarcasına, "Sigortalı olması neyi değiştirir?" diye söylendi. "Annemin şifoniyeri... Yeni kanepemiz... Renkli televizyon..."

"Hişşş," dedim. "Haydi uyu."

Steff, "Uyuyamam ki," diye mırıldandı ama beş dakika sonra dalıp gitti.

Ben yarım saat daha oturdum. Bir tek mum yanıyordu. Fırtınanın dışarıda uğuldayarak dört bir yana saldırmasını dinliyordum. Göl kıyısında oturanların çoğu, sabah sigorta şirketlerine telefon edeceklermiş gibi geliyordu bana. Ev sahipleri damlarına yuvarlanan ya da pencerelerinden içeri giren ağaçları keserken elektrikli testerelerin vızıltısı çevrede yankılanacak, yollar elektrik şirketinin turuncu kamyonlarıyla dolacaktı.

Fırtına hafifliyordu. Yeniden başlayacağını belirten bir işaret de yoktu. Steff'le Billy'yi yatakta bırakarak yukarı çıktım. Oturma odasına baktım. Sürgülü kapının camına bir şey olmamıştı. Ama büyük pencerenin camının yerinde, huş yapraklarıyla dolu, kenarları çentik çentik bir delik vardı. Bodrum kapısının yanındaki yaşlı huş ağacının tepesi camdan içeri girmişti. O ağaç kendimi bildim bileli dışarıdaydı, şimdi oturma odamızı ziyarete gelmişti.

Ona bakarken, Steff'in sigortanın neyi değiştireceğini söylediğinde ne demek istediğini anladım. Pek çok kışa göğüs germişti bu huş. Evin göle bakan yanında, testeremin dokunmadığı tek ağaç oydu. Halıya saçılmış iri cam parçaları, mum ışığını yansıtıyordu. Steff'le Billy'yi uyarmam gerektiğini kendi kendime hatırlattım. Terliklerini giymeden buraya girmeye kalkışabilirlerdi. Sabahları yalınayak dolaşmaya bayılırdı ikisi de.

Tekrar aşağı indim. O gece misafir karyolasında uyuduk. Billy benimle Steff'in arasındaydı. Rüyamda, Tanrı'nın gölün karşı kıyısındaki Harrison'da dolaştığını gördüm. Öyle uluydu ki, belinden yukarısı masmavi gökyüzünde kayboluyordu. Koruları kendi tabanının biçimine sokmak için ayağını yere vururken, kırılan ağaçların çatırtılarını duyuyordum. Tanrı, gölün çevresinde dolaşıyor, Bridgton tarafına, bize doğru geliyordu. Bütün evler, kulübeler ve yazlık köşkler şimşeğe benzeyen, morlu beyazlı alevler çıkararak yanıyordu. Sonunda duman her şeyi örttü, her yanı sis gibi sardı.

2. Fırtınadan Sonra. Norton. Kente Yolculuk

Billy, "Vay canına!" dedi.

Bizim bahçeyi Norton'ınkinden ayıran çitin yanında durmuş, kapımızın önüne kadar uzanan yola bakıyordu. Bu dört yüz metrelik yol, sonunda bir kamp yoluyla birleşirdi. Kamp yolu ise bin metre kadardı ve iki araba genişliğindeki asfalta bağlanırdı. Asfaltın adı "Kansas Yolu"ydu. Kansas Yolu'yla istediğiniz yere gidebilirdiniz. Tabii o yerin Bridgton'da olması koşuluyla!

Billy'nin neye baktığını fark edince sanki kalbim dondu. "Daha fazla sokulma, Şampiyon. Bu kadarı yeter."

Billy tartışmaya kalkışmadı.

Hava berrak, güneş pırıl pırıldı. Sıcaklık dalgası sırasında bulanık bir renk alan gökyüzü, sonbaharı anımsatan temiz bir maviliğe bürünmüştü. Hafif esinti, araba yolunda güneş ve gölge

oyunları yapıyordu. Billy'nin durduğu yerin az ötesinde sürekli bir hışırtı yükseliyordu. Otların arasında, ilk bakışta kıvrılıp bükülen yılanlardan oluştuğu sanılan bir yığın vardı. Evimize kadar gelen elektrik kabloları, altı metre ötede kopup birbirine karışmış ve düştüğü yerdeki otları yakmıştı. Şimdi de hafifçe kıvrılıp bükülüyor ve hışırdıyorlardı. Şiddetli yağmur yüzünden ağaçlar ve otlar iyice ıslanmamış olsaydı, belki ev de yanıp gidecekti. Neyse ki sadece tellerin dokunduğu otlar kavrulmuştu.

"Bu insanı çarpar mı, baba?"

"Evet. Çarpabilir."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmayacağız. Elektrik şirketinin kamyonetini bekleyeceğiz."

"Ne zaman gelir?"

"Bilmiyorum." Beş yaşındaki çocukların soruları bitmek bilmez. "Herhalde bu sabah işleri başlarından aşkın. Benimle yolun sonuna kadar gelmek ister misin?"

Billy bana doğru birkaç adım attı. Sonra durup endişeyle elektrik tellerine baktı. Tellerden biri yukarı kıvrıldı, sonra da ağır ağır yere indi. Sanki, "Gel!" diye işaret ediyordu.

"Baba, elektrik yerden geçer mi?"

Yerinde bir soruydu bu. "Evet ama korkma. Elektrik toprağı istiyor, Billy, seni değil. Tellere yaklaşmazsan bir şey olmaz."

Oğlum, "Toprağı istiyor..." diye mırıldanarak yanıma geldi. El ele tutuşarak yoldan çıktık.

Durum tahmin ettiğimden daha kötüydü. Devrilen ağaçlar, dört ayrı yerde yolu kapatmıştı. Bunlardan biri küçük, ikisi orta boydaydı. Dördüncüsü ise gövdesi en azından bir buçuk metre genişliğinde yaşlı bir ağaçtı. Yosunlar, gövdesini eski bir korse gibi sarmıştı.

Bazılarının yapraklarının yarısı kopmuş, sürüyle dal çevreye saçılmıştı. Billy'yle kamp yoluna doğru giderken, küçük dalları iki yandaki korulara fırlattık. Bütün bunlar, bana yirmi beş yıl önceki bir yaz gününü hatırlatıyordu. Galiba o sırada ben de ancak

Billy kadardım. O gün amcalarım gelmişler, bütün gün baltalarla korudaki çalıları temizlemişlerdi. Öğleden sonra da annemle babamın büyük piknik masasının başına geçmişlerdi. Masada yığınla sosisli sandviç, hamburger ve patates salatası vardı. Gansett birası su gibi akmış ve Reuben amcam sırtında giysileriyle göle dalmıştı. Gemici ayakkabılarını bile çıkarmamıştı. O günlerde bu korularda hâlâ geyikler yaşardı.

"Baba, göl kıyısına inebilir miyim?"

Billy dalları ağaçların arasından atmaktan sıkılmıştı. Canı sıkılan bir çocuğun başka bir şey yapmasına izin vermekten başka çare yoktu.

"Tabii."

Oğlumla eve doğru yöneldik. Sonra Billy sağa saptı. Evin yanından dolaşırken elektrik tellerinin iyice uzağından geçmeye de dikkat etti. Ben garaja gitmek üzere sola döndüm. Elektrikli testeremi alacaktım. Tahmin ettiğim gibi, gölün çevresinde testerelerin çirkin vızıltısı yankılanmaya başlamıştı bile.

Gömleğimi çıkarıp tekrar yola doğru yürüdüğüm sırada, Steff evin kapısında belirdi. Yola devrilmiş ağaçlara endişeyle baktı. "Durum çok mu kötü?"

"O ağaçları kesebilirim. Evin içi ne âlemde?"

"Şey... camları süpürdüm. Ama o ağaç konusunda bir şeyler yapman gerekiyor, David. Oturma odasında bir ağaçla yaşayamayız."

"Doğru," dedim. "Yaşayamayız herhalde."

Sabah güneşinde birbirimize baktık ve kıkır kıkır gülmeye başladık. Testereyi yandaki beton dökülmüş geçide bırakarak karımı öptüm. Kalçalarını sıkıca kavramıştım.

Steff, "Yapma," diye mırıldandı. "Billy..."

Tam o sırada oğlum koşarak evin köşesinden çıktı. "Baba! Baba! Gel bak..."

Steff aynı anda kopuk telleri gördü ve Billy'ye dikkatli olması için olanca sesiyle bağırdı. Tellerden epey uzakta olan Billy bir-

den durdu ve annesine, onun çıldırıp çıldırmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi baktı.

Sonra çok yaşlı ve bunak insanları yatıştırmak için kullanılan ses tonuyla, "Benim bir şeyim yok, anne," dedi. Ne kadar iyi olduğunu göstermek ister gibi bize doğru geldi. Steff kollarımda titremeye başladı.

Karımın kulağına, "Endişelenme," diye fısıldadım. "Billy o telleri biliyor."

Steff, "Evet ama insanlar yine de ölüyor," dedi. "Televizyonda durmadan kopuk elektrik telleriyle ilgili uyarılar yayınlıyorlar... Billy, hemen eve girmeni istiyorum!"

"Ah, yapma anneciğim. Babama kayıkhaneyi göstermek istiyorum." Billy'nin gözleri heyecan ve hayal kırıklığından iri iri açılmıştı. Oğlum fırtına sonrası heyecanının tadını almıştı. Şimdi bunu paylaşmak istiyordu.

"Hemen içeri gir! O teller tehlikeli..."

"Babam tellerin beni değil toprağı istediklerini söyledi."

"Billy, benimle tartışmaya kalkışma!"

"Gelip kayıkhaneye bakarım, Şampiyon. Haydi, sen şimdi git." Steff'in bütün vücudunun gerildiğini hissettim. "Öbür yandan dolaş, oğlum."

"Peki! Olur!" Billy koşarak yanımızdan geçti. Evin batı yanına giden merdivenin basamaklarını ikişer ikişer indi. Gömleğinin etekleri uçuşuyordu. Gözden kaybolurken bir tek sözcük duyduk. "Vay!" Felaketin yeni bir izini bulmuştu anlaşılan.

"Billy tellerin tehlikeli olduğunu biliyor, Steff." Karımı yavaşça omuzlarından tuttum. "Onlardan korkuyor. Bu da iyi bir şey. Billy güvende."

Bir damla gözyaşı karımın yanağından aktı. "David, korkuyorum."

"Yapma, canım. Fırtına sona erdi."

"Öyle mi dersin? Geçirdiğimiz kışı unutma... Sonra geciken ilkbahar. Kentte ondan 'Kara Bahar' diye söz ediyorlar. '1888'den beri böyle bir şey görülmedi,' diyorlar..."

Karımın kastettiği, Bayan Carmody'ydi tabii. Kadın, Bridgton Antikacısı'nın sahibiydi. Steff ara sıra gidip tıklım tıklım dolu dükkândaki eşyaları karıştırmaktan hoşlanırdı. Billy de onunla birlikte giderdi. Loş ve tozlu arka odalardan birinde, gözleri sarı halkalı, kanatları açık, pençeleriyle cilalı kütükleri kavramış baykuşlar vardı. Tozlu, uzun bir aynanın oluşturduğu bir "dere"nin kıyısında, içi doldurulmuş üç kunduz duruyordu. Postu güve yeniği dolu bir kurdun ağzından salya yerine talaş akıyordu. Bayan Carmody, kurdu 1901'de bir eylül akşamı Stevens Deresi'nden su içmeye geldiğinde babasının vurduğunu iddia ederdi.

Bayan Carmody'nin antikacı dükkânına yapılan gezintiler, karımla oğlumun işine geliyordu. Karım eski cam eşya topluyor, Billy hayvanların postunu doldurma sanatı adı altında, ölümle ilgileniyordu. Bense yaşlı kadının Steff'in kafasını hiç de hoş olmayan bir biçimde etkilediğini düşünüyordum. Aslında karım mantıklı ve inatçı birisiydi. Ama Bayan Carmody, Steff'in zayıf noktasını, "Aşil'in topuğunu" bulmuştu. Bayan Carmody'nin uğursuz kehanetlerine ve kocakarı ilaçlarına ilgi duyan sadece Steff değildi. (Yaşlı kadın ilaçları her zaman Tanrı adına salık verirdi.)

Kocanız üç kadehten sonra yumruklarını sallamaya kalkışan biriyse, kesilmiş bir ağacın kovuğuna toplanan su, yüzünüzdeki bereleri ve çürükleri çabucak geçirirdi. Haziranda tırtılların üzerindeki halkaları sayarak ya da ağustosta bal peteklerinin kalınlıklarını ölçerek kışın nasıl geçeceğini anlayabilirdiniz. Ve şimdi de, Tanrı hepimizi korusun, 1888'İN KARA BAHARI'NDA OLANLAR YİNELENİYORDU! (Bu cümlenin sonuna, uygun gördüğünüz sayıda ünlem işareti koyabilirsiniz.) Hikâyeyi ben de dinlemiştim. Bizim yörede bu hikâyeye bayılırlardı. "Bahar çok soğuk geçerse, göllerdeki buzlar sonunda çürük dişler gibi kapkara kesilir. Ender görülen bir olaydır. Ama sadece her yüzyılda bir olduğunu da sanmayın." Bu sözleri yinelemekten zevk alıyorlardı, ama pek az kişi Bayan Carmody kadar inandırıcı olabiliyordu.

Karıma, "Kış çok sert oldu," dedim. "Bahar gecikti. Şimdi de sıcak bir yaz yaşıyoruz. Fırtına da çıktı ama artık sona erdi. Kendinde değil gibisin, Stephanie."

Karım yine boğuk boğuk, "Sıradan bir fırtına değildi," diye yanıt verdi.

"Öyle," dedim. "Bunu kabul ediyorum."

Kara Bahar hikâyesini Bill Giosti'den duymuştum. Casso köyündeki Giosti benzin istasyonunun sahibiydi. Üç serseri oğlunun yardımıyla orayı iyi kötü işletiyordu. Kar arabaları ve bisikletleriyle sürtmekten vakit bulurlarsa, dört serseri torunu da yardıma gelirdi. Bill Giosti yetmiş yaşındaydı, ama sekseninde görünürdü. Keyfi yerindeyse, yirmi üçündeki bir genç gibi içki içerdi. Mayıs ortalarındaki herkesi şaşırtan fırtınadan sonra, cipin deposunu doldurtmak için Billy'syle Giosti'ye uğramıştık. Fırtına kar getirmişti. Yeni yetişen çimlerle çiçeklerin üstü otuz santim kalınlığında bir kar tabakasıyla kaplıydı. Giosti içkiyi biraz fazla kaçırmıştı o gün. Bize büyük bir keyifle Kara Bahar hikâyesini anlatmış, kendince eklemeler de yapmıştı. Ama kim ne derse desin, bu yörelerde bazen mayısta kar yağar ve ancak iki gün sürerdi. Olağandışı bir olay da sayılmazdı.

Steff yine kuşkuyla kopuk tellere baktı. "Elektrik şirketinden ne zaman gelecekler?"

"Elden geldiğince çabuk. Fazla gecikeceklerini sanmam. Billy için endişelenmeni istemiyorum, Steff. Aklı başında bir çocuk o. Elbiselerini yerden kaldırmayı unutuyor, ama kopuk elektrik tellerine basmayacak kadar tedbirli." Karımın dudağının yanına dokundum. O da hafifçe gülümsemek zorunda kaldı. "Şimdi daha iyisin, değil mi?" diye sordum.

Karım, "Sen her zaman insanı işlerin yolunda olduğuna inandırırsın," dedi. Böylece benim de keyfim yerine geldi.

Billy evin göle bakan tarafından bağırıyor, bizi çağırıyordu.

"Haydi gel," dedim. "Gidip ne zarara uğradığımızı görelim."

Steff üzüntüyle burun kıvırdı. "Ne zarara uğradığımızı görmek istersem, oturma odasına giderim."

"Bari çocuğun hevesini kaçırma."

El ele, taş basamaklardan indik. Merdivendeki ilk dönemece vardığımız sırada, Billy hızla karşımıza çıktı. Az kalsın bizi devirecekti.

Steff'in kaşları hafifçe çatıldı. "Yavaş ol!" Belki de Billy'nin bizim üstümüze değil, o öldürücü tel yumağına doğru atıldığını görür gibi olmuştu.

"Gelip bakın." Billy soluk soluğaydı. "Kayıkhane yamyassı olmuş! Kayaların arasında bir iskele var... Küçük koyda da ağaçlar... Tanrım!"

Steff kükredi. "Billy Drayton!"

"Özür dilerim anne, ama görmelisiniz... Vay be!" Oğlum yine koşarak uzaklaştı.

"Felaket habercisi sözlerini tamamladı ve gitti," diye mırıldandım. Steff yine kıkır kıkır güldü. Ekledim. "Dinle, devrilmiş ağaçları kestikten sonra, Portland yolundaki elektrik merkezine giderim. Onlara durumu anlatırım. Oldu mu?"

Karım minnetle, "Oldu," dedi. "Ne zaman gideceksin?"

Yosun tutmuş büyük ağaç dışında, ötekileri kesmek ancak bir saatimi alırdı. Ama o yaşlı ağacı da keseceğim için, işi ancak on bire doğru bitirebilecektim.

"Öyleyse öğle yemeğini buraya getiririm. Süpermarketten alışveriş de yapman gerekiyor... Süt ve tereyağımız hemen hemen bitti... Ayrıca... neyse sana bir liste yazarım."

Kadınlar felaketle karşılaştılar mı hemen sincaba döner, yiyecek depolamaya kalkarlar. Steff'e sarılıp başımı salladım. Evin köşesini döndük. Billy'nin neden o kadar heyecanlandığı bir bakışta anlaşıldı.

Steff hafif bir sesle, "Tanrım..." diye fısıldadı.

Bulunduğumuz yer oldukça yüksekti. Kıyıyı dört yüz metre ilerisine kadar görebiliyorduk. Solda Bibber'ların evi, bizimki, sağda da Brent Norton'ın kulübesi fırtınadan epey zarar görmüştü.

Teknelerimizi çektiğimiz küçük koyu koruyan yaşlı çam, yarısından kopmuştu. Ağacın gövdesi, iyice yontulmuş dev bir kaleme benziyordu. Gövdenin içi, nemin ve havanın kararttığı kabuğun yanında beyaz beyaz parlıyor ve çok savunmasız görünüyordu. Yaşlı çamın otuz metrelik tepesi, koyun sığ sularına yarıya kadar batmıştı. Ağaç devrilirken bizim küçük motoru batırmadığı için çok şanslı olduğumuzu düşündüm. Bir hafta önce motorda bir arıza olmuştu, tekne hâlâ Naples Yat Limanı'ndaydı. Sabırla onarım sırasının kendisine gelmesini bekliyordu.

Kıyının bize ait bölümünde, babamın yaptığı kayıkhane iri bir ağacın altında ezilmişti. Drayton ailesinin para durumunun şimdikinden çok daha parlak olduğu yıllarda, o kayıkhanede on sekiz metre boyunda bir Chris-Craft dururdu. Kayıkhanenin üzerine devrilen ağaç, Norton'ın bahçesindeki ağaçlardan biriydi. Bunu fark edince ilk kez öfkelendim. Ağaç kuruyalı beş yıl olmuştu. Norton'ın onu çoktan kesmiş olması gerekirdi. Şimdi ağaç yan yatmıştı, bizim kayıkhane tutuyordu onu. Damın ortası çökmüştü. Rüzgâr da ağacın açtığı deliğin çevresindeki kiremitleri dört bir yana savurmuştu. Billy'nin "yamyassı" sözü hiç de kötü bir benzetme sayılmazdı.

Steff, "Bu Norton'ın ağacı," dedi. Sesinde öyle bir üzüntü ve öfke vardı ki, çok sarsılmış olmama rağmen dayanamayıp güldüm. Bayrak direği suda yatıyor, iplere dolanmış olan bayrak yüzüyordu. Norton'dan alacağım yanıtı biliyordum. "Dava aç!"

Billy kayalardan oluşan mendireğe çıkmış, oraya vurmuş olan iskeleyi inceliyordu. İskelede sarı ve mavi çizgiler vardı. Oğlum omzunun üzerinden bize bakarak neşeyle bağırdı. "Martins'lerin değil mi bu?"

"Evet, öyle," dedim. "Suya girip bayrağı çıkarır mısın, Koca Bill?"

"Tabii."

Mendireğin sağında küçük bir kumsal uzanıyordu. 1941'de Pearl Harbor, büyük mali krizi kanla ödemeden önce, babam ince deniz kumunu taşıtmak için adam tutmuştu. Altı kamyon

kum taşınmıştı. Kumlar toprağın üzerine yayılacak ve böylece bir buçuk metre kalınlığında bir kum tabakası oluşacaktı. Ama adam bu iş için seksen dolar isteyince babam hemen vazgeçmişti. Böylesi daha iyi olmuştu. Çünkü artık toprağınızın kıyısına kum taşıtmanız yasaktı. Hızla gelişen yazlık ev yapımı ve evlerden sızan kanalizasyon suları, göldeki balıkların çoğunu öldürdü. Geri kalanların da yenmesi sakıncalı bulundu. Bu yüzden ilgililer kıyıların kumsala dönüştürülmesini yasakladılar. Kum gölün doğal dengesini bozabilirmiş, efendim! Onun için de kıyıyı kumsala dönüştürmek, kooperatifçiler dışında herkese yasak!

Bayrağı çıkarmaya giden Billy, birden durdu. Aynı anda Steff'in yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. Sonra onları sarsan şeyi ben de gördüm. Gölün Harrison yakası ortadan kaybolmuş, parlak beyaz bir sisin altına gömülmüştü. Sis, yere inmiş bembeyaz bir buluta benziyordu.

Gece gördüğüm düşü yeniden yaşıyor gibiydim. Steff neler olduğunu sorduğunda az kalsın, "Tanrı..." diyecektim.

"David!"

Karşı kıyı hiç gözükmüyordu. Ama yıllar yılı Uzun Göl'e bakmıştım. Bu yüzden kıyı çizgisinin tümüyle kapanmış olduğuna inanamadım. Sisin kenarı cetvelle çizilmiş kadar düzgündü.

Billy, "Bu nedir, baba?" diye bağırdı. Dizlerine kadar suya girmiş, bayrağı çekmeye çalışıyordu.

"Sis," dedim.

Steff kuşkuyla sordu. "Gölde sis olur mu?" Gözlerinde, Bayan Carmody'nin sözlerinin etkisini görüyordum.

Kahrolasıca kadın, diye düşündüm. Tedirginliğim geçiyordu. Ne de olsa düşler elle tutulmayan şeylerdi. Sis gibi. "Tabii. Daha önce de gölde sis gördük."

"Ama böylesini değil. Bu daha çok buluta benziyor."

"Buna güneşin parlaklığı neden oluyor," dedim. "Uçakla bulutların üzerinden uçarken de böyle gözükür."

"Yine de çok garip. Sadece rutubetli havalarda sis olur."

"Şimdi de olmuş işte," diye yanıt verdim. "Harrison'u sis basmış. Fırtınadan arta kalan bir şey olsa gerek. İki cephe sistemi birleşti. Ya da buna benzer bir şey."

"David, emin misin?"

Gülerek kolumu karımın boynuna doladım. "Yok canım, saçmalayıp duruyorum. Emin olsaydım, altı haberlerinde meteoroloji raporunu okurdum. Haydi git, istediğin şeylerin listesini yap."

Steff bana yine kuşkuyla baktı. Elini gözlerine siper edip biriki dakika daha parlak sise baktıktan sonra başını salladı. "Garip..." diyerek uzaklaştı.

Billy için sis önemini kaybetmişti artık. Oğlum bayrağı ve ipi sudan çıkarmıştı. Bayrağı kuruması için çimlerin üzerine serdik.

Billy ciddi bir tavırla, "Bayrağın yerde durmasının doğru olmadığını duydum, baba," diye açıkladı.

"Öyle mi?"

"Evet. Victor McAllister, insanı bu yüzden elektrikli sandalyeye oturttuklarını söyledi."

"Sen de Vic'e, otların yemyeşil olmasını sağlayan nesneyle dolu olduğunu söyle."

"Gübreyle yani, öyle mi?" Billy çok zekiydi, ama nükteden hiç anlamazdı. Garip bir şeydi bu. Bizim Şampiyon için her şey ciddiydi. Bu dünyada her şeyi ciddiye almanın çok tehlikeli bir tutum olduğunu anlayacak kadar yaşayacağını umuyordum.

"Evet, ama sakın bu sözlerimi annene tekrarlama. Bayrak kuruyunca onu kaldırırız. Hatta güzelce katlarız. Böylece tehlike de ortadan kalkmış olur."

"Baba, kayıkhanenin damını onarıp yeni bir bayrak direği alacağız, değil mi?" Oğlum ilk kez endişeli görünüyordu. Bu kadar yıkıntı ona fazla gelmişti galiba.

Omzuna vurdum. "Tabii, Billy."

"Bibber'lara gidebilir miyim? Orada neler olduğunu görmek istiyorum."

"Sadece birkaç dakika için gidebilirsin. Herhalde onlar da çevreyi temizlemeye çalışıyorlardır. Böyle durumlarda insanlar sinirli olabilir. Ben de Norton'a sinirlenmemiş miydim?"

"Peki. Hoşça kal." Billy koşmaya başladı.

"Ayak altında dolaşma, Şampiyon! Billy?"

Oğlum omzunun üzerinden baktı.

"Kopuk telleri unutma. Öyle başka teller görürsen sakın onlara yaklaşma."

"Olur, baba."

Bir dakika kadar orada durdum. Önce çevredeki karmaşaya baktım, sonra da sise. Daha yaklaşmış gibiydi. Ama kesin bir şey söylemek güçtü. Sis gerçekten yaklaştıysa, bütün doğa yasalarına meydan okuyor demekti. Çünkü hafif rüzgâr, sise karşı esiyordu. Evet, sisin yaklaşması olanaksızdı. Rengi bembeyazdı. Bu rengi ancak kışın koyu mavi gökyüzüne karşı, yeni yağmış karın göz kamaştırıcı beyazlığıyla kıyaslayabilirdim. Ama kar, güneşte pırlanta gibi nokta nokta, ışıl ışıl parlar. Bu sis perdesi de parlaktı ama hiç ışıldamıyordu. Aslına bakılırsa, hava açıkken de sis olabilir. Fakat sis yoğunsa, havadaki nem hemen her zaman gökkuşağı oluşturur. Oysa şimdi gökkuşağı yoktu.

Yine tedirgin olmaya başlamıştım. O sırada bir aletin hafif sesini duydum. *Pıt-pıt-pıt*. Bu sesi güç işitilen bir homurtu izledi. "Kahrolası!" Aletin sesi yine çevrede yankılandı ama bu kez küfreden olmadı. Üçüncü "pıt-pıt"ları ise fısıltıyla söylenen okkalı bir küfür izledi.

Pıt-pıt-pıt...

Bir sessizlik...

Sonra bir homurtu. "Seni aşağılık köpek!"

Gülümsedim. Gölün kıyısında sesler epey uzaklara kadar giderdi. Testere gürültüleri de uzaklardan geliyordu. Bu vızıltıların arasında, komşum Brenton Norton'ın tatlı sesini tanıyabildim. Göl kıyısında evi olan ünlü avukatın sesini!

Bizim mendireğe bindirmiş olan iskeleye doğru gidiyormuşum gibi kıyıya biraz daha yaklaştım. Artık Norton'ı görebiliyor-

dum. Tel perdeyle çevrilmiş verandasının yanındaki açıklıktaydı. Üstünde beyaz bir tişörtle, boya lekeleri içinde bir kot pantolon vardı. Eski çam iğnelerinin oluşturduğu halının üzerinde duruyordu. Kırk dolara kestirdiği saçları karışmıştı. Yüzünden terler akıyordu. Bir dizini yere dayamış, elektrikli testeresiyle uğraşıyordu. Benim 79,95 dolarlık küçük testeremden çok daha büyüktü bu. Üzerinde kontak düğmesinden başka hemen her şey var gibiydi. Norton ipi çekiyor ve testereden sadece o *pıt-pıt-pıt* sesi yükseliyordu. İşte o kadar. Devrilen bir huş ağacının Norton'ın piknik masasını ikiye bölmüş olması beni sevindirdi.

Norton çalıştırma ipini olanca gücüyle çekti.

Pıt-pıt-pıt pıt pıt-PAT! PAT! Pat!.. Pat!.. Pıt...

"Testere neredeyse çalışacaktı ahbap," dedim kendi kendime.

Norton yine Herkülce bir çabayla ipe asıldı.

Pıt-pıt-pıt...

Norton öfkeyle, "Tanrı'nın cezası!" diyerek söylenip durdu, süslü testeresiyle cebelleşirken.

Evin yanından dolaştım. O sabah kalktığımdan beri ilk kez şimdi keyfim gerçekten yerine gelmişti. Benim testerem ipi ilk çekişimde çalışmaya başladı. İşe koyuldum.

Saat ona doğru biri omzuma vurdu. Billy'ydi gelen. Bir elinde bira, öbüründe de Steff'in alışveriş listesi vardı. Listeyi kotumun arka cebine soktum. Birayı aldım. Buz gibi değildi ama yine de soğuk sayılırdı. Biranın yarısını bir solukta içtim. Bira pek ender olarak böylesine nefis olurdu. Şişeyi Billy'yi selamlarcasına havaya kaldırdım. "Teşekkürler, Şampiyon!"

"Ben de biraz içebilir miyim?"

Bir yudum içmesine izin verdim. Billy yüzünü buruşturarak şişeyi geri uzattı. Biranın geri kalanını başıma diktim. Tam şişeyi atacağım sırada aklım başıma geldi. Bira kutu ve şişelerinin geri verilmesiyle ilgili "depozito yasası" çıkalı üç yıl olmuştu. Ama insan eski alışkanlıklardan kolay kurtulamıyordu.

Billy, "Annem listenin altına bir şey yazdı," dedi. "Ama yazısını okuyamıyorum."

Listeyi cebimden çıkardım. Steff, "Radyoda WOXO istasyonunu bulamıyorum," diye yazmıştı. "Fırtına antenleri devirdi mi dersin?"

WOXO, rock müziği çalan otomatik FM istasyonuydu. Otuz kilometre kadar kuzeydeki Norway'den yayın yapıyordu. Bizim eski ve yıpranmış FM radyo da ancak orayı çekebiliyordu.

Soruyu yüksek sesle Billy'ye okuduktan sonra, "Annene antenlerin devrilmiş olabileceğini söyle," dedim. "Portland'ı çekip çekmediğini sor. Orta dalgada."

"Peki, baba... Ben de seninle kente gelebilir miyim?"

"Tabii. İstiyorsanız sen de, annen de benimle gelebilirsiniz."

"Peki." Billy boş bira şişesiyle koşarak eve gitti.

Artık sıra büyük ağaca gelmişti. Gövdeye derin bir kesik yaptım, sonra da soğuması için testereyi durdurdum. Testereme göre bu gövde fazla iriydi. Ama acele etmezsem, bu işi başarabileceğimden emindim. Kansas Yolu'na kolaylıkla erişip erişemeyeceğimizi düşünüyordum. Yoksa oraya bağlanan toprak yola da ağaçlar devrilmiş miydi? Tam o sırada, elektrik şirketinin kamyonu gürültüyle bizim evin önünden geçti. Herhalde küçük yolun sonunda bir yere gidiyordu. Demek ki işler yolundaydı. Toprak yol açıktı ve elektrikçiler de kopuk telleri onarmak için öğleye bizde olacaklardı.

Ağaçtan kalınca bir parça keserek bahçe yolunun kenarına sürükledim. Sonra da yandan aşağı ittim. Odun yamaçtan yuvarlanarak indi ve aşağıdaki çalıların arasına girdi. Uzun yıllar önce, babamla amcalarımın çalıları temizledikleri o günden sonra, yine her yanı çalı bürümüştü. Babam da amcalarım da ressamdı. Biz Drayton'lar sanatçı bir aileydik.

Kolumla yüzümdeki terleri sildim. Canım bir bira daha istiyordu. Bir tek bira sadece insanın ağzını ıslatmaya yarıyordu. Testereyi alırken, WOXO istasyonunun susmuş olmasını düşündüm. O garip sis de o yönden gelmişti. Yerlilerin, "Şammor" dedikleri

Shaymore da o yöndeydi. Shaymore "Ok Başı Projesi"nin merkeziydi.

İhtiyar Bill Giosti, şu ünlü Kara Bahar'ı da Ok Başı Projesi'yle açıklıyordu. Shaymore'un batısında, kentin Stoneham sınırında, hükümete ait küçük bir yer vardı. Çevresi dikenli tellerle çevrilmişti. Burada nöbetçiler, kapalı devre televizyon kameraları ve Tanrı bilir daha başka neler vardı. Daha doğrusu ben böyle duymuştum. Eski Shaymore Yolu merkezin doğu sınırından geçtiği halde orayı hiç görmemiştim. "Ok Başı Projesi" adının nereden geldiğini kimse kesinlikle bilmiyordu. Zaten projenin adının bu olduğu da kesin değildi. Tabii böyle bir projenin olup olmadığı da. Bill Giosti böyle bir merkez olduğunu iddia ediyordu. Ama bunu nereden öğrendiğini sorduğunuzda, anlamsız bir şeyler geveliyordu. "Yeğenim Continental Telefon Şirketi'nde çalışıyor," diyordu. "Kulağı deliktir..."

Bu konunun son açıldığı gün, Giosti cipin penceresinden başını içeri uzatarak, "Yeğenim atomla ilgili şeyler duymuş," demişti. Soluğu bira kokuyordu. "Orada böyle şeylerle oynuyorlar işte. Havaya atom fırlatıyorlar."

Bizim küçük Billy de, "Bay Giosti," diye karşılık vermişti. "Hava zaten atom dolu. Bayan Neary öyle söylüyor. Onun anlattığına göre, her şeyin içinde sürüyle atom varmış."

Bill Giosti kızarmış gözleriyle oğlumu uzun uzun süzmüştü. "Bunlar başka türlü atomlar, evlat."

Billy yenilgiyi kabul etmişti sonunda. "Öyle, haklısınız..."

Bizim sigortacı Dick Muehler ise Ok Başı Projesi'nin hükümetin yönettiği bir tarım istasyonu olduğunu söylüyordu. Bilgiç bir havayla, "Daha iri domatesler," diyordu. "Daha uzun bir mevsim..." Ve sonra bana, genç ölürsem, maddi bakımdan aileme ne büyük bir yarar sağlayacağımı açıklıyordu.

Posta memurumuz Jenine Lawless, Ok Başı'nın jeolojik bir araştırma merkezi olduğunu iddia ediyordu. Sisten elde edilen petrolle ilgili bir şeydi bu. "Çok iyi biliyorum. Çünkü kocamın erkek kardeşi birinin yanında çalışıyor. O kişi..."

Bayan Carmody'ye gelince... Herhalde o da Bill Giosti gibi düşünüyordu. Sıradan atomlar değil... *Başka türlü* atomlar.

Büyük ağaçtan iki parça daha kesip aşağı yuvarladım. Tam o sırada, bir elinde bira şişesi, öbüründe Steff'in yazdığı pusula, Billy çıkageldi. Bizim Koca Bill'in haber götürüp getirmekten daha çok sevdiği bir iş var mıydı acaba? Varsa da ben bilmiyordum.

Hem birayı hem pusulayı aldım. "Teşekkürler..."

"Ben de bir yudum içebilir miyim?"

"Ama bir tek yudum. Demin iki yudum birden içtin. Sabahın onunda ortalıkta sarhoş sarhoş dolaşmana izin veremem."

"Onu çeyrek geçiyor." Oğlum bira şişesinin üzerinden bana bakarak utangaç utangaç gülümsedi. Ben de güldüm. Esprisini çok güzel bulduğumdan değil. Ama oğlum pek ender espri yapardı. Sonra pusulayı okudum.

Steff, "Radyoda JBO istasyonunu buldum," diye yazmıştı. "Kente inmeden sarhoş olayım deme. Bir bira daha içebilirsin. Ama öğle yemeğine kadar hepsi bu! Bizim yoldan çıkabileceğinden emin misin?"

Pusulayı oğluma geri verip birayı aldım. "Annene yolun açık olduğunu söyle. Çünkü demin elektrik şirketinin kamyonu geçti. Kabloları sırayla onarıyorlar, bize de gelirler."

"Peki."

"Şampiyon!"

"Efendim, baba?"

"Annene her şeyin yolunda olduğunu söyle."

Billy yine gülümsedi. Belki de, "her şeyin yolunda olduğunu" önce kendi kendisine yineliyordu. Oğlum koşarak uzaklaşırken, onun arkasından baktım. Ayakları inip kalkıyor, sandaletlerinin tabanları gözüküyordu. Oğlumu çok seviyorum. Yüzünü gördüğümde ya da başını kaldırıp bana baktığında, her şeyin gerçekten yolunda olduğuna inanıyorum. Bu bir yalan tabii. Hiçbir şey çok iyi değil. Hiçbir zaman da olmadı. Ama oğlum beni bu yalana inandırıyor.

Biraz bira içtim, şişeyi dikkatle bir kayanın üzerine koyup testereyi çalıştırdım. Yirmi dakika kadar sonra biri hafifçe omzuma vurdu. Billy'nin geldiğini sanıp döndüm. Ama gelen Brent Norton'dı. Testereyi durdurdum.

Norton hiç de eski Norton'a benzemiyordu. Terlemiş, yorulmuştu. Mutsuz ve biraz da şaşkındı.

"Merhaba Brent," dedim. Son konuşmamızda birbirimize kırıcı sözler söylemiştik. Bu yüzden şimdi onunla nasıl konuşacağımı bilemiyordum. Garip bir duyguya da kapılmıştım. Norton beş dakika kadar arkamda beklemiş ve testerenin gürültüsü arasında nazik nazik öksürmüş gibi geliyordu bana. Bu yaz komşumu pek görmemiştim. Kilo vermişti ama biçime girdiği söylenemezdi. Oysa göze daha hoş gözükmesi gerekirdi. Çünkü eskiden on kilo fazlalığı vardı. Karısı geçen kasımda kanserden ölmüştü. Bunu Steff'e Aggie Bibber söylemişti. Aggie bizim yerel ölüm uzmanımızdı. Her semtte öyle biri bulunurdu. Norton karısıyla kayıtsızca alay eder, onu ikide bir küçük düşürürdü. Bunu, yaşlı bir boğanın hantal vücuduna *banderillaları* saplayan deneyimli bir matadorun rahatlığıyla yapardı. Bu yüzden karısının ölümüne sevindiğini düşünmüştüm. Hatta bana sorsalardı, Norton'ı bu yaz kolunda kendisinden yirmi yaş küçük bir kızla ve yüzünde, "Kamışım öldü ve cennete gitti," der gibi bir ifadeyle sırıta sırıta çıkageleceğini bile söylerdim. Ama yüzünde gülümseme yerine yeni oluşmuş çizgiler vardı ve adam uygunsuz yerlerinden kilo vermişti. Sarkık gerdanı ve gevşemiş etleri işin içyüzünü açıklıyordu. Bir an Norton'ı güneşli bir yere götürüp devrilmiş ağaçlardan birinin yanına oturmayı ve elinde bira şişemle karakalem resmini yapmayı istedim.

Uzun ve sıkıcı bir sessizlikten sonra, "Merhaba Dave," dedi Norton. Testerenin homurtusu da kesildiği için sessizlik barizdi. Norton durakladı, sonra da birdenbire bağırdı. "O ağaç! Lanet olasıca ağaç! Çok üzgünüm. Sen haklıydın."

Omuz silktim.

Norton, "Başka bir ağaç da arabamın üzerine düştü," dedi.

"Buna çok üzüldüm..." diye başladım, sonra da korkunç bir kuşkuya kapıldım. "T-Bird'ün üzerine mi yoksa?"

"Ne yazık ki onun üzerine."

Norton'ın 1960 model, gıcır gıcır bir Thunderbird'ü vardı. Kırk beş bin kilometrede. Arabanın içi de dışı da koyu bir gece mavisiydi. Arabayı sadece yazları kullanırdı, o da ara sıra. T-Bird'üne bayılırdı. Bazı adamların elektrikli trenlere, model gemilere ya da atıcılıkta kullanılan tabancalara bayıldıkları gibi.

"Çok üzüldüm," dedim. Bu sözlerimde içtendim.

Norton ağır ağır başını salladı. "Arabayı az kalsın bu yaz getirmeyecektim. Bir ara steyşınla gelmeyi düşündüm. Ama sonra, 'Aman canım,' dedim ve T-Bird'ü aldım. Yaşlı çam ağacı da üzerine evrildi, tavanını çökertti işte. Ağacı kesmeye karar verdim, ama testeremi bir türlü çalıştıramadım... Oysa o aşağılık merete iki yüz dolar saymıştım... Ve... ve..." Gırtlağından garip sesler yükseliyor, ağzı açılıp kapanıyordu. Sanki dişsizmiş ve hurma yemeye çalışıyormuş gibi. Bir an onun kum havuzundaki bir çocuk gibi ağlamaya başlayacağını sandım. Ama sonra kendisini biraz topladı. Omzunu silkerek, sanki kestiğim ağaç parçalarına bakmak istiyormuş gibi döndü.

"Testerene bir bakalım," dedim. "T-Bird'ün sigortalı mıydı?"

Norton, "Evet," diye mırıldandı. "Senin kayıkhane gibi."

Ne demek istediğini anladım. Ve Steff'in sigortayla ilgili sözlerini hatırladım.

"Dinle Dave. Saab'ını ödünç alıp kente kadar gitmeyi düşünüyordum. Ekmek, soğuk et ve bira alacağım. Bol bol bira."

"Billy'yle kente gideceğiz," dedim. "Ciple. İstersen bizimle gel. Tabii ağacın geri kalanını yana çekmeme yardım edersen."

"Seve seve yaparım."

Norton kütüğü ucundan tuttu, ama iyice havaya kaldıramadı. İşin çoğu bana düştü. İkimiz çabalayarak kütüğü çalıların arasına yuvarlamayı başardık. Norton kesik kesik soluyordu, ya-

nakları morarmıştı. Testeresinin ipini çekiştirip durmaktan yorulmuştu. Adamın kalbini düşünerek biraz kaygılandım.

"İyi misin?" diye sordum. Başını "evet" der gibi salladı ama hâlâ soluk soluğaydı. Ekledim. "Öyleyse eve gel. Bir bira içersin."

"Teşekkür ederim," dedi. "Stephanie nasıl?" Nefret ettiğim, o çok kibar ve kendini beğenmiş havasına bürünmeye başlıyordu yine.

"Çok iyi. Teşekkür ederim."

"Ya oğlun?"

"O da iyi."

"Çok sevindim."

Steff evden çıktı. Yanımda kim olduğunu görünce yüzünde hayret dolu bir anlam belirip kayboldu. Norton gülümsedi. Ve bakışları bir böcek gibi karımın dar tişörtünde dolaştı. Demek pek fazla değişmemişti adam.

Steff ihtiyatlı bir tavırla, "Merhaba Brent," dedi. Billy de annesinin kolunun altından başını uzattı.

"Günaydın Stephanie, merhaba Billy."

Karıma, "Brent'in T-Bird'ü fırtınadan zarar görmüş," diye açıkladım. "Arabanın tavanı çökmüş."

"Ah, olamaz!"

Norton bizim biralardan birini içerken hikâyesini bir daha anlattı. Ben üçüncü biramı içiyordum ama çakırkeyif değildim. Anlaşılan birayı, içtiğim hızla ter olarak atmıştım.

"Brent bizimle kente gelecek."

"Ya... Çabuk döneceğinizi sanmıyorum. Belki de Norway'deki süpermarkete gitmek zorunda kalacaksınız."

"Neden?"

"Bridgton'da elektrikler kesik olduğuna göre..."

Billy atıldı. "Annem kasaların filan elektrikle çalıştıklarını söylüyor."

Steff haklıydı.

"Listem yanında mı?"

Elimi arka cebime vurdum.

Karımın bakışları Norton'a kaydı. "Carla için çok üzüldüm, Brent. Hepimiz çok üzüldük."

Norton, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Çok teşekkür ederim."

Bir anlık sıkıcı sessizliği Billy bozdu. "Artık gidebilir miyiz baba?" Oğlum üstünü değiştirmiş, kot pantolonunu ve lastik tabanlı ayakkabılarını giymişti.

"Evet, herhalde... Hazır mısın Brent?"

"Bana bir bira daha verirseniz hazır olurum. Yol için..."

Steff'in kaşları çatıldı. "Yolda içki içmek" alışkanlığından hiç hoşlanmazdı. Bacaklarının arasında bir şişe birayla araba süren erkeklerden de. Ona bakıp hafifçe başımı salladım. Steff de omuz silkti. Norton'la aramızdaki eski düşmanlığı canlandırmak istemiyordum. Karım, adama bira verdi.

Norton, "Teşekkür ederim," dedi. Ama aslında karıma minnet duyduğu yoktu. Bu sözleri alışkanlıkla söylemişti. Tıpkı bir lokantada kadın garsona teşekkür ettiğiniz gibi. Norton bana döndü. "Haydi, önüme düş, Macduff."

"Şimdi geliyorum," diyerek oturma odasına gittim.

Norton peşimden geldi. Devrilmiş huş ağacını görünce hayretle bağırdı. Ama o sırada ağacı da, pencereyi onarmak için harcayacağımız parayı da düşünmüyordum. Balkona açılan camlı kapıdan göle bakıyordum. Rüzgâr biraz hızlanmıştı. Ben ağaçları keserken ısı beş derece kadar yükselmişti. Daha önce fark ettiğimiz sisin çoktan dağılmış olacağını sanmıştım. Ama dağılacağı yerde bize daha da yaklaşmış, gölün ortasına kadar gelmişti.

Norton bilgiçlik tasladı. "Sisi saatler önce görmüştüm. Bence buna, sıcak havanın soğuk tabakanın üzerine çıkması neden oldu."

Sis hiç hoşuma gitmiyordu. O zamana kadar böyle bir şey görmediğimden emindim. Bunun bir nedeni, sis perdesinin insanın sinirlerini bozacak kadar düzgün olmasıydı. Doğada hiçbir şey bu kadar düzgün değildir. Düz çizgileri yaratan insanlardır. Bir başka neden de, sisin o göz kamaştırıcı beyazlığıydı. Her yanı

bembeyazdı, nemden ileri gelen ışıltılı noktacıklar da yoktu için-de. Sis artık bizim kıyıdan sadece yedi yüz elli metre kadar uzak-taydı. Sisin duru beyazlığıyla gölün ve gökyüzünün mavilikleri çarpıcı bir karşıtlık oluşturuyordu.

Billy pantolonumu çekiştirdi. "Haydi baba!"

Mutfağa döndük. Brent Norton odadan çıkarken, içeri yuvar-lanmış olan ağaca bir kez daha baktı.

Billy neşeyle, "Ne yazık ki elma ağacı değil," dedi. "Öyle de-ğil mi? Annem söyledi. Çok komik. Siz de öyle düşünmüyor mu-sunuz?"

"Annen gerçekten çok şakacı, Billy." Norton, Billy'nin saçla-rını şöyle bir karıştırdı. Sonra da gözleri yine Steff'in tişörtünün göğsüne kaydı. Hayır, onu hiçbir zaman sevemeyecektim.

"Steff, neden bizimle gelmiyorsun?" diye sordum. Nedense karımın da bize katılmasını istemiştim birden.

Karım, "Gelemem. Burda kalıp bahçedeki yabani otları ayık-layacağım," dedi. Norton'a bir göz attı, sonra da bana baktı. "Bu sabah elektrikle çalışmayan tek şey benmişim gibi geliyor."

Norton bu sözlere gereğinden fazla güldü.

Karımın ne demek istediğini anlamıştım ama yine de diret-tim. "Emin misin?"

Steff kesin bir sesle, "Tabii eminim," dedi. "Eğilip kalkmak bana iyi gelir."

"Pekâlâ... Ama güneşte fazla kalma."

"Hasır şapkamı giyerim. Döndüğünüz zaman sandviç yeriz."

"İyi."

Steff kendisini öpmem için başını uzattı. "Dikkatli ol. Kansas Yolu'na da ağaçlar devrilmiş olabilir."

"Merak etme."

Steff, Billy'ye, "Sen de dikkatli davran," diyerek onu yanağın-dan öptü.

"Peki, anne." Oğlum dışarı fırladı. Tel perdeli dış kapı, arka-sından gürültüyle kapandı.

Norton'la ben de Billy'yi izledik. Adama, "Neden senin eve gidip T-Bird'ün üzerine devrilmiş olan ağacı kesmiyoruz?" diye sordum. Kente gitmemek için aklıma türlü nedenler gelmeye başlamıştı birden.

Norton bira şişesini kaldırdı. "Bunlardan birkaç tane içmeden ve öğle yemeği yemeden arabaya bakmak bile istemiyorum. Olan oldu, eski dostum Dave."

Bana "eski dostum" demesi de hiç hoşuma gitmedi.

Hepimiz cipin önüne bindik. (Garajın köşesine atılmış emektar kar süpürme makinem hayalet gibi sarı sarı parlıyordu.) Geri geri çıkarken, fırtınanın savurduğu dalları çatırdatarak ezdim. Steff arazimizin batı ucundaki sebze bahçesine giden beton yolda duruyordu. Eldivenli ellerinde bir makas ve çapa vardı. Geniş kenarlı, eski hasır şapkası yüzünü gölgeliyordu. Kornaya ilk kez hafifçe bastım. Karım da karşılık olarak makas tutan elini havaya kaldırdı. Bahçeden çıktık. Ondan sonra karımı bir daha görmedim...

Kansas Yolu'na çıkarken bir kez durmak zorunda kaldık. Elektrik şirketinin kamyonu geçtikten sonra oldukça büyük bir çam ağacı yola devrilmişti. Norton'la cipten inip ağacı biraz yana çektik, ellerimiz sakız içinde kaldı. Billy de yardım etmek istedi ama elimi sallayarak arabadan inmemesini işaret ettim. Sivri dalların gözüne girmesinden korkuyordum. Yaşlı ağaçlar bana her zaman kötü ruhlu roman kahramanlarını anımsatmıştır. Yaşlı ağaçlar insanın canını yakmak isterler. Kayak mı yapıyorsunuz, koruda mı dolaşıyorsunuz ya da kar ayakkabılarıyla yürüyüşe mi çıktınız, onlar için hiç fark etmez. Size hep zarar vermeye çalışırlar. Ellerinden gelse insanı öldürürler de bence.

Kansas Yolu açıktı. Ama birkaç yerde tellerin kopmuş olduğunu gördük. Vicki-Linn kamp alanının dört yüz metre kadar ilerisinde bir elektrik direği hendeğe yuvarlanmıştı. Direğin tepesinde birbirine geçmiş kalın kablolar karmakarışık saçlara benziyordu.

Norton mahkeme salonlarında eğitilmiş o çok tatlı sesiyle, "Korkunç bir fırtınaydı," dedi. Ama artık ukalalık etmiyordu, ciddileşmişti.

"Evet, öyle."

"Baba, bak!" Billy, Ellitch'lerin ambarını işaret ediyordu. Ambar on iki yıldan beri, Tommy Ellitch'in arka taraftaki tarlasında, ayçiçekleri ve sarı papatyaların arasında, yorgunluktan çöküverecekmiş gibi duruyordu. Her sonbahar ambarın artık kışı çıkarmayacağını düşünüyor, ilkbaharda ise onun hâlâ yerli yerinde olduğunu görüyorduk. Ama şimdi iş değişmişti. Ambardan geriye, kırık tahtalar ve kiremitlerinin çoğu uçmuş bir çatı kalmıştı. İşi bitmişti ambarın. Nedense bu düşünce kafamda ciddi ciddi, hatta uğursuzca yankılandı. Fırtına ambarı ezip geçmişti.

Norton birasını bitirdikten sonra şişeyi kayıtsızca dışarı fırlattı. Billy bir şey söylemek üzere ağzını açtı, sonra yine kapadı. Aferin Billy, diye düşündüm. Norton, New Jersey'liydi. Orada depozito yasası yoktu.

Billy radyonun düğmesini çevirmeye başladı. "Bak bakalım, WOXO yayına başlamış mı?" dedim. Oğlum ibreyi FM 92'ye getirdi. Ama radyodan sadece bir uğultu yükseldi. Billy bana bakıp omuz silkti. O garip sis perdesinin arkasında başka hangi istasyonlar vardı?

Sonra, "WBLM'yi dene," diye mırıldandım.

Billy ibreyi öbür uca kadar götürdü. O arada XJBQ-FM, WIGY-FM istasyonlarını da geçti. İki istasyon da yayın yapıyordu... Ama Maine'in sürekli rock müziği çalan WBLM istasyonu susmuştu.

"Çok garip," dedim.

Norton sordu. "Ne?"

"Hiç... Sadece yüksek sesle düşünüyordum."

Billy, WJBQ'yu açmış, müzik dinliyordu: Çok geçmeden kente vardık.

Alışveriş merkezindeki Norge Çamaşırhanesi kapalıydı. Elektrik yoksa, para atılan çamaşır makinelerini de çalıştıramaz-

dınız elbette. Ama Bridgton Eczanesi ve Federal Süpermarketi açıktı. Araba parkı oldukça kalabalıktı. Yaz ortasında olduğumuz için arabaların çoğu bizim eyaletten değildi. Güneşli yerlerde toplanmış birkaç kişilik gruplarda hep fırtınadan söz ediliyordu.

Bayan Carmody'yi gördüm. Şu postu dondurulmuş hayvanlar satan ve kocakarı ilaçları hazırlayan kadını. Hızla süpermarkete girdi. İnsanı hayrete düşüren kanarya sarısı bir pantolon takım giymiş, koluna küçük bir bavul büyüklüğünde bir çanta asmıştı. Derken Yamaha'ya binmiş, aptal suratlı bir delikanlı gürültüyle yanımdan geçti. Az kalsın ön çamurluğuma çarpacaktı. Delikanlı branda bezinden bir ceket giymiş, aynalı güneş gözlüğü takmıştı. Ama başında kaskı yoktu.

Norton homurdandı. "Şu serseme bak..."

Araba parkının çevresinde dolaştım. İyi bir yer arıyordum. Ama istediğim gibi bir yer bulamadım. Arabayı parkın en uzak ucuna bırakıp yürümeye razı olduğum sırada şansım döndü. Küçük bir yat boyundaki açık yeşil bir Cadillac, süpermarketin kapısına en yakın olan park yerinden ağır ağır çıktı. Ben de hemen oraya girdim.

Billy'ye Steff'in alışveriş listesini verdim. Oğlum beş yaşındaydı ama matbaa harfiyle yazılan şeyleri okuyabiliyordu. "Bir araba al ve işe başla. Ben annene telefon etmek istiyorum. Bay Norton sana yardım eder. Ben de birkaç dakika sonra gelirim."

Arabadan indik, Billy hemen Norton'ın elini tuttu. Bir büyüğün elini tutmadan park yerinden geçmemesini oğluma daha küçükken öğretmiştik. Bu alışkanlığından henüz kurtulamamıştı. Norton bir an şaşırdı, sonra da hafifçe gülümsedi. Steff'i bakışlarıyla yediği için sinirlenmiştim ama şimdi neredeyse bağışlayacaktım adamı. Oğlumla birlikte süpermarkete girdiler.

Ben de telefon kulübesine gittim. Kulübe, Norge Çamaşırhanesi'yle süpermarketin arasındaydı. Omuzları açık, mor bir elbise giymiş olan ter içinde bir kadın, telefonun düğmesine basıp duruyordu. Ellerimi ceplerime sokarak kadının arkasında bekledim. Kendi kendime, "Neden Steff için böylesine endişeleniyorum?"

diye soruyordum. Neden bu endişemde, ışıldamayan bembeyaz sisin, yayın yapmayan radyo istasyonunun ve Ok Başı Projesi'nin de payı var?

Kadının çilli omuzları güneşten yanmıştı. Turuncu ciltli, terli bir bebeğe benziyordu. Almacı öfkeyle yerine bıraktı, süpermarkete doğru dönerken beni gördü.

"Paranızı boşuna ziyan etmeyin," dedi. "Telefon bozuk." Öfkeyle uzaklaştı.

Az kalsın alnıma bir şaplak indiriyordum. Bir yerlerde telefon hatları da kopmuştu tabii. Bazı teller toprağın altındaydı ama hepsi değil. Yine de telefon etmeyi denedim. Bu bölgedeki genel telefonlar, Steff'in deyişiyle, "paranoyak"tı. Parayı kumbaraya hemen atmıyordunuz, önce düdüğü bekliyor ve numarayı çeviriyordunuz. Karşıdan biri yanıt verdiğinde, ses otomatik olarak kesiliyordu. İşte o zaman, karşıdaki telefonu kapatmadan, on sentinizi kumbaraya atmanız gerekiyordu. Sinir bozucu bir şeydi bu. Ama bugün on sentim ziyan olmadı. Telefondan hiç düdük sesi gelmiyordu. Kadının dediği gibi bozuktu.

Almacı yerine bırakıp ağır ağır süpermarkete doğru yürüdüm. O arada gülünç bir olaya tanık oldum. Yaşlı bir karıkoca, konuşarak giriş kapısına doğru ilerliyorlardı. Gevezelik ederken kapıya küt diye çarpınca birden sustular. Kadın şaşkınlık içinde tiz bir ses çıkardı. Komik bir yüz ifadesiyle birbirlerini süzdüler, sonra da gülmeye başladılar. Yaşlı adam karısının girmesi için kapıyı güçlükle itti. Elektrik yardımıyla açılan bu kapılar oldukça ağırdı. Elektrik kesildiği zaman belki yüz değişik biçimde yakalanırdınız.

Ben de kapıyı iterek açtım. Havalandırma sisteminin çalışmaması hemen dikkatimi çekti. Dükkânlar yazın havalandırmayı sonuna kadar açarlardı. İçeride bir saat kalacak olursanız, dişleriniz takırdardı bu yüzden.

Federal de diğer bütün modern süpermarketler gibi Skinner kutusu biçiminde yapılmıştı. Modern pazarlama tekniği bütün müşterileri beyaz fareler gibi görüyordu yani. Gerçekten ihtiyacı-

nız olan ekmek, süt, et, bira ve dondurulmuş yiyecek gibi şeyler marketin en arkasındaydı. Oraya ulaşmak için, modern insanda satın alma isteği uyandıracak eşyaların yanından geçmeniz gerekiyordu. Raflarda küçük çakmaklardan, köpekler için kemik biçimli lastik oyuncaklara kadar her şey vardı.

Meyve ve sebze bölümü giriş kapısının hemen yakınındaydı. Oraya bir göz attım. Ama oğlumla Norton görünürlerde yoktu. Kapıya çarpmış olan yaşlı kadın, greyfurtları inceliyordu. Kocası aldıklarını koymak için cebinden bir file çıkarmıştı.

Meyvelerin arasından geçip sola döndüm. Bizimkiler üçüncü bölümdeydi. Billy hazır tatlılara bakıyordu. Norton ise onun arkasında durmuş, Steff'in yazısını sökmeye çalışıyordu. Yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce hafifçe güldüm.

Yarı dolu arabaları ve rafları inceleyen müşterilerin yanından geçerek onlara doğru gittim. Sincaplığı tutan tek kadının Steff olmadığı anlaşılıyordu. Norton üst raftan iki kutu pasta malzemesi alıp arabaya attı.

"Ee, ne âlemdesiniz?" diye sordum. Norton döndü. Çok rahatladığı belliydi.

"Fena sayılmaz, değil mi Billy?"

Oğlum, "Öyle," dedi, sonra da dayanamayıp sevinçle ekledi. "Bay Norton da pek çok şeyi okuyamadı, baba."

"Bir de ben bakayım." Listeyi aldım.

Norton tam bir avukata yakışacak biçimde, listede yazılanlardan aldıklarının yanına işaret koymuştu. Altısını alabilmişlerdi henüz. Bunların içinde süt ve gazoz da vardı. Oysa Steff on şey daha yazmıştı.

"Meyve ve sebze bölümüne dönmemiz gerekiyor," dedim. "Steff domates ve salatalık istiyor."

Billy arabayı döndürürken Norton homurdandı. "Kasalara baksana, Dave."

İlerleyerek çıkışa bir göz attım. Önemli haber bulamadıkları zaman, gazeteler böyle sahnelerin fotoğraflarını basar, altına da genellikle esprili yazılar koyarlardı. Süpermarketin sadece iki

kasası açıktı. Para vermek için bekleyen insanların oluşturduğu çift sıra, hemen hemen boşalmış olan ekmek raflarının önünden geriye doğru uzanıyor, sağa dönüyor ve donmuş yiyeceklerin durduğu buzdolaplarının önünde gözden kayboluyordu. Yeni bilgisayarlı kasaların hepsinin üzeri örtülüydü. Açık iki kasada, bitkin görünüşlü iki kız, cep hesap makineleriyle işi yürütmeye çalışıyorlardı. Her kızın yanında, Federal'in iki müdür yardımcısından biri duruyordu. Bud Brown ve Ollie Weeks. Ollie'den hoşlanırdım. Ama kendisini süpermarket dünyasının Charles de Gaulle'ü sanan Bud Brown sinirime dokunuyordu.

Kızlar hesabı tamamlarken, Bud ve Ollie müşterinin verdiği para ya da çeke bir makbuz iliştiriyor, sonra da bunu bir kutuya atıyordu. Hepsi yorulmuş ve sıcaktan bunalmıştı.

Norton bana katıldı. "Yanında ilginç bir kitap getirdiğini umarım. Sırada epey bekleyeceğiz."

Steff'in evde yapayalnız olduğu aklıma gelince yine endişelendim. "Sen gidip istediklerini al. Ben Billy'yle bu sorunu hallederim."

"Senin için de birkaç bira alayım mı?"

Düşündüm. Brent Norton'la anlaşıyor gibiydik, ama bütün günü onunla kafa çekerek geçirmek niyetinde değildim. Evde düzeltilmesi gereken çok şey vardı. "Çok üzgünüm. Başka sefere, Brent."

Norton'ın yüzünde soğuk bir ifade belirdi. Kısaca, "Pekâlâ," diyerek uzaklaştı. Arkasından bakarken Billy gömleğimi çekiştirdi.

"Annemle konuştun mu baba?"

"Hayır. Telefonlar çalışmıyor. Galiba telefon telleri de koptu..."

"Annem için endişeleniyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Endişeliydim ama bunun nedenini bilemiyordum. "Niye endişelenecek mişim? Ya sen?"

"Yooo..." Ama Billy endişeliydi. Yüz hatları gerilmişti. O anda geri dönmemiz gerekirdi. Ama yine de çok geç kalmış olabilirdik.

3. Sis Yaklaşıyor

Akıntıya karşı yüzmeye çabalayan sombalıkları gibi zorlukla meyve ve sebze bölümüne döndük. Kalabalığın arasında birkaç tanıdık gördüm. Belediye meclis üyesi Mike Hatlen. İlkokul öğretmeni Bayan Reppler. (Kuşaklar boyunca üçüncü sınıf öğrencilerinin ödünü patlatan kadın, şimdi bir kavunu beğenmeyerek elliyordu.) Steff'le gezmeye gittiğimizde Billy'ye bakan Bayan Turman. Ama müşterilerin çoğu, buraya yazlığa gelmiş kişilerdi. Pişirilmesine gerek olmayan yiyecekler alıyor ve "sade yaşamak"tan söz ederek birbirlerine takılıyorlardı. Soğuk etler, kermeslerde satılan ucuz kitaplar gibi kapışılmıştı. Geride sadece birkaç paket salam, fırında makarna ve penise benzeyen bir sucuk kalmıştı.

Domates, salatalık ve bir kavanoz mayonez aldım. Steff jambon istemişti. Jambonun bittiğini görünce onun yerine salama uzandım. Besin Kontrol Bürosu her pakette biraz böcek pisliği bulunduğunu, yani verdiğiniz paraya karşılık fazladan da bir şeyler aldığınızı açıkladığından beri salamı zevkle yiyemez olmuştum.

Dördüncü bölüme girerken, Billy, "Bak," dedi. "Askerler gelmiş."

İki er, renkli yazlık giysiler ve spor kılıkların arasında bej üniformalarıyla hemen göze çarpıyordu. Ok Başı Projesi kırk beş kilometre kadar ötede olduğu için ordu personeliyle karşılaşmaya alışmıştık. Ama genç erler, henüz tıraş olacak yaşta bile değil gibi gözüküyorlardı.

Steff'in listesini bir daha inceledim. Her şeyi almıştık. Hayır, bir eksiğimiz vardı. Karım en alta, sanki aklına sonradan gelmiş gibi, "Bir şişe Lancer," diye yazmıştı. Bu fikri beğendim. O gece Billy yattıktan sonra bir iki kadeh şarap içer, uykuya dalmadan önce de uzun uzun sevişirdik belki.

Arabayı bırakıp kalabalığın arasından içki bölümüne gittim. Bir şişe şarap aldım. Dönerken deponun çift kanatlı büyük kapı-

sının önünden geçtim. İçeriden büyük bir jeneratörün uğultusu geliyordu. Herhalde ancak buzdolaplarına yetecek güçteydi. Kapılar, kasalar ve diğer elektrikli aygıtları çalıştıramıyordu.

Billy'yle kuyruğa girdiğimiz sırada, Norton da gözüktü. Altı şişelik iki bira kasasını, bir somun ekmeği ve birkaç dakika önce gördüğüm sucuğu düşürmeden taşımaya çalışıyordu. Bizimle birlikte sıraya katıldı. Havalandırma sistemi çalışmadığı için içerisi çok sıcaktı. Kapıları neden ardına kadar açıp altlarına bir şey sıkıştırmadıklarını düşündüm. Buddy Eagleton'ı kırmızı önlüğüyle yanda beklerken görmüştüm. Hiçbir iş yaptığı yoktu. Jeneratör tekdüze bir sesle çalışıyordu. Başım ağrımaya başlamıştı.

"Bir şey düşürmeden, aldıklarını şuraya koy Brent," dedim.

"Teşekkür ederim."

Kuyruklar şimdi donmuş yiyecek bölümünden daha da gerilere doğru uzanıyordu. Müşteriler istediklerini alabilmek için kuyrukların arasından geçmek zorunda kalıyorlardı. "Bağışlayın..." "Pardon..." sözlerinden geçilmiyordu.

Norton sıkıntıyla, "Bombok bir iş bu," diye söylendi. Hafifçe kaşlarımı çattım. Billy'nin böyle sözler duyması hoşuma gitmiyordu.

Kuyruk ağır ağır ilerlerken jeneratörün uğultusu biraz hafifledi. Norton'la oradan buradan konuşuyorduk. Mahkemeye düşmemize neden olan arazi konusunu hiç açmadık. Hava durumu ya da Red Sox takımının şampiyonluk olasılığı gibi konuları seçtik. Sonunda gevezelik dağarcığımız boşaldı ve sustuk. Billy yanımda sıkıntılı sıkıntılı kımıldayıp duruyordu. Kuyruk çok ağır, adeta sürünürcesine ilerliyordu. Şimdi sağımızda donmuş yiyecekler, solumuzda da pahalı şaraplar ve şampanyalar vardı. Ucuz şarapların önüne geldiğimiz sırada, bir an o çılgın gençlik günlerinde içtiğim Ripple şarabından bir şişe almayı düşündüm. Ama almadım. Zaten gençliğimin pek çılgınca geçtiği de söylenemezdi.

Billy, "Baba, neden daha çabuk olmuyorlar?" diye sordu. Yüz hatları hâlâ gergindi. Beni saran endişe sisi birden yarıldı ve kor-

kunç bir görünümle karşılaştım. Dehşetin madensi, parlak suratıyla. Bir an sonra kayboldu.

"Sakin ol, Şampiyon," dedim.

Ekmek bölümüne, yani çift sıranın sola doğru bir dönüş yaptığı noktaya gelmiştik. Artık kasaları görebiliyorduk. İki açık kasayı ve kapalı olan dört makineyi. Elektrikli kasalara giden taşıyıcı kayışlar hareketsiz duruyordu. Üzerlerindeki levhalarda, "Lütfen Öbür Kasaya Gidin" yazılıydı, bir de bir sigara markası. Daha ileride, araba parkına ve onun gerisindeki 117 ve 302 numaralı yolların kesiştiği noktaya bakan camlı kapılar yükseliyordu. Yeni ürünleri ve süpermarketin verdiği armağanları tanıtan ilan ve reklamlar, manzaranın yarısını kapamıştı. Süpermarket bu günlerde, *Doğa Ana'nın Ansiklopedisi* adında bir dizi kitap dağıtıyordu anlaşılan. Bizim sıra Bud Brown'un bulunduğu kasaya doğru ilerlemekteydi. Önümüzde belki daha otuz kişi vardı. Bayan Carmody o parlak sarı takımıyla hemen fark ediliyordu. Sarı hummayla ilgili bir postere benziyordu kadın.

Ansızın uzaklardan çığlığa benzeyen bir ses geldi. Ses gitgide yükseldi, sonunda bir polis sireninin çılgınca feryatlarına dönüştü. Dörtyol ağzından bir kornanın cırlak sesi yankılandı. Fren gıcırtıları ve tekerlek iniltileri duyuldu. Görüş açım uygun olmadığı için dışarıda neler olduğunu anlayamadım. Ama polis arabası süpermarkete yaklaşırken siren sesi yükseldi, önümüzden geçip uzaklaştıktan sonra hafifledi. Birkaç kişi ne olduğunu anlamak için kuyruktan çıktı. Ama sayıları fazla değildi. Müşterilerin hepsi de çok beklemişlerdi, kuyruktaki yerlerini kaybetmek istemiyorlardı.

Aldıklarını benim arabama bırakmış olan Norton da kapıya koşmuştu. Birkaç dakika sonra geri dönüp tekrar kuyruğa girdi. "Yerel polis..."

Derken kentin yangın düdüğünü duyduk. İniltiye benzeyen sesi bir tizleşiyor, bir alçalıyordu. Billy elimi sıkıca tuttu. "Ne oldu, baba?" diye sordu. Hemen arkasından da ekledi. "Annem iyi mi acaba?"

Norton, "Kansas Yolu'nda yangın çıktı sanırım," diye fikrini açıkladı. "Fırtınanın kopardığı o lanet olasıca teller yüzünden... İtfaiye arabaları neredeyse geçer."

Böylece endişelerime bir odak noktası bulmuş oldum. Bizim bahçede de kopuk teller vardı.

Bud Brown, başında beklediği kasiyer kıza bir şeyler söyledi. Kız ne olduğunu anlamak için kafasını çevirmiş bakıyordu. Adamın sözleri üzerine kızardı ve yine hesap makinesinin üzerine eğildi.

Bu sırada kalmak istemiyordum. Garip bir duygu, beni oradan uzaklaşmaya zorluyordu. Ama kuyruk yine ilerlemeye başlamıştı. Artık kuyruktan çıkmak budalalık olacaktı. Şimdi karton karton sigara dolu rafların önündeydik.

Biri giriş kapısını itti. Yirmisine varmamış bir delikanlı. Galiba kask takmadan motosiklete binen çocuktu bu. Delikanlı, "Sis!" diye haykırdı. "Sisi görmelisiniz! Kansas Yolu'na yayılıyor!" Herkes dönüp ona baktı. Çocuk uzak bir yerden koşarak gelmiş gibi soluk soluğaydı. Kimse bir şey söylemedi. Delikanlı, "Sisi görmelisiniz!" diye yineledi meydan okurcasına. Herkes onu süzüyordu. Kıpırdananlar oldu ama hiçbiri sıradaki yerini kaybetmeyi göze alamadı. Henüz sıraya girmemiş olan müşteriler arabalarını bıraktılar ve çocuğun ne demek istediğini anlamak için çıkış kapısına doğru ilerlediler. Başında, ancak bira reklamlarında bahçede biftek pişiren adamların kafasında gördüğünüz kurdeleli, hasır bir şapka olan iriyarı bir adam kapıyı hızla açtı. On-on beş müşteri de onunla birlikte dışarı çıktı. Delikanlı da aralarındaydı.

Erlerden biri, "Havalandırma sisteminin sağladığı serinliği dışarı kaçırmayın," diye şaka yaptı. Birkaç kişi güldü. Ben gülmüyordum. Çünkü sisin gölde nasıl ilerlediğini görmüştüm.

Norton, oğluma döndü. "Billy, neden gidip bakmıyorsun?"

Hemen, "Olmaz," dedim. Oysa ortada somut bir neden yoktu.

Kuyruk biraz daha ilerledi. Çoğu müşteri kafasını uzatıyor, delikanlının sözünü ettiği sisi görmeye çalışıyordu. Ama bulun-

duğumuz yerden sadece parlak mavi gökyüzü görünüyordu. Birinin, "Herhalde çocuk şaka yapıyordu," dediğini duydum. Bir başkası, "Bir saat kadar önce, Uzun Göl'de garip bir sis toplanmıştı," diye karşılık verdi. Yangın düdüğü, çığlığı andıran tiz bir ses çıkardı yine. Bu hiç hoşuma gitmedi. Sanki kıyamet yaklaşıyordu.

Bir grup daha süpermarketten çıktı. Kuyruktaki yerlerini bırakanlar da oldu. Böylece kuyruk daha çabuk ilerlemeye başladı. Az sonra Texaco benzin istasyonunda çalışan kır saçlı, ihtiyar teknisyen John Lee Frovin içeri dalıp, "Hey!" diye bağırdı. "İçinizde fotoğraf makinesi olan var mı?" Çevresine bakındıktan sonra tekrar dışarı çıktı.

Bu sözler pek çok müşterinin dışarı fırlamasına yol açtı. Fotoğrafını çekmeye değecek bir şey varsa kaçırmayalım, diye düşünüyorlardı herhalde.

Bayan Carmody yaşlılıktan kısılmış ama yine de gür sesiyle, "Dışarı çıkmayın!" diye haykırdı birden.

Herkes dönüp ona baktı. Kimileri sisi görmek için koştuğu, kimileri Bayan Carmody'den uzaklaşmaya çalıştığı ya da arkadaşlarını aramaya başladığı için sıranın düzeni bozulmuştu. Kızılcık rengi bir kazak ve yeşil bir pantolon giymiş olan genç ve güzel bir kadın, Bayan Carmody'yi düşünceli düşünceli, kafasının içini okumak ister gibi süzüyordu. Birkaç fırsatçı bu durumdan yararlanarak hemen öne geçtiler. Bud Brown'un yanındaki kasiyer, yine omzunun üzerinden baktı. Brown uzun parmağıyla kızın omzuna vurdu. "Kafanı yaptığın işe ver, Sally."

Bayan Carmody bağırdı. "Dışarı çıkmayın! Ölüm demek bu! Orada ölümün beklediğini hissediyorum!"

Bud Brown ve Ollie Weeks kadını tanıdıkları için sinirli sinirli bakmaktan başka bir şey yapamadılar. Ama buraya tatile gelmiş olan yabancılar, kuyruğu falan boş verip Bayan Carmody'nin yanından hemen uzaklaştılar. Büyük kentlerdeki dilenci kadınlardan da kaçardı herkes. Sanki bulaşıcı bir hastalığın mikroplarını taşıyorlarmış gibi. Kim bilir, belki de gerçekten taşıyorlardı.

Sonra olaylar insanın aklını karıştıracak bir hızla gelişmeye başladı. Bir adam giriş kapısını itti ve sendeleyerek markete girdi. Burnu kanıyordu. "Siste bir şey var!" diye bağırdı. Billy bacağıma yaslanıp büzüldü. Bilmiyorum, bunun nedeni adamın burnunun kanaması mıydı, yoksa sözleri mi. "Siste bir şey var! Siste bir şey John Lee'yi kaptı! Bir şey..." Vitrinin önüne dizilmiş gübre torbalarına doğru geri geri gitti ve oracığa çöktü. *"Siste bir şey John Lee'yi kaptı! John'un çığlıklar attığını duydum!"*

Durum değişiverdi. Herkes fırtına yüzünden tedirgindi zaten. Polis arabasının sireni ve yangın düdüğü de gerginliği artırmıştı. Ayrıca elektrik kesilmesi gibi olaylar da Amerikalıların endişeye kapılmasına yol açardı. Durumu başka türlü nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. İşte bütün bu nedenlerle insanlar hep birlikte harekete geçtiler.

Kaçmadılar. Böyle bir şey söylersem, size tümüyle yanlış bir izlenim vermiş olurum. Paniğe kapıldıklarını da söyleyemem. Koşmadılar. Daha doğrusu çoğu koşmadı. Ama çıkıp gittiler. Bazıları kasaların yakınındaki büyük kapılardan dışarı baktı, bazıları giriş kapısından dışarı çıktı. Kiminin elinde yiyecek paketleri vardı. Adamakıllı bunalan ukala Bud Brown, "Hey!" diye bağırdı. "Onların parasını vermediniz! Hey, sen! O sosisleri geri getir bakayım!"

Biri Brown'a güldü. Delice, tiz bir sesti bu. Bazıları bu yüzden gülümsediler. Ama gülümserken bile şaşkın ve endişeliydiler. Sonra başka biri bir kahkaha attı. Kıpkırmızı kesilen Brown, pencereden bakmak için yanından geçen bir kadının elindeki mantar kutusunu çekip aldı. Kapıların önü kalabalıklaşmıştı artık. Bu insanlar tahta perdedeki deliklerden inşaat yerine bakan meraklılara benziyorlardı. Kadın, "Mantarcıklarımı geri ver!" diye bağırdı. Kadın mantarlardan böyle garip bir sevgiyle söz edince, yakınında duran iki adam deli gibi gülmeye başladı. Şimdi mağazada eski tımarhaneleri hatırlatan bir hava vardı. Bayan Carmody yine avaz avaz bağırarak müşterileri dışarı çıkmamaları için uyardı. Yangın düdüğü kesik kesik, ıslık gibi sesler çıkarmayı sürdürü-

yordu. Evinde hırsız yakalamış yaşlı ama güçlü bir kadının sesine benziyordu tıpkı. Ve Billy birdenbire ağlamaya başladı.

"Baba, o yüzü kanlı adam kim? O adama ne olmuş?"

"Önemli bir şey yok, Koca Billy. Sadece burnu kanamış. Bir şey yok."

Norton düşünceli düşünceli sordu. "Siste bir şeyden söz ederken ne demek istedi?" Kaşlarını çatmıştı. Norton da şaşkınlığını böyle gösteriyordu anlaşılan.

Billy gözyaşları arasında, "Baba," diye inledi. "Korkuyorum..."

Biri hızla yanımdan geçerken bana çarptı, az kalsın yuvarlanacaktım. Billy'yi kucağıma aldım. Ben de korkmaya başlamıştım. Kargaşa büyüyordu. Bud Brown'un tepesinde durduğu kasiyer Sally, yerinden fırlayıp kaçacak oldu. Brown kızı kırmızı önlüğünün yakasından çekti. Yaka yırtıldı. Sally parmaklarını bir pençe gibi bükerek Brown'u tokatladı. Yüzü çarpılmıştı. Bir yandan da, "Çek pis ellerini üzerimden!" diye bağırıyordu.

Brown, "Kes sesini, küçük budala!" dedi. Ama çok şaşırdığı belliydi. Sally'yi tekrar yakalamaya kalkıştı.

Ollie Weeks, onu sertçe uyardı. "Bud! Sakin ol!"

Başka biri bir çığlık attı. Daha önce kimse paniğe kapılmamıştı. Ama o an yakındı. İnsanlar kapılardan dışarı sel gibi akıyordu. Bir şangırtı koptu ve düşüp kırılan bir gazoz şişesinden köpükler fışkırdı.

Norton, "Tanrım!" diye bağırdı. "Neydi bu?"

Derken ortalık kararmaya başladı... Hayır, bu tam anlamıyla doğru sayılmaz. O sırada havanın karardığını değil, marketteki ışıkların söndüğünü düşündüm. Ani bir hareketle başımı kaldırıp floresan lambalara baktım. Bunu yapan yalnız ben değildim. Ama birden elektriğin kesik olduğunu hatırladım. Markete girdiğimizden beri ışık yanmıyordu. Ne var ki içerisi daha önce bize bu kadar karanlık gelmemişti. Sonra, kapıların önündekiler bağırıp işaret etmeye başlamadan gerçeği anladım. Sis yaklaşıyordu.

Sis araba parkının Kansas Yolu'na açılan kapısından içeri girdi. Yakından bakıldığında da, gölün karşı kıyısından göründüğü gibiydi. Beyaz ve parlaktı ama hiçbir şeyi yansıtmıyordu. Güneşi hemen hemen örtmüştü. Şimdi gökyüzünde güneşin olduğu yerde gümüş bir para vardı sanki. Güneş kışın ince bulutların arkasından gözüken aya benziyordu.

Sis tembelce ilerliyordu. Ona bakarken, bir akşam önce gördüğüm su hortumunu hatırladım nedense. Doğanın pek sık görmediğimiz müthiş güçleri vardır. Depremler, tayfunlar, kasırgalar... Hepsini gördüğümü söyleyemem ama bu tür doğa olaylarına yeterince tanık oldum. Onun için de, hepsinin böyle ağır ağır yaklaştıklarını tahmin edebiliyorum. İnsanı büyülüyor bunlar. Dün gece Billy'yle Steff'i büyük pencerenin önünde büyüledikleri gibi.

Sis iki araba genişliğindeki asfalta yayılarak yolu gözlerden sildi. McKeon'un güzelce onarttığı evini olduğu gibi yuttu sanki. Yandaki eski apartmanın ikinci katı, bir an beyazlığın arasından uzandı, sonra ortadan kayboldu. Süpermarketin araba parkının giriş ve çıkışlarındaki "Lütfen Sağdan Gidiniz" yazılı levhalar da öyle. Kirli beyaz levhalar görünmez olduktan sonra üzerlerindeki siyah harfler bir an havada titreştiler. Sonra sıra parktaki arabalara geldi.

Norton yine, "Tanrım, bu nedir?" diye sordu. Sesi titriyordu.

Sis yayılmasını sürdürüyor, mavi gökyüzünü de, asfaltı da yavaşça yutuyordu. Bir an çılgınca bir duyguya kapıldım. Sanki bir bilimkurgu filmi için hazırlanmış olağandışı bir sahneyi seyrediyordum. Mavi gökyüzü daraldı, geniş bir kuşağa benzedi. Sonra giderek inceldi ve mavi bir çizgiye dönüştü. Sonunda o da kayboldu. Geniş vitrininin camına bembeyaz bir bulut yapışmıştı sanki. Ancak bir metre kadar ilerideki çöp bidonunu görebiliyordum. Cipimin ön çamurluğundan ötesi silinmişti.

Bir kadın yüksek sesle, uzun uzun haykırdı. Billy, bana daha da sıkıca sarıldı. Vücudu, yüksek voltajlı elektrik akımının geçtiği, gevşek teller gibi titriyordu.

Bir adam bağırarak kapıya koştu. Paniğe yol açan da bu oldu galiba. İnsanlar paldır küldür sise doğru atıldılar.

Brown, *"Hey!"* diye kükredi. Bilmiyorum, korkmuş muydu, yoksa öfkeli miydi? Belki bu iki duygu birbirine karışmıştı. Yüzü morumsu bir renk almış, boynundaki damarlar yol yol kabarmıştı. *"Hey, siz! O yiyecekleri alıp götüremezsiniz! Hemen onları geri getirin! Bu hırsızlık sayılır!"*

Kimse durmadı. Ama bazıları ellerindeki paketleri bir yana fırlattılar. Bazıları da heyecandan kahkahalar atıyordu. Ama bunlar azınlıktaydı. Çoğunluk panik içinde, sise doğru koşuyordu. Ve biz mağazada kalanlar, onları bir daha görmedik. Açık kapıdan içeri hafif, acı bir koku doluyordu. Kalabalık oraya birikmiş, itişip kakışmalar başlamıştı. Billy'yi kucağımda taşıdığım için omuzlarım ağrıyordu. Oğlum yaşına göre oldukça iriydi. Steff bazen oğlumuzdan, "benim küçük aygırım" diye söz ederdi.

Norton yanımızdan uzaklaştı. Yüzünde dalgın ve şaşkın bir ifade vardı. O da kapıya doğru gidiyordu.

Norton'ı daha fazla uzaklaşmadan yakalayabilmek için Billy'yi öbür koluma aldım. "Yapma Brent."

Norton geri döndü. "Efendim?"

"Bekle ve gör. Öylesi daha iyi."

"Neyi göreceğiz?"

"Bilmiyorum," dedim.

Norton, "Yani sence..." diye başladı. Aynı anda sisin içinden bir çığlık yükseldi.

Norton birden sustu. Çıkış kapısının önündeki kalabalık dağılıverdi. Herkes geriledi. Heyecanlı konuşmalar, bağrışmalar ve seslenmeler azaldı. İnsanların yüzleri sanki yassılaşıp soluklaştı. İki boyutlu bir görünüş aldı.

Çığlık sürüp gidiyordu. Yangın düdüğüyle yarışıyordu sanki. İnsan ciğerinde böylesine haykıracak kadar hava olmadığını sanırdınız. Norton, "Aman Tanrım..." diye mırıldandı. Sonra ellerini saçlarının arasına soktu.

Çığlık birdenbire kesildi. Biri daha dışarı koştu. Bez tulum giymiş, iriyarı bir adam. Galiba çığlık atanı kurtarmak niyetindeydi. Onu kısa bir süre görebildik. Camın ötesinde ve sisin içindeydi. Adamı bir bardağın kenarına bulaşmış, ince süt tabakasının gerisinden seyrediyor gibiydik. Sonra arkada bir şey kımıldandı. (Anladığım kadarıyla, bunu sadece ben fark ettim.) O bembeyaz siste, grimsi bir gölge belirdi. Ve iriyarı adamı sisin derinliklerine doğru çekti. Adam şaşırmış gibi ellerini havaya kaldırdı.

Süpermarkete derin bir sessizlik çökmüştü.

Dışarısı birden aydınlandı. Park yerindeki yeraltı kablolarının elektrik akımı sağladığı sodyum lambaları yanmıştı.

Bayan Carmody tam cadılara yakışacak bir sesle, "Dışarı çıkmayın," dedi. "Dışarı çıkmak ölüm demektir."

Kimse ne güldü ne de onunla tartışmaya kalkıştı.

Dışarıda bir çığlık daha koptu. Bu seferki boğuktu ve sanki uzaklardan geliyordu. Billy yine bana sarılıp kaskatı kesildi.

Ollie Weeks, "David, ne oluyor?" diye sordu. Kasanın yanındaki yerinden ayrılmıştı. Yuvarlak yüzünde iri ter taneleri parlıyordu. Çok korkmuş olduğu belliydi.

"Ne olduğunu bilemiyorum," dedim. Ollie bekârdı. Tepedeki gölün kıyısında, küçük, güzel bir evde oturuyordu. Pleasant Dağı'ndaki barda içki içmekten hoşlanırdı. Sol elinin tombul serçe parmağında safir bir yüzük vardı. Geçen şubatta eyalet piyangosundan kazandığı parayla almıştı bu yüzüğü. Ben Ollie'nin kızlardan biraz korktuğu kanısındaydım.

Ollie, "İşin içinden çıkamıyorum," dedi.

"Ben de öyle. Billy, artık seni yere bırakmam gerekiyor. Nerdeyse kolum kırılacak... Tamam mı?"

Oğlum, "Annem," diye fısıldadı.

"Annen iyi," dedim. Başka ne söyleyebilirdim?

John'un lokantasının bitişiğindeki eskici dükkânının sahibi olan yaşlı adam yanımızdan geçti. Bütün yıl boyunca sırtından çıkarmadığı, üzerinde adının baş harfleri bulunan, üniversiteden kalma kazağının içinde büzülmüştü. Yüksek sesle, "Çevre kirlen-

mesi yüzünden oluşan bir bulut bu," dedi. "Kaynağı Rumford'la Güney Paris'teki fabrikalar. Kimyasal maddeler." Dördüncü bölümde hızla ilerleyerek, tuvalet kâğıdı ve ilaç raflarının önünden geçti.

"Çıkıp gidelim, David." Norton bu sözleri kuşkulu bir sesle söylemişti. "Ne dersin, biz..."

O anda bir gürültü oldu. Daha çok ayaklarımla hissettiğim, garip, sarsıcı bir gürültü. Sanki bütün yapı birden doksan santim aşağı inmişti. Birkaç kişi korku ve şaşkınlıkla bağrıştı. Raflardaki şişeler fayans döşeli zemine düşüp parçalandı. Öndeki geniş vitrinin camından üçgen biçiminde bir parça koptu. Vitrinlerin tahta çerçeveleri yer yer çatladı.

Yangın alarmının ıslığa benzeyen sesi ansızın sustu.

Bunu bir sessizlik izledi. Daha korkunç şeyler bekleyen insanların sessizliğiydi bu. Sarsılmış ve uyuşmuştum. Kafam garip bir biçimde, geçmişteki olaylarla bağlantı kuruyordu. Bridgton'un küçük bir kasaba olduğu günlerde babam beni de kente getirirdi. O tezgâhın önünde durup konuşurken, ben de bir peniye satılan şekerlere ve iki sentlik çikletlere bakardım. Ocak ayında buzlar erimeye başlardı. Eriyen karların suları dükkânın iki yanındaki fıçılara akardı. Ben akide şekerlerini ve meyveli şekerlemeleri incelerdim. Tavanda sarı ışıklardan oluşan gizemli kürelere, yazdan kalma sinek ölülerinin dev gölgeleri yansırdı. David Drayton adındaki küçük bir çocuk, babasıyla... ünlü ressam Andrew Drayton'la... Andrew Drayton'un *Christine* adlı tablosu Beyaz Saray'ı süslüyordu. Şekerlere bakan, David Drayton adında küçük bir çocuk... Davy Crockett çikletlerinden çıkan kartları inceleyen ve tuvalete gitmesi gerektiğini düşünen bir çocuk. Dışarıda ocak ayına özgü, o gitgide yayılan ve camlara yapışan sarı sis.

Bu anı ağır ağır silinip gitti.

Norton kükredi. "Hey, siz! Hepiniz beni dinleyin!"

Herkes dönüp baktı. Norton ellerini kaldırdı. Alkışları kabul eden bir politikacı gibi parmaklarını açmıştı.

"Dışarı çıkmak tehlikeli olabilir!" diye bağırdı.

Bir kadın bağırdı. "Neden? Çocuklarım evde! Çocuklarımın yanına dönmeliyim!"

Bu sözleri Bayan Carmody yanıtladı. "Dışarı çıkmak ölüm getirir." Kadın vitrininin altındaki on iki kiloluk gübre çuvallarının yanında duruyordu. Yüzü sanki irileşmiş, şişmeye başlamıştı.

Bir delikanlı, Bayan Carmody'yi olanca gücüyle birden itti. Kadın hayretle bağırarak çuvalların üzerine çöktü. Çocuk, "Bunu yineleyip durma, ihtiyar cadı!" diye bağırıyordu. "O çılgınca sözleri yinelemekten vazgeç!"

Norton, "Lütfen!" diye kükredi. "Sis dağılıncaya kadar bekleyelim. Ondan sonra..."

Bu sözlere karşılık her kafadan bir ses çıktı.

O gürültüde sesimi duyurmak için bağırmak zorunda kaldım. "Norton haklı! Soğukkanlılığımızı yitirmemeye çalışalım!"

Gözlüklü bir adam, "Bence deprem oldu," dedi. Sesi yumuşaktı. Bir elinde bir paket hamburgerle bir torba sandviç ekmeği vardı. Öbürüyle de küçük bir kızın elini tutuyordu. Çocuk belki Billy'den bir yaş küçüktü.

Kentli, şişman bir adam, "Dört yıl önce Naples'da da deprem olmuştu," diye hatırlattı.

Karısı hemen düzeltti. "O deprem Casco'da oldu." Konuşmasından, kocasının her sözüne itiraz eden bir tip olduğu anlaşılıyordu.

Şişman adam eskisi kadar kesin olmayan bir sesle, "Naples' da," dedi.

Ama kadın, "Casco'da," diye diretince adamcağız tartışmaktan vazgeçti.

O sarsıntı ya da deprem sırasında, rafın kenarına kaymış olan bir teneke kutu gürültüyle aşağı yuvarlandı. Billy hıçkırmaya başladı. "Eve gitmek istiyorum! ANNEMİ istiyorum!"

Bud Brown, "Şu çocuğunu susturamaz mısın?" diye söylendi. Boş gözlerle sağa sola bakıyordu.

"Dişlerini dökmemi ister misin, ukala herif?" dedim.

Norton dalgın dalgın, "Yapma Dave," diye mırıldandı. "Durumu kolaylaştırmıyorsun."

Az önce bağıran kadın özür diledi. "Çok üzgünüm... Çok üzgünüm, ama burda kalamayacağım. Eve gidip çocuklarımı görmeliyim." Hepimize teker teker baktı. Bitkin görünüşlü, güzel bir sarışındı. "Küçük Victor'a Wanda bakıyor. Wanda henüz sekiz yaşında. Bazen Victor'a göz kulak olması gerektiğini unutuyor. Ve küçük Victor da... elektrik sobasını yakmaktan hoşlanıyor. O kırmızı ışıkları görmek için... Kırmızı ışıklara bayılıyor... Bazen de fişleri çekiyor... Buna da meraklı... Wanda ise bir süre sonra Victor'la ilgilenmekten sıkılıyor... Daha sekiz yaşında..." Susup çevresine bakındı. Herhalde o anda bizi, acımasız bakan gözler olarak görüyordu. İnsan değil, sadece göz. Kadın bağırdı. *"Hiçbiriniz bana yardım etmeyecek misiniz?"* Dudakları titremeye başlamıştı. "İçinizden biri... biri... bir kadını evine kadar götüremez mi?"

Kimse yanıt vermedi. Herkes ayaklarını yere sürttü. Kadın, yüzünde acı bir ifadeyle hepimizi ayrı ayrı süzdü. Kentte oturan şişman adam, kararsızca ona doğru bir adım atacak oldu. Ama karısı onu çabucak geri çekti. Adamın bileğini, parmaklarıyla kelepçe gibi kavramıştı.

Sarışın kadın Ollie'ye, "Ya siz?" diye sordu. Adam, hayır der gibi başını salladı. Kadın Bud'a baktı. "Siz?" Bud elini tezgâhtaki hesap makinesinin üzerine koydu ve hiç sesini çıkarmadı. Kadın bu kez Norton'a döndü. Adam da avukatlara özgü o gür sesiyle, telaşa kapılmanın doğru olmadığı konusunda nutuk çekmeye kalktı. Kadın başını çevirince Norton'ın sesi hafifledi.

Kadın, bana baktı. "Siz?" Billy'yi yine kucağıma aldım ve oğlumu, kadının hayal kırıklığından allak bullak olmuş yüzüne karşı bir kalkan gibi kullandım.

Kadın, "Hepinizin cehennemde kavrulmasını dilerim," dedi. Bağırmamıştı. Sesinde müthiş bir yorgunluk vardı. Çıkışa doğru

yürüdü. Kapıyı iki eliyle itip açtı. Bir şeyler söylemek, onu geri çağırmak istedim. Ama ağzım iyice kurumuştu.

Bayan Carmody'ye bağıran delikanlı, "Durun," diyerek kadının koluna yapıştı. Kadın başını eğip onun eline baktı. Çocuk da utançla kadını bıraktı. Sarışın kadının sisin içine süzülüşünü tek söz etmeden seyrettik. Artık o bir insan değil, dünyanın en beyaz kâğıdına çizilmiş karakalem bir resimdi. Hiçbirimizin sesi çıkmıyordu. Kadının kolları, bacakları ve uçuk sarı saçları siste kayboldu. Geride sadece kırmızı elbisesi kaldı. Kırmızı elbise, bembeyaz boşlukta dans ediyordu sanki. Çok geçmeden o da yok oldu. Ve hiç kimse bir şey söylemedi.

4. Depo. Jeneratörle İlgili Sorunlar. Çırağın Başına Gelenler

Billy huzursuzluk nöbetleri geçiriyor, gözyaşları arasında boğuk boğuk, "Annemi isterim!" diye bağırıyordu. Birden iki yaşına dönmüş gibiydi. Sümükleri köpük köpük üstdudağına akmıştı. Onu bulunduğumuz yerden uzaklaştırdım, kolumu omzuna atıp yatıştırmaya çalıştım. Süpermarketin karşı duvarı boyunca uzanan beyaz buzdolabının önünden geçerken, Kasap McVey'i gördüm. Başımızla selamlaştık. Bu durumda yapabileceğimiz başka bir şey yok.

Yere oturup Billy'yi kucağıma aldım, yüzünü göğsüme dayadım. Çocuğu sallayarak konuşmaya başladım. Anne babaların kötü durumlar için sakladıkları yalanları yineledim. Çocuklara çok mantıklı gelen o yalanları. Onlara kendim de inanıyor gibi konuşuyordum.

Billy, "Bu her zaman görülen sislerden değil," diyerek başını kaldırdı ve bana baktı. Gözlerinin çevresinde siyah halkalar belirmiş, kirpikleri ıslanmıştı. "Öyle değil mi baba?"

"Evet. Öyle sanıyorum." Oğluma bu konuda yalan söylemek istemiyordum.

Çocuklar, yetişkinler gibi şaşırtıcı olaylarla savaşmazlar, ona ayak uydururlar. Belki de bunun nedeni, çocukların hemen hemen on üç yaşına kadar şaşırtıcı olayları kabullenmiş olmalarıdır. Billy uyuklamaya başladı. Onu göğsüme bastırdım. Birdenbire uyanıvereceğini sanıyordum. Ama derin bir uykuya daldı. Belki dün gece iyi uyuyamamıştı. Bebekliğinden beri ilk kez üçümüz aynı yatakta yatmıştık. Belki de oğlum... korkunç şeyler olacağını sezmişti. Bunu düşünürken vücuduma sanki buz gibi bir dalga çarptı.

Billy'nin iyice daldığını anlayınca onu yere yatırdım ve üzerini örtmek için bir şey bulmaya gittim. Markettekilerin çoğu hâlâ ön taraftaydı, sise bakıyorlardı. Norton çevresine birkaç kişi toplamış, onları sesiyle büyülüyordu. Ya da büyülemeye çalışıyordu. Bud Brown eski yerinde dimdik duruyordu. Ama Ollie Weeks kasanın yanından ayrılmıştı.

Birkaç kişi bölüm aralarında hayalet gibi dolaşıyordu. Geçirdikleri şok yüzünden suratları yağlı yağlı parlıyordu. Et dolabıyla biraların arasındaki çift kanatlı büyük kapıdan girdim.

Jeneratör kontrplak bölmenin arkasında, düzgün homurtularla çalışmaktaydı. Ama bir terslik vardı. Burnuma çok keskin bir mazot kokusu çarptı. Hafif hafif soluk alarak bölmeye yaklaştım. Gömleğimin düğmelerini açıp eteğiyle ağzımı burnumu örttüm.

Depo bölümü dar ve uzun bir yerdi. Ölgün ışıklı lambalarla aydınlanıyordu. Her yan karton kutu doluydu. Çamaşır tozu, meyve suyu, kavurma, salça... Düşüp yırtılmış bir karton kutudan kana benzer bir sıvı akıyordu.

Bölmedeki kapıyı açarak içeri geçtim. Jeneratör çevreye yayılmış, mavi, yağlı bulutların arasında kaybolmuştu. Egzoz borusu duvardaki bir delikten dışarı çıkıyordu. Dışarıda bir şey, borunun ucunu tıkamıştı anlaşılan. Yanda basit bir düğme vardı. Bunu çevirip makineyi durdurdum. Jeneratör sarsıldı, geğirdi, öksürdü,

sonra da sustu. Ardından, Norton'ın elektrikli testeresini hatırlatan *pıt-pıt-pıt* sesleri yükseldi.

Lambalar birden söndü ve karanlıkta kaldım. Hemen korkuya kapıldım, yönümü de şaşırmıştım. Soluğum samanları uçuşturan hafif bir rüzgâra benziyordu. Dışarı çıkarken burnumu ince kontrplak kapıya çarpınca yüreğim ağzıma geldi. İlerideki büyük kapının kanatları camdı. Ama nedense siyaha boyanmıştı. Çevrem zifiri karanlıktı artık. Körlemesine yürürken, karton kutuları devirdim. Biri az kalsın kafama çarpıyordu. Telaşla gerilediğim sırada, arkama yuvarlanan başka bir kutuya takılıp düştüm ve kafamı hızla betona çarptım. Gözlerimde şimşekler çaktı. Ben de çok becerikliydim hani! Yerde yatmış bir yandan kendime küfrediyor, bir yandan da kafamı ovuşturuyordum. Kendi kendime, "Biraz gevşe," dedim. "Ayağa kalkıp burdan çık ve Billy'nin yanına koş. Koluna bacağına yumuşak, yapışkan şeyler sarılmayacak ya... Kontrolünü yitirme. Paniğe kapılırsan burda dört döner, bütün kutuları da devirirsin. Yolunu bulup dışarı da çıkamazsın o zaman."

Dikkatle ayağa kalktım. Kapının iki kanadı arasındaki ince ışık çizgisini arıyordum. Sonunda buldum. Karanlığı aralayan o belli belirsiz çizgiye doğru yürüdüm. Sonra birden durakladım.

Bir ses duymuştum. Kayan bir nesnenin yumuşak hışırtısı. Ses kesildi, az sonra yeniden başladı. İçimde her şey gevşeyip büzüldü sanki. Garip bir biçimde, dört yaşıma döndüm. Ses süpermarketten değil, arkamdan geliyordu. Dışarıdan. Sisin olduğu yerden. Bir şey briketlerin üzerinden hışırdayarak kayıyordu. Belki de içeri girmeye çalışıyordu!

Sesin dışarıdan geldiğinden emindim. Olduğum yerde kalakalmıştım. Bacaklarıma yürümelerini emrettim ama beni dinlemediler. Derken ses değişti. Bir şey taşları tırmalıyordu. Can havliyle o ince ışık çizgisine doğru atıldım. Kapıyı yumruklarımla açıp dışarı fırladım.

Kapının hemen önünde birkaç kişi vardı. Ollie Weeks'i seçebildim. Beni görünce hayretle irkildiler. Ollie elini göğsüme da-

yadı. "David!" Sesi berbattı. "Tanrım! Senin yüzünden on yıl..." O anda yüzümdeki ifadeyi fark etti. "Neyin var senin?"

"Sesi duymadın mı?" diye sordum. Sesim kendi kulağıma bile yabancı geldi. Tiz ve gıcırtılıydı. "Hiçbiriniz duymadınız mı?"

Hiçbiri duymamıştı. Neden durduğunu anlamak için jeneratöre bakmaya gelmişlerdi. Ollie bana bunları söylerken çıraklardan biri kucağında cep feneriyle geldi. Merakla bir Ollie'ye baktı, bir bana.

"Jeneratörü ben kapadım," dedim. Nedenini de açıkladım.

Öbür adamlardan biri, "Ne duydun?" diye sordu. Kentteki karayolları bürosunda çalışıyordu. Adı Jim'di.

"Bilmiyorum. Bir hışırtı. Bir şey taşlarda sürünüyordu sanki. O sesi bir daha duymak istemem."

Ollie'nin yanındaki öteki adam, "Sinir," dedi.

"Hayır. Sinirle filan ilgisi yok."

"O sesi ışıklar sönmeden önce de duydun mu?"

"Hayır, söndükten sonra duydum. Ama..." Adamların bana nasıl baktıklarının farkındaydım. Başka bir kötü haber, korkunç ya da olağandışı bir olay istemiyorlardı. Yeteri kadar sarsılmışlardı zaten. Sadece Ollie bana inanmış gibiydi.

Çırak el fenerlerini dağıtarak, "İçeri girip jeneratörü yeniden çalıştıralım," dedi. Ollie feneri kararsızca aldı. Çocuk bana da bir fener uzattı. Bakışlarında hafif bir küçümseme fark ettim. En fazla on sekiz yaşındaydı. Bir an düşündükten sonra feneri aldım. Billy'nin üzerine örtmek için bir şey bulmam gerekiyordu.

Ollie kapının iki kanadını da açtı ve altlarına tahta parçaları sıkıştırdı. Böylece içeri biraz ışık girdi. Çamaşır tozu kartonları, kontrplak bölmedeki yarı açık kapının çevresine yuvarlanmıştı.

Jim havayı kokladı. "Gerçekten çok kötü kokuyor. Jeneratörü durdurmakta haklıymışsın."

Fenerlerin ışığı konserve, tuvalet kâğıdı ve köpek maması kutularının üstünde dolaşıyor, dans ediyordu. Egzoz borusunun tıkanması yüzünden içeri yayılmış olan dumanlar ışığı boğuyor-

du. Genç çırak, fenerini malların içeri alınmasında kullanılan dipteki büyük kapıya doğru tuttu bir an.

Ollie'yle iki adam jeneratörün bulunduğu bölmeye girdiler. Fenerleriyle endişeli endişeli bölmeyi taramaya başladılar. Aklıma çocukken okuduğum serüven romanları geldi. Ayrıca üniversite yıllarımda bir dizi çocuk kitabını da resimlemiştim. Fener ışığı bana, altınlarını gömen korsanları anımsatıyordu. Ya da deli doktorla yardımcısının mezardan ölü kaçırmalarını. Fenerler durmadan yön değiştirirken, duvara vuran gölgeler korkunç biçimlere giriyordu. Henüz soğumamış olan jeneratör ara sıra "pıt" diye sesler çıkarıyordu.

Çırak el fenerini tam karşıya tutup dipteki büyük kapıya doğru yürüdü. "Yerinde olsam, oraya gitmezdim," dedim.

"Evet, *sen* bunu yapamazdın."

Adamlardan biri, "Haydi, çalıştır şunu Ollie," dedi. Jeneratör önce bir öksürdü, sonra da gürültüyle çalıştı.

"Tanrım! Durdur şunu, durdur! Çok pis kokuyor!"

Jeneratörün homurtusu tekrar kesildi.

Ollie ve iki adam bölmeden çıkarken, çırak da deponun çıkış kapısından geri döndü. Adamlardan biri, "Egzoz borusunu bir şeyin tıkadığı kesin," diyordu.

Çırak, "Size ne yapacağımı anlatayım," diye atıldı. Fenerlerin ışığında gözleri pırıl pırıldı. Yüzünde pervasız bir ifade vardı. Çocuk kitaplarımı resimlerken bu ifadeyi pek çok kez çizmiştim. Delikanlı, "Jeneratörü, yük kapısını yukarı kaldırmamı sağlayacak kadar çalıştırın," dedi. "Sonra da gider, egzoz borusunu açarım."

Ollie kararsızca ona baktı. "Bence bu iyi bir fikir değil, Norm."

"Kapı elektrikli mi?" diye sordu Jim.

Ollie, "Evet," dedi. "Ama Norm'un böyle bir şeye..."

Öbür adam, "Endişelenme," diye söze karıştı. "Bu işi ben yaparım." Başındaki beyzbol kasketini geri itti.

Ollie, "Hayır," diyecek oldu. "Anlamadın! Beni kimsenin..."

Kasketli adam tatlı bir sesle, "Endişelenecek bir şey yok," diyerek Ollie'yi susturdu.

Çırak Norm öfkelenmişti. "Beni dinleyin! Bu benim fikrimdi!"

Kapının açılmasının doğru olup olmayacağını bir yana bırakıp bu işi kimin yapacağını tartışmaya başlamışlardı. Ama hiçbiri o korkunç hışırtıyı duymamıştı tabii. Yüksek sesle, "Durun!" dedim.

Dönüp bana baktılar.

"Durumu anlamıyorsunuz! Ya da anlamamak için elinizden geleni yapıyorsunuz. Bu bildiğimiz sislerden değil. Çevreye yayılalı beri markete bir tek kişi bile gelmedi. O kapıyı açarsanız ve içeriye bir şey girerse..."

Norm on sekiz yaşındakilere özgü o erkekçe horgörüyle, "Nasıl bir şey?" diye sordu.

"Duyduğum sesi çıkaran şey neyse o."

Jim, "Bay Drayton," dedi. "Bağışla ama bir ses duyduğundan emin değilim. New York ve Hollywood'da dostları olan ünlü bir ressamsın, biliyorum. Ama bu senin herkesten farklı olduğun anlamına gelmez. Bana kalırsa, buraya karanlıkta girdiğin için biraz... aklın karıştı."

"Olabilir," diye karşılık verdim. "Dışarı çıkacak cesaretin varsa, önce o kadıncağızın sağ salim evine, çocuklarına kavuşup kavuşmadığını öğrenmeye çalış bari." Jim'in, arkadaşının ve Norm adındaki çırağın cesaret gösterileri beni hem öfkelendiriyor hem de korkumu daha da artırıyordu. Gözlerinde, sıçan vurmak için kent çöplüğüne giden adamlarda görülen o ışıltı vardı.

Jim'in arkadaşı homurdandı. "Öğüde ihtiyaç duyarsak sana başvururuz."

Ollie kararsızca, "Aslında jeneratör o kadar önemli değil," diye mırıldandı. "Buzluklardaki yiyecekler on iki saat hatta daha uzun süre dayanır."

Jim, Norm'a döndü. "Pekâlâ delikanlı, bu işi sen yap. Ben motoru çalıştıracağım. İçerisinin fazla kokmaması için kapıyı çabucak aç. Ben ve Myron egzoz borusunun çıkış yerinde bekleyeceğiz. Boruyu temizlediğin zaman bize seslen."

"Tamam!" Norm heyecanla uzaklaştı.

"Delilik bu," dedim. "O kadının yalnız başına gitmesine izin verdiniz..."

Jim'in arkadaşı Myron, "Senin kadını eve götürmek için çırpındığını görmedim," diye hatırlattı. Boynu kızarmaya, tuğla rengine dönmeye başlamıştı.

"Ama bu çocuğun, hiç de önemli olmayan bir jeneratör yüzünden yaşamını tehlikeye atmasına göz yumacaksınız, öyle mi?"

Norm bağırdı. "Sesini kessene sen!"

"Beni dinle, Bay Drayton." Jim bana soğuk soğuk gülümsedi. "Sana ne yapacağımı söyleyeceğim. Açıklamak istediğin başka bir şey varsa, konuşmaya başlamadan önce dişlerini say. Çünkü saçmalıklarını dinlemekten bıktım."

Ollie bana baktı. İyice korktuğu belliydi. Omuz silktim. Onlar düpedüz çıldırmışlardı. Ölçüyü kaçırmışlardı. Üçü de korku ve şaşkınlık içindeydi. Ama şimdi burada, basit bir teknik sorunla karşı karşıyaydılar. Egzoz borusu tıkanmış bir jeneratörle. Bu sorunu çözmek imkânsız değildi. Bunu başarırlarsa, çaresizlik ve şaşkınlıktan biraz olsun kurtulacaklardı. İşte onun için de sorunu çözmeleri gerekiyordu.

Jim'le arkadaşı Myron yenilgiyi kabul ettiğime karar vererek jeneratörün bulunduğu bölmeye girdiler. Jim seslendi. "Hazır mısın Norm?"

Norm başını salladı. Sonra bu hareketi görmeyeceklerini düşünüp, "Evet!" diye bağırdı.

"Norm," dedim. "Aptallık etme!"

Ollie de ekledi. "Büyük bir hata!"

Norm bize baktı. Ve birdenbire yüzü değişti. On sekizinden de küçük duruyordu artık. Küçük bir çocuğun yüzüydü bu.

Norm'un çıkık gırtlak kemiği inip kalkıyordu. Çılgınca korktuğunu anladım. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı. Galiba vazgeçtiğini söyleyecekti. Ama aynı anda jeneratör kükreyerek çalışmaya başladı. Norm da kapının sağındaki düğmeye doğru atıldı. Kapı iki yandaki çelik rayların üzerinde, yukarı doğru kaymaya başladı. Jeneratör devreye girince lambalar da yanmıştı. Ama kapıyı açan motor çok elektrik çektiği için ışıklar ölgündü.

Kapı bir buçuk metre kadar açıldı. Dışarıda, kapının önündeki beton dökülmüş platformu sarı bir çizgi çevreliyordu. Çizginin ancak doksan santim kadarını görebildim. Sis öylesine yoğundu.

Norm haykırdı. "Tamam!"

Sisin uçuşan danteller gibi ince ve beyaz kolları kıvrıla büküle içeri girdi. Hava soğuktu. Bütün sabah serin geçmişti. Üç hafta süren o boğucu sıcaklardan sonra bu serinliği fark etmemek olanaksızdı. Ama yine de yaz serinliğiydi işte. Ne var ki şimdi hava gerçekten soğuktu. Sanki mart ayındaymışız gibi titredim. Ve Steff'i düşündüm.

Jeneratör sustu. Norm başını eğerek dışarı çıkarken, Jim de bölmenin kapısında belirdi. Jim de, Ollie de, ben de her şeyi gördük.

Yükleme ve boşaltma yapılan beton platformun kenarından bir kol uzandı. Bir dokunaç. Ve Norm'un baldırını kavradı. Ağzım bir karış açık, kalakaldım. Ollie'nin gırtlağından hayret dolu bir tek hece yükseldi. "Ah!" Dokunacın siste kaybolan ucu, yaklaşık bir buçuk metre kalınlığındaydı. Dokunaç aşağı doğru inceliyordu. Norm'u yakalayan ucu otuz santim, yani bir karayılanın boyu kadardı. Dokunacın üstü kurşun rengiydi. Alta doğru rengi giderek açılıyor ve en alta et pembeliğine bürünüyordu. Bu bölümde dizi dizi emici vardı. Emiciler yüzlerce küçük, büzülmüş ağıza benziyor ve durmadan hareket ediyordu.

Bacağına yapışan o iğrenç yaratığı görünce, gözleri yuvalarından oynadı çırağın. "Beni kurtarın ondan! Hey, kurtarın beni! Tanrım! Bu korkunç şeyi benden uzaklaştırın!"

Jim inledi. "Aman Tanrım!"

Norm yük kapısının alt kenarını sıkıca tutarak kendini içeri çekti. Yumruğunuzu sıktığınızda kaslarınızın şişmesi gibi dokunaç da birden şişti ve Norm'u hızla çekti. Çocuğun başı çelik kapıya çarptı. Dokunaç daha da şişti. Çırağın bacaklarıyla gövdesi dışarıya doğru sürükleniyordu. Kapının alt kenarı, Norm'un gömleğini pantolonunun içinden çekip sıyırdı. Norm trapezde yükselmeye çalışan bir sporcu gibi büyük bir çabayla kendisini içeri çekti.

"Bana yardım edin!" diye hıçkırıyordu. "Bana yardım edin... Lütfen, lütfen..."

Myron, "İsa, Meryem ve Yusuf adına!" dedi. Ne olduğunu anlamak için bölmeden çıkmıştı.

Norm'a en yakın olan bendim. Çocuğun beline sarılarak onu olanca gücümle çektim. Topuklarımın üzerinde sallanıyordum. Bir an geriye doğru da gittik. Ama sadece bir an. Lastik bir bandı çekmeye benziyordu tıpkı. Dokunaç esniyor ama Norm'u bırakmıyordu. Sonra sisten üç dokunaç daha çıktı. Biri Norm'un uçuşan, kırmızı önlüğünü yakalayıp kopardı, sonra da ucunda kırmızı önlükle sisin içinde kayboldu. Birden aklıma, ağabeyimle bir şey istediğimizde annemin bize söylediği bir söz geldi nedense. Annem bize şeker, resimli roman ya da oyuncak vermek istemediği zaman, "Tavukların bayrağa ne kadar ihtiyacı varsa," derdi, "sizin de buna o kadar ihtiyacınız var." Bu sözleri ve Norm'un kırmızı önlüğünü sallayan dokunacı düşündüm. Katıla katıla gülmeye başladım. Ama benim kahkahalarım, Norm'un çığlıklarından farksızdı. Güldüğümü benden başkası anlayamazdı.

Öbür iki dokunaç amaçsızca oradan oraya sürünüyordu. Daha önce duyduğum o hışırtıyı çıkararak. Sonra bunlardan biri Norm'un sol kalçasına çarptı ve çocuğa sarıldı. Dokunacın koluma süründüğünü hissettim. Sıcak ve pürüzsüzdü. Derisi nabız gibi atıyordu. Şimdi düşünüyorum da, o dokunaç beni de emicileriyle yakalasaydı, siste kaybolup gidecektim. Ama beni değil,

Norm'u seçmişti. Üçüncü dokunaç da delikanlının öbür ayak bileğine dolandı.

Çocuğu çekerek benden uzaklaştırıyorlardı. "Yardım edin!" diye haykırdım. "Ollie! Jim! Biriniz yardıma koşun!"

Ama gelmediler. Ne yaptıklarını bilmiyorum ama yardıma gelmediler.

Başımı eğdim ve Norm'un beline sarılmış olan dokunacın çocuğun derisini yırttığını gördüm. Emiciler, çocuğun bedeninin gömleğin altında kalan bölümünü yiyorlardı. Derisi nabız gibi atan dokunacın Norm'un belinde açtığı yaradan, çocuğun yırtılan önlüğü kadar kırmızı bir kan akıyordu.

Kafamı yarı açık kapının alt kenarına vurdum.

Norm'un bacaklarını yine dışarı çekmişlerdi. Çocuğun ayakkabılarından biri çıkmıştı. Sisten uzanan yeni bir dokunaç, ayakkabıyı kaptığı gibi götürdü. Norm, kapının alt kenarını sıkıca tutuyordu. Korkunç bir güçle. Parmakları mosmor kesilmişti. Bağırmıyordu artık. Bağıracak hali kalmamıştı. Başını, "istemem, olmaz" der gibi sağa sola sallıyor, uzun siyah saçları uçuşuyordu.

Norm'un omzunun üzerinden baktım ve yüzlerce dokunacın yaklaştığını gördüm. Sanki dışarıda dokunaçlardan oluşan bir orman vardı. Çoğu küçüktü. Ama bazıları dev gibiydi. O sabah bahçe yoluna devrilen o yosun tutmuş ağaçlar kadar kalındı bunlar. Bu devlerin sokaklardaki su yolu kapakları büyüklüğünde, şeker pembesi emicileri vardı. Dev dokunaçlardan biri, beton platforma gürültüyle çarptı. Sonra da kör bir solucan gibi tembel tembel bize doğru geldi. Bütün gücümü toplayarak Norm'u çektim. Çocuğun sağ baldırını kavramış olan dokunaç biraz kaydı. Ama işte o kadar. Dokunaç Norm'un bacağına tekrar yapışmadan önce, baldırındaki yaraları gördüm.

Dokunaçlardan biri yavaşça yanağıma sürünerek geçti. Sonra karar vermeye çalışır gibi havada sallandı. O zaman aklıma Billy geldi. Billy süpermarkette, McVey'in uzun, beyaz et dola-

bının yanında uyuyordu. Ve ben buraya, oğlumun üstüne örtecek bir şey aramaya gelmiştim. Dokunaçlardan biri beni kaparsa, Billy'yle kimse ilgilenmezdi... Belki Norton bir çare bulmaya çalışırdı. Belki...

Oğlumu düşünerek Norm'u bıraktım ve dizüstü yere kapaklandım.

Yukarı kalkmış olan kapının tam altında, yarı dışarıda, yarı içerideydim. Bir dokunaç, emicilerinin üzerinde yürüyerek solumdan geçti ve Norm'un şişmiş pazularına dokundu. Bir an durakladı, sonra koluna sarıldı.

Bu sahne, bir delinin yılan oynatıcılarla ilgili karabasanının bir parçası olabilirdi ancak. Dokunaçlar kıvrıla büküle çocuğun hemen her yanına sarılmıştı. Benim çevremde de sürüyle dokunaç vardı. Beceriksizce içeri atladım ve omzumun üzerine düştüm. Jim, Ollie ve Myron hâlâ oradaydı. Madam Tussaud'un müzesindeki balmumu heykeller kadar hareketsizdi üçü de. Renkleri uçmuştu, gözlerinde garip bir pırıltı vardı. Jim'le Myron kapının iki yanında nöbetçi gibi dikiliyorlardı.

Onlara, "Jeneratörü çalıştırın!" diye bağırdım.

İkisi de kımıldamadı. Ölümün uyandırdığı dehşetle platforma bakıyorlardı.

Ellerimle yeri araştırdım ve bulduğum ilk şeyi kaptığım gibi Jim'e fırlattım. Bir deterjan kutusuydu bu. Kutu adamın karnına, kemerinin tokasının hemen üstüne çarptı. Jim inleyerek elini midesine bastırdı. Başkalarında normale yakın bir ifade belirdi.

"Koş o lanet olasıca jeneratörü çalıştır!" diye öyle bir bağırdım ki, boğazım yırtıldı sandım.

Jim dediğimi yapacağı yerde, kendisini savunmaya girişti. Sisten çıkan, korkunç canavarlar Norm'u canlı canlı parçalayıp yediği için hesaplaşma vaktinin geldiğine karar vermişti anlaşılan.

Jim, "Çok üzgünüm," diye sızlandı. "Bilmiyordum... Nasıl bilebilirdim? Bir şey duyduğunu söyledin... Ama ne demek iste-

diğini anlayamadım. Daha açık anlatmalıydın. Belki dışarda bir kuş vardır, diye düşündüm. Böyle bir şey..."

Ollie birdenbire harekete geçerek geniş omzuyla Jim'i yana itti. Sendeleyerek jeneratörün bulunduğu bölmeye girdi. Jim'in ayağı çamaşır tozu kutularından birine takılarak yere yuvarlandı. Daha önce benim de karanlıkta yuvarlandığım gibi. Jim yine, "Çok üzgünüm," dedi. Kızıl saçları alnına düşmüş, yüzünde bir damla renk kalmamıştı. Bakışları, dehşete kapılmış küçük bir çocuğunkinden farksızdı. Birkaç saniye sonra jeneratör çalışmaya başladı.

Yük kapısına döndüm. Norm savaşı kaybetmek üzereydi. Ama tek eliyle hâlâ kapıyı tutuyordu. Dokunaçlar bütün vücudunu kaplamıştı. Betona ağır ağır, on sent büyüklüğünde kan damlaları düşüyordu. Çocuk başını öne arkaya sallıyordu hâlâ. Sise dikilmiş gözleri, yuvalarından fırlamıştı.

Şimdi başka dokunaçlar da içeri girmiş, yerde sürünüyorlardı. Kapının açılıp kapanmasını sağlayan düğmenin yakınında bir sürü dokunaç vardı. Oraya yaklaşmayı bile düşünemezdik. Dokunaçlardan biri, yarım litrelik bir gazoz şişesini yakalayarak çekildi. Bir başkası, karton bir kutuya dolanıp onu iyice sıktı. Kutu parçalandı ve selefona sarılı tuvalet kâğıtları havaya fırladı. Dokunaçlar onları hemen kaptı.

İri dokunaçlardan biri kapıdan içeri kaydı. Ucunu yerden kaldırmış, sanki çevreyi kokluyordu. Sürüne sürüne Myron'a doğru geldi. Adam ayaklarının ucuna basarak uzaklaştı. Gözlerini çılgınca sağa sola çeviriyordu. Titreyen dudaklarından tiz bir çığlık yükseldi.

Çevreme bakındım. Depoyu araştıran dokunaçların üzerinden uzanıp duvardaki düğmeye basmama yardım edecek bir şey arıyordum. Herhangi bir şey. Sonra gözüm, mağazayı temizleyen adamın kullandığı uzun saplı süpürgeye ilişti. Üst üste konmuş bira kasalarına dayalı duran süpürgeyi kaptım.

Dokunaçlar Norm'u hızla çekince, çocuğun eli kapının kenarından çözüldü. Norm beton platforma yuvarlandı. Henüz dokunaçların yapışmadığı eliyle deli gibi tutunabileceği bir yer arıyordu. Bir an göz göze geldik. Gözlerinde korkunç bir pırıltı vardı. Çocuk bilincini yitirmemişti, her şeyin farkındaydı. Dokunaçlar Norm'u yerlerde sürüyerek oradan oraya çarparak sisin içine çektiler. Sisten yükselen boğuk bir çığlık, yarıda kesildi. Norm gitmişti.

Süpürgenin sapıyla düğmeye basıp motoru çalıştırdım. Kapı aşağı doğru kaymaya başladı. Kapının alt kenarı, Myron'ın bulunduğu tarafı inceleyen kalın dokunacın üzerine geldi. Yaratığın derisini çukurlaştırdı, sonra da yırttı. Yaradan siyah bir sıvı fışkırdı. Dokunaç çılgınca debeleniyor, deponun beton zemininde kırbaç gibi kıvrılıp bükülüyordu. Sonra yassıldı. Bir dakika içinde dışarı kayıp gözden kayboldu. Öbür dokunaçlar da onu izlemeye başladılar.

Bunlardan biri, iki buçuk kiloluk köpek maması çuvalını yakalamıştı, bırakmaya da niyeti yoktu. Aşağı kayan kapı yuvasına oturmadan önce bu dokunacı ikiye bölüverdi. Dokunacın kesik ucu titreyerek büzüldü. Parçalanan çuvaldan, dört bir yana köpek mamaları saçıldı. Derken dokunaç sudan çıkmış balık gibi sıçramaya başladı. Büzülüp açılıyordu. Ama hareketleri gitgide ağırlaşmaktaydı. Sonunda kıpırtısız kaldı. Dokunacı süpürge sopasının ucuyla dürttüm. Hemen hemen doksan santim boyundaki dokunaç parçası, bir an tahtaya vahşice sarıldı. Sonra gevşedi. Tuvalet kâğıdı, köpek maması ve çamaşır tozu kutularının arasında, boş çuval gibi yere serildi.

Şimdi sadece jeneratörün homurtusuyla, bölmede ağlayan Ollie'nin sesi duyuluyordu. Herhalde oradaki tabureye oturmuş ve elleriyle yüzünü kapatmıştı.

Sonra başka bir ses kulağıma çalındı. Karanlıkta duyduğum o yumuşak hışırtı. Ama şimdi ses çok yükselmişti. Dokunaçlar kapının dışında dolaşıyor ve içeriye girmeye çalışıyorlardı.

Myron bana doğru birkaç adım attı. "Dinle. Anlaman gereken..."

Yumruğumu suratına indirdim. Çok şaşırdığı için kendisini koruyamadı bile. Darbe burnunun altına geldi ve üstdudağını dişlerine yapıştırdı. Ağzına kanlar doldu adamın.

"Norm'u sen öldürttün!" diye bağırdım. "Sahneyi iyi seyrettin mi? Neler olduğunu iyice gördün mü?" Artık adama sağlı sollu yumruklarla çılgınca vuruyordum. Üniversitedeki boks derslerinde öğrendiğim kurallar vız geliyordu şu anda. Niyetim herifin pestilini çıkarmaktı. Adam geriledi. Bazı vuruşlarımdan kurtuluyor, bazılarına ise uyuşukça katlanıyordu. Bunun nedeni ya kaderine boyun eğmesi ya da bu cezayı hak ettiğini düşünmesiydi. Onun bu hali beni büsbütün çıldırttı. Burnunu kanattım, gözlerinden birini morarttım. Çenesine müthiş bir darbe indirdim. Az sonra gözleri bulanıklaştı, bakışları sabitleşti.

Durmadan, "Dinle," diyordu. "Dinle, dinle..." Yumruğumu karnına gömünce, ciğerlerindeki hava boşalıverdi. Artık, "Dinle, dinle," diyemiyordu. Onu kim bilir daha ne kadar yumruklayacaktım. Ama biri kollarımı tuttu. Çırpınarak kurtuldum ve döndüm. Bunu yapan Jim olsaydı keşke. Onu da bir güzel dövecektim.

Gelgelelim karşımdaki Jim değil, Ollie'ydi. Adamın yuvarlak yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. Ağlıyordu. "Yapma, David," dedi. "Vurma artık. Bu hiçbir şeyi çözümlemez ki."

Jim bir köşede duruyordu. Yüzü ifadesizdi. İçi dolu bir kutuyu bir tekmede ona fırlattım. Kutu herifin botlarından birine çarparak sekti.

"Sen ve arkadaşın, aşağılık birer köpeksiniz!" dedim.

Ollie üzgün üzgün, "Haydi David," diye mırıldandı. "Bırak artık."

"Siz iki köpek, o çocuğun ölümüne neden oldunuz!"

Jim başını eğerek botlarına baktı. Myron yere çöküp biradan yağ bağlamış göbeğine ellerini bastırdı. Ben kesik kesik soluyor-

dum. Kulaklarım uğulduyor, bütün vücudum titriyordu. Kutuların üzerine oturup başımı dizlerimin arasına soktum. Ellerimle ayak bileklerimi sıkıca kavradım. Böyle saçlarım yüzüme düşmüş bir halde bir süre oturdum. Bayılacak mıydım, kusacak mıydım, ne olacağını merak ediyordum.

Bir süre sonra sakinleşmeye başladım. Başımı kaldırıp Ollie'ye baktım. Serçe parmağındaki yüzük, ölgün ışıkta hafifçe parlıyordu.

"Tamam," dedim. "Benden bu kadar."

Ollie, "İyi," diyerek başını salladı. "Şimdi ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyor..."

Depoyu yine mazot kokusu sarmıştı. "Jeneratörü durduralım. Yapılacak ilk şey bu."

Myron, "Evet," dedi. "Burdan çıkalım." Bakışlarıyla bana yalvarıyordu. "Çocuğa çok üzüldüm. Ama anlaman gereken..."

"Hiçbir şeyi anlamak zorunda değilim. Sen ve arkadaşın markete geçin ve bira dolabının önünde bekleyin. Kimseye bir şey söylemeyin. Henüz bunun zamanı değil."

İkisi de kaçmaya can atıyor gibiydi. Birbirlerine sokulup kapıdan çıktılar. Ollie jeneratörü durdurdu. Işıklar sönmeye başlarken gözüm kapitone örtüye ilişti. Kırılacak eşyaları böyle örtülere sararlardı. Örtü boş soda şişelerinin üzerine atılmıştı. Uzanıp örtüyü kaptım. Onu Billy'nin üstüne örtecektim.

Ollie ayaklarını sürüyerek bölmeden çıktı. Çoğu şişman adam gibi o da hışırtılı hışırtılı soluk alırdı.

"David." Sesi hafifçe titriyordu. "Hâlâ burda mısın?"

"Burdayım Ollie. Karanlıkta o çamaşır tozu kutularına dikkat et."

"Peki."

Sesimle ona rehberlik ettim. Otuz saniye kadar sonra, Ollie karanlıkların arasından uzanıp beni omzumdan yakaladı. Titreyerek derin bir soluk aldı.

"Tanrım, çıkalım burdan!" Ollie'nin ağzı nane kokuyordu. Her zaman naneli pastil çiğnerdi. "Bu karanlık korkunç," diye ekledi.

"Öyle," dedim. "Ama biraz sabret, Ollie. Seninle konuşmak istiyorum. O iki köpeğin söyleyeceklerimi duyması doğru olmazdı."

"Dave, onlar Norm'u zorlamadılar. Bunu unutma."

"Norm daha çocuktu. Onlar çocuk değil. Ama neyse, bunu bırakalım artık. Olayı herkese açıklamak zorundayız, Ollie."

"Ya paniğe kapılırlarsa?" Ollie'nin sesi kuşkuluydu.

"Belki kapılırlar, belki kapılmazlar. Ama hiç olmazsa, dışarı çıkmadan önce durumu düşünmelerini sağlarız. Çünkü çoğu çıkıp gitmek istiyor. Neden istemesinler? Çoğunun evlerinde bıraktıkları yakınları var. Benim de öyle. Dışarı çıkarlarsa nasıl bir tehlikeyle karşılaşacaklarını onlara anlatmalıyız."

Ollie kolumu sıkıca tutuyordu. "Pekâlâ... Kendi kendime sorup duruyorum... Bütün o dokunaçlar... Ahtapot filan gibi bir yaratığın kolları... David, o dokunaçlar neye bağlıydı? *Nasıl bir gövdeye?"*

Çevreme bakındım ve bir iki dakika sonra, kapının kanatları arasındaki ince ışık çizgisini gördüm. Ollie'yle ağır adımlarla oraya doğru gittik. Yere saçılmış kutulara takılmamaya dikkat ediyorduk. Ollie tombul eliyle hâlâ kolumu tutuyordu. Birdenbire cep fenerlerini kaybetmiş olduğumuzu fark ettim.

Kapıya eriştiğimiz zaman Ollie kesin bir sesle, "Gördüğümüz şey..." dedi, "öyle bir yaratık olamaz. Olanaksız. Bunu sen de biliyorsun, değil mi? Boston Akvaryumu'ndan bir kamyon gelse, *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah*'takilere benzeyen dev ahtapotlardan birini buraya atsaydı, o yaratık ölür giderdi. Hemen ölürdü!"

"Evet," diye yanıt verdim. "Doğru."

"Öyleyse ne oldu? Ha? Ne oldu? Bu kahrolasıca sis neyin nesi?"

"Ollie, bilmiyorum."

Dışarı çıktık.

5. Norton'la Tartışma. Bira Dolabının Yakınında Bir Konuşma. Kanıt

Jim'le yakın arkadaşı Myron hemen kapının önündeydi. İkisinin elinde de birer bira vardı. Billy'ye baktım. Oğlum hâlâ uyuyordu. Billy'nin üzerine, hamalların kullandığı battaniyeye benzer kapitone örtüyü örttüm. Oğlum hafifçe kımıldanarak bir şeyler mırıldandı. Sonra yine hareketsiz kaldı. Saatime bir göz attım. On ikiyi çeyrek geçiyordu. Buna inanamadım. Billy'nin üzerine örtecek bir şey bulmak umuduyla depoya girdiğimden beri aradan en aşağı beş saat geçmiş gibi geliyordu bana. Oysa baştan sona bütün olay ancak otuz beş dakika kadar sürmüştü.

Oğlumun yanından ayrılarak Ollie, Jim ve Myron'a katıldım. Ollie bir bira almıştı. Bana da bir tane verdi. Biranın yarısını bir dikişte içtim. O sabah ağaçları keserken yaptığım gibi. Bira beni biraz canlandırdı.

Jim'in soyadı Grondin'di. Myron'ınki ise LaFleur. Bu sözcük "çiçek" anlamına geliyordu ve oldukça gülünçtü. Çiçek Myron'ın suratındaki kanlar kurumuştu. Altı morarmış olan gözü şişmeye başlıyordu. Kızılcık rengi kazaklı genç kadın amaçsızca yanımızdan geçerken Myron'ı kuşkuyla süzdü. Ona, "Myron sadece erkek olduklarını kanıtlamaya çalışan delikanlılar için tehlikelidir," diyebilirdim, ama soluğumu boşa harcamak istemedim. Sonuçta Ollie haklıydı. Onlar kendilerince en uygun olanı yapmışlardı. Başkalarını düşünmeden, korkuyla ve körce... Şimdi en uygunun ne olduğuna ben karar vermiştim. Ve kararımı uygulamak için bu adamlara ihtiyacım vardı. Bu bakımdan bana güçlük çıkaracaklarını sanmıyordum. İkisi de fena halde hırpalanmıştı. Özellikle Çiçek Myron uzunca bir süre işe yaramayacaktı. Norm'u egzoz borusunu tıkayan şeyi çıkarmaya gönderdikleri sırada gözlerinde beliren o ifade kaybolmuştu. Artık kabadayılık taslamıyorlardı.

"Bu insanlara bir şeyler söylememiz gerekiyor," dedim.

Jim itiraz etmek için ağzını açtı.

"Ollie'yle benim Norm'u şey... yakalayan yaratık konusunda söyleyeceklerimizi desteklerseniz, biz de çocuğun dışarı çıkmasında oynadığımız rolden kimseye söz etmeyiz."

Jim acınacak bir heyecanla, "Tabii," diye atıldı. "Tabii. Onlara durumu açıklamazsak dışarı çıkmaya kalkarlar... Tıpkı o kadın... o kadın gibi..."

Elinin tersiyle ağzını silip birasından bir yudum daha içti. "Tanrım! Ne korkunç şey bu."

Ollie, "David, ne..." diye başladı. Durakladı, sonra da kendini zorlayarak konuşmasını sürdürdü. "Onlar içeri girerlerse ne yaparız? Yani dokunaçlar..."

Jim sordu. "Nasıl girebilirler, kapıyı kapattınız ya?"

Ollie başını salladı. "Evet ama mağazanın önü boydan boya cam."

Sanki asansörle yirmi kat aşağı düşmüşüm gibi mideme bir şeyler oldu. Gerçeği biliyordum ama o âna kadar buna aldırmamayı başarmıştım. Billy'nin yattığı tarafa baktım. Norm'u saran o dokunaçları düşündüm. Bir an Billy'yi onun yerine koydum...

Myron LaFleur, "Cam..." diye fısıldadı. "Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

Onları biraların durduğu buzdolabının önünde bırakarak Norton'ı bulmaya gittim. Üçü de birer şişe bira daha açıyordu. Norton iki numaralı kasanın yanında, Bud Brown'la ciddi ciddi konuşmaktaydı. Norton usta bir berber elinden çıkmış son moda kır saçları ve orta yaşlı, yakışıklı çapkın pozlarıyla, Bud Brown da New England'lılara özgü o asık suratıyla karikatür karakterlerine benziyorlardı.

Kasalarla geniş vitrinin arasında yirmi dört-yirmi beş kişi huzursuzca dolaşıyordu. Bir bölümü camın önüne dizilmiş, sise bakıyordu. Aklıma yine inşaatları seyreden meraklılar geldi.

Bayan Carmody kasalardan birine giden hareketsiz taşıma kayışının üzerine oturmuş, filtreli bir sigara içiyordu. Beni bakışlarıyla tarttı. Sonra da gözlerini çevirdi. Beni pek beğenmemişti anlaşılan. Kadın uyanıkken düş görüyor gibiydi.

"Brent," dedim.

"David! Nereye kayboldun?"

"Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum."

Brown öfkeyle, "Birileri arkada, dolabın önünde bira içiyor," diye homurdandı. Rahibin partisinde porno filmler gösterildiğini açıklar gibi konuşmuştu. "Onları emniyet aynasından görüyorum. Buna engel olunmalı."

"Brent."

"Bana bir dakika izin verir misin, Bay Brown?"

"Tabii." Bud Brown kollarını kavuşturarak tavandaki içbükey aynaya sert sert baktı. "Buna engel olacağım. Hiç kuşkunuz olmasın."

Norton'la mağazanın dibindeki bira dolabına doğru gittik. O arada mutfak eşyaları ve tuhafiye bölümünün önünden geçtik. Omzunun üzerinden ön tarafa doğru baktım. Dikdörtgen biçimindeki yüksek camların tahta çerçevelerinin kıvrılıp bükülmüş ve çatlamış olduğunu gördüm. Ve camlardan birinin kırılmış olduğunu da anımsadım. O garip gürültü sırasında, camın üst bölümünden üçgen biçiminde bir parça kırılıp düşmüştü. Belki deliği kumaş ya da buna benzer bir şeyle tıkayabilirdik. Belki de şarap bölümüne giderken gördüğüm kadın tişörtleriyle...

Ne saçma şeyler düşündüğümü anlayınca, geğirdiğimi gizlemeye çalışıyormuşum gibi elimin tersini ağzıma dayadım. Kıkır kıkır gülmemek için kendimi tutmaya çalışıyordum. Norm'u sürükleyip götüren o dokunaçlara karşı, deliğe birkaç tişört tıkamayı düşünmüştüm. Oysa dokunaçlardan biri, hem de pek büyük olmayan biri, köpek maması dolu bir çuvalı patlayıncaya kadar sıkmıştı.

"David? İyi misin?"

"Ha?"

"Yüzünde bir an, çok güzel ya da çok berbat bir şey aklına gelmiş gibi bir ifade belirdi de..."

Gerçekten de birdenbire aklıma bir şey geldi. "Brent, o adama ne oldu? Siste bir şeyin John Lee Frovin'i kaptığını haykıran adama?"

"Burnu kanayan adam mı?"

"Evet, o."

"Adam bayıldı. Bay Brown ilkyardım çantasından aldığı amonyak tuzuyla onu ayılttı. Neden sordun?"

"Adam ayıldığı zaman başka bir şey söyledi mi?"

"Yine gördüğü hayali anlatmaya başladı. Bay Brown da adamı bürosuna götürdü. Çünkü sözleri kadınları korkutuyordu. Bay Brown bürosunda sadece küçük bir pencere olduğunu söyleyince, adam sevinçle oraya gitti. Herhalde hâlâ oradadır."

"Adamınki hayal değil."

"Doğru, tabii değil."

"Duyduğumuz o gürültü de..."

"Evet, ama David..."

Kendi kendime, "Norton korkuyor," diye yineliyordum. Hemen tepen atmasın. Bu sabah yeterince öfkelendin zaten. Norton o aptalca arazi anlaşmazlığı sırasında sana ters davrandığı için ona çatma. Önce ukalalık etmişti. Sonra alaya kalkıştı. Davayı kaybedeceğini anlayınca da davranışları çirkinleşti. Onunla dalaşma, çünkü ona ihtiyacın olacak. Belki adam elektrikli testeresini çalıştırmayı beceremiyor, ama Batı dünyasında "aile babası" diye tanımlanan tiplerden. Görünüşü güven veriyor. "Paniğe kapılmayacaksınız," derse, herkes onu dinler. Onun için eskiyi unut ve Norton'la iyi geçinmeye çalış.

"Bira dolabının gerisindeki çift kanatlı kapıyı görüyor musun?" dedim. Norton kaşlarını çatarak oraya baktı.

"Bira içen adamlardan biri, öbür müdür yardımcısı değil mi? Adı Weeks miydi neydi? Brown onu görürse, Weeks çok geçmeden kendisine yeni bir iş aramak zorunda kalır. Bundan emin olabilirsin."

"Brent, beni dinler misin?"

Norton dalgın dalgın bana bir göz attı. "Ne diyordun Dave? Çok üzgünüm, bağışla."

Asıl biraz sonra üzülecekti. "O kapıyı görüyor musun?"

"Evet, tabii görüyorum."

"O kapıdan depoya giriliyor. Depo, yapının batıya bakan bölümünde. Billy uyuyakaldı. Ben de üzerine örtecek bir şey bulmak için depoya gittim..."

Norton'a her şeyi anlattım. Sadece Norm'un dışarı çıkması konusundaki tartışmadan söz etmedim. İçeri giren yaratıkların Norm'u sisin içine çektiklerini söyledim. Ama Brent Norton anlattıklarıma inanmadı. Onu Ollie, Jim ve Myron'ın yanına götürdüm. Üçü de anlattıklarımı doğruladı. Jim'le Çiçek Myron sarhoş olmak üzereydi.

Norton'ı bir türlü inandıramadık. Bunu düşünmek bile istemiyordu. İnatla, "Hayır," dedi. "Olamaz, olamaz, olamaz. Kusura bakmayın baylar, ama bu çok gülünç. Ya benimle alay ediyorsunuz," herkes gibi şaka kaldırdığını belirtmek için parlak dişlerini göstererek sırıttı, "ya da bir tür kitle hipnotizmasının etkisindesiniz."

Tepem yine attı. Kendimi güçlükle dizginledim. Aslında çabuk öfkelenen biri sayılmazdım. Ama içinde bulunduğumuz durum olağandışıydı. Billy'yi düşünmem gerekiyordu. Stephanie'nin başına gelecekleri de. Ya da gelenleri... Bu düşünceler durmadan beynimi kemiriyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Depoya gidelim. Yerde dokunacın kopuk ucu yatıyor. Kapı aşağı inerken dokunacı ikiye bölmüştü. Yaratıkların seslerini de duyabilirsin. Kapının dışında hışırdayarak dolaşıyorlar. Sarmaşığı sarsan rüzgâr gibi bir ses çıkıyor."

Norton sakin sakin, "Olmaz," diye karşılık verdi.

"Ne?" Gerçekten de yanlış duyduğumu sanmıştım.

"Olmaz, dedim. Depoya gidecek değilim. Bu şakanın tadı kaçmaya başladı."

"Brent sana yemin ediyorum, şaka yapmıyoruz."

Norton, "Tabii ki şaka," diye homurdanarak Jim ve Myron'ı süzdü. Sonra Ollie'ye baktı. Ollie bu bakışa sakin bir yüz ifadesiyle karşılık verdi. Norton bana döndü. "Siz yerlilerin, 'gülmekten göbeğimiz çatladı' diye tanımladığınız şakalardan biri olmalı bu. Öyle değil mi, David?"

"Brent... Dinle."

"Sen beni dinle!" Norton mahkeme salonundaymış gibi sesini yükseltmeye başladı. Amaçsızca sinirli sinirli dolaşan birkaç kişi, ne olduğunu anlamak için bize baktılar. Norton parmağını bana doğru sallayarak konuşmasını sürdürdü. "Bir şaka bu. Yere atılmış bir muz kabuğu. Ona basıp kayması beklenen adam da benim. Hiçbirimiz buraya yazlığa gelen yabancılardan hoşlanmıyorsunuz. Öyle değil mi? Siz yerliler hep birbirinizi desteklersiniz. Hakkımı aramak için seni dava ettiğimde olduğu gibi. O davayı sen kazandın. Elbette, neden olmasın? Baban ünlü bir ressamdı, burası da senin kentin. Ben sadece burda para harcıyor ve vergi ödüyorum."

Artık rol yapmıyor, mahkemede eğitilmiş sesiyle konuşarak bize kabadayılık taslamıyordu. Sesi iyice tizleşmişti, kontrolünü yitirmek üzereydi. Ollie Weeks, elinde birası, dönerek uzaklaştı. Myron'la Jim büyük bir şaşkınlıkla Norton'a bakıyorlardı.

"Depoya gidip doksan sekiz sente alınmış lastik bir yılan parçasına bakacağım, öyle mi? Tabii bu iki köylü de bana bakarak kahkahadan kırılacaklar."

Myron, "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye homurdandı. "Sen kime köylü diyorsun?"

"Gerçeği öğrenmek istiyorsan söyleyeyim. Ağaç kayıkhanenin üzerine devrildiği için seviniyorum. Çok seviniyorum." Norton vahşice bir öfkeyle bana gülüyordu. "Kayıkhaneyi adamakıllı çökertti, değil mi? Çok iyi olmuş! Şimdi yolumdan çekil bakalım!"

Norton yanımdan geçmeye kalkıştı. Kolundan yakalayıp buzdolabına doğru ittim. Bir kadın hayretle, karga gaklamasını andıran bir ses çıkardı. İçinde bira tenekeleri bulunan iki kasa yere devrildi.

"Şimdi kulaklarını iyice aç ve beni dinle, Brent. Burada herkesin yaşamı söz konusu. Oğlumun yaşamı da benim için önemli. Onun için şimdi beni dinleyeceksin. Yoksa seni, canını çıkarıncaya kadar pataklarım. Yemin ediyorum."

Norton hâlâ kabadayı havasıyla çılgınca gülüyor, bir yandan da titriyordu. Kanlı, iri gözleri yuvalarından uğramıştı. "Haydi bakalım. Herkese ne kadar güçlü kuvvetli ve yürekli olduğunu göster. Baban yaşında bir kalp hastasını döv."

Jim bağırdı. "Patakla şunu gitsin! Kalbini boş ver. Onun gibi üçkâğıtçı bir avukatın kalbi bile olduğunu sanmıyorum."

Jim'e, "Sen bu işe karışma," diyerek yüzümü Norton'ın yüzüne iyice yaklaştırdım. Sanki onu öpecekmişim gibi. Buzdolabı çalışmıyordu ama çevresi hâlâ soğuktu. "Devekuşu gibi davranmaktan vazgeç. Söylediklerimin doğru olduğunu pekâlâ biliyorsun."

Norton soluk soluğa, "Bilmiyorum..." dedi.

"Başka bir zamanda ve yerde olsaydık, bu yalanına inanmış görünürdüm. Ama şu anda senin korkuların beni hiç ilgilendirmiyor. Çünkü ben de korkuyorum. Sana ihtiyacım var, Norton! Anlamıyor musun? Sana ihtiyacım var!"

"Bırak beni!"

Norton'ın gömleğinden tutup sarstım. "Sende hiç mi kafa yok? Pek çok kişi marketten çıkacak ve pusuda bekleyen canavarlara yem olacak. Tanrı aşkına! Bunu anlayamıyor musun?"

"Bırak beni!"

"Depoya gelip o parçaya bakmadıkça bırakmam."

"Sana, olmaz dedim! Bu bir oyun, bir şaka! Ben sandığın kadar aptal değilim."

"Öyleyse seni oraya sürüye sürüye götürürüm." Norton'ı omzundan ve ensesinden yakaladım. Gömleğinin koltukaltı, mırıltıya benzer bir sesle dikişinden yırtıldı. Adamı çift kanatlı kapıya doğru sürükledim. Norton acı acı çığlık attı. On beş-yirmi kişi bize bakıyordu ama fazla yanaşmadılar. Kimse başını derde sokmak istemiyordu.

Norton bağırdı. "Bana yardım edin!" Gözlüğünün gölgelediği gözleri iri iri açılmıştı. Modaya uygun saçları karışmış, kulağının arkasındaki iki tutam havaya kalkmıştı. Bizi seyredenlerin hiçbiri istifini bozmadı.

Norton'ın kulağına eğilip, "Neden bağırıyorsun?" dedim. "Bu bir şaka. Öyle değil mi? Arabamı istediğin zaman seni bu yüzden kente getirdim. Bu yüzden Billy'yi sana emanet ettim. Sisi de ben ayarladım. Hollywood'dan bir sis makinesi kiralamıştım. Bana on beş bin dolara patladı. Nakliye ücreti olarak da sekiz bin dolar daha ödedim. Bütün bu zahmetlere sırf sana şaka yapabilmek için katlandım. Kendi kendini kandırmayı bırak ve gözlerini dört aç."

Norton haykırdı. "Bırak beni!" Kapıya çok yaklaşmıştık.

"Bir dakika! Ne var? Ne yapıyorsunuz?"

Gelen Brown'du. Kalabalığı dirsekleriyle yararak, küstah bir havayla yaklaştı.

Norton boğuk bir sesle, "Söyleyin de beni bıraksın," dedi. "Bu adam çıldırdı."

"Hayır, çıldırmadı. Keşke çıldırmış olsaydı." Konuşan Ollie'ydi. O anda onu kucaklayabilirdim. Ollie arkamızdan yaklaştı, Brown'a doğru dönüp durdu.

Brown'un gözleri, Ollie'nin elindeki biraya kaydı. "İçki içiyorsun!" Sesinde hem şaşkınlık vardı hem de sevinç. "Bu yüzden işinden olacaksın."

Norton'ı bırakıp, "Haydi Bud," diye araya girdim. "Normal koşullarda değiliz."

Brown ukalaca, "Kurallar hiçbir zaman değişmez," dedi. "Şirkete bu olayı bildireceğim. Benim görevim bu."

O arada Norton sekerek kaçmıştı. Şimdi az ötede durmuş, gömleğini ve saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. Endişeyle bir bana bakıyordu, bir Brown'a.

Ollie birdenbire, "Hey!" diye bağırdı. Sesi yükseliyor, pes bir kükremeye dönüşüyordu. Bu alçakgönüllü, yumuşak başlı adamın böyle bir ses çıkarabileceği aklıma bile gelmezdi. "Hey! Siz, markettekiler! Arkaya gelin ve söylenecekleri dinleyin! Bu konu hepinizi ilgilendiriyor!" Brown'a hiç bakmadan bana döndü. "İyi yapıyor muyum?"

"Çok iyi..."

Herkes başımıza üşüştü. Norton'la tartışmamı dinleyen kalabalık şimdi üç katına çıkmıştı.

Ollie, "Hepinizin bilmesi gereken bir şey var," diye başladı.

Brown, "O birayı hemen bırak," dedi.

"Sen çeneni kapa!" Brown'a doğru bir adım attım.

Adam bir adım gerileyerek aramızdaki mesafeyi korudu. "Bilmiyorum, bazılarınız ne yaptığınızı sanıyorsunuz! Ama bütün bu olanları şirkete bildireceğim! Hepsini! Ve şunu da unutmayın: Şirket bazılarınızı mahkemeye verecek!" Sinirinden dudakları gerilmiş, sarı dişleri ortaya çıkmıştı. Bir an ona acıdım. Olaylara kendince hâkim olmaya çalışıyordu. Norton'ın gözlerini kapatıp kulaklarını tıkamasından farksızdı bu. Myron'la Jim ise her şeyi bir erkeklik yarışması olarak görmüşlerdi. Jeneratör düzgün çalışırsa sisin dağılacağına inanmışlardı. Brown'un yöntemi de buydu. Süpermarketi koruyordu o!

"Öyleyse, otur bir liste yap," dedim. "Ama lütfen konuşma."

"Hepinizi yazacağım," diye karşılık verdi. "En başa da senin adını. Seni ressam bozuntusu!"

Ollie, "Bay David Drayton'un size söylemek istediği bir şey var," dedi. "Bence hepiniz onu dinlemelisiniz. Özellikle de burdan çıkıp evinize gitmeyi düşünüyorsanız."

Olanları anlattım. Norton'a anlattığım gibi. Önce gülenler oldu. Ama sözlerim sona ererken herkesin yüzünde korku okunuyordu.

Norton atıldı. "Bütün bunlar yalan!" Sözcüklere basa basa konuşmaya çalışırken gırtlağından cırtlak bir ses çıkmıştı. Ve ben de bu herifin beni desteklemesini istemiş, felaketi önce ona açıklamıştım. Ne aptallık!

Brown başını salladı. "Elbette yalan. Çılgınlık bu. O dokunaçlar nerden geldi dersiniz, Bay Drayton?"

"Bilmiyorum. Şimdilik bunun hiç önemi yok. Önemli olan, o yaratıkların hepimiz için büyük bir tehlike oluşturması."

"Bence o dokunaçlar bira şişelerinin içinden çıktılar. Bana öyle geliyor." Kimileri, Brown'un haklı olduğunu belirtmek istercesine güldüler.

Bayan Carmody'nin paslı bir menteşenin gıcırtısına benzeyen sesi herkesi susturdu. "Ölüm!" diye bağırdı kadın. Gülenler birden ciddileştiler.

Yaşlı kadın sert adımlarla, kalabalığın oluşturduğu düzensiz çemberin tam ortasında durdu. Kanarya rengi pantolon takımı çevreye ışık saçıyordu sanki. Koskocaman çantası iri kalçasına çarpıyordu. Siyah gözleriyle küstahça çevresine bakındı. Gözleri bir saksağanınki kadar parlak, sert ve öfkeliydi. Beyaz suni ipek bluzlarının arkasında "Woodlands Kampı" yazan on altı yaşlarında iki güzel kız, kadından uzaklaştı hemen.

"Dinliyor ama duymuyorsunuz! Duyuyor ama inanmıyorsunuz! Hanginiz dışarı çıkıp her şeyi kendi gözleriyle görmek ister?" Bayan Carmody bakışlarıyla herkesi taradı. Sonra da bana baktı. "Ya siz, Bay David Drayton? Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz? Ne yapabileceğinizi sanıyorsunuz?" Sırıtınca, yüzü kurukafa gibi korkunç bir görünüş aldı. "Beni dinleyin, sonumuz geldi. Her şeyin sonu bu. SON AN! O yüce güç, kaderimizi yazdı. Ateşle değil, sisten harfler. Toprak açıldı ve derinlerdeki pislikleri kustu..."

Kızlardan biri bağırdı. "Onu susturamaz mısınız?" Ağlamaya başlamıştı. "Bu kadın beni korkutuyor."

Bayan Carmody, "Korkuyor musun yavrum?" diyerek kıza döndü. "Hayır, şimdi korkmuyorsun. Ama şeytanın yeryüzüne salıverdiği o iğrenç yaratıklar seni almaya geldikleri zaman..."

Ollie yaşlı kadının kolunu tuttu. "Bu kadarı yeter, Bayan Carmody. Tamam."

"Bırak kolumu! Bana inanın, sonumuz geldi! Ölüm bu! Ölüm!"

Başına balıkçıların giydiği türden bir şapka geçirmiş olan gözlüklü bir adam tiksintiyle, "Saçma sapan bir hikâye bu!" diye söylendi.

Myron sesini yükseltti. "Hayır, efendim. Biliyorum, esrar çekenlerin düşlerine benziyor. Ama Bay Drayton'un anlattıkları doğru. O dokunaçları ben de gördüm."

Jim atıldı. "Ben de öyle."

Ollie de söze karıştı. "Ben de." Bayan Carmody'yi sakinleştirmeyi başarmıştı. Hiç olmazsa bir süre için. Ama yaşlı kadın yine yakınımızda duruyor, büyük çantasını sıkıca kavramış, çıldırmış gibi gülümsüyordu. Kimse onun yakınında durmak istemiyordu. Müşterilerin çoğu birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Anlattığım hikâyenin doğrulanması hiç hoşuma gitmemişti. İçlerinden birkaçı dönmüş, ön taraftaki camlara düşünceli düşünceli bakıyordu. Buna sevindim.

Norton, "Bir sürü yalan," dedi. "Yalan söylemekte birbirinizle yarışıyorsunuz. Hepsi bu kadar."

Brown, "Anlattıklarınız inanılacak gibi değil," diye homurdandı.

"Burda durup tartışmaya gerek yok. Benimle depoya gel. Kendi gözlerinle gör, sesi de dinle," dedim.

"Müşterilerin depoya girmelerine..."

Ollie, onun sözünü kesti. "Bud, onunla git. Bu sorunu çözmeliyiz."

Brown, "Pekâlâ," dedi. "Bu saçmalığa bir son verelim artık."

Çift kanatlı kapıdan karanlık depoya girdik.

Ses iğrençti. Hatta şeytanca.

Erkeklik taslayan Brown birden korkuya kapıldı ve hemen kolumu yakaladı. Bir an soluğunu tuttu. Sonra hışırtılı hışırtılı solumaya başladı.

Yük kapısının bulunduğu taraftan hafif, fısıltıya benzer bir ses geliyordu. Adeta okşayıcı bir sesti bu. Ayağımla yeri usulca yokladım. Sonunda cep fenerlerinden birini buldum. Eğilip feneri aldım ve yaktım. Brown'un yüzü iyice gerilmişti. Adam daha o dokunaçları görmemişti bile. Sadece çıkardıkları sesi duymuştu. Ama ben onları görmüştüm. Dokunaçların kıvrılıp büküldükle-

rini, hareket eden sarmaşıklar gibi çelik kapıya tırmandıklarını gözlerimin önünde canlandırabiliyordum.

"Şimdi ne diyorsun? İnanılmaz bir şey, öyle değil mi?"

Brown dudaklarını yaladı ve yerde karmakarışık duran kutularla çuvallara baktı. "Bunu onlar mı yaptı?"

"Çoğunu. Buraya gel."

Brown istemeye istemeye yaklaştı. Feneri hâlâ süpürgenin yanında yatan dokunaç parçasına tuttum. Brown dokunacın üstüne eğildi.

"Dokunma," diye onu uyardım. "Hâlâ canlı olabilir."

Brown çabucak doğruldu. Süpürgeyi ucundan tutarak dokunacı dürttüm. Üçüncü ya da dördüncü itişimde dokunaç tembelce açıldı. İki sağlam, bir de parçalanmış emici ortaya çıktı. Sonra dokunaç hızla kıvrıldı ve hareketsiz kaldı. Brown tiksintiyle, öğürür gibi bir ses çıkardı.

"Yeterince gördün mü?"

Adam, "Evet," dedi. "Çıkalım burdan."

Fenerin dans eden ışığını izleyerek çift kanatlı kapıdan dışarı çıktık. Herkes bize döndü ve mırıltılar kesildi. Norton'ın suratı bayat peynire benziyordu. Bayan Carmody'nin siyah gözleri ışıl ışıldı. Ollie bira içiyordu. Mağaza adamakıllı soğuduğu halde yüzünden hâlâ terler akıyordu. Gömleklerinde "Woodlands Kampı" yazan iki kız, fırtına çıkmadan önce tayların yaptıkları gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Gözler... Bir sürü göz... Onların resmini yapabilirim, diye düşünürken buz kesildim. "Yüz yok... Sadece alacakaranlıkta ışıldayan gözler... Onların resmini yapabilirim, ama kimse bu gözlerin gerçek olduklarına inanmaz."

Bud Brown ciddi bir tavırla, uzun parmaklı ellerini birbirine kenetledi. "Bayanlar baylar, çok önemli bir sorunla karşı karşıya olduğumuz anlaşılıyor."

6. Yeni Tartışmalar. Bayan Carmody. Önlemler. "Dünya Dümdüzdür" Derneği'nin Başına Gelenler

Sonraki dört saat düşte gibi geçti. Brown'un hikâyemi doğrulamasının ardından şiddetli bir tartışma çıktı. Aslında tartışma sanıldığı kadar uzun sürmedi. Belki de müşteriler bu korkunç olaydan uzun uzun söz etmek, olaya değişik açılardan bakmak zorundaydılar. Köpeklerin iliği yemek için kemiği kemirip durması gibi bir şey. Gerçeğe çok zor inanabildiler. Haksız da sayılmazlardı.

"Dünyanın dümdüz olduğuna inananlar" diye tanımlayabileceğim bir grup oluştu. Başlarında Norton vardı. Ancak on kişiden oluşan ama fazla sesi çıkan bu azınlık grubu, anlatılanların hiçbirine inanmıyordu. Norton belki yirmi kez, "X gezegeninden gelen dokunaçların çırağı kaptığını gören sadece dört kişi var," dedi. Önce bu "X gezegeni" sözü herkesi güldürdü. Ama çok çabuk bayatladı. Telaşı gitgide artan Norton, bunu fark etmemiş gibi habire konuşuyordu. "Ben bu dört tanığın birine bile inanmıyorum. Zaten tanıkların ikisi körkütük sarhoş." Orası doğruydu. Biraların durduğu buzdolabından ve marketin şarap bölümünden istedikleri gibi yararlanan Jim ve Myron, utanılacak kadar sarhoştular. Norm'un başına gelenleri ve iki arkadaşın o olaydaki rollerini düşündüğüm zaman, adamları böyle oldukları için ayıplayamıyordum. Nasıl olsa çok geçmeden ayılırlardı.

Ollie, Brown'un itirazlarına aldırmıyor ve durmadan içiyordu. Bir süre sonra Brown onunla uğraşmaktan vazgeçti. Artık arada sırada şirketle ilgili öfkeli bir tehdit savurmakla yetiniyordu. Bridgton, Kuzey Windham ve Portland'da süpermarketleri olan Federal Besin Şirketi'nin ortadan kalkmış olabileceğine inanamıyordu adam. Oysa belki de Amerika'nın bütün doğu kıyısı ortadan kalkmıştı. Ollie durmadan içiyor ama sarhoş olmuyordu. Birayı terle atıyordu galiba.

Dünyanın Dümdüz Olduğuna İnananlarla girişilen tartışma sonunda iyice sertleşince Ollie, "İnanmıyorsunuz, Bay Norton," dedi. "Size bir önerim var. Ön kapıdan çıkın ve arka tarafa geçin. Orda, iade edilmiş bir sürü soda ve bira şişesi göreceksiniz. O şişeleri oraya bu sabah Norm, Bud ve ben koyduk. Süpermarketin arka bölümüne gittiğinizden emin olmamız için bize o şişelerden bir-iki tane getirin. Siz bunu yaparsanız, ben de sırtımdaki gömleği çıkarıp yerim."

Norton işi zorbalığa dökmeye kalkıştı.

Ollie yine o yumuşak ama kesin sesiyle adamın sözünü kesti. "Beni dinleyin. Böyle konuşmakla herkese zarar veriyorsunuz. Aramızda eve gitmek ve ailelerinin güvende olduğunu öğrenmek isteyenler var. Şu anda kız kardeşimle bir yaşındaki kızı da Naples'da. Ben de onların ne durumda olduklarını öğrenmek istiyorum tabii. Ama bu insanlar size inanmaya başlar ve evlerine dönmeye kalkışırlarsa, Norm'un akıbetine uğrarlar."

Ollie, Norton'ı ikna edemedi. Ama avukatın tarafını tutan ya da iki arada bocalayan bazı kişileri etkilemeyi başardı. Onları Ollie'nin sözlerinden çok, gözleri etkilemişti. Gördüğü olayı yansıtan gözleri... Bence Norton'ın çıldırmaması, felakete inanmamasına bağlıydı. Ya da kendi öyle sanıyordu. İnanmadığı halde, Ollie'nin önerisini kabule yanaşmadı. Yalnız o değil, onun grubundakilerin hiçbiri yanaşmadı. Dışarı çıkmaya hazır olmadıkları anlaşılıyordu. Norton ve dünyanın dümdüz olduğuna inanan yandaşları bizden uzaklaşıp hazır et yemekleri bölümüne gittiler. Yanımızdan geçerken, içlerinden biri oğlumun bacağına takıldı.

İrkilerek uyanan Billy boynuma sıkıca sarıldı. Yere indirmek istediğimde bana daha da sokuldu. "İndirme baba. Lütfen..."

Bir alışveriş arabası bulup Billy'yi içine oturttum. Arabaya göre oldukça iriydi. Kendimi tutmasam kahkahayı basacaktım. Ama Billy'nin rengi iyice uçmuştu, gözlerinde üzüntü dolu bir ifade vardı. Siyah saçları alnına düşmüştü. Billy belki iki yıldan beri bu arabalara ilk kez biniyordu. Böyle ufak tefek olayları in-

san önce fark etmiyor. Sonra değişikliği anlıyor ve fena halde sarsılıyor.

O arada Dünya Dümdüzcüler kendilerine yeni bir hedef bulmuşlardı. Bu seferki Bayan Carmody'ydi. Ve tabii kadın yalnızdı.

O sönük, kasvetli ışıkta, göz kamaştıran kanarya sarısı pantolon takımı, parlak renkli bluzu, kollarında şıkırdayan sahte taşlı bakır bilezikleri ve şişkin çantasıyla tıpkı bir cadıya benziyordu. Yüzü kırış kırıştı. Kıvırcık, kır saçlarını sıkıca geriye doğru tarayarak üç tarakla tutturmuş ve ensesinde topuz yapmıştı. Ağzı ince bir çizgi gibiydi. Düğüm düğüm bir sicim...

"Tanrı'nın emrine karşı gelinmez. Bunlar olacaktı. Ben işaretleri gördüm. Burdakilerden bazılarına bunu söyledim de. Ama hiç kimse, görmek istemeyenler kadar kör olmaz."

Mike Hatlen yaşlı kadının sözünü sabırsızca kesti. "Peki, siz ne diyorsunuz? Ne öneriyorsunuz?" Hatlen belediye meclisi üyesiydi. Ama şu anda, arkası torbalanmış Bermuda şortu ve denizci kasketiyle balıkçılara benziyordu. Birasını yudumlamaktaydı. Erkeklerin çoğu bira içiyordu artık. Bud Brown itirazdan vazgeçmişti. Ama şikâyet edeceği kişilerin listesini çıkarıyor, kimseyi gözden kaçırmamak için elinden geleni yapıyordu.

Bayan Carmody, "Öneri mi?" diyerek Hatlen'e doğru döndü. "Öneri mi? Ben sadece Tanrı'ya kavuşmaya hazırlanmanı öneriyorum Mike Hatlen." Hepimizi teker teker süzdü. "Tanrı'nızla karşılaşmaya hazır olun!"

Myron LaFleur bira dolabının önünden sarhoş sarhoş burun kıvırdı. "Yok canım! Buraya bak kadın, galiba senin dilini ağzına ortasından tutturmuşlar. İki ucunu birden kullanabilmen için."

Öbür erkekler de mırıltılarla aynı fikirde olduklarını açıkladılar. Billy endişeyle çevresine bakındı. Kolumu omzuna attım.

Bayan Carmody, "Gerekenleri söyleyeceğim!" diye bağırdı. Üstdudağı kıvrıldı, sigaradan sararmış sivri uçlu dişleri ortaya çıktı. Dükkânındaki saman doldurulmuş hayvanları düşündüm.

"İnançsızlar sonuna kadar kuşku duyacaklar! Ama korkunç canavarlar, o zavallı çocuğu sürükleyip götürdü! Sis canavarları! Karabasanlardan fırlamış türlü iğrenç yaratık! Gözsüz canavarlar! Dehşet verici, renksiz yaratıklar! Hâlâ inanmıyor musunuz? Öyleyse dışarı çıkın! Dışarı çıkıp onlara 'Merhaba,' deyin!"

"Bayan Carmody, susun artık!" dedim. "Oğlumu korkutuyorsunuz."

Yanında küçük kızı olan adam da aynı şeyi yineledi. Tombul bacaklı, dizleri yaralı küçük kız, yüzünü babasının karnına gömmüş, elleriyle kulaklarını tıkamıştı. Koca Billy ağlamıyordu ama dudakları titriyordu.

Bayan Carmody, "Kurtuluş için bir tek yol var," dedi.

Mike Hatlen nazik nazik sordu. "Nedir o, efendim?"

"Bir kurban..." Kadın loş ışıkta, gülüyor gibi görünüyordu. "Kanı akıtılacak bir kurban."

Kanı akıtılacak bir kurban... Bu sözler sanki havaya yazılmıştı, ağır ağır dönüyordu. Şimdi bütün gerçeği bilmeme rağmen, kendi kendime, "Kadın birinin finosunu kastetti," diyordum. Süpermarket kurallarına aykırı olduğu halde birkaç kişi köpeğiyle gelmişti. Hâlâ kendi kendime bunları söylüyorum. Bayan Carmody o gün New England Püritenizminin çılgın bir kalıntısı gibi gözüküyordu... Ama bence kadını Püritenizmden daha derin ve karanlık bir şey güdülüyordu. Kan dökme isteği...

Kadın bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı. Ve kırmızı pantolonla şık bir spor gömlek giymiş olan zarif, ufak tefek, gözlüklü bir adam elinin tersiyle onun ağzına vurdu. Adam saçını dümdüz bir çizgiyle soldan ayırmıştı. Turist olduğu belliydi.

Yumuşak ama ifadesiz bir sesle, "Kes sesini!" dedi.

Bayan Carmody elini ağzına götürdü. Sonra da sessiz bir suçlamayla bize doğru uzattı. Avucunda kan vardı. Ama siyah gözlerinde çılgınca bir neşe olduğunu fark ettim.

Bir kadın, "Hak yerini buldu!" diye bağırdı. "O benden önce davrandı. Yoksa tokadı benden yiyecektin."

Bayan Carmody bize kanlı avucunu göstererek, "Sizi yakalayacaklar," dedi. Kan damlaları ağzının kıyısındaki kırışıklıklardan çenesine doğru süzülüyordu. Oluktan akan yağmur damlaları gibi. "Belki gündüz olmayacak bu. Ama gece, karanlık bastığında... Karanlıkla birlikte gelecekler. Ve birini daha alacaklar. Geceyle gelecekler. Geldiklerini duyacaksınız. Sürünerek yaklaştıklarını... Ve onlar geldikleri zaman, Carmody Ana'ya size yol göstermesi için yalvaracaksınız."

Kırmızı pantolonlu adam elini ağır ağır kaldırdı.

Yaşlı kadın, "Gel de vur," diye fısıldadı. Kanlı dudaklarını bükerek gülümsedi. Adamın eli titredi. Bayan Carmody bekliyordu. "Cesaretin varsa vur." Adamın eli yanına düştü. Kadın yalnız başına uzaklaştı. Sonra Billy hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Küçük bir kız gibi yüzünü karnıma gömdü.

"Eve gitmek istiyorum," diye sızlandı. "Annemi görmek istiyorum."

Onu elimden geldiği kadar avutmaya çalıştım. Ama galiba pek başarılı olamadım.

Sonunda daha az korkutucu konular açıldı. Süpermarketin en savunmasız yanı olan büyük camlardan söz edildi. Mike Hatlen başka kaç kapı olduğunu sordu. Ollie'yle Brown kapıları çabucak saydılar: Norm'un açtığı dışında, iki depo kapısıyla giriş ve çıkış kapıları vardı. Müdürün odasındaki büyük pencereye kalın camlar geçirilmiş ve pencere sıkıca kilitlenmişti.

Bunlardan söz etmenin birbirine zıt iki etkisi oldu. Tehlike daha da gerçeklik kazandığı halde kendimizi daha iyi hissetmeye başladık. Billy bile. Benden çikolata almak için izin istedi. Büyük vitrinlere yaklaşmaması koşuluyla gidip almasını söyledim.

Oğlum bizi duymayacak kadar uzaklaşınca, Mike Hatlen'in yakınında duran bir adam, "Vitrinler konusunda ne yapacağız?" diye sordu. "Yaşlı kadın besbelli kaçık. Ama o yaratıklar gerçekten de karanlık basınca saldırıya geçebilirler."

Bir kadın, "Belki o zamana kadar sis dağılır," dedi.

Adam başını salladı. "Belki dağılır, belki dağılmaz..."

Bud'la Ollie'ye döndüm. "Bir fikriniz var mı?"

Hatlen'in yakınındaki adam, "Bir dakika," dedi. "Adım Dan Miller. Massachusettes'in Lyn kentinden. Beni tanımazsınız. Zaten tanımanız için de bir neden yok. Bu yıl tepedeki gölün kıyısında bir ev aldım. Herhalde kazıklandım da. Ama evi çok seviyorum." Birkaç kişi güldü. "Her neyse... Şurada gübre çuvalları var. Çoğu on iki kiloluk. Onları kum torbaları gibi yerleştirebiliriz. Dışarı bakmak için de aralarında açıklık bırakırız."

Öbür erkekler bu işin yapılması gerektiğini söyleyerek uzaklaşmaya başladılar. Miller bağırdı. "Bir dakika! Bir dakika! Hep birlikte bu konuyu enine boyuna konuşalım."

Adamlar geri döndüler. Şimdi biraların durduğu buzdolabı, depo kapısı ve et buzluğunun olduğu köşede elli-altmış kişi toplanmıştı. Buzluğun bu bölümüne, McVey nedense kimsenin pek sevmediği et türlerini koyardı. Beyin, koç yumurtası, dana uyluğu gibi. Billy devler ülkesinde yaşayan beş yaşında bir çocuğun o bilinçsiz çevikliğiyle buzdolabının önünden geçerek yaklaştı ve elindeki çikolatayı havaya kaldırdı. "İster misin baba?"

"Teşekkür ederim." Çikolatayı aldım. Tatlı ve lezzetliydi.

Miller konuşmasını sürdürdü. "Belki benimki aptalca bir soru olacak ama eksik noktaları tamamlamalıyız. İçinizde silahı olan var mı?"

Bir sessizlik oldu. Herkes birbirine bakıp omuz silkti. Adının Ambrose Cornell olduğunu söyleyen kır saçlı, yaşlı bir adam, arabasının bagajında bir çifte olduğunu açıkladı. "İsterseniz onu almaya çalışırım."

Ollie, "Bence bu hiç de akıllıca bir şey olmaz, Bay Cornell," dedi.

Cornell mırıldandı. "Ben de aynı fikirdeyim, oğlum. Ama bunu önermem gerektiğini düşündüm."

Dan Miller, "Kimse silahını göstermek zorunda değil," dedi. "Ama yine de..."

"Durun, durun! Bir dakika!" Konuşan bir kadındı. Kızılcık rengi kazaklı ve yeşil pantolonlu genç kadın. Kum rengine kaçan sarı saçları vardı ve vücudu da çok güzeldi. Çantasını açıp orta boy bir tabanca çıkardı. Kalabalıktan, "Ah..." diye bir ses yükseldi. Sanki bir sihirbazın ustalıkla yaptığı güzel bir numarayı seyretmişlerdi. Yüzü hafifçe pembeleşmiş olan kadının yanakları büsbütün kızardı. Çantasını tekrar karıştırdı ve Smith-Wesson kurşun dolu bir kutu aldı. Miller'a, "Adım Amanda Dumfries," dedi. "Bu tabanca kocamın fikriydi. Kendimi korumak için bir silahım olsun istedi. Tabancayı iki yıldır yanımda taşıyorum. Daha hiç doldurmadım."

"Kocanız burda mı, efendim?"

"Hayır, New York'ta. Bir iş için gitti. Sık sık iş yolculuğuna çıkar. Tabanca taşımamı da bu yüzden istedi."

Miller, "Tabanca kullanmayı biliyorsanız, sizde kalsın," dedi. "Otuz sekizlik mi?"

"Evet. Bu tabancayla hiç ateş etmedim. Sadece bir kez atış poligonuna gitmiştim."

Miller tabancayı alıp birkaç dakika uğraştıktan sonra silindiri açtı. Silahın boş olup olmadığını kontrol etti. "Pekâlâ. Şimdi bir tabancamız var. İçinizden hanginiz usta nişancı? Açıkçası ben değilim."

Herkes birbirine baktı. Önce hiç kimse sesini çıkarmadı. Sonra Ollie istemeye istemeye, "Sık sık nişan talimi yaparım," dedi.

Brown homurdandı. "Sen mi? Hıh! Karanlık basıncaya kadar iyice sarhoş olacak ve çevreni göremeyeceksin."

Ollie sözcüklere basa basa, "Neden sesini kesmiyor ve adları yazmayı sürdürmüyorsun?" diye karşılık verdi.

Brown ona şaşkın şaşkın baktı. Ağzını açtı, sonra da bence akıllılık edip tekrar kapattı.

Endişeyle gözlerini kırpıştıran Miller, tabancayı Ollie'ye verdi. "Bu senin..." Ollie tabancayı bir daha kontrol ettikten sonra pantolonunun sağ ön cebine soktu. Kurşun kutusunu da göğüs cebine yerleştirdi. Kutu, cebi bir sigara paketi gibi kabartmıştı.

Ollie buzdolabına yaslanarak bir bira daha açtı. Yuvarlak yüzünden hâlâ ter akıyordu. Ollie Weeks'in hiç bilmediğim yanlarını gördüğüm duygusundan kurtulamıyordum.

Miller, "Teşekkür ederim Bayan Dumfries," dedi.

"Bir şey değil!"

Bu yeşil gözlü, güzel vücutlu kadının sahibi ben olsaydım, bu kadar yolculuk yapmazdım. Kadına tabanca vermek gülünç bir simgesel davranış olarak yorumlanabilir, diye düşündüm.

Miller elindeki defteri bırakmayan Brown'la, bira şişesini sıkıca tutan Ollie'ye döndü. "Bu sözlerim de aptalca gelebilir. Burada alev makinesine benzer bir şey yoktur herhalde."

Satış memurlarından Buddy Eagleton, "Lanet olsun!" diye bağırdı. Sonra o da Amanda Dumfries gibi kıpkırmızı kesildi.

"Ne var?" diye sordu Mike Hatlen.

"Şey... Geçen haftaya kadar, bir sandık küçük kaynak lambamız vardı. Evde sızan boruları ya da egzoz sistemini onarmak için kullanılan lambalardan. Hatırlıyor musunuz Bay Brown?"

Brown, evet der gibi başını salladı. Yüzünde ekşi bir ifade belirmişti.

Miller sordu. "O kaynak lambalarının hepsi satıldı mı?"

"Hayır, hiç tutulmadı. Sadece üç-dört tane sattık. Öbürlerini geri gönderdik. Lanet olsun! Şey, yani çok yazık." Adeta moraran Buddy Eagleton, daha fazla dikkat çekmemek için yanımızdan sıvıştı.

Tabii kibritimiz vardı. Uzun saplı paspas ve süpürgelerimiz de. Tuzumuz da. Biri, "Kan emen yaratıkların üzerine tuz serpilmesi gerektiğini duymuştum..." diye mırıldandı. Müşterilerin çoğu iyimserdi. Jim'le Myron bu duruma itiraz edemeyecek kadar sarhoş olmuşlardı. Ama Ollie'yle göz göze geldiğimde, bakışlarında sakin bir çaresizlik olduğunu fark ettim. Bu, korkudan da kötüydü. O ve ben dokunaçları görmüştük. Onların üzerine tuz dökmek ya da yaratıkları süpürgeyle kovalama fikri korkunç bir biçimde gülünçtü.

"Mike, neden bu küçük serüvenin hazırlıklarıyla sen ilgilenmiyorsun? Ben Ollie ve Dave'le bir dakika konuşmak istiyorum," dedi Miller.

"Bu işi seve seve yaparım." Hatlen, Dan Miller'ın omzuna vurdu. "Birinin işleri yönetmesi gerekiyordu. Sen bunu iyi başardın. Kentimize hoş geldin."

Miller, "Yani bu vergi iadesi alacağım anlamına mı geliyor?" diye sordu. Kızıl saçları dökülmeye başlamış, ufak tefek, şakacı bir adamdı. Daha ilk bakışta hoşlanacağınız, hatta bir süre sonra seveceğiniz birine benziyordu. Her şeyi sizden daha iyi başarabilen insanlardandı.

Hatlen güldü. "İşte bu olanaksız," diyerek uzaklaştı. Miller başını eğip oğluma baktı.

"Billy için endişelenme," dedim.

Miller, "Yaşamım boyunca hiç bugünkü kadar endişelenmedim," dedi.

Ollie, "Haklısın," diyerek boş şişeyi buzdolabına attı. Yeni bir şişe açtı.

Miller, "İkinizin birbirinize nasıl baktığınızı gördüm," dedi.

Çikolatamı bitirdim, üstüne içmek için bir bira aldım.

Miller konuşmasını sürdürdü. "Bakın ne düşündüm. Altı kişi o süpürge saplarına bezler sarsın ve bunları sicimle bağlasın. Sonra çakmak gazı tenekelerini bulalım. Kutuların tepelerini kesip, meşaleleri çabucak yakabiliriz."

Başımı salladım. İyi bir fikirdi bu. Ama yeterli sayılmazdı. Norm'un dışarı sürüklenmesine tanık olanlar için... Tuz dökme işinden çok daha iyiydi yine de.

Ollie mırıldandı. "Hiç olmazsa onları biraz durdurabiliriz."

Miller dudaklarını ısırdı. "Durum o kadar kötü demek..."

"Evet, o kadar kötü." Ollie birasını başına dikti.

Öğleden sonra dört buçukta, gübre çuvalları büyük vitrinlerin önüne yerleştirilmiş, sadece dışarı bakmak için dar aralıklar

bırakılmıştı. Bunların her birinin önünde bir nöbetçi bekliyordu. Nöbetçilerin yanında birer kutu çakmak gazı ve bez sarılı birer süpürge sopası vardı. Altı gözetleme noktası oluşturulmuştu. Dan Miller nöbet listesi bile yapmıştı. Tam dört buçukta, gözetleme yerlerinden birinde, çuvalların üzerinde oturuyordum. Billy de yanımdaydı. Sise bakıyorduk.

Vitrinin hemen önünde kırmızı bir bank vardı. Bazen müşteriler yanlarına aldıkları yiyeceklerle orada oturur, arabalarının getirilmesini beklerlerdi. Bankın gerisinde de araba parkı uzanıyordu. Ağır ve yoğun sis, hiç parlamadan usul usul dönüyordu. Kasvetli bir görünümdü. Sise bakmak bile kendimi bir korkak gibi hissetmeme yol açıyordu.

Billy, "Baba, neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır yavrum," dedim.

Oğlum bir süre hiç konuşmadı. Kucağına gevşekçe bıraktığı ellerine bakıyordu. Sonunda, "Neden birileri gelip bizi kurtarmıyor?" diye mırıldandı. "Eyalet Polisi ya da FBI?"

"Bilmem..."

"Acaba annem iyi mi?"

"Billy, hiç bilmiyorum..." Kolumu oğlumun omzuna attım.

Billy ağlamamaya çalışıyordu. "Annemi çok istiyorum. Onu üzdüğüm zamanları düşünüyorum, çok pişmanım..."

"Billy," diye başladım, ama susmak zorunda kaldım. Boğazımda tuz tadı vardı ve sesim titriyordu.

Billy sordu. "Ne zaman bitecek baba? Ne zaman?"

"Bilmiyorum..." Billy'nin yüzünü omzuma dayayarak avucumu başının arkasına koydum. Gür saçlarının altında, kafatasının yaptığı düzgün kavisi hissediyordum. Birdenbire düğün gecemi hatırladım. Steff'in düğünden sonra giydiği sade kahverengi elbiseyi çıkarmasını seyrediyordum. Bir gün önce kapıya çarptığı için kalçasında iri bir çürük vardı. Ona bakarak, kalçası çürüdüğü sırada, o hâlâ Stephanie Stepanek'ti, diye düşündüğümü anımsadım. Bu bende saygıya benzer bir duygu uyandırmış-

tı. Sonra Steff'le sevişmiştik. Dışarıda aralık ayına özgü donuk gri gökyüzünden kar taneleri uçuşuyordu.

Billy ağlıyordu.

"Hişş, Billy, hişş..." diye fısıldayarak onu salladım. Ama oğlum susmadı. Bu gözyaşlarını ancak anneler dindirebilirdi.

Süpermarkete gece erken geldi. Miller, Hatlen ve Bud Brown bütün cep fenerlerini dağıttılar. Hepsi topu topu yirmi taneydi. Norton, grubu adına avaz avaz bağırarak fener istedi. Ona da iki tane verdiler. Fener ışıkları, süpermarketin koridorlarında tedirgin hayaletler gibi dolaşıyordu şimdi.

Billy'yi göğsüme bastırarak aralıktan baktım. Dışarıdaki sütümsü, yarı saydam ışığın niteliği fazla değişmemişti. İçerinin bu kadar karanlık olmasının nedeni, vitrinlerin önüne yığılan çuvallardı. Birkaç kez dışarıda bir şeyin kıpırdadığını sandım. Gerilmiş sinirlerim bana oyun oynuyordu. Bir ara öbür nöbetçilerden biri de bağırdı ama o da yanılmıştı.

Billy, Bayan Turman'ı görünce sevinçle onun yanına gitti. Oysa kadın o yaz Billy'ye bakmaya gelmemişti. Bayan Turman elindeki feneri uysalca oğluma verdi. Billy az sonra donmuş yiyeceklerin bulunduğu buzdolaplarının cam kapaklarına ışıkla adını yazmaya çalışıyordu. Kadın da Billy'yi gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. Bir süre sonra yanıma geldiler. Hattie Turman güzel kızıl saçları yeni ağarmaya başlamış, uzun boylu ve zayıf bir kadındı. Boynundaki süslü zincirden bir gözlük sarkıyordu. Galiba bu zincirleri orta yaşlı kadınlardan başkalarının takmaları yasaktı.

"Stephanie burda mı, David?" diye sordu.

"Hayır. Evde."

Kadın başını salladı. "Alan da öyle. Burda ne kadar nöbet tutacaksın?"

"Saat altıya kadar."

"Bir şey gördün mü?"

"Hayır. Sisten başka bir şey görmedim."

"İstersen saat altıya kadar Billy benim yanımda kalsın."

"İster misin Billy?"

"Evet, lütfen." Billy feneri başının üzerinde çeviriyor ve tavanda oluşan ışık oyunlarını seyrediyordu.

"Tanrı Steff'ini koruyacak. Alan'ı da." Bayan Turman, Billy'yi elinden tutarak uzaklaştı. Kadın sakin bir güvenle konuşmuştu, ama bakışlarından bu sözlere kendisinin de inanmadığı anlaşılıyordu.

Beş buçukta marketin arka tarafından heyecanlı sesler yükseldi. İki kişi tartışıyordu. Başka biri, galiba Buddy Eagleton, "Dışarı çıkarsanız delilik etmiş olursunuz!" diye bağırıyordu.

Birkaç fenerin ışığı gruba doğru çevrildi. Tartışmacılar marketin ön tarafına doğru geldiler. Bayan Carmody'nin çığlığa benzeyen alaylı kahkahası karanlığı yardı. Karatahtaya sürtülen tırnakların hışırtısı kadar sinir bozucu bir sesti bu.

Konuşmalar arasında, Norton'ın mahkeme salonlarını hatırlatan tenor sesi duyuldu. "Lütfen, izin verin de geçelim."

Yakınımdaki nöbetçi, gruptakilerin neden bağrıştıklarını anlamak için oradan ayrıldı. Ben yerimden kıpırdamamaya karar verdim. O gürültü neyse, bana yaklaşıyordu zaten.

Mike Hatlen, "Lütfen," diyordu. "Lütfen bu işi konuşalım."

Norton, "Konuşulacak bir şey yok!" dedi. Artık yüzünü görebiliyordum. Yorgun, mutsuz ve kararlı bir ifadesi vardı. Dünya Dümdüzcülere verilen iki fenerden birini almıştı. Kulaklarının arkasında dimdik duran saç tutamları, aldatılmış bir kocanın boynuzlarına benziyordu. Başkanı olduğu grupta sadece altı kişi kalmıştı.

Miller, "Bu çılgınlıkta diretme," dedi. "Mike haklı. Doğru dürüst konuşalım. Bay McVey gaz ızgarasında tavuk kızartacak. Oturup onları yeriz." Norton'ın karşısına dikildi.

Norton onu itti. Miller'ın kıpkırmızı olan yüzünde sert bir ifade belirdi. "Öyleyse istediğini yap. Ama peşindekileri kendi ellerinle öldürmüş olacaksın."

Norton müthiş bir kararlılıkla ya da vazgeçilemeyecek bir saplantıyla, "Size yardım yollayacağız," dedi.

Peşindekilerden biri alçak sesle bu fikri destekledi. Ama bir başkası yavaşça uzaklaştı. Şimdi grup beş kişiye düşmüştü. İsa'nın bile ancak on iki kişi bulabildiği düşünülürse, hiç de fena sayılmazdı doğrusu.

Mike Hatlen atıldı. "Dinle Brent, hiç olmazsa tavuklar pişinceye kadar bekle. Midenizde sıcak yemek olmalı."

"Ve sana konuşmanı sürdürmen için fırsat vereyim, öyle mi? Bu oyuna kanmayacak kadar çok davaya girdim ben. Zaten adamlarımdan altısını etkiledin."

"Adamlarından mı?" Hatlen nerdeyse inleyecekti "*Adamlarından* mı? Tanrım! Ne biçim konuşma bu? Onlar *insan...* Biz oyun oynamıyoruz, burası da mahkeme salonu değil. Dışarıda bazı *şeyler* var. Onları nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Göz göre göre ölüme gitmek niye?"

Norton sanki çok eğlenmiş gibi, "Şeyler mi?" diye sordu. "Nerde? Adamların birkaç saatten beri nöbet bekliyor. Onları gören oldu mu?"

"Arkada..."

Norton başını salladı. "Hayır, hayır, hayır. Bu konuyu kırk kez konuştuk. Biz dışarı çıkacağız."

Biri, "Olamaz..." dedi. Yankılanarak çevreye yayılan bu ses, ekim akşamlarında alacakaranlıkta duyulan yaprak hışırtılarına benziyordu. "Olamaz... Olamaz..."

Biri tiz bir sesle sordu. "Bizi burda zorla mı tutacaksınız?" Bu Norton'ın yandaşlarından biriydi. Çift odaklı gözlük takmış, yaşlıca bir kadın. "Bizi engelleyecek misiniz?"

O yumuşak, "Olamaz" yankısı kesildi.

Mike, "Hayır," dedi. "Kimsenin sizi engelleyeceğini sanmıyorum."

Billy'nin kulağına bir şeyler fısıldadım. Oğlum şaşırdı, soru sorar gibi yüzüme baktı. "Haydi," dedim. "Çabuk ol."

Billy uzaklaştı.

Norton parmaklarını saçlarının arasına soktu. Broadway'de sahneye çıkan bir aktörünki kadar hesaplı bir hareketti bu. Testeresinin ipini boş yere çekerek küfrettiği ve kimsenin kendisini görmediğini sandığı sırada, benim gözümde daha sevimliydi. Kurtulacaklarına gerçekten inanıp inanmadığını anlayamadım. Hâlâ da anlamış değilim. Ama bence, başlarına gelecekleri biliyordu. Yaşamı boyunca inanmadan kullandığı mantık, sonunda hain ve kudurmuş bir kaplan gibi ona saldırmıştı sanırım.

Norton huzursuzca çevresine bakındı. Sanki bir şeyler daha söylemek istiyordu. Sonra dört yandaşını kasalara giden yollardan birine soktu. Grupta o yaşlıca kadından başka, yirmisinde şişman bir delikanlı, genç bir kız ve başındaki golf kasketini geriye itmiş, kot pantolonlu bir adam vardı.

Norton benimle göz göze geldi. Gözleri büyüdü, bakışlarını benden kaçıracak oldu.

"Brent, bir dakika," dedim.

"Artık bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum. Özellikle seninle."

"Biliyorum. Ben senden sadece bir ricada bulunacaktım." O sırada Billy koşarak yanıma geldi.

Oğlum elindeki paketi bana uzatırken Norton kuşkuyla, "Nedir o?" diye sordu.

"Yüz metre çamaşır ipi," dedim. Artık herkesin bize baktığının hayal meyal farkındaydım. Kalabalık, kasaların ve bunlara giden geçitlerin gerisine birikmişti.

"Ne olacak yani?"

"Dışarı çıkmadan önce, ipin bir ucunu beline bağlamanı isteyecektim. Ben ipi bırakırım. İp gerildiği zaman, sendeki ucu bir yere bağlarsın. Seçeceğin şey önemli değil. Bir arabanın kapı tokmağı bile olabilir."

"Tanrı aşkına! Bunu neden istiyorsun?"

"Böylece hiç olmazsa yüz metre ilerleyebildiğinizi anlayacağım," dedim.

Norton'ın gözlerinde garip bir ifade belirip kayboldu. "Olmaz!"

Omuz silktim. "Pekâlâ. Şansın açık olsun."

Golf kasketli adam birden, "İstediğinizi ben yaparım, bayım," diye atıldı. "Yapmamam için bir neden yok."

Norton sert bir şey söyleyecekmiş gibi ona döndü ama golf kasketli adam onu sakin sakin süzdü. Adam kesin kararını vermiş insanların rahatlığı içindeydi. Belli ki hiçbir kuşkusu yoktu. Norton da bunu fark etti ve sesini çıkarmadı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Paketin kâğıdını çakımla yırttım. Çamaşır ipi sert halkalar halinde, bir akordeon gibi açıldı. Bir ucunu kasketli adamın beline gevşekçe bağladım. Adam ipi çözdü, ustalıkla yeniden bağladı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Norton tedirgin tedirgin, ağırlığını bir ayağından ötekine aktarıp duruyordu.

Kasketli adama, "Çakımı ister misin?" diye sordum.

"Çakım var." Adam bana da aynı sakin küçümsemeyle baktı. "Sen sadece ipi salıver. Gerildiği zaman çözerim."

"Hazır mıyız?" Norton'ın sesi fazla yüksek çıkmıştı. Şişman delikanlı, biri poposuna vurmuş gibi irkildi. Norton yanıt alamayınca, çıkmak üzere döndü.

Elimi uzattım. "Şansın açık olsun."

Norton tanımadığı, kuşku uyandıran bir nesneymiş gibi elime baktı. Sonunda, "Size yardım göndereceğiz," diyerek çıkış kapısını itti. İçeriye o hafif, acı koku girdi yine. Ötekiler de Norton'ı izlediler.

Mike Hatlen yanıma yaklaştı. Norton'ın beş kişilik grubu, süte benzeyen ve ağır ağır hareket eden siste duraklamıştı. Norton bir şeyler söyledi. Aslında sözleri duymam gerekirdi. Ama sis garip bir biçimde sesleri boğuyordu. Norton'ın sadece sesini duydum, bir de iki-üç hece. Uzaklardaki bir radyodan yükselen sesler gibiydi. Grup yürümeye koyuldu.

Hatlen kapıyı aralık tutuyordu. İpi açmaya başladım. İyice gevşek bırakmaya özen gösteriyordum. Kasketli adam ip gerilir gerilmez onu belinden çözecekti. Dışarıda hâlâ ses yoktu. Billy yanımda hareketsiz duruyordu ama gövdesinin titrediğini hissediyordum.

Yine o garip duyguya kapıldım. Sanki o beş kişi siste uzaklaşmadılar da, birden görünmez oldular. Bir an giysileri havada dans etti, sonra onlar da kayboldu. Sisin ne kadar yoğun olduğunu, insanları bir-iki saniyede yutuvermesinden anlıyordunuz.

İpin yarısını salıvermiştim. Bir anlık bir duraklamanın ardından, yine gerilemeye başlayınca, gerisini de boşalttım. O sırada babamın beni Gregory Peck'in oynadığı *Moby Dick* filmine götürdüğünü hatırladım. Ve galiba hafifçe gülümsedim.

Artık ipin dörtte üçü siste kaybolmuştu. Bir ucu yerde, Billy'nin ayağının yakınındaydı. İp yine ellerimde hareketsiz kaldı. Belki beş saniye hiç kımıldamadı. Derken bir buçuk metre kadarı boşaldı. Sonra birden dalgalandı, çıkış kapısının yanına hızla çarptı.

İpin altı metresi daha boşalırken, sol avucuma ateşten bir çizgi çizdi sanki. Sisin içinden titrek ve tiz bir çığlık geldi. Bağıranın kadın mı erkek mi olduğunu anlamak olanaksızdı.

İpin birkaç metresi daha çekildi. Kapıda yılan gibi sağa sola kıvrılıyordu. Sonra sisten ulumaya benzer bir ses yükseldi. Oğlum inledi. Hatlen donmuş gibi duruyordu. Gözleri iri iri açılmış, ağzı çarpılmıştı. Dudakları titriyordu.

Uluma aniden kesildi. Sessizlik sanki sonsuza kadar uzadı. Sonra o yaşlıca kadının bağırdığını duyduk. Bu sefer ses çok netti. Kadın, "Sırtımdan çekil!" diye çığlıklar atıyordu. "Ah, Tanrım, Tanrım..."

Derken onun sesi de kesildi.

İpin hemen hepsi elimden boşaldı. Avucum büsbütün yanıyordu artık. Sonra ip tamamen gevşedi. Ve sislerin arasından bir ses yükseldi. Yüksek, boğuk bir homurtu. Ağzım kuruyuverdi.

Şimdiye kadar duyduğum seslerin hiçbirine benzemiyordu. Afrika'da bir çayırlıkta ya da Güney Amerika'da bir bataklıkta geçen filmlerde duyduğumuz gürültüleri andırıyordu biraz. Koskocaman bir hayvanın sesiydi bu. Ses yine duyuldu. Pes, vahşi ve korkunç... Bir daha kükredi... Sonra hafif hırıltılara dönüştü. Ve sonunda duyulmaz oldu.

Amanda Dumfries titrek bir sesle, "Şu kapıyı kapatın," dedi.

"Az sonra," diye yanıt verip ipi toplamaya başladım. İp sisten içeri süzülerek, ayağımın dibinde düzensiz halkalar ve düğümler oluşturdu. İpin öbür ucu kıpkırmızıydı. Bir metre kadarı...

Bayan Carmody, "Ölüm!" diye bağırdı. "Dışarı çıkmak ölmek demektir! Artık anladınız mı?"

İpin ucu çiğnenmiş, lifler ve küçük pamuk parçaları birbirine karışmıştı. Pamuk parçacıklarının üzerinde kan damlaları vardı.

Kimse Bayan Carmody'ye karşı çıkmadı bu kez.

Mike Hatlen kapıyı kapattı.

7. İlk Gece

Bay McVey, ben on iki-on üç yaşındayken Bridgton'da kasaplığa başlamıştı. İlk adını da, yaşını da bilmiyordum. Adam küçük hava bacalarından birinin altına gazla çalışan bir ızgara yerleştirmişti. Havalandırma sistemi çalışmıyordu ama herhalde bacalardan içeri yine de biraz hava giriyordu. Saat altı buçukta süpermarketi kızarmış tavuk kokusu sardı. Bud Brown'un artık hiçbir şeye itiraz ettiği yoktu. Korkudan uyuşmuştu belki de. Ama bence, adam mis gibi tavuk kokusuna fazla dayanamayacağını anlamıştı. Çoğu kişi yemek yiyecek halde değildi. Ufak tefek, çelimsiz McVey, beyaz önlüğünü takıp tavukları kızarttı yine de. Kâğıt tabaklara ikişer parça koydu ve bunları kafeterya usulü et tezgâhına dizdi.

Bayan Turman, Billy'yle bana birer tabak getirdi. Tavuğun yanında meze bölümünden alınmış patates salatası vardı. Zorla da olsa yemeye çalıştım. Ama Billy yemeğe elini bile sürmedi.

"Yemek yemen şart, koca adam," dedim.

Oğlum tabağını bir yana bıraktı. "Acıkmadım."

"Yemek yemezsen büyümezsin."

Billy'nin biraz gerisinde oturan Bayan Turman, bana bakarak başını yavaşça salladı.

O zaman, "Pekâlâ, Billy," dedim. "Hiç olmazsa bir şeftali ye. Tamam mı?"

"Ya Bay Brown kızarsa?"

"Kızarsa gelip bana haber ver."

"Peki baba." Oğlum ağır ağır uzaklaştı. Sanki küçülmüş gibiydi. Ona bakarken yüreğim burkuldu.

McVey tavuk kızartmayı sürdürdü. Sadece birkaç kişinin yemesine aldırmadığı anlaşılıyordu. Yemek pişirmek onu mutlu ediyordu. Daha önce de söyledim sanırım: Böyle olaylara göğüs germeye çalışmanın türlü yolları vardır. Size inanılmaz gelebilir ama gerçekten öyledir. İnsan zihni bukalemun gibi her koşula uyum sağlamaya çalışır.

Bayan Turman'la ilaç bölümünde, yerde oturuyorduk. Müşteriler gruplara ayrılmışlardı. Bayan Carmody'den başka yalnız oturan hiç kimse yoktu. Myron'la arkadaşı Jim yine birlikteydiler. Biraların durduğu buzdolabının önünde sızmışlardı.

Nöbetçiler aralıklardan dışarı bakıyorlardı. İçlerinde Ollie de vardı. Tavuk butu yiyerek bira içiyordu. Süpürge saplarından yapılan meşaleler çuvallara dayanmıştı. Yanlarında da çakmak gazı kutuları duruyordu... Ama galiba kimse bu meşalelere eskisi kadar güvenmiyordu artık. O dehşet verici homurtuyu duymuş, ucu çiğnenmiş ve kana bulanmış çamaşır ipini görmüşlerdi. Dışarıdaki yaratık bizi ele geçirmek isterse bunu başaracaktı. Yaratık ya da yaratıklar.

Bayan Turman, "Bu gece kötü şeyler olacak mı dersin?" diye sordu. Sesi sakindi ama gözlerinde korku ve acı vardı.

"Hattie, hiç bilmiyorum..."

"Billy'yi yanımda bırak. Ben... çok korkuyorum." Alayla güldü. "Evet, dehşete kapıldım. Billy yanımda olursa o kadar korkmam. Oğlunun da içi rahat eder." Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Eğilerek omzuna vurdum.

Kadın, "Alan için öylesine endişeliyim ki," diye konuşmasını sürdürdü. "O öldü Dave. Yüreğim bana onun öldüğünü söylüyor."

"Hayır, Hattie. Bunu bilemezsin."

"Öldüğünü hissediyorum. Senin de Stephanie'yle ilgili bazı kaygıların yok mu?"

Yalan söyledim. "Yok canım..."

Bayan Turman boğulur gibi bir ses çıkardı, sonra da elini ağzına bastırdı. Gözlüğünün camları loş ve puslu ışıkları yansıtıyordu.

"Billy dönüyor," diye mırıldandım.

Oğlum şeftali yiyordu. Hattie Turman, ona yanına oturmasını işaret etti. "Şeftalini bitir, sonra sana şeftali çekirdeği ve biraz iplikle küçük bir adam yapmasını öğreteceğim."

Billy, kadına neşesiz neşesiz gülümsedi.

Saat sekizde yeni nöbetçiler yerlerini aldılar. Ollie de yanıma geldi. "Billy nerde?"

"Arkada," dedim. "Bayan Turman'la beraber. Oyuncak yapıyorlar. Şeftali çekirdeğinden adamlar, kesekâğıtlarından maskeler, elmalardan bebekler yapıldı bitti. Şimdi McVey ona pipo temizlemek için kullanılan tellerle adam yapmasını öğretiyor."

Ollie birasından bir yudum aldı. "Dışarda bir şeyler dolaşıyor."

Ona telaşla baktım. Bakışlarıma sakin sakin karşılık verdi. Sonra da, "Sarhoş değilim," dedi. "Sarhoş olmaya çalıştım ama başaramadım. Keşke sızabilsem, Dave."

"Ne demek dışarda bir şeyler dolaşıyor?"

"Ne olduğunu kesin bilmiyorum. Walter'a sordum. O da aynı duyguya kapıldığını söyledi. Sisin bir bölümünün birdenbire daha koyulaştığını... Bazen koca bir gölgeye benziyor. Bazen küçük bir lekeye. Sonra rengi açık griye dönüşüyor. Sis dönüp duruyor zaten. Arnie Simms bile dışarda bir şeyler olduğunu söyledi. Oysa Arnie'nin gözleri hemen hemen hiç görmez..."

"Ya ötekiler?"

Ollie, "Onlar başka eyaletten," dedi. "Hiçbirini tanımıyorum. Onlara bir şey sormadım."

"Yanılmadığından emin misin?"

Ollie, "Eminim," diyerek başıyla Bayan Carmody'yi gösterdi. Kadın geçidin sonunda yalnız başına oturuyordu. Olaylar iştahını hiç etkilememişti. Tabağında tavuk kemiklerinin yattıkları bir mezar vardı sanki. Bir bardaktan ya domates suyu içiyordu ya da kan.

Ollie, "Bence kadın bir konuda yanılmıyordu," diye ekledi. "Her şeyi anlayacağız. Karanlık bastığında her şeyi anlayacağız."

Karanlık basıncaya kadar beklememize gerek kalmadı. Neyse ki Billy olanları pek görmedi. Bayan Turman onu marketin arka tarafında tutmayı başardı. Önceki adamlardan biri çığlıklar atarak kollarını sallaya sallaya gerilediği sırada Ollie hâlâ benim yanımdaydı. Saat sekiz buçuğa geliyordu. Sisin duru beyazlığı, kasım akşamlarını anımsatan donuk bir kurşuniye dönüşmüştü.

Gözetleme yerinin hemen önünde, cama bir şey konmuştu.

Nöbetçi, *"Tanrım!"* diye bağırıyordu. *"Beni bırakın da gideyim. Bırakın kaçayım."*

Adam çemberler çizerek koşuyordu. Gözleri dışarı uğramıştı. Ağzının köşesinden akan salya, koyulaşan gölgelerin arasında parlıyordu. Dondurulmuş yiyecekler bölümünden koşarak geçti ve gerilere doğru gitti.

Ötekiler de avaz avaz bağırarak bir şeyler söylediler. Kimisi ne olduğunu anlamak için öne atıldı. Çoğu da geri kaçtı. Camda neyin dolaştığıyla ilgilenmiyor, onu görmek istemiyorlardı.

Hızlı adımlarla gözetleme yerine gittim. Ollie yanımdaydı. Elini, Bayan Dumfries'in tabancasını koyduğu cebine sokmuştu. Birden öbür gözcülerden biri de bağırdı. Sesinde korkudan çok tiksinti vardı.

Ollie'yle kasalara giden geçitlerin birinde ilerledik. Nöbetçinin dehşete kapılıp kaçmasına yol açan yaratığı artık görebiliyordum. Ne olduğunu anlayamamıştım ama iyice görüyordum onu. Bosch'un tablolarında rastlanan, cehennem kaçkını yaratıkları andırıyordu. Gülünç bir yanı da vardı. Arkadaşlarınızı korkutmak için yüz seksen dokuz sente satın aldığınız, plastikten yapılmış

garip yaratıklara benziyordu biraz. Norton'ın depoya özellikle kovulduğunu iddia ettiği oyuncaklara.

Yaratık altmış santim kadardı. Gövdesi boğum boğumdu. Yandıktan sonra iyileşmiş et pembeliğindeydi. Kısa, esnek duvargaların ucundaki patlak gözleri, aynı anda iki ayrı yöne bakıyordu. Öbür uçtan bir şey uzanıyordu. Bu ya yaratığın perisiydi ya da iğnesi. Koskocaman, zar gibi kanatları vardı. Karasineğin kanatlarına benziyordu bunlar. Ben Ollie'yle vitrine yaklaşırken, yaratık da kanatlarını ağır ağır oynatıyordu.

Solumuzda, nöbetçinin tiksintiyle bağırdığı gözetleme yerinin tam karşısındaki kalın camda, bu yaratıklardan üçü dolaşıyordu. Yavaşça ilerliyor ve arkalarında sümüklüböceğinkine benzeyen yapışkan izler bırakıyorlardı. Gözleri, parmak kalınlığındaki duvargalarının ucunda titreşiyordu. Tabii bunlar gözse... En büyükleri, aşağı yukarı yüz yirmi santim boyundaydı. Bazen sürünerek birbirlerinin üzerinden geçiyorlardı.

Tom Smalley tiksinti dolu bir sesle, "Şu lanet olasıca şeylere bakın!" dedi. Sağımızdaki gözetleme yerinde duruyordu. Karşılık vermedim. Böcekler cama doluşmuşlardı artık. Herhalde yapının bütün yüzeylerinde dolaşıyorlardı... Et parçasına üşüşmüş kurtlar gibi. Bu hiç de hoş bir görünüm değildi. Yemeği başardığım birkaç lokma tavuğun ağzımdan fırlamaya çalıştığını hissettim.

Biri hıçkırarak ağlıyor, Bayan Carmody toprağın derinliklerinden fırlayan iğrenç yaratıklarla ilgili bir şeyleri haykırıyordu. Biri sert sert, "Başının derde girmesini istemiyorsan çeneni tut!" dedi. Hep aynı saçma sapan sözler yineleniyordu.

Ollie cebinden Bayan Dumfries'ın tabancasını çıkardı. Kolunu yakaladım. "Delilik etme."

Silkinerek elimden kurtuldu. "Ben ne yaptığımı biliyorum." Tabancanın kabzasıyla cama vurdu. Yüzü tiksinti dolu bir maskeye benziyordu. Yaratıklar başdöndürücü bir hızla kanat çırpmaya başladı. Artık camda bulanık bir pembelik vardı. Önceden görmemiş olsaydınız, orada kanatlı yaratıklar olduğu aklınıza bile gelmezdi. Sonra o pembelik de uçup gitti.

Bazıları Ollie'nin ne yaptığını görmüş ve bu fikri beğenmişlerdi. Süpürge saplarıyla camlara vurmaya giriştiler. Yaratıklar birden geri döndü. Karasinekler kadar akılsız oldukları anlaşılıyordu. Müşteriler korkularını yenmek için gevezelik ediyorlardı. Birinin, "Bu yaratıklar insanın üzerine konarsa ne olur?" diye sorduğunu duydum. Bu sorunun yanıtını öğrenmek istemezdim doğrusu.

Vitrinin önündekiler, cama vurmaktan vazgeçmeye başlıyorlardı. Ollie bana döndü. Bir şey söyleyecekti. Ama tam ağzını açtığı sırada, sisten çıkan bir şey camda sürünen yaratıklardan birini kaptı. Galiba bağırdım. Pek emin değilim.

Uçan bir şeydi bu. Kesin olarak ancak bu kadarını söyleyebilirim. Sis az önce Ollie'nin tanımladığı gibi koyulaştı, yoğunluğu giderek arttı ve kayışımsı kanatları olan, bembeyaz gövdeli, kızıl gözlü bir yaratığa dönüştü. Yaratık vitrine çarparak camları zangırdattı, pembe dev sineği kapıp uzaklaştı. Bütün olay en fazla beş saniye sürdü. En son, pembe sineğin yaratığın ağzından içeri girerken kanat çırparak kıvrılıp büküldüğünü gördüm. Bir martının gagasında çırpınan küçük bir balık gibiydi.

Cama bir yaratık daha çarptı. Sonra biri daha. İçeridekiler bağrışıyor, akın akın gerilere doğru kaçıyorlardı. O kargaşada birinden acı bir çığlık koptu.

Ollie, "Aman Tanrım!" diye fısıldadı. "O yaşlı kadın yere düştü. Ötekiler onu çiğneyip geçtiler."

Ollie o yana doğru koştu. Ben de onu izlemek için döndüm. Sonra bir şey gördüm ve olduğum yerde kalakaldım.

Üstteki gübre torbalarından biri ağır ağır aşağı doğru kayıyordu. Tom Smalley bunun hemen altında durmuş, aralıktan sise bakıyordu.

Ollie'yle benim durduğum gözetleme yerinin önündeki cama, o pembe sineklerden biri daha kondu. Kızıl gözlü yaratıklardan biri, pike yaparak onu yakaladı. Yere düşmüş olan yaşlı kadın çatlak ve tiz bir sesle bağırıp duruyordu.

O çuval. Kayan o çuval.

"Smalley!" diye bağırdım. "Dikkat et! Yukarı bak!"

Gürültüden sesimi duyuramadım. Aşağı yuvarlanan çuval, Smalley'in kafasına çarptı. Adam yere yığıldı. Düşerken çenesini vitrinin altındaki rafa çarptı.

O beyaz yaratıklardan biri, camdaki delikten içeri girmeye çalışıyordu. Haykırışlar biraz hafiflediği için hışırtısını duyabiliyordum. Üçgen biçimindeki kafasında kırmızı gözleri ışıldıyordu. Kafasını hafifçe yana eğmişti. Kancamsı iri gagasını vahşice açıp kapatıyordu. Dinozorlarla ilgili kitaplarda gördüğünüz pterodaktillere benziyordu biraz. Bir delinin karabasanından fırlamış gibiydi.

Meşalelerden birini yakalayarak ucunu çakmak gazı kutusuna soktum. O sırada teneke kutu devrildi ve sıvı yerde bir gölcük oluşturdu.

Uçan yaratık çuvalların tepesine tünedi. Öfkeyle çevresine bakınıyor, uzun tırnaklı pençelerinden kâh birinin kâh öbürünün üzerinde duruyordu. Akılsız bir yaratıktı. Bundan eminim. İki kez kanatlarını açmayı denedi. Duvarlara çarpınca vazgeçti. Yarısı aslan, yarısı kartal olan o efsanevi yaratığın kanatlarına benziyordu bunlar. Yaratık üçüncü kez uçmaya kalkıştığında dengesini yitirdi ve tüneğinden hantalca yuvarlandı. Hâlâ kanatlarını açmaya çalışıyordu. Tom Smalley'in sırtına düşmüştü. Bir pençede adamın gömleğini yırttı. Tom'un sırtından kanlar akmaya başladı.

Ben bir metre kadar gerideydim. Meşaleden yakıt damlıyordu. Eğer becerebilirsem yaratığı gebertecektim. Öldürmeye hazırdım, içim kin doluydu... Sonra birden meşaleyi tutuşturmak için kibritim olmadığını fark ettim. Bir saat önce son kibritimi McVey'in purosunu yakmak için harcamıştım.

İçeridekiler çıldırmışlardı sanki. Smalley'in sırtına tünemiş olan yaratığı hepsi görmüştü. Bu dünyada hiç kimsenin görmediği bir şeydi bu. Yaratık merakla başını öne uzattı. Ve Smalley'in ensesinden bir parça et kopardı.

Meşaleyle yaratığın başına vurmaya hazırlanırken, meşale alev aldı. Dan Miller yanımda belirmişti. Elinde bir çakmak var-

dı. Yüzü dehşet ve öfkeyle gerilmişti. Kayadan oyulmuşa benziyordu bu yüz.

Miller boğuk boğuk, "Öldür onu," dedi. Ollie onun yanında duruyordu. Bayan Dumfries'in tabancası elindeydi, ama oradan doğru dürüst nişan alması olanaksızdı.

Yaratık kanatlarını açıp bir kez çırptı. Uçarak uzaklaşmak değil, pençelerini avına daha iyi geçirebilmek için. Sonra kayışa benzeyen beyaz kanatlarıyla, zavallı Smalley'in gövdesini iyice sardı. Bunu bazı sesler izledi. Etler korkunç bir biçimde parçalanırken çıkan sesler. Bunları ayrıntılarıyla anlatmaya dayanamayacağım.

Bütün bunlar birkaç saniye içinde oldu. Meşaleyi yaratığa indirdim. Uçurtma gibi, ağırlığı olmayan bir şeye çarpmıştım sanki. Yaratık bir anda tutuştu. Cırtlak bir ses çıkararak kanatlarını açtı. Kafasını sağa sola sallıyor, gözlerini deviriyordu. Dayanılmaz acılar çekmesini diliyordum. Yaratık, şiddetli bahar rüzgârında ipte uçuşan keten çarşafları anımsatan bir sesle havalandı. Yine boğuk bir çığlık attı.

Herkes dönmüş, alev alev yanan kuşun son uçuşunu seyrediyordu. Galiba hiçbir şey belleğimde, kuşa benzeyen o nesnenin süpermarkette zikzaklar çizerek uçması kadar yer etmedi. Yaratığın gövdesinden kopan kömürleşmiş parçalar, dumanları tüterek yere düşüyordu. Yaratık sonunda salçaların durduğu rafa çarptı. Kana benzeyen domates salçaları ortalığa sıçradı. İğrenç kuş artık kül ve kemikten ibaretti. Yanık kokusu her yanı kaplamıştı ve insanın midesini bulandırıyordu. Buna, camdaki kırıktan dalgalanarak içeri dolan sisin acımsı kokusu da karışıyordu.

Süpermarkete derin bir sessizlik çöktü bir an. O alevler içerisinde yapılan uçuşun uyandırdığı ilgi hepimizi birleştirmişti. Sonra haykırışlar birbirini izledi. Arkalarda bir yerde, oğlumun ağladığını duydum.

Biri beni yakaladı. Bud Brown'du bu. Adamın gözleri yerinden uğramıştı. Dudakları gerilmiş, takma dişleri ortaya çıkmıştı. "Ötekilerden biri..." diyerek işaret etti.

Sineğe benzeyen yaratıklardan biri delikten içeri girmiş ve bir çuvala konmuştu. Karasineğinkine benzeyen kanatlarını oynatıp duruyordu. Kanatların çıkardığı sesi duyabiliyordum. Bir dükkânın tavanında dönen, ucuz bir vantilatörün gürültüsüne benziyordu. Duyargalarının ucundaki gözleri birer top gibiydi. İğrenç, tombul ve pembe gövdesi titriyordu.

Yaratığa doğru gittim. Meşalem sönmek üzereydi, ama hâlâ birkaç yerinden alevler fışkırıyordu. Üçüncü sınıf öğretmeni Bayan Reppler benden önce davrandı. Kadın belki elli beş yaşındaydı, belki de altmış. Bir ip kadar da zayıftı. Vücudu insana kurutulmuş etleri hatırlatıyordu.

Bayan Reppler iki elinde birer böcek öldürücü sprey tutuyordu. Düşmanının kafatasını yaran bir mağara adamına yakışacak bir sesle, öfkeyle bağırdı. Ellerini öne doğru uzatarak tenekelerin tepesine bastı. Yaratık kalın bir tabaka böcek öldürücü zehirle kaplandı. Dev sinek acıyla sarsıldı. Deli gibi dönerek kıvrandı. Sonra da çuvalların üzerinden yuvarlandı. Tom Smalley'in cesedine çarpıp sekti. Smalley'in ölmüş olduğu kesindi. Yaratık yere düştü. Vızıldayarak kanatlarını çılgınca çırpıyordu ama artık uçması imkânsızdı. Böcek ilacı kanatlarını iyice kaplamıştı. Birkaç dakika sonra yaratığın kanat çırpışları yavaşladı, sonunda durdu. Dev sinek ölmüştü.

Müşterilerin ağladıkları duyuluyordu. Ayaklar altında ezilen yaşlı kadının iniltileri markette yankılanıyordu. Kimileri de gülüyordu. Lanetlenmiş insanların gülüşüydü bu. Bayan Reppler avının tepesine dikilmişti. Sıska göğsü kabarıp iniyordu.

Hatlen'le Miller çırakların büyük kutuları taşımakta kullandıkları arabalardan birini bulmuşlardı. Arabayı gübre çuvallarının tepesine çıkararak, camdaki deliği kapattılar. Geçici bir önlem olarak hiç de fena sayılmazdı.

Amanda Dumfries sanki uykusunda yürüyormuş gibi ilerledi. Bir elinde plastik bir kova vardı. Öbüründe de süpürge. Süpürge hâlâ selefon kâğıda sarılıydı. İrileşmiş gözleriyle boş boş

bakan genç kadın eğildi, yaratığın leşini kovanın içine süpürdü. Süpürgenin üzerindeki selefon hışırdayıp durdu. İşini bitiren Amanda, çıkış kapısına gitti. Bu cama o yaratıklardan konan olmamıştı. Genç kadın kapıyı aralayarak kovayı dışarı attı. Koca kavisler çizerek yuvarlanırken, pembe yaratıklardan biri karanlıkların içinden vızıldayarak çıktı, kovanın üstüne çöküp onunla birlikte yuvarlanmaya başladı.

Amanda hıçkırıklara boğuldu birden. Yanına gidip kolumu omzuna attım.

Sabaha karşı bir buçukta, sırtımı et tezgâhının beyaz emaye duvarına dayamış, yarı uyukluyordum. Billy başını dizime koymuştu. Mışıl mışıl uyuyordu. Biraz ileride Amanda Dumfries yatıyordu. Başının altına birinin ceketini yastık yapmıştı.

Kuşa benzeyen yaratığın alevler içinde ölmesinden sonra Ollie'yle depoya gidip daha önce Billy'nin üzerine örttüğüm kapitone örtülerden almıştık. Bazıları şimdi bunların üzerinde yatıyordu. Portakal ve armut dolu birkaç sandık da getirmiş, dört kişi uğraşıp bunları vitrindeki deliğin önüne, gübre çuvallarının üzerine yerleştirmiştik. O kuşa benzer yaratıklar bu sandıkları itmekte zorluk çekeceklerdi. Çünkü her biri kırk-kırk beş kilo vardı.

Ama dışarıda sadece kuşlar ve böceğe benzer yaratıklar dolaşmıyordu. Norm'u kapıp götüren dokunaçlı canavarlar da vardı. Sonra ucu çiğnenmiş çamaşır ipini de unutmamalıydık. Tabii göremediğimiz hafif, boğuk bir sesle homurdanan o yaratığı da. Sonradan yine buna benzer sesler duymuştuk. Bazen homurtular uzaklardan gelmişti. Ama ne kadar uzaktan? Sis sesleri boğardı. Ara sıra sesler kapıyı sarsacak kadar yakınlaşıyordu ve sanki kalbinize buzlu sular doluyordu.

Billy kucağımda inledi. Yüzüne düşen saçları kaldırdım. Çocuğun iniltileri yükseldi. Sonra uykuyu daha tehlikesiz bularak yeniden daldı. Ben iyice uyanmış, çevreme bakıyordum. Karanlık bastığından beri ancak bir buçuk saat kadar uyuyabilmiş, ka-

rabasanlar görmüştüm. Bu kopuk kopuk düşlerden birinde, bir gece öncesine dönmüştüm. Billy'yle Steffy büyük pencerenin önünde durmuş, karanlık sulara döne döne yaklaşarak fırtınayı haber veren, gümüş rengi su hortumuna bakıyorlardı. Şiddetli bir rüzgârın camı kıracağını ve ok gibi sivri öldürücü parçaları odaya saçacağını bildiğim için onlara yaklaşmaya çalışıyordum. Ama ne kadar koşarsam koşayım, karımla çocuğuma yaklaşamıyordum. Sonra su hortumundan bir kuş yükseliyordu. Kırmızı bir Ölüm Kuşu'ydu bu. Tarihöncesi çağlarda yaşayan yaratıklarınkine benzeyen kanatları, batıdan doğuya bütün gölü kaplıyordu. Ağzını açtığında, dev bir tünele benzeyen gırtlağı görünüyordu. Kuş karımla oğlumu yutmak için yaklaşırken, uğursuz bir ses fısıltıyla hep aynı sözleri yineliyordu. "Ok Başı Projesi... Ok Başı Projesi... Ok Başı Projesi..."

Tedirgin uyuyanlar sadece Billy'yle ben değildik. Ötekiler de uykularında çığlıklar atıyor, uyandıktan sonra bile bağırmayı sürdürüyorlardı. Dolaptaki biralar hızla azalıyordu. Buddy bir ara hiçbir şey söylemeden depodan bira getirip buzdolabını yeniden doldurdu. Mike Hatlen, Sominex adlı uyku ilacından bir tek şişe bile kalmadığını söyledi. İlaç kapışılmıştı. Hatlen yedi sekiz şişe alanları görmüştü.

"Birkaç şişe Nytol kaldı," dedi. "İster misin David?" Başımı hayır anlamında sallayarak teşekkür ettim.

Beş numaralı kasanın gerisindeki geçitte de şarapçılarımız yatıyorlardı. Yedi kişi kadardılar. Lou Tattinger dışındakiler başka eyaletlerdendi. Lou bir araba yıkama istasyonunun sahibiydi. Gece gündüz içerdi. Kafa çekmek için bahaneye ihtiyacı yoktu yani. Şarapçılar grubu boş çuvallar gibi yere serilmişti. Top patlasa duymazlardı.

Ah, evet... altı yedi kişi de çıldırmıştı.

"Çıldırmıştı" sözü pek uygun değil sanırım. Ama aklıma daha uygun bir söz gelmiyor. Bu insanlar bira, şarap ya da hap içmeden uyuşmuşlardı. Parlak kapı tokmaklarına benzeyen gözleriyle boş boş bakıyorlardı. Gerçek denilen sert beton korkunç

bir depremde parçalanmış, bu zavallılar da yerde açılan yarıktan içeriye yuvarlanmışlardı sanki. Belki zamanla birkaçı geri dönmeyi başaracaktı. Tabii zamanımız olursa...

Geri kalanlarımız ise türlü biçimlerde zihinleriyle uzlaşmışlardı. Kimilerinin yöntemi çok garipti. Örneğin Bayan Reppler, bütün bunların bir düş olduğuna inanıyordu. Ya da öyle söylüyordu. İnanarak söylüyordu üstelik.

Amanda'ya baktım. Genç kadına beni rahatsız eden birtakım güçlü duygular beslemeye başlıyordum. Evet, tedirginlik veren duygulardı belki ama kötü oldukları söylenemezdi. Amanda'nın gözleri inanılamayacak kadar yeşil ve pırıl pırıldı... Gözlerinde kontak lens olup olmadığını anlamak için onu bir süre gözetlemiştim. Ama genç kadının göz renginin doğal olduğu anlaşılıyordu. Onunla sevişmek istiyordum. Karım evdeydi. Belki yaşıyordu. Ama ölmüş olması daha güçlü bir olasılıktı. Her iki durumda da yalnızdı. Ve onu seviyordum. Dünyada her şeyden çok, karımın yanına dönmeyi istiyordum. Öte yandan Amanda Dumfries'la sevişmek de istiyordum. Kendi kendime bütün bunlara içinde bulunduğumuz koşulların yol açtığını söylüyordum. Belki de gerçekten öyleydi. Ama bu benim isteğimi azaltmıyordu.

Yine uyuyakalmıştım. Saat üçte irkilerek uyandım. Amanda anne karnındaki bebekler gibi dizlerini göğsüne doğru çekmiş, birbirine kenetlediği ellerini bacaklarının arasına sokmuştu. Kazağı hafifçe yukarı sıyrılmıştı. Genç kadının temiz beyaz derisi görünüyordu. Kadına bakarken, son derece yararsız ve rahatsız edici bir heyecana kapıldım.

Oyalanmak için başka şeyler düşünmeye çalıştım. Aklıma bir gün önce Brent Norton'ın resmini yapmak isteyişim geldi. Hayır, öyle yağlıboya bir portre filan yapmayacaktım. Adamı elinde birayla bir kütüğün üzerine oturtacak, yorgun ve terli yüzünü, kulaklarının arkasından yukarı kalkmış son moda saçlarını çizecektim. Güzel bir eskiz olabilirdi bu. Babamla ancak yirmi yıl yaşadıktan sonra, "güzel"in de yeterli olabileceğini öğrenmiştim.

Yetenek nedir bilir misiniz? Beklenti denilen lanet. Daha çocukken onunla boğuşmak ve onu yenmek zorunda kalırsınız. Yazı yazabiliyorsanız, Tanrı'nın sizi yeryüzüne Shakespeare'i gölgede bırakmak için yolladığını düşünürsünüz. Resim yapabiliyorsanız, benim gibi, Tanrı'nın sizi babanızı aşmak için yarattığına inanırsınız.

Sonunda babam kadar yetenekli olmadığım ortaya çıkmıştı. Belki onu yenmek için gerektiğinden çok daha uzun süre didinmiştim. New York'ta bir sergi açmıştım ve yapıtlarım pek beğenilmemişti. Sanat eleştirmenleri babamı bir sopa gibi kullanarak beni güzelce pataklamışlardı. Bir yıl sonra evimi geçindirebilmek için ticari resimler yapmaya başlamıştım. Karım o sırada hamileydi. Bir köşeye çekilmiş ve kendi kendimle ciddi ciddi konuşmuştum. Bunun sonucu olarak da ciddi sanatın, benim için sadece bir hobi olabileceğine karar vermiştim.

Ondan sonra Altın Kız Şampuanı reklamlarının resimlerini yapmaya başladım. Hani şu, kızın bisiklete bindiği, kumsalda topla oynadığı, elinde içki kadehiyle apartmanın balkonunda durduğu resimleri. Ünlü dergilerin kısa hikâyelerini resimledim. Ama bu pazara girebilmek için önce erkekler için çıkarılan açık saçık dergilerde çalışmak zorunda kaldım. Film afişleri de yaptım. Artık iyi para kazanıyordum. Durumumuz iyiydi. Güzelce geçiniyorduk.

Geçen yaz Bridgton'da yapıtlarımı son kez sergiledim. Beş yıl içinde yaptığım dokuz tabloyu. Resimlerden altısını sattım. İşin garibi, satmaya yanaşmadığım tek tablo, bu süpermarketle ilgiliydi. Park yerinin resmini yapmıştım. Tabloda park boştu. Sadece türlü boyutlarda konserve kutuları vardı. Bunlardan sonuncusu sanki iki buçuk metre boyundaymış gibi duruyordu. Tablonun adı, *Konserveler ve Yalancı Perspektif*'ti. Kaliforniyalı bir adam tabloyu almak için çok uğraştı. Oysa tahta çerçevenin sol alt köşesine takılmış olan kartta "Satılık Değildir" yazılıydı. Adam tenis raketleri ve topları gibi türlü spor malzemesi üreten bir şirketin

ileri gelenlerindendi. Pes etmeye yanaşmıyordu. Tabloya altı yüz dolar vererek başladı, sonunda dört bine kadar çıktı. Tabloyu çalışma odası için istediğini söylüyordu. Resmi satmadım. Adam hayretler içinde çıkıp gitti. Ama yine de vazgeçmiş değildi. Fikir değiştiririm ümidiyle kartını bırakmıştı.

O para işime yarardı. O yıl eve eklemeler yaptırmış ve cipi satın almıştık. Ama içimden tabloyu satmak gelmiyordu. Çünkü bunun o zamana kadar yaptığım resimlerin en iyisi olduğuna inanıyordum. Biri bilinçsiz bir acımasızlıkla, "Ne zaman ciddi bir çalışma yapacaksın?" diye sorduğunda, o tabloya bakacaktım.

Sonra geçen sonbaharda, bir gün tabloyu Ollie Weeks'e gösterdim. "Tablonun resmini çekebilir miyim?" diye sordu. "Gazetede bir hafta reklam için kullanacağım." Böylece benim kendi yalancı perspektifim de sona ermiş oldu. Ollie resmin ne olduğunu iyi anlamış ve beni de anlamaya zorlamıştı. Aslında tablo çarpıcı bir ticari resimdi. Bundan ne fazla ne de eksik. Buna şükrediyordum.

Ollie'nin istediğini yapmasına izin verdim. Sonra da San Lois Obispo'ya, o şirketin müdürüne telefon ettim. "Resmi istiyorsan, onu sana iki bin beş yüz dolara satarım," dedim. İstiyordu. Tabloyu ona yolladım. O günden sonra da, beklentinin hayal kırıklığıyla titreyen o ses, güzel ya da iyi gibi hafif övgülerle yetinemeyen ve aldatılmış bir çocuğunkini andıran o ses sustu. Artık arada sırada bir-iki homurtu dışında pek duyulmuyor. Homurtuları sisli gecede dolaşan, göremediğimiz o yaratıklarınkine benziyor biraz. Belki siz bana o ısrarlı, çocuksu sesi susturmanın neden ölmeye benzediğini açıklayabilirsiniz.

Saat dörde doğru Billy uyandı. Daha doğrusu yarı uyandı. Mahmur gözlerle şaşkın şaşkın çevresine bakındı. "Hâlâ burda mıyız?"

"Evet canım," dedim.

Bitkin bir çaresizlikle ağlamaya başladı. Çok acı bir şeydi bu. Amanda da uyanmıştı. Sonra, "Buraya gel ufaklık," diyerek Billy'yi kendisine çekti. "Sabah her şey daha iyi görünecek."

Billy, "Hayır," diye başını salladı. "Hayır, görünmeyecek. Görünmeyecek. Görünmeyecek!"

"Hişş..." Amanda, Billy'nin başının üzerinden bana baktı. "Hişşş. Uyku zamanı çoktan geçti."

"*Annemi* istiyorum!"

Amanda, "Tabii istersin," dedi. "Tabii istersin."

Billy genç kadının kucağında döndü. Uzun bir süre süzdü beni. Sonra da yeniden uykuya daldı.

Amanda'ya, "Teşekkür ederim," dedim. "Onun sana ihtiyacı vardı."

"Beni tanımıyor bile."

"Olsun."

Amanda, "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu. Yeşil gözlerini gözlerime dikmişti. "Gerçek düşünceni soruyorum."

"Bunu sabah sor."

"Şimdi soruyorum."

Yanıt vermek için ağzımı açtım ve aynı anda Ollie, korku hikâyelerindeki yaratıklardan biri gibi, karanlıkların arasında belirdi. Elindeki fenerin üzerine bir kadın bluzu geçirmişti. Işığı tavana doğru tutuyordu. Tavandan yansıyan ışık, Ollie'nin yorgun yüzünde garip gölgeler oluşturuyordu. "David," diye fısıldadı.

Amanda, ona önce şaşkınlıkla baktı, sonra korkuyla, "Ne oldu Ollie?" diye sordu.

Yine fısıltıyla, "David," dedi. "Haydi gel... Lütfen..."

"Billy'yi yalnız bırakmak istemiyorum. Yeni uyudu."

Amanda atıldı. "Ben ona bakarım. Gitmen daha iyi olur." Sonra sesini alçaltarak ekledi. "Tanrım, bu hiç sona ermeyecek..."

8. Erlerin Başlarına Gelenler. Amanda ve Dan Miller'la Bir Konuşma

Ollie'yle gittim. Depoya doğru yürüyordu. Buzdolabının önünden geçerken bir bira kaptı.

"Ollie, ne var?"

"Bir şeyi görmeni istiyorum."

Kapının çift kanadını iterek açtı. Kapılar havayı hafifçe dalgalandırarak arkamızdan kapandı. İçerisi soğuktu. Depodan hoşlanmıyordum. Özellikle Norm'un başına gelenlerden sonra zihnim bana içeride bir yerde, ölü bir dokunaç parçasının yattığını anımsatmakta diretiyordu.

Ollie fenerin ucundaki bluzu çekti. Işığı yukarı doğru tuttu. Önce birinin, tavanın hemen aşağısındaki kalorifer borusuna iki manken asmış olduğunu sandım. Onları piyano teli ya da buna benzer bir şeyle asmış olması çocukça bir şakaydı herhalde.

Sonra beton yerden sadece bir karış yukarıda sallanan ayakları fark ettim. Az ötede, devrilmiş karton kutular vardı. Başımı kaldırıp mankenlerin yüzlerine baktım ve gırtlağımdan bir çığlık yükseldi. Çünkü bunlar bildiğimiz mankenlere hiç benzemiyordu. İkisinin kafası da, çok komik bir fıkra dinliyormuş gibi yana doğru eğilmişti. Sanki bu fıkraya morarıncaya kadar gülmüşlerdi...

Gölgeleri... Uzun gölgeleri arkalarındaki duvara vuruyordu. Dilleri... Dilleri sarkmıştı...

İkisi de üniformalıydı. Daha önce gördüğüm, sonra da unuttuğum o delikanlılardı bunlar. Şu erler...

Çığlık attığımda bir inilti olarak başladı, sonra polis sireni gibi tizleşti. Ollie dirseğime yapıştı. "Bağırma David. Bu olayı sen ve benden başka bilen yok. Öyle kalmasını istiyorum."

Çığlığı durdurmayı başardım. Sonra da, "Şu erler..." diyebildim.

Ollie, "Ok Başı Projesi'nden," diye karşılık verdi. Elime soğuk bir şey sıkıştırdı. Biraydı bu. "İç bunu David. İçkiye ihtiyacın var."

Şişeyi başıma diktim.

Ollie, "McVey'in kullandığı gazlı ızgara için yedek tüp olup olmadığına bakmaya geldim. Ve onları gördüm. Anladığım kadarıyla, ilmekleri hazırlamış ve kutuların üzerine çıkmışlar. Birbirlerinin ellerini bağlamış olacaklar. Herhalde bağlı ellerini arkaya geçirirken de dengelerini yitirip düşmemek için birbirlerine yardım ettiler... Ellerinin arkada olmasını istemişler... Sonra başlarını ilmeklere sokmuş ve ilmeğin gerilmesi için kafalarını hızla yana doğru eğmişler. Belki biri üçe kadar saymış ve ikisi de aynı anda kendilerini bırakmışlardır. Bilmiyorum..."

"Olamaz..." Ağzım iyice kurumuştu. Çocukların elleri arkalarında bağlıydı gerçekten. Gözlerini ellerinden alamıyordum.

"Olabilir... Çok istemişler ve başarmışlar."

"Ama neden?"

"Nedenini bildiğini sanıyorum. Turistler, Miller gibi buraya yazları gelen kişiler bir şey anlayamazlar. Ama burada oturanlar bir tahminde bulunabilirler."

"Ok Başı Projesi'ni mi kastediyorsun?"

Ollie, "Her gün o kasalardan birinin başında duruyor ve türlü şeyler duyuyorum," dedi. "Bütün bahar o lanet olasıca Ok Başı Projesi'nden söz edildi. Söylenenlerin hiçbiri de hoş şeyler değildi. Göllerdeki kara buzlar filan..."

Arabanın penceresinden başını içeri uzatarak yüzüme sıcak alkol buharları üfleyen Bill Giosti'yi düşündüm. *Atom değil... Başka atomlar.* Ve şimdi yukarıdaki borudan sarkan bu iki ceset. Yana eğilmiş başlar. Sallanan ayaklar. Yaz sucuklarına benzeyen sarkmış diller.

Ani bir dehşetle, yeni algı kapılarının açıldığını fark ettim. Yeni mi? Hayır, değildi. Eski algı kapılarıydı bunlar. Evrenin yüzde doksanını görmesini engelleyen at gözlükleriyle kendisini korumayı henüz öğrenmemiş olan bir çocuğun algısı... Çocuklar gözlerinin iliştiği her şeyi görür, duyma alanlarına giren her sesi duyarlar. Ama yaşam, bilincin yükselişidir. (Karımın lisedeyken işlediği bir örtüde böyle yazılıydı.) Ama bu aynı zamanda bilgi akışının azalması anlamına da gelir.

Dehşet, algıyı ve bakış açısını genişletir. Bebek bezlerinden kurtularak lastik külot giydiğim çağa dönmekte olduğumun farkındaydım ve bu bana korku veriyordu. Ollie'nin yüzünden, onun da aynı durumda olduğu belliydi. Mantık sarsılırken insan beynindeki devreler fazla zorlanır. Hayaller parlaklaşır. Kuruntular gerçek sanılır. Perspektifteki paralel çizgilerin, uzaklarda, o cıva parlaklığındaki noktada gerçekten birleştikleri düşünülür. Ölüler yürür ve konuşur. Bir gül şarkı söylemeye başlar.

Ollie, "Belki yirmi üç-yirmi dört kişiden aynı şeyleri duydum," dedi. "Justin Robards. Nick Tochal. Ben Michaelson... Küçük kentlerde sırlar kolay kolay saklanmaz. Bazı şeyler dışarı sızar. Bazen tıpkı bir kaynağa benzer. Topraktan fışkırır. Kimse o suyun nerden geldiğini bilmez. Kütüphanede bir şey duyuyorsan, bunu bir başkasına söylersin. Ya da Harrison'daki yat kulübünde. Ama bütün bahar ve yaz boyunca, Ok Başı Projesi'nden söz edildiğini duydum. Ok Başı Projesi'nden..."

"Ama bu ikisi," diye mırıldandı. "Tanrım, Ollie! Çocuk onlar."

"Vietnam'da da çocuklar vardı. Düşmanın kulaklarını kesen delikanlılar. Ben ordaydım. Her şeyi gördüm."

"Ama bu çocuklar neden intihar etsin?"

"Bilmiyorum. Belki de bildikleri bir şey vardı. Belki de bazı şeylerden kuşkulanıyorlardı. Eninde sonunda, burdakilerin onlara sorular sormaya başlayacaklarının farkındaydılar. Tabii eninde sonunda diye bir şey olabilirse..."

"Haklıysan, o zaman gerçekten kötü bir şey var demektir."

Ollie o sakin ve yumuşak sesiyle ekledi. "O fırtına... Belki de o gizli merkezde bir şeyleri devirdi. Belki bir kaza oldu. Kim bilir orda nelerle uğraşıyorlardı? Yüksek güçte lazerle çalıştıklarını iddia edenler var. Atom gücünden söz edildiğini de duydum... Ya başka bir boyuta bir delik açtılarsa?"

"Saçma," dedim.

Ollie, "Öyle mi dersin?" diyerek cesetleri işaret etti. "Onları da saçma buluyor musun?"

"Hayır. Şimdi sorun şu: Ne yapacağız?"

Ollie hemen, "İpleri kesip onları indirelim ve saklayalım," diye yanıt verdi. "Ölüleri kimsenin bakmayacağı şeylerin altına gizleyelim. Köpek maması, bulaşık sabunu gibi şeylerin. Bu olay duyulursa, durum daha da kötüleşir. İşte bu yüzden sana geldim David. Gerçekten güvenebileceğim tek insan sensin."

Homurdandım. "Bu, Nazi savaş suçlularının, yenilgiden sonra kendilerini mahzenlerde asmalarına benziyor."

"Evet. Aynı şey benim de aklıma geldi."

Sessizleştik. Sonra birden çelik kapının dışından o yumuşak hışırtılar geldi... Yavaş yavaş kapıya sürünen dokunaçların sesleri. Ollie'yle birbirimize sokulduk. Tüylerim diken diken olmuştu.

"Pekâlâ," dedim.

"Her şeyi elden geldiğince çabuk halletmeliyiz." Ollie, fenerin ışığını çevrede dolaştırırken safir yüzüğü hafifçe pırıldadı. "Burdan hemen çıkmak istiyorum."

Başımı kaldırıp baktım. Çocuklar kasketli adamın beline bağladığım ipe benzer bir iple asmışlardı kendilerini. İlmekler delikanlıların etleri şişmiş boyunlarına gömülmüştü. Yine kendime, bu çocukların canlarına kıymalarının nedenini sordum. Ollie'nin bu çifte intihar duyulursa durumun daha da kötüleşeceğini söylediği zaman ne demek istediğini biliyordum. Benim için durum kötüleşmişti bile. Oysa daha önce söyleselerdi, artık bundan beteri olamaz, derdim.

Bir çıtırtı duydum. Ollie kutuları kesmek için kullandığı büyük bıçağını açmıştı. Tabii onu ipleri kesmek için de kullanıyordu.

Ollie sordu. "Sen mi, ben mi?"

Yutkundum. "Birini sen, birini ben."

Öyle yaptık.

Geri döndüğümde, Amanda'nın gitmiş olduğunu gördüm. Billy'nin yanında Bayan Turman vardı. İkisi de uyuyorlardı. Geçitlerin birinden ilerledim. Biri, "Bay Drayton," dedi. Amanda'ydı konuşan. Genç kadın müdürün bürosuna çıkan merdivenin yanında duruyordu. Gözleri zümrütler gibi ışıl ışıldı. "Ne oldu?"

"Hiç," diye yanıt verdim.

Bana yaklaştı. Sürdüğü parfümün hafif kokusunu fark ettim. Onu öyle istiyordum ki! Amanda, "Sen yalancının birisin," dedi.

"Bir şey olmadı. Ollie yanılmış."

"Madem öyle istiyorsun..." Amanda elimi tuttu. "Demin büroya çıktım. Orası boş. Kapısında da kilidi var." Yüzü gayet sakindi. Ama gözleri vahşi bir hayvanınki gibi parlıyor, boynunda bir damar atıyordu.

"Ben..."

Amanda, "Bana nasıl baktığını gördüm," dedi. "Bu konuda konuşmamız gerekmiyor. Oğlunun yanında Turman adındaki o kadın var."

"Evet..." Biraz önce Ollie'yle yaptığımız şeyi, bu sayede unutabileceğimi düşündüm. Belki iyi bir çare değildi, ama yine de bir çareydi.

Dar merdivenden büroya çıktık. Amanda'nın dediği gibi içerisi boştu. Kapıda da kilit vardı. Anahtarı kilitte çevirdim. Karanlıkta Amanda'nın sadece siluetini görebiliyordum. Ellerimi uzatıp ona dokundum. Sonra genç kadını kendime çektim. Amanda titriyordu. Önce yere diz çökerek öpüştük. Kazağının altında yüreğinin hızla çarptığını duyuyordum. Aklıma Steffy'nin Billy'ye kopuk tellere dokunmamasını tembihleyişi geldi. Karım düğün gecesi kahverengi elbisesini çıkardığında, kalçasındaki çürüğe bakışımı anımsadım. Steffy'yi ilk gördüğüm günü de. Steffy, Orano'da, Maine Üniversitesi'nin bahçesindeki ağaçlıklı yoldan bisikletiyle geçiyordu. Ben de koltuğumun altında resim defterimle, Vincent Hartgen'in sınıfına gidiyordum... Müthiş heyecanlıydım.

Yere uzandık. Amanda, "Beni sev David," dedi. "Beni ısıt." Sonlara doğru tırnaklarını sırtıma batırarak bir adı haykırdı. Benim adım değildi. Ama aldırmadım. Böylece ödeşmiş oluyorduk.

Aşağıya indiğimiz sırada şafak söküyordu. Adeta sürünürcesine. Gözetleme yerlerinin karşısındaki karanlık, sanki istemeye istemeye donuk bir griye dönüştü. Sonra krom rengine. Sonun-

da da arabalarla girilen sinemaların göz alan ama parlamayan beyazlığına. Mike Hatlen bir yerden bulduğu açılıp kapanır iskemlede uyuyordu. Dan Miller ondan biraz uzakta yere oturmuş, çörek yiyordu. Üzeri beyaz toz şekerli çöreklerden.

Adam, "Otursana Drayton," dedi.

Çevreme bakınarak Amanda'yı arandım. Geçidin ortasına varmıştı bile. Arkasına da bakmıyordu. Karanlıkta sevişmemiz artık bana bir hayal gibi geliyordu. Bu garip gün ışığında bile, inanılması olanaksız bir şey. Yere oturdum.

"Bir çörek ye." Dan Miller bana kutuyu uzattı.

Başımı salladım. "Beyaz şeker ölüm demek. Sigaradan da beter."

Dan Miller hafifçe güldü. "Öyleyse iki çörek ye."

İçimde bir yerde hâlâ birkaç kahkaha kalmış olması beni şaşırttı. Dan Miller o kahkahaların açığa çıkmasını sağladı. Bu yüzden ona minnet duydum. Ve uzattığı çöreklerden ikisini aldım. Çok lezzetli. Çöreklerin üzerine bir sigara yaktım. Oysa sabahları pek sigara içmezdim.

"Oğlumun yanına dönmem gerekiyor," dedim. "Nerdeyse uyanır."

Miller başını salladı. "O pembe böcekler. Hepsi de gözden kayboldu. Kuşlar da öyle. Hank Vannerman kuşlardan sonuncusunun, dörde doğru vitrine çarptığını söyledi... Bu vahşi yaratıkların karanlıkta daha hareketli oldukları anlaşılıyor."

"Herhalde bunu Brent Norton'a söylemezdin," diye mırıldandım. "Norm'a da."

Miller yeniden başını salladı ve uzun bir süre konuşmadı. Sonra bir sigara yakıp bana baktı. "Burda kalamayız Drayton."

"Niye? Yiyecek içecek bol burda."

"Bunun yiyecek içecekle bir ilgisi yok, sen de biliyorsun. O hayvanlardan biri, gece cama çarpıp uzaklaşacağı yerde içeri girmeye karar verirse ne yaparız? Süpürge sopaları ve çakmak yakıtıyla uzaklaştırabilir miyiz?"

Haklıydı tabii. Sis bir bakıma bizi koruyor, gözlerden gizliyordu. Ama daha ne kadar gizleyecekti? Zaten olay da bu kadar basit değildi. Yaklaşık on sekiz saatten beri süpermarketteydik. Gitgide miskinleştiğimi hissediyordum. Çok uzun süre yüzdükten sonra da böyle olurdum. Güvende olmak, yerimden kımıldamamak, Billy'yi korumak ve sisin dağılıp her şeyin eski durumuna döndüğünü görmek istiyordum. (*Bir ses kulağıma, "Belki gece yarısı Amanda Dumfries'la sevişmeyi de," diye fısıldadı.)*

Yüzlerindeki ifadelerden, herkesin benimle aynı durumda olduğu anlaşılıyordu. Birden bir şeyi kavradım. Süpermarkete sığınmış olan bu insanlardan bazıları, ne olursa olsun buradan çıkmaya hiçbir zaman yanaşmayacaklardı. Bütün bu olanlardan sonra dışarı çıkma fikri donup kalmalarına yol açacaktı.

Galiba Miller yüzümdeki ifadeden düşüncelerimi okumuştu. "Sis bastırdığı sırada, burda yaklaşık seksen kişi vardı," diye anımsattı. "Bu sayıdan çırağı, Norton'ı, onunla birlikte giden dört kişiyi ve Smalley denilen zavallıyı çıkar. Geriye yetmiş üç kişi kalır."

Şimdi köpek maması torbalarının altında yatan iki çocuğu da çıkarırsak, geride yetmiş bir kişi kalıyordu.

Miller konuşmasını sürdürdü. "Bu sayıdan çıldıranları çıkar. On-on iki kişi onlar, ama on diyelim. Geriye altmış üç kalır." Toz şekere bulaşmış parmağını kaldırdı. "Bu altmış üç kişiden yirmi kadarı, mağazadan ayrılmak isteyecekler. Onlar haykırıp tekmeler atarken, hepsini dışarı sürüklemek zorunda kalacaksın."

"Bütün bunlar neyi kanıtlıyor?"

"Dışarı çıkmamız gerektiğini. Hepsi bu. Ben öğleye doğru gidiyorum. Gelmek isteyen herkesi götüreceğim. Seninle oğlunun da gelmenizi istiyorum."

"Norton'ın başına gelenlerden sonra mı?"

"Norton mezhabaya giden bir koyun gibiydi. Biz aynı şeyi yapacak değiliz."

"Felaketi nasıl önleyebilirsin? Sadece bir tek tabancamız var."

"O tabanca olduğu için şanslı sayılırız. Dörtyol ağzına erişebilirsek, anayoldaki spor mağazasına gideriz. Orda sürüyle silah var."

"*Eğer* erişebilirsek, *eğer* yapabilirsek..."

Miller, "Drayton," dedi. "Bu iş böyle." Bu sözleri sakin sakin söylemişti. Ama tabii, onun koruması gereken küçük bir oğlu yoktu. Miller ekledi. "Dinle, hemen karar verme. Olur mu? Dün gece fazla uyuyamadım. Ama bazı şeyleri düşünme fırsatı buldum. Duymak ister misin?"

"Elbette."

Miller ayağa kalkarak gerindi. "Benimle vitrine gel."

Ekmek bölümünün en yakınındaki geçitten ilerleyerek gözetleme yerlerinden birine gittik. Orda nöbet bekleyen adam, "Böceklerin hepsi gitti," diye haber verdi.

Miller, onun sırtına vurdu. "Git kendine kahve ve çörek al, dostum. Ben burda beklerim."

"Peki. Teşekkür ederim." Adam uzaklaştı.

Miller'la ben gözetleme aralığına iyice yaklaştık. "Şimdi bana dışarda ne gördüğünü söyle," dedi.

Dikkatle baktım. Gece çöp fıçısı devrilmiş, kâğıtlar, karton bardaklar ve tenekeler asfalta saçılmıştı. Herhalde kızıl gözlü yaratıkların işiydi bu. Fıçının gerisinde markete en yakın olan arabalar vardı. Gerisi bembeyazdı. Bütün görebildiğim bu kadardı. Bunu Miller'a da söyledim.

"Şu mavi kamyonet benim." Miller işaret etti. Sisin arasında bir mavilik görür gibi oldum. O konuşmasını sürdürdü. "Dün araba parkına girdiğin ânı düşün. Park oldukça doluydu. Öyle değil mi?"

Cipime bir göz attım ve o yeri ancak biri parktan çıktığı için bulabildiğimi hatırladım. Evet der gibi başımı salladım.

Miller ekledi. "Şimdi birkaç gerçeği de buna bağla, Drayton. Norton ve dört... Sen onlara ne ad takmıştın?"

"Dünya Dümdüzcüler."

"Evet, güzel bir ad. Tam onlara uygun... Norton'ın grubu dışarı çıktıktan az sonra, ipin hemen tümü boşaldı. Derken o kükremeleri duyduk. Sanki dışarda lanet olasıca bir fil sürüsü varmış gibi. Öyle değil mi?"

"Fil sesine benzemiyordu," diye karşı çıktım. Aklıma, *"İlkçağlarda bataklıklarda yaşayan bir yaratığın sesini andırıyordu,"* sözleri geldi. Ama bunu Miller'a yinelemek istemedim. Oyuncularından birini önemli bir maçtan çıkaran bir antrenör havasıyla, nöbetçinin sırtına vurarak ona kahve ve çörek almasını söylediği için... Düşündüklerimi Ollie'ye söyleyebilirdim ama Miller'a asla. Sözlerimi, "Ah, sesin neye benzediğini pek çıkaramıyorum," diye tamamladım.

"Ama bağıranın *büyük* bir yaratık olduğu belliydi. Öyle değil mi?"

"Evet. Lanet olasıca, dev gibi bir şeydi herhalde."

"Öyleyse neden arabaların parçalandığını duymadık? Kırılan camların, kâğıt gibi yırtılan metal levhaların gürültüsünü?"

"Çünkü bu..." Durakladım. Miller beni kıstırmıştı. "Bilmiyorum."

"Norton'ın grubuna saldıran yaratık, o zavallılar araba parkından çıktıktan hemen sonra saldırmadı. Sana ne düşündüğümü söyleyeceğim. Arabaların sağa sola itildiklerini duymadık, çünkü çoğu ortadan kayboldu. Belki yer yarıldı, içine yuvarlandılar. Belki buhar oldular. O sarsıntı çerçeveleri çatlatacak ve çarpıtacak kadar güçlüydü. Eşyaların raflardan yuvarlanmalarına neden olacak kadar güçlü. Yangın düdüğü de aynı anda sustu."

Araba parkının ortadan kaybolmasını hayalimde canlandırmaya çalıştım. Dışarı bakıyordum, üzerine sarı boyayla arabaların park edecekleri yerler işaretlenmiş olan dümdüz asfalt bir uçurumla sona eriyordu. Yeni açılan bir uçurumla... Bir yamaç ya da dibinde beyaz sisin uçuştuğu bir uçurum.

Birkaç saniye sonra, "Haklı olduğunu düşünelim," dedim. "Kamyonetinle nereye kadar gidebileceğini sanıyorsun?"

"Kamyonetimi almayı düşünmüyorum. Bence senin cip daha uygun."

Bu da düşünülecek bir konuydu ama şimdi değil. "Ee, düşündüğün başka ne var?"

Miller konuşmasını sürdürmek için sabırsızlanıyordu. "Yandaki eczane. Onu da düşünüyorum."

Neden söz ettiğini anlayamadığımı söylemek için ağzımı açtım. Sonra da birden kapattım. Dün buraya geldiğimiz sırada eczane açıktı. Çamaşırhaneyi değil ama eczaneyi açmışlardı. Serin havanın içeri dolması için ardına kadar açılmış olan kapıların altına, lastik parçaları sıkıştırılmıştı. Elektrik kesildiği için havalandırma sistemi durmuştu tabii. Eczaneyle marketin kapısı arasında en fazla altı metre vardı. Öyleyse...

Miller kafamdan geçen soruyu benim yerime sordu. "Öyleyse, neden eczanedekilerin hiçbiri buraya gelmedi? Sis bastıralı on sekiz saat oldu. Acıkmadılar mı? Herhalde eczanede pamuklarla sargı bezlerini yemiyorlar."

"Orda yiyecek var," diye açıkladım. "Eczane bazı yiyecekleri satıyor. Hayvan biçiminde krakerler, fırına sokmak için hazırlanmış pastalar. Türlü şeyler. Tabii şeker ve çikolata da var."

"Burda her çeşit yiyecek varken, bu saydıklarınla yetineceklerini hiç sanmıyorum."

"Sözü nereye getirmek istiyorsun?"

"Şuraya getirmek istiyorum: Burdan çıkmam şart. Ama ikinci sınıf bir korku filminden kaçmış yaratıklara yem olmak niyetinde de değilim. Dört-beş kişi eczaneye giderek duruma bakabilir. Bu bir deneme uçuşu sayılır."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Bir şey daha var."

"Nedir o?"

Miller kısaca, "O," diyerek başparmağıyla ortadaki geçitlerden birini işaret etti. "O deli cadaloz. O cadı."

İşaret ettiği Bayan Carmody'ydi. Yalnız değildi artık. İki kadınla oturuyordu. Parlak renkli giysilerinden, kadınların buraya

tatile gelmiş turistler oldukları anlaşılıyordu. Herhalde kente inip birkaç şey almak için ailelerini evde bırakmış ve markete gelmişlerdi. Şimdi kocalarıyla çocuklarını düşünüyor, endişeyle kendilerini yiyip bitiriyorlardı. Hemen her çareye başvuracak durumdaydılar. Hatta Bayan Carmody'nin uğursuz kehanetlerine bile razıydılar.

Yaşlı kadının pantolon takımı öfkeyle parlıyor gibiydi. Yüzünde sert ve haşin bir ifade olan Bayan Carmody konuşuyor, ellerini sallıyordu. Parlak giysili iki kadın da onu dikkatle dinliyorlardı. Bu giysilerin Carmody'nin pantolon takımı kadar parlak olduğu söylenemezdi. Kadının dev çantası, hamura benzeyen kolunun altındaydı hâlâ.

"Burdan gitmek istememin bir nedeni de o kadın, Drayton. Bu gece çevresinde altı kişi olacak. Hele o pembe böcekler ve kuşlar yine gözükürlerse, kadın kendine daha çok yandaş bulacak. Ondan sonra da, durumun düzelmesi için acaba kimi kurban etmemizi söyleyecek, diye endişeleneceğiz. Kadın belki beni, belki seni ya da Hatlen'i seçecek. Belki de oğlunu."

"Ahmaklık bu!" diye itiraz ettim. Ama gerçekten öyle miydi? Sırtımda dolaşan buz gibi bir el, bunu "ahmaklık" diye kestirip atamayacağımı belirtiyordu. Bayan Carmody durmadan konuşuyor, konuşuyordu. Turist kadınlar, gözlerini onun kırışık dudaklarına dikmişlerdi. Bu gerçekten ahmaklık mıydı? Aynadan yapılmış dereden su içen, saman doldurulmuş hayvanları düşündüm. Carmody güçlüydü. Soğukkanlı ve pratik bir kadın olan Steffy bile onun adını çekinerek söylerdi.

Miller, Bayan Carmody için, *"O deli cadaloz,"* demişti. *"O cadı."*

"Korkunç bir olayla karşı karşıya olduğumuz kesin." Miller vitrinlerin kırmızıya boyanmış çerçevelerini işaret etti. Bunlar çarpılmış, biçimlerini kaybetmiş ve çatlamıştı. "Şu anda kafalarımız bu tahtalardan farksız. Benimki gerçekten öyle. Gece uzun bir süre, çıldırdığımı sandım. 'Herhalde şimdi Danvers'da bir hücredeyim,' dedim. 'Arkamda da deli gömleği var. Böcekleri,

dinozor kuşları ve dokunaçları sayıklayarak haykırıyorum. Ama iyi yürekli hastabakıcım gelip bana iğne yaptığı zaman hepsi ortadan kaybolacak.'" Ufak yüzü solgundu, kasları gerilmişti. Bayan Carmody'ye bir göz attı. Sonra da bana baktı. "Beni dinle. Şu gördüğün insanlardan çoğu çıldırmak üzere. Çıldıranlar, kadının sözlerini mantıklı bulacaklar. Böyle bir şey olursa, beni burda kıstırmalarını istemem."

Bayan Carmody'nin çenesi bir türlü kapanmıyordu. Yaşlı kadın dilini sivri uçlu dişlerine sürüyordu. Gerçekten de cadıya benziyordu. Sivri tepeli siyah bir şapka giyseydi, her şey tamam olacaktı. Acaba o parlak tüylü yaz kuşlarına neler anlatıyordu?

Ok Başı Projesi mi? Kara Bahar'ı mı? Toprağın derinliklerinden fırlayan iğrenç yaratıkları mı? Bir insanın kurban edilmesi gerektiğini mi?

Saçma!

Ama yine de...

"Ee, ne diyorsun Drayton?"

"Şu kadarını yapabilirim," diye yanıt verdim. "Eczaneye ulaşmayı deneyelim. Sen, ben, gelmek isterse Ollie. Bir-iki kişi daha. Sonra oturur, her şeyi baştan konuşuruz." Bu kadarı bile, derin bir uçurumu, dar bir kalasın üzerinden yürüyerek aşmaya çalışıyormuşum gibi bir duyguya kapılmama neden olmuştu. Öte yandan, bir köşede oturarak Miller'a yardım edemezdim. Eczane altı metre ötedeydi. Durum pek de kötü sayılmazdı.

Miller, "Ne zaman?" diye sordu.

"Bana bir saat ver."

"Tamam," dedi.

9. Eczane Yolculuğu

Konuyu Bayan Turman'a ve Amanda'ya açtım. Billy'yle de konuştum. Oğlum bu sabah daha iyiydi. Kahvaltıda iki çörek ve bir tabak mısır gevreği yemişti. Onunla geçitlerde kovalamaca

oynadık. Hatta Billy'yi biraz güldürmeyi bile başardım. Çocuklar her şeye öyle çabuk uyuyorlar ki, ödünüz patlıyor. Billy'nin rengi çok uçuktu. Gece ağladığı için gözleri hâlâ şişti. Yüzünde bitkin bir ifade vardı. Yaşlıların yüzü gibi... Sanki yoğun duygular yıpratmıştı bu yüzü. Ama hâlâ yaşıyordu. Ve gülebiliyordu... Nerede olduğunu ve başımıza gelenleri anımsayıncaya kadar gülebilecekti hiç değilse.

Billy'yle konuştuktan sonra gidip Hattie Turman ve Amanda'nın yanına oturduk. Kâğıt bardaklardan meyve suyu içtik. Oğluma birkaç kişiyle birlikte eczaneye gideceğimi söyledim.

Hemen keyfi kaçtı. "Gitmeni istemiyorum..."

"Kötü bir şey olmayacak ki Koca Bill. Sana bir çizgi roman getireceğim."

"*Burda* kalmanı istiyorum." Ağlamak üzereydi. Elini tuttum, hemen çekti. Parmaklarını tekrar sıkıca yakaladım.

"Billy, er geç burdan çıkmamız gerekecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sis kaybolduğu zaman..." Ama Billy'nin sesinden buna inanmadığı anlaşılıyordu. Meyve suyunu ağır ağır ama keyifsizce içti.

"Billy, biz buraya geleli hemen hemen bir gün oldu."

"Annemi istiyorum."

"Annenin yanına dönmek için atmamız gereken ilk adım bu."

Bayan Turman, "Çocuğa ümit verme David," dedi.

Ona, "Yok canım," diye çattım. "Çocuğun da ümide ihtiyacı var."

Kadın bakışlarını benden kaçırdı. "Evet... Haklısın..."

Billy bu tartışmayla ilgilenmedi. "Baba... baba, dışarda şeyler var... Şeyler..."

"Evet, bunu biliyoruz. Ama çoğu ancak gece ortaya çıkıyor."

"Bekleyecekler..." Oğlumun bana diktiği gözleri büyümüştü. "Siste bekleyecekler... Sen içeri giremeyince de saldırıp seni yiye-

cekler. Masallarında olduğu gibi." Bana korkuyla sıkıca sarıldı. "Baba, lütfen gitme."

Oğlumun kollarını elimden geldiğince yumuşak hareketlerle boynumdan çözdüm. Bunu yapmak zorunda olduğumu söyledim. "Ama döneceğim, Billy."

Billy boğuk bir sesle, "Peki," dedi ama ondan sonra bir daha yüzüme bakmadı. Geri döneceğime inanmıyordu. Yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu bu. Yüzünde artık öfke değil, hüzün vardı. Kendimi tehlikeye atmamın doğru olup olmadığını bir daha düşündüm. Sonra da bakışlarım ortadaki geçide kaydı. Ve Bayan Carmody'yi gördüm. Kadın üçüncü bir dinleyici daha bulmuştu. Zalim ifadeli, kanlı gözleriyle sağa sola bakınan, kırçıl sakallı biriydi. Bitkin halinden ve titreyen ellerinden, akşamdan kalma olduğu anlaşılıyordu. Eski dostumuz Myron'du bu. Bir erkeğin atılması gereken tehlikeye, yeniyetme bir delikanlıyı gönül rahatlığıyla atan Myron.

O deli cadaloz! O cadı!

Billy'yi kucaklayıp öptükten sonra marketin ön tarafına doğru gittim. Ama mutfak eşyaları bölümünden geçmedim. Carmody'nin beni görmesini istemiyordum.

Tam vitrinlere yaklaşırken Amanda yetişti. "Bunu gerçekten yapman gerekiyor mu?" diye sordu.

"Evet, öyle sanıyorum."

"Kusura bakma ama bence bu gereksiz bir erkeklik gösterisi." Amanda'nın yanakları kızarmıştı, gözleri de her zamankinden daha yeşil duruyordu. Adamakıllı öfkeliydi.

Genç kadının koluna girerek, ona Dan Miller'la yaptığımız konuşmayı anlattım. Arabaların yok oluşundan, eczaneden kimsenin süpermarkete gelmemesinden söz ettim. Ama bunlar Amanda'yı etkilemedi. Ancak Bayan Carmody'yle ilgili sözlerimin etkisi oldu.

Amanda, "Miller bu bakımdan haklı olabilir," dedi.

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bilmiyorum... O kadın çevreye zehir saçıyor. Dehşete kapılan insanlar, kendilerine bir çözüm öneren herhangi bir kişinin peşine takılabilir."

"Ama insan kurban etmek..."

Genç kadın sakin sakin, "Aztekler buna çok meraklıymış," diye karşılık verdi. "Dinle, David. Geri dön. Bir şey olursa, hemen buraya gel. Benim için değil. Dün gece olanlar güzeldi. Ama sen oğlun için geri dönmek zorundasın."

"Evet. Döneceğim."

"Acaba?" Şimdi Amanda da Billy'ye benziyordu. Yorgun ve yaşlıydı sanki. Hepimizin aynı durumda olduğumuzu düşündüm. Bayan Carmody dışında. Nedense Bayan Carmody daha genç duruyordu artık. Daha canlıydı. Sanki gücünü kanıtlamış gibi. Sanki bir şeylerden güç alıyor gibi...

Ancak saat dokuz buçukta harekete geçebildik. Yedi kişiydik: Ollie, Dan Miller, Mike Hatlen, Myron LaFleur'un eski dostu Jim, Buddy Eagleton ve ben. Jim geceki sarhoşluğu yüzünden berbat haldeydi, ama günahının bedelini ödemeye kararlı olduğu anlaşılıyordu. Grubun yedinci üyesi Hilda Reppler'dı. Miller'la Hatlen, kadını yarım ağız bizimle gelmekten vazgeçirmeye çalıştılar. Ama Bayan Reppler onları dinlemedi bile. Ben kadının hepimizden de becerikli olduğuna inanıyordum, belki Ollie dışında. Bayan Reppler'ın elinde branda bezinden yapılmış bir pazar torbası vardı. Bunun içine böcek ilaçları doldurmuştu. Spreylerin hepsinin kapakları çıkarılmıştı. Yani kullanılmaya hazırdı. Kadın ikinci geçitteki spor bölümünden bir tenis raketi de almıştı.

Jim, "O raketle ne yapacaksınız, Bayan Reppler?" diye sordu.

Kadın, "Bilmiyorum," dedi. Sesi hışırtılı, hafif ama kesindi. "Elimde olması bana güven veriyor." Soğuk bakışlarla adamı süzdü. "Sen Jim Grodin'sin, değil mi? Öğrencimdin galiba."

Jim yaltaklanırcasına gülümsedi. "Evet, efendim. Ben de, kız kardeşim Pauline de sizin sınıfınızdaydık."

"Dün gece içkiyi fazla mı kaçırdın?"

Kadına tepeden bakan ve herhalde ondan elli kilo kadar da ağır olan Jim, kısa kesilmiş saçlarının diplerine kadar kızardı. "Şey, hayır..."

Bayan Reppler hızla dönerek Jim'in sözlerini yarıda kesti. "Hazırız sanırım..."

Hepimizin birer silahı vardı. Ama garip silahlar... Ollie, Amanda'nın tabancasını yanına almıştı tabii. Buddy Eagleton elinde, depodan getirdiği çelik bir çubuğu sallıyordu. Ben de bir süpürge sopası kapmıştım.

Dan Miller sesini hafifçe yükselterek, "Pekâlâ," dedi. "Beni bir dakika dinler misiniz?"

On-on beş kişi ne olduğunu anlamak için çıkış kapısına gelmişti. Bir arada duruyorlardı. Sağda ise Carmody'yle yeni dostları vardı.

"Eczanedeki durumu anlamak için oraya gidiyoruz. Belki Bayan Clapham'a yararlı olacak ilaçlarla döneriz." Bayan Clapham dün böcekler geldiği zaman ayaklar altında ezilen yaşlı kadındı. Bir bacağı kırılmıştı ve çok acı çekiyordu.

Miller hepimizi teker teker süzdü. "Kendimizi tehlikeye atmayacağız. Tehlikeli bir şey görürsek, hemen markete geri döneceğiz..."

Bayan Carmody, "Ve cehennemin bütün zebanilerini başımıza saracaksınız!" diye bağırdı.

Turist kadınlardan biri onu destekledi. "Bayan Carmody haklı. Onların bizi fark etmelerine neden olacaksınız! O yaratıkları buraya çekeceksiniz! Neden işi oluruna bırakmıyorsunuz?"

Gidişimizi seyretmek için toplanmış olanlardan bazıları da alçak sesle kadına hak verdiklerini açıkladılar.

Kadına, "Burda içiniz rahat mı?" diye sordum.

Kadın şaşırarak önüne baktı.

Bayan Carmody öne doğru bir adım attı. Gözleri ateş saçıyordu. "Sen orda öleceksin, David Drayton! Oğlunun yetim kalmasını mı istiyorsun?" Başını kaldırarak bakışlarıyla bizi adeta didik-

ledi. Buddy Eagleton gözlerini ondan kaçırırken, çelik çubuğu da kaldırdı. Sanki kadını uzaklaştırmak istiyormuş gibi...

"Hepiniz de orda öleceksiniz! Dünyanın sonunun gelmiş olduğunun farkında değil misiniz? İblis serbest kaldı. Istırap Yıldızı parlıyor! Kapıdan çıkan herkesi parça parça edecekler. Ve bu iyi niyetli kadının dediği gibi, o iblisler geride kalan bizlere de saldıracaklar. Buna izin mi vereceksiniz?" Bayan Carmody seyircilere sesleniyordu şimdi. Onlar da aralarında fısıldaştılar. "Dün inanmayanların başlarına gelenleri gördünüz! Hâlâ mı böyle şeylere kalkışıyorsunuz? Ölüm bu! *Ölüm!* Bu..."

Şeftali kompostosu dolu bir konserve kutusu, uçarak iki geçidi aştı ve cadalozun sağ göğsüne çarptı. Kadın gıdaklar gibi bir ses çıkararak geri geri gitti.

Amanda öne çıktı. "Kes sesini! Sen iğrenç akbaba!"

Bayan Carmody bir çığlık attı. "İblise hizmet ediyor bu kadın!" Sinirli sinirli gülüyordu. "Dün gece kiminle yattın bakayım, kadın? Dün gece kiminle fingirdedin? Carmody Ana her şeyi görür! Evet Carmody Ana başka gözlerden kaçan şeyleri fark eder!" Ama yarattığı o büyülü hava kaybolmuştu. Amanda gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

Bayan Reppler, "Bütün gün burda bekleyecek miyiz?" diye sordu.

Ve marketten çıktık. Tanrı yardımcımız olsun...

Dan Miller en önde, Ollie onun arkasındaydı. Ben de en gerideydim. Önümde Bayan Reppler vardı. O zamana kadar hiç bu kadar korkmamıştım sanırım. Süpürge sopasını kavramış olan elim terden kayganlaşmıştı.

Sisin hafif ve acı kokusu genzimize doluyordu. Ben kapıdan çıktığım sırada, Miller'la Ollie siste gözden kaybolmuşlardı bile. Hatlen ise kaybolmak üzereydi.

Kendi kendime, "Sadece altı metre," diyordum. "Sadece altı metre."

Bayan Reppler önümde ağır ama kararlı adımlarla yürüyor, sağ elinde tuttuğu raketi hafif hafif sallıyordu. Solumuzda kırmızı briketten yapılmış bir duvar uzanıyordu. Sağda ise park edilmiş olan arabaların ilk sırası vardı. Bunlar siste tıpkı hayalet gemilere benziyordu. Beyazlığın arasında birden bir çöp bidonu daha belirdi. Az ilerisinde bir bank görünüyordu. Telefon kulübesine girmek için sıra bekleyenler bazen bu bankta otururlardı. "Sadece altı metre... Herhalde Miller eczaneye varmıştır. Altı metre on-on iki adım sayılır..."

Birden Miller, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Güzel Tanrım! Şuraya bak!"

Miller'ın eczaneye ulaştığı anlaşılıyordu.

Bayan Reppler'ın önünde olan Eagleton, kaçmak için döndü. Büyümüş gözlerinde garip bir pırıltı vardı. Kadın tenis raketiyle onun göğsüne hafifçe vurdu. Sert ve biraz çatlak sesiyle, "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye sordu. Kısa olay böylece kapandı. Buddy Eagleton'dan başka paniğe kapılan da olmadı.

Hepimiz Miller'a doğru gittik. Omzumun üzerinden geriye bir göz attım ve sisin marketi yutmuş olduğunu gördüm. Kırmızı briket duvar önce pembeye dönüştü, sonra da ortadan kayboldu. Galiba çıkış kapısından sadece bir buçuk metre uzaklıktaydı. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Daha doğmadan yok olmuş gibiydim.

Eczanede katliam olmuştu sanki.

Miller'la eczaneye çok yakındık artık. Siste daha çok koku alma duyusu önem kazanıyordu. Mantıklı bir şeydi bu. Görme duyusu o yaratıkların işine yaramazdı pek. Ses biraz daha yararlı olabilirdi. Ama daha önce de söylediğim gibi, sis akustiği bozuyor, yakından gelen seslerin uzaklarda yankılandığını sanmanıza yol açıyordu. Bazen de çok uzaktaki şeyler çok yakınmış gibi geliyordu insana. Sisteki yaratıklar en yanılmaz organlarından yararlanıyorlardı. Burunlarından...

Elektriğin kesik olması bizleri korumuştu. Elektrikle çalışan kapılar açılmamıştı. Sis bastırdığı sırada marketin kapıları kapalıydı. Ama eczanenin kapıları açıktı, açık durmaları için kanatların altına lastik parçaları sıkıştırılmıştı. Havalandırma sistemi çalışmadığından, kapıları ardına kadar açarak içeriye hava girmesini sağlamışlardı. Ne var ki, havayla birlikte başka şeyler de girmişti.

Kapıda bordo tişörtlü bir adam yüzükoyun yatıyordu. Daha doğrusu tişörtünün bordo olduğunu sandım. Ama eteğindeki beyazlıkları görünce, tişörtün aslında beyaz olduğunu, kurumuş kanlar yüzünden bordo göründüğünü anladım. Adamda bir gariplik daha vardı. Bunun ne olduğunu çıkarmaya çalıştım. Bud Eagleton dönüp gürültüyle kustuğunda da durumu kavrayamadım hemen. Galiba insan zihni böyle şeyleri kolay kabul edemiyor.

Adamın kafası kopmuştu! İki yana açılmış bacakları eczanenin içindeydi. Kafasının da alçak basamaktan dışarı sarkmış olması gerekirdi. Ama yerinde yoktu.

Bu sahne Jim Grodin'e yetmişti. Ellerini ağzına bastırarak döndü. Bir an kanlı gözleriyle deli deli bana baktı. Sonra da sendeleyerek markete doğru yürüdü.

Kimse onunla ilgilenmedi. Miller içeri girmişti. Bayan Reppler elinde tenis raketiyle, çift kanatlı kapının bir yanında durdu. Ollie de öbür yanına geçti. Amanda'nın tabancasını çekmiş, namluyu yere doğru çevirmişti.

"Galiba ümit kalmadı, David," diye mırıldandı.

Buddy Eagleton bitkince telefon kulübesine yaslanmıştı. Evinden az önce kötü bir haber almış biri gibi. Geniş omuzları şiddetli hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Ollie'ye, "Yenilgiyi hemen kabul etme," diyerek kapıya yaklaştım. İçeri girmek istemiyordum. Ama oğluma çizgi roman götüreceğime söz vermiştim.

Eczane karmakarışıktı. Cep kitapları ve dergiler yerlere saçılmıştı. Ayağımın hemen dibinde iki çocuk kitabı vardı. Düşünmeden onları alarak Billy'ye götürmek üzere arka cebime soktum.

Yerlere şişeler ve kutular saçılmıştı. Tezgâhın üzerinden bir el sarkmıştı.

Düşteymişim gibi bir duyguya kapıldım. Katliam korkunçtu. Ama burası sanki içeride çılgınca bir parti verilmiş gibi bir izlenim de bırakıyordu insanda. Tavana önce süslü kâğıt ve serpantin sandığım bir şeyler asılmıştı. Ama bunlar kâğıt şeritler gibi enli ve yassı değildi. Çok kalın sicimlere ya da ince kablolara benziyorlardı. Hepsinin de sis kadar beyaz olduklarını fark ettim. Ve sırtım, sanki kar yağmış gibi birden buz kesildi. Kâğıt değildi bunlar. Neydi öyleyse? Bazılarının ucunda dergiler ve kitaplar sallanıyordu.

Mike Hatlen bir ayağıyla kara bir şeyi dürtüyordu. Uzun ve üzeri kıllarla kaplı bir şeyi. Kendi kendine konuşur gibi, "Kahretsin, bu da nesi?" diye soruyordu.

O anda her şeyi anladım. Sis bastırdığı sırada eczanede olan şanssız insanları neyin öldürdüğünü biliyordum artık. Düşmanlar kokusunu almışlardı bu insanların...

"Dışarı!" dedim. Ağzım iyice kurumuş, bu sözcük ağzımdan pamuk kaplı bir kurşun gibi fırlamıştı. "Dışarı çıkın!"

Ollie bana baktı. "David?..."

"Bunlar örümcek ağları," diye açıkladı. Aynı anda sislerin arasından arka arkaya iki çığlık yükseldi. İlki korku doluydu, ikincisi ise can acısı. Bağıran Jim'di. Belki bir borcu vardı ve Jim şimdi borcunu ödüyordu.

Mike Hatlen'le Dan Miller'a, "Çıkın!" diye bağırdım.

Sonra sislerin arasından bir şey fırladı. Beyazlık yüzünden onu iyice seçemiyordum. Ama çıkardığı sesi duyabiliyordum. Hafifçe şaklayan bir kamçıya benziyordu. Yaratığı Buddy Eagleton'ın kalçasına sarıldığı zaman görebildim.

Buddy bağırdı ve eline geçen ilk şeyi yakaladı. Telefon almacını. Almaç kordonunun ucunda sağa sola sallanmaya başladı. "Buddy bağırdı. "Tanrım! CANIMI YAKIYOR!"

Ollie, Buddy'yi tutmaya çalıştı. Kapıdaki cesedin neden kafası olmadığını şimdi anlamıştım. Buddy'nin bacağını ipek bir ip

gibi sarmış olan ince beyaz tel, adamın etine batıyordu. Kot pantolonunun bir bacağı yırtılmış, aşağı doğru kayıyordu. Tel derine batarken, Buddy'nin etindeki düzgün, yuvarlak kesikten kan akmaya başladı.

Ollie, Buddy'yi olanca gücüyle çekti. Bir çatırtı oldu ve Buddy kurtuldu. Dudakları şok yüzünden mosmor kesilmişti.

Miller'la Hatlen ağır ağır dışarı çıkıyorlardı. Sonra Miller sarkan birkaç tele çarptı ve onlara yapışıverdi. Sinek kâğıdına yapışan böcekler gibi. Adam hızla silkinerek kendisini kurtardı. Telin üzerinde gömleğinin bir parçası kalmıştı.

Birden tembelce şaklatılan kamçı sesleri çevrede yankılandı. Tepemizdeki o ince, beyaz teller uzamaya başladı. Bunların üzeri yakıcı bir sıvıyla kaplıydı. İkisinden kurtulmayı başardım. Ustalıktan çok, şansım yardım ettiği için. Tellerden biri ayağımın dibine düştü. Betonun köpürerek hışırdadığını duydum. Bir başka tel havada uçarken, Bayan Reppler buna sakin sakin tenis raketini vurdu. Tel rakete yapıştı. Yakıcı sıvı raketin kirişlerini eritirken *tink-tink-tink* diye tiz bir ses çıktı. Sanki biri bir kemanın tellerini hızla çekiştiriyordu. Bir dakika sonra bir tel raketin sapına sarıldı. Ve bunu hızla çekti. Raket sislerin arasında kayboldu.

Ollie bağırdı. "Gerileyin!"

Gerilemeye çalıştık. Ollie kolunu Buddy Eagleton'ın omzuna atmıştı. Dan Miller'la Mike Hatlen, Bayan Reppler'ın iki yanına geçmişlerdi. Sisten bize doğru hâlâ o beyaz teller uçuyordu. Onları görmek olanaksızdı. Ancak kırmızı briket duvara doğru uzananları fark edebiliyordunuz.

Tellerden biri Mike Hatlen'in sol koluna sarıldı. Bir başkası hızla boynuna dolandı. Adamın şahdamarı sanki patladı. Kanlar hortum gibi fışkırdı. Göremediğimiz yaratık onu sürükleyerek götürdü. Hatlen'in başı sallanıp duruyordu. Ayakkabılarından teki önümüze fırlamıştı.

Buddy birdenbire öne doğru eğildi. Az kalsın Ollie'yi düşürüyordu. Bayılmıştı. Buddy'yi belinden kavradım. Onu beceriksizce, sendeleyerek taşımaya çalıştım. Bayılmış olduğu halde

çelik çubuğu elinden bırakmamıştı. Telin sardığı bacağı yandan sarkıyor, vücuduyla korkunç, anormal bir açı yapıyordu.

Bayan Reppler da dönmüştü. O çatal çatal sesiyle, "Dikkat!" diye bağırdı. "Arkanda! Dikkat et!"

Ben dönerken tellerden biri Dan Miller'ın başına doğru indi. Adam can havliyle teli koparmaya çalıştı.

Arkamızda, örümceklerden biri sislerin arasından çıkmıştı. İri bir köpek boyundaydı. Simsiyahtı ve üzerinde sarı çizgiler vardı. Deli gibi, "yarış çizgileri" diye düşündüm. Gözleri morumsu kırmızıydı. Nar taneleri gibi. Yaratık çok eklemli bacaklarının üzerinde sekerek bize doğru geldi. Korku filmlerinde gördüğünüz, dünyamıza özgü, ama büyütülmüş örümceklerden değildi. Tamamen başka bir şeydi. Hatta örümcek bile değildi belki. Mike Hatlen onu görseydi, eczanede dürttüğü siyah kıllı şeyin ne olduğunu anlardı.

Örümcek bize sokuldu. Karnının üst bölümündeki oval bir delikten çıkıyordu teller. Bunlar hemen hemen yelpaze biçimini almış, bize doğru uçuyorlardı. Bizim kayıkhanede, gölgeler arasındaki örümceklerin sinek ve böcekleri ağlarıyla sarmalarını çağrıştıran bu korkunç sahneye bakarken aklımı kaçırmak üzere olduğumu hissediyordum. Tümüyle çıldırmadıysam, beni bekleyen oğlumu düşündüğüm içindi. Bunu şimdi anlıyorum. Ağzımdan birtakım sesler yükseliyordu. Gülüyor, ağlıyor, bağırıyordum. Ne yaptığımı bilemiyorum...

Ama Ollie Weeks sağlam bir kayadan farksızdı. Atış denemesi yapar gibi, Amanda'nın tabancasını sakin sakin kaldırdı. Yaratığın vücuduna kurşunları boşalttı. Bilmiyorum, o örümcek hangi cehennemden kaçıp gelmişti ama ölümsüz değildi. Gövdesinden simsiyah bir irin fışkırdı ve hayvan miyavlamaya benzeyen korkunç bir ses çıkardı. Duyulmaktan çok, hissedilen pes bir ses. Sonra hızla sislerin arasına girerek gözden kayboldu. Uyuşturucu almış birinin karabasanından fırlamış bir hayaletti sanki... Ama geride yapışkan, siyah bir sıvıdan oluşan gölcükler bırakmıştı.

Bir şangırtı oldu. Buddy sonunda çelik çubuğu düşürmüştü.

Ollie, "Öldü," dedi. "Bırak onu, David. O iğrenç yaratık zavallının bacağındaki atar damarı kesti. Öldü o! Tanrım! Artık gidelim burdan." İri, yuvarlak yüzünden terler akıyordu yine. Gözleri irileşmişti. Tellerden biri Ollie'nin eline kondu. Adam kolunu sallayarak telden kurtuldu. Ama elinde kanlı bir iz kalmıştı.

Bayan Reppler yine, "Dikkat!" diye bağırdı. Ona doğru döndük. Sislerin arasından bir örümcek daha çıkmış ve çılgın bir sevgili gibi, bacaklarını Dan Miller'a dolamıştı. Dan yaratığı yumruklayıp duruyordu. Buddy'nin çelik çubuğunu almak için eğilirken, örümcek adamı o öldürücü telleriyle sarmaya başladı. Miller'ın çırpınışları telaşlı ve korkunç bir ölüm dansına benzemişti şimdi.

Bayan Reppler, elinde böcek zehiriyle örümceğe yöneldi. Yaratık bacaklarını ona doğru uzattı. Kadın tenekenin düğmesine bastı ve zehir örümceğin mücevhere benzeyen, ışıltılı gözlerinden birine fışkırdı. Yine o miyavlamayı andıran alçak sesi duyduk. Örümcek bir an titredi. Sonra kıllı bacaklarıyla yeri tırmalayarak sallana sallana geriledi. Bayan Reppler tenekeyi ona fırlattı. Teneke örümceğin gövdesinden sekerek, şangırtıyla asfalta yuvarlandı. Hayvan küçük bir spor arabaya çarpıp arabayı sarstı, sonra da gözden kayboldu.

Bayan Reppler'ın yanına koştum. Yüzü bembeyaz kesilmişti, yalpalıyordu. Kolumu beline doladım. "Teşekkür ederim," dedi. "Hafif bir baygınlık geçirdim."

Ollie bize katıldı. Çevremize teller yağarken, marketin kapısına doğru koştuk. Tellerden biri Bayan Reppler'ın pazar torbasına konup branda bezine yapıştı. Kadın öfkeyle torbasını kurtarmaya çalıştı. İki eliyle sapı çekiştirdi, ama boşuna. Torba sislerin arasında yuvarlana yuvarlana uzaklaştı.

Giriş kapısına eriştiğimiz sırada, köpek yavrusu boyunda, küçük bir örümcek yapının köşesinden fırladı. Ağ yapamıyordu, henüz bunu yapabilecek kadar gelişmemişti herhalde.

Ollie, Bayan Reppler'ın içeri girmesi için şişman omzuyla kapının kanadına dayanırken, ben de elimdeki çubuğu mızrak gibi yaratığa doğru fırlattım. Çubuk örümceğin gövdesine saplandı. Sırtüstü düşen hayvan, ayaklarını sallıyor, çılgınca debeleniyordu. Kızıl gözlerini bana dikmişti. İlerde karşılaşırsak, beni tanımak istiyordu sanki.

"David!" Ollie hâlâ kapıyı tutuyordu.

Koşarak içeri daldım. Ollie de beni izledi.

Renkleri uçmuş, yüzleri korku dolu insanlar bize baktılar. Marketten yedi kişilik bir grup ayrılmış, şimdi sadece üç kişi geri dönmüştü. Ollie camlı kapıya yaslanmıştı. Geniş göğsü kalkıp iniyordu. Sonra Amanda'nın tabancasını tekrar doldurmaya başladı. Gömleği terden sırtına yapışmıştı. Koltukaltlarında geniş, gri lekeler vardı.

Biri alçak ve boğuk bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

Bayan Reppler öfkeyle yanıt verdi. "Örümcekler. Aşağılık yaratıklar pazar çantamı da kaptılar."

Sonra Billy ağlayarak boynuma atıldı. Ona sıkı sıkı sarıldım.

10. Bayan Carmody'nin Büyüsü. Markette İkinci Gece. Son Karşılaşma

Uyuma sırası bendeydi. Dört saat baygın gibi uyumuşum. Amanda ikide bir konuştuğumu, birkaç kez de bağırdığımı söyledi. Ama ben düş gördüğümü anımsamıyorum. Uyandığımda öğleyi geçmişti. Çok susamıştım. Sütlerin bir bölümü kesilmişti. Ama bir bölümü hâlâ tazeydi. Bir litre kadar süt içtim.

Billy ve Bayan Turman'la otururken Amanda da yanımıza geldi. Yanında, arabasının bagajındaki çifteyi getirmeyi öneren yaşlı adam vardı. Adının Cornell olduğunu anımsadım. Ambrose Cornell.

Adam, "Nasılsın oğlum?" diye sordu.

"İyiyim..." Ama susuzluğum hâlâ geçmemişti. Başım da ağrıyordu. En önemlisi... korkuyordum. Kolumu Billy'nin omzuna atarak bir Cornell'e baktım, bir Amanda'ya. "Ne var?"

Amanda, "Bay Cornell, Bayan Carmody denilen o cadaloz konusunda endişeli," dedi. "Ben de öyle."

Hattie, "Billy, neden benimle biraz dolaşmıyorsun?" diye sordu.

Billy, "Dolaşmak istemiyorum," dedi.

"Haydi, Koca Bill," diye gülümsedim. "Biraz dolaş." İstemeye istemeye gitti.

"Şimdi... Bayan Carmody sorunu nedir?" diye sordum.

"Ortalığı karıştırıyor." Cornell beni yaşlılara özgü o sert bakışlarla süzdü. "Bu işi engellememiz gerekiyor. Hangi yoldan olursa olsun."

Amanda da ekledi. "Şimdi kadının yanında on bir-on iki kişi var. Sanki çılgınca bir ayin bu."

Yazar olan bir arkadaşımla yaptığım bir konuşma geldi aklıma. Otisfield'de oturuyor, karısıyla iki çocuğunun geçimini tavuk yetiştirerek ve yılda bir kitap yazarak sağlıyordu. Casus romanları yazarak. Onunla doğaüstü konularla ilgili kitapların çok tutulduğundan söz ediyorduk. Arkadaşım Gault, *Garip Hikâyeler* dergisinin 1940'larda yazarlara çok az para verdiğini ve derginin 1950'lerde battığını söylemişti. Dışarıda horozlar kavgaya hazırlanıyorlarmış gibi ötüyorlardı. Karısı da yumurtaları ışığa tutarak inceliyordu. Gault, "Makineler durduğu, teknoloji başarısızlığa uğradığı, bildiğimiz dinler etkili olamadığı zaman insanlar başka bir şeyler arar. Milyonlarca ter ilacı tenekesinden fışkıran florokarbon ozon tabakasını eritirken, gecenin karanlığında dolaşan bir 'yaşayan ölü' bile insana gülünç bir şey gibi gözükür," demişti.

Biz markete tıkılıp kalalı yirmi altı saat olmuştu. Hiçbir şey de başaramamıştık. Dışarı çıkmayı bir kez denemiş ve can kaybı vermiştik. Bayan Carmody'nin hayranlarının artması şaşılacak bir şey değildi belki.

"Gerçekten on iki yandaşı var mı?" diye sordum.

Cornell, "Şey, sadece sekiz kişiler," dedi. "Ama kadın hiç susmuyor. Castro'nun on saatlik konuşmalarına benziyor bu. Sanki kadın, başkalarının konuşmasını engellemeye çalışan bir Senato üyesi."

Sekiz kişi fazla sayılmazdı. Bir jüri kurulu bile oluşturamazlardı. Ama Amanda'yla Cornell endişelenmekte haklıydılar. Artık marketteki en kalabalık güç onlardı. Özellikle Dan Miller'la Mike Hatlen öldükten sonra. Şu anda marketteki en büyük grubun, kadının cehennem kuyuları ve açılan yedi şişeden söz edişini dinlediklerini düşünürken boğulacak gibi oldum.

Amanda, "Kadın yine insanların kurban edilmeleri gerektiğinden söz etmeye başladı," diye açıkladı. "Bud Brown kadına yaklaşarak, 'Marketimde böyle saçma sapan şeyler söylemeni istemiyorum,' dedi. Bayan Carmody'nin yanındaki iki adam ona susmasını, burasının özgür bir ülke olduğunu söylediler. Adamlardan biri, şu Myron LaFleur denilen yaratık. Ama Bud Brown susmadı. O zaman... şey... itişip kakıştılar."

Cornell ekledi. "Brown'un burnu kanadı. Adamlar çok kararlı."

"Ama birini öldürecek kadar kararlı olmazlar," dedim.

Cornell yavaşça, "Sis dağılmazsa, ne kadar ileri gidecekleri hiç belli olmaz," diye mırıldandı. "Bunu öğrenmek istediğim de yok. Burdan gitmek niyetindeyim."

"Söylemesi kolay," dedim ama kafamda bir fikir biçimleniyordu. Olayın anahtarı *kokuydu.* Dev yaratıklar bize pek ilişememişlerdi. Pembe böcekleri belki de buraya ışık çekmişti. Bildiğimiz böcekleri çektiği gibi. Kızıl gözlü kuşlar da sadece avlarını izlemişlerdi. Ama öbür dev yaratıklar, kapıları açmadığımız sürece bize yaklaşmıyordu. Brighton Eczanesi'nde olanların nedeni, kapıların açık olmasıydı. Bundan emindim. Norton ve grubuna saldıran şey ya da şeyler çok büyüktü. Seslerinden anlaşılıyordu bu. Ancak onlar buraya girmemişlerdi. Belki bu da...

Birdenbire Ollie Weeks'le konuşmak istedim. Buna ihtiyacım vardı.

Cornell, "Burdan çıkmak istiyorum," dedi. "Bu uğurda ölmeye bile razıyım. Bütün yazı markette geçiremem."

Amanda birden, "Dört kişi canına kıydı," dedi.

"Ne?" Bir an o iki erin cesetlerini bulduklarını sandım.

Cornell kısaca, "Uyku hapları," dedi. "Ben ve iki-üç kişi cesetleri depoya taşıdık."

Tiz bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Depo da morga dönmüştü.

Cornell, "Sis hafifliyor," dedi. "Yola çıkmak istiyorum."

"Arabana bile erişemezsin. Bana inan."

"İlk sıraya da mı? O arabalar buraya eczaneden daha yakın."

Ona yanıt vermedim.

Bir saat kadar sonra Ollie'yi buldum. Buzdolabına sanki onu ayakta tutmaya çalışıyormuş gibi dayanmıştı ve bira içiyordu. Yüzü ifadesizdi ama galiba Bayan Carmody'yi gözetliyordu. Kadın yorulmak bilmiyordu anlaşılan. Ve Bayan Carmody gerçekten de insanları kurban etme konusunu açmıştı yine. Artık kimse ona sesini kesmesini söylemiyordu. Dün kadını susturmaya çalışanların bir bölümü şimdi onun yanındaydı. Ya da onu dinliyorlardı en azından. Geri kalanlar azınlıktaydı.

Ollie mırıldandı. "Yarın sabaha kadar ötekileri de yanına çekecek. Belki başaramaz, ama başarırsa kurban olarak kimi seçer dersin?"

Bud Brown, Bayan Carmody'yi kızdırmıştı. Amanda da öyle. Sonra ağzına vuran adam vardı. Ve tabii... ben.

"Ollie," dedim. "Belki altımız marketten kaçabiliriz. Bilmiyorum, ne kadar uzaklaşabiliriz, ama hiç olmazsa bu delikten kurtuluruz."

"Nasıl?"

Ona planımı açıkladım. Çok basitti aslında. Hızla koşarak kendimizi cipe atabilirsek, yaratıklar kokumuzu alamazlardı. Hiç olmazsa camlar kapalıyken.

Ollie, "Ama ya onları başka bir koku çekiyorsa?" diye sordu. "Egzoz kokusu örneğin?"

"O zaman mahvoluruz," diye başımı salladım.

Ollie, "Hareket," dedi. "Bir arabanın siste ilerlemesi de dikkatlerini çekebilir, David."

"Sanmıyorum. Av kokusu almadıkça, hareketlerle ilgilenmezler. Kaçmamızın bu koku sorununa bağlı olduğuna gerçekten inanıyorum."

"Ama kesinlikle bilmiyorsun bunu."

"Hayır, bilmiyorum."

"Nereye gideceksin?"

"Önce mi? Eve! Karımı almaya!"

"David..."

"Pekâlâ. Eve bakmaya. Kesinlikle emin olmaya."

"Dışardaki yaratıklar her yana yayılmış olabilirler David, evinin önünde cipten indiğin an seni yakalayabilirler."

"Öyle bir şey olursa cipi sen kullanırsın. Billy'ye elinden geldiğince göz kulak olmanı istiyorum. Elinden geldiği sürece tabii..."

Ollie birayı bitirdi, şişeyi tekrar buzdolabına attı. Öbür boş şişeler şangırdadı. Amanda'nın tabancasının kabzası cebinden çıkmıştı.

Ollie gözlerimin içine baktı. "Güneye mi gidelim?"

"Evet," dedim. "Senin yerinde olsaydım öyle yapardım. Güneye doğru in ve sisten kurtulmaya çalış. Elinden geleni yap."

"Benzin yeter mi?"

"Depo hemen hemen dolu."

"Burdan uzaklaşmak belki de olanaksızdır artık. Bunu hiç düşündün mü?"

Düşünmüştüm. Belki de Ok Başı Projesi'yle ilgili çalışmalar yüzünden bütün bölge başka bir boyuta kaymıştı. Bu kayış sizin ya da benim bir çorabı tersine çevirmemiz kadar kolay olmuştu belki de. "Evet, düşündüm," diye yanıt verdim. "Ama ya burdan gideceğiz ya da Bayan Carmody'nin kurban olmak onurunu kime vereceğini görmek için bekleyeceğiz."

"Bugün mü gitmeyi düşünüyordun?"

"Hayır. Akşam yaklaştı bile. O yaratıklar gece fazla hareketleniyorlar. Yarın sabah gitmeyi düşünüyorum. Erkenden."

"Yanına kimleri alacaksın?"

"Ben, sen, Billy, Hattie Turman, Amanda Dumfries, Cornell adlı o ihtiyar, Bayan Reppler. Belki Bud Brown'u da alırız... Sekiz kişi olacağız. Ama Billy birinin kucağına oturabilir. Sıkışırız artık."

Ollie sözlerimi düşündü. Sonra da, "Pekâlâ," dedi. "Bir deneyelim. Planını başkalarına açtın mı?"

"Hayır, henüz açmadım."

"Beni dinlersen, bu konuyu sabahın dördüne kadar kimseye açma. Kapıya en yakın olan kasanın altına, yiyecek dolu iki torba saklarım. Şansımız yardım ederse, kimseye görünmeden sıvışırız." Bakışları yine Bayan Carmody'ye doğru kaydı. "Planımızı öğrenirse bizi durdurmaya kalkabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun."

Ollie bir bira daha aldı. "Evet, öyle düşünüyorum."

Sonraki saatler çok ağır geçti. Karanlık yavaş yavaş, sürünür gibi inerken sis yine donuk bir krom rengine büründü. Saat sekiz buçukta, dışarıdaki dünya tümüyle karanlıkta kaybolmuştu.

Pembe böcekler geldi. Sonra da kuşa benzer yaratıklar. Vitrinlere doğru pike yaparak pembe böcekleri kaptılar. Karanlıkta bazen bir şey homurdanıyordu. Gece yarısına doğru bir yaratık uzun uzun, "Aaaa-rrruuuuu!" diye bağırdı. Herkes korku ve merakla karanlıklara doğru döndü. Belki iri bir erkek timsah, bataklıkta böyle bağırırdı.

Olaylar Miller'ın tahmin ettiği gibi gelişti. Sabaha doğru Bayan Carmody altı yandaş daha kazandı. Kasap McVey de onların arasındaydı. Kollarını kavuşturmuş, kadına bakıyordu.

Bayan Carmody'nin bütün sinirleri gerilmişti sanırım. Uykuya hiç ihtiyaç duymuyor gibiydi. Vaaz veriyor, dehşet verici konuşması uzadıkça uzuyordu. Herhalde doruk noktasına da erişecekti. Çevresindekiler onunla birlikte mırıldanmaya başladılar.

Gerçek inançlılar gibi, farkına varmadan öne arkaya sallanıyorlar, ışıldayan gözleriyle boş boş bakıyorlardı. Kadının büyüsüne kapılmışlardı.

Bayan Carmody'nin konuşması amansızca sürerken, onunla ilgilenmeyenler biraz uyumak için mağazanın arka tarafına çekildiler. Saat üçte, Ollie'nin çıkış kapısına en yakın olan kasanın altına yiyecek dolu bir torba koyduğunu gördüm. Ollie yarım saat sonra ikinci torbayı da onun yanına bıraktı. Bunu benden başka fark eden yok gibiydi. Billy, Amanda ve Bayan Turman artık rafları boşalmış olan soğuk etler bölümünde uyuyorlardı. Onlara katıldım ve rahatsız bir uykuya daldım.

Sonra Ollie beni sarsarak uyandırdı. Bileğimdeki saate baktım. Dördü çeyrek geçiyordu. Cornell de Ollie'nin yanındaydı. Gözlüğünün gölgelediği gözleri pırıl pırıldı.

Ollie, "Vakit geldi, David," dedi.

Heyecandan midem kasılmıştı. Amanda'yı uyandırdım. Amanda'yla Stephanie aynı arabaya binerlerse neler olabileceğini düşündüm bir an. Ama sonra bunu hemen unuttum. Bugün her şeyi oluruna bırakmak zorundaydım.

Amanda o güzel yeşil gözlerini açarak bana baktı.

"Burdan kaçmaya çalışacağız. Gelmek ister misin?" diye sordum.

"Neden söz ediyorsun sen?"

Planımı anlatacağım sırada durdum ve Bayan Turman'ı da uyandırdım. Böylece iki kez açıklama yapmak zorunda kalmayacaktım.

Planı öğrendikten sonra, "Kokuyla ilgili sözlerin sadece bir varsayım, öyle değil mi?" dedi Amanda.

"Evet."

Hattie Turman atıldı. "Bu benim için önemli değil." Yüzü bembeyazdı. Uyumuş olmasına rağmen gözlerinin altında mor halkalar belirmişti. "Güneşi tekrar görebilmek için... her şeyi yaparım. Her tehlikeyi göze alabilirim."

Güneşi tekrar görebilmek için. Hafifçe titredim. Kadın, kendi korkularımın merkezine çok yakın bir noktaya parmak basmıştı. Norm'u yük kapısından sürükleyerek götürdüklerini gördüğümden beri, kaderimizden kaçamayacağımıza inanmaya başlamıştım. Güneşi ancak sislerin arkasından görebiliyordunuz. Küçük bir gümüş paraya benziyordu. Sanki dünyamızda değil de, Venüs gezegenindeydik.

Beni bu duruma getiren, sadece siste bekleşen o canavar yaratıklar değildi. Çelik çubuğu attığım zaman, onların korku hikâyeleri yazarı Lovecraft'ın yarattığı ölümsüz yaratıklardan olmadıklarını anlamıştım. Zayıf yanları olan, organik yaratıklardı onlar. Ama sis beni kötü etkiliyordu. İnsanın iradesini zayıflatıyor, gücünü emiyordu. *Güneşi tekrar görebilmek için.* Bayan Turman haklıydı. Sırf bu bile, cehennemden geçmeye değerdi.

Kadına gülümsedim. O da hafifçe gülümsedi.

Amanda, "Evet," dedi. "Ben de geliyorum."

Billy'yi hafifçe sarsarak uyandırdım.

Bayan Reppler kısaca, "Ben de sizinleyim," dedi.

Et tezgâhının önünde toplanmıştık. Sadece Bud Brown yoktu. Bize teşekkür etmiş, ama önerimizi geri çevirmişti. "Marketteki yerimi bırakamam," demişti. Sonra da inanılmayacak kadar yumuşak bir sesle eklemişti. "Ama Ollie'yi gideceği için suçlamıyorum."

Beyaz emaye dolaptan şimdi tatlımsı, kötü bir koku yükseliyordu. Bu bana Cape'de geçirdiğimiz hafta bozulan buzdolabını anımsattı. Belki de McVey'i Bayan Carmody'nin grubuna katılmaya çürüyen etlerin kokusu zorladı, diye düşündüm.

"...Kefaret! Şimdi kefareti düşünmeliyiz! Tanrı'nın yasakladığı şeylerle ilgilendiğimiz için bizi kamçılar ve akreplerle cezalandırdılar! Toprağın dudaklarının açıldığını gördük. Karabasanlardan fırlamış iğrenç yaratıkları da! Kaya onları gizleyemeyecek! Kuru ağacın altına sığınamayacaklar! Bunlar nasıl sona erecek? Bütün bunları ne durduracak?"

Sevgili dostumuz Myron LaFleur, "Kefaret!" diye bağırdı.

Ötekiler de kararsızca fısıldadılar. "Kefaret... Kefaret..."

Bayan Carmody bağırdı. "Bunu gerçekten istediğinizi belirtecek biçimde bağırdığınızı duymalıyım!" Boynundaki damarlar kabarmış, kalın iplere benzemişti. Sesi iyice kısılmış ve çatallaşmıştı artık. Ama hâlâ güçlüydü. Kadına bu gücü sisin verdiğini düşündüm. İnsanların zihinlerini uyuşturma gücünü. Ama sis bizim gücümüzü yok etmişti. Bayan Carmody bu olaydan önce, antikacı dükkânı dolu bir kentte antikacılık yapan biraz garip, yaşlı bir kadındı. Saman doldurulmuş hayvanlarıyla ve kocakarı ilaçlarıyla tanınan bir kadın.

(O deli cadaloz! O cadı!)

Bayan Carmody'nin elma ağacının dalıyla su bulabildiği, siğilleri geçirdiği ve çilleri yok eden bir krem yaptığı söyleniyordu. Hatta biri bana, cinsel yaşamınız konusunda Bayan Carmody'yle konuşabileceğinizi, kadından sır çıkmayacağını da söylemişti. Bill Giosti miydi bu? Yatak odasında sıkıntı çekenler, kadının ilaçları sayesinde koça dönüşüyordu.

Hepsi birden, "KEFARET!" diye bağırdılar.

Bayan Carmody kriz geçiriyormuş gibi bağırdı. "Evet, doğru, kefaret! Bu sisi kefaret temizleyecek! Kefaret o iğrenç yaratıkları, o canavarları kaçıracak! Kefaret gözlerimizin önündeki sisin dağılmasını ve her şeyi olduğu gibi görmemizi sağlayacak!" Sesini biraz alçalttı. "Kutsal kitapta kefaretin ne olduğu yazılı! Nedir bu? Tanrı'nın kafasında ve gözünde günahı temizleyecek tek şey nedir?"

"Kan!"

Bu sefer bütün vücudum buz kesildi ve ürperdim. Soğuk dalgası enseme yayılırken tüylerim diken diken oldu. Son sözü McVey söylemişti. Babamın yetenekli elini tutarak kente geldiğim günlerde gördüğüm McVey. Çocukluğumdan beri kasaplık yapan McVey. Siparişleri alan ve etleri kesen, kanlı önlüklü McVey. Bıçağa çok alışık olan McVey. Tabii satır ve testereye de. Ruhu te-

mizleyecek şeyin, vücuttaki yaralardan aktığını herkesten daha iyi bilen McVey.

Ötekiler, "*Kan...*" diye fısıldadılar.

Billy, "Baba, korkuyorum," dedi. Elimi sıkıca tutuyordu. Küçük yüzünün rengi uçmuş, hatları gerilmişti.

"Ollie," dedim. "Neden bu tımarhaneden kaçmıyoruz?"

"Doğru," diye yanıt verdi. "Haydi gidelim."

Dağınık olarak ikinci geçitte ilerlemeye koyulduk. Ollie, Amanda, Cornell, Bayan Turman, Bayan Reppler, Billy ve ben. Beşe çeyrek vardı ve sisin rengi açılmaya başlıyordu.

Ollie, bana, "Cornell'le sen yiyecek torbalarını alın," diye tembihledi.

"Pekâlâ."

"Önce ben gideceğim. Cipin dört kapılı, değil mi?"

"Evet. Öyle."

"İyi. Ben şoför yerinin kapısını açacağım. Aynı taraftaki arka kapıyı da. Bayan Dumfries, siz Billy'yi taşıyabilir misiniz?"

Genç kadın oğlumu kucağına aldı.

Billy sordu. "Çok ağır mıyım?"

"Hayır, canım."

"İyi."

Ollie konuşmasını sürdürdü. "Siz, Billy'yle öne binersiniz. İyice kenara çekilmeye çalışın. Bayan Turman da öne, ortaya oturur. David, sen direksiyona geçersin. Geri kalanlar da..."

"Siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Konuşan Bayan Carmody'ydi.

Geçitin ağzında, Ollie'nin torbaları sakladığı kasanın yanında duruyordu. Sarı pantolon takımı loşlukta ışıldıyordu. Kıvırcık saçları iyice karışmıştı. Bir an onu, *Frankestein'ın Gelini* filminde oynayan, ünlü Elsa Lanchester'a benzettim. Gözleri ateş saçıyordu. Arkasında on-on beş kişi vardı. Giriş-çıkış kapılarının önlerine dikilmişlerdi. Bir araba kazasına tanık olan, bir uçan dairenin indiğini gören ya da bir ağacın köklerini topraktan sökerek yürüyüp gitmesini seyreden insanlara benzer bir görünüşleri vardı.

Billy, Amanda'nın kucağında büzülerek yüzünü genç kadının boynuna gömdü.

"Biz artık çıkıyoruz, Bayan Carmody." Ollie'nin sesi şaşılacak kadar yumuşaktı. "Lütfen yolumuzdan çekilin."

"Burdan çıkamazsınız. Ölüm yolu bu. Hâlâ bunu öğrenemediniz mi?"

Söze karıştım. "Kimse sizi engellemedi. İşinize karışmadı. Biz de aynı hakkı istiyoruz."

Bayan Carmody eğildi ve yiyecek torbalarını eliyle koymuş gibi buldu. Daha başından beri neler planladığımızı bildiği anlaşılıyordu. Torbaları Ollie'nin koyduğu yerden çekip çıkarttı. Bunlardan birinin ağzı açıldı ve konserve kutuları yere yuvarlandı. Kadın öbür torbayı elinden fırlattı. Torba cam şangırtıları arasında patladı, sodalar yandaki geçide bakan krom tezgâha fışkırdı.

Bayan Carmody, "Bu felakete sizin gibi insanlar neden oldu!" diye haykırdı. "Tanrı buyruğuna uymayan insanlar! Kibirli günahkârlar. Kurbanı onların arasından seçmeliyiz. *Kefareti onlardan biri kanla ödemeli!*"

Yandaşları bu sözleri gittikçe yükselen seslerle onayladılar.

Bayan Carmody büsbütün cesaretlendi. Kendinden geçmiş gibiydi. Arkasına toplanmış olan insanlara bağırırken ağzından tükrükler saçılıyordu. *"İstediğimiz şu çocuk! Onu yakalayın! Tutun! İstediğimiz bu çocuk!"*

Gruptakiler ilerlediler. Myron LaFleur en öndeydi. Camlaşmış gözlerinde sevinç vardı. McVey onun arkasındaydı. Yüzü ifadesizdi kasabın. Amanda, Billy'ye daha da sıkıca sarılarak, sendeleye sendeleye geriledi. Oğlum kollarını onun boynuna dolamıştı. Amanda bana dehşetle baktı. "David, şimdi ne..."

Bayan Carmody bir çığlık attı. *"İkisini de yakalayın! Herifin orospusunu da tutun!"* Kara bir mutluluk simgesi gibiydi. Sapsarı bir büyücü! Çantası hâlâ kolundaydı. Birdenbire sıçramaya başladı. *"Çocuğu yakalayın! Orospuyu da! İkisini de tutun. Hepsini de..."*

Bir silah sesi çevrede yankılandı.

Herkes dondu. Sanki bir sınıf dolusu yaramaz öğrenciydik. Ve öğretmen birdenbire içeri girerek kapıyı çarpmıştı. Myron LaFleur'la McVey oldukları yerde kaldılar. Bizden on adım uzaktaydılar. Myron başını çevirip kararsızca kasaba baktı. Ama McVey bu bakışa karşılık vermedi. Sanki Myron'ın orada olduğunun farkında bile değildi. Yüzünde, iki gündür sık sık gördüğüm o ifade vardı. Çılgınlık sınırını aşmıştı adam.

Myron korkudan büyümüş gözlerle Ollie'ye bakarak geriledi. Sonra koşmaya başladı. Köşeyi dönerken bir tenekeye takılıp yere yuvarlandı, kalktı ve koşarak gözden kayboldu.

Ollie tabancayı iki eliyle kavramış, tetikte bekliyordu. Bayan Carmody hâlâ geçidin başındaydı. Karaciğer lekeleriyle dolu ellerini karnına bastırmıştı. Parmaklarının arasından akan kanlar sarı pantolonuna yayılıyordu.

Ağzını birkaç kez açıp kapadı. Konuşmaya çabalıyordu. Sonunda bunu başardı.

"Hepiniz de dışarda öleceksiniz," dedi ve ağır ağır yüzükoyun devrildi. Çantası kolundan kayıp düştü. İçindekiler yere saçıldı. Kâğıda sarılı, silindir biçiminde bir şey, bana doğru yuvarlanarak ayağıma çarptı. Düşünmeden eğilip aldım. Bir nane şekeri kutusuydu bu. Şekerlerden yarısı yenmişti. Kutuyu elimden fırlattım. Kadına ait hiçbir şeye dokunmak istemiyordum.

Bayan Carmody'nin yandaşları geriliyorlardı. Önderleri ortadan kalkmıştı. Yere yığılmış olan kadından ve yere yayılan kan gölcüğünden gözlerini ayıramıyorlardı. Biri korku ve öfkeyle, "Onu öldürdünüz!" diye bağırdı. Bayan Carmody'nin de oğlum için buna benzer bir şey tasarladığını unutmuştu anlaşılan.

Ollie hâlâ aynı pozda, donmuş gibi duruyordu. Ama artık dudakları titremeye başlamıştı. Ona yavaşça dokundum. "Ollie, bırak artık. Ve... teşekkür ederim."

Ollie boğuk boğuk, "Onu öldürdüm," dedi. "Tanrım, kadını öldürdüm.

"Evet," diye karşılık verdim. "İşte bunun için sana teşekkür ettim. Haydi, gidelim artık."

Yeniden yürümeye başladık.

Bayan Carmody'nin yüzünden yiyecek torbalarımız elden gitmişti. Ama bu sayede Billy'yi kucağıma alabildim. Kapıda bir an durdum.

Ollie alçak ve sinirli bir sesle, "Onu vurmazdım, David," diye mırıldandı. "Yani... başka yolu olsaydı."

"Evet."

"Bana inanıyor musun?"

"Evet, inanıyorum."

"Öyleyse gidelim."

Dışarı çıktık.

11. Son

Sağ elindeki tabancayı sallayan Ollie hızla ilerledi. Ben daha Billy'yle kapıdan çıkarken o cipe ulaşmıştı bile. Ollie'yi iyi göremiyordum. Televizyon filmlerindeki hayaletlere benziyordu. Şoför tarafındaki kapıyı açtığı sırada sislerin arasından bir şey çıktı ve onu hemen hemen ikiye biçti.

Yaratığı pek seçemedim. Galiba bundan hoşnuttum da. Kırmızıydı sanırım. Pişmiş ıstakoz gibi çirkin bir kırmızı. Alçak sesle homurdanıyordu. Norton'la Dünya Dümdüzcüler marketten çıktıktan sonra duyduğumuz sese benziyordu bu.

Ollie bir kez ateş edebildi. Sonra yaratık kıskaçlarını birer makas gibi açıp kapattı. Ollie'nin vücudu kanlar içinde ikiye ayrıldı sanki. Tabanca elinden düşüp yere çarptı ve patladı. Karabasan görüyormuşum gibi yaratığın bir avuç üzüme benzeyen, donuk bakışlı iri siyah gözlerini fark ettim. Ama bir devin avcunu dolduracak üzümlere. Sonra yaratık Ollie Weeks'den geri kalan şeyi sürükleyerek siste kayboldu. Koca bir akrep gibi boğum boğum olan gövdesi yerde sürünüyordu.

O anda birkaç seçeneğim vardı. Billy'yi göğsüme bastırıp koşa koşa markete dönmek istiyordum. Ama bir yandan da cipe

ulaşmak için çırpınıyordum. Billy'yi hemen arabaya atmalıydım. Amanda birden haykırdı. Bu tiz ses sanki helezonlar çizerek yükseliyordu. Billy yüzünü göğsüme gömmeye çalışarak büzüldü.

Dev bir örümcek Hattie Turman'ı yakalayıp yere devirmişti. Kadının etekleri sıyrılmış, kemikli, sıska dizleri ortaya çıkmıştı. Yaratık eklemli, kıllı bacaklarıyla onu okşuyordu sanki. Sonra ağını örmeye başladı.

Bayan Carmody haklıydı, diye düşündüm. "Burda öleceğiz. Gerçekten burda ölüp gideceğiz."

"Amanda!" diye bağırdım.

Yanıt vermedi. Kendini kaybetmiş gibiydi. Örümcek, Billy'nin bakıcısının üzerine abanmış, beyaz telleriyle kadını iyice sarmıştı. Asitli teller kadının vücuduna gömülürken kırmızıya dönüşüyorlardı.

Cornell yavaş yavaş markete doğru geriliyordu. Gözlük camlarının gerisindeki gözleri birer fincan iriliğindeydi. Birdenbire dönerek koştu. Giriş kapısını adeta tırmalarcasına açtı ve kendini içeri attı.

Kafam ikiye bölünmüştü sanki. Bayan Reppler hızla yaklaşıp Amanda'yı tokatlayınca kendime geldim. Kadın Amanda'ya önce avucuyla, sonra da elinin tersiyle vurdu. Amanda çığlıklar atmaktan vazgeçti. Onu tutup cipe doğru çevirdim. "Haydi, git!" diye bağırdım.

Amanda koştu. Bayan Reppler koşarak yanımdan geçti. Amanda'yı cipin arka koltuğuna itti. Kendisi de binip kapıyı kapattı.

Billy'yi göğsümden çekerek cipe attım. Ben de arabaya girerken, o tellerden biri aşağıya sarkıp ayak bileğime dokundu. Derim müthiş yandı. Misina hızla elinizden boşalırken avucunuzun yanması gibi bir şeydi bu. Ayağımı olanca gücümle çekip teli kopardım ve direksiyona geçtim.

Amanda bir çığlık attı. "Kapat! Kapıyı kapat! Ah, Tanrım!"

Kapıyı kapattım. O anda örümceklerden biri kapıya yavaşça çarptı. Zalimce bir aptallıkla bakan kızıl gözleri çok yakınımday-

dı. Bileğim kalınlığındaki bacaklarını arabanın kaportasına sürüyordu. Amanda durmadan bağırıyordu. Sesi yangın düdüğünden farksızdı.

Bayan Reppler, "Sus artık kadın!" dedi.

Örümcek bizimle uğraşmaktan vazgeçti. Kokumuzu alamıyordu. Bu yüzden artık orada olmadığımıza karar vermişti. İnanılmayacak kadar çok sayıdaki bacaklarıyla yavaşça uzaklaştı ve bir hayalet gibi gözden kayboldu.

Gittiğinden iyice emin olabilmek için bir süre camdan baktıktan sonra kapıyı açtım.

Amanda bağırdı. "Ne yapıyorsun?" Ama ben ne yaptığımı biliyordum. Şimdi, Ollie de böyle yapardı, diye düşünmek hoşuma gidiyor. Arabadan yarı belime kadar uzanarak tabancayı aldım. Bir şey hızla bana doğru geldi. Ama ne olduğunu göremedim. Hemen doğruldum ve kapıyı çarparak kapattım.

Amanda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bayan Reppler kolunu onun omzuna atıp genç kadını yatıştırmaya çalıştı.

Billy, "Eve mi gidiyoruz baba?" diye sordu.

"Deneyeceğiz, Koca Bill."

Oğlum yavaşça, "Peki," dedi.

Tabancayı kontrol edip torpido gözüne koydum. Ollie, eczane serüveninden sonra silahı tekrar doldurmuştu. Geri kalan kurşunlar ise Ollie'yle birlikte gitmişti. Ama bu pek önemli değildi. Ollie, Bayan Carmody'ye ve kıskaçlı yaratığa ateş etmişti. Bir de tabanca yere düşüp kendiliğinden patlamıştı. Şu anda içinde üç kurşun vardı ve biz cipte dört kişiydik. Ölümden başka çare kalmazsa, kendimi öldürmek için bir yol bulmam gerekecekti.

Anahtarlarımı bulamayınca bir an fena halde sarsıldım. Ceplerimi yokladım ama anahtarlar yoktu. Bir daha aradım. Korkumu bastırmaya çalışarak bu işi ağır ağır, sakin sakin yaptım. Anahtarlar kot pantolonumun cebindeydi. Bazen olduğu gibi, bozuk paraların altına kaymıştı yine. Cip kolayca çalıştı. Amanda,

motorun güvenli homurtusunu duyar duymaz yine hıçkırıklara boğuldu.

Hiç kıpırdamadan öylece oturdum. Motorun homurtusunun ya da egzoz kokusunun yaratıkları çekip çekmeyeceğini anlamak istiyordum. Beş dakika geçti. Yaşamımın en uzun beş dakikasıydı bu. Hiçbir şey olmadı.

Sonunda Bayan Reppler, "Burda böyle oturacak mıyız, delikanlı?" diye sordu. "Yoksa gidecek miyiz?"

"Gideceğiz," diyerek geri geri park yerinden çıktım. Farları yaktım.

İçimden gelen bir sese uyarak, süpermarketin yakınından geçtim. Belki de acımasız bir davranıştı bu. Cipin sağ çamurluğu çöp varilini bir yana yuvarladı. Gözetleme yerleri dışında, içeriyi görebilmek olanaksızdı. O gübre torbalarını gören, markette gübreden başka bir şey satılmıyor sanırdı. Gözetleme yerlerinde, renkleri uçmuş birkaç adam duruyordu. Ve dışarıya, bize bakıyorlardı.

Sonra sola döndüm ve sis arkamızda kalın bir perde gibi yükseldi. Markettekilere ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim.

Kansas Yolu'ndan geri döndüm. Saatte yedi kilometre yapıyor ve dikkatle ilerliyordum. Farlara rağmen iki-üç metre ilerisi görünmüyordu.

Yol korkunç bir biçimde delik deşikti. Miller bu bakımdan yanılmamıştı. Yol bazı yerlerde sadece çatlamıştı. Bazı yerlerde ise çökmüş, asfalt iri parçalar halinde ayrılmıştı. Yolu ancak cipte olduğumuz için aşabildik. Bunun için Tanrı'ya şükrediyordum. Ama çok geçmeden cipin bile aşamayacağı bir engelle karşılaşacağımızdan korkuyordum.

Eskiden yedi-sekiz dakikada eve varırken, bu sefer yolculuk kırk beş dakika sürdü. Sonunda sislerin arasında bizim bahçe yolunu gösteren işaret belirdi. Beşe çeyrek kala uyandırılmış olan Billy uyuyakalmıştı. Bu arabayı öyle iyi tanıyordu ki, herhalde kendini eve dönmüş gibi hissetmişti.

Amanda yola endişeyle baktı. "Gerçekten burdan aşağı inecek misin?"

"Çalışacağım," dedim.

Ama eve gitmek imkânsızdı. Bir gün önceki korkunç fırtına birçok ağacı kökünden sarsmış, o garip deprem de onları devirmeye yetmişti. İlk iki ağacın üzerinden geçmeyi başardım. Bunlar oldukça küçüktü. Sonra yaşlı bir çam gözüktü. Yolun üzerinde, eski zaman haydutlarının koydukları engeller gibi yatıyordu. Eve daha dört yüz metre vardı, Billy hâlâ yanımda uyuyordu. Cipi durdurup ellerimle gözlerimi kapattım. Ve ne yapacağımı düşündüm.

Şimdi Maine Karayolu'nun 3 numaralı çıkışının yanındaki moteldeyim. Bu satırları da motelin mektup kâğıtlarına yazıyorum. Düşünüyorum da... Ben cipte öyle otururken Bayan Reppler, o becerikli ve korkusuz kadın, bana durumun ne kadar umutsuz olduğunu birkaç sözcükle anlatabilirdi, diyorum. Ama iyi yürekli olduğu için bu sonuca kendi kendime varmamı istedi.

Cipten inip onları yalnız bırakamazdım. Korku filmlerinden kaçmışa benzeyen bütün o canavarların marketin önünde kaldıklarını söyleyerek kendimi kandırmam da imkânsızdı. Camı biraz indirdiğim zaman, yaratıkların koruda dolaştıklarını duydum. Dik yamaçta ağaçlara çarpıyorlardı. Aşağı sarkan dalların yapraklarından şıpır şıpır sular akıyordu. Hayal meyal görebildiğimiz canlı bir "uçurtma" tepemizden uçarken sis bir an karardı.

İçimden, "Steffy çabuk davrandıysa," diyordum. "Eve sığınıp her yanı sıkıca kapattıysa... Evde on günlük, hatta iki haftalık yiyecek vardı..." Hâlâ aynı şeyleri yineliyorum. Ama bunun yararı olmuyor. Karşıma Steffy'nin hayali dikiliyor. Onu son gördüğüm andaki haliyle. Başında hasır şapkası, ellerinde bahçe eldivenleri var. Sis amansızca gölün üzerine yayılırken, karım küçük sebze bahçesine gidiyor.

Kendi kendime, "Artık Billy'yi düşünmek zorundayım," diyorum. "Billy'yi. Koca Bill'i... Koca Bill'i..." Belki bunu bir kâğıda

yüz kere yazmam gerekiyor. Cezaya çarptırılan ve bir kâğıda arka arkaya, "Okulda bir daha kimseye tükürmeyeceğim," diye yazmak zorunda kalan bir çocuk gibi. O sahneyi gözlerimin önünde canlandırabiliyorum. Güneşli bir gün bu. Öğleden sonra saat üç. Güneş pencereden içeri doluyor. Öğretmen masasında ev ödevlerini düzeltiyor. Sadece dolmakaleminin hışırtısı duyuluyor. Dışarda, uzaklarda çocuklar beyzbol oynamak için takım arkadaşlarını seçiyorlar...

Her neyse... Sonunda elimden gelen tek şeyi yaptım. Cipi dikkatle geri geri Kansas Yolu'na çıkardım. Sonra da ağlamaya başladım.

Amanda çekine çekine omzuma dokundu. "David, çok üzgünüm..."

"Evet..." Gözyaşlarımı engellemeye çalışıyor ama bunu başaramıyordum. "Evet, ben de öyle..."

302 numaralı yoldan sola saptım. Portland'a doğru yani. Bu yol da yer yer çatlamış ve bozulmuştu. Ama genelde Kansas Yolu'ndan çok daha iyi durumdaydı. Ancak köprüler bakımından endişeliydim. Maine'de birçok akarsu vardır. Ve her yana da küçüklü büyüklü bir sürü köprü yapılmıştır. Ama Naples Karayolu düzgündü. Ondan sonra Portland'a rahatça ama tabii ağır ağır gittik.

Sis hâlâ çok yoğundu. Bir ara yola ağaçların devrilmiş olduğunu sanıp durdum. Sonra ağaçlar kımıldamaya ve kıvrılıp bükülmeye başladılar. O zaman gördüklerimin dokunaçlar olduğunu anladım. Hiç kımıldamadan bekledim. Bir süre sonra dokunaçlar gerilediler. Bir ara da ışıltılı yeşil gövdeli ve uzun saydam kanatlı, koskocaman bir şey arabanın kaportasına kondu. İrileşip biçimsizleşmiş bir yusufçuğa benziyordu. Bir an öyle durdu. Sonra da havalanarak uzaklaştı.

Billy, Kansas Yolu'ndan saptıktan iki saat kadar sonra uyandı ve evimize ulaşıp ulaşamadığımızı sordu. Devrilmiş ağaçlar yüzünden bahçe yolundan inemediğimi söyledim.

"Annem iyi mi, baba?"

"Bilmiyorum, Billy. Ama yine dönüp bakarız."

Oğlum ağlamadı. Onun yerine tekrar uykuya daldı. Ağlamasını yeğlerdim. Çok fazla uyuması beni kaygılandırıyordu.

Sinirlerim gerildiği için başım ağrımaya başladı. Siste saatte on-on beş kilometre hızla ilerlemek beni tüketmişti. Her an bir şeyle karşılaşabileceğimizin farkındaydım. Kaymış topraklar, seller ya da üç kafalı canavarlar... Galiba dua ettim. Tanrı'ya Stephanie'yi yaşatması ve zina günahımın cezasını karımdan çıkarmaması ve Billy'yi güvenli bir yere eriştirmeme izin vermesi için yalvardım. Çünkü oğlum yaşının kaldıramayacağı şeylere tanık olmuştu.

Sis bastırdığı sırada pek çokları arabalarını yolun kenarına bırakmışlardı. Öğleyin Kuzey Windham'a vardık. Nehir Yolu'nu denedim. Ama altı kilometre kadar aşağıda, küçük ve gürültülü akarsuyu aşan köprü çökmüştü. Bir iki kilometre geri geri gitmek zorunda kaldım. Ancak ondan sonra arabayı döndürecek kadar geniş bir yer bulabildim. Sonunda 302 Karayolu'ndan Portland'a girdik.

Oraya ulaştığımızda turnikeye giden yola saptım. Giriş ve çıkıştaki bütün gişelerin camları kırılmıştı. Boş boş bakan dev iskeletlere benziyorlardı. Birinin kapısına yırtık ve kanlı bir ceket takılmıştı. Süpermarketten çıktığımızdan beri bir tek canlı insanla karşılaşmamıştık.

Bayan Reppler, "David," dedi. "Radyoyu açsana."

Öfkeyle alnıma vurdum. Radyoyu bu kadar uzun süre nasıl unutabilmiştim?

Bayan Reppler sert sert, "Yapma," diye homurdandı. "Her şeyi birden düşünemezsin. Buna kalkışırsan çıldırırsın, o zaman da hiçbir işe yaramazsın."

Orta dalgada sadece parazit vardı. Çığlığa benzer sesler. FM ise sessizliğe gömülmüştü. Tehlikeli bir sessizliğe.

Amanda, "Yani hiçbir istasyon çalışmıyor mu?" diye sordu. Onun aklından geçenleri anladığımı sanıyordum. İyice güneye

inmiştik artık. Güçlü Boston istasyonlarını almamız gerekirdi. WRKO, WBZ, WMEX'i. Ama Boston da susmuşsa...

"Bundan kesin bir sonuç çıkaramayız," dedim. "Parazit ses dalgalarının da etkilendiğini gösteriyor. Sis radyo sinyallerini bozuyor."

"Nedenin sadece bu olduğundan emin misin?"

"Evet," dedim ama aslında hiç de emin değildim.

Güneye inmeyi sürdürdük. Mil işaretleri birbirini izledi. Kırkla başladık. Üzerinde "1 Mil" yazılı levhaya geldiğimizde, New Hampshire sınırına erişmiş olacaktık. Turnikenin gerisindeki yolda ilerlememiz kolay olmadı. Yavaşlamak zorunda kaldık. Sürücülerin çoğu sise aldırmayıp ilerlemeye kalkışmışlardı anlaşılan. Birçok yerde çarpışmalar olmuştu. Yan yollardan dolaşmaktan başka çare bulamadım.

Acıkmaya başladığımda biri yirmi geçiyordu. Billy birden kolumu tuttu. "Baba, bu ne? *Nedir bu?*"

Sislerin arasından karanlık bir gölge çıktı. Sivri bir tepe yüksekliğindeydi ve bize doğru geliyordu. Fren yaptım. Uyuklamakta olan Amanda öne doğru fırladı.

Evet, sislerin arasından bir şey çıktı. Kesinlikle söyleyebileceğim tek şey bu. Belki yaratığı sis yüzünden bir an görebildik. Ama belki de bazı şeyleri beynimiz kabul edemiyor. Öyle korkunç şeyler var ki, insanların o daracık algı kapısından geçemiyor bunlar. Çok güzel şeylerde olduğu gibi...

Yaratık altı bacaklıydı. Bu kadarını biliyorum. Derisi kurşuniydi, yer yer koyu kahverengi lekeler vardı üzerinde. O kahverengi benekler, gülünç bir biçimde Bayan Carmody'nin ellerindeki karaciğer lekelerini anımsattı bana. Yaratığın derisi adamakıllı kırışıktı. Oluk oluktu sanki. Duyargalarının uçlarında iri gözleri olan pembe böceklerden yüzlercesi gövdesine yapışmıştı. Büyüklüğünü artık siz anlayın. Tam üzerimizden geçip gitti. Kurşuni, kırışık derili ayaklarından birini cipin hemen yanına bastı. Bayan Reppler sonradan, "Kafamı uzattım, ama yine de yaratığın karnını göremedim," dedi. "Sadece iki dev bacak görebildim. Bunlar canlı kuleler gibi siste yükseliyor ve sonra gözden kayboluyordu."

Yaratık cipin üzerinden geçerken, bana da çok büyük gibi geldi. Mavi balina bunun yanında alabalık kadar kalırdı. Yani... bu yaratık hayal edemeyeceğiniz kadar büyüktü. Deprem oluyormuş gibi yeri sarsarak uzaklaşırken, beton yolda ayak izleri bıraktı. Bu izler öylesine derindi ki, dipleri gözükmüyordu. Her bir iz, cipi içine alabilecek büyüklükteydi.

Bir an kimse konuşmadı. Soluklarımızdan ve uzaklaşan devin gürültüsünden başka bir ses duyulmuyordu.

Sonra Billy, "O bir dinozor muydu, baba?" diye sordu. "Markete giren kuş gibi."

"Sanmıyorum. Bu kadar büyük bir hayvanın yaşadığını hiç sanmıyorum. Yani bizim dünyamızda."

Yine Ok Başı Projesi'ni düşündüm ve kendi kendime, "O lanetli yerde ne delilikler yaptılar acaba?" dedim.

Amanda çekine çekine mırıldandı. "Artık yolumuza devam edebilir miyiz? O yaratık geri dönebilir."

Evet. Ve tabii ilerde onun gibi birkaç yaratık daha olabilirdi. Ama bunu söylememin yararı yoktu. Bir yere gitmek zorundaydık. Yola devam ettik. O korkunç ayak izlerinin aralarından geçmek için zikzaklar çiziyordum. Sonunda izler yoldan uzaklaştı.

İşte bütün olanlar bunlar. Ya da hemen hemen hepsi. Son bir şey daha var. Ona da biraz sonra değineceğim. Ama uygun bir son beklememelisiniz. "Ve sislerin arasından yeni bir günün tatlı güneşine çıktılar..." ya da, "Uyandığımız sırada askerler yetişmişlerdi..." gibi bir şey. Hatta o bayat cümleyi bile yazacak değilim. "Meğer hepsi bir düşmüş!"

Sanırım bu, babamın kaşlarını çatarak, "Alfred Hitchcock'vari bir son," diye tanımladığı bitişlerden. Babam bununla okuyucu ya da seyircinin kendi kendine karar vermesi gereken, anlaşılmaz sonları kastederdi. Ve böyle hikâyeleri çok bayağı görürdü. Onların "ucuz oyunlar" olduklarını söylerdi.

Hava kararırken 3 numaralı çıkışın yakınındaki bu motele eriştik. Artık araba kullanmak büsbütün tehlikeli olmuştu. İn-

tihar demekti bu. Daha önce Saco Irmağı'nı aşan köprüde şansımızı denedik. Köprü çarpılmış görünüyordu, siste bunun karşı kıyıya uzanıp uzanmadığını anlamak da olanaksızdı... Ama bu kumarı biz kazandık.

Artık yarını düşünmemiz gerekiyor, öyle değil mi?

Ben bu satırları yazdığım sırada, vakit gece yarısını çoktan geçti. Şimdi bire çeyrek var. Temmuzun yirmi üçüncü günü başlamış oldu. Felaketin habercisi olan o fırtına çıktığından bu yana sadece dört gün geçti. Billy şimdi motelin lobisinde, oraya sürüklediğim bir yatakta uyuyor. Amanda'yla Bayan Reppler da oğlumun yanındalar. Bu satırları büyük bir cep fenerinin ışığında yazıyorum. Dışarda pembe böcekler vızıldıyor ve camlara çarpıyor. Arada sırada gürültü artıyor. O zaman bir kuşun böceklerden birini kaptığını anlıyorum.

Cipte benzin var hâlâ. Bunun yine yüz yirmi beş kilometre yol almamıza yeteceğini sanıyorum. Tabii buradan da benzin alabilirim. İleride bir benzin istasyonu var. Elektrikler kesik, ama lastik boruyla depoya benzin çekebilirim.

Gelgelelim bunun için dışarı çıkmam gerekecek.

Eğer buradan ya da ileride bir yerden benzin alabilirsek, yolumuza devam edebiliriz. Anlayacağınız bir amacım var. İşte size açıklamak istediğim son şey buydu.

Ama bir türlü emin olamıyorum. Belki benimki sadece bir hayaldi. Bir dileğimin gerçekleştiğini sandım belki. Hayal olmasa bile, kurtulma olasılığımız çok zayıftı. Kaç kilometre gideceğiz? Kaç köprüyü aşacağız? Kaç yaratıkla karşılaşacağız? Oğlum korku ve can acısıyla bağırırken onu parçalayarak yemekten zevk alacak yaratıklarla?

Bunun sadece bir hayal olması olasılığı öyle güçlü ki, olayı kimseye söylemedim. Yani henüz söylemedim.

Motel müdürünün dairesinde pille çalışan AM/FM bir radyo bulmuştum. Arkasındaki yassı anten pencereden dışarı çıkı-

yordu. Radyoyu açıp pil düğmesine bastım. İstasyonları aramaya başladım. Kâh parazit duyuluyordu, kâh uzun bir sessizlik oluyordu. Bir ölüm sessizliği.

Sonunda radyoyu kapatmak için düğmeye uzandım. İbreyi AM bandının sonuna kadar kaydırmıştım. Aynı anda bir tek sözcük duydum. Ya da duyduğumu hayal ettim.

Başka bir şey duymadım. Bir saat dinlediğim halde o sözcük yinelenmedi. O sözcüğü gerçekten duyduysam, herhalde buna sisteki çok hafif bir dalgalanma neden oldu. Siste hemen açılıp kapanan bir yarık, sesin bana kadar ulaşmasını sağladı.

Bir tek sözcük...

Artık biraz uyumam gerekiyor... Tabii uyuyabilirsem. Ama belki de şafağa kadar Ollie Weeks'in, Bayan Carmody'nin ve çırak Norm'un hayalleri bana rahat vermeyecek... Steffy'nin hayali de. Hasır şapkasının geniş kenarının gölgelediği yüzüyle Steffy...

Burada bir lokanta da var. Yol kenarındaki motellerde hep görülen lokantalardan. Bir yemek salonu ve at nalı biçiminde bir tezgâh. Bu kâğıtları o tezgâhın üzerine bırakacağım. Belki ileride bir gün biri bunları bulur ve yazdıklarımı okur.

Bir sözcük.

Eğer o sözcüğü gerçekten duyduysam. Eğer... eğer...

Artık yatacağım. Ama önce oğlumu öpecek ve onun kulağına iki sözcük fısıldayacağım. Billy'nin görebileceği karabasanları engellemek için.

Bu iki sözcük, birbirlerine biraz benziyor sanki.

Sözcüklerden biri, "Hartford."

Öbürüyse, "Umut."(*)

(*) Yazar, İngilizce "hope" (umut) sözcüğüyle "Hatford" sözcüğünün ses benzerliğine gönderme yapıyor. –yhn.

Burada Kaplan Var

Charles'ın acil olarak tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Artık teneffüsü bekleyebilirim, diye kendini kandıracak halde değildi. Mesanesi çığlıklar atıyordu ve kıvranması Bayan Bird'ün gözüne çarpmıştı.

Acorn Caddesi İlkokulu'nda üç tane üçüncü sınıf öğretmeni vardı. Bayan Kinney gençti, sarışındı, hayat doluydu ve onu okul saatleri sonunda mavi bir Camaro'yla alan bir sevgilisi vardı. Bayan Trask puf yastık gibi bir kadındı, saçları örgülü olurdu ve yüksek sesle kahkahalar atardı. Ve bir de Bayan Bird vardı.

Charles sonunda Bayan Bird'ün sınıfına düşeceğini biliyordu. Başından beri bunu *biliyordu.* Kaçınılmazdı. Çünkü Bayan Bird'ün onu mahvetmek istediği belliydi. Çocukların bodruma (tuvalete) gitmelerine izin vermezdi. Bodrum, derdi Bayan Bird, kalorifer kazanlarının bulunduğu bir yerdir ve temiz kıyafetli bayanlar ve baylar *oraya* inmezler, çünkü bodrumlar kirli, isli, yıpranmış yerlerdir. Genç bayanlar ve baylar bodruma gitmezler. *Tuvalete* giderler.

Charles bir kez daha kıvrandı.

Bayan Bird bir kaşı havada ona baktı. "Charles," dedi işaret değneğini Bolivya'nın üstünden ayırmadan. "Tuvalete gitmen mi gerekiyor?"

Önündeki sırada oturan Cathy Scott eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı.

Kenny Griffen sırıtıp sıranın altından Charles'a tekme attı.

Charles kıpkırmızı oldu.

"Sesini çıkar, Charles," dedi Bayan Bird. "Tuvalete..."

(*işemeye diyecek, işemeye diyecek, hep öyle der*)

"Evet, Bayan Bird."

"Evet, ne?"

"Bodru... tuvalete gitmem gerekiyor."

Bayan Bird gülümsedi. "Pekâlâ, Charles. Tuvalete gidip işeyebilirsin. Yapman gereken şey bu mu? İşemek mi?"

Hüküm yemiş sanık gibi Charles'ın başı öne düştü.

"Pekâlâ, Charles. Gidebilirsin. Bir daha sana sorulana kadar bekleme."

Bütün sınıf kıkır kıkır gülüyordu. Bayan Bird işaret değneğiyle tahtaya vurdu.

Charles süklüm püklüm kapıya doğru yürürken otuz çift göz onun sırtına çevrilmişti ve Cathy Scott dahil hepsi de onun işemek için tuvalete gittiğini biliyordu. Kapıya olan mesafe ona en az bir futbol sahasının uzunluğu kadar geldi. Charles kapıyı açıp koridorun kutsal boşluğuna çıkana kadar Bayan Bird derse devam etmedi.

Charles erkekler tuvaletine doğru yürüdü

(*bodrum bodrum bodrum. BEN ÖYLE DİYORUM İŞTE*)

Parmaklarını soğuk duvarın üstünde sürüyor, bir duyuru panosuna rastlayınca elini kaldırıyor, derken yangın alarmı kutusuna takılıyor.

(YANGIN ANINDA CAMI KIRIN)

Bayan Bird'ün hoşuna gitti. Onun mahcup olup kızarmasından zevk alıyor. Cathy Scott'un –ki o hiçbir zaman bodruma gitme ihtiyacı duymaz, bu haksızlık değil mi?– ve herkesin önünde.

Yaşlı k-a-l-t-a-k, dedi içinden. Bunu hecelemesinin nedeni, eğer kötü bir kelimeyi hecelerse Tanrı'nın bunu günah saymadığına inanmasıydı.

Erkekler tuvaletine girdi.

İçerisi serindi ve çok da nahoş olmayan bir klor kokusu vardı. Şimdi, sabah saatlerinde burası temizdi, boştu, huzurluydu ve sevimliydi. Şehir merkezindeki Star Theatre'nin pis kokulu tuvaleti gibi değildi.

Tuvalet

(*!bodrum!*)

L şeklindeydi; kısa tarafında kare biçimli küçük aynalar ve beyaz porselen lavabolarla rulo kâğıt havluluk,

(NIBROC)

Uzun tarafındaysa iki pisuvarla üç tuvalet kabini vardı.

Charles aynalardan birinde uzun ve soluk yüzüne baktıktan sonra köşeden döndü.

Kaplan karşı köşede, beyaz çerçeveli pencerenin önünde yatıyordu. Sarımsı-kahverengi postunda koyu renk şeritleri olan büyük bir kaplandı. Başını kaldırıp gözlerini kısarak Charles'a baktı. Ağzından mırıltıya benzer, ipeksi bir homurtu çıktı. Kasları gerilerek ayağa kalktı. Kuyruğu sonuncu pisuvarın kenarına çarpınca hafif bir şıngırtı sesi çıktı.

Çok acıkmış, korkunç bir görünümü vardı.

Charles hızla geldiği yoldan geri gitti. Dışarıya çıkıp kapıyı kapatana kadar geçen süre ona sonsuzluk gibi gelmişti, ama kapadıktan sonra kendini güvende hissetti. Kapı sadece içeriye doğru itilerek açılıyordu ve o güne kadar kaplanların kapı açacak kadar akıllı olduklarını ne duymuş ne de bir yerde okumuştu.

Charles elinin tersiyle burnunu sildi. Kalbinin hızla atışını neredeyse duyar gibiydi. Bodruma ihtiyacı hâlâ devam ediyordu, fena halde sıkışmıştı.

Kıvrandı, büzüldü, elini karnına bastırdı. Gerçekten bodruma gitmesi gerekiyordu. Eğer kimsenin gelmeyeceğine emin olabilse, kızlarınkine girerdi. Koridorun karşısındaydı. Charles o kapıya hasretle baktı, ama asla böyle bir şeye cesaret edemeyeceğini biliyordu. Ya Cathy Scott'un da geleceği tutarsa? Ya da en korkuncu, Bayan Bird gelecek olursa?

Belki de kaplanı hayalinde görmüştü.

Kapıyı göz atabileceği kadar araladı. Kaplan L'nin açı yaptığı yerden ona baktı, yeşil gözü parlıyordu. Charles bu gözde minik, mavi bir benek gördüğünü hayal etti, sanki kaplan daha önce başka bir çocuğu yemiş gibi... Sanki...

Bir el boynuna dolandı.

Charles boğuk bir çığlık atarken kalbi ve midesi boğazını tıkamış gibi hissetti. Dehşet dolu bir an için altına işediğini sandı.

Bu elin sahibi, ağzı kulaklarında gülen Kenny Griffen'dı. "Dönmen altı yıl falan sürdüğü için Bayan Bird beni gönderdi. Durumun kötü."

"Evet, ama bodruma giremiyorum," dedi Charles. Az önce Kenny'nin yüzünden hâlâ bacakları titriyordu.

"Kabız mı oldun?" dedi Kenny sırıtarak. "Bunu Cathy'ye söyleyeyim de gör!"

"Sakın ha!" dedi Charles. "Hem zaten kabız falan değilim. İçeride bir kaplan var."

"N'apıyor orada?" diye sordu Kenny. "İşiyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi Charles yüzünü duvara dönerek. "Keşke orada olmasaydı." Ağlamaya başladı.

"Hey!" dedi Kenny şaşırmış ve biraz da korkmuş bir halde. "Hey."

"Ya içeriye girmek zorunda kalırsam? Ya tutamazsam? Bayan Bird bana..."

"Hadi," dedi Kenny, bir eliyle onun kolunu tutup diğeriyle kapıyı iterek. "Uyduruyorsun."

Dehşet içindeki Charles onun elinden kurtulup kapının arkasına kaçamadan içeriye girdiler.

"Kaplanmış," dedi Kenny ayıplayan bir ifadeyle. "Bayan Bird seni öldürecek."

"Duvarın öbür tarafında."

Kenny lavaboların yanından geçti. "Pisi-pisi-pisi? Pisi?"

"Yapma," dedi Charles.

Kenny köşeyi dönüp gözden kayboldu. "Pisi-pisi? Pis..."

Charles bir kez daha kendini kapıdan dışarıya atıp duvara yaslandı; ellerini ağzına götürdü, gözlerini sımsıkı kapatarak çığlık sesini bekledi.

Çığlık gelmedi.

Orada, donmuş bir halde ne kadar durduğunu bilmiyordu. Mesanesi patlayacak gibiydi. Erkekler *bodrumunun* kapısına baktı. Hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece bir kapıydı işte.

Yapmayacaktı.

Yapamazdı.

Ama sonunda içeriye girdi.

Lavabolar ve aynalar temizdi, hafif klor kokusu değişmemişti. Ama sanki bunun içine sinmiş başka bir koku var gibiydi. Hafif, sevimsiz, kazınmış bakır gibi bir koku...

Titreyerek L'nin köşesine gidip bakındı.

Kaplan yere yayılmış, uzun pembe diliyle iri pençelerini yalıyordu. Kayıtsız bir ifadeyle Charles'a baktı. Pençelerinden birinin ucuna takılmış bir gömlek parçası vardı.

Ne var ki, artık Charles'ın mesanesi yangın yerine dönmüştü ve çişini daha fazla tutamayacaktı. Parmaklarının ucunda kapıya en yakın olan lavaboya yürüdü.

İşini bitirmiş, fermuarını çekerken içeriye Bayan Bird daldı.

"Seni arsız, pis çocuk!" dedi tiksintiyle.

Charles'ın bir gözü köşedeydi. "Özür dilerim, Bayan Bird... kaplan... lavaboyu temizleyeceğim... sabunla... yemin ederim temizleyeceğim..."

"Kenneth nerede?" diye sordu Bayan Bird sakin bir sesle.

"Bilmiyorum."

Gerçekten de bilmiyordu.

"Duvarın öbür tarafında mı?"

"Hayır!" diye bağırdı Charles.

Bayan Bird köşeye doğru yürüdü. "Buraya gel, Kenneth. Derhal buraya gel."

"Bayan Bird..."

Fakat Bayan Bird köşeyi dönmüştü bile. Niyeti Kenny'nin üstüne çullanmaktı. Ama Bayan Bird şimdi çullanma nasıl olurmuş görecek, diye düşündü Charles.

Tekrar dışarıya çıktı, sebilden su içti. Spor salonunun girişinde asılı olan Amerikan bayrağına, sonra da ilan panosuna baktı. Woodsy Owl, ÇEVRENİZİ KİRLETMEYİN diyordu. Dost polis memuru, YABANCILARIN OTOMOBİLİNE BİNMEYİN diye uyarıyordu.

Sonra tekrar sınıfına döndü; gözleri yere dönük yürüyerek sırasına geldi ve oturdu. Saat on bire çeyrek vardı. *Roads to Everywhere* kitabını çıkarıp "Bill Rodeoda" hikâyesini okumaya başladı.

Maymun

Hal Shelburn, oğlu Dennis'in tavan arasının bir köşesine atılmış küflü karton kutudan çıkardığı şeyi görünce müthiş bir çaresizlik ve dehşete kapıldı. Az kalsın bağıracaktı. Çığlığı geri tıkmak istiyormuş gibi yumruğunu ağzına dayadı. Sonra da öksürdü. Terry de Dennis de bunu fark etmediler. Sadece Petey bir an merakla çevresine bakındı.

Dennis saygıyla, "Hey," dedi. "Çok güzel." Artık babası onunla konuşurken sesinde bu ifade belirmiyordu. Dennis on iki yaşındaydı.

Petey, "Nedir o?" diye sordu. Babasına bir göz attı. Sonra da bakışları tekrar ağabeyinin bulduğu şeye kaydı. "Nedir o, baba?"

Dennis, "Bu bir maymun, geri zekâlı," dedi. "Şimdiye kadar hiç maymun görmedin mi?"

Terry dalgın dalgın, "Kardeşine geri zekâlı deme," diye söylendi. Sonra da içinde perdeler olan bir kutuyu inceledi. Perdeler küften yapış yapış olmuştu. Genç kadın onları çabucak elinden bıraktı. "Ööö..."

Petey, "Maymunu ben alabilir miyim baba?" dedi. Henüz dokuz yaşındaydı.

Dennis bağırdı. "Ne demek istiyorsun? Onu *ben* buldum!"

Terry, "Çocuklar, lütfen," dedi. "Başım ağrımaya başladı."

Hal bu konuşmayı hayal meyal duydu. Maymun büyük oğlunun elinden parlak gözleriyle ona bakıyordu. Suratında o bildik gülümseme vardı. Çocukken Hal'in karabasanlarında gördüğü o gülümseme. Hal sonunda...

Dışarıda soğuk bir rüzgâr esmeye başladı. Yıpranmış, paslı yağmur oluğundan bir ıslık sesi yükseldi. Petey, babasına sokuldu. Çiviler çakılı tahta tavana endişeyle bakıyordu.

Islık gırtlaktan gelen bir mırıltı halini alırken de, "O neydi, babacığım?" diye sordu.

Hal hâlâ maymuna bakıyordu. "Sadece rüzgâr." Maymunun elindeki pirinç ziller, çıplak ampulün ölgün ışığında yarım aylar gibi gözüküyordu. Birbirlerinden otuz santim kadar uzaktaydılar ve kımıldamıyorlardı. Adam dalgın dalgın ekledi. "Rüzgâr ıslık çalabilir, ama şarkı söyleyemez." Sonra bunun Will amcasının sık sık yinelediği bir söz olduğunu anımsadı ve tüyleri diken diken oldu.

Yine o ıslık sesi duyuldu. Rüzgâr uğuldayarak Kristal Göl'den esiyor, sonra oluklara dalıyordu. Hal'in yüzüne soğuk hava dalgacıkları çarptı. *Ah Tanrım,* diye düşündü. *Burası Hartford'daki evin arka tarafındaki dolaptan farksız. Sanki hepimiz birden zamanda yolculuk yaptık ve otuz yıl öncesine döndük.*

Hayır, bunu düşünmeyeceğim!

Ama tabii şimdi bundan başka bir şey düşünemiyordu.

Bu lanet olası maymunu bulduğum o arka dolap...

Terry ıvır zıvır dolu bir sandığa bakmak için uzaklaştı. Tavan alçak olduğu için ördek gibi sağa sola yalpalıyordu.

Petey, "Ondan hoşlanmadım," diyerek Hal'in elini tuttu. "Dennis istiyorsa maymunu alsın. Artık gidelim mi babacığım?"

Dennis, "Ne o, hayalet göreceğini mi sanıyorsun, korkak!" diye alay etti.

Terry dalgın dalgın, "Sus, Dennis," dedi. Üzerinde Çin desenleri olan incecik porselen bir fincan aldı. "Bu çok güzel. Bu..."

Hal, Dennis'in maymunu sırtından kurmak için gerekli olan anahtarı bulduğunu fark etti. Dehşet, kara kanatlarını açarak içinde dolaştı. "Yapma!"

Sesi gereğinden fazla sert çıkmıştı. Ne yaptığını bilmeden maymunu Dennis'in elinden kaptı. Dennis dönüp şaşkın şaşkın baktı. Terry de omzunun üzerinden Hal'e bir göz attı. Petey başını kaldırdı. Bir an hiçbiri konuşmadı. Rüzgâr yine ıslık çaldı. Bu sefer sesi çok pesti. Çirkin bir davete benziyordu.

Hal, "Şey," dedi. "Herhalde içindeki yay kırıktır."

Eskiden de kırıktı... Ama bazen kırık değilmiş gibi çalışırdı... İstediği zaman...

"Maymunu elimden kapmana gerek yoktu ki."

"Dennis, kes sesini!"

Dennis gözlerini kırpıştırdı. Bir an endişelendi de. Babası uzun süredir onunla bu kadar sert konuşmamıştı. Kaliforniya'da National Aerodyne Şirketi'ndeki işini kaybedip Teksas'a yerleştiklerinden beri böyle öfkelenmemişti. Dennis diretmemeye karar verdi. Ama *şimdilik*. Tekrar karton kutuya dönerek karıştırmaya başladı. Kutuda işe yarayacak bir şey yoktu. Samanları ve yayları dökülen kırık oyuncaklar...

Rüzgârın sesi yükselmişti artık. Islık çalmıyor, uluyordu.

"Baba, lütfen..." Petey bunu ancak Hal'in duyabileceği bir sesle söylemişti.

Hal, "Evet," dedi. "Terry, artık gidelim."

"Ama daha hiçbir şeye bakmadım..."

"*Gidelim,* dedim."

Bu kez de Terry şaşırdı.

Bir motelde yan yana iki oda tutmuşlardı. O gece saat onda, iki çocuk odalarında mışıl mışıl uyuyorlardı, Terry de öbür odada. Genç kadın Casco kentindeki evden dönerlerken, migreninin tutmaması için iki Valium hapı almıştı. Terry son zamanlarda fazla Valium içiyordu. İlaca National Aerodyne Şirketi Hal'in işi-

ne son verdiği zaman başlamıştı. Adam son iki yıldır Teksas Instruments Şirketi'nde çalışıyordu. Yılda eskisinden dört bin dolar daha az kazanıyordu. Ama iş işti. Şanslı sayılırlardı. Pek çok bilgisayar programcısı işsiz geziyordu. Şirketin Arnette'de verdiği ev de Fresno'daki kadar güzeldi. Karısına bunları söylediğinde, Terry, "Haklısın," diyordu. Ama Hal, karısının yalan söylediğini düşünüyordu.

Dennis'i de kaybetmeye başlamıştı. Oğlunun kendisinden uzaklaştığını hissediyordu. Çocuk zamanı gelmeden kaçacaktı besbelli. "Güle güle Dennis, hoşça kal yabancı. Seninle tren yolculuğu yapmak hoşuma gitti." Terry, "Bu çocuk esrar içiyor," diyordu. "Bazen kokusunu fark ediyorum. Onunla konuşmalısın Hal." Adam da bunu yapacağını söylüyordu. Ama henüz konuşmamıştı.

Çocuklar uyuyorlardı. Terry de öyle. Hal banyoya girip kapıyı kapattı. Klozetin kapağını kapayarak üzerine oturdu. Ve maymuna baktı.

Maymuna dokunmaktan bile nefret ediyordu. Yer yer dökülmüş o yumuşak kahverengi kürke dokunmaktan... Maymunun sırıtışı da sinirlerine dokunuyordu. Will amca bir keresinde, "Bu maymun zenciler gibi gülüyor," demişti. Ama aslında maymun ne zenciler gibi gülüyordu ne de öbür insanlar gibi. Yaratığın bütün dişleri ortadaydı. Oyuncak kurulunca dudakları oynuyor, sanki dişleri irileşip vampir dişlerine dönüşüyordu. Dudaklarını oynatarak zilleri birbirine vuruyordu. *Ahmak maymun, ahmak kurmalı maymun, ahmak, ahmak...*

Hal, maymunu düşürdü. Elleri öyle titriyordu ki, buna engel olamadı.

Anahtar fayanslara çarparak şıkırdadı. O sessizlikle bu şıkırtı, Hal'de gök gürültüsü etkisi yaptı. Şimdi maymun genç adama bulanık, kehribar gözleriyle bakıyordu. Ahmakça bir neşeyle dolu bebek gözleriyle. Zilleri cehennemden gelecek bir bandoya katılmayı bekliyormuş gibi hazırdı. Altta, HONG KONG MALI yazılıydı.

Hal, "Sen burda olamazsın," diye fısıldadı. "Ben seni dokuz yaşımdayken kuyuya attım."

Maymun ona sırıttı.

Dışarıdaki karanlık gecede, uğursuz bir rüzgâr moteli sarsıyordu.

Hal'in ağabeyi Bill ve onun karısı Collette, ertesi gün onlarla, Will amca ile İda yengenin evinde buluştular.

Bill gülerek Hal'e, "Aile bağlarını pekiştirmek için birinin ölümünden yararlanmanın çok kötü bir yol olduğunu hiç düşündün mü?" diye sordu. Ona Will amcanın adını koymuşlardı. Will amca bazen, "Rodeo şampiyonları Will'le Bill," diyerek çocuğun saçlarını karıştırırdı. Sık sık yinelediği bir sözdü bu. Tıpkı, "Rüzgâr ıslık çalabilir, ama şarkı söyleyemez" sözü gibi...

Will amca altı yıl önce ölmüş, İda yenge bu evde yalnız başına yaşamayı sürdürmüştü. Bir hafta önce de kriz geçirmiş ve son nefesini vermişti. Bill, Hal'e haber vermek için şehirlerarası telefonla kardeşini aradığı zaman, "Çok ani oldu," demişti. Sanki bilebilirmiş gibi. Bir insanın ne zaman öleceğini kim bilebilirdi? İda yenge yalnız ölmüştü.

Hal, "Evet," dedi. "Tahmin etmiştim."

İki kardeş evi dolaştılar. Büyüdükleri bu yuvayı. Gemilerde çalışan babaları, onlar küçükken ortadan kaybolmuştu. Bill, babasını hayal meyal anımsadığını iddia ediyordu. Ama Hal'in babasıyla ilgili hiçbir anısı yoktu. Anneleri de Bill on, Hal de sekiz yaşındayken ölmüştü. İda yenge onları bir otobüse bindirip Hartford'dan buraya getirmişti. İki kardeş burada büyümüş, bu evden üniversiteye gitmişlerdi. "Evi özledim," dedikleri zaman bu evi kastetmişlerdi. Bill, Maine'de kalmıştı. Şimdi Portland'da avukatlık yapıyordu. İşinde oldukça başarılıydı.

Hal, Petey'nin evin doğu tarafındaki birbirine karışmış böğürtlenlere doğru gittiğini fark ederek, "Oraya yaklaşma!" diye seslendi.

Petey soru sorar gibi baktı ona. Hal, oğluna duyduğu sevgiyle sarsıldı. Ve birden aklına yine maymun geldi.

Petey, "Ama neden baba?" diye sordu.

Bill, "Eski kuyu oralarda bir yerde olacak," dedi. "Açıkçası tam yerini unuttum. Baban haklı, Petey, oraya yaklaşmamalısın. Dikenler her yanını çizer. Öyle değil mi Hal?"

Hal dalgın dalgın, "Öyle," diye mırıldandı. Petey uzaklaştı. Arkasına hiç bakmıyordu. Sonra Dennis'in suda taş sektirdiği çakıllı dar kıyıya indi. Hal göğsünde bir şeyin biraz gevşediğini hissetti.

Belki Bill eski kuyunun nerede olduğunu unutmuştu ama Hal o gün akşama doğru, kuyuyu eliyle koymuş gibi oldu. Oraya varmak için aralarından geçtiği dikenler eski flanel ceketini yırtmış, gözlerini oymaya kalkışmıştı. Hal kuyunun yanında durup üstünü örten çürük tahtalara baktı. Bir an düşündü, sonra yere diz çöktü. Dişleri arka arkaya iki el ateş edilmiş gibi takırdadı. Tahtalardan ikisini yana çekti.

Boğulmakta olan biri, taş kuyunun dibinden Hal'e baktı. Ağzı çarpılmış, gözleri büyümüştü. Hal inledi. Sesi yüksek değildi ama yüreğinde çok şiddetli bir yankı yapmıştı.

Kara sularda gördüğü, kendi yüzüydü.

O maymunun suratı *değil.* Oysa Hal bir an için onun maymunun suratı olduğunu sanmıştı.

Titriyor, bütün vücudu sarsılıyordu.

Onu kuyuya atmıştım. Onu kuyuya atmıştım. Tanrım, yalvarırım aklımı kaçırmış olmayayım. Onu kuyuya atmıştım.

Kuyu Johnny McCabe'in öldüğü yaz kurumuştu. Bill'le Hal'in, Will amcayla İda yengenin yanına yerleşmelerinden bir yıl sonra. Will amca artezyen kuyusu açtırmak için bankadan kredi çekmişti. Eski kuyunun çevresini de böğürtlenler sarmıştı. Kurumuş olan kuyunun.

Ama şimdi kuyunun dibinde su vardı. Su geri gelmişti. Maymun gibi...

Hal bu kez o anıyı zihninden kovamazdı. Orada çaresizlikle oturup anıların canlanmasına izin verdi. Onlarla birlikte sürüklenmeye çalıştı. Dev bir dalganın üzerinde kayan bir sörfçü gibi. Sörfçü düşerse, dalga onu ezecekti.

Hal bu kez o anıyı zihninden kovamazdı. Orada çaresizlikle oturup anıların canlanmasına izin verdi. Onlarla birlikte sürüklenmeye çalıştı. Dev bir dalganın üzerinde kayan bir sörfçü gibi. Sörfçü düşerse, dalga onu ezecekti.

Hal o yazın sonlarına doğru, elinde maymunla yavaşça buraya gelmişti. Böğürtlenler olmuştu artık. Kokuları keskin ve iç bayıltıcıydı. Kimse buraya gelip onları toplayamazdı. Ancak İda yenge bazen önlüğünün eteğine birkaç avuç böğürtlen doldururdu. Hal o gün böğürtlenlerin fazla olgunlaşmış ve zamanlarının geçmeye başlamış olduklarını fark etmişti. Bazıları çürümüştü. Bunlardan irine benzeyen, yoğun, beyaz bir su akıyordu. Yerdeki uzun otların arasında ağustosböcekleri, insanı çıldırtacak bir şarkı tutturmuşlardı. "Riii-riii..." Sonu gelmiyordu bunun.

Hal'in yüzünü dikenler çizmiş, yanaklarında kan damlaları belirmişti. Çıplak kollarında da. Kendisini korumaya çalışmıyordu. Duyduğu dehşet yüzünden körleşmişti. Hem öylesine körleşmişti ki, az kalsın kuyuyu örten çürümüş tahtaların üzerine devrilecekti. Belki de dokuz metre derinliğindeki kuyunun çamurlu dibine yuvarlanacaktı. Dengesini yitirmemek için kollarını açınca, dikenler yine derisini dağlamıştı. Hal işte bu olayı anımsadığı için Petey'yi öyle sert bir sesle geri çağırmıştı.

Johnny McCabe'in öldüğü gündü bu. Hal'in en yakın arkadaşının. Johnny, evlerinin arka bahçesindeki bir ağacın tepesine bir ağaç ev yapmıştı. Hal'le o yaz ağacın tepesinde uzun saatler geçirmişlerdi. Korsancılık oynuyor, gölde hayali kalyonlar görüyor, topları ateşliyor, cunda yelkenini açıyor (bu da neyse?), gemiye

bordalamaya hazırlanıyorlardı. O gün Johnny ağaç eve tırmanmak istemişti. Daha önce belki bin kez yaptığı gibi. Fakat ağaç evin hemen altındaki basamak çatırdamış ve dokuz metreden aşağı yuvarlanan Johnny'nin boynu kırılmıştı. *Maymunun suçuydu bu. Maymunun. O kahrolasıca iğrenç maymunun.* Evde telefon çaldığı zaman İda yenge açmış, yolun aşağısında oturan arkadaşı Milly'den kötü haberi duyunca ağzı dehşetle bir karış açılmıştı. İda yenge, "Gel verandaya çıkalım Hal," demişti. "Sana kötü bir haber vermek zorundayım..." Kapıldığı dehşet yüzünden midesi bulanmaya başlayan Hal, *Maymun,* diye düşünmüştü. *Maymun yine ne yaptı?*

O gün kuyunun dibinde yüzünün yansımasını görmedi. Dipte sadece taşlar vardı ve çamur pis kokuyordu. Birbirine girmiş böğürtlenlerin altındaki uzun otların üzerine bıraktığı maymuna baktı. Zilleri hazırdı. Gerilmiş dudaklarının arasından iri dişleri görünüyordu. Gözleri pırıl pırıldı. Postunun tüyleri yer yer dökülmüştü.

Hal maymuna ıslık çalar gibi, "Senden nefret ediyorum!" diye fısıldadı. Eliyle yaratığın tiksinti verici gövdesini kavradı. Oyuncağın üzerine geçirilmiş kürk buruştu. Maymunu yukarı doğru kaldırarak yüzüne yaklaştırdığında bile yaratık hâlâ sırıtıyordu. Maymuna, "Haydi bakalım!" diye meydan okudu. Ve sonra o gün ilk kez ağlamaya başladı. Maymunu salladı. Hazır ziller hafifçe titreşti. Maymun her iyi şeyi mahvediyordu. Her şeyi... "Haydi! Zillerini birbirine vur! Birbirine vur onları!"

Maymun sadece sırıttı.

"Haydi, zilleri birbirine vursana!" Hal'in sinirli sesi gitgide yükseliyordu. "Korkak! Korkak! Haydi, zillerini çal! Sana meydan okuyorum! Meydan okuyorum!"

Maymunun kahverengimsi sarı gözleriyle iri dişleri parıldıyordu.

Hal o zaman oyuncağı kuyuya attı. Üzüntü ve dehşetten çıldırmış gibiydi. Maymunun kuyunun dibine doğru inerken bir kez döndüğünü gördü. Sirkte numara yapan maymunlar gibi. Güneş son kez o zilleri ışıldattı. Oyuncak gürültüyle kuyunun dibine çarptı. Galiba içindeki mekanizma harekete geçmişti. Çünkü maymun birdenbire zilleri birbirine vurmaya başladı. Düzgün, kesin ve tenekemsi sesleri Hal'in kulağına kadar geldi. Ses ölü kuyunun kuru ağzında yankılandı: *çın-çın-çın...*

Hal ellerini ağzına bastırdı. Bir an kuyunun dibindeki maymunu gördü. Belki de hayal gücünün yardımıyla. Maymun çamurda yatıyordu. Öfkeli gözlerini, kuyunun ağzından bakan çocuğun küçük yüzüne dikmişti. Sanki onu hep anımsamak istiyordu. Dişlerinin çevresinde dudakları kâh geriliyor kâh büzülüyordu. Ziller birbirine çarpıyordu.

Çın-çın-çın, kim öldü? Çın çın çın, gözleri iri iri açılmış bu çocuk Johnny McCabe mi? Bir akrobat gibi taklalar atıyor. Parlak yaz havasında uçuyor sanki. Elinde hâlâ kırık basamak var. Ve yere çarpıyor. Bir tek çıtırtı duyuluyor. Çocuğun ağzından, burnundan ve büyümüş gözlerinden kan akıyor. O Johnny mi, Hal? Yoksa sen misin?

Hal inleyerek tahtalarla kuyunun ağzını kapattı. Ellerine kıymıklar battı ama buna aldırmadı. Hatta kıymıkların farkında bile değildi. Maymunun sesini hâlâ duyuyordu. Tahtalar yüzünden boğuklaşmış ve daha korkunç olmuştu. Maymun taş örülü kuyunun dibinde yatıyor, zillerini birbirine vurarak iğrenç vücudunu oynatıyordu. Zil sesleri, karabasanlarda duyulan seslere benziyordu.

Çın-çın-çın, bu kez kim öldü?

Hal bin bir güçlükle böğürtlenlerin arasından geri döndü. Dikenler yine yüzünü tırmaladı. Çiziklerden kan akıyordu. Kotunun paçalarına dulavrat otları takıldı. Bir ara yüzükoyun yere yuvarlandı. Kulakları çınlamaya başladı. Sanki maymun kendisini izliyordu. Will amca çocuğu daha sonra garajda buldu. Bir lastiğin üzerine oturmuş ağlıyordu. Amcası onun ölen arkadaşı için

ağladığını düşündü. Bu doğruydu. Ama Hal biraz da duyduğu o dehşet yüzünden hıçkırıyordu.

Hal maymunu akşamüzeri kuyuya atmıştı. O akşam ışıltılı bir sis perdesiyle karanlık basarken, görüş uzaklığının iyice azalmış olmasına aldırmayan ve arabasını çok hızlı süren bir adam, İda yengenin Manx kedisini çiğnedi ve durmayarak yoluna devam etti. Kedinin bağırsakları yerlere saçıldı. Bill kusmaya başladı. Hal sadece başını çevirdi. Rengi solmuştu, yüzü ifadesizdi. İda yengenin hıçkırarak ağladığını duyuyordu. Ama bu ses sanki kilometrelerce uzaktan geliyordu. (McCabe'lerin çocuklarıyla ilgili haberden sonra kedisi de çiğnenince, İda yenge ağlama nöbetine tutuldu. Will amca kadını ancak iki saatte yatıştırabildi.) Hal'in içinde soğuk bir sevinç vardı. Sıranın kendisinde olmadığını anlamıştı. Sıra onda, ağabeyi Bill'de ya da Will amcasında değildi. (İki rodeo şampiyonunda.) Ölüm sırası İda yengenin Manx kedisindeydi. Artık maymun yoktu. Kuyunun dibindeydi o. Kulakları pireli, sıska bir Manx kedisi de pek yüksek bir bedel sayılmazdı. Maymun o cehennem zillerini çalmak istiyorsa, bunu yapabilirdi artık. Onları yerde sürünen solucanlar ve böcekler, kuyunun taş boğazında yaşayan kara yaratıklar için şıngırdatabilirdi. Maymun orada çürüyecekti. İçindeki iğrenç dişli çarklar ve yaylar paslanacaktı. Orada ölecekti maymun. Karanlıkta, çamurun içinde. Örümcekler ona bir kefen öreceklerdi.

Ama maymun geri gelmişti işte.

Hal kuyunun ağzını tekrar ağır ağır kapattı. O gün yaptığı gibi. Kulaklarında maymunun zilleri çınlıyordu sanki. *Çın-çın-çın-çın, kim öldü, Hal? Terry mi? Dennis mi? Yoksa Petey mi, Hal? En sevdiğin Petey değil mi? O mu öldü? Çın-çın-çın...*

"Bırak *onu!*"

Petey irkilerek maymunu elinden düşürdü. Hal karabasan gibi bir an, oyuncağın bu biçimde sarsılması yüzünden mekanizmasının çalışacağını ve zillerin şıngırdayarak birbirine vuracağını sandı.

"Beni korkuttun baba."

"Çok üzgünüm. Ama onunla oynamanı istemiyorum."

Ötekiler sinemaya gitmişlerdi. Hal motele onlardan daha erken döneceğini sanmıştı. Ama evde düşündüğünden daha uzun süre kalmıştı. Eski, nefret dolu anılar kendilerine özgü, sonsuz zaman boyutunda ilerliyor gibiydi.

Şimdi Terry, Dennis'in yanına oturmuş, televizyonda *Beverly Hillibillies* programını seyrediyordu. Eski bozuk filmi dikkatle, ama biraz da sersemce izlemesinden, yine Valium almış olduğu anlaşılıyordu. Dennis bir pop dergisi okuyor, Petey ise yere bağdaş kurmuş, maymunla oynuyordu.

Petey, "Oyuncak zaten çalışmıyor," dedi.

Hal, Dennis maymunu o yüzden Petey'ye vermiştir, diye düşündü. Sonra da utandı ve kendi kendisine kızdı. Dennis'e karşı kontrol edemediği bir düşmanlık duyuyordu. Gitgide artıyordu bu. Ama sonradan kendisini alçalmış ve ezik hissediyordu. Ve çaresiz.

Hal, "Öyle," dedi. "Eski bir oyuncak o. Götürüp atacağım. Maymunu bana ver." Elini uzattı. Endişelenmiş olan Petey, oyuncağı ona verdi.

Dennis, annesine, "Babam lanet bir şizofrene benzemeye başladı," dedi.

Hal ne olduğunu anlamadan kendisini odanın ortasında buldu. Elindeki maymun, sanki hareketini onaylıyormuş gibi sırıtıyordu. Hal, Dennis'i gömleğinden yakalayıp yerinden kaldırdı. Dikişlerden biri sökülürken hafif bir çıtırtı oldu. Dennis şaşkınlık içindeydi. Yüzünde komik denilebilecek bir ifade vardı. Dergisi yere düştü

"Hal!" Terry'nin sesi bir çığlık gibiydi. Petey irileşmiş gözlerle onlara bakıyordu.

Hal, Dennis'i sürükleyerek dışarı çıkarttı. Kapıyı gürültüyle kapadı ve oğlunu kapıya yasladı. Çocuğun yüzünde korku dolu bir ifade belirmeye başlıyordu. Hal, "Senin bir sorunun var," diye homurdandı. "Ağzınla ilgili bir sorun."

"Bırak beni! Gömleğimi yırttın! Sen..."

Hal çocuğu tekrar kapıya çarptı. "Evet, gerçekten ağzınla ilgili önemli bir derdin var. Bunu okulda mı öğrendin? Yoksa esrar içtiğin o yerde mi?"

Dennis kızardı. Yüzü suçluluk duygusuyla bir an çirkinleşti. Sonra, "Eğer işinden kovulmasaydın, o rezil okula gitmek zorunda kalmazdım!" diye bağırdı.

Hal, Dennis'i yine kapıya çarptı. "Ben kovulmadım. Çalışanların sayısını azaltmaya karar vermişlerdi. Bunu sen de biliyorsun. Bu konuda ileri geri konuşmanı da istemiyorum. Sorunların mı var? Öyleyse dünyaya hoş geldin, Dennis. Ama her şeyin suçunu bana yükleme! Yemek yiyorsun. Aç açıkta değilsin. On iki yaşındasın. On iki yaşındaki bir çocuğun ukalalıklarını dinleyemem!" Adam her sözü, çocuğu burun buruna gelinceye kadar kendisine çekerek, sonra da kapıya vurarak tane tane söylüyordu. Onu yaralayacak kadar sert vurmuyordu. Ama Dennis korkmuştu. Teksas'a geldiklerinden beri babası ona elini sürmemişti. Dennis, küçük bir oğlan çocuğunun anırmaya benzeyen sağlıklı hıçkırıklarıyla sarsılmaya başladı.

Yüzü yer yer kızarmış, yüz hatları çarpılmıştı. "İyi ya, beni döv!" diye bağırdı. "Canın istiyorsa beni dövebilirsin. Benden ne kadar çok nefret ettiğini biliyorum."

"Senden nefret etmiyorum... Seni çok seviyorum, Dennis. Ama senin babanım. Ya sen bana saygı gösterirsin ya da ben seni ezip geçerim."

Dennis, babasının elinden kurtulmaya çalıştı. Hal oğlunu kendisine çekip ona sarıldı. Dennis bir an karşı koymaya çalıştı. Sonra da yüzünü Hal'ın gömleğine gömerek, bitkin düşmüş gibi hıçkırdı. Hal yıllardır iki çocuğunun da böyle ağladıklarını duymamıştı. Gözlerini kapattı. Kendisi de bitkin haldeydi.

Terry içeriden kapıya vurmaya başladı. "Yapma, Hal. Çocuğa ne yapıyorsan, bundan vazgeç!"

Hal, "Dennis'i öldürmüyorum," dedi. "Sen karışma Terry."

"Buraya bak..."

Dennis, "Benim bir şeyim yok, anne," dedi. Yüzünü babasının göğsüne dayamış olduğu için sesi boğuk çıkmıştı.

Hal, karısının bir an şaşkın şaşkın beklediğini fark etti. Sonra Terry kapıdan uzaklaştı. Hal yine oğluna baktı.

Dennis istemeye istemeye, "Senin hakkında ileri geri konuştuğum için özür dilerim baba," diye mırıldandı.

"Pekâlâ. Bunu teşekkürlerimle kabul ediyorum. Gelecek hafta eve döneceğiz. İk-üç gün bekleyeceğim, Dennis. Ondan sonra çekmecelerinin hepsini arayacağım. Görmemi istemediğin bir şey varsa, onu hemen at."

Dennis'in yüzünde yine suçluluk ifadesi belirdi. Çocuk gözlerini babasından kaçırarak elinin tersiyle burnunu sildi.

"Artık gidebilir miyim?" Dennis yine suratsızlaşmıştı.

Hal, "Tabii," diyerek oğlunu bıraktı. *Yazın onunla kamp yapmalıyız,* diye düşünüyordu. *Sadece ikimiz. Will amca da Bill ve benimle balığa çıkardı. Benim de aynı şeyi yapmam iyi olur. Ona yaklaşmalıyım. Elimden geleni yapmalıyım.*

Boş motel odasında yatağa ilişerek maymuna baktı. O yaratık, *Dennis'le birbirinize bir daha hiç yakın olamayacaksınız Hal,* der gibi gülüyordu. *Bundan emin olabilirsin. Ben geri döndüm. Döneceğimi sen de biliyordun zaten.*

Hal o akşam banyoda dişlerini fırçalarken kendi kendine, "Maymun yine o kutudaydı," dedi. "Aynı kutuda nasıl olabilir?" Fırça yukarı kayarak diş etlerini acıttı. Hal yüzünü buruşturdu.

Maymunu ilk gördüğünde henüz dört yaşındaydı. Bill de altı. Ortalarda gözükmeyen babaları, Hartford'da bir ev almıştı. Onlarındı burası. Sonra adam ya ölmüş ya da dünyanın orta yerindeki bir deliğe düşerek gözden kaybolmuştu. Anneleri Holmes Uçak Şirketi'nde sekreter olarak çalışıyordu. Westville'deki helikopter fabrikasında. Çocuklara değişik kişiler bakıyorlardı. Ama o sırada çocuk bakıcıları, artık sadece Hal'le ilgileniyorlardı. Bill ilkokula başlamıştı. Çocuk bakıcılarından hiçbiri uzun süre çalışmıyordu. Gebe kalıyor ve sevgilileriyle evleniyorlardı. Ya da Holmes'da iş

buluyorlardı. Bazen de Bayan Shelburn onların yemeklere koyduğu şeriyi ya da özel bir gün için sakladığı konyağı içtiklerini fark ediyordu. Bakıcılardan çoğu yemek yemek ve yatmaktan başka bir şey düşünmeyen birtakım kafasız kızlardı. Hiçbiri de Hal'e annesinin yaptığı gibi masal okumuyordu.

O uzun kış boyunca Hal'e Beulah adında, iriyarı bir zenci kız baktı. Beulah annesinin önünde Hal'e adeta tapıyor, o yokken de çocuğu çimdikliyordu. Ama Hal, Beulah'ı seviyordu yine de. Kız arada sırada çocuğa gerçek polisiye olaylarla ilgili dergilerden yazılar okuyordu. (Beulah oturma odasının gündüze özgü sessizliğinde, ürkütücü bir sesle, "Ölüm, kızıl saçlı güzeli yakaladı," diye okuyor ve ağzına bir çikolata daha atıyordu. Hal ise ciddi ciddi dergideki bulanık resme bakıyor ve sütünü içiyordu.) Sonradan olanların en acı yanı da, kızdan hoşlanmasıydı.

Hal, maymunu soğuk ve kasvetli bir mart gününde buldu. Hava kapalıydı. Camlara zaman zaman yağmurla karışık kar taneleri çarpıyordu. Beulah kanepede uykuya dalmıştı. Koca göğüslerinin üzerinde ortası açılmış bir *Hikâyem* dergisi çadır gibi duruyordu.

Hal, babasının eşyalarına bakmak için yavaşça arka taraftaki dolaba gitti.

Arka dolap ikinci katın bir yanında boydan boya uzanıyordu. İçeriye küçük bir kapıdan girilirdi. Tavşan deliğine benzeyen bu kapı, çocukların odasına açılıyordu. Bill'in karyolasının bulunduğu tarafa. İki kardeş de o dolaba girmekten hoşlanırdı. Oysa içerisi kışın çok soğuk, yazın da şakır şakır terletecek kadar sıcak olurdu. Uzun ve dar dolap yine de rahat bir yerdi. Üstelik ilginç eşyalarla doluydu. Ne kadar çok şeye bakarsanız bakın, dolaptaki bütün eşyaları göremiyordunuz yine de. Bill'le Hal defalarca cumartesi öğleden sonrasını burada geçirmişlerdi. Birbirleriyle pek konuşmaz, sandıklardan eşyaları teker teker çıkararak incelerlerdi. Bunları uzun süre evirip çevirip sonra da yine sandığa koyarlardı. Şimdi Hal, ortadan kaybolan babalarıyla iletişim kurabilmek için pek fazla çaba göstermediklerini düşünüyordu.

Babaları şileplerde çalışan bir kaptandı. Dolapta deste deste harita vardı. Bazı yerlerine düzgün dairelerle işaret konmuştu. Her birinin ortasında da pusula ibresinin yönünü gösteren bir işaret bulunuyordu. Dolaba *Barron'un Kaptanlık Rehberi* adlı, yirmi ciltlik bir kitap da atılmıştı. Dürbünle uzun süre baktığınız zaman gözleriniz yanmaya başlıyordu. Türlü limanlardan alınmış turistik eşyalar yığın yığındı. Lastikten Hawaii bebekleri, yırtık kurdelesinde "Bir Kız Bul" yazılı, siyah kartondan yapılmış bir melon şapka, içinde küçük bir Eyfel Kulesi bulunan bir cam küre... Zarflara yabancı ülkelerin pulları özenle yerleştirilmişti. Yabancı paralar da öyle. Hawaii'nin Maui Adası'ndan getirilmiş kaya örnekleri bir köşede duruyordu. Simsiyah, cam gibi şeylerdi bunlar. Uğursuz bir görünüşleri vardı.

O gün karla karışık yağmur insanı hipnotize eden tıkırtılarla dama yağarken, Hal de eşyaları karıştıra karıştıra dolabın dibine kadar gitti. Bir kutuyu yana itti. Ve bunun arkasında bir kutu daha olduğunu gördü. Kutunun içinden cam gibi parlayan bir çift ela göz bakıyordu. Hal irkildi ve biraz geriledi. Bir yamyamla karşılaşmış gibi kalbi çarpıyordu. Sonra sessizliği fark etti. Gözlerin cam olduğunu da. O zaman kutudakinin bir oyuncak olduğunu anladı. Tekrar ilerleyerek oyuncağı kutudan dikkatle çıkardı.

Maymun sarı ışıkta dişlerini göstererek gülümsüyordu. Zilleri iki yana açılmıştı.

Çok sevinen Hal, maymunu bir sağa bir sola çeviriyor, tüylü postunun kırıştığını hissediyordu. Maymunun garip gülümsemesi de hoşuna gitmişti. Başka bir şey daha yok muydu? Daha fark edemeden belirip kaybolan, hemen hemen içgüdüsel bir tiksinti? Belki gerçekten vardı. Ama bu kadar eski anıları düşünürken, hafızanıza fazla güvenmemeye çalışmanız gerekirdi. Ama... Hal aynı ifadeyi evin tavan arasında Petey'nin yüzünde de görmemiş miydi?

Küçük Hal maymunun sırtına takılı anahtarı görüp çevirdi. Kolayca dönmüş, zembereğin sarıldığını belirten şıkırtılar duyulmamıştı. Demek ki zembereği boşalmıştı maymunun. Bozuk da olsa, güzel bir oyuncaktı.

Hal maymunla oynamak için onu oturma odasına götürdü.

Beulah uyanarak, "O da nesi?" diye sordu.

Hal, "Hiç," dedi. "Dolapta buldum."

Daha sonra maymunu ağabeyiyle paylaştıkları odada, kendi tarafındaki rafın üzerine koydu. Lassie'nin resimleri olan boyama kitabının üstüne. Maymun, zilleri elinde, karşıya bakıyordu. Oyuncak kırıktı ama maymun yine de gülümsüyordu. Hal o gece sıkıntılı bir rüyadan uyandı. Sıkışmıştı. Yataktan kalkıp koridordaki banyoya gitti. Bill örtülerin altında bir yığına benziyor ve düzgünce soluyordu.

Hal odaya döndü. Ayakta uyuyacaktı neredeyse... Sonra birden, maymun karanlıkta zillerini birbirine vurmaya başladı.

Çın-çın-çın-çın...

Hal'in uykusu açılıverdi. Sanki biri soğuk ve ıslak bir havluyla yüzüne vurmuştu. Yüreği ağzına geldi. Gırtlağından fare cıyaklamasına benzeyen hafif bir ses yükseldi. Büyümüş gözlerle maymuna bakıyor, dudakları titriyordu.

Çın-çın-çın-çın...

Maymun, rafta kamburunu çıkarmış sallanıyordu. Dudakları gerilip büzülüyordu. Bir yamyamınkini andıran iri dişleri parlıyordu. İğrenç bir neşesi vardı maymunun.

Hal, "Dur," diye fısıldadı.

Ağabeyi yatağında dönerek bir kez horladı. Her taraf sessizdi... Maymun dışında. Ziller şangırdayarak birbirine vuruyordu. Herhalde bu gürültü ağabeyini, annesini, bütün dünyayı uyandıracaktı. Ölüleri bile kaldırırdı o ses.

Çın-çın-çın-çın...

Hal maymuna doğru gitti. Bir yolunu bulup oyuncağı durdurmak istiyordu. Kurması bitene kadar elini iki zilin arasına sokabilirdi. Ama maymun kendi kendine durdu. Zilleri son bir kez vurdu. *Çın!* Sonra ellerini ağır ağır birbirinden uzaklaştırarak ilk durumunu aldı. Pirinç ziller gölgelerin arasında ışıldıyor, maymun kirli, sarımsı dişlerini göstererek sırıtıyordu.

Ev yine sessizliğe gömülmüştü. Annesi de yatağında dönerek Bill gibi bir kez horladı. Hal kendi yatağına girdi ve örtüleri kafasına çekti. Kalbi hâlâ hızlı hızlı çarpıyordu. *Maymunu yarın tekrar dolaba koyacağım,* dedi kendi kendine. *Onu istemiyorum.*

Ama ertesi sabah maymunu dolaba koymayı unuttu. Çünkü annesi o gün işe gitmedi. Beulah ölmüştü. Annesi Bill'le Hal'e olanları anlatmadı pek. Sadece, "Bir kaza olmuş," dedi. "Korkunç bir kaza." Ama o gün akşamüzeri Bill okuldan eve dönerken bir gazete aldı. Bunun dördüncü sayfasını gömleğinin altına sokarak odalarına çıkardı. Anneleri mutfakta akşam yemeğini hazırlarken, Bill de duraklaya duraklaya haberi kardeşine okudu. Ama başlıkları Hal de sökebiliyordu. "İki kişi evlerinde vurularak öldürüldü. Beulah McCaffery (19) ve Sally Tremont (20) oturdukları dairede bir tartışma sonucu vurularak öldürülmüşlerdi. Tartışma Çin yemeğini kimin gidip alacağı konusunda çıkmış ve Bayan McCaffery'nin sevgilisi Leonard White (25) iki kızı da vurmuştur. Bayan Tremont hastanede ölmüştür, Beulah McCaffery ise cinayet yerinde."

Sanki Beulah kendi dedektif dergilerinden birinin içine girip gözden kaybolmuştu. Hal Shelburn böyle düşünüyordu. Buzdan bir el sırtından yukarıya doğru kaydı. Sonra kalbinin çevresinde bir daire çizdi. Çocuk, cinayetin maymunun zilleri çaldığı sırada işlenmiş olduğunu anladı...

Terry uykulu uykulu sesleniyordu. "Yatacak mısın?"

Hal diş macununu lavaboya tükürerek ağzını çalkaladı. "Evet."

Maymunu daha önce bavuluna tıkmıştı. Bavulu kilitlemeyi de unutmamıştı. İki-üç gün sonra uçakla Teksas'a döneceklerdi. Yola çıkmadan o lanetli şeyi tamamen ortadan kaldıracaktı.

Bir yolunu bulacaktı bunun.

Terry karanlıkta, "Dennis'e çok sert davrandın," diye mırıldandı.

"Sert davranmakta geç bile kaldım. Çocuk sürükleniyor. Ayağı kaysın istemiyorum."

"Psikolojisi açısından, babaca bir otorite kurmak için çocuğu dövmenin..."

"Tanrı aşkına, Terry! Ben Dennis'i dövmedim!"

"...bir yararı olmaz."

Hal öfkeyle, "Bana grup tedavisi sırasında söylenen sözleri yineleyip durma," diye homurdandı.

"Bu konuyu tartışmak istemediğin anlaşılıyor." Terry'nin sesi soğuktu.

"Dennis'e esrarı evden atmasını da söyledim."

"Öyle mi?" Kadının sesinde endişe vardı şimdi. "Bu ültimatomu nasıl karşıladı? Ne söyledi?"

"Yapma Terry. Çocuk ne söyleyebilirdi ki? Seni kovuyorum mu diyecekti?"

"Hal, neyin var senin? Sen böyle değildin. Ne oldu?"

Adam bavuluna kilitlediği maymunu düşünerek, "Hiçbir şey olmadı," dedi. Bir yandan da kendi kendine, *Maymun zilleri vurmaya başlarsa, sesi duyabilecek miyim?* diye soruyordu. *Evet, duyacağım kesin. Ses biraz boğuk çıkacak ama yine de işiteceğim. Maymun zilleri birbirine vurarak birinin felakete uğrayacağını haber verecek. Beulah, Johnny McCabe, Will amcanın köpeği Papatya gibi. Çın-çın-çın, Hal sen misin?* Hal sonra karısına, "Sadece sinirlerim gergin," dedi.

"Bütün derdinin bu olduğunu umarım. Çünkü halinden hiç hoşlanmıyorum."

"Öyle mi?" Bu sözler Hal'in ağzından kaçıvermişti. Onları durduramamıştı. Galiba durdurmak da istememişti. "Bir Valium daha al. O zaman her şeyi tozpembe görürsün."

Karısının soluğunu tuttuğunu, sonra da titrekçe verdiğini duydu. Belki Terry'yi avutabilirdi. Ama kendi içi rahat değildi. Dehşet vardı içinde. Maymunu attıktan, onu ortadan kaldırdıktan sonra her şey yoluna girecekti. *Tanrım, yalvarırım o maymunu başımdan atmama izin ver.*

Hal uzun bir süre uyuyamadı. Ancak dışarıda gökyüzü grileşirken daldı. Ama artık maymunu ortadan nasıl kaldıracağını bildiğini düşünüyordu.

Maymunu ikinci kez Bill buldu.

Beulah McCaffery'nin cinayet yerinde ölmesinden bir buçuk yıl sonra. Yazdı. Hal anaokulunu bitirmişti.

Çocuk bahçede oyun oynadıktan sonra içeri girerken annesi, "Ellerini yıka senyor," dedi. "Domuz gibi kokuyorsun." Kadın verandada oturmuş buzlu çay içiyor ve kitap okuyordu. O da tatildeydi. İki haftalık izni vardı.

Hal ellerini çabucak soğuk suya tuttu ve havluda kirli izler bırakarak kuruladı. "Bill nerede?"

"Yukarıda. Ona odasının kendisine ait olan bölümünü temizlemesini söyle. Berbat orası."

Böyle durumlarda kötü haber taşımaktan hoşlanan Hal, hızla merdivenden çıktı. Bill odada yere oturmuştu. Dolabın tavşan deliği kadar küçük olan kapısı açıktı. Maymun çocuğun elindeydi.

Hal hemen, "O bozuk!" diye bağırdı.

Endişelenmişti. Oysa o gece tuvaletten döndüğünü ve maymunun zilleri vurmaya başladığını hayal meyal anımsıyordu. Ondan bir hafta kadar sonra Beulah ve maymunla ilgili kötü bir düş görmüştü. İyi anımsamıyordu ama haykırarak uyanmış ve bir an göğsünün üstündeki yumuşak ağırlığın maymun olduğunu sanmıştı. Gözlerini açarsa, onun kendisine güleceğini düşünmüştü. Oysa o yumuşak ağırlık Hal'in paniğe kapılarak sarıldığı yastıktı. Annesi gelip onu yatıştırmaya çalışmıştı. Hal'e su getirmiş ve çocuğa iki tane turuncumsu bebek aspirini içirmişti. Aspirin de çocukluk çağının sıkıntılı anlarında kullanılan bir tür Valium'du işte. Genç kadın oğlunun karabasan görmesine Beulah'ın ölümünün neden olduğunu düşünmüştü. Gerçekten de öyleydi ama onun sandığı nedenden değil.

Hal artık bu olayları pek anımsayamıyordu. Ama maymun hâlâ onu korkutuyordu. Özellikle de zilleri ve dişleri.

Bill, "Bunu biliyorum," diyerek maymunu bir yana attı. "Aptal bir şey." Maymun, Billy'nin yatağına düştü. Şimdi zillerini kaldırmış, gözleri tavana dikili, öyle yatıyordu. Bu Hal'in hiç hoşuna gitmedi. Bill ekledi. "Teddy'ye gidip o çubuğa geçirilmiş şekerlerden alalım mı?"

Hal, "Cep harçlığımı harcadım bile," diye yanıt verdi. "Zaten annem de odanın sana ait olan bölümünü temizlemen gerektiğini söyledi."

Bill, "Bunu daha sonra yaparım," dedi. "Sana da istersen beş sent borç verebilirim." Bill bazen Kızılderilicilik oynarlarken kardeşinin canını yakmaktan kaçınmazdı. Hatta durup dururken ona çelme takar ya da vururdu. Ama çoğu zaman iyi davranırdı.

Hal minnetle, "İşte bu iyi," diye gülümsedi. "Ama önce şu bozuk maymunu dolaba koyayım. Olur mu?"

"Boş ver." Bill ayağa kalktı. "Hemen gidelim."

Hal de ağabeyini dinledi. Bill'in ruh durumu sık sık değişirdi. Hal maymunu dolaba kaldırmakta diretseydi, belki de o şekeri yiyemeyecekti. İki kardeş Teddy'ye giderek o saplı şekerlerden aldılar. Bunlar sıradan şekerler değildi. Böğürtlenle yapılmıştı. Sonra parka gittiler. Bazı çocuklar beyzbol oynamaya hazırlanıyorlardı. Hal oyuna katılamayacak kadar küçüktü. Dışarıda oturarak şekerini emdi ve büyüklerin, "Çin gölü" dedikleri vuruşlar sırasında kaçan topları tuttu. İki kardeş eve ancak hava kararırken döndüler. Annesi Hal'i havluyu kirlettiği, Bill'i de odasını toplamadığı için biraz patakladı. Akşam yemeğinden sonra televizyon seyrettiler. Hal maymunu tamamen unuttu. Maymun nasılsa Billy'nin rafına çıkmıştı. Şimdi Bill Boyd'un yolladığı imzalı resmin yanında duruyordu. Ve hemen hemen iki yıla yakın bir süre orada kaldı.

Hal yedisine bastığı sırada, bebek bakıcıları artık fazla lüks sayılıyordu. Bayan Shelburn her sabah evden ayrılırken, "Bill, kardeşinle ilgilen," diyordu.

Ama bir gün Bill'in derslerden sonra okulda kalması gerekti. Hal yalnız başına eve döndü. Her köşede duruyor, araba gelip

gelmediğini anlamak için iki tarafa da bakıyordu. Sonra bir koşucu gibi sırtını kamburlaştırarak hızla karşıya geçiyordu. Hal paspasın altındaki anahtarı alarak eve girdi ve bir bardak süt içmek için doğruca mutfağa gitti. Buzdolabından süt şişesini aldı. Ama şişe birden kayarak elinden düştü ve cam parçaları yerlere saçıldı. Çünkü yukarıdan, yatak odalarından bir ses gelmişti.

Çın-çın-çın! Çın-çan-çın, merhaba Hal. Hoş geldin. Aklıma gelmişken, bu kez sıra sende mi? Seni de 'cinayet yerinde' ölü mü bulacaklar?

Hal dönüp odaya koştu. Maymun, Bill'in rafında duruyor ve sanki ona bakıyordu. Bill Boyd'un imzalı resmini raftan ağabeyinin yatağına yuvarlamıştı. Şimdi fotoğraf tersine dönmüş, örtünün üzerinde duruyordu. Maymun sallanıyor, gülüyor ve zilleri birbirine vuruyordu. Hal oyuncağa ağır ağır yaklaştı. Yanına gitmek istemiyordu, ama maymun sanki onu çekiyordu. Maymun zilleri iki yana uzatıyor, sonra birbirine vuruyordu. Oyuncağa yaklaştığında, maymunun karnında çalışan dişli çarkların tıkırtısını duydu.

Hal dehşet ve tiksintiyle bağırarak maymunu bir vuruşta raftan yere attı. Tıpkı bir böceğe yapıldığı gibi. Maymun, Bill'in yastığına çarpıp yere düştü. "Çın çın çın" diye zilleri vuruyor, dudakları gerilip büzülüyordu. Pencereden giren güneşte sırtüstü yatıyordu. Nisan sonlarında bir gündü.

Hal maymuna bir tekme attı. Olanca gücüyle hem de. Ve bu kez öfkeyle bağırdı. Kurmalı maymun yerde kaydı, duvardan sekti ve hareketsiz kaldı. Hal durmuş ona bakıyordu. Yumruklarını sıkmıştı, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Maymun çocuğa küstahça gülüyordu. Bir gözüne güneş ışınları geliyordu. Maymun, ona sanki, *Beni istediğin kadar tekmele,* diyordu. *Ben yaylar, zemberekler ve dişli çarklardan yapılmış bir şeyim. Bana canının istediği kadar tekme at. Ben gerçek değilim. Kurmalı, garip bir maymunum. Hepsi bu kadar. Ve şimdi kim öldü? Helikopter fabrikasında bir patlama oldu! Şimdi kanlı bir bowling topu gibi havaya yükselen kafa kimin? Göz yerlerinde çukurlar var. Bu annenin kafası mı, Hal? Vayy! Annenin kafası ne de*

güzel uçuyor. Ama istersen Brook Sokağı'nın köşesine bir göz atalım, Hal. Araba çok hızlı geliyor. Şoför de sarhoş. Eh, artık dünyadan bir Bill eksildi. Çatırtıyı duydun mu? Tekerlek kafasının üstünden geçip beyni kulaklarından fırladığında çıkan çatırtıyı? Evet mi? Hayır mı? Belki mi? Bana sorma. Ben bir şey bilmiyorum. Bilemem. Benim bütün bildiğim, bu zilleri birbirine vurmak. Çın çın çın! Olay yerinde ölmüş olan kim, Hal? Annen mi? Ağabeyin mi? Yoksa sen misin, Hal? Sen misin?

Hal yine maymuna doğru atıldı. Bu kez onu ayaklarının altında çiğneyecekti. Yaylar, dişliler fırlayıncaya, o korkunç cam gözleri yerde yuvarlanıncaya kadar üzerinde tepinecekti. Ama tam maymuna yaklaştığı sırada, yaratık zilleri birbirine yavaşça vurdu. *Çınn...* İçindeki zemberek son bir kez hafifçe oynamıştı. Sanki sivri bir buz parçası Hal'in kalbine saplandı. Çocuğun öfkesi geçti. Şimdi dehşetten midesi bulanıyordu. Maymun bunu biliyor gibiydi. Sırıtışı ne kadar da neşeliydi.

Hal maymunu aldı. Oyuncağı baş ve işaretparmaklarıyla tutmuştu. Taşıdığı bir cesetmiş gibi, dudakları tiksintiyle bükülmüştü. Hayvanın havı dökülmüş, sahte kürkten postu parmaklarına sıcak geliyordu. Sanki maymunun ateşi vardı. Hal titreyen eliyle arkadaki dolabın küçük kapısını açtı ve ışığı yaktı. Üst üste konulmuş kutuların, gemicilikle ilgili kitapların ve kimyasal maddeler kokan fotoğraf albümlerinin, turistik eşyaların ve eski giysilerin arasından emekleyerek ilerlerken, maymun ona gülümsüyordu. *Yine zilleri çalmaya başlarsa çıldırırım,* diye düşünüyordu. *Zilleri çalar ve elimde oynarsa, haykırırım. Bağırırsam bu yaratık sırıtmaktan vazgeçer, kahkahalar atar. Bana güler. O zaman çıldırırım. Beni burada bulurlar. Ağzımdan salyalar akarken deli gibi gülerim. Çıldırırım! Ah, Tanrım, yalvarırım, çıldırmayayım...*

Dolabın dip tarafındaki iki kutuyu yana itti. Bunlardan biri devrildi, içindekiler yere saçıldı. Maymunu en dipteki eski kutusuna tıktı. Hayvan sanki sonunda yuvasına kavuşmuş gibi sırtüstü yatıyordu. Zilleri yanlara uzatmıştı. Sanki yenilen yine Hal'miş gibi sırıtıyordu. Ter içinde sürünerek geri döndü. Hem yanıyor hem donuyordu. Hem bir alev hem bir buz parçasıydı

sanki. Zillerin sesini bekliyordu. Ziller çınladığı an maymun da kutusundan fırlayacak, bir hamamböceği gibi ona doğru gelecekti. Dişli çarkları çatırdayacak, zilleri şangırdayacaktı ve...

Bunların hiçbiri olmadı. Işığı söndürdü ve dolabın küçük kapısını çarparak kapattı, soluk soluğa kapıya yaslandı. Sonunda kendisini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Aşağı inerken bacakları lastiğe dönüşmüş gibiydi. Boş bir kesekâğıdı bulup kırılan süt şişesinin sivri parçalarını topladı. Bir yandan da, *Yoksa elimi mi keseceğim,* diye düşünüyordu. *Kan kaybından ölecek miyim? O zillerin şıngırtısı bunu mu belirtiyordu?* Ama elini kesmedi. Bir bezle yerdeki sütü sildi. Sonra oturup beklemeye başladı. Annesi ve ağabeyi eve dönecekler miydi?

Önce annesi geldi. "Bill nerde?"

Artık Bill'in öldüğüne iyice inanan Hal, alçak ve ifadesiz bir sesle okuldaki temsille ilgili toplantıyı anlattı. Ama aslında Bill'in çok gecikmiş olduğunu biliyordu. "Toplantı uzadıysa bile ağabeyimin yine de yarım saat önce eve dönmüş olması gerekirdi."

Annesi merakla ona baktı. Tam ne olduğunu soracağı sırada kapı açıldı ve Bill içeri girdi. Ama aslında Bill değildi bu. Bill'in hayaletiydi. Çocuğun rengi uçmuştu.

Bayan Shelburn, "Ne oldu?" diye bağırdı. "Bill, ne var?"

Bill ağlamaya başladı. Hikâyeyi gözyaşları içinde anlatabildi. "Bir araba... Arkadaşım Charles Silverman'la toplantıdan çıktık, birlikte evlerimize dönecektik. Bir araba Brook Sokağı'nın köşesini müthiş bir hızla döndü. Charlie donmuş gibi kalakaldı. Elini çektim ama sonra parmakları avucumdan kaydı. Ve araba..."

Bill anırır gibi yüksek sesle hıçkırmaya başladı. Sinir krizi geçiriyordu. Annesi ona sarılarak çocuğu iki yana sallamaya başladı. Hal verandaya doğru baktı. Orada iki polis bekliyordu. Bill'i eve getirdikleri polis arabası da kaldırımın yanında duruyordu. Sonra Hal de ağlamaya başladı... Ama rahatladığı için...

Şimdi karabasan görme sırası Bill'e gelmişti. Charlie Silverman bu düşlerde tekrar tekrar ölüyordu. Kırmızı kovboy çizmele-

ri ayağından fırlıyor ve sarhoşun kullandığı eski arabanın kaportasına düşüyordu. Charlie Silverman'ın kafası ön cama şiddetle çarpıyor ve parça parça oluyordu. Milford'da bir şekerci dükkânı olan sarhoş, tutuklandıktan kısa bir süre sonra kalp krizi geçirdi. Belki de buna, çocuğun beyninin, pantolonuna yapışan parçaları neden olmuştu. Avukatı dava sırasında, "Bu adam zaten yeteri kadar cezalandırıldı" konusunu başarıyla işledi. Sarhoş altmış gün hapse mahkûm oldu. Ama cezası ertelendi. Artık Connecticut Eyaleti'nde beş yıl araba kullanamayacaktı. Bill Shelburn'un karabasanları da beş yıl kadar sürdü. Maymun yine arka dolaptaydı. Bill oyuncağın rafta olmadığını fark etmedi hiçbir zaman. Ya da fark etti ama konuyu açmadı.

Hal bir süre kendisini güvende hissetti. Maymunu unutmaya başladı hatta. Ya da bunun sadece bir karabasan olduğuna inandı. Ne var ki annesinin öldüğü gün, Hal okuldan eve döndüğünde maymun yine raftaydı. Zillerini hazır tutuyor ve sırıtıyordu.

Hal oyuncağa ağır ağır yaklaştı. Sanki yürüyen kendisi değildi. Ya da maymunu görür görmez kendisi de kurmalı bir oyuncağa dönmüştü. Yaratığı almak için elini uzattı. Kürkün elinin altında kırıştığını hissetti. Ama hayal meyal oldu bunlar. Sanki biri ona yüksek dozda Novacain vermiş gibi. Soluklarını duyabiliyordu. Çabuk çabuk, kuru bir hışırtı çıkararak soluk alıyordu. Saman yığınlarını havalandıran rüzgârın sesine benziyordu solukları.

Hal oyuncağın anahtarına uzandı. Yıllar sonra, "O uyuşukça merakım, içinde tek kurşun olan bir tabancanın namlusunu titreyen gözkapağına dayayarak tetiği çeken bir adamınkine benziyordu," diye düşünecekti.

Yapma... Ona dokunma... Alıp bir yere at... Ona elini sürme...

Hal anahtarı çevirdi. Zemberek sıkışırken çıkan o hafif şıkırtıları duydu. Anahtarı bıraktığında, maymun zilleri birbirine vurmaya başladı. Canlı gibi eğilip doğruluyordu. Canlıydı bu. Elinde iğrenç bir yamyam gibi kıvrılıp bükülüyordu. Ve postunun altında sanki dişli çarklar dönmüyor, hayvanın kalbi çarpıyordu.

Hal inleyerek maymunu yere attı. Geri geri gitti. Avuçlarını ağzına dayamıştı, tırnakları gözlerinin altına batıyordu. Bir şeye takılıp sendeledi. Az kalsın dengesini kaybediyordu. Düşerse, tam maymunun yanına serilecekti. İrileşen mavi gözleriyle yaratığın camdan yapılmış, ela gözlerinin içine bakacaktı. Kendini kapıdan dışarı attı, bir süre koridorda duvara yaslanıp durdu. Sonra birden banyoya koştu ve kusmaya başladı.

Ölüm haberini helikopter fabrikasında çalışan Bayan Stukey getirdi. Bitmek bilmeyen ilk iki gece boyunca da iki kardeşle kaldı. Sonra İda yenge Maine'den geldi. Anneleri akşamüzeri beyninde bir damar tıkandığı için ölmüştü. Elinde karton bir bardakla su soğutucusunun önünde dururken, sanki vurulmuş gibi birden yere yığılmıştı. Karton bardak hâlâ parmaklarının arasındaydı. Kadın öbür eliyle soğutucuyu çekmiş ve su damacanası da onunla birlikte yere yuvarlanmıştı. Parça parça olmuştu damacana... Koşarak gelen fabrika doktoru, Bayan Shelburn'un daha yere düşmeden öldüğünü söyleyecekti daha sonra. Bunlardan çocuklara hiçbir zaman söz edilmedi. Ama Hal her şeyi biliyordu zaten. Annesinin ölümünü izleyen o uzun gecelerde tekrar tekrar aynı karabasanı görüyordu.

Bill ona, "Hâlâ uyumakta zorluk mu çekiyorsun, kardeşim?" diye sordu. Hal de kendi kendine, "Yatakta çırpınmama ve o karabasanlara annemin ani ölümünün neden olduğunu sanıyor," dedi. "Bu doğru... Ama bir dereceye kadar..." Hal müthiş bir suçluluk duygusunun altında eziliyordu. Okuldan döndüğü o güneşli akşamüzeri, maymunu kurarak annesini öldürdüğünü biliyordu.

Hal sonunda derin bir uykuya daldı. Uyandığı zaman saat öğleye yaklaşıyordu. Petey odanın köşesindeki koltukta bağdaş kurmuş, televizyondaki bir oyun programını seyrediyor ve dilimlere ayırdığı bir portakalı yiyordu.

Hal doğrularak ayaklarını yere bastı. Kendisini sanki biri bir yumrukta bayıltmış gibi hissediyordu. Aynı kişi onu yine yum-

ruklayarak ayıltmıştı. Şakakları zonkluyordu. "Annen nerde, Petey?" Yataktan kalktı. Petey başını çevirip ona baktı. "Dennis'le alışverişe çıktılar. Sen her zaman uykunda konuşur musun baba?"

Hal tedirgin olmuştu. "Hayır. Neler söyledim?"

"Pek anlayamadım. Ama biraz korktum."

Hal, "İşte artık aklım başımda," dedi ve hafifçe gülümsemeyi başardı. Petey de ona gülerek karşılık verdi. Hal yine oğluna karşı derin bir sevgi duydu. Güçlü, karmaşık olmayan, güzel bir duyguydu bu. Kendi kendine, "Neden Petey'yi gördüğüm zaman içim rahatlıyor?" diye sordu. "Neden Petey'yi anladığımı ve ona yardım edebileceğimi düşünüyorum? Neden Dennis, ötesinde hiçbir şey gözükmeyen kapkara bir pencereye benziyor? Davranışları da, huyları da bir garip. Dennis benim hiçbir zaman anlayamayacağım bir çocuk. Çünkü ben onun gibi bir çocuk değildim. Kaliforniya'dan ayrılmamızın Dennis'i değiştirdiğini söylemek çok kolay. Ya da..." Birdenbire beyni dondu sanki.

Maymun... Maymun pencerenin önünde oturuyordu. Zilleri kaldırmıştı. Hal kalbinin bir an durduğunu ve sonra da deli gibi çarpmaya başladığını hissetti. Gözleri bulandı. Zonklayan başına şiddetli bir ağrı saplandı.

Maymun, bavulundan kaçmıştı ve şimdi pencerenin önündeydi. Ona bakarak sırıtıyordu. *Benden kurtulduğunu sanıyordun, değil mi? Ama daha önce de böyle düşünmüştün...*

Hal'in midesi bulanmaya başladı. *Evet,* diye düşündü. *Evet, öyle.*

Sonra oğluna, "Petey," dedi. "O maymunu bavulumdan sen mi çıkardın?" Aslında bu sorunun yanıtını biliyordu. Bavulu kilitlediği anahtar paltosunun cebindeydi.

Petey maymuna bir göz attı ve yüzünde garip bir ifade belirip kayboldu. Hal bunun endişe olduğunu düşündü. "Hayır... Maymunu oraya annem koydu."

"Annen mi?"

"Evet. Maymunu senin yanından aldı. Gülüp duruyordu."

"Yanımdan mı aldı? Neden söz ediyorsun sen?"

"Maymun yatakta yanındaymış. Ben dişlerimi fırçalıyordum. Dennis görmüş. O da güldü. Senin oyuncak ayısıyla uyuyakalan bir çocuğa benzediğini söyledi."

Hal maymuna baktı. Ağzı kuruduğu için yutkunamıyordu. *Maymun yatakta yanımdaymış öyle mi? Yatakta? O iğrenç postunu yanağıma, belki de ağzıma sürüyordu. Ben uyurken korkunç gözleriyle yüzüme bakıyordu. Sırıtıyorken ortaya çıkan dişleri boynumun yakınında mıydı? Yoksa dişleri boynuma dokunuyor muydu? Tanrım!*

Birden döndü ve dolaba doğru gitti. Bavulu hâlâ oradaydı. Ve kilitliydi. Anahtar da hâlâ paltosunun cebindeydi.

Petey televizyonu kapattı. Hal yavaşça döndü. Oğlu ona endişeyle bakıyordu. "Baba, o maymundan hiç hoşlanmıyorum." Sesi çok hafifti. Babası sözlerini zorlukla duydu.

Hal, "Ben de öyle," dedi.

Petey, babasının şaka yapıp yapmadığını anlamak için onu dikkatle süzdü. Sonra yanına gidip ona sıkıca sarıldı. Hal, çocuğun titrediğini fark etti.

Sonra Petey, babasının kulağına çabuk çabuk, "O hep bakıyor," diye fısıldadı. Sanki bir daha bu konuyu açma cesaretini gösteremeyeceğinden ya da... maymunun sözlerini duyacağından korkuyormuş gibi. "Odanın neresinde olursam olayım bana bakıyor. Yandaki odaya geçtiğimde bile bakışları sanki duvarı delip bana erişiyor. Maymun sanki beni bir şey... bir şey için istiyormuş gibi geliyor bana." Petey'nin vücudu sarsıldı.

Hal onu sıkıca göğsüne bastırdı. "Onu kurmanı istiyormuş gibi bakıyor, değil mi?"

Petey hızla başını salladı. "Aslında bozuk değil galiba."

"Bazen bozuk..." Hal, oğlunun omzunun üzerinden maymuna baktı. "Ama bazen de çalışıyor."

"Maymuna yaklaşıp onu kurmak istedim... Her taraf sessizdi. Maymunu kuramam, sonra babam uyanır, dedim. Ama hâlâ oyuncağı kurmak istiyordum. Ona yaklaştım... Ve... ve... maymu-

na dokundum... Birden midem bulandı, ama ondan yine de hoşlandım... Sanki bana, 'Haydi beni kur, Petey,' diyordu. 'Seninle oynayalım. Baban uyanmayacak. Artık hiçbir zaman uyanmayacak. Beni kur... Beni kur...'"

Çocuk ağlamaya başladı. "Kötü bir şey o. Bunu biliyorum. Kötü bir yanı var maymunun. Onu atamaz mıyız baba? Lütfen."

Maymun o hiç kaybolmayan gülümsemesiyle Hal'e bakıyordu. Güneş ışığı pirinç zillerinden yansıyor ve motel odasının beyaz tavanına parlak çizgiler çiziyordu.

"Annen Dennis'le kaçta dönecek, Petey?"

"Bire doğru." Çocuk kızaran gözlerini gömleğinin koluyla sildi. Ağladığı için utanmıştı. Ama maymuna da bakmıyordu. "O zaman televizyonu açtım," diye fısıldadı. "Sesi iyice yükselttim."

"İyi yapmışsın, Petey."

Hal düşünüyordu. *Ben nasıl ölecektim acaba? Kalp krizi geçirerek mi? Yoksa annem gibi beynimde bir damar mı tıkanacaktı? Nasıl? Ama aslında bu da önemli değil. Öyle değil mi?*

Bunu daha da soğuk bir düşünce izledi. *Oğlum onu atmamı istiyor. Ama insan bu maymundan kurtulabilir mi? Hiç kurtulabilir mi? Hiç kurtulabilir mi?*

Maymun ona alayla gülüyordu. Zillerini birbirinden otuz santim uzakta tutuyordu. Hal birden kendi kendine, "İda yengem öldüğü gece de maymun canlanmış mıydı?" diye sordu. "Yengemin son duyduğu ses o şıngırtı mı oldu? Rüzgâr ıslık çalarak oluklardan geçerken, maymunun kapkaranlık tavan arasında zillerini birbirine vurduğunu mu işitti? O boğuk *'çın-çın-çın'* sesini?"

Sonra oğluna ağır ağır, "Belki bu pek delice bir fikir sayılmaz," dedi. "Haydi, gidip çantanı al, Petey."

Çocuk ona şaşkın şaşkın baktı. "Ne yapacağız?"

Hal, "Belki maymunu başımızdan atmayı başarabiliriz," dedi kendi kendine. "Belki tamamen... Belki kısa bir süre için... Belki de bu maymun her zaman dönüp gelecek. Dönecek... ama belki ben... biz... ondan uzun bir süre kurtulabiliriz. Maymun bu

kez ancak yirmi yıl sonra dönebildi. O kuyudan ancak yirmi yılda çıkmayı başardı."

Sonra oğluna baktı. "Arabayla dolaşacağız." Oldukça sakindi, ama vücudu birden ağırlaştı sanki. Gözleri bile kurşun gibiydi. "Önce çantanı alıp araba parkının oraya gitmeni istiyorum. Üç-dört tane irice taş bul. Onları çantaya koy ve bana getir. Anladın mı?"

Petey'nin gözlerinden babasının ne yapmak istediğini anladığı belliydi. "Peki, baba."

Hal saatine baktı. On ikiyi çeyrek geçiyordu. "Çabuk ol. Annen gelmeden burdan gitmek istiyorum."

"Nereye gideceğiz?"

Hal, "Will amcayla İda yengenin evine," dedi. "Eski evimize."

Hal banyoya girdi. Tuvaletin arkasına baktı. Klozeti temizlemek için kullandıkları fırça oradaydı. Genç adam elinde fırçayla pencereye gitti. Fırçayı ucuza alınmış bir sihirli değnek gibi tutarak dışarı baktı. Petey kalın yünlü kumaştan yapılmış, gömlek biçimdeki ceketini giymişti. Elinde çantası, araba parkından geçiyordu. Mavi çantanın üzerinde beyaz harflerle DELTA yazılıydı. Motelin köşesinden ansızın bir araba çıktı. Hızla geliyordu. Çok hızlı. Ve Hal hiç düşünmeden, sanki bir karate vuruşu yapacakmış gibi fırçayı tuttuğu sağ elini indirdi.

Ziller adamın eline çarptı. Sessizce. Ve Hal havada bir şey hissetti. Korkunç bir öfke.

Arabanın frenleri iniltiye benzeyen bir ses çıkardı. Petey irkilerek geriledi. Şoför çocuğa kızgınlıkla bağırdı. Sanki son anda önlenen kazanın sorumlusu Petey'miş gibi. Petey araba parkını koşarak geçti. Yakası uçuşuyordu. Motelin arka kapısından içeri daldı.

Hal'in göğsünden terler akıyordu. Sanki alnına yağlı yağmur damlaları düşmüştü. Şimdi soğuk ziller elini sıkıştırıyor ve parmaklarını uyuşturuyordu.

Öfkeyle, *Haydi,* diye düşündü, *devam et. Ben bütün gün bekleyebilirim. Hatta gerekiyorsa, cehennem donuncaya kadar beklerim.*

Ziller iki yana açılıp durdu. Maymunun gövdesinden hafif bir çıtırtı yükseldi. Hal fırçayı kaldırarak dikkatle baktı. Beyaz kıllardan bazılarının uçları kararmıştı. Sanki yanmış gibi.

Bir sinek camda vızıldayarak dolaşıyordu. Çok yakın gözüken bu soğuk ekim güneşine erişmeye çalışıyordu.

Petey odaya top gibi daldı. Yanakları pembeleşmişti, hızlı hızlı soluyordu. "Üç tane büyük taş buldum, baba. Ben..." Durakladı. "İyi misin babacığım?"

Hal, "Çok iyiyim," dedi. "Çantayı getir."

Ayağını kanepenin yanındaki masanın bacağına takarak onu pencerenin önüne çekti. Çantayı masanın üzerine koydu, fermuarını açtı. Petey'nin topladığı taşlar parlıyordu. Hal maymunu çantaya doğru çekmek için tuvalet fırçasını kullandı. Oyuncak bir an öne arkaya sallandı. Sonra çantanın içine düştü. Zillerden biri bir taşa çarparken hafif bir şıngırtı duyuldu.

"Baba? Babacığım?" Petey'nin sesi korku doluydu. Hal çevresine bakındı. Bir fark vardı. Bir şey değişmişti. Neydi bu?

Sonra Hal oğlunun nereye baktığını fark etti. Ve durumu anladı. Sinek vızıldamıyordu artık. Ölmüştü. Pencerenin önünde yatıyordu.

Petey, "Bunu maymun mu yaptı?" diye fısıldadı.

"Haydi bakalım." Hal çantanın fermuarını çekti. "Eski eve giderken sana her şeyi anlatacağım."

"Ama oraya nasıl gideceğiz? Arabayı annemle Dennis aldı."

Hal, "Endişelenme," diyerek oğlunun saçlarını karıştırdı.

Hal resepsiyon görevlisine ehliyetiyle bir yirmi dolarlık banknot gösterdi. Adam, Hal'in çalıştığı şirketin yaptığı dijital kol saatini rehin aldıktan sonra ona kendi külüstür arabasının anahtarını verdi. 302 numaralı karayolundan Casco'ya doğru giderlerken Hal konuşmaya başladı. Önce duraklaya duraklaya, ağır ağır. Sonra da çabuk. Hikâyesine, "Maymunu herhalde babam

uzak bir ülkeden getirmişti," diye başladı. "Bill'le bana armağan olarak. Görülmemiş, çok değişik bir oyuncak değildi. Dünyada belki yüz binlerce kurmalı maymun yapılıyordu. Bazıları Hong Kong'da, bazıları Tayvan'da, bazıları da Kore'de. Ama sonra maymuna Connecticut'taki büyüdüğümüz evin karanlık arka dolabında bir şeyler oldu." Hal arabanın hızını kırktan yukarı çıkarmaya uğraşıyordu. "Belki de kötü şeylerin bir bölümü ya da çoğu iyice uyanmamış oluyorlar. Ne olduklarını bilmiyorlar." Sözünü burada kesti. Çünkü Petey daha fazlasını anlayamayacaktı. Ama kafası bu düşünceyi geliştirdi. "Belki kötü şeylerin çoğu, içi dişli çarkla dolu kurmalı bir maymun gibi... Çarklar dönüyor, ziller birbirine vuruyor, dişler sırıtıyor, ahmak bakışlı gözler parlıyor... Ya da insana öyle geliyor."

Petey'ye maymunu nasıl bulduğunu anlattı. Ama bunun üzerinde fazla durmadı. Zaten korkmuş olan oğlunun ödünü patlatmak istemiyordu. Böylece hikâye kopuk kopuk oldu. Kolay anlaşılacak gibi değildi. Ama Petey soru sormadı.

Hal, *Belki aralardaki boşlukları kendisi dolduruyor,* diye düşündü. *"Ben annemin ölüm sahnesini düşlerimde tekrar tekrar görmedim mi? Oysa o gün fabrikada değildim.*

Will amcayla İda yenge cenaze törenine katılmışlardı. Will amca törenden sonra Maine'e dönmüştü. İda yenge iki hafta kalmış, çocukları alıp Maine'e götürmeden önce annelerinin işlerini halletmişti. Daha da önemlisi, bu sürede çocuklarla yakınlaşmaya çalışmıştı. Bill'le Hal, annelerinin ani ölümü yüzünden öyle sersemlemişlerdi ki, komada gibiydiler. Uyumadıkları zaman İda yenge hemen sıcak süt getiriyordu. Hal gece üçte karabasanlardan uyandığı zaman onu başucunda buluyordu. (Hal düşünde, annesinin su soğutucusuna yaklaştığını görüyordu. Annesi safir rengi soğuk suda yüzen maymunun farkında değildi. Maymun sırıtıyor, zillerini birbirine vuruyor, geride köpüklerden oluşan izler bırakıyordu.) Cenaze töreninden üç gün sonra Bill'in ateşi çıktı, ağzının çevresi canını yakan uçuklarla doldu ve sonunda kurdeşen döktü. İda yenge yine yanındaydı. Kadın, çocukların

kendisine ısınmalarını sağladı. Hartford'dan otobüsle Portland'a gitmeden önce, Bill ve Hal ayrı ayrı kadının yanına giderek onun kucağında ağladılar. İda yenge onları göğsüne bastırıp sağa sola salladı. Böylece birbirlerine bağlandılar.

Connecticut'tan tamamen ayrılarak Maine'e gitmeden önce, eskici her tarafı sarsılıp zangırdayan kamyonuyla geldi. Bill'le Hal'in arka dolaptan kaldırıma taşıyıp koskocaman bir yığın yaptıkları değersiz eşyaları aldı. Dolaptaki bütün değersiz eşya böyle taşındıktan sonra, İda yenge, "Şimdi gidin," dedi. "Dolaptaki eşyalara bir daha bakın. Belki hatıra olarak saklamak isteyeceğiniz özel bir şey vardır. Dolaptaki bütün eşyaları alıp götüremeyiz. Çünkü evde hepsine yer yok." Hal, ağabeyinin bu sözleri dinleyerek, babasından kalan o ilginç kutuları son bir kez daha karıştırdığını tahmin etti. Ama ona katılmadı. Artık o arka dolap hiç hoşuna gitmiyordu. Yas tuttukları o iki haftalık sürede aklına korkunç bir şey gelmişti. *Belki de babam evliliğin kendisine göre bir şey olmadığını anladığı ve dünyayı dolaşmaktan hoşlandığı için kaçmadı. Ya da ortadan kaybolmadı.*

Belki de onu maymun öldürdü.

Eskicinin kamyonu gürültüyle çalışıp egzozdan tabanca patlaması gibi sesler çıkmaya başlayınca, Hal de bütün cesaretini topladı ve annesinin ölümünden beri rafta duran maymunu kaptı. Çocuk o güne kadar maymunu alıp dolaba tıkmak cesaretini gösterememişti. Koşarak aşağıya indi. İda yenge de, Bill de onun ne yaptığını görmediler. Kırık dökük eşyalar ve küflü kitaplarla dolu fıçının üstüne, içi yine değersiz şeylerle dolu olan oyuncak kutusu konulmuştu. Hal maymunu kutuya telaşla tıktı. Oyuncağa sinirli sinirli meydan okuyordu. "Haydi, haydi, zillerini çalsana. Sana meydan okuyorum! Meydan okuyorum!" Ama maymun kayıtsızca kutunun yanına dayanmıştı. Sanki otobüs bekliyormuş gibi. Yüzünde her şeyi bildiğini açıklayan o korkunç gülümseme vardı.

Eskici, dişlerinin arasından ıslık çalan bir İtalyan'dı. Boynundan bir haç sallanıyordu. Adam kutuları ve fıçıları eski kam-

yonuna yüklerken, Hal de bir kenarda bekledi. Fitilli kadife bir pantolon ve eski ayakkabılar giymiş bir çocuk. Adam tepesinde kutunun dengede durduğu fıçıyı kaldırırken Hal onu seyretti. Maymunun gözden kaybolduğunu gördü. Eskici direksiyona geçti. Koskocaman mendiline gürültülü gürültülü sümkürdü. Motoru gürültüyle çalıştırdı ve havaya mavi yağlı dumanlar yükseldi. Sonra kamyon uzaklaştı. Bütün bunları seyretti Hal. Ve sanki kalbini ezen ağır bir yükten kurtuldu. Hatta bu ağırlığın kalktığını bile hissetti. İki kez sevinçle havaya sıçradı. Kollarını yana uzatmış, avuçlarını açmıştı. Komşular onu görselerdi herhalde bu hareketini garip bulurlardı. Küfür gibi bir şeydi bu. Kendi kendilerine, "Bu çocuk neden sevincinden sıçrıyor öyle?" diye sorarlardı. "Daha anneciği öleli bir ay bile olmadı." Gerçekten de Hal sevinçle sıçrıyordu. Bu gizlenemeyecek bir şeydi.

Maymun gittiği ve bir daha dönmeyeceği için zıplıyordu. Ya da maymunun geri gelmeyeceğini sandığı için.

Üç ay kadar sonra, İda yenge, Hal'i Noel ağacı süslerinin durduğu kutuları alması için tavan arasına yolladı. Çocuk, pantolonunun dizlerini toza bulayarak yerde sürüne sürüne kutuları ararken birden maymunla burun buruna geldi. Öylesine şaşırdı ve korktu ki, avaz avaz bağırmamak için elinin yanını iyice ısırmak zorunda kaldı... Ya da bayılmamak için... İşte maymun oradaydı. Dişlerini göstererek sırıtıyordu. Birbirlerinden otuz santim uzak olan zillerini vurmaya hazırdı. Yine otobüs bekliyormuş gibi, karton kutunun kenarına kayıtsızca dayanmıştı. Sanki, *Beni başından atabileceğini sandın, değil mi?* diyordu. *Ama kimse benden öyle kolay kolay kurtulamaz, Hal. Senden hoşlanıyorum. Birbirimiz için yaratılmışız biz. Bir çocuk ve sevgili maymunu. İki eski arkadaş. Ve buranın güneyinde bir yerde, o ahmak İtalyan eskici, eski banyosunda yatıyor. Gözleri yuvalarından fırlamış, takma dişleri bağırmak için açtığı ağzından yarı fırlamış. O eskici, boşalmış, yanmış bir pil gibi kokuyor. Elektrik çarptı ahmağı. Beni torununa verecekti, Hal. Beni banyodaki rafa, tıraş takımı ve sabununun, Brooklyn Dodgers'ın maçlarını dinlediği küçük radyonun yanına koydu. Zilleri çalmaya başladım. Zillerimden biri eski radyoya çarptı. Ve radyo banyonun içine düştü. Ondan sonra*

kalkıp sana geldim, Hal. Gece kır yollarında ilerledim. Sabahın üçünde ay ışıkları dişlerimi pırıldattı. Ve birçok yerde birçok insanı ölü bıraktım. Sana geldim, Hal. Ben senin Noel armağanınım. Beni kur artık. Kim ölecek? Bill mi? Will amca mı? Yoksa sen mi, Hal? Sen mi?

Hal geri geri gitti. Yüz kasları gerilmişti, gözlerini sağa sola oynatıyordu. Merdivenden inerken az kalsın yuvarlanıyordu. İda yengeye Noel süslerini bulamadığını söyledi. Bu, yengesine söylediği ilk yalandı. Kadın, çocuğun yüzünden onun yalan söylediğini anladı ama nedenini sormadı. Daha sonra Bill geldiği zaman, süsleri onun bulmasını istedi. Çocuk da kutuları aşağıya indirdi. Kardeşiyle yalnız kaldığında da öfkeyle ıslık çalar gibi, "Sen ahmağın tekisin," diye fısıldadı. "Burnunun ucunu bile göremiyorsun." Hal hiçbir şey söylemedi. Rengi iyice uçmuştu. Hiç sesi çıkmıyordu. Yemekte de bir şey yiyemedi. Tabağındaki yiyecekleri sağa sola itti. Ve o gece düşünde yine maymunu gördü. Zillerinden biri, Dean Martin'in İtalyan aksanıyla söylediği bir şarkının yükseldiği radyoya çarpıyordu. Radyo banyoya düşerken maymun sırıtıyor ve zillerini vuruyordu. *ÇIN-ÇIN-ÇIN!* Ama su elektrikle buluştuğu sırada banyoda olan eskici değildi.

Hal'di bu.

Hal'le oğlu evin arkasındaki yamaçtan, kazıklarının üstünde suya doğru uzanan kayıkhaneye indiler. Hal, çantasını sağ eline almıştı. Boğazı kurumuş, kulakları anormal denilecek kadar keskinleşmişti. Çanta çok ağırdı. Onu yere bırakıp oğlunu, "Sakın ona dokunma," diye uyardı. Ceplerini yoklayarak Bill'in kendisine verdiği anahtar destesini buldu. Bunlardan birinin üzerine yapıştırılmış etikette düzgünce, "Kayık" yazılıydı.

Hava açık ama soğuk ve rüzgârlıydı. Gökyüzü parlak maviydi. Göl kıyısına kadar inen ağaçların yaprakları, sonbahara özgü renklere bürünmüştü. Renkleri kan kırmızısından okul otobüsü turuncusuna kadar değişiyordu. Yapraklar rüzgârda fısıldaşıyor, babasının yanında endişeyle duran Petey'nin lastik ayakkabıları-

nın çevresinde uçuşuyordu. Hal'in burnuna kasımın kokusu geliyordu. Kış da onun peşindeydi.

Hal anahtarı asma kilite sokup çevirerek kapıları açtı. Anıları hâlâ tazeydi. Kapının açık durmasını sağlayan tahta parçasını ayağıyla itmek için yere bakmasına gerek yoktu. İçerisi yaz gibi kokuyordu. Branda bezi, parlak renkli tahta ve insanın içini ısıtan hoş bir sıcaklık.

Will amcanın sandalı oradaydı. Kürekler yerlerine düzgünce takılmıştı. Sanki amcası daha dün oltasını ve kasa kasa birasını kayığa koyup balık tutmaya gitmişti. Bill ve Hal, Will amcayla birçok kez balığa çıkmışlardı. Ama ikisi birden değil. Will amca kayığın üç kişi için çok küçük olduğunu söylerdi. Adamın her baharda yenilediği kırmızı çizgi solmuştu. Boya yer yer kalkmıştı. Örümcekler de sandalın burnuna ipekten ağlarını örmüşlerdi.

Hal tekneyi çekerek, rampadan çakıllı dar kıyıya indirdi. Will amca ve İda yengeyle geçirdiği çocukluk yıllarının en güzel yanlarından biri de, o balığa çıkışlardı. Hal, Bill'in de tıpkı böyle düşündüğünü biliyordu. Aslında Will amca konuşkan bir insan değildi. Ama sandalı kıyıdan altmış-yetmiş metre açıkta, uygun bir yere demirlediği ve oltaları suya saldığı zaman, kendisiyle birlikte Hal'e de bir bira açardı. Hal bunun ancak yarısını içebilirdi. Will amca, "Sakın İda yengen duymasın," diye tembihlerdi. "Çocuklara bira içirdiğimi öğrenirse beni vurur." Ondan sonra da dili çözülürdü Will amcanın. Hikâyeler anlatır, soruları yanıtlar, gerektiğinde Hal'in oltasına tekrar yem takardı. Tekne hafif akıntı ve rüzgârla biraz sürüklenirdi.

Hal bir keresinde, "Neden gölün ortasına kadar gitmiyorsun Will amca?" diye sordu.

"Yandan aşağıya bak bakalım."

Hal söylenileni yaptı. Bütün gördüğü mavi sular ve karanlıklarda kaybolan oltasıydı.

Will amca boşalmış bira şişesini atarak yenisine uzandı. "Kristal Göl'ün en derin yerine bakıyorsun, evlat. Burası en aşağı otuz metre derinliğinde. Amos Culligan'ın eski arabası da orada

bir yerde. Ahmak, göl iyice buz tutmadan buradan geçmeye kalkışmıştı. Aralığın başında. Şansı varmış ki kurtuldu. O arabayı bir daha sudan çıkaramayacaklar. Kıyamet gününe kadar da göremeyecekler. Göl tam burada iyice derinleşir. İri balıklar da buradadır, Hal. Daha ilerilere gitmeye hiç gerek yok. Bakalım senin solucan ne âlemde? Oltanı çek bakalım."

Hal oltasını çekerken, Will amca da yem kutusu olarak kullandığı eski konserve tenekesinden bir solucan aldı ve çocuğun oltasına taktı. Hal ise büyülenmiş gibi sulara bakıyor, Amos Culligan'ın arabasını görmeye çalışıyordu. Herhalde adamakıllı paslanmıştı ve Amos'un son anda kaçmayı başardığı pencereden dışarı yosunlar uzanıyordu. Yosunlar direksiyona, çürümeye başlamış bir gerdanlık gibi sarılmıştı. Dikiz aynasından yosunlar sarkıyor ve suda garip bir tespih gibi bir öne bir arkaya dalgalanıyordu. Ama Hal sadece mavi suların karardığı yeri görebildi. Will amcanın çengele taktığı solucan da oradaydı. Çengel solucanın büklümleri arasında kaybolmuştu. Hal bir an derin bir uçuruma sarkmış gibi bir duyguya kapıldı ve başı döndü. Gözlerini yumdu ve başının dönmesi geçinceye kadar bekledi. Anımsadığı kadarıyla o gün bütün birasını da içti.

Kristal Göl'ün en derin yeri... En aşağı otuz metre derinliğinde...

Hal soluk soluğa durdu ve başını kaldırarak Petey'ye baktı. Çocuk hâlâ onu endişeyle seyrediyordu. "Yardım etmemi ister misin babacığım?"

"Bir dakika sonra..."

Artık düzgün soluk alıyordu. Sandalı kıyıdan çekerek suya indirdi. Yerde sandalın izi kaldı. Kayığın boyaları kabarmıştı. Ama kapalı bir yerde durduğu için sağlama benziyordu.

Hal, Will amcayla balığa çıktığı zaman, adam tekneyi rampadan kaydırırdı. Burun suya girince de sandala atlar ve bir kürek yakalayarak, "İt beni, Hal," derdi. "İşte şimdi bu yolculuğun bedelini ödemenin zamanı geldi."

Hal, oğluna, "O çantayı uzat, Petey," dedi. "Tekneyi de it." Bir an durdu. Sonra da hafifçe gülerek ekledi. "İşte şimdi bu yolculuğun bedelini ödemenin zamanı geldi."

Ama Petey gülümsemedi. "Ben de seninle gelecek miyim baba?"

"Bugün olmaz. Bir dahaki sefere seni balığa çıkaracağım. Ama bugün olmaz..."

Petey durakladı. Rüzgâr kumral saçlarını karıştırıyordu. Kupkuru birkaç sarı yaprak, omzunun üzerinden uçarak suya düştü. Şimdi onlar da suda birer tekne gibi sallanıyordu.

Petey yavaşça, "Onları susturmalıydın," diye mırıldandı.

"Efendim?" Ama Hal oğlunun ne demek istediğini anlamıştı.

"Zillerin üzerine pamuk koymalıydın. Seloteyple yapıştırmalıydın. O zaman... maymun o sesi çıkaramazdı."

Hal birden Will amcasının köpeği Papatya'nın kendisine doğru nasıl geldiğini anımsadı. Hayvanın gözlerinden kan fışkırmaya başlamıştı. Kanlar köpeğin göğsünü ıslatıyor ve *şıp şıp* diye ambarın zeminine damlıyordu. Sonra köpek ön ayaklarının üzerine yığılıp kalmıştı. O sessiz ve yağmurlu bahar gününde, Hal yine o şıngırtıyı duymuştu. Ses hiç de boğuk değildi, tersine şaşılacak kadar netti. On beş metre ötedeki evin tavan arasından geliyordu. *Çın-çın-çın-çın!*

Hal şömine için topladığı kucak dolusu odunu düşürerek deli gibi bağırmaya başlamıştı. Will amcayı çağırmak için mutfağa koşmuştu. Adam masanın başına geçmiş, omletle kızarmış ekmek yiyordu. Daha pantolon askılarını omuzlarına geçirmemişti bile.

Sonradan Will amca ona, "Papatya yaşlıydı," demişti. Yüzünde yorgun ve mutsuz bir ifade vardı. O anda kendisi de yaşlı gözüküyordu. "Papatya on iki yaşındaydı. Bir köpek için oldukça ileri bir yaş. Bu kadar üzülme... Bu halin ihtiyar Papatya'nın hiç hoşuna gitmezdi."

Veteriner de, "Papatya yaşlıydı," diye yinelemişti. Ama adam endişeliydi de. Çünkü köpeklerin şiddetli beyin kanamasından ölmediklerini biliyordu. On iki yaşında olanların bile. Hal veterinerin Will amcaya, "Sanki biri hayvanın kafasına bir havai fişek sokmuş," dediğini duymuştu. O sırada Will amca ambarın gerisinde bir çukur kazıyordu. Papatya'nın annesini gömdüğü yerin yakınına. "Şimdiye kadar hiç böyle şey görmedim, Will."

Daha sonra Hal yavaşça tavan arasına çıkmıştı. Duyduğu dehşet yüzünden neredeyse çıldıracaktı.

Merhaba Hal, ne âlemdesin bakalım? Maymun o karanlık köşeden sırıtıyordu. Zillerini birbirine vurmaya hazırdı. Hal'in bunların arasına soktuğu koltuk minderi, tavan arasının ta karşı köşesindeydi. Bir şey... bir güç... minderi fırlatmıştı. Kumaş yırtılmış ve pamuklar köpük köpük dışarı fırlamıştı. Hal maymunun fısıltısını beyninin içinde duyuyordu. *Papatya için üzülme, Hal. O yaşlıydı. Veteriner bile öyle söyledi.* Camdan yapılmış ela gözlerini, Hal Shelburn'un irileşmiş mavi gözlerine dikmişti. *Ha, aklıma gelmişken, Papatya'nın gözlerinden fışkıran kanları gördün mü? Haydi beni kur artık, Hal. Kur beni. Seninle oyun oynayalım. Şimdi... kim ölecek acaba? Sen mi, Hal?*

Hal kendisine geldiği zaman, hipnotize olmuş gibi yavaşça maymununa doğru süründüğünü fark etmişti. Bir eli anahtara doğru uzanmıştı. Ne yapmak üzere olduğunu anlar anlamaz telaşla gerilemişti, az kalsın merdivenden aşağıya yuvarlanıyordu. Merdiven dar olmasaydı yuvarlanacaktı da. Gırtlağından inlitiye benzeyen hafif bir ses yükseliyordu.

Hal şimdi sandalda oturmuş, Petey'ye bakıyordu. "Zillerin sesini kesmeye çalışmanın hiç yararı olmaz. Ben bunu bir kere denedim."

Petey endişeyle çantasına bir göz attı. "Ne oldu baba?"

Hal, "Şimdi bundan söz etmek istemiyorum," dedi. "Sen de bu hikâyeyi öğrenmek istemezsin sanırım. Haydi, şimdi sandalı it bakalım."

Petey eğildi ve teknenin kıçı kumla karışık çakıllara süründü. Hal bir kürekle yere dayandı. Sonra birden toprağa bağlı olma duygusu kayboluverdi. Kayık sekerek ilerledi. Karanlık kayıkhanede yıllarca kaldıktan sonra ait olduğu yere dönmüştü. Hafif dalgaların üzerinde yalpalıyordu. Hal öbür küreğe uzandı.

Petey, "Dikkatli ol baba," dedi.

Hal, "Bu işi çabucak bitireceğim," diye söz verdi. Ama bir yandan da çantasına bakıyor ve bu sorunu gerçekten çözüp çözemeyeceğini düşünüyordu.

Eğilerek kürek çekmeye başladı. Beline ve kürek kemiklerinin arasına o tanıdık sancı saplandı yine. Kıyı gerilerde kaldı. Petey büyülü bir biçimde sekiz yaşına döndü. Sonra altı ve sonunda dört yaşına. Şimdi kıyıda duran küçük bir bebekti. Tombul bebek elini alnına götürmüş, gözlerini güneşten korumaya çalışıyordu.

Hal kayıtsızca kıyıya bir göz attı. Ama çevreyi incelemeye kalkışmadı. Aradan hemen hemen on beş yıl geçmişti. Kıyıya dikkatle bakarsa tanıdık yerleri değil de değişiklikleri fark edecek, onlara dalıp gidecekti. Güneş ensesini pişiriyordu. Terlemeye başlamıştı. Bir ara çantasına baktı. Ve kürek çekerken uyduğu o gizli tempo kayboldu. Çanta... çanta... sanki şişiyordu. Hal daha hızlı kürek çekmeye girişti.

Ani bir rüzgâr ona sarılarak terlerini kuruttu. Cildini serinletti. Teknenin burnu kalkıyor, aşağıya inerken sulara vuruyordu. Rüzgâr sertleşmiş miydi? Petey bağırarak bir şeyler mi söylüyordu? Evet, öyle. Ama Hal rüzgâr yüzünden oğlunun ne dediğini anlayamıyordu. Bu pek önemli değildi. Önemli olan, maymunu başlarından atmaktı. Yirmi yıl için. Hatta...

(Tanrım, lütfen, bir daha dönmesin!)

Sonsuza kadar dönmesin.

Tekne adeta şahlandı, sonra indi. Hal sağa bakınca, beyaz tepeli küçük dalgaları gördü. Kıyıya bir göz attı. Şuradaki Avcı Burnu'ydu. Şu yıkıntı da, Billy'yle çocukken gittikleri Burdon'ların kayıkhanesi. Demek ki istediği yere ulaşmak üzereydi. Amos

Culligan'ın ünlü arabasının, uzun yıllar önce bir aralık günü buzları yararak göle daldığı noktaya. Artık gölün en derin yerindeydi.

Petey avaz avaz bağırıyor, bir şeyi işaret ediyordu. Ama Hal hâlâ oğlunun sözlerini duyamıyordu. Sandal yalpalayıp sallanıyordu. Boyaları kabarmış olan burnuna çarpan köpükler iki yana saçılıyordu. Bir dalganın ucunda küçük bir gökkuşağı belirdi. Sonra kayboldu. Güneş ışıkları ve gölgeler gölün yüzeyinde birbirini kovalıyordu. Dalgalar da eskisi kadar küçük değildi artık. İyice kabarmıştı. Hal'in terleri kurumuş ve tüyleri diken diken olmuştu. Köpükler ceketinin sırtını ıslatıyordu. Hırsla küreklere asıldı. Kâh kıyıya kâh çantaya bakıyordu. Tekne tekrar havalandı, kürekler bir an su yerine havada kaydılar.

Petey gökyüzünü işaret ediyordu. Çığlıkları artık hafif bir sese dönüşmüştü.

Hal omzunun üzerinden baktı.

Gölün suları kudurmuştu sanki. Dalgalar birbirini izliyordu. Sular o tehlikeli, koyu mavi renge bürünmüştü. Beyaz köpükler birer süse benziyordu. Bir gölge hızla kayığa doğru kaydı. Bunun biçimi tanıdık geldi Hal'e. Çok tanıdık. Başını kaldırıp baktı. Ve çığlığı, sıkışan gırtlağından yükselmek için çırpındı.

Güneş bir bulutun ardına girmiş, onu iki elinde altın birer hilal tutan kambur bir adam biçimine sokmuştu. Bulutun bir ucunda iki delik açılmıştı. Buradan güneş ışınları uzanıyordu.

Gölge, kayığın üzerinden geçerken maymun da zillerini birbirine vurmaya başladı. Çanta bu şıngırtıyı pek boğmuyordu. *Çın-çın-çın. Demek sensin, Hal? Sonunda sıra sana geldi. Gölün en derin yerindesin. Ve sıra sende... sıra sende... sıra sende...*

Hal, amcasıyla balık tuttukları yere varmıştı. Amos Culligan'ın arabasının çürüyen iskeleti aşağıda bir yerde yatıyordu. İri balıkların bulunduğu yerdi burası. Aradığı nokta.

Hal ani bir hareketle kürekleri içeri aldı. Öne doğru eğildi. Sandalın şiddetle yalpalamasına aldırmayarak çantayı kaptı. Ziller hâlâ o çılgın pagan müziği çalıyordu. Çantanın iki yanı, sanki içinde bir şey soluyormuş gibi kabarmıştı.

Hal olanca sesiyle bağırdı. "Tam yerine geldik, aşağılık köpek! Tam yerine!"

Çantayı yandan suya attı.

Çanta hızla battı. Hal bir an onun aşağıya indiğini gördü. Yanları kabarıyordu. Ve o sonsuz anda genç adam *zillerin sesini duydu.* Kara sular açıldı sanki. Hal şimdi suların dibinde iri balıkların kaynaştıkları o korkunç uçurumu görebiliyordu. Amos Culligan'ın eski arabası oradaydı. Yosunlu direksiyonuna Hal'in annesi geçmişti. Gülen bir iskeletti. Göz yuvalarının birinden bir tatlısu levreği soğuk soğuk bakıyordu. Will amcayla İda yenge onun yanında oturuyorlardı. Çanta batarken, İda yengenin kır saçları suda dalgalandı. Çanta döne döne indi. Birkaç gümüş hava kabarcığı yükseldi. *Çın-çın-çın-çın...*

Hal kürekleri tekrar suya daldırdı. O sırada elinin eklemleri sıyrılıp kanadı. *Ah, Tanrım! Amos Culligan'ın arabasının arka koltuğu ölü çocuklarla doluydu! Charlie Silverman... Johnny McCabe...*

Birdenbire ayaklarının arasında bir tabancı patladı sanki. İki tahtanın arasında sular kabardı. Kayık eskiydi. Tabii tahtalar da biraz çürümüştü. Tekne az da olsa su alıyordu. Ama göle açıldığı sırada sandalda böyle bir delik yoktu. Buna yemin edebilirdi.

Kıyıyla göl yer değiştirdiler. Artık Petey, Hal'in arkasındaydı. Yukarıda bir maymuna benzeyen o korkunç bulutlar dağılıyordu. Hal kürek çekmeye başladı. Ve yirmi saniye sonra da, canını kurtarmak istiyorsa küreklere iyice asılması gerektiğini anladı. Pek de usta bir yüzücü değildi. Zaten bir yüzme şampiyonu bile bu birden kuduran dalgalarla başa çıkamazdı.

İki tahta daha tabanca patlamasına benzer bir sesle birbirinden ayrıldı. Tekneye yine su girdi. Hal'in ayakkabıları ıslandı. Şimdi hafif madeni çıtırtılar duyuyordu. Sonra bu sesi kırılan çivilerin çıkardığını anladı. Iskarmozlardan biri kırılarak suya uçtu. Onu herhalde fırdöndü izleyecekti.

Şimdi rüzgâr Hal'i yavaşlatmaya hatta gölün ortasına sürüklemeye çalışıyormuş gibi adamın sırtına vuruyordu. Deh-

şete kapılmıştı Hal. Ama bu dehşete delice bir sevinç de karışıyordu. Maymunu bu sefer kesinlikle başından atmıştı. Bunu seziyordu. Başına ne gelirse gelsin, maymun bir daha dönemeyecekti. Dennis'in ya da Petey'nin yaşamlarını karartamayacaktı. Maymun batmıştı. Belki şimdi Kristal Göl'ün dibinde, Amos Culligan'ın arabasının tepesinde yatıyordu. Ondan kurtulmuşlardı. Kesinlikle.

Hal önce arkaya eğilerek kürek çekmeyi sürdürdü. O garip çatırtı yine duyuldu. Kayığın burnunda duran paslı konserve kutusu, yedi santim kadar yükselen suda yüzüyordu. Köpükler Hal'in yüzüne sıçrıyordu. Daha sert bir çatırtı duyuldu. Ve burundaki oturulacak yer ikiye ayrıldı. Şimdi tahta parçaları da yem kutusunun yanında yüzüyordu. Teknenin sol tarafından bir tahta koptu. Sonra bir başkası daha. Üstelik bu sağda, suyun hemen yukarısındaydı. Hal kürek çekmeye devam etti. Sıcak soluğu, kuruyan ağzından hışırtılı hışırtılı çıkıyordu. Gırtlağında yorgunluğun o bakırımsı tadı belirdi. Terden ıslanmış saçlar uçuşuyordu.

Aniden kayığın tam dibinde bir çatlak belirdi. Hal'in ayaklarının arasında zikzaklar çizdi. Ve burna kadar ilerledi. Su hızla içeri dolmaya başladı. Şimdi sular ayak bileklerine kadar geliyordu. Sonra baldırlarına çıktı. Hal kürek çekmeyi sürdürdü ama tekne artık kıyıya doğru hantalca gidiyordu. Kıyıya yaklaşıp yaklaşmadığını anlamak için arkasına bakmaya cesaret edemiyordu.

Bir tahta daha koptu. Teknenin ortasındaki çatlak, bir ağaç gibi çevreye dallar saldı. Su gürültüyle sandala doluyordu artık.

Hal, kürekleri müthiş bir hızla sulara daldırmaya çalışıyordu. Boğulur gibi soluk almaya başlamıştı. Küreğe bir kez daha asıldı. İkinci kez... Üçüncüsünde iki küreğin de fırdöndüleri koptu. Küreklerden biri göle uçtu. İkincisine sıkıca yapıştı. Ayağa kalkıp kürekle sulara vurmaya başladı. Sandal sallandı. Az kalsın alabora oluyordu. Hal korkuyla yerine oturdu.

Çok geçmeden yine birkaç tahta koptu. Oturduğu yer çökünce, Hal kendini teknenin dibindeki suyun içinde buldu. Suyun soğukluğu onu şaşırtmıştı. Dizlerinin üstünde doğrulmaya çalış-

tı. Çaresizce, *Petey bunu görmemeli,* diye düşünüyordu. *Babasının gözlerinin önünde boğulduğunu görmemeli. Kalkıp yüz. İstersen ellerini kürek gibi kullan. Ama bir şeyler yap, bir şeyler yap!*

Yine bir çatırtı duyuldu. Sanki büyük bir şey gürültüyle devrilmişti. Hal suya düştü. Ve kıyıya doğru yüzmeye başladı. Ömründe hiç bu kadar hızlı yüzmemişti. Kıyı şaşılacak kadar yakındı. Bir dakika sonra sular beline geldi. Kıyıdan en fazla dört-beş metre uzaktaydı.

Petey suları sıçratarak ona koştu. Bağırıyor, ağlıyor, bir yandan da gülüyordu. Hal, oğluna doğru ilerlerken sendeledi. Petey göğsüne kadar gelen suların içinde kaydı.

Birbirlerini tuttular.

Hal bitkince, kesik kesik soluyordu ama yine de oğlunu kucağına aldı. Petey'yi kıyıya kadar götürdü. Baba oğul soluk soluğa kendilerini yere attılar.

"Baba, o gitti mi? O çirkin ve kötü maymun?"

"Evet, gitti sanırım. Bu kez bir daha dönemeyecek."

"Kayık parçalandı. Sen içindeyken parçalandı."

Hal doğruldu ve on iki metre kadar ötede, suda yüzen tahta parçalarına baktı. Bunlar kayıkhaneden çıkardığı, elde yapılmış, sağlam omurgalı tekneye hiç benzemiyordu.

Hal dirseklerine dayanarak, "Artık her şey yolunda," dedi. Gözlerini yumup yüzünü sıcak güneşe kaldırdı.

Petey fısıldadı. "O bulutu gördün mü?"

"Evet. Ama artık göremiyorum. Sen görüyor musun?"

Baba oğul gökyüzüne baktılar. Şurada burada pamuk gibi küçük bulutlar vardı. Ama o koskocaman kara bulut kaybolmuştu. Artık yoktu.

Hal, Petey'yi elinden tutup kaldırdı. "Evde havlu olacak. Gel bakalım." Duraklayarak oğluna baktı. "Bana doğru öyle koşmakla delilik ettin."

Petey de ciddi ciddi babasını süzdü. "Sen çok cesurca davrandın, babacığım."

"Öyle mi?" Bunun bir cesaret işi olduğu Hal'in aklına bile gelmemişti. Sadece korkusunu düşünmüştü o. Dehşeti her şeyi

gölgede bırakacak kadar güçlüydü. Belki de başka duygulara yer bırakmayacak kadar güçlü. "Haydi gel, Pete."

"Anneme ne söyleyeceğiz?"

Hal güldü. "Bilmiyorum, elbet bir şey buluruz."

Bir dakika daha orada durdu. Suda yüzen tahtalara bakıyordu. Gölün suları yine sakinleşmişti. Küçücük dalgacıklar güneşte ışıldıyordu. Birden Hal'in aklına yazı orada geçirenler geldi. Tanımadığı kişiler. Belki bir baba oğul. Balığa çıkmışlardı. Çocuk, "Baba, oltama bir şey takıldı!" diye bağırıyordu. Babası da, "Haydi, oltayı çek de görelim," diyordu. Ve sonra karanlık suların arasından bir şey çıkıyordu. Zillerinden yosunlar sarkan, o korkunç sırıtışıyla insana bakan bir şey... Maymun.

Hal titredi. Ama bu sadece bir olasılıktı.

Oğluna yine, "Haydi, gel," dedi. O güzel kasım gününde alev almış gibi duran ağaçların arasından eve doğru yürüdüler.

Bridgton gazetesinden bir haber:
24 Ekim 1980

ÖLÜ BALIKLARIN ESRARI
Haber: Betsy Moriarty.

Geçen hafta Casco kasabasında, Kristal Göl'de yüzlerce ölü balığın yüzdüğü görülmüştür. Balıkların çoğunun Avcılar Burnu yakınında öldüğü sanılmaktadır. Ancak göldeki akıntılar yüzünden kesin bir şey söylemek olanaksızdır. Bu sularda bulunan her türlü balığın öldüğü bildirilmiştir: turnabalığı, mavibalık, güneşbalığı, sazan, boynuzlubalık, alabalık. Hatta bir somon. Balıkçılık ve Avcılık Bürosu uzmanları esrarı çözemediklerini söylemektedirler.

Kabil Canlandı

Garrish parlak mayıs güneşinden çıkıp serin öğrenci yurduna girdi. Gözleri ancak bir dakika sonra boşluğa alışabildi. Kunduz Harry önce gölgelerin arasından yükselen bir sesti. Birinin vücuduyla ilgisi olmayan bir ses.

Kunduz, "Çok korkunçtu, değil mi?" diye sordu. "Bu seferki gerçekten korkunçtu, ha?"

Garrish, "Evet," dedi. "Zordu."

Artık Kunduz'u görebiliyordu. Delikanlı, sivilceli alnını ovuşturuyordu. Gözlerinin altından terler akıyordu. Ayaklarında sandaletler vardı, üstünde de "69" yazılı bir tişört. Bunun önündeki düğmenin üzerinde "Howdy Doody Sapıktır" yazılıydı. Kunduz'un iri ve çıkık ön dişleri gölgelerin arasında parlıyordu.

Kunduz, "Bu dersten ocak ayında vazgeçecektim," dedi. "Kendi kendime, hâlâ zaman varken bu işi yapmam gerektiğini söyleyip durdum. Ama sonra o süre sona erdi. Ya bu derse devam edecektim ya da yeni kurs yarım kalacaktı. Galiba çaktım, Curt. Bana inan."

Yurt yöneticisi kadın köşede, posta kutularının önünde duruyordu. Biraz Rudolph Valentino'ya benzeyen, çok uzun boylu bir kadındı. Gömleğinin askısını elbisesinin terli kol oyuğundan içeri itmeye çalışırken, öbür eliyle öğrencilerin dışarı çıkarken imzalamaları gereken kâğıdı asıyordu.

Garrish, "Zordu," diye yineledi.

"Senden bir iki yanıtı kopya çekecektim. Ama buna cesaret edemedim. Gerçekten. O adamın gözleri bir kartalınki kadar keskin. Sen herhalde geçmişsindir."

Garrish, "Galiba ben de çaktım," dedi.

Kunduz'un ağzı bir karış açık kaldı. "*Sen* de mi çaktın?"

"Gidip duş yapacağım. Tamam mı?"

"Evet, tabii, Curt. Tabii. Bu senin son sınavın mıydı?"

Garrish, "Evet," dedi. "Son sınavımdı."

Delikanlı holü geçti. Kapıyı açarak merdivenden çıkmaya başladı. Merdiven boşluğu sporcu çamaşırları gibi kokuyordu. Hep aynı basamaklar... Garrish'in odası beşinci kattaydı.

Quinn ve üçüncü katta kalan o kıllı bacaklı ahmak yanından geçtiler. Bir beyzbol topunu birbirlerine atıyorlardı. Garrish dördüncüyle beşinci katın arasında bağa gözlüklü, cılız, keçi sakallı bir öğrenciye rastladı. Delikanlı bir matematik kitabını İncil gibi göğsüne bastırmıştı. Dudakları oynuyordu. Ama duayla değil, logaritma tablosuyla. Gözleri karatahtalar kadar anlamsızdı. Boş boş bakıyordu.

Garrish durup öğrencinin arkasından baktı. Onun ölmesi daha iyi olmaz mı, diye düşündü. Ufak tefek delikanlı şimdi duvarda kayan bir gölge halini almıştı. Sonra bu da titredi ve gözden kayboldu. Garrish beşinci katın koridorundan odasına doğru yürüdü. "Domuz Ağızlı" iki gün önce oradan ayrılmıştı. Üç günde dört sınav yapılmıştı. "Güm-güm-bam, teşekkürler madam." Domuz Ağızlı her şeyi nasıl ayarlaması gerektiğini biliyordu. Geride sadece duvardaki resimlerini, birbirine uymayan iki çift kirli çorabı ve seramik bir bibloyu bırakmıştı. Biblo, Rodin'in *Düşünen Adam*'ının bir karikatürüydü. Bunda adam klozetin üzerinde oturuyordu.

Garrish anahtarını kilide sokarak çevirdi.

"Curt! Hey, Curt!"

Jimmy Brody'yi içki içtiği için erkeklerin dekanına gönderen kat görevlisi aptal Rollins, koridorda ilerliyor ve ona el sallıyordu.

Uzun boylu, atlet yapılı, kısa saçlı, asimetrik bir adamdı. Sanki cilalanmış gibi bir görünüşü vardı.

Rollins sordu. "Her şey tamam mı?"

"Evet."

"Odayı süpürmeyi ve zarar raporunu doldurmayı unutma. Tamam mı?"

"Peki."

"Geçen perşembe kapının altından bir zarar raporu attım. Öyle değil mi?"

"Evet."

"Ben odamda yoksam zarar raporuyla anahtarı kapımın altından at."

"Peki."

Rollins, Garrish'in elini tutup iki kez salladı. Aşağı yukarı. Rollins'in avucu kuru, derisi pütür pütürdü. Rollins'le el sıkışmak, avucuna tuz doldurmaya benziyordu.

"Güzel bir yaz geçirmeni dilerim."

"Sağ ol."

"Fazla çalışma."

"Çalışmam."

"Kullan, ama fazla değil."

"Öyle yapacağım ve yapmayacağım."

Rollins bir an şaşırdı, sonra da güldü. "Kendine iyi bak." Garrish'in omzuna vurdu. Sonra dönerek koridorda uzaklaştı. Bir ara durdu, Ron Frane'e müziğin sesini kısmasını söyledi. Garrish, Rollins'in bir hendekte ölü yattığını görür gibi oldu. Kurtlar gözlerini yiyordu. Rollins buna aldırmazdı. Kurtlar da öyle. Ya siz dünyayı yerdiniz ya da dünya sizi. İkisi de uygundu.

Garrish düşünceli bir tavırla duruyordu. Rollins gözden kayboluncaya kadar onun arkasından baktı. Sonra da odasına girdi.

Domuz Ağızlı'nın bir tayfundan kalmışa benzeyen eşyaları artık olmadığı için oda çıplak ve boş duruyordu. Delikanlının karmakarışık bir yığına benzeyen yatağının örtüleri, çarşafları alınmış, geride çıplak, lekeli bir yatak kalmıştı. İki *Playboy*'un orta

sayfalarını süsleyen kızlar, Garrish'e iki boyutlu, donmuş bir cilveyle bakıyorlardı.

Odanın Garrish'e ait olan yarısında fazla bir değişiklik yoktu. Burası her zaman bir baraka kadar derli topluydu. Garrish'in yatağındaki battaniyeye bir yirmi beş sent atacak olursanız, para sıçrar ve sekerdi. Bütün bu derli topluluk Domuzcuğun sinirine dokunmuştu. İngiliz Edebiyatı bölümüne gidiyordu. Güzel ve uygun sözcükler bulmayı iyi bilirdi. Garrish'e "Titiz Güvercin" adını takmıştı. Garrish'in karyolasının başucunda bir tek resim vardı. Delikanlının üniversitenin kitapçı dükkânından aldığı bir Humphrey Bogart posteri. Resimde Bogart'ın iki elinde de birer tabanca vardı ve pantolon askısı takmıştı. Domuz Ağızlı, "Tabancalar ve askılar iktidarsızlık simgeleridir," demişti. Garrish, Bogart'ın iktidarsız olduğunu sanmıyordu. Ama aktör hakkında hiçbir şey de okumamıştı.

Dolabı açtı ve büyük, ceviz dipçikli .352 Magnum'u aldı. Bunu rahip olan babası Noel'de armağan etmişti. Tüfeğin üzerindeki dürbünü ise Garrish martta almıştı.

Aslında odalara silah çıkarılması yasaktı. Av tüfeği bile. Ama Garrish tüfeği odasına saklarken zorluk çekmemişti. Magnum'u bir gün önce üniversitenin silah deposundan almıştı. Sahte bir izin belgesiyle. Tüfeği su geçirmeyen deri kılıfına koymuş ve futbol alanının gerisindeki koruda bırakmıştı. Yine sabaha karşı üçte oraya gitmiş ve herkesin uyuduğu sırada silahı odasına çıkartmıştı.

Yatağına oturup tüfeği dizlerinin üzerine koydu ve biraz ağladı. Klozetin üzerinde oturan Düşünen Adam ona bakıyordu. Silahını yatağın üzerine koydu. Domuz'un masasına gidip bibloyu yere attı. *Düşünen Adam* parça parça oldu.

Biri kapıya vurdu. Garrish tüfeği karyolasının altına itti. "Girin." Gelen Bailey'di. İç çamaşırıyla dolaşıyordu. Göbeğine pamuk parçacıkları yapışmıştı. Bailey'in geleceği yoktu. Ahmak bir

kızla evlenecek ve ahmak çocukları olacaktı. İleride de kanserden ya da böbrek yetmezliğinden ölecekti.

"Kimya sınavı nasıl geçti Curt?"

"İyi geçti."

"Notlarını alıp alamayacağımı soracaktım. Yarın da benim sınavım var."

"Notlarımı bu sabah çöplerle birlikte yaktım."

"Ah... Tanrım! Bunu Domuz mu yaptı?" Bailey, Düşünen Adam'ın kalıntılarını işaret ediyordu.

"Herhalde."

"Neden yaptı? Biblo hoşuma gidiyordu. Onu Domuz'dan satın alacaktım." Bailey'in keskin hatlı, fareye benzeyen bir suratı vardı. Külotunun arkası torbalaşmıştı. Garrish onun bir oksijen çadırında amfizem ya da buna benzer bir şeyden öldüğünü hayal edebiliyordu. Yüzü sapsarı kesilecekti. Garrish, ben sana yardım edebilirim, diye düşündü.

"Bu kız resimlerini almama herhalde kızmaz, değil mi?"

"Kızmaz sınırım."

"Pekâlâ." Bailey odada ilerledi. Biblonun parçalarının çıplak ayaklarına batmaması için adımlarını dikkatle atıyordu. Duvardan resimleri çıkardı. "Senin Bogart da harika. Göğüsleri yok ama olsun! Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?" Bailey, Garrish'in gülüp gülmediğini anlamak için ona bir göz attı. Ama Garrish gülümsemiyordu. Bailey ekledi. "Herhalde onu atmayı düşünmüyorsun."

"Öyle. Ben duş yapmaya hazırlanıyordum."

"İyi. Belki bir daha görüşemeyiz, Curt. Güzel bir yaz geçirmeni dilerim."

"Teşekkür ederim."

Bailey külotunun arkasını havalandırarak kapıya doğru gitti, sonra da durdu. "Bu sömestrde de en yüksek notları aldın sanırım, Curt."

"Herhalde."

"Tebrikler. Gelecek yıl görüşürüz."

Bailey dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Garrish bir süre yatağında oturdu. Sonra tüfeğini temizledi. Namluyu gözüne yaklaştırıp öbür uçtaki ışıktan oluşan küçücük daireye baktı. Namlu temizdi. Tüfeğin parçalarını birleştirdi.

Çalışma masasının üçüncü çekmesinde Winchester kurşunlarıyla dolu üç ağır kutu vardı. Onları pencerenin kenarına koydu. Odanın kapısını kilitledi ve pencereye döndü. Perdeleri açtı.

Bahçe güneşli ve yemyeşildi. Öğrenciler geziniyordu. Quinn'le ahmak arkadaşı beceriksizce top oynuyorlardı. Dağılan bir yuvadan kaçmaya çalışan sakatlanmış karıncalar gibi sağa sola koşuşuyorlardı.

Garrish, Humphrey Bogart'a, "Sana bir şey söylememe izin ver," dedi. "Tanrı, Kabil'e kızdı. Çünkü Kabil, Tanrı'nın sadece sebze yediğini sanıyordu. Kardeşi için doğrusunu biliyordu. Tanrı kendisine benzer bir dünya yaratmıştı. Ve sen dünyayı yemezsen, dünya seni yerdi. Bu yüzden Kabil kardeşine, 'Bunu bana neden söylemedin?' diye sordu. Habil yanıt verdi. 'Sen neden beni dinlemedin?' Kabil, 'İyi ya,' dedi. 'Seni şimdi dinliyorum işte.' Kardeşini öldürdü ve, 'Hey Tanrım!' diye bağırdı. 'Et ister misin? İşte burda! Rosto mu, pirzola mı, hamburger mi, ne istiyorsun? Ve Tanrı da ona dans ayakkabılarını giymesini emretti... Ee, ne diyorsun?"

Bogart yanıt vermedi.

Garrish pencereyi açıp dirseklerini pervaza dayadı. Magnum'un namlusunun dışarı, güneşe uzanmamasına dikkat etti. Sonra silahın üzerindeki dürbünle etrafa baktı.

Karşıdaki, Carlton anısına yapılmış olan kızlar yurduna nişan almıştı. Carlton öğrenciler arasında "köpek kulübesi" diye biliniyordu. Garrish büyük bir Ford steyşına nişan aldı. Kot pantolon ve mavi, dar bir bluz giymiş olan bir kız öğrenci annesiyle konuşurken, kıpkırmızı suratlı, kabak kafalı babası bavulları arabaya koyuyordu.

Biri kapıya vurdu.

Garrish bekledi.

Kapıya tekrar vuruldu. "Curt? Bogart posteri için sana bir ellilik veririm."

Bailey gelmişti yine.

Garrish hiç sesini çıkartmadı. Dışarıda kızla annesi bir şeye gülüyorlardı. Bağırsaklarında mikroplar olduğunun, onların beslendiklerinin, parçalanıp ürediklerinin farkında bile değillerdi. Kızın babası da onlara katıldı. Şimdi güneşte bir arada duruyorlardı. Namlunun çerçevelediği bir aile tablosu.

Bailey, "Kahretsin!" dedi ve çıplak ayaklarıyla koridorda uzaklaştı.

Garrish tetiği çekti.

Tüfek omzuna vurdu. Tüfeği düzgün tuttuğunda hissettiğin, güzel, can yakmayan bir geri tepmeydi bu. Gülen sarışın kızın kafası uçuverdi.

Annesi hâlâ gülüyordu. Sonra elini ağzına götürdü. Ve parmaklarının arasından bir çığlık attı. Garrish kadının eline ateş etti. Kadının eli de, kafası da çevreye fışkıran bir kırmızılık arasında kayboldu. Daha önce bavulları arabaya koymuş olan adam, hantalca koşmaya başladı.

Garrish onu izledi ve adamı sırtından vurdu. Sonra da gözünü dürbünden çekerek başını kaldırdı. Quinn, elinde beyzbol topu, sarışın kızın beyninden kopmuş olan parçalara bakıyordu. Bunlar kızın yattığı yerin arkasındaki "Park Yapılmaz" levhasına sıçramıştı. Quinn hiç kımıldamıyordu. Zaten dışarıda herkes donmuş gibi duruyordu. Heykelcilik oynayan çocuklar gibi.

Biri kapıyı yumrukladı, sonra da tokmağı sarstı. "Curt? İyi misin, Curt? Galiba biri..."

Garrish, "İyi içki, iyi et, iyi Tanrı, haydi yiyelim!" diye bağırarak Quinn'e ateş etti. Tetiği çekerken tüfeği oynatmıştı. Iskalamıştı. Quinn koşuyordu. Ama onu vurmak zor değildi. İkinci kurşun Quinn'in ensesine girdi ve çocuk altı metre kadar uçtu.

Bailey bağırıyordu. "Curt Garrish kendisini öldürüyor! Rollins! Rollins! Çabuk gel!"

Ayak sesleri koridorda uzaklaşarak duyulmaz oldu.

Şimdi hepsi koşmaya başlamıştı. Garrish onların bağırdıklarını duyuyordu. Yere çarpan ayakkabılarının hafif sesini de.

Delikanlı başını kaldırıp Bogart'a baktı. Bogie iki elinde birer tabanca, gözlerini delikanlının arkasında bir yere dikmişti. Garrish, Domuz'un parça parça olan *Düşünen Adam*'ına bir göz attı. Acaba Domuz bugün ne yapıyor, diye düşündü. Uyuyor mu? Televizyon mu seyrediyor? Yoksa nefis bir yemek mi yiyor? Dünyayı ye, Domuz! O ahmağı yutuver gitsin!

"Garrish!" Bu kez de Rollins gelmiş, kapıyı yumrukluyordu. "Aç kapıyı, Garrish!"

Bailey soluk soluğa, "Kapıyı kilitlemiş," dedi. "Berbat haldeydi. Kendini öldürdü. Bundan eminim."

Garrish namluyu tekrar pencereden uzattı. Pamuklu bir gömlek giymiş olan bir delikanlı, bir bodur ağacın gerisine sinmişti. Yurdun pencerelerine çaresizlik ve merakla bakıyordu. Garrish çocuğun koşarak kaçmak istediğini, ama bacaklarının uyuştuğunu anladı.

Garrish, "Hadi Tanrım, yemek yiyelim," diye mırıldandı ve tetiği tekrar çekti.

Bayan Todd'un Kestirme Yolu

"Bak, Bayan Todd gidiyor," dedim.

Küçük Jaguar'ın önümüzden geçişini gören Homer Buckland başını kaldırdı. Kadın elini kaldırarak Homer'ı selamladı. Homer da ona kocaman kafasını salladı ama elini kaldırmadı. Todd ailesinin Castle Gölü'nde bir yazlık evleri vardı ve Homer bildim bileli onların bekçiliğini yapmaktaydı. Anladığım kadarıyla Homer, Worth Todd'un ilk karısı olan 'Phelia Todd'u ne kadar sevmişse, ikinci karısından da o kadar nefret ediyordu.

Bu olay yaklaşık iki yıl önceydi. Bell's Market'in önündeki bankta oturmuştuk, ben portakal suyu, Homer da bir bardak maden suyu içiyordu. Castle Rock'ın en sakin zamanı olan ekim ayındaydık. Göl kıyısındaki evlerin çoğu hafta sonlarında hâlâ kullanılırdı ama yazlıkçıların gürültücü, saldırgan ve bol alkollü partileri son bulur, kocaman tüfekleri ve turuncu kepleriyle avcılar henüz kasabaya gelmemiş olurlardı. Hasat biter, hava geceleri uyumak için ideal bir serinlikte olur ve benimki gibi yaşlı eklemler henüz şikâyete başlamazdı. Ekim ayında gökyüzü parlaktır ve büyük beyaz bulutlar yavaş yavaş süzülür; alt kısımlarının düzlüğü ve biraz gri oluşu hoşuma gider, sanki birazdan güneşin batacağını haber verir gibidir. Güneşin suyun üstündeki yansımasını seyrederken hiç canım sıkılmaz. Bell's Market'in önündeki

bankta oturup uzaktan gölü seyrederken, keşke hâlâ sigara içiyor olsaydım, diye düşündüğüm zaman ekim ayıdır.

"Bu kadın 'Phelia kadar hızlı sürmüyor," dedi Homer. "Onunki kadar modası geçmiş bir adı olan bir kadının bu kadar iyi otomobil kullanabildiğine şaşırırdım."

Todd'lar gibi yazlıkçılar kendilerini ilginç sanırlar, ama küçük Maine kasabalarında yıl boyu yaşayan insanların yanında yaya kalırlar. Yıl boyu yaşayan kasaba sakinleri kendi aşk hikâyelerini, nefret hikâyelerini, skandallarını ve skandal dedikodularını tercih ederler. Amesbury'li o tekstilci kendini vurduğu zaman, onu elinde tabancasıyla yerde yatarken bulan Estonia Corbridge bunu anlatırken duyulan ilgi bir haftayı bile geçmemişti. Oysa kasaba sakinleri kendi köpeği tarafından öldürülen Joe Camber hakkında konuşmaktan hâlâ bıkmış değildir.

Neyse, önemli değil. Sadece farklı yarış kulvarlarında koşuyoruz. Yazlıkçılar koşu atlarıyken, haftalık işimizi kravat takmadan yapan bizler sadece rahvan giden atlarız. Buna rağmen Ophelia Todd 1973 yılında kaybolduğu zaman kasabada adamakıllı ilgi uyanmıştı. Ophelia gerçekten çok iyi bir kadındı ve kasabada çok güzel şeyler yapmıştı. Sloan Kütüphanesi için bağış kampanyası başlatmış, şehitler anıtının yenilenmesine katkıda bulunmuş, buna benzer birçok hayırlı iş yapmıştı. Ama bağış toplama düşüncesini *bütün* yazlıkçılar sever. Bağış toplama dediğiniz anda hepsinin gözleri parlar; hemen bir komite kurarlar, bir sekreter atarlar ve ajanda tutarlar. Buna bayılırlar. Ama onlara *zaman* derseniz (kokteyl partileri ve komite toplantılarına ayrılan zamanlar hariç) avucunuzu yalarsınız. Yazlıkçılar için zaman, sanki mutlaka saklanması gereken, turşusu kurulacak (ve kavanozlara konacak) bir şeydir. Ama 'Phelia Todd zaman harcamaktan kaçınmazdı; seve seve kütüphanede bir görev üstlenir, burası için bağış toplardı. Şehitler anıtını bulaşık süngerleriyle temizleme işi gerektiğinde üstüne bir tulum geçirip saçlarını bir mendille tepesinde toplar, üç farklı savaşta oğullarını kaybetmiş kasabalı kadınlarla birlikte işe koyulurdu. Çocukların yüzme okuluna gö-

türülmesi gerektiğinde onları kocasının büyük kamyonetine doldurup Landing Yolu'nda mekik dokuyan da yine o olurdu. İyi bir kadındı. Kasabalı değildi, ama iyi kadındı. Kaybolduğu zaman herkes endişelendi. Buna tam olarak üzüldüler denemez, çünkü kayboluş ölmekle aynı şey değildir. Bir şeyi satırla kesip koparmaya benzemez; daha çok lavaboda bir şeyi suyla birlikte yavaşça tahliye ederken, bu şey tamamen gözden kaybolana kadar onun gidişini fark etmemeye benzer.

"Kullandığı otomobil bir Mercedes'ti," dedi Homer sormadığım bir soruyu cevaplayarak. "İki koltuklu spor modeli. Todd bunu ona altmış dört veya altmış beş yılında almıştı galiba. Onca yıl bununla çocukları göle götürüşünü hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Arkada çocuklar olduğu için elli kilometreden hızlı sürmezdi. Ama yavaş gitmek onu illet ederdi. Bu kadının ayağında kurşun, ayak bileğinde bilyeli rulman vardı."

Homer eskiden yazlıkçılar hakkında hiç konuşmazdı. Ama sonra karısı öldü. Beş yıl önceydi. Yokuşlu bir yerde toprağı sürerken traktör devrildi, altında kaldı. Homer perişan oldu. İki yıl boyunca yas tuttuktan sonra biraz daha iyi hissetmeye başladı. Ama aynı Homer değildi. Sanki bir şeyin olmasını, sırada ne varsa, olmasını bekler gibiydi. Günbatımında küçük evinin önünden geçtiğiniz zaman onu verandasında oturmuş, elinde bir bardak maden suyu, piposunu tüttürürken görürdünüz; batan güneşin ışını gözlerine vurur, başı piposunun dumanı içindeyken insanın aklına –hiç değilse benim aklıma– *Homer sıradaki şeyin olmasını bekliyor*, düşüncesi gelirdi. Bu da itiraf etmek istemediğim kadar beni rahatsız eden bir şeydi. Çünkü onun yerinde ben olsaydım, üstüne matem ceketini giymiş, kravatını ilk kez düzgün bağlamış, evinin üst katında yatağa oturmuş bir vaziyette tekrar evlenebilmek için saatin on bir olmasını bekleyen bir damat gibi davranmazdım. Ben olsaydım, bir sonraki şeyi beklemezdim. Sonuncu şeyi beklerdim.

Ama o bekleme döneminde –bir yıl sonra Homer'ın Vermont'a gidişiyle son bulan dönemde– bazen o insanlarla ilgili bir şeyler anlatırdı. Bana da, başkalarına da.

"Bildiğim kadarıyla 'Phelia kocasıyla birlikteyken de hızlı sürmezdi. Ama benimle birlikteyken o Mercedes'in hakkını verirdi."

Benzin pompasının önüne bir adam yanaştı ve deposunu doldurmaya başladı. Otomobilinin Massachusetts plakası vardı.

"Kurşunsuz benzinle çalışıp gaza her bastığında tekleyen o yeni spor otomobillerden değildi; hız göstergesi iki yüz kırka ayarlıydı. Tuhaf bir kahverengiydi ve bir keresinde ona, 'Bu rengin adı nedir?' diye sorunca, 'Şampanya,' demişti. Ben, 'Vay be, ne güzel!' deyince kahkahayı patlattı. Bir espri duyunca kasılmadan gülen kadınları beğenirim."

Pompadaki adam benzinini almıştı.

"İyi günler baylar," dedi basamakları çıkarken.

"Size de iyi günler," dedim, adam markete girdi.

"'Phelia hep bir kestirme yol arardı," diye devam etti Homer, sanki sözü hiç kesilmemiş gibi. "O kadın kestirme yol bulmak için deli olurdu. Mesafeden kazanırsan, zamandan da kazanırsın, derdi. Babasının lafıymış. Babası hayatı yollarda geçen bir satış temsilcisiymiş ve fırsatını bulduğunda 'Phelia da onunla gidermiş. Adam daima en kısa yolu aradığı için 'Phelia da buna alışmış.

"Bir defasında ona sormadan edemedim: Bir yandan meydandaki o eski heykeli parlatmak için elinde süngerle dünyanın zamanını harcıyorsun; tenis oynamak, yüzmek veya normal yazlıkçılar gibi kafayı çekmek yerine çocukları yüzme okuluna götürüyorsun; diğer yandan da buradan Fryeburg'a giderken on beş dakika kazanmak için geceleri uykun kaçıyor; sence bu tuhaf değil mi? Yani bana bu iki şey çelişir gibi geliyordu. 'Phelia bana baktı ve, 'İnsanlara yardım etmek hoşuma gidiyor, Homer,' dedi. 'Otomobil kullanmayı da seviyorum, hiç değilse bana heyecan verdiği zamanlar, ama o sırada harcanan *zaman* hoşuma gitmi-

yor. Bu biraz elbiseleri onarmaya benzer; bazen yıpranmış eteği içine kıvırırsın, bazen; de o tarafını kesersin. Anlatabildim mi?'

"'Sanırım, anladım, Hamfendi,' diyorum ama kafam hâlâ karışık.

"'Eğer bir direksiyonun ardına geçmek benim için eğlenceli bir şey olursa, o zaman yolu uzatmaya bakarım,' diyor; buna bir kahkaha atmadan edemiyorum."

Massachusetts plakalı adam bir elinde altılık bira kutusu, diğerinde piyango biletleriyle dışarıya çıktı.

"Hafta sonunun tadını çıkarın," diyor Homer.

"Hep öyle yaparım," diyor adam. "Keşke param yıl boyu burada yaşamaya yetseydi."

"Eh, bir dahaki gelişinize kadar burasını temiz tutarız," diyor Homer ve adam gülüyor.

Adam kim bilir nereye doğru giderken arkasından baktık. Plaka yeşildi. Benim Marcy'nin söylediğine göre, Massachusetts Trafik Kayıt Bürosu iki yıl boyunca o delişmen eyalette hiç kaza yapmamış olanlara yeşil plaka veriyormuş. Eğer kaza yapmışsan, demişti Marcy, seni yolda gören herkes dikkat etsin diye kırmızı plaka takmak zorundaymışsın.

"Her ikisi de eyaletlerine dönmeyi severlerdi, biliyor muydun?" dedi Homer, sanki Massachusetts plakalı adam ona bu gerçeği hatırlatmış gibi.

"Biliyordum," dedim.

"Kışın kuzeye Todd'lardan başka uçan kuş göremezsin. Yeni karısına gelince, o kadının kuzeye uçmaktan hoşlandığını hiç sanmıyorum."

Homer maden suyundan bir yudum alıp düşüncelere daldı.

"Ama 'Phelia aldırmazdı," dedi Homer. "Hiç değilse benim bildiğim kadarıyla; ama şikâyet etmeden de duramazdı. Bu şikâyetler onun daima kestirme yol arayışının bir açıklamasından ibaretti."

"Yani kocası, buradan Bangor'a giderken yolu yüz metre daha kısaltabilmek için debelenmesine aldırmaz mıydı?"

"Adamın zerre kadar umurunda değildi," dedi Homer; ayağa kalkıp markete girdi. Bak şimdi Owen, dedim kendime, masal anlatırken ona soru sormanın güvenli olmadığını bildiğin halde bir şey sordun ve güzel olabilecek bir hikâyeyi daha başından bozdun.

Yüzümü güneşe dönüp orada oturmaya devam ettim; on dakika sonra Homer elinde haşlanmış bir yumurtayla dışarıya çıktı. Yumurtasını yerken hiç konuşmadım; Castle Gölü sanki içinde hazine olan bir masalda anlatılabilecekmiş gibi mavi mavi parlıyordu. Homer yumurtasını bitirip maden suyundan bir yudum aldıktan sonra anlatmaya devam etti. Şaşırdım ama tek kelime etmedim. Akıllıca olmazdı.

"İki-üç farklı araçları daha vardı," dedi Homer. "Cadillac ve Worth'un kamyoneti ve 'Phelia'nın zıpkın gibi küçük Mercedes'i. Worth belki kayak yapmaya gelebilirler diye bazı kışlar kamyoneti burada bırakırdı. Ama çoğu zaman yaz sonunda kendisi Cadillac'la, 'Phelia da zıpkın Mercedes'iyle geri dönerlerdi."

Başımı salladım ama bir şey demedim. Doğrusunu isterseniz, herhangi bir yorum yapmaya korkuyordum. Daha sonra düşündüğümde, o gün Homer'ı susturmak için epey yorum yapmam gerektiğini anlayacaktım. Uzun zamandan beri Bayan Todd'un kestirme yolu hikâyesini anlatmak için bekliyormuş.

"O küçük zıpkının özel bir kilometre sayacı vardı ve yapılan bir yolculukta kaç kilometre kat edildiğini gösteriyordu; 'Phelia Castle Rock'tan Bangor'a her gidişinde bunu 000-nokta-0'a ayarlar ve sonuç ne çıkarsa bunu kaydederdi. Bunu bir oyun haline getirmişti ve her defasında bana takılırdı."

Homer bir an susup söylediklerini bir daha aklından geçirdi.

"Hayır, bu doğru olmadı."

Sustu; alnındaki çizgiler bir kütüphane merdiveninin basamakları gibi göründü.

"Bunu oyun haline getirmiş numarası yapıyordu, ama onun için son derece ciddi bir işti. Yani başka herhangi bir şey kadar ciddi." Elini sallayınca, kadının kocasını kastettiğini düşündüm.

"O küçük zıpkının torpido gözü haritalarla doluydu; normal bir arabada koltuk olması gereken yerde de haritalar vardı. Bazıları benzin istasyonlarından, bazıları Rand McNally Yol Atlası'ndan, bazıları Appalachian Trail seyahat rehberinden koparılmış sayfalardı. Bir yığın da topografik etüt vardı. Bunun oyun olmadığını anlama nedenim onca haritası olduğu için değil, hepsinin üstünde daha önce kullandığı veya denemek istediği yolları gösteren çizgiler oluşuydu.

"Birkaç kere yola saplandığı da oldu; yardımına gelen bir çiftçi, otomobilini traktörüne zincirle bağlayarak çekti.

"Bir gün evlerindeydim; yere çökmüş, her bir çatlak sıva sıçarken banyodaki karoları seriyordum; o gece rüyamda hep sıva sıçan çatlakları gördüm. 'Phelia oraya gelip kapı eşiğinde dikildi ve bir süre bana bu konuyu açıkladı. Ona bu saplantısı yüzünden takılırdım, ama bir yandan da ilginç buluyordum, çünkü abim Franklin eskiden Bangor'da yaşıyordu ve 'Phelia'nın bana bahsettiği yollardan çok geçmiştim. İlgimi çekiyordu, çünkü benim gibi bir adam daima en kestirme yolun ne olduğunu bilmek ister; her zaman o yolu kullanmak istemese de... Sen de öyle misindir?"

"Evet," dedim. Evde kaynanan beklediği için uzun yolu tercih etsen de, en kestirme yolu bilmenin güçlü bir yanı vardır. Her ne kadar Massachusetts sürücü ehliyeti olan biri bunu bilmese de, bir yere çabuk ulaşmak çoğu zaman kuşların istediği bir şeydir. O yere çabuk ulaşmayı *bilmek* ya da yanında oturan kişi bunu bilmezken oraya nasıl ulaşacağını bilmek insanı güçlü kılar.

"İşte 'Phelia bu yolları tıpkı bir izcinin düğüm atmasını bildiği kadar iyi biliyordu," dedi Homer sıcak bir gülümsemeyle. "'Dur bir dakika, dur bir dakika,' dedi küçük bir kız gibi ve duvarın ardında onun masasına bir şey aradığını işittim. Sonra elinde adamakıllı yıpranmış, sayfaları halkalarından kopmak üzere olan bir defterle geldi.

"'Worth'un gittiği yol –çoğu insanın kullandığı yol– Route 97'den Mechanic Falls'a, sonra Route 11'den Lewiston'a, sonra da eyaletler arası yoldan Bangor'a. 250 kilometre.'"

Başımı salladım.

"'Paralı yoldan gitmek istemiyorsan –ve mesafeyi kısaltmak için– Mechanic Falls'a gidersin, Route 11'den Lewiston'a, Route 202'den Augusta'ya, sonra Route 9'dan China Gölü ve Unity ve Haven'dan da Bangor'a gelirsin. Bu da 235 kilometre tutar.'

"'O yolla zaman kazanamazsınız, Hamfendi,' diyorum, 'Lewiston'dan ve Augusta'dan geçerek mümkün değil. Gerçi itiraf edeyim ki, Old Derry Yolu'yla Bangor arası çok güzeldir.'

"'Kilometreyi azaltırsan, çok geçmeden zaman da kazanırsın,' diyor. 'Hem her ne kadar bu yolu defalarca kullandıysam da, bunu tercih ettiğimi söylemiyorum. Sadece çoğu insanın kullandığı yolları söylüyorum. Devam etmemi ister misin?'

"'Hayır,' diyorum, 'keçileri kaçırana kadar beni bu banyoda, lanet çatlaklara bakarken bir başıma bırakın, yeter.'

"'Toplam dört tane anayol var,' diyor 'Phelia. 'Route 2 yolu 280 kilometre. Bunu bir kere denedim. Çok uzundu.'

"'Tanrım, bana sabır ver,' diye alçak sesle mırıldanıyorum.

"'Ne dedin?' diyor.

"'Hiçbir şey,' diyorum. 'Sıvalarla konuşuyorum.'

"'Pekâlâ. Dördüncü yol –hepsi de çok iyi yol olduğu halde bunu bilenlerin sayısı azdır, hepsi asfalt– Speckled Bird Dağı karşısındaki 219 ve Lewiston'un ötesindeki 202'dir. Sonra, eğer Route 19'a girersen, Augusta'nın etrafından dolanabilirsin. Sonra da Old Derry Yolu'nu kullanırsın. Böylece tamamı 185 kilometre eder.'

"Ben bir süre hiçbir şey demeyince, galiba bundan şüphe ettiğimi sandı, çünkü hemen ardından, 'Biliyorum, inanması zor ama doğru,' dedi.

"'Herhalde doğrudur,' dedim ve şimdi düşününce, muhtemelen doğruydu. Çünkü ben de hâlâ sağken Franklin'i görmek için Bangor'a giderken bu yolu kullanırdım. Ne var ki, yıllardan beri oraya gitmedim. Sence bir insan bir yolu unutabilir mi, Dave?"

"Mümkündür," dedim. Paralı yolu hatırlamak kolaydır. Bir süre sonra insanın aklından çıkmaz olur ve buradan oraya nasıl giderim diye değil, buradan paralı yola nasıl ulaşırım diye dü-

şünmeye başlarsınız. Bu da aklıma her tarafta dünya kadar yol olabileceğini ve kullanılmak için yalvardıkları ihtimalini getirdi; yan taraflarında kayadan duvarlar yükselen, kenarlarında kuşlardan başka kimsenin durup da koparmadığı böğürtlen çalıları olan, giriş yerleri paslı zincirlerle kapatılmış, artık hiç kullanılmayan çakıl ocaklar görebileceğiniz nice yol. Üstünde yaşayanlar dışında herkesin unuttuğu yollar ki, bu insanlar da paralı yola çıkan en kestirme yolu düşünürler. Maine'de bizim kendi aramızda bir esprimiz vardır; oraya buradan gidemezsin, deriz; ama belki kendimizi kandırıyoruzdur. İşin aslı, bir yere gitmek için belki bin çeşit yol vardır ve kimse bunu düşünmez.

Homer devam etti: "Bütün öğlen sonrası o sıcak ve havasız banyoda karoları serdim ve onca zaman 'Phelia ayaklarını birbirine dolayarak kapı eşiğinde dikildi. Bacakları çıplaktı, mokasen ve haki renkli bir eteklik giyiyordu; bunun üstüne biraz daha koyu renkli bir kazak geçirmişti. O sıralarda otuz dört-otuz beş yaşlarında olmalıydı, ama atkuyruğu saçları ve bana anlattıklarının heyecanı içinde parlayan yüzüyle tatile gelmiş bir üniversite öğrencisinden farksızdı.

"Bir süre sonra orada ne kadar uzun zaman gevezelik ettiğini fark etmiş olmalı ki bana, 'Canını çok sıkıyorum galiba, Homer,' dedi.

"'Evet,' diyorum, 'sıkıyorsunuz. Başımdan gidip beni bu lanet sıvalarla baş başa bırakmanızı tercih ederim.'

"'Ukalalık etme, Homer,' diyor.

"'Hayır, Hamfendi, beni sıkmıyorsunuz,' diyorum.

"Bunun üzerine bana bir gülücük atıp tekrar o küçük defteri açtıktan sonra tıpkı bir satıcının siparişlerini kontrol ettiği gibi kayıtlarına bakıyor. Dört tane anayolu vardı –aslında üç taneydi, çünkü Route 2'yi hemen elemişti– ama eminim, defterinde yedek olarak bulundurduğu en az kırk yol daha vardı. Eyalet numarası olan veya olmayan yollar, adları olan veya olmayan yollar. Artık bunlarla başım dönmeye başlamıştı. Sonunda bana, 'Mavi kurdeleyi kazananı duymaya hazır mısın, Homer?' diye soruyor.

"'Eh, hazırım herhalde,' diyorum.

"'Hiç değilse, *bu âna kadar* mavi kurdele kazananı,' diyor. '1923 yılında *Science Today* dergisinde bir adam bir makale yazmış ve hiç kimsenin bin beş yüz metreyi dört dakikanın altında koşamayacağını kanıtlamıştı. Bunu biliyor muydun? Uyluk bölgesi kaslarının maksimum uzunluğunu, adımlar arası aralığın maksimum uzunluğunu, maksimum ciğer kapasitesini, maksimum nabız atışını ve daha birçok şey hesaplayarak bunu kanıtlamıştı. O makale beni çok etkiledi! O kadar ki, bunu Worth'a verdim ve Maine Üniversitesi Matematik Bölümü'nden Profesör Murray'a göstermesini rica ettim. Bu sayıları kontrol etmesini istedim, çünkü yanlış varsayımlara dayandığını sanıyordum. Worth herhalde saçmaladığımı düşündü ama yine de makaleyi profesöre götürdü. Profesör Murray adamın verdiği sayıları dikkatle kontrol etti ve... ne oldu, biliyor musun, Homer?'

"'Hayır, Hamfendi.'

"'O sayılar *doğruymuş*. Adamın kriterleri *sağlammış*. Ta 1923 yılında bir erkeğin bin beş yüz metreyi dört dakikanın altında koşamayacağını kanıtlamış. Bunu *kanıtlamış*! Ama insanlar bunu her zaman yapıyorlar ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Homer?'

"'Hayır, Hamfendi,' dedim, ama biraz anlar gibi olmuştum.

"'Anlamı, hiçbir mavi kurdelenin ebedi olmadığı,' diyor. 'Bir gün –bu arada dünya kendi içinden patlamazsa– birisi Olimpiyatlarda bin beş yüz metreyi iki dakikada koşacak. Belki yüz yıl veya bin yıl sonra, ama bu mutlaka olacak çünkü mavi kurdele için son yoktur. Sıfır vardır, sonsuzluk vardır, ebediyet vardır ve ölümlülük vardır, ama nihai son yoktur.'

"Öylece karşımda durdu, saçları kaşlarından yukarıya doğru toplanmış, tertemiz yüzü parlayarak bana bakarken, 'Sıkıysa aksini kanıtla,' der gibiydi. Ama kanıtlayamazdım tabii. Çünkü ben de böyle bir şeye inanıyorum. Papazın inayet hakkında söylediklerine çok benziyor.

"'Bugünün mavi kurdele kazananını duymaya hazır mısın?' diye soruyor.

"'Evet,' diyorum; o arada sıvama işine ara vermişim. Zaten küvete kadar gelmiştim, sadece köşeler kalmıştı. 'Phelia derin bir nefes aldıktan sonra tıpkı Gates Falls'daki bir mezat görevlisi gibi cevabı bir çırpıda söyleyiverdi. Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum ama şöyle bir şeydi."

Homer Buckland bir an için gözlerini kapadı, iri elleri bacaklarının üstünde, yüzünü güneşe doğru çevirdi. Sonra gözlerini açınca bir an 'Phelia'ya benzediğini düşündüm; yetmiş yaşındaki bir adam, o günlerde bir üniversite öğrencisine benzeyen otuz dört yaşındaki bir kadın gibi göründü. Homer'ın ne söylediğini veya 'Phelia'nın ona ne anlattığını tam olarak hatırlayamıyorum ve bunun nedeni sadece anlatılanın çok karmaşık oluşu değil, bir de Homer'ın anlatırken nasıl göründüğüydü. Aşağı yukarı şöyle bir şeydi:

"'Yola Route 97'den çıkıyorsun, Denton Caddesi'nden Old Townhouse Yolu'na geliyorsun, bu şekilde Castle Rock'ın etrafından dolanmış olup tekrar 97'ye dönüyorsun. On iki kilometre ormancıların yolundan kuzeye gittikten sonra 6 numaralı Town Yolu'na varıyorsun ve bu da seni Sites' Cider Mill yanındaki Big Anderson Yolu'na çıkarıyor. Eskilerin Ayı Yolu dediği bir yol yarması seni 219'a getiriyor. Speckled Bird Dağı'nın uzak köşesine varınca Stanhouse Yolu'na girip sola, Bull Pine Yolu'na sapıyorsun; burada bataklık bir alan var ama hızını ayarlarsan takılmadan geçebilirsin ve Route 106'ya ulaşırsın. 106 numaralı yol Alton'un Çiftliği'nin arasından geçip Old Derry Yolu'na çıkar. Buradaki koruluk yollarını izleyerek Derry Hastanesi'nin biraz ötesindeki Route 3'e varırsın. Buradan da Etna'daki Route 2'ye ve oradan da Bangor'a sadece beş kilometredir.'

"Soluklanmak için durdu ve sonra bana baktı. 'Bütün bu anlattığım yolun uzunluğu ne kadar, biliyor musun?'

"'Hayır, Hamfendi,' diyorum, en az yüz yirmi kilometredir diye düşünerek.

"'85 kilometre,' diyor."

Bir kahkaha attım. Bu hikâyenin sonunu işitmek istiyorsam bunu yapmamalıydım ama Homer da gülümsedi ve başını salladı.

"Biliyorum. Benim kimseyle tartışmayı sevmediğimi sen de bilirsin, Dave. Ama birisinin seni işletmesiyle tepeden tırnağa sallaması çok farklı şeylerdir.

"'Bana inanmıyorsun,' diyor 'Phelia.'

"'Eh, buna inanmak biraz *zor*, Hamfendi,' diyorum.

"'O harcı kurumaya bırak da sana göstereyim,' diyor. 'Küvetin arkasını yarın bitirirsin. Gel, Homer. Worth'a bir not bırakırım, zaten bu gece eve dönmeyebilir, sen de karına telefon edersin!' Saatine bakıyor. 'İki saat kırk beş dakika sonra Pilot's Grill'de akşam yemeği yiyeceğiz. Eğer bir dakika daha fazla sürerse, sana evine götürmen için bir şişe İrlanda viskisi alacağım. Babam haklıydı. Kennebec County'deki her bir bataklıktan ve çukurdan geçmek zorunda kalsan bile, mesafeden kazanırsan zamandan da kazanırsın. Hadi, ne diyorsun?'

"Bana o kahverengi gözleriyle bakıyordu; bu bakışlarda şeytani bir ifade vardı ve sanki, kepini ters çevir Homer ve gel benimle, der gibiydi. Oradan gitmek istiyordum, Dave. O harç kutusunu orada bırakıp gitmek istiyordum. Ve kesinlikle o zıpkın otomobili kullanmayı istemiyordum. İstediğim şey sadece yolcu koltuğunda oturmak, arabaya binerken eteğinin sıyrılışını ve saçlarının pırıltısını görmekti."

Homer bir an daldıktan sonra alaycı, boğuk bir kahkaha çıkardı. Bu kahkaha kaya tuzu atan bir çiftenin sesini andırıyordu.

"Megan'a aç telefonu ve, 'Phelia Todd'u tanıyorsun,' de, 'hani o kıskandığın için hakkında tek kelime iyi bir şey söyleyemediğin kadın. İşte onunla birlikte o şampanya renkli küçük zıpkın Mercedes'ine binip Bangor'a gidiyorum. Yemeğe bekleme.'

"'Hadi, ara karını ve böyle söyle. Tamam mı?'"

Homer bir kahkaha daha attı; elleri hâlâ bacaklarının üstündeydi ama yüzünde neredeyse nefret dolu bir ifade gördüm. Maden suyundan bir yudum daha içti.

"Gitmedin," dedim.

"*O gün* gitmedim."

Bu defa daha hafif bir kahkaha attı.

"Yüzümde bir şey görmüş olmalı, çünkü sanki bir anda kendini toparlamış gibi oldu. Artık üniversite öğrencisi bir kız gibi değil, 'Phelia Todd gibi görünüyordu. Defterine sanki ilk defa görüyormuş gibi baktıktan sonra elini indirdi ve neredeyse eteğinin arkasına götürdü.

"'Bu dediğinizi yapmak isterim, Hamfendi,' diyorum, 'ama buradaki işimi bitirmek zorundaydım. Üstelik karım akşam yemeğine rosto yaptı.'

"'Anlıyorum, Homer,' diyor, 'galiba biraz havaya girdim. Bunu sık yapar oldum. Worth hep yaptığımı söylüyor. Ama teklifim her zaman için geçerli. Ne zaman istersen. Eğer bir yerde takılıp kalırsak, otomobile arkadan omuz verip beni beş dolar ödemekten kurtarırsın.' Sonra da güldü.

"'Teklifinizi kabul ediyorum, Hamfendi,' diyorum; yüzümdeki ifadeden bunu sırf nazik olmak için söylemediğimi anlamıştı.

"'Bangor'a seksen beş kilometrede gidilebileceğinin imkânsız olduğunu düşünerek, evine gittikten sonra haritanı önüne ser ve düz bir çizgi halinde kaç kilometre tutacağını kendin hesap et.'

"Karolarla işimi bitirdikten sonra eve gittim ve dün akşamdan kalan yemeği yedim –rosto falan yoktu ve sanırım 'Phelia da bunu biliyordu– ve Megan yattıktan sonra kendi ölçme çubuğumu, bir dolmakalemi ve bir eyalet haritasını çıkarıp bana söylediğini yaptım; çünkü gerçekten kafama takılmıştı. Düz bir çizgi çizip kilometre ölçeklerine göre hesaplamayı yaptım. Doğrusu şaşırmıştım. Çünkü Castle Rock'tan Bangor'a kuş uçuşu gibi gidersen; gölleri, ormanları, bataklıkları veya köprü olmayan yerlerde aşılması gereken ırmakları hesaba katmazsan yaklaşık altmış kilometre tutuyor."

Afalladım.

"İnanmazsan kendin hesapla," dedi Homer. "Bunu gözlerimle görene kadar Maine'in bu kadar küçük olduğunu bilmiyordum."

Homer maden suyundan bir yudum daha içtikten sonra bana baktı.

"Bir sonraki ilkbaharda Megan abisini ziyaret etmek için New Hampshire'a gitmişti. Fırtınaya karşı korunaklı kapıları çıkarıp sineklikleri takmak için Todd'ların evine gitmem gerekti; 'Phelia'nın küçük Mercedes'i oradaydı, kendisi de yalnızdı.

"Kapıya geldi ve, 'Homer,' dedi, 'sineklikleri takmaya mı geldin?'

"'Hayır, Hamfendi,' dedim hemen. 'Hâlâ beni kestirme yoldan Bangor'a götürmek istiyor musunuz diye anlamaya geldim.'

"Bana bir an ifadesiz bir yüzle bakınca, bu konuyu tamamen unutmuş olduğunu sandım. Yüzüm kızardı; çok utanmıştım. Sonra tam ben özür dileyecekken güldü ve, 'Anahtarlarımı alana kadar bir yere kıpırdama,' dedi. 'Ve sakın caymaya kalkma, Homer.'

"Bir dakika sonra anahtarlarıyla geldi. 'Eğer batağa saplanırsak, oradaki sivrisineklerin helikopter böcekleri kadar büyük olduklarını göreceksin.'

"'Rangley'de onların serçe kadar büyüklerini gördüm, Hamfendi,' dedim. 'Nasıl olsa bizi kapıp kaçıramayacakları kadar ağırız.'

"Bir kahkaha atıp, 'Eh, ben yine de seni uyarmış olayım,' dedi. 'Hadi, Homer.'

"'Ve eğer oraya iki saat kırk beş dakikada varamazsak, bana bir şişe İrlanda viskisi alacaktınız,' dedim pişkinlikle.

"Bana bir an şaşırmış gibi baktı; sürücü kapısını açmış, bir ayağı otomobilin içindeydi. 'Homer, sana bunun *o gün* için mavi kurdele olduğunu söylemiştim. Daha da *kısa* olan bir yol buldum. Oraya iki buçuk saatte varacağız. Hadi, bin arabaya, Homer. Yola çıkıyoruz.'"

Homer sustu ve elleri bacaklarının üstünde, gözleri daldı; belki de Todd'ların garaj yolunda şampanya renkli Mercedes'i görüyordu.

"İkimiz de otomobile bindikten sonra bana döndü. 'Emin misin?' dedi.

"'Tamam,' dedim. Ayak bileğindeki kurşun aşağıya kaydı. Bundan sonra neler olduğunu pek anlatamayacağım. Sadece gözlerimi ondan ayıramadığımı söyleyeyim. Yüzüne çılgınca bir ifade yerleşmişti, Dave... delice, özgürlük taşan bir ifade... ve bu beni korkutuyordu. Çok güzeldi ve ona âşık olmuştum, hangi erkek, belki hangi kadın olsa, ona âşık olurdu; ama bir yandan da ondan korkuyordum, çünkü aşkıma karşılık vermek için gözünü bir an yoldan ayırsa, ölümüne yol açabilirdi. Üstünde mavi bir kot pantolon ve kolları sıvanmış beyaz bir gömlek vardı –belki ben geldiğimde bir yeri boyamaya hazırlanıyordu– ama bir süre yol aldıktan sonra o tanrıların ve tanrıçaların olduğu kitaptaki tanrıçanın kıyafetini görür gibi oldum."

Homer ciddi bir yüzle göle bakıyordu.

"Ayı gökyüzünden sürmeye çalışan o avcı tanrıça gibiydi."

"Diana mı?"

"Evet. Ay da onun zıpkın otomobiliydi. 'Phelia bana aynen öyle görünüyordu. Her ne kadar ona âşıksam da, asla ona asılmazdım. O zaman daha genç olduğum halde. Yirmi yaşında olsaydım bile yine ona asılmazdım, ama on altı yaşında olsaydım, belki...

"İncecik şalı arkasında savrularak ayı gökyüzünden süren o tanrıça gibiydi; bir dolu orman yolundan geçtik; ilk iki-üç tanesini biliyordum. Sonra da hiç tanımadığım yollara girdik. O güne kadar kereste kamyonları ve kar motosikletleri dışında motorlu taşıt görmemiş olan o ağaçlar için büyük bir yeniliktik. O orman yollarından çok, Sunset Bulvarı'na yakışırdık. Öğle sonrası güneşinin dallardan süzülen çizgili ışınları arasından hızla geçiyor, tepeleri tırmanıp büyük bir hızla aşağıya iniyorduk. Arabanın üstünü açtığı için o ormanlardaki her şeyin kokusunu duyabiliyordum – o hiç el değmemiş yerlerde kokuların ne kadar güzel olduğunu bilirsin. Çukurlarla, bataklıklarla, kesilmiş tomruklarla

dolu alanlardan geçerken 'Phelia çocuklar gibi gülüyordu. Tomrukların bir kısmı eskiydi ve çürümüştü, çünkü 'Phelia dışında, o yollardan beş-on yıldan beri hiç kimse geçmemişti. Kuşlar ve başka hangi hayvanlar varsa, onların dışında hiç kimse yoktu, yalnızdık. Vites değiştirirken çıkan gürültü dışında Mercedes'in motoru sinek vızıltısından farksızdı. Ve her ne kadar belli bir yere yakın olduğumuzu bilsem de, kendimi sanki *hiçbir şeyin* olmadığı bir zamana dönmüş gibi hissediyordum. Dursak ve yüksek bir ağaca tırmansam, hangi yöne bakarsam bakayım ormandan başka bir şey görmeyecektim. Ve onca yol boyunca 'Phelia hız kesmeden ilerliyor, saçları arkaya savrulmuş halde, gözleri parıldıyor... Speckled Bird Dağı'na varınca, yine bir süre için nerede bulunduğumuzu anladım, ama sonra başka bir yola saptı ve ben yine yörüngemden çıktım. Başka bir orman yoluna girdik, buradan çıktığımızda OTOYOL B yazılı bir tabelanın olduğu asfalt bir yola vardık. Maine eyaletinde OTOYOL B adındaki bir yol olduğunu hiç duymuş muydun?"

"Hayır," dedim. "Sanki İngilizlerin verdiği bir isim gibi."

"Evet. İngilizce gibi görünüyordu. Yolun üstüne söğüt ağaçlarının dalları sarkıyordu. 'Burada dikkat et, Homer,' dedi. 'Bir ay önce bunlardan biri az kalsın yüzümü çizecekti.'"

"Neden söz ettiğini anlamamıştım, tam bunu söylemek üzereyken, hiç rüzgâr olmamasına rağmen o ağaçların aşağıya doğru sarktığını gördüm – aşağıya doğru titreşiyorlardı. O yeşil ortam içinde siyah ve beyaz görünüyorlardı. Gözlerime inanamadım. Derken bunlardan biri kepimi uçurunca uykuda olmadığımı anladım. 'Hey!' diye bağırdım. 'Kepimi geri ver!'"

"'Artık çok geç, Homer,' dedi gülerek. 'Az sonra yine gün ışığına çıkacağız; endişe edecek bir şey yok.'

"Derken başka bir dal bu defa onun tarafına indi ve başını tırmaladı. 'Phelia eğildi ama dala takılan bir tutam saçı yolundu. 'Ah, lanet olsun, canım yandı!' diye bağırdı ama bir yandan da gülüyordu. Başını eğdiği zaman otomobil bir an yoldan çıkar gibi

oldu ve o sırada ormana baktım. Dave! Oradaki *her şey* kıpırdıyordu. Otlar dalgalanıyor, bitkiler sanki alay eder gibi suratlarını buruşturuyorlardı. Bir çotuğun üstünde yetişkin bir kedi kadar büyük bir ağaç kurbağası gördüm.

"Sonra gölgelerin içinden çıkıp bir tepenin üstüne geldik. 'Phelia, 'Bak işte, ne kadar heyecanlıydı, değil mi?' dedi. Sanki Fryeburg Panayırı'ndaki Korku Evi'ne girip çıkmış gibiydi.

"Beş dakika sonra onun bildiği başka bir orman yoluna girdik. Artık orman görmek istemiyordum; ama buradaki normal, bildiğimiz ormandı. Yarım saat sonra da Bangor'daki Pilot's Grille'in otoparkındaydık. Kilometre sayacını işaret edip, 'Bak, Homer,' dedi. Baktım. Yetmiş kilometre gösteriyordu. 'Buna ne dersin? Kestirme yoluma inanıyor musun?'

"Yüzündeki o çılgın ifade yumuşamış, yine eski 'Phelia Todd olmuştu. Ama o ifade tamamen kaybolmuş değildi. Sanki iki farklı kadın vardı. 'Phelia ve Diana. O orman yollarında gazlarken Diana olan kısmı o kadar hâkimdi ki, 'Phelia olan kısmı o kestirme yolların nereye çıkacağını bilmez gibiydi. Maine haritasında hiç gözükmeyen yollar...

"'Kestirme yolum hakkında ne düşünüyorsun, Homer?' diye sordu bir daha.

"Ve o anda aklıma gelen ilk şey çıkıverdi ağzımdan; normal koşullarda böyle bir şey 'Phelia Todd gibi bir kadına söylenmez. 'İdrar söktürücü gibiydi, Hamfendi,' dedim.

"Yürekten bir kahkaha atınca, o zaman durumu tam olarak anladım. O tuhaf şeylerin hiçbirini hatırlamıyordu. Söğüt dallarını hatırlamıyordu –ne var ki, kepimi uçuran o ağaçlar söğüt değildi, alakası yoktu– o kurbağaya benzer korkunç şeyi, OTOYOL B tabelasını... *O tuhaf şeylerin hiçbirini hatırlamıyordu!* Ya ben onların varlığını hayal etmiştim ya da o onların olmadığını hayal etmişti. Kesin olarak bildiğim tek şey, Dave, sadece yetmiş kilometre yol yaparak Bangor'a varmış olduğumuzdu; işte bu hayal falan değildi. O küçük zıpkının kilometre sayacında apaçık görünüyordu.

"'Haklısın,' dedi 'Phelia. 'Gerçekten de idrar söktürücü gibiydi. Keşke böyle bir deneyimi yaşaması için Worth'u da ikna edebilsem. Ama kendi bildiği yolların dışına asla çıkmaz o; bunun için bir Titan II füzesi gerekir. Hadi gel, Homer, midene biraz yemek tıkayalım.'

"Ve bana harika bir yemek ısmarladı, Dave, ama pek fazla yiyemedim. Artık hava kararmaya yüz tuttuğu için dönüş yolunu düşünüyordum. Derken yemeğin ortasında telefon etmesi gerektiğini söyleyip izin istedi. Döndüğünde, sakıncası yoksa Mercedes'i Castle Rock'a götürebilir miyim, diye sordu. Telefonda onunla aynı okul komitesinde görev yapan bir kadınla konuştuğunu ve halledilmesi gereken bir sorun bulunduğunu söyledi. Ya Hertz'den bir otomobil kiralayacaktı ya da Worth'tan onu almasını isteyecekti. 'Karanlıkta otomobil kullanmak seni çok huzursuz eder mi?' diye sordu.

"Bana gülümseyerek bakınca, olanların hiç değilse *bir kısmını* hatırladığını anladım. Ne kadarını hatırladığını bilemem, ama bırak karanlığı, gündüz vakti bile onun yolundan gitmek istemeyeceğimi bilecek kadar hatırlıyordu. Gözlerinin pırıltısından bunu hiç umursamadığını anladım.

"Hayır, huzursuz etmez, dedim ve yemeğimi daha bir iştahla yiyip bitirdim. Sofradan kalktığımızda hava kararmak üzereydi; 'Phelia bizi telefonda konuştuğu arkadaşının evine kadar götürdü. Otomobilden çıkarken gözlerindeki o aynı pırıltıyla bakıp, 'Beklemek istemediğine emin misin, Homer?' diye sordu. 'Bugün birkaç tane daha yan yol gördüm. Haritalarda gözükmüyor, ama bence yolu birkaç kilometre kısaltabilir.'

"'Beklerdim, Hamfendi,' dedim, 'ama benim yaşımda bir insan sadece kendi yatağında rahat ediyor. Otomobilinizi üstünde tek bir çizik olmadan evinize götüreceğim, ama korkarım sizden daha fazla kilometre yaparım.'

"Buna sevimli bir kahkaha atıp beni öptü. Hayatım boyunca bu kadar tatlı bir şekilde öpüldüğümü hatırlamıyorum, Dave. Sadece yanağımdan öptü, evli bir kadının erdemli öpücüğüydü,

ama olgun bir şeftali gibiydi. Ve dudakları tenime değdiği zaman kendimi nasıl hissettiğimi bilemiyorum, çünkü insan böyle durumlarda yaşadığı duyguları aklında tutamıyor. Ne demek istediğimi anlıyorsun herhalde. Böyle şeyler insanın hafızasında bir perde arkasında kalıyor ve görünmüyor.

"'Çok tatlı bir adamsın, Homer; beni dinlediğin ve benimle geldiğin için seni seviyorum,' dedi. 'Yolun açık olsun.'

"Sonra da o kadının evine girdi. Ben de eve döndüm."

"Hangi yoldan gittin?" diye sordum.

Homer güldü. "Tabii ki paralı yoldan," dedi. O anda yüzünde o güne kadar görmediğim kadar çok kırışıklık gördüm.

Oturduğu yerden gökyüzüne baktı.

"Derken onun kaybolduğu yaz geldi. Onu pek görmüyordum... Bu dediğim, yangın çıkan yaz, hatırlarsın, sonra da bütün ağaçları yerinden söken o fırtına olmuştu. Benim gibi ev bakıcıları için çok işlek bir zamandı. Arada bir 'Phelia'yı, o günü ve o öpücüğü düşündüğüm oluyordu, ama bana artık rüya gibi gelmeye başlamıştı. Tıpkı on altı yaşımdayken, kızlardan başka bir şey düşünmediğim o gün gibiydi. George Bascomb'un gölün karşısındaki tarlasını sürüyordum ve her ergen oğlanın aklındaki şeyleri hayal ediyordum. Tırmığın dişi bir kaya parçasını çıkardı, kaya ikiye ayrıldı ve *kan* çıktı. Yani en azından bana kan gibi geldi. Kayanın içinden kırmızı bir sıvı çıkıp toprağa dökülüyordu. Bunu annemden başka kimseye söylemedim; bana ne anlam ifade ettiğini ona bile söylemedim. Külotlarımı yıkayan annem belki ne olduğunu biliyordu. Her neyse, bana bunun için dua etmemi önerdi. Dua ettim etmesine ama herhangi bir aydınlanma olmadı. Bir süre sonra bunun bir rüya olduğuna inanmaya başladım. Bazen böyle olabiliyor. Ortada bir yerde delikler var, Dave. Bunu biliyor musun?"

"Evet," diyorum bir şey gördüğüm o geceyi hatırlayarak. '59 yılıydı, bizim için kötü bir yıldı ama çocuklarım kötü bir yıl olduğunu bilmiyorlardı; bildikleri tek şey her zaman olduğu gibi yemek istedikleriydi. Ağustos ayında elimde bir balıkçı feneriyle

gittiğimde Henry Brugger'in tarlasının arkasında bir grup akkuyruklu geyik görmüştüm. Yazın en besili oldukları zaman iki tanesini vurabilirsin. İkincisi havayı koklayarak gelir; sanki, *Yahu şimdiden sonbahar mı oldu*, der gibidir ve bunu vurmak daha da kolay olur. Çocuklarına altı hafta yetecek kadar et çıkarır, kalanı da gömersin. Kasım ayında gelen avcılar bu akkuyruklulara ateş etmezler, ama çocukların da et yemesi lazım. Massachusetts'li adam, keşke burada yıl boyu kalacak kadar param olsaydı demişti, ama bizim için bu ayrıcalığın ağır bedelleri vardır. İşte bu tarladayken gökte o büyük turuncu ışığı gördüm; yavaş yavaş aşağıya inerken ağzım bir karış açık onu seyrettim; göle düştüğü zaman bir dakikalığına tamamen aydınlandı ve mor-turuncu karışımı bir ışın göğe doğru yükseldi. Kimse bana bu ışık hakkında bir şey söylemedi ve ben de kimseye bahsetmedim. Hem bana gülecek-lerinden hem de gece vakti orada ne halt ettiğimi soracaklarından çekindiğim için. Ve bir süre sonra, Homer'ın da dediği gibi, bu olay bana bir rüya gibi geldi; zaten hiçbir anlam veremiyordum. Ay ışığı gibiydi. Elle tutulur bir şey değildi, ben de daha fazla üstünde durmadım.

"Şeylerin ortasında *delikler* var," dedi Homer, sanki öfkelenmiş gibi oturduğu yerde doğrularak. "Şeylerin tam *ortasında*, birazcık sağda veya solda değil. Onlar orada duruyor ve insan tıpkı yoldaki bir çukura girmemek için bunun etrafından dolanır gibi yapıyor. Sonra da bunu unutuyorsun. Ya da toprağı sürerken toprakta bir çatlak görüyorsun; karanlık bir şey ve aklına bunun bir mağara olabileceği geliyor. 'Neme lazım, bunun etrafından dolanayım, daha sonra gelip bir bakarım,' diyorsun. Çünkü o sırada işin mağara aramak değil falan."

"Şeylerin *ortasında delikler*."

Bir süre hiç konuşmadı, ben de ses etmedim. Onu konuşturmak için çaba göstermeme gerek yoktu. Neden sonra yine başladı.

"'Phelia ağustos ayında kayboldu. Onu ilk kez temmuz başlarında görmüştüm ve..." Homer bana döndü ve her bir kelimeyi vurgulayarak seslendirdi. "Dave Owens, kadın *muhteşem* görü-

nüyordu! Hem muhteşem güzel hem çılgın ve neredeyse yabani bir görünümü vardı. Göz kenarlarında fark etmeye başladığım kırışıklıklar kaybolmuş gibiydi. Worth Todd, Boston'da bir toplantıdaydı. O, verandanın bir ucunda duruyordu, bense tam ortasındaydım ve üstümde gömleğim yoktu. 'Homer, buna asla inanmayacaksın,' dedi.

"'Evet, Hamfendi, ama gayret ederim,' diyorum.

"'İki tane yeni yol buldum,' diyor, 've son gidişimde Bangor'a elli dokuz kilometre tuttu.'

"Daha önce söylediği şeyi hatırladığım için ona, 'Bu mümkün değil, Hamfendi,' diyorum. 'Ben de haritada bunu ölçtüm ve kuş uçuşu, en az yetmiş kilometre tutuyor.'

"Bana gülerek bakarken her zamankinden daha güzel görünüyor. Güneşin altındaki o yemyeşil tepelerde duran bir tanrıça gibi. 'Doğru,' diyor, 've bin beş yüz kilometreyi de dört dakikanın altında koşamazsın. Matematiksel olarak *kanıtlanmış* bir şey.'

"'Aynı şey değil,' diyorum.

"'Aynı şey,' diyor. 'Haritayı katlayıp bak ve kaç kilometre olduğunu gör, Homer. Biraz katlarsan düz bir çizgiden biraz az olabilir veya çok katlarsan daha da az olabilir.'

"O zaman tıpkı bir rüyayı hatırlar gibi, birlikte yaptığımız o yolculuğu hatırladım. 'Hamfendi, kâğıttan bir haritayı katlayabilirsiniz ama araziyi katlayamazsınız. Ya da en azından bunu yapmayı denememelisiniz. Hiç üstüne varmayın.'

"'Hayır, efendim,' diyor. 'Şu anda hayatımdaki en önemli şey bu. Üstüne varacağım, çünkü bunu yapabilirim.'

"Üç hafta sonra –'Phelia kaybolmadan iki hafta öncesi– beni Bangor'dan aradı. 'Worth, New York'a gitti, ben de eve döneceğim ama lanet anahtarımı bulamıyorum. Homer, senden evin kapısını açmanı rica ediyorum, yoksa içeriye giremeyeceğim.'

"Bu telefon geldiğinde saat sekiz olmuş, hava kararmaya başlamıştı. Evden çıkmadan önce biranın yanında bir sandviç yedim; yirmi dakika tuttu. Sonra da otomobilime binip oraya gittim; hepsi kırk beş dakika içinde oldu. Todd'ların evine vardığımda

kiler ışığının açık olduğunu gördüm. Gözüm buna takılmışken az kalsın garaj yolundaki Mercedes'e çarpacaktım. Çok yamuk bir şekilde park edilmişti, bir sarhoşun park edeceği gibi... Ve pencerelerine kadar her tarafı çamurla kaplıydı. Çamurun içinde de deniz yosununa benzer bir madde vardı. Ama farlarım üstünü aydınlatınca bunlar kıpırdıyor gibi göründü. Mercedes'in arkasına park edip kamyonetimden çıktım. O madde deniz yosunu değildi, ama yabani otlardı ve kımıldıyorlardı – yavaş yavaş, sanki ölüyor gibi... Bunun bir kısmına dokundum ve elime sarmaya çalıştım. Teması çok iğrençti. Elimi çekip pantolonuma sildim. Otomobilin önüne gittim. Sanki yüz otuz kilometre boyunca bataklıklarla dolu yolları kat etmiş gibi görünüyordu, *bitkin* bir hali vardı. Ön camı böcek ölüleriyle kaplıydı ama daha önce gördüğüm böceklere hiç benzemiyorlardı. Serçe büyüklüğünde bir güve vardı, ölmek üzereydi ve kanatları hâlâ hafifçe kımıldıyordu. Sivrisineklere benzeyen şeyler gördüm; gözleri vardı ve sanki beni görür gibiydiler. O otların bir şeye tutunmak ister gibi otomobilin gövdesini kazıdıklarını işitebiliyordum. Aklıma gelen tek şey, bu kadın hangi cehenneme gitmiş, oldu. Ve nasıl buraya kırk beş dakikada gelebildi? Mercedes'in radyatör ızgarasına yapışmış, yarısı ezilmiş bir hayvan vardı, tam Mercedes amb-leminin altında. Yolda çarpıp öldürdüğün çoğu küçük hayvan otomobilin altında kalır, çünkü onlara çarpan şeyin üstlerinden geçeceğini umarak büzülürler. Ama arada bir de biri çıkar, onu öldürecek olan bu şeyden bir ısırık koparmak için tam otomobilin üstüne atılır. Bunu biliyorum. Belki bu hayvan da öyle yapmıştı. Ve bir Sherman tankının üstüne bile atlayacak kadar saldırgan görünüyordu. Dağ sıçanıyla bir sansarın evliliği sonucu oluşmuş gibiydi, ama o gövdede insanın bakmak bile istemeyeceği başka bir şey daha vardı. İnsanın gözlerini acıtıyordu, Dave; daha da kötüsü, insanın *aklını* acıtıyordu. Derisi kanla kaplıydı ve ayaklarındaki pençeleri kedi pençesi gibiydi, ama daha uzundu. Kocaman, sarı gözleri donuktu. Çocukken buna benzeyen porselen

bir kurbağam vardı. Ve dişleri... Sivri dikiş iğnelerine benziyordu. Birkaç tanesi çelik radyatör ızgarasına saplanmış, bu yüzden olduğu yerde asılı kalmıştı. Dişleriyle tutunarak asılı kalmıştı. Ona bakarken bu yaratığın bir çıngıraklı yılan kadar zehirli olduğunu ve otomobilin ona çarpacağını anlayınca, onu ısırarak öldürmek istediğini anladım. Onu oradan çıkaracak değildim, çünkü ellerimde kesikler vardı ve bu yaratığın zehri bu kesiklere sızarsa beni öldürebilirdi.

"Sürücü tarafına geçip kapıyı açtım. İç lamba aydınlandı ve 'Phelia'nın yola çıkmadan önce ayarladığı o kilometre sayacına baktım. Gördüğüm sayı 50,1'di.

"Buna bir süre baktıktan sonra evin arka kapısına gittim. Sinekliği söküp camı kilidin bulunduğu yerden kırmış, bu şekilde eve girebilmişti. Bana bıraktığı notu gördüm: 'Sevgili Homer, buraya tahmin ettiğimden daha kısa sürede geldim. Çok keyifli bir kestirme yol buldum! Sen daha gelmediğin için içeriye bir hırsız gibi girdim. Worth iki gün sonra gelecek. O zamana kadar sinekliği onarıp kapının camını yenileyebilir misin? Bu tip şeyler kocamı çok sinirlendirir. Eğer seni karşılamaya gelmemişsem, bil ki uyuyorum. Yolculuk yorucuydu ama çok kısa sürdü. Ophelia.'

"*Yorucuymuş!* Radyatör ızgarasına asılı yaratığa bir daha baktıktan sonra, eh, dedim, mutlaka çok yorucu olmuştur. Hem de nasıl."

Homer bir kez daha sustu ve parmağını çıtlattı.

"Onu sadece bir kez daha gördüm. Yaklaşık bir hafta sonra. Worth gelmişti; gölde yüzüyordu. Testereyle bir şey keser gibi ya da art arda bazı belgeleri imzalar gibi, bir o tarafa bir bu tarafa yüzüp duruyordu.

"Hamfendi,' diyorum, 'bunu demek bana düşmez ama bu işin üstüne varmasanız iyi edersiniz. Eve girmek için camı kırdığınız o gece otomobilinizin önünde bir şey gördüm ve...'

"'A, o dağ sıçanı! Onun icabına baktım,' diyor.

"'Tanrı aşkına!' diyorum. 'Umarım önlem almışsınızdır!'

"'Worth'un bahçıvan eldivenlerini giydim. Hem zaten önemli bir şey değildi, Homer, sadece biraz zehri olan bir dağ sıçanıydı.'

"Ama, Hamfendi,' diyorum, 'dağ sıçanlarının olduğu yerlerde ayılar da vardır. Ve eğer kestirme yolunuzdaki dağ sıçanları onun gibilerse, karşınıza bir ayı çıktığı zaman ne olacak?'

"Bana baktı ve o anda onun içindeki diğer kadını –Diana'yı– gördüm. 'Eğer o yollardaki şeyler farklı şeylerse, Homer, belki ben de farklıyımdır. Şuna baksana.'

"Saçları bir tokayla arkasında tutturulmuştu, bu haliyle ortasından bir çubuk geçen bir kelebeği andırıyordu. Saçlarını açtı. Bunu gören bir erkeğin aklına, acaba bu saçlar bir yastığın üstüne yayılsa nasıl görünür, diye gelir. 'Grileşiyordu, Homer. Hiç gri tel görüyor musun?' Güneş ışını üstüne gelsin diye parmaklarıyla saçlarını araladı.

"'Hayır,' diyorum.

"Bana o parıldayan gözlerle bakıp, 'Karın iyi bir kadın, Homer Buckland,' diyor. 'Ama arada bir onunla markette veya postanede karşılaşıp hal hatır soruyoruz ve onu saçlarıma bakarken görüyorum; sadece kadınların anlayacağı bir şekilde tatmin olmuş bir hali var. Arkadaşlarına ne dediğini tahmin edebiliyorum... Ophelia Todd saçlarını boyamaya başlamış, diyordur. Ama başlamadım. Kestirme yol ararken yolumu kaybettiğim zamanlarda oldu; yolumu kaybettim... ve griliği kaybettim.' Ve bir kahkaha attı; üniversite öğrencisi gibi değil, liseli bir kız gibiydi. Ona hayrandım, güzelliğini görmeye doyamıyordum, ama o anda onun yüzündeki diğer güzelliği de gördüm... ve yine içime korku düştü. Onun *için* ve *ondan* korkuyordum.

"'Hamfendi,' diyorum, 'saçlarınızdaki grilerden daha fazlasını kaybedebilirsiniz.'

"'Hayır,' diyor. 'Sana orada farklı olduğumu söylüyorum... orada tamamen kendim oluyorum. O küçük otomobilimle o yollardan giderken, hiçbir zaman çocuk doğuramayacak, şiir yazmaya kalkışıp bunu beceremeyen, komite toplantılarında not tu-

tan Worth'un karısı Ophelia Todd değilim. O yollarda giderken kendimin tam kalbindeyim ve kendimi...'

"'Diana gibi hissediyorsunuz,' dedim.

"Bana şaşırmış gibi baktıktan sonra gülüyor. 'Galiba bir tanrıça gibi,' diyor. 'Ben gece insanıyım; kitabım bitene veya televizyonda ulusal marş çalana kadar oturmayı severim ve yüzüm ay gibi çok soluk renkli olduğu için Worth kan testi falan yaptırmamı söyler. Ama bence her kadının içinde bir çeşit tanrıça olma isteği vardır; erkekler bu düşüncenin harap olmuş bir yankısını alıp onları heykel kaidelerinin üstüne yerleştirmeye çalışırlar (çömelmediği takdirde bacaklarına işeyecek bir kadını!) ama bir erkeğin sezinlediği şey bir kadının istediği şey değildir. Kadın özgür olmak ister. Keyfine göre, olduğu yerde durmak veya yürümek ister...' Gözleri garaj yolundaki zıpkına çevrildi. 'Ya da otomobil kullanmayı, Homer. Bir erkek bunu anlamaz. Ona göre bir tanrıça Olimpos Dağı'nın eteklerinde bir yerde gezinmek, meyve yemek ister, ama bunun neresinde tanrılık veya tanrıçalık var ki? Bir kadının tek istediği, bir erkeğin istediği şeydir: Kadın *otomobil kullanmak* ister.'

"'Yeter ki nereye gittiğinize dikkat edin, Hamfendi,' diyorum; bunun üzerine gülüp alnıma bir öpücük konduruyor.

"'Ederim, Homer,' diyor ama inandırıcı değil; biliyorum, çünkü bunu söyleyişi tıpkı bir erkeğin karısına veya kızına yalandan, dikkatli olacağını söyleyişine benziyor.

"Kamyonetime bindim ve ona el salladım; bir hafta sonra Worth, karısının kaybolduğunu ihbar etti. Karısı da, zıpkın Mercedes de kayıptı. Todd yedi yıl bekledikten sonra onun ölüm belgesini aldı. Sağlama almak için bir yıl daha bekledikten sonra –o herifin hakkını vermeliyim– ikinci Bayan Todd'la evlendi. Az önce geçen o kadınla. Senden bütün bu anlattıklarıma inanmanı beklemiyorum."

Gökyüzünde o altı düz büyük bulutlardan biri yeterince kayınca hayalet gibi bir ay ortaya çıktı. Yarım aydı ve süt gibi soluk

renkliydi. Bu manzara karşısında kısmen korku kısmen sevgiyle kalbimde bir kıpırtı oldu.

"Kesinlikle inanıyorum," dedim. "Her bir kelimesine. Ve eğer söylediklerin doğru değilse bile, doğru olması gerekir."

Ön koluyla boynuma sarıldı; erkekler birbirlerini değil, sadece kadınları öpebildikleri için yapabileceği en iyi sevgi gösterisi buydu. Ayağa kalktı.

"Doğru olmaması gerektiği halde, doğru işte," dedi. Pantolon cebinden saatini çıkarıp baktı. "Scott'ın yolun sonundaki evine bakmam lazım. Gelmek ister misin?"

"Burada biraz daha oturup düşünmek istiyorum," dedim.

Basamaklara gitti, sonra dönüp yarım bir gülücükle bana baktı. "Bence 'Phelia haklıydı. Bulduğu o yollarda giderken farklı bir insan oluyordu; kimse ona dokunmaya cesaret edemezdi. Ne sen ne ben. Ve sanırım çok gençti."

Sonra kamyonetine binip Scott'ın evine bakmaya gitti.

Bu iki yıl önceydi, daha önce de söylediğim gibi, Homer o zamandan beri Vermont'ta. Bir gece beni görmeye geldi. Saçları taralıydı, tıraş olmuştu ve güzel bir losyon kokuyordu. Yüzü parlak, gözleri hayat doluydu. O gece yetmiş değil, altmış yaşında görünüyordu; onun adına memnun oldum, biraz kıskandım ve biraz da nefret duydum. Arterit her yaşlı adamın belasıdır, ama o gece Homer'ın ellerinde benimki gibi arterit yoktu.

"Gidiyorum," dedi.

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Pekâlâ, sana gelen mektupların iletileceği bir adres var mı?"

"İletilecek hiçbir şey yok," dedi. "Faturalarımın hepsi ödendi. Kendime yepyeni bir sayfa açıyorum."

"Bana adresini ver. Arada bir sana iki satır bir şey yazarım." Yalnızlık daha şimdiden bir pelerin gibi üstüme çökmüştü. Ona bakarken hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını anladım.

"Henüz bir adresim yok," dedi.

"Pekâlâ," dedim. "Ama Vermont, değil mi Homer?"

"Bilmek isteyenler için bu kadarı yeter."

Neredeyse söylemeyecektim ama ağzımdan çıkıverdi. "Şimdiki aşkın neye benziyor?"

"Diana'ya," dedi. "Ama ondan daha müşfik."

"Sana gıpta ediyorum, Homer," dedim, gerçekten de gıpta ediyordum.

Kapıda durdum. Yaz sonunda parfüm kokusuyla dolu tarlaların üstüne alacakaranlık çökmüştü. Dolunay gölde gümüş gibi yansıyordu. Homer veranda basamaklarından indi. Yolun kenarında motoru rölantide çalışan bir otomobil vardı; eski otomobillere özgü bir gürültü çıkarıyordu. Şimdi düşününce, o otomobili torpidoya benzetiyorum. Biraz yıpranmış bir görünümü olsa da, hiç zorlanmadan her türlü yolu aşabilecek gibiydi. Homer merdivenimin önünde durup yerden bir şey aldı; bu onun benzin bidonuydu, o on galonluk olanlardan. Otomobilin yolcu kapısına doğru yürüdü. Kadın uzanıp kapıyı açtı. İç lamba yanınca kısa bir an için onu görebildim. Uzun kızıl saçları vardı ve alnı bir lamba gibi parlıyordu. Hayır, ay gibi parlıyordu. Homer arabaya binince kadın hareket etti. Verandamda durup onların stop lambalarının giderek küçülüşünü seyrettim. Önce kor gibi, sonra ateşböceği gibiydi, sonra da gözden kayboldu.

Kasabadakiler sorduğu zaman onlara Vermont, diyorum; onlar da inanıyorlar çünkü daha ötesini düşünemezler. Bazen yorgun veya canım sıkılmış olduğunda buna ben de inanıyorum. Bazı zamanlardaysa onları düşünüyorum; bu ekim ayında hep onları düşündüm, çünkü ekim ayında erkekler uzak yerleri ve onları bu yerlere ulaştırabilecek yolları düşünürler. Bell's Market'in önündeki bankta oturmuş, Homer Buckland'ı ve elinde kırmızı renkli benzin bidonuyla geldiğinde uzanıp ona kapıyı açan o güzel kızı düşünüyorum – o kız on altı yaşından büyük

görünmüyordu ve müthiş bir güzelliği vardı, ama o güzelliğe kapılan bir erkeği öldürecek gibi değildi. Bir anlığına gözleri bana çevrildi. Gerçi ölmedim ama bir yanım onun ayaklarının dibinde can verdi.

Olimpos mutlaka gözlere ve yüreklere ziyafet çeken bir yer olmalı ve buraya gitmeyi çok isteyen ve bir yolunu bulan insanlar vardır, ama Ben Castle Rock'ı avucumun içi gibi bilirim ve kestirme yollar nereye çıkarsa çıksın buradan ayrılmam. Ekim ayında gölün üstündeki gökyüzü için pek ihtişamlı denemez, ama o yavaş yavaş süzülen büyük, beyaz bulutlarıyla fena da değildir. Burada, bankta oturmuş 'Phelia Todd'la Homer Buckland'ı düşünüyorum ve onların bulunduğu yerde olmayı da pek istemiyorum... ama keşke hâlâ sigara içiyor olsaydım.

Jaunt

"Jaunt(*)–701 seferi için son çağrı," dedi tatlı bir kadın sesi, New York'un Port Authority Terminal, Blue Concourse salonunda. Terminali son üç yüz yıl içinde pek değişmemişti; hâlâ kirliydi ve biraz da ürkütücüydü. Otomatiğe bağlanmış kadın sesi muhtemelen buradaki en sevimli şeydi. "Mars, Whitehead City'ye gidecek biletli tüm Jaunt Servisi yolcularının," diye devam etti ses, "şimdi Blue Concourse Uyku Salonu'nda olmaları gerekiyor. Lütfen onay belgelerinizi hazır bulundurun. Teşekkür ederiz."

Üst kattaki uyku salonu kesinlikle kirli değildi. Duvardan duvara gri renkli halılarla döşenmişti. Yumurta beyazı duvarlarda soyut resim tabloları asılıydı. Tavandaysa yatıştırıcı renkler iç içe geçmişti. Araları yeterince açık, onarlı sıralarla yerleştirilmiş yüz tane sedir vardı. Beş Jaunt görevlisi sedirlerin arasında dolaşıyor, alçak ve neşeli seslerle konuşarak yolculara süt ikram ediyorlardı. Salonun bir tarafındaki giriş kapısında silahlı muhafızlar dikilmişti ve başka bir Jaunt görevlisi kolunun arasına sıkıştırdığı *The New York World-Times* gazetesiyle son anda gelen bezgin görünümlü bir işadamının onay belgelerini kontrol ediyordu. Bunun tam karşısında zemin alçalarak, bir buçuk metre eninde, üç metre uzunluğunda bir kanala iniyordu; bu kanal kapısı olma-

(*) Gezi, yolculuk. –çn.

yan bir açıklıktan geçmekteydi; görünüşü çocukların kaydırağını andırıyordu.

Oates ailesi salonun en uzak köşesindeki dört Jaunt sedirinde yan yana yatıyorlardı. Mark Oates, karısı Marilys ve iki çocukları.

"Baba, bana şimdi Jaunt'u anlatacak mısın?" diye sordu Ricky. "Söz vermiştin."

"Evet baba, söz verdin," diye ekledi Patricia alışılmadık, cırtlak bir sesle.

Boğa gibi gövdesi olan bir işadamı sırtüstü yattığı yerden onlara şöyle bir bakış attı, sonra dikkatini tekrar elindeki belgeleri incelemeye yöneltti. Salonun her bir tarafından mırıltı halinde konuşmalar, Jaunt sedirlerine yerleşmeye çalışan yolcuların hışırtıları duyulmaktaydı.

Mark karısına bakıp göz kırptı. Marilys de karşılık verdi, ama o da neredeyse kızları Patty'nin sesindeki gerginliği taşıyordu. *Normaldir,* diye düşündü Mark. Üçünün de ilk Jaunt'u olacaktı. Altı ay önce, Texaco Water şirketinden Whitehead City'ye tayin olduğunu öğrendiği günden beri Mark ve Marilys ailece taşınmalarının artılarını eksilerini tartışmışlar, sonunda iki yıl için hep birlikte gitmeye karar vermişlerdi. Mark, Mars'ta görev yapacaktı. Şimdi karısının soluk yüzüne bakarken, acaba bu karardan pişman mı, diye düşündü.

Saatine baktı; Jaunt yolculuğuna hâlâ yarım saat vardı. Bu süre hikâyeyi anlatmasına yeterdi. Böylece belki çocukların gerginliğini azaltır, Marilys'i de yatıştırabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Mark. Ricky ve Pat ciddi yüz ifadeleriyle ona bakıyorlardı; oğlu on iki, kızı dokuz yaşındaydı. Mark dünyaya tekrar döndüklerinde oğlunun ergenlik bataklığına girmiş olacağını, kızının da memelerinin büyümeye başlayacağını düşündü ve buna inanmakta zorlandı. Çocuklar Whitehead Karma Okulu'nda, yüz mühendis ve petrol şirketi çalışanlarının çocuklarıyla birlikte okuyacaklardı. Birkaç ay sonra oğlunun Phobos'a jeolojik arazi gezisine gitmesi muhtemeldi. İnanması zordu ama durumu buydu işte.

Kim bilir, diye geçirdi içinden, *belki kariyerimde bir sıçramaya da yarayabilir.*

"Bildiğimiz kadarıyla," diye başladı, "Jaunt bundan yaklaşık üç yüz yirmi yıl önce, 1987 yılında falan, Victor Carune adındaki bir adam tarafından icat edildi. Carune bu işi özel bir araştırma projesinin bir parçası olarak yaptı. Projeyi devlet finanse ediyordu; tabii sonunda devletin eline geçti. Proje ya devlete ya da petrol şirketlerine gidecekti zaten. Kesin tarihini bilmeyişimizin nedeni, Carune'un biraz eksantrik oluşuydu ve..."

"Yani deli olduğunu mu söylemek istiyorsun, baba?" diye sordu Ricky.

"Eksantrik sadece 'biraz deli' demektir, hayatım," dedi Marilys, sonra da gülümseyerek kocasına baktı. Mark onun artık gerginliğinin azaldığını düşündü.

"Anladım."

"Her neyse, uzun bir süre bu proje üstünde deneyler yaptıktan sonra ne aşamada olduğunu devlete bildirdi," diye devam etti Mark. "Bunun da nedeni, parasının tükenmesi ve devletin ona tekrar kaynak sağlamayacak oluşuydu."

"Alın size yeni para," dedi Pat cırtlak bir kıkırdamayla.

"Aynen öyle, hayatım," dedi Mark kızının saçlarını okşayarak. Salonun karşı ucunda sürgülü bir kapı sessizce açıldı ve üstlerinde Jaunt Servisi'nin parlak kırmızı tulumları olan iki görevli, tekerlekli bir masayı iterek içeriye girdi. Masanın üstünde lastik bir hortuma bağlanmış paslanmaz çelik bir ağızlık vardı; Mark masa örtüsünün eteklerinin altında iki gaz tüpünün gizlenmiş olduğunu biliyordu. Bir tarafına asılı filedeyse yüz adet tek kullanımlık maske vardı. Ailesinin son âna kadar bu nesneleri görmesini istemeyen Mark anlatmaya devam etti. Ve eğer hikâyenin sonunu getirecek kadar zamanı olursa, karısı ve çocukları gazcıları memnuniyetle karşılayacaklardı.

"Jaunt'un üç aşağı beş yukarı bir ışınlama işlemi olduğunu biliyorsunuz tabii," dedi. "Bazen üniversitedeki kimya veya fizik derslerinde buna Carune İşlemi diyorlar, ama aslında bu bir ışınlama olayı ve Jaunt adını veren de –eğer anlattıklarına inanırsa-

nız– Carune'un kendisi olmuş. Carune bilimkurgu romanlarına bayılırmış ve Alfred Bester adlı bir yazarın *Kaplan! Kaplan!* adlı romanında adamın ışınlama için uydurduğu 'jaunte' kelimesi geçiyormuş. Ne var ki, bu hikâyede insan sırf bunu düşünerek ışınlanabiliyormuş. Biz bunu yapamıyoruz."

Görevliler çelik ağızlığa bir maske takıp salonun karşı ucundaki yaşlıca bir kadına verdiler. Kadın bunu aldı, maskeden gelen gazı bir kez soludu ve sediri üstünde hareketsiz kaldı. Eteği biraz sıyrılınca varisleriyle bir yol haritasına dönmüş olan bacağı göründü. Görevlilerden biri kadının eteğini yukarıya çekerken, diğeri kullanılmış maskeyi çıkarıp ağızlığın ucuna yeni bir tanesini taktı. Bu sahne Mark'a motel odalarındaki plastik bardakları hatırlattı. Patty'nin biraz daha sakinleşmesi için dua ediyordu; yüzlerine maske takılırken çığlıklar atarak debelenen çocukları görevlilerin omuzlarından bastırmak zorunda kalışlarını görmüştü. Herhalde çocukların bu tepkisi normal olmalı, diye düşündü, ama çok tatsız bir sahneydi ve Patty'yi o durumda görmek istemiyordu. Rick için ise pek endişesi yoktu.

"Jaunt'un en son aşamada ortaya çıktığı söylenebilir," diye devam etti Mark. Ricky'ye bakarak konuşuyordu ama uzanıp kızının elini tuttu. Kızının parmakları onun elini panik ifade eden bir şekilde sıktı. Avucu hafifçe terlemişti. "Dünyada petrol tükenmek üzereydi ve ne kalmışsa bu da Ortadoğu çöllerinde yaşayanların ellerindeydi; onlar da bunu siyasi bir silah olarak kullanıyorlardı. OPEC adını verdikleri bir petrol karteli kurmuşlardı ve..."

"Kartel ne demek, baba?" diye sordu Patty.

"Tekel gibi bir şey," dedi Mark.

"Özel bir kulüp gibi bir şey, hayatım," dedi Marilys. "Bu kulübe ancak çok petrolün varsa üye olabiliyorsun."

"Anladım."

"Nasıl bir karmaşa yaşandığını tam olarak anlatacak zamanım yok," dedi Mark. "Nasılsa bunun bir bölümünü sizlere okulda okutacaklar; ama berbat bir durumdu... bu kadarını bilmen

yeter. Otomobilin varsa, bunu sadece haftada iki gün kullanabiliyordun. Benzinin fiyatı da, bir galonu on beş eski dolardı."

"Vay canına!" dedi Ricky. "Şimdi bir galonu dört sent falan, değil mi baba?"

Mark gülümsedi. "Şimdi gideceğimiz yere gitmemizin nedeni de bu işte, Rick. Mars'ta sekiz bin yıl yetecek kadar petrol var; Venüs'teyse yirmi bin yıl yetecek kadar; ama petrol artık o kadar önemli değil. Zamanımızda en çok ihtiyaç duyduğumuz şey..."

"*Su!*" diye bağırdı Patty; bitişikteki işadamı başını kaldırıp onlara baktı ve gülümsedi.

"Doğru," dedi Mark. "Çünkü 1960'la 2030 arasında çoğu su kaynağını zehirledik. Mars'taki buz tabakalarından ilk su nakline..."

"Emme Operasyonu adı verildi," dedi Ricky.

"Evet. 2045 yılı falandı. Ama bundan çok daha önceleri dünyada temiz su kaynakları bulmak için Jaunt kullanılmaktaydı. Artık Mars'ın en önemli ihracatı su olduğu için, petrol gözden düştü. Ama o günlerde çok önemliydi."

Çocuklar başlarını salladılar.

"Anlayacağınız, su veya petrol orada hep mevcuttu, ama bunlara Jaunt sayesinde erişebildik. Carune bu işlemi icat ettiğinde dünya hızla yeni bir karanlık çağa doğru kaymaktaydı. Bir önceki kış, ısıtma için yeterli enerji olmadığından sırf Amerika Birleşik Devletleri'nde on bin kişi soğuktan ölmüştü."

"Öf, ne kötü!" dedi Patty yüzünü buruşturarak.

Mark sağ tarafına bir göz atınca, görevlilerin ürkek bir adamla konuşarak onu ikna etmeye çalıştıklarını gördü. Neden sonra adam maskeyi yüzüne taktı ve birkaç saniye içinde hareketsiz kaldı. *Onun ilk yolculuğu,* dedi içinden Mark. *Hemen belli olur.*

"Carune bu işe bir kurşunkalem, birkaç anahtar, bir kol saati ve birkaç fareyle başladı. Fareler ona ortada bir sorun olduğunu gösterdi."

* * *

Carune laboratuvarına geldiğinde heyecan içindeydi. Morse'un, Alexander Graham Bell'in ve Edison'un ne hissettiklerini şimdi çok iyi anlıyordu; ama bu hepsinden daha büyük bir şeydi. Son yirmi dolarını harcayarak dokuz tane beyaz fare satın aldığı New Paltz'daki evcil hayvan dükkânından dönerken pikabıyla iki kere devrilecek gibi olmuştu. Artık dünyada sahip olduğu şeyler sağ cebindeki doksan üç sentle, bankadaki hesabında bulunan on sekiz dolardan ibaretti ama bunu düşündüğü yoktu. Aklına gelseydi bile, kesinlikle üstünde durmazdı.

Laboratuvarı Route 26'dan sapınca, bir buçuk kilometrelik bir toprak yolun sonundaki yenilenmiş bir çiftlik ambarındaydı. Brat adını verdiği pikabının benzin deposu boşalmak üzereydi ve on gün, belki iki hafta daha öyle kalacaktı, fakat Carune bunu da dert etmiyordu. Aklında bin türlü şey vardı.

Olan şey tamamen beklenmedik bir şey değildi. Hayır. Devletin onu yirmi bin dolar gibi çekirdek parasıyla finanse etmesinin nedeni, partikül iletimi alanında henüz gerçekleşmemiş bir ihtimalin hep var oluşundandı.

Ama bu şekilde olması... aniden... hiçbir uyarı olmaksızın... ve bir renkli televizyonu çalıştırmak için gerekenden bile az elektrik kullanarak... Tanrım! Harikaydı!

Brat'ı kapısının önünde durdurdu, yanındaki koltukta bulunan sandığı (üstünde kedi, köpek, hamster resimleri ve STACKPOLE EVCİL HAYVAN EVİ'NDEN GELİYORUM yazısı vardı) tutamaçlarından tutarak aldı ve kapısına doğru koştu. Sandıktaki denek hayvanlarının tepinmelerini işitiyordu.

Kapıyı iterek açmayı denedi ama açılmayınca kilitlemiş olduğunu hatırladı. Carune yüksek sesle, "Hassiktir!" dedikten sonra anahtarlarını almak için elini cebine götürdü. Devlet, laboratuvarın daima kilitli olmasını şart koşmuştu – verdikleri paranın koşullarından biriydi.

Carune anahtarlarını çıkardı ve bir an onlara büyülenmiş gibi bakarak parmaklarının ucunu Brat'ın kontak anahtarının üs-

tünde gezdirdi. İçinden bir daha, *Tanrım!* dedikten sonra halkadaki anahtarların arasından ambar kapısını kilitleyen Yale anahtarını aradı.

Telefonun ilk kez kullanılışı bir kaza sonucu olmuştu. Bell almaca, "Watson, buraya gel!" diye bağırırken belgelerinin üstüne bir miktar asit dökünce, bu kaza ilk ışınlama olayının gerçekleşmesine yol açmıştı. Victor Carune sol elinin ilk iki parmağını elli metre genişliğindeki ambarın uzak ucuna ışınlamıştı.

Carune ambarın iki ucuna karşılıklı iki portal kurmuştu. Kendi ucunda, elektronik malzeme satılan herhangi bir dükkânda beş yüz dolardan ucuza satılan iyon tabancası vardı. Diğer ucunda, uzak taraftaki portalın biraz ötesinde –her ikisi de dikdörtgen ve ciltsiz bir kitap büyüklüğünde– bir bulut odacığı bulunuyordu. Bunların arasında opak bir duş perdesi vardı, ama bu duş perdesi normallerinden farklı olarak kurşundandı. Planı, iyonları Portal Bir'den göndermek, sonra karşı tarafa yürüyüp Portal İki'nin ötesindeki bulut odacığına akışını seyretmek ve gerçekten iletildiğini kontrol için kurşun perdeye bakmaktı. Ne var ki bu işlem son iki yıl içinde sadece iki kez başarılı olmuş, Carune da nedenini bir türlü anlayamamıştı.

İyon tabancasını yerine yerleştirdiği sırada parmakları portalın içine kaydı; normal şartlarda önemli bir sorun değildi ama bu sabah kalçasıyla şalter düğmesine de çarpmıştı. Parmaklarında bir karıncalanma hissedene kadar ne olduğunun farkında değildi; mekanizmadan çok alçak sesli bir uğultu çıkıyordu.

Bu olayı, "Elektrik şoku gibi değildi," diye yazdı Carun, devlet onu susturana kadar yazmış olduğu tek makalede. Bu makale *Popular Mechanics* dergisinde çıkmıştı. Jaunt'u bir özel teşebbüs olarak koruyabilmek için son çare olarak bu makaleyi yedi yüz elli dolara satmıştı. "Yıpranmış bir lamba kablosunu tutunca hissedilen o tatsız karıncalanmaya benzemiyordu. Tıpkı hızla çalışan küçük bir makinenin kapağına dokunduğunuz zaman hissedilen şey gibiydi. Titreşim o kadar hızlı ve hafifti ki, sadece bir karıncalanma etkisi oluyordu.

"Sonra başımı eğip portala bakınca işaretparmağımın kaybolduğunu gördüm. İkinci parmağım da kaybolmuştu ve üçüncü parmağımın tırnak kısmı da görünmüyordu."

Carune refleks bir hareketle hemen elini çekip çığlığı basmıştı. Daha sonra yazdıklarına göre, kan göreceğine o kadar eminmiş ki, birkaç saniyeliğine kan gördüğünü sanrılamış. Dirseği iyon tabancasına çarpıp bunu yere devirmiş.

Hâlâ mevcut olduklarını doğrulamak ister gibi parmakları ağzında, bir süre orada durmuş. Çok fazla çalışmakta olduğunu düşünmüş. Sonra aklına başka bir şey gelmiş: bu son değişikliklerle belki... belki bir şey gerçekleştirmiş olabilir düşüncesi.

Parmaklarını geri almamış; dahası, Carune bütün hayatı boyunca sadece bir kez daha kendini ışınlamış.

İlk başta hiçbir şey yapmadı. Elini saçlarından geçirerek ambarın içinde amaçsızca dolandı. New Jersey'deki Carson'u veya Charlotte'taki Buffington'ı mı arasa diye karar vermeye çalıştı. O göt yalayıcı Carson ödemeli aramayı kabul etmezdi, ama Buffington'ın kabul etme ihtimali vardı. Derken aklına yeni bir şey gelince hemen Portal İki'ye koştu; eğer parmakları gerçekten ambarın karşı ucuna gitmişse, belki onlardan bir iz bulabilirdi.

Tabii hiçbir iz yoktu. Üç portakal kasasının üstündeki Portal İki kesici palası olmayan oyuncak bir giyotin gibi duruyordu. Paslanmaz çelik çerçevesinin bir yanında prize takılı bir fiş vardı, bundan çıkan bir kablo, bilgisayarlı bir besleme hattına takılı bir partikül nakledicisi olan iletim terminaline uzanıyordu.

Bunun da aklına getirdiği şey...

Carune saatine baktı; on biri çeyrek geçiyordu. Devletle yaptığı anlaşma hem kısıtlı ödenek hem de sınırlı bilgisayar kullanım süresini kapsamaktaydı, ki bu da son derece değerliydi. Bilgisayar kullanma süresi bu öğleden sonra üçe kadardı, ondan sonra pazartesi gününe kadar kullanamayacaktı. Hemen harekete geçmeli, bir şeyler yapmalıydı...

"Portakal sandıklarına bir daha baktım," diye yazmıştı *Popular Mechanics* makalesinde Carune, "sonra da kaybolan parmaklarımın olduğu yere baktım ve aradığım kanıtı orada gördüm. O anda kendimden başka kimseyi ikna edemeyeceğimi sanıyordum, ama işin başında insanın ikna etmesi gereken tek kişi kendisidir."

"Neymiş o, baba?" diye sordu Ricky.

"Evet!" diye ekledi Patty. "Neymiş?"

Mark gülümsedi. Artık hepsi, hatta Marilys bile oltaya takılmışlardı. Nerede olduklarını bile unutmuş gibiydiler. Göz ucuyla Jaunt görevlilerinin tekerlekli masayı sessizce Jaunt yolcuları arasında sürüşlerini görebiliyordu. Mark'ın gözlemlediği kadarıyla, sivil sektörde bu işlem hiçbir zaman askeriyede olduğu kadar hızlı uygulanmazdı; siviller gerginleşir, bunu bir daha konuşmak isterlerdi. Ağızlık ve lastik maske, insanlara, cerrahların ellerinde neşterleriyle anestezi uzmanının arkasında pusuda beklediği ameliyat odalarını hatırlatıyordu. Bazen panik çıkardı; hemen her zaman korkup vazgeçenler olurdu. Çocuklarıyla konuşurken Mark böyle iki kişiyi görmüştü: İki adam sedirlerinden kalkıp hiç tantana etmeden giriş kapısına yürümüşler, yakalarına iliştirilmiş onay belgelerini çıkarıp görevliye verdikten sonra hiç arkalarına bakmadan çekip gitmişlerdi. Jaunt görevlileri ayrılmak isteyenlerle kesinlikle tartışmama talimatı almışlardı. Her zaman yedekte ümitle bekleyenler olurdu; bazen bunların sayısı kırkı, elliyi buluyordu. Yolculuğu göze alamayanlar ayrılırlarken, yedekler kendi onay belgeleri yakalarına iliştirilmiş halde içeriye alınıyorlardı.

"Carune işaretparmağının içinde iki tane kıymık buldu," diye anlattı Mark çocuklarına. "Bunları çıkarıp bir yana koydu. Bunlardan biri kayboldu, ama diğerini Washington'daki Smithsonian Annex'te görebilirsiniz. İlk uzay yolcularının Ay'dan getirdikleri ay taşlarının yanında, hava geçirmez bir camekânın içindedir."

"Bizim Ay'ımız mı, baba, yoksa Mars'ın Aylarından biri mi?" diye sordu Ricky.

"Bizimki," dedi Mark gülümseyerek. "Mars'a insan taşıyan bir roket sadece bir kez indi, Ricky ve bu da 2030 yılında falan bir Fransız projesiydi. Her neyse, işte Smithsonian Enstitüsü'nde eski bir kıymığın bulunması bu yüzden. Çünkü bu, gerçekten ışınlanan ilk nesne olmuştu – uzayda bir Jaunt yolculuğu yapmıştı."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Patty.

"Eh, hikâyeye göre, Carune..."

Carune, Portal Bir'e koştu ve nabzı hızla atarken, soluk soluğa bir süre öylece durdu. *Sakin olmalıyım,* dedi içinden. *Bunu iyice düşünmem gerek. Aceleye getirirsem, zamanı en iyi şekilde kullanamam.*

Acele et, bir şeyler yap, diye haykıran iç sesine kulak tıkayıp cebinden tırnak makasını çıkardı ve bunun törpüsünün ucunu kullanarak işaretparmağındaki kıymıkları söktü. Bunları beyaz transformatörün üstüne koyup yapışık kalma kapasitelerini artırmaya çalıştı (ve belli ki, bunu hayallerinin bile ötesinde başarmıştı). Bunlardan biri sarıcıdan kayıp düşerek kayboldu, diğeriyse sonunda kendini Smithsonian Enstitüsü'nde, bilgisayar destekli bir kapalı devre televizyon kamerasıyla gözetlenen, kilitli bir camekânın içinde buldu.

Kıymık sökme iş bitince Carune biraz daha sakinleşti. Bir kurşunkalem. Bu da herhangi bir şey kadar işini görebilirdi. Yanındaki raftan bir kurşunkalem alıp bunu Portal Bir'in içine soktu. Kalemin düzgün bir şekilde, santim santim gözden kayboluşu optik bir yanılsamaya veya çok başarılı bir sihirbazlık numarasına benziyordu. Kalemin bir yanında, sarı renkli tahta kısmının üstünde EBERHARD FABER NO: 2 yazılıydı. Yazının EBERH kısmı kaybolana kadar kalemi itti. Sonra Portal Bir'in diğer tarafına yürüyüp içine baktı.

Kalem bir bıçakla düzgün bir şekilde kesilmiş gibi görünüyordu. Kalan kısmının olması gereken yere parmağını götürdü;

tabii hiçbir şey yoktu. Ambarın karşısındaki Portal İki'ye koştu; kalemin kayıp kısmı orada, en üstteki sandıkta duruyordu. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmaktaydı. Carune kalemin sivri uçlu tarafını tutarak geri kalanını da çekti.

Kalemi kaldırıp baktı. Ani bir kararla ambarın duvarına ÇALIŞIYOR! diye yazdı. O kadar bastırmıştı ki, son harfe geldiğinde kalemin ucu kırıldı. Sonra da bağıra bağıra kahkahalar atmaya başladı. O kadar yüksek sesle bağırması ambarın çatı kirişlerindeki serçelerin ürkerek havalanmalarına neden oldu.

"Çalışıyor!" diye haykırarak tekrar Portal Bir'e koştu. Bir elinde ucu kırık kurşunkalemiyle kollarını sallıyordu. "Çalışıyor! Çalışıyor! *Beni işitiyor musun, göt kafa Carson? Çalışıyor. BAŞARDIM!"*

"Mark, çocuklarla konuşurken diline hâkim ol," diye uyardı Marilys.

Mark omuz silkti. "Mutlaka buna benzer bir ifade kullanmıştır."

"Ne yani, biraz yumuşatamaz mısın?"

"Baba?" dedi Patty. "O kalem de müzede mi?"

"Ayılar ormanda mı sıçarlar?" dedi Mark ve hemen elini ağzına götürdü. İki çocuk da kıkırdayarak güldüler. Patty'nin sesindeki endişe cırtlaklığı kaybolmuştu. Mark buna memnun oldu ve bir süre ciddi görünmeye çalıştıktan sonra Marilys de güldü.

Işınlama sırasında anahtarlar vardı. Carune bunları portalın içine attı. Artık yine ayrıntılı düşünmeye başlamıştı; o anda öğrenmesi gereken ilk şey şuydu: Bu işlem sırasında gönderilen nesneler aynı biçimde mi kalıyordu, yoksa bu yolculuk onları herhangi bir şekilde değiştiriyor muydu?

Anahtarların gözden kayboluşunu seyretti: Hemen aynı anda ambarın karşısındaki sandığın üstünde bunların şıngırtısını duydu. Oraya koştu –artık daha yavaş koşuyordu– portala varmadan önce durup kurşun duş perdesini eski yerine itti. Artık

ona da, iyon tabancasına da ihtiyacı yoktu. İyi ki öyleydi, çünkü iyon tabancası onarılmayacak kadar kötü kırılmıştı.

Anahtarları kaptığı gibi devletin onu kapatmaya zorladığı kilide gitti ve Yale anahtarını denedi. Hiç sorun yoktu. Ev anahtarını denedi; bu da iyiydi. Brat'ın kontak anahtarı ve dosya dolaplarının anahtarları da sorunsuzdu.

Carune anahtarlarını cebine sokup kol saatini çıkardı. Seiko quartz LC'di; dijital yüzünün altında dört işlem yapan ve karekök alabilen bir hesap makinesi vardı. En az bunlar kadar önemli bir özelliği, kronometresinin oluşuydu. Carune bunu Portal Bir'in önüne koyup bir kurşunkalemle içine itti.

Hemen diğer tarafa koşup saati aldı. Portal Bir'e soktuğunda saati 11.31.37'yi gösteriyordu. Şimdi 11.31.49 olmuştu. Çok iyi. Keşke bir asistanı olsaydı ve kesinlikle hiçbir zaman değişikliği olmadığını kanıtlasaydı. Eh, dert değildi. Çok geçmez, devlet ona istemediği kadar asistan sağlardı.

Hesap makinesini kontrol etti. İki artı iki hâlâ dört ediyor, sekizi dörde böldüğü zaman iki çıkıyordu, on birin karekökü hâlâ 3.3166247'di.

İşte o anda artık fare zamanının geldiğine karar verdi.

"Farelerle ne oldu, baba?" diye sordu Ricky.

Mark bir an tereddüt etti. İlk Jaunt'larına dakikalar kala çocuklarını (ve tabii karısını) korkutmak istemiyorsa, bu aşamada dikkat etmesi gerekiyordu. Önemli olan tek şey, artık her sorunun giderilmiş olduğu ve onları güvenli bir ışınlamanın beklediğini bilmeleriydi.

"Dediğim gibi, küçük bir sorun vardı..."

Evet. Dehşet, delirme ve ölüm. Bunlar küçük sorun sayılırlar mı, çocuklar?

Carune, üstünde STACKPOLE EVCİL HAYVAN EVİ'NDEN GELİYORUM yazılı sandığı rafa yerleştirdikten sonra saatine

baktı. Hay aksi, saati bileğine ters takmıştı. Çevirince saatin ikiye çeyrek kala olduğunu gördü. Sadece bir saat on beş dakikalık bilgisayar kullanma süresi kalmıştı. İnsan eğlenirken zaman nasıl da uçup gidiyor, diye geçirdi içinden ve deli gibi güldü.

Sandığı açtı, elini içeriye uzatıp ciyaklayan bir beyaz fareyi kuyruğundan tutarak çıkardı. Onu Portal Bir'in önüne koyup "Hadi, fare," dedi. Fare hiç beklemeden portalın üstünde bulunduğu portakal sandığının kenarından inerek koşmaya başladı.

Küfrün bini bir para, Carune peşinden koştu; tam yakalayacakken, hayvan duvar tahtalarının arasındaki bir çatlaktan geçip gözden kayboldu.

Carune, *"HASSİKTİR!"* diye haykırıp fare sandığına koştu. Kaçmak üzere olan iki tanesini son anda yakalayabildi. İkinci bir fareyi aldı, bunu sıkı tutuyordu (fizikçi olduğu için beyaz farelerin davranışlarına yabancıydı); sandığın kapağını sımsıkı kapadı.

Hayvan, Carune'un avcunun içinde debelendiyse de akıbeti değişmedi. Carune onu başı öne gelecek biçimde Portal Bir'in içine attı ve neredeyse aynı anda ambarın karşı tarafındaki sandığa ulaştığını işitti.

İlk farenin nasıl kolayca ondan kaçabildiğini hatırlayan Carune bu defa depar atarak koştu. Endişesi yersiz çıktı. Beyaz fare sandığın üstünde oturuyor, donuk gözlerle bakarken cılız soluklar alıyordu. Carune temkinli bir şekilde ona yaklaştı; beyaz farelerle haşır neşir olan bir adam değildi, ama burada ciddi bir terslik olduğunu anlaması için kırk yıllık veteriner olması gerekmiyordu.

("Işınlandıktan sonra fare kendini pek iyi hissetmiyordu," diye anlattı Mark Oates çocuklarına; gülümsemesindeki sahteliği sadece karısı fark etmişti.)

Carune fareye dokundu. Cansız bir şeye dokunmak gibiydi – sıkıştırılmış saman veya talaş gibi– ama hayvanın göğsü, nefes aldıkça inip kalkmaktaydı. Fare, Carune'a veya etrafına değil dümdüz önüne bakıyordu. Portala canlı, ciyaklayan küçük bir hayvan

atmıştı ama şimdi karşısındaki şey bir farenin balmumundan yapılmış heykeli gibiydi.

Carune, farenin minik pembe gözlerinin önünde parmaklarını şaklattı. Hayvan gözlerini kırpıştırdı, sonra ölüp yana devrildi.

"Bunun üzerine Carune bir fare daha denemeye karar verdi," dedi Mark.

"İlk fareye ne oldu?" diye sordu Ricky.

Mark yine o geniş gülümsemesini sergileyerek, "Onurlu bir emeklilik kazandı," dedi.

Carune bir kesekâğıdı bulup fareyi bunun içine soktu. O akşam bunu veteriner Mosconi'ye götürecekti. Mosconi onu yarıp iç organlarının değişip değişmediğini söyleyebilirdi. Devlet onun özel bir şahsı en üst düzey gizliliği olan bir projeye dahil ettiğini öğrendiği takdirde çok sert tepki gösterirdi. *Vah vah, çok üzüldüm!* dedi içinden. Washington'daki Büyük Beyaz baba bunu yaptığını mümkün olduğunca geç öğrenmeliydi. Zaten o kadar az ödenek veriyorlardı ki, pekâlâ bekleyebilirlerdi.

Derken aklına Mosconi'nin çok uzakta oluşu, New Paltz'ın diğer tarafında bulunduğu geldi; Brat'ın benzini onu kasabaya kadar bile götüremezdi.

Ama saat 14.03'tü ve bir saatten az bilgisayar zamanı vardı. Hayvanın iç organlarını daha sonra dert edebilirdi.

Carune, Portal Bir'in giriş kısmına derme çatma bir kaydırma kanalı yaptı (bu gerçek anlamda ilk Jaunt-Kaydırağı oldu, diye anlattı Mark çocuklarına ve Patty fareler için Jaunt-Kaydırağı fikrine çok güldü) ve yeni beyaz fareyi bunun içine attı. Ucunu da büyük bir kitapla kapadı. Birkaç saniye boyunca etrafını koklayan hayvan portalın içine girdi ve kayboldu.

Carune ambarın karşı ucuna koştu.

Hayvan ölmüştü.

Kan yoktu, kan basıcı yüzünden bir damar yırtıldığını gösteren beden şişkinliği de yoktu. Oksijen açlığı olabilir mi?

Sonra sabrı taşmış bir halde başını iki yana salladı. Farenin karşı portala gitmesi bir saniye bile sürmemişti; kendi saati bunu doğruluyordu.

İkinci fare de kesekâğıdına, birincisinin yanına kondu. Carune üçüncü bir fare (duvar çatlağından kaçan talihli fare de sayılırsa, dördüncü) çıkardı; acaba fareler mi yoksa bilgisayar kullanma süresi mi daha önce bitecek, diye düşündü.

Bunu gövdesinden sıkıca tutarak kalçasını portalın içine itti. Ambarın karşı tarafında kalçanın tekrar ortaya çıktığını gördü... sadece kalçası. Gövdesi olmayan küçük ayakları sandığın tahtasını deli gibi tırmalıyordu.

Carune fareyi geri çekti. Katatoni yoktu; hayvan, Carune'un başparmağıyla işaretparmağı arasını, kan çıkaracak kadar kuvvetlice ısırdı. Carune hemen fareyi STACKPOLE EVCİL HAYVAN EVİ'NDEN GELİYORUM sandığına attıktan sonra ısırıldığı yeri dezenfekte etmek için eline oksijenli su döktü.

Yarasını bir yara bandıyla örttü; bir süre arandıktan sonra bir çift kalın iş eldiveni buldu. Zamanının giderek tükenmekte olduğunu iliklerine kadar hissediyordu. Saat 14.11 olmuştu.

Bir fare daha çıkarıp bunu arka tarafından iterek tüm gövdesini içeriye soktu. Sonra hemen Portal İki'ye koştu. Bu fare yaklaşık iki dakika kadar yaşadı; hatta biraz yürüdü bile. Sendeleyerek portakal sandığına yürüdükten sonra yan tarafına doğru düştü, ayağa kalkmak için nafile bir çaba harcadıktan sonra olduğu yere çöktü. Carune başının yanında parmak şaklatınca hayvan dört adım daha atıp bir kez daha yan tarafına doğru devrildi. Soludukça göğsünün inip kalkması yavaşladı... yavaşladı... kesildi. Ölmüştü.

Carune ürperdi.

Dönüp bir fare daha aldı ve bunu başı önde, yarısına kadar içeriye soktu. Karşı tarafta önce sadece başının, sonra boynu ve göğsünün ortaya çıktığını gördü. Farenin gövdesini tutan elini

biraz gevşetti, ama debelendiği takdirde hemen sıkıca tutmaya hazırdı. Fare hiç hareket etmeden öylece durdu. Yarısı ambarın karşı tarafında, yarısı diğer tarafındaydı.

Carune, Portal İki'ye koştu.

Fare canlıydı ama pembe gözleri donuklaşmıştı. Carune portalın arkasına geçince inanılmaz bir manzarayla karşılaştı: Fare de, tıpkı kurşunkalemin düzgün kesilmiş hali gibi görünüyordu. Bel kemiğindeki omurlar bir anda yuvarlak beyaz daireler halinde son buluyordu; damarlarında akan kanı, dokularının hafifçe kıpırdanışını gördü. Hiçbir işe yaramasa bile (daha sonra bunu *Popular Mechanics*'te yazacaktı) harika bir teşhis gereci olarak kullanılabilirdi.

Derken farenin dokularındaki kıpırdanmanın bittiğini fark etti. Fare öldü.

Carune, hayvanı burnundan tutup çekti; teması sevimsizdi. Bunu da kesekâğıdındaki arkadaşlarının yanına koydu. *Beyaz farelerle bu kadarı yeter,* diye karar verdi. *Fareler ölüyor. Tamamını soksan da ölüyorlar, başı önde yarısını soksan da ölüyorlar. Kıçları önde yarısını sokunca debeleniyorlar.*

Bunun içinde ne var ki?

O anda aklına gelen şey: *duyusal girdi.* İçeriye girdikleri zaman bir şey görüyorlar, bir şey işitiyorlar, bir şeye dokunuyorlar, ve belki de bir koku alıyorlar ve bu şey her neyse, onları öldürüyor. Ama ne?

Hiçbir fikri yoktu ama öğrenmeye kararlıydı.

COMLINK'in veritabanını onun altından çekmesine neredeyse kırk dakika kalmıştı. Mutfak kapısının yanındaki duvarda asılı olan termometresini alıp tekrar ambara döndü ve bunu portalların arasından geçirdi. İçeriye soktuğunda 28 derece, karşı taraftan çıktığında yine 28 dereceydi. Kullanılmayan odada torunları için bulundurduğu balonları aldı. Bunlardan birini şişirip portalın içinden geçirdi. Balon sağlam bir şekilde diğer portala ulaştı. Bu da daha şimdiden, Jaunt süreci adını verdiği süreç içinde ani bir basınç değişikliği var mı, sorusunun cevabı olmuştu.

Bilgisayar kullanım süresinin bitmesine beş dakika kala evine koşup küçük akvaryumu aldığı gibi (içinde Percy ve Patrick kuyruklarını sallayarak huzursuz bir şekilde yüzüyorlardı) tekrar ambara döndü. Akvaryumu Portal Bir'in içine itti.

Hemen Portal İki'ye koştu; akvaryum sandığın üstünde duruyordu. Patrick ters dönmüş halde suda duruyordu, ölmüştü; Percy akvaryumun dibine yakın bir yerde yavaşça yüzmekteydi. Birkaç saniye sonra Percy'nin gövdesi de ters döndü. Carune akvaryuma doğru uzanırken Percy kuyruğunu hafifçe sallayıp yüzmeye devam etti. Yavaş yavaş sürecin etkisinden sıyrılır gibiydi. O gece saat dokuzda Carune, Mosconi'nin Veteriner Kliniği'nden döndüğünde, Percy her zamanki zıpırlığıyla yüzüyordu.

Patrick ölmüştü.

Carune iki porsiyon balık mamasıyla Percy'yi ödüllendirip Patrick'i kahramanlara özgü bir törenle bahçesine gömdü.

Bilgisayar o günlüğüne kesildikten sonra Carune otostop yaparak Mosconi'ye gitmeye karar verdi. O öğleden sonra saat dörde çeyrek kala Route 26'daki bir bankete çıkıp parmağını kaldırdı. Üstünde kot pantolon ve kareli bir spor ceket vardı. Bir elindeyse kesekâğıdını tutuyordu.

Bir süre sonra sardalye kutusu büyüklüğünde bir Chevette kullanan genç bir oğlan durdu ve Carune otomobile bindi. "O kesekâğıdında ne var, bayım?" diye sordu oğlan.

"Birkaç tane ölü fare," dedi Carune. Daha sonra başka bir araç durdu. Direksiyondaki çiftçi, "Kesekâğıdında ne var?" diye sorunca Carune ona birkaç tane sandviç olduğunu söyledi.

Mosconi farelerden birini hemen kesip inceledi; diğerlerini de daha sonra kesip sonucu telefonla Carune'a bildirecekti. İlk sonuç cesaret kırıcıydı. Mosconi'nin anlayabildiği kadarıyla kesip açtığı o fare tamamen sağlıklıydı, ama ölmüştü.

Çok moral bozucuydu.

"Victor Carune eksantrikti ama budala değildi," dedi Mark. Jaunt görevlileri iyice yaklaşmışlardı, hikâyeyi bir an önce bi-

tirmesi gerekiyordu, yoksa sonunu Whitehead City'deki Uyanma Odası'nda getirmek zorunda kalacaktı. "O gece evine yine otostopla dönerken (yolun çoğunu yürümek zorunda kalmıştı) tek atışla enerji krizinin üçte birini çözdüğünü fark etti. O güne kadar trenle, kamyonla, gemiyle veya uçakla nakledilen her şey artık Jauntlanabilecekti. Londra'daki veya Roma'daki arkadaşınıza bir mektup yazabilirdiniz ve bu mektup hemen ertesi gün o kişinin eline geçebilirdi; bir damla bile yakıt gerekmeden. Şimdi biz bunu çok doğalmış gibi görüyoruz, ama inanın, Carune için muazzam bir şeydi. Ve başka herkes için de...

"Ama farelere ne oldu, baba?" diye sordu Ricky.

"Carune da kendine aynı soruyu sorup duruyordu," dedi Mark, "çünkü eğer insanlar da Jaunt'u kullanabilirlerse, enerji krizi neredeyse tamamen çözülmüş olacaktı. Ve belki de uzayı fethedebilecektik. *Popular Mechanics* dergisindeki makalesinde, yıldızlara bile erişebileceğimizi belirtti. Ve bunu da şu benzetmeyle anlatmıştı: Sığ bir dereyi ayakkabılarınızı ıslatmadan geçebilmek. Büyükçe bir kayayı dereye atıyorsun, sonra dönüp üçüncü bir kayayı alıyorsun, ikinci kayaya dönüp bunu dereye atıyorsun ve bu şekilde devam ederek basamak taşları sayesinde derenin karşısına geçebiliyorsun... ya da bu durumda güneş sistemini veya belki de galaksiyi."

"Ben bunu hiç anlamadım," dedi Patty.

"Çünkü beyninin olması gereken yerde hindi boku var," dedi Ricky.

"*Hiç de değil*! Baba, Ricky bana..."

"Çocuklar, lütfen," dedi Marilys.

"Carune bugüne kadarki gelişmeleri büyük ölçüde daha önceden görmüştü," dedi Mark. "Pilotsuz roket gemilerinin önce Ay'a, sonra Mars'a, ardından Venüs'e ve Jüpiter'in dış Aylarına inişlerini... Bu insansız uzay araçları iniş yaptıktan sonra sadece tek bir şeyi yapmaya programlanmışlardı..."

"Astronotlar için Jaunt istasyonları kurmak," dedi Ricky.

Mark başını salladı. "Artık bütün güneş sistemi içinde bilim karakolları var ve muhtemelen biz öldükten çok sonra insanların yeni bir gezegeni olacak. Kendi güneş sistemleri olan dört farklı yıldız sistemine doğru yol alan Jaunt gemileri var."

"Ben farelere ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi Patty sabırsızlanarak.

"Eh, sonunda devlet işe el koydu," dedi Mark. "Carune elinden geldiğince onları oyaladı, ama adamlar durumu fark edince onu silkelediler. Carune on yıl sonra ölene kadar Jaunt projesinin fahri başkanlığını yaptı, ama bir daha onu hiçbir zaman işin başına geçirmediler."

"Ah, zavallı adam!" dedi Ricky.

"Ama sonunda kahraman olmuş," dedi Patty. "Tıpkı Başkan Lincoln ve Başkan Hart gibi, *bütün* tarih kitaplarında yer almış."

Eminim, her neredeyse, bu onu çok teselli ediyordur, diye düşündü Mark, sonra da pütürlü kısımlarını törpüleyerek anlatmaya devam etti.

Enerji kriziyle iyice duvara sıkışmış olan devlet dört elle işe sarıldı. Bir an önce Jaunt'u işe koşmak istiyorlardı. 1990'lı yıllarda ekonomik kaosla ve giderek kuvvetlenen anarşi ve kitlesel açlık ihtimalleriyle karşı karşıya kalmışlardı. Spektrografik analizler ışınlanan nesnelerin yapısında bir değişiklik olmadığını kanıtlayınca, Jaunt'un varlığı uluslararası bir tantanayla duyuruldu. Bir kez olsun bir zekâ pırıltısı gösteren devlet (ne de olsa ihtiyaçlar icatların anasıdır) Young and Rubicam'a halka ilişkilerin sorumluluğunu verdi.

İşte, Victor Carune adındaki, haftada en çok iki kere duş yapan ve sadece aklına geldiği zaman üstündeki kıyafeti değiştiren bu biraz tuhaf, yaşlı adam efsanesi de böylece başlamış oldu. Young ve Rubicam'la onları izleyen diğer ajanslar Carune'u, Thomas Edison, Eli Whitney, Pecos Bill ve Flash Gordon karışımı bir kahramana dönüştürdüler. Bütün bunların karanlık bir tuhaflığı

da vardı (Mark bunu ailesine anlatmadı); Victor Carune o sırada ölmüş veya delirmiş olabilirdi; sanat hayatın taklididir, derler ve Carune'un durumu da tıpkı Robert Heinlein'in romanındaki gibi, dublör karakterlerin halkın önüne çıkarılmasına benziyordu.

Victor Carune sorun oluyordu; sürekli dırdır eden ve bir türlü susmayan bir sorundu. 'Ekolojik Altmışlı' yıllardan kalma, boşboğaz ve işi yokuşa süren bir adamdı. O yıllarda enerji hâlâ bolken buna göz yumulabilirdi. Oysa 'Çirkin Seksenli' yıllarda, gökyüzü kömür bulutlarıyla kirlenmişti ve Kaliforniya kıyı şeridinin bir nükleer sapma nedeniyle altmış yıl içinde yaşama elverişsiz bir yer olacağı tahmin ediliyordu.

Victor Carune 1991 yılına kadar sorun olmaya devam etti, sonra da bir ofis biblosu gibi devamlı gülümseyen, sessiz bir dede figürü oldu; haber filmlerinde podyumlardan el sallarken görülüyordu. 1993 yılında resmen ölmeden önce Tournament of Roses resmi geçidinde süslü bir otomobilden halkı selamlamıştı.

Şaşırtıcı. Biraz da ürpertici.

19 Ekim 1988'de Jaunt'un –gerçekleşen ışınlanmanın– ilanı dünya çapında bir heyecan ve ekonomik sıçramaya yol açtı. Dünya para piyasalarında hayli değer kaybetmiş olan eski Amerikan doları roket gibi fırladı. Altını, onsu sekiz yüz altı dolardan almış olan insanlar aniden yarım kilosunun bin iki yüz dolar bile etmediğini gördüler. Jaunt'un ilan edilmesiyle, New York ve Los Angeles'ta ilk faal Jaunt istasyonlarının kuruluşu arasındaki yıllarda borsa bin puanın üstünde yükseldi. Petrolün fiyatı varil başına sadece yedi sent düşmüştü, ama 1994'e gelindiğinde, ABD'nin yetmiş önemli şehrinde Jaunt istasyonları kurulduktan sonra OPEC'in varlığı sona erdi ve petrolün fiyatı tepetaklak düşmeye başladı. 1998 yılında, hür dünyanın çoğu şehrinde istasyonlar kurulmuştu ve Tokyo'yla Paris, Paris'le Londra, Londra'yla New York, New York'la Berlin arası mal nakliyatı rutin bir şekilde Jauntlanıyordu. Böylece petrolün fiyatı varil başına on dört dolara düştü. 2006 yılında insanlar düzenli olarak Jaunt'u kullan-

maya başladıklarında borsa 1987'deki seviyesinden beş bin puan artmış, petrolün fiyatıysa varil başı altı dolara düşmüştü. Petrol şirketleri isimlerini değiştirmeye başladılar. Texaco'nun yeni adı Texaco Petrol/Su olurken, Mobil yeni adı olarak Mobil Hydro-2-Ox'u seçti.

2045 yılına gelindiğinde su arama işi büyük önem kazanmış, petrolse 1906 yılındaki durumuna dönmüştü: Sadece bir oyuncaktı.

"Farelere ne oldu, baba?" diye sordu sabrı taşan Patty. "*Farelere* ne oldu?"

Mark artık bunun sorun olmayacağına karar verdi ve çocuklarının dikkatini onlardan üç sıra ötede gaz servisi yapan Jaunt görevlilerine yöneltti. Rick sadece başını sallamakla yetindi, ama kafası modaya uygun bir şekilde kazınmış ve boyanmış bir kadın lastik maskeden tek nefes alıp kendinden geçince, Patty endişeli göründü.

"İnsan uyanıkken Jauntlanamıyor, değil mi baba?" dedi Ricky.

Mark evet anlamında başını sallayıp Patty'ye güven verici bir gülümsemeyle baktı. "Devlet daha işin içine girmeden önce Carune bunu anlamıştı," dedi.

"Devlet nasıl işin içine girdi, Mark?" diye sordu Marilys.

Mark gülümsedi. "Bilgisayar süresi," dedi. "Veritabanı. Carune'un dilenemeyeceği, ödünç alamayacağı veya çalamayacağı tek şey buydu. Partikül iletimini bilgisayar yapıyordu – milyarlarca bilgi parçası. Jaunt sonunda başının karnının ortasında bir yerde çıkmamasını da yine bilgisayar sağlıyor."

Marilys ürperdi.

"Korkacak bir şey yok," dedi Mark. "Bugüne kadar böyle bir kaza hiç olmadı. *Asla.*"

"Daima bir ilk seferi vardır," diye mırıldandı Marilys.

Mark oğluna baktı. "Nasıl öğrendi?" diye sordu Ricky'ye. "Carune uyanık olmamak gerektiğini nasıl bilebildi, Rick?"

"Fareleri tersten soktuğu zaman," dedi Rick tane tane, "iyiydiler. Yani hepsini bir anda sokmadığı sürece. Başları önde soktuğu zaman da sadece biraz sersemlemiş oluyorlardı. Değil mi?"

"Doğru," dedi Mark. Jaunt görevlileri tekerlekli masalarıyla yaklaşmaktaydılar. Galiba zaman Mark'ın hikâyeyi bitirmesine yetmeyecekti; isabet olurdu. "Olanları anlamak için çok fazla deney yapmak gerekmedi tabii. Jaunt belki bütün kamyonculuk işini öldürdü, ama hiç değilse deneycilerin üstündeki baskıyı giderdi..."

Evet. İşi yokuşa sürme bir kez daha lüks haline gelmiş, deneyler de yirmi yıldan fazla sürmüştü. Carune'un uyutulmuş farelerle yaptığı ilk denemeler, onu baygın hayvanların ebediyen Organik Etki ya da Jaunt Etkisi olarak bilinecek etkilenmeye maruz kalmadıklarına ikna etmişti.

Mosconi'yle birlikte birkaç fareyi uyutup Portal Bir'e sokmuşlar, diğer tarafta onları almışlar ve deneklerinin uyanmalarını ya da ölmelerini sabırsızca beklemişlerdi. Hayvanlar uyanmışlar, kısa bir sersemleme döneminden sonra normal fare hayatlarına -yeme, düzüşme, oynama ve sıçma– bıraktıkları yerden devam etmişlerdi. Bu fareler büyük bir ilgiyle incelenen ilk fare nesli olmuştu. Uzun vadede hastalık belirtisi göstermediler, erken ölümleri olmadı, yavruları iki başlı veya yeşil tüylü doğmadığı gibi, onlarda da uzun vadede hastalık belirtisi görülmedi.

"İnsanlarla ne zaman başladılar, baba?" diye sordu Rick; aslında bu konuyu mutlaka okulda okumuş olmalıydı. "Bu kısmını anlatsana!"

"Ben *farelere* ne olduğunu öğrenmek istiyorum!" dedi Patty bir daha.

Her ne kadar Jaunt görevlileri artık onların sırasının başına geldilerse de (onlar sıranın en sonundaydılar) Mark Oates düşünmek için bir an durdu. Pek bilgisi olmasa da, kızı kalbinin sesini dinleyip doğru soruyu sormuştu. Bu nedenle Mark oğlunun sorusunu cevaplamayı tercih etti.

* * *

Jaunt'un ilk insan yolcuları astronotlar veya deneme pilotları olmamıştı. Onlar, ruhsal dengeleri hiç sorgulanmamış gönüllü mahkûmlardı. Dahası, artık işin başında bulunan bilim insanlarına göre (Carune onlardan biri değildi; artık sadece göstermelik başkandı) bu insanlar ne kadar üşütük olurlarsa o kadar iyiydi; geri zekâlı biri bu yolculuk sonunda normal bir halde çıkarsa –ya da eski halinden daha kötü olmazsa– o zaman bu işlem yöneticiler, politikacılar ve moda mankenleri için de muhtemelen güvenli olacaktı.

Bu gönüllülerden altı tanesi Vermont, Province'a getirildi (bu yer de o günden sonra Kuzey Carolina'daki Kitty Hawk kadar meşhur olmuştu), gaz verildi ve birer birer portaldan geçirildi.

Mark çocuklarına bunu anlatmakta sakınca görmedi, çünkü gönüllülerin altısı da sağlıklı ve neşeli bir halde dönmüşlerdi. Anlatmadığı kısım, yedinci gönüllü hakkındaydı. Belki gerçek belki hayali olan bu şahsın bir adı bile vardı: Rudy Foggia. Rivayete göre Foggia hüküm giymiş bir katildi ve Sarasota'daki bir briç partisinde dört yaşlı insanı öldürmek suçundan Florida eyaletinde idama mahkûm olmuştu. Yine rivayete göre CIA ve Effa Bee Eye yetkilileri Foggia'ya bir kerelik –ister al ister alma– bir teklifte bulunmuşlar: Jaunt yolculuğunu uyanık olarak yap. Eğer sonunda sağlam çıkarsan Vali Thurgood'un imzaladığı af belgen eline verilecek. Özgür olacaksın; ister kendini dine verirsin, istersen gidip birkaç tane daha sarı pantolonlu, beyaz ayakkabılı yaşlı briç oyuncusunu öldürürsün. Eğer ölürsen veya kafayı üşütmüş halde çıkarsan, talihine küs. Ne dersin?

Florida'nın idam konusunda ne kadar ciddi olduğunu bilen ve avukatı tarafından infazına az bir zaman kaldığı bildirilen Foggia, teklifi kabul etti.

2007 yazında, o Büyük Gün'de bir jüri locasını dolduracak sayıda bilim insanı gelmişti, fakat eğer Foggia hikâyesi doğruysa –ki Mark doğru olduğuna inanıyordu– bu bilim insanlarından herhangi birinin onunla konuştuğunu sanmıyordu. Muhtemelen

Foggia'yla birlikte Railford'dan Montpelier'e uçakla gelip onu Montpelier'den Province'a da zırhlı bir kamyonla getiren muhafızlardan biri konuşmuş olmalıydı.

Foggia'nın, "Eğer bu işten sağ çıkarsam," dediği varsayılıyor, "bu boktan yeri havaya uçurmadan önce iyi bir tavuk yemeği yemek istiyorum." Sonra Portal Bir'in içine girmiş ve hemen Portal İki'de ortaya çıkmış.

Yolculuktan sağ çıkmış ama Rudy Foggia tavuk yemeğini yiyecek halde değilmiş. Üç kilometrelik mesafeyi Jauntladığı sürede (bilgisayara göre 0.00000000067 saniye) Foggia'nın saçları kar beyazına dönüşmüş. Yüzü fiziksel herhangi bir anlamda değişmemiş –sarkma, yamulma falan gibi bir şey yokmuş– ama inanılmaz derecede yaşlanmış bir görünüşü varmış. Foggia ayaklarını sürüyerek portaldan çıkarken pırtlamış gözlerle boş boş bakıyormuş, ağzı seğiriyormuş. Ellerini öne uzatmış, sonra ağzından salyası akmaya başlamış. Etrafında toplanan bilim insanları ondan uzaklaşmışlar. Mark gerçekten onlardan birinin konuşmuş olduğunu sanmıyordu; ne de olsa farelerin, kobayların ve bir solucandan daha büyük beyni olan herhangi bir hayvanın neyle karşılaşacağını biliyorlardı. Herhalde kendilerini Yahudi kadınları Alman kurtlarından gebe bıraktırmayı deneyen Alman bilim insanları gibi hissetmiş olmalıydılar.

Bilim insanlarından birinin, "Ne oldu?" diye bağırdığı rivayet edilir. Bu sorunun cevabını ancak Foggia verebilecekti.

"Orası bir sonsuzluk," dedi Foggia ve düşüp öldü. Ağır kalp kriziydi.

Orada bulunan bilim insanları cesetle baş başa kalmışlardı. CIA ve Effa Bee Eye cesedi oradan götürdükten sonra geriye Foggia'nın tuhaf ve ürpertici sözleri kalmıştı: *Orası bir sonsuzluk.*

"Baba, ben *farelere* ne olduğunu bilmek istiyorum," diye tekrarladı Patty. Bunu tekrar sorma fırsatını bulabilmesinin nedeni, pahalı bir takım elbise ve Eterna-Shine ayakkabıları giymiş olan

bir adamın Jaunt görevlileriyle tartışmasıydı. Adam gazlanmak istemiyordu ama korkusunu gizlemek için saçmalayıp efelenmeye başlamıştı. Görevliler güler yüzle onu sakinleştirmeye, ikna etmeye çalıştılar ama bu da gecikmelerine yol açtı.

Mark iç geçirdi. Konuyu kendisi açmıştı –maksadı çocuklarının dikkatini Jaunt öncesi olabilecek şeylerden saptırmaktı ama konuyu açmıştı bir kere– ve artık onları telaşlandırmadan veya korkutmadan gerçeğe olabildiğince yakın bir şekilde kapatması gerekiyordu.

Onlara anlatmayacağı şeyler vardı; örneğin, C. K. Summers'ın *Jaunt Entrikaları* adlı kitabı... Bunun "Gülün Altındaki Jaunt" adlı bölümünde, Jaunt hakkında daha inanılası söylentiler yer alıyordu. Briç kulübü cinayetlerinin faili Rudy Foggia'nın ve yenememiş tavuk yemeğinin hikâyesi anlatılmıştı. Son üç yüz yıl içinde uyanık halde Jauntlanan yaklaşık otuz (belki daha da fazla) gönüllü, günah keçisi veya akıl hastasının vaka hikâyeleri vardı. Bunların çoğu öbür tarafa vardıklarında ölmüştüler. Diğerleriyse iyileşmeyecek şekilde delirmişlerdi. Bazı vakalarda öbür tarafta ortaya çıkış onları şokla öldürmüştü.

Summers'ın Jaunt söylentileri ve rivayetlerini topladığı bölümde huzursuz edici bir istihbarat da vardı: Jaunt birkaç defa cinayet silahı olarak kullanılmıştı. Otuz yıl önce olan en ünlü (ve tek belgelenmiş) vakada Lester Michaelson adındaki bir Jaunt araştırmacısı, kızının plexiplast ipleriyle karısını sımsıkı bağladıktan sonra, çığlıklar atan kadını Nevada'da, Silver City Jaunt portalına tıkmıştı. Ama onu göndermeden önce, Jaunt tablosundaki Sıfır düğmesine basmış ve Bayan Michaelson'un varabileceği yüz binlerce portalın –hemen yakındaki Reno'dan, Jovian Aylarından biri olan Io'daki deneysel Jaunt İstasyonu'na kadar– hepsini silmişti. Böylece Bayan Michaelson ebediyen ozon içinde bir yerlerde Jauntlanıp duracaktı. Aklının yerinde olduğuna (yasaların dar sınırları içinde belki aklı yerinde olabilirdi ama adam tamamen kaçıktı) ve yargılanabileceğine karar verildikten sonra

Lester'ın avukatı ilginç bir savunma yaptı: Bayan Michaelson'un öldüğünü kimse kanıtlayamadığı için müvekkili cinayet suçuyla yargılanamazdı.

Bu da uzayda ebediyen çığlıklar atacak olan, cisimsiz fakat hâlâ duyarlı kadının hayaletini ortaya getirmişti. Michaelson suçlu bulundu ve idam edildi.

Summers'ın kayda aldığı başka durumlar da vardı. Ciğeri beş para etmez bazı diktatörler muhaliflerinden ve siyasi düşmanlarından kurtulmak için Jaunt'u kullanmışlardı. Bazılarına göre mafya, CIA'deki adamları sayesinde merkezî Jaunt istasyonuna bağlanarak kendi yasadışı Jaunt istasyonlarını kurmuştu. Kitapta mafyanın cesetleri ortadan kaldırmak için Jaunt'un Sıfırlama özelliğini kullandığı öne sürülüyordu. Ne var ki, talihsiz Bayan Michaelson'dan farklı olarak bu kişiler zaten ölmüşlerdi. Bu bilginin ışığında bakılınca, Jaunt ceset yok etmek için bölgedeki çakıl ocaklarından veya taşocaklarından çok daha elverişliydi.

Bütün bunlar Summers'ın Jaunt hakkındaki kuramlarına ve vardığı sonuçlara yol döşemişti; ve tabii bu da Patty'nin fareler hakkındaki ısrarlı sorularını yine gündeme getiriyordu.

"Bak şimdi," diye başladı Mark, karısı kaş göz işaretiyle onu dikkatli olması için uyarıyordu. "Bugün bile gerçekten ne olduğunu kimse bilmiyor. Ama hayvanlarla yapılan bütün deneyler –fareler dahil– şunu gösterdi ki, her ne kadar Jaunt fiziksel olarak saliselik bir süreçse de, zihinsel olarak çok, çok uzun bir zaman alıyor."

"Anlayamadım," dedi Patty. "Anlamayacağımı biliyordum."

Ama Ricky düşünceli bir ifadeyle babasına bakmaktaydı. "Düşünmeye devam ettiler," dedi. "O deney hayvanları. Eğer bayılmazsak, biz de öyle olacağız."

"Evet," dedi Mark. "Bugün inandığımız şey bu."

Ricky'nin gözlerinde yeni bir ifade beliriyordu. Korku muydu? Heyecan mıydı? "Bu iş sadece ışınlama değil, değil mi baba? Zaman sıçraması gibi bir şey."

Orası bir sonsuzluk, diye düşündü Mark.

"Bir bakıma," dedi. "Ama bu çizgi romanlara özgü bir deyiş; kulağa iyi geliyor ama aslında hiçbir anlamı yok, Rick. Bilincin parçalanmadığı ve daima bütün olarak kaldığı olgusu ve bilinçlilik fikri etrafında dolanır gibi görünüyor. Bir yandan da tuhaf bir zaman düşüncesi var. Ama saf bilincin zamanı nasıl ölçeceğini ya da bu kavramın saf akıl için herhangi bir anlamı olup olmadığını bilmiyoruz. Dahası, saf aklın ne olabileceğini bile anlamış değiliz."

Oğlunun aniden parlayan ve merakla bakan gözlerindeki ifadeyle huzursuz olan Mark sustu. *Anlıyor ama anlamıyor,* diye geçirdi içinden. İnsanın aklı onun en iyi arkadaşı olabilir; okuyacak, yapacak hiçbir şey olmasa da onu eğlendirebilir. Ama çok uzun süre bir girdi olmazsa, ona sırt çevirir. Dahası, kendisine düşman olur, kendini paralar ve yamyamlık eder. Yıl bazında ne kadar süre oradadır? Bir gövdenin Jauntlanması 0.000000000067 saniye sürüyor ama parçalanmamış bir bilinç için bu süre ne kadardır? Yüz yıl mı? Bin yıl mı? Bir milyon mu? Bir milyar mı? Sonsuz bir beyazlık içinde kendi düşüncelerinizle yapayalnızken ne kadar sürer? Ve sonra, milyarlarca sonsuzluktan geçtikten sonra aniden aydınlığa, bir şekle ve vücuda dönmek... Kim aklını kaçırmaz ki?

"Ricky..." diye başladı ama Jaunt görevlileri onların önüne gelmişlerdi.

"Hazır mısınız?" diye sordu bir görevli.

Mark evet anlamında başını salladı.

"Baba, korkuyorum," dedi Patty tiz bir sesle. "Canım acıyacak mı?"

"Hayır, hayatım, tabii ki acımayacak," dedi Mark. Sesi yeterince sakindi ama nabzı hızlanmıştı. Her ne kadar bu onun yirmi beşinci Jaunt'u olsa da, hep böyle olurdu. "Önce ben gideyim, ne kadar kolay olduğunu görürsün."

Jaunt görevlisi ona soru sorar gibi bir ifadeyle baktı. Mark başını sallayıp gülümsedi. Maskeyi uzattılar. Mark bunu kendi ellerine aldı ve derin bir nefes çekti.

* * *

Farkına vardığı ilk şey Mars'ın simsiyah gökyüzünün Whitehead City'yi çevreleyen kubbenin tepesinden görünüşü oldu. Orada geceydi ve yıldızlar, dünyada hiç görülemeyecek bir ışıltıyla parlıyordu.

Farkına vardığı ikinci şey, uyanma odasındaki karmaşaydı, bunu bağırma sesleri ve çığlıklar izledi. *Tanrım, bu Marilys!* dedi içinden. Başı dönmesine rağmen Jaunt sedirinden kalkmaya çalıştı.

Bir çığlık daha atıldı ve Jaunt görevlilerinin onların sedirlerine doğru koştuklarını gördü. Marilys bir şeyi işaret ederek ona doğru geliyordu. Bir çığlık daha attıktan sonra yere düştü, düşerken de tutunmaya çalıştığı boş bir Jaunt sedirini devirdi.

Mark gözlerini onun işaret ettiği yere çevirmişti. Bunu görmüştü. Ricky'nin gözlerinde gördüğü şey korku değildi; heyecandı. Bunu anlaması gerekirdi, çünkü Ricky'yi tanıyordu. Daha yedi yaşındayken Scenectady'deki evlerinin arka bahçesindeki ağacın en yüksek çatalına tırmanıp kolunu kıran (başka bir yeri kırılmadığı için talihliydi), kaykayıyla mahalledeki bütün çocuklardan daha hızlı kaymaya cesaret eden, gözü pek Ricky. Korku nedir bilmeyen Ricky.

Şu âna kadar.

Kız kardeşi Ricky'nin yanında hâlâ uyuyordu. Bir zamanlar oğlu olan şey, Jaunt sedirinde kıvranıyor, debelenip duruyordu; saçları kar beyazı olmuş, inanılmaz bir şekilde yaşlı görünen gözleri hastalıklı bir sarıya bürünmüştü. Karşısındaki bir oğlan çocuğu değil, zamandan bile yaşlı bir yaratıktı. Kıvranıp debelenirken tüyler ürpertici sesler çıkarıyordu; boğuk kıkırdamaları Jaunt görevlilerinin korku içinde gerilemelerine neden oldu. Her ne kadar bunun gibi beklenmedik olaylara karşı eğitim görmüşlerse de, bazıları oradan kaçtı.

Yaşlı-çocuğun bacakları seğirip titriyordu. Pençe şeklini almış eller bir süre havayı dövdükten sonra indi ve bir zamanlar oğlu olan şey kendi yüzünü tırmalamaya başladı.

"Tahmin ettiğinden çok daha uzun, baba!" diye kıkırdadı. "Sandığından çok daha uzun. Bana gaz verilirken nefesimi tuttum! Görmek istedim! Gördüm! Gördüm! Tahmin ettiğinden daha uzun!"

Jaunt sediri üzerinde kıkırdayıp debelenen şey kendi gözlerini oydu. Kan fışkırdı. Uyanma odasını çığlıklar kaplamıştı.

"Tahmin ettiğinden daha uzun, baba! Gördüm! Gördüm! Uzun Jaunt! Tahmin ettiğinden daha uzun..."

Nihayet Jaunt görevlileri sedirini oradan uzaklaştırırlarken başka şeyler de söylüyor, hiçbir zaman görülemeyecek şeyleri gören gözlerini tırmalamaya devam ediyordu. Sonra da çığlık atmaya başladı, ama Mark Oates bunu işitmedi, çünkü o sırada kendisi de çığlık atıyordu.

Düğün Konseri

1927 yılında Illinois'in hemen güneyindeki Morgan'da, gizlice içki satılan bir kulüpte caz çalıyorduk. Burası Chicago'nun yüz kilometre ötesinde, herhangi bir yönde otuz kilometre boyunca başka büyük bir şehrin olmadığı tipik bir taşra kasabasıydı. Ama tarlada güneş altında çalışıp akşama Moxie'den(*) daha kuvvetli bir içki arayan çiftlik işçileriyle, kovboy kılıklı sevgilileriyle gelen genç kızlar vardı. Evli erkekler de yok değildi (onları hemen tanıyabilirdiniz; evliyim diye pankart taşısalar ancak bu kadar belli olabilirdi) ve bu adamlar onları kimsenin tanımayacağı bir yerde hafifmeşrep kızlarla dans etmek için çok uzak yerlerden gelirlerdi.

İşte o zamanlar caz, adam gibi cazdı, gürültü değil. Beş kişilik bir grubumuz vardı –davul, kornet, trombon, piyano, trompet– ve çok iyiydik. Bu, ilk plağımızı yapmadan üç, sesli filmler başlamadan dört yıl önceydi.

Biz sahnede "Bamboo Bay" parçasını çalarken beyaz takım elbiseli, pipo içen iri bir adam içeriye girdi; piposunda bir Fransız kornosundan daha çok kıvrım vardı. O saate kadar bizim grup biraz kafayı bulmuştu, ama deli gibi tepinen müşterilerin bir şey görecek halleri yoktu. Herkes çok eğleniyordu; o gece tek bir kavga bile çıkmamıştı. Hepimiz sırılsıklam ter içindeydik ve kulübü

(*) Gazlı bir hafif içecek. –çn.

işleten Tommy Englander ikide bir bize sağlam viski gönderip duruyordu. Englander iyi bir patrondu ve yaptığımız müziği beğeniyordu. Tabii bu da ona kitabımda yıldızlı bir yer kazandırmıştı.

Beyaz takım elbiseli adam barda oturdu; çok geçmeden onu unuttum. Seansımızı "Aunt Hagar's Blues" adlı parçayla bitirdik; taşra kasabalarında çok sevilen bu hafif müstehcen şarkı epey alkış topladı. Sahneden indiğimiz sırada Manny'nin ağzı kulaklarındaydı. Bütün gece bana kesik atan, yalnız olduğu belli, yeşil elbiseli bir kız vardı. Kızıl saçlıydı; benim de kızıl saçlılara zaafım vardır. Bakışlarından ve başını yana eğişinden aldığım sinyalle kalabalığı yarıp bir içki teklif etmek için ona doğru yürüdüm.

Daha yolun yarısındayken beyaz takım elbiseli adam önüme çıktı. Yakından bakınca adamakıllı sıkı birine benziyordu. Kokusundan bir şişe Wildroot Creme Oil briyantini kullandığı belli olan saçları geriye taranmıştı. Gözlerinde derin deniz balıklarına özgü bir pırıltı vardı.

"Seninle dışarıda konuşmak istiyorum," dedi.

Kızıl saçlı kız dudak bükerek başını çevirdi.

"Bekleyebilir," dedim. "Önümden çekil."

"Adım Scollay. Mike Scollay."

Bu adı tanıyordum. Mike Scollay içki parasını ve masraflarını Kanada'dan içki kaçırarak çıkaran ufak çaplı bir gangsterdi. Erkeklerin eteklik ve gayda çaldığı yerden gelen sert içkiler. Bu adamın fotoğrafı birkaç kez gazetelerde çıkmıştı. Son defasında, başka bir gece kulübü sahibi onu vurmaya çalıştığında olmuştu.

"Chicago'dan bayağı ayrı düşmüşsün, ahbap," dedim.

"Adamlarımı da getirdim," dedi, "merak etme. Hadi, dışarıya."

Kızıl saçlı kız bana bir kez daha baktı. Ona Scollay'ı gösterip omuzlarımı salladım. Kız dudak büküp sırtını döndü.

"Bak işte," dedim. "Ekmeğimden ettin."

"Onun gibi sürtükleri Chicago'da kilosu bir peniye bulabilirsin," dedi.

"Ben kiloyla sürtük alacak değilim."

"Dışarıya."

Peşinden dışarıya çıktım. Hava serindi ve sigara dumanlı ortamdan çıkınca yeni biçilmiş yonca kokusu çok tatlı geldi. Gökyüzü göz kırpıştıran yıldızlarla doluydu. Scollay'ın adamları da dışarıdaydı ama net görünmüyorlardı; sadece sigaralarının uçlarındaki ateşin ışıltısı belli oluyordu.

"Sana bir iş vereceğim," dedi Scollay.

"Öyle mi?"

"İki yüz papel çalışır. İster grubunla paylaşırsın, istersen yüz papelini kendin alırsın."

"İş nedir?"

"Bir düğün, başka ne olacak ki? Kız kardeşim evleniyor. Davette senin çalmanı istiyorum. Kız kardeşim Dixieland tarzını sever. İki oğlum da senin çok iyi Dixieland çaldığını söylüyor."

Size Englander'in iyi bir işveren olduğunu söylemiştim. Bize haftada seksen dolar ödüyordu. Oysa bu adam tek bir düğün işi için bu miktarın iki katını teklif ediyordu.

"Gelecek cuma, akşam beşten sekize kadar," dedi Scollay. "Grover Sokağı'ndaki Sons of Erin Salonu'nda."

"Bu para çok fazla," dedim. "Neden?"

"İki nedeni var," dedi Scollay. Piposundan bir nefes çekti. Pipo o surata hiç yakışmıyordu. Bunun yerine dudaklarından sarkan bir Lucky Strike veya bir Sweet Caporal olmalıydı. Serserilerin sigarası. O pipoyla hiç serseriye benzemiyordu. Pipo onu kederli ve tuhaf gösteriyordu.

"İki nedeni var," diye tekrarladı. "Yunan'ın beni tepelemeye çalıştığını duymuş olabilirsin."

"Gazetede resmini gördüm," dedim. "Kaldırımın içine girmeye çalışıyordun."

"Ukala herif," dedi, ama o kadar sertçe değil. "Benim çok büyümemden korkuyor. Çok yaşlandı. Küçük düşünüyor. Anavatanına gidip orada zeytinyağı içip Pasifik'i seyretse daha iyi eder."

"Sanırım, orası Ege Denizi," dedim.

"İsterse Huron Gölü olsun, umurumda değil," dedi. "Yani bu herif yaşlandığını kabul etmiyor. Hâlâ beni haklamak istiyor. Kimle dans ettiğinin farkında değil."

"Bu sen oluyorsun."

"Aferin sana."

"Yani iki yüz papel ödüyorsun, çünkü bu işimizde Enfield tüfekleri patlayabilir."

Yüzü bir an öfkeyle kızardı fakat başka bir şey daha vardı. O anda ne olduğunu kestirememiştim ama galiba şimdi anlıyorum. Galiba kederdi. "Buddy Gee, paranın satın alabileceği en iyi korumalara sahibim. Eğer birisi içeriye burnunu sokacak olursa, ikinci nefesini alamayacak."

"Diğer nedeni nedir?"

"Kız kardeşim bir İtalyan'la evleniyor."

"Senin gibi iyi bir Katolik'le," dedim sırıtarak.

Yüzü yine öfkeyle kızardı ve bir an için üstüne fazla gittiğimi düşündüm. "Ben İrlandalıyım. İrlanda gecekondularından geliyorum; sakın bunu aklından çıkarma, evlat!" Sonra da sesini alçaltarak, "Saçlarım dökülmeden önce kızıldı," dedi.

Bir şey söyleyecek oldum ama bana fırsat vermedi. Beni kendine doğru çekip neredeyse burunlarımız tokuşacak kadar yüzünü yaklaştırdı. O güne kadar hiç kimsenin yüzünde bu kadar öfke, aşağılanma ve kararlılık görmemiştim. Bugünlerde böyle bir ifadeyi hiçbir beyaz yüzde göremezsiniz: kırgınlık, küçük düşürülme. Onca sevgi ve nefret. Ama ben bu ifadeleri onun yüzünde gördüm ve ukalaca bir laf daha söylediğim takdirde nalları dikeceğimi anladım.

"Kız kardeşim şişmandır," diye fısıldadı; nefesi nane kokuyordu. "Çoğu insan arkam dönükken bana gülüyor. Ama onları görebildiğim zaman gülemezler. Bunu bilesin, Bay Kornetçi. Çünkü kız kardeşim bu dallama İtalyan'dan başkasını bulamadı. Ama sen bana da, kız kardeşime de, İtalyan dallamaya da gülmeyeceksin. Kimse de gülmeyecek. Çünkü çok yüksek sesle çalacaksınız. Kimse kız kardeşime gülmeyecek."

"Biz sahnede çalarken asla gülmeyiz. Yoksa dudaklarımızı büzmek çok zor olur."

Bu lafım havayı biraz yumuşattı. Scollay havlar gibi kısa bir kahkaha çıkardı. "Saat beşte başlamak için orada olun. Grover Sokağı'nda, Sons of Erin Salonu. Gidiş-geliş yol masraflarınızı da öderim."

Talimat verir gibiydi. Bu kararı vermek için sıkıştırılmıştım ve tekrar konuşmam için bana zaman vermedi. Ben daha yutkunurken, yardımcılarından birinin arka kapısını açtığı Packard'a doğru yürümüştü.

Onlar çekip gittikten sonra orada bir süre daha durup bir sigara içtim. Hava çok güzeldi, orada durdukça Scollay sanki rüyamda gördüğüm biri gibi gelmeye başladı. Keşke grubu buraya, otoparka getirsem ve burada çalsak diye düşünürken Biff omzuma dokundu.

"Zamanımız geldi," dedi.

"Tamam."

Tekrar içeriye girdik. Kızıl saçlı kız kendinden çok yaşlı, kır saçlı bir denizci bulmuştu. ABD bahriyesinden bir askerin Illinois'de ne işi olduğunu kestiremedim; ama kız bu kadar zevksizse, alsın o herifi hayrını görsün, diye düşündüm. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Viski kafama vurmuştu; Scollay burada çok daha gerçek görünüyordu. O ve onun gibilerinin sattığı içkiler herkesin kafasını iyi etmişti.

"Bir istek parçası var," dedi Charlie. "Camptown Races."

"Boş ver," dedim. "Saat gece yarısını geçene kadar o zenci müziğini çalmayız."

Piyanonun başına otururken Billy-Boy'un gerginleştiğini görebiliyordum; sonra yüzü yine yumuşadı. Kendime küfrettim, ama insan bir gecede ya da bir senede veya on senede ağzının vitesini değiştiremiyor ki... O günlerde zenci kelimesinden nefret ettiğim halde devamlı kullanıyordum.

Yanına gittim. "Kusura bakma, Bill; bu gece pek kendimde değilim."

"Dert değil," dedi ama gözleri omzumun üzerinden bir yere bakıyordu; özrümün kabul edilmediğini anladım. Bu kötü olmuştu ama daha da kötüsünün ne olduğunu söyleyeyim: Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Bir sonraki molamızda onlara düğün işini anlattım; para miktarını da gizlemedim. Onlara Scollay'ın bir gangster olduğunu söyledim (ama onu haklamak isteyen öbür gangsterden söz etmedim), Scollay'ın kız kardeşinin şişman olduğunu ve bu konuda çok hassas olduğunu söyledim. Bununla ilgili espri yapmaya kalkan birinin gövdesinde birkaç delik daha açılabileceğini hatırlattım.

Bunları anlatırken gözüm Billy-Boy'daydı ama yüzündeki ifadeden bir anlam çıkaramıyordum. Kabuğundaki çizgilere bakarak bir cevizin ne düşündüğünü anlamak daha kolay olurdu. Billy-Boy grubumuzda çalan en iyi piyanistti ve bir yerden diğerine gittiğimiz zaman onun karşılaştığı tatsız olaylara hepimiz çok üzülürdük. Tabii en kötüsü Güney'de olurdu –siyah olduğu için türlü hakaretlere maruz kalırdı– ama Kuzey'de de o kadar iyi sayılmazdı. Ama ben ne yapabilirdim ki? Hadi, söyleyin. O günlerde bu tür şeylerle yaşamak zorundaydınız.

Cuma günü saat dörtte Sons of Erin Salonu'ndaydık. Biff, Manny ve benim para katarak aldığımız Ford kamyonetle gelmiştik. Arka kısmı brandayla örtülmüştü ve burada yere mıhlanmış iki portatif yatak vardı. Aracın aküsüyle çalışan bir ısıtıcımız bile vardı ve dış tarafta grubumuzun adı yazılıydı.

Güzel bir gündü, yaza özgü küçük beyaz bulutlar tarlalara gölgelerini düşürüyorlardı. Ama şehrin içine girdiğimiz zaman hava çok sıcaktı ve Morgan gibi bir yerde hiç görmediğimiz bir hareketlilik vardı. Salona vardığımızda üstümdekiler tenime yapışmıştı ve fena halde tuvalete gitme ihtiyacındaydım. Tommy Englander'in viskisinden de bir kadeh içsem fena olmazdı.

Sons of Erin büyük bir ahşap binaydı; bitişiğinde Scollay'ın kız kardeşinin evleneceği kilise vardı. Salı günleri Katolik Genç-

lik toplantıları düzenlenen, çarşamba geceleri tombala oynanan, cumartesi geceleri gençler için danslı partiler yapılan yerlerden biriydi.

Her birimiz bir elimizde kendi enstrümanımız, diğerinde Biff'in bateri takımının bir parçasıyla içeriye girdik. Meme namına hiçbir şeyi olmayan sıska bir kadın içerideki trafiği yönetiyordu. Ter içinde iki adam duvarlara krapon kâğıdı asmakla meşguldü. Salonun ön kısmında bir sahne, bunun üzerindeyse bir afişle kartondan düğün çanları vardı. Afişte MAUREEN VE RICO'YA ÖMÜR BOYU MUTLULUKLAR yazılıydı.

Maureen ve Rico. Scollay'ın neden bu kadar gergin olduğunu anlıyordum. Maureen ve Rico. Hadi be!

Sıska kadın yanımıza geldi. Bir dolu şey söyleyecek gibi göründüğü için hemen lafı ağzına tıkıverdim. "Biz orkestrayız," dedim.

"Orkestra mı?" Gözlerini kırpıştırıp şüpheyle enstrümanlarımıza baktı. "Yiyecek şirketinden olduğunuzu ummuştum."

Sanki yiyecek şirketinden gelenlerin ellerinde bateri takımı ve trombonlar olurmuş gibi... Güldüm.

"İsterseniz..." diye başladı kadın, ama tam o anda on dokuz yaşında gösteren tombul yanaklı bir oğlan yanımızda bitti. Ağzının köşesinden bir sigara sarkıyordu; ama görebildiğim kadarıyla bu sigaranın, vermek istediği izlenime hiç yararı yoktu, sadece sol gözünü yaşartıyordu.

"O kutuyu hemen açın," dedi oğlan.

Charlie ve Biff bana baktılar. Omuz salladım. Kutularımızı açtık, oğlan nefesli sazlarımıza baktı. Doldurulup ateşlenecek bir şey olmadığını görünce tekrar köşesine gidip katlanan iskemlesine oturdu.

"Zımbırtılarınızı hemen kurabilirsiniz," dedi sıska kadın, sanki sözü hiç kesilmemiş gibi. "Bitişik odada bir piyano var. Ben süsleri asarken adamlarım onu buraya getirirler."

Biff bateri takımını küçük sahneye taşımaya başlamıştı.

"Sizin yiyecek şirketinden olduğunuzu sanmıştım," diye tekrarladı sıska kadın, hayal kırıklığıyla. "Bay Scollay bir düğün pastası sipariş etti, ayrıca ordövrler, sığır rostosu ve..."

"Hepsini getirirler, Hamfendi," dedim. "Paralarını teslimatta alırlar."

"...iki domuz rostosu ve bir horoz olacak; zamanında gelmezse Bay Scollay çok..." Kadın tavandan sarkan bir krapon kâğıdı altında sigarasını yakmak için duran bir adamını görünce çığlığı bastı: "HENRY!" Adam göğsüne kurşun yemiş gibi yerinden sıçradı. Ben hemen sahneye kaçtım.

Saat beşe çeyrek kala hazırdık. Tromboncu Charlie nefes açmak için alçak sesli bir şeyler öttürüyor, Biff de bileklerini gevşetiyordu. Yiyecek şirketi elemanları saat 16.20'de geldiklerinde, Bayan Gibson (sıska kadının adı buydu) kendini neredeyse onların üstüne atacak haldeydi.

Üstleri beyaz örtüyle kaplı dört uzun masa kurulmuş, başlarında kepleri, önlüklü dört siyah kadın davetlilerin yerlerini ayırmaktaydı. Tekerlekli masa üstünde salonun ortasına getirilen düğün pastası herkesi hayran bıraktı. Altı katlıydı ve en tepesinde minik birer gelinle damat vardı.

Bir sigara tüttürmek için dışarıya çıktım ve daha sigaramın yarısına gelmeden onların gelişini işittim; kornalar çalınıyor, şarkılar söyleniyordu. Otomobilin kilisenin olduğu sokağın köşesinden dönüşünü görene kadar bekledikten sonra sigaramı söndürüp içeriye girdim.

"Geliyorlar," dedim Bayan Gibson'a.

Yüzü bembeyaz kesildi ve neredeyse yere düşecek gibi oldu. Böyle bir kadının başka bir meslek seçmesi gerekirdi, iç dekorasyon ya da kütüphanecilik falan gibi... "Domates suyu!" diye haykırdı. "Domates suyunu getirin!"

Ben sahneye döndüm, hazırlandık. Daha önce de böyle düğün konserleri vermiştik –hangi küçük grup bunu yapmamıştır ki?– ve kapı açılır açılmaz Düğün Marşı'nın düzenlemesini benim

yaptığım bir *ragtime*(*) versiyonunu çalmaya başladık. Bu halini biraz limonata kokteyline benzetirseniz size hak veririm, ama daha önce çaldığımız çoğu düğün partisinde kabul gördü ve bu parti de onlardan farklı değildi. Herkes alkışladı, ıslık çaldı, sonra da kendi aralarında sohbete başladılar. Ama bazılarının konuştukları sırada ayaklarıyla tempo tuttuğunu görünce, parçanın beğenildiğini anladım. Kabul görmüştük; iyi bir konser vereceğimizi düşündüm. İrlandalılar hakkında söylenen her şeyi bilirim ve bunların çoğu da doğrudur; ama bir kez havaya girdiler mi, eğlenmesini de iyi bilirler.

Her şeye rağmen, itiraf edeyim ki, mahcup gelinle damat içeriye girdikleri sırada az kalsın çuvallıyordum. Gri bir ceketle çizgili pantolon giymiş olan Scollay bana ters bir bakış attı; bunu fark etmemiş değildim. Hiç renk vermedim, grubun diğer elemanları da bozuntuya vermediler; çalışımızda en küçük bir falso olmadı. Tamamı Scollay'ın yarmalarından ve manitalarından oluşan davetliler olaya önceden uyanmışlardı. Kilisedeki törende bulunduysalar, mutlaka biliyor olmalıydılar. Ben sadece alçak sesli mırıldanmalar duymuştum.

Jack Sprat ve karısıyla ilgili anlatılanları duymuşsunuzdur. Eh, bu ondan yüz kat daha kötüydü. Scollay'ın kız kardeşi, onun dökmüş olduğu kızıl saçlara sahipti, uzun ve kıvırcıktı. Ama o göze hoş gelen kestane kızılı değildi. Hayır, bu saçlar parlak havuç gibiydi. Teni, kesilmiş süt rengindeydi ama çillerle kaplı olduğu için pek belli olmuyordu. Şişman olduğunu mu söylemiştim? Şişman lafı bu kız için çok hafif kalırdı. İnsan şeklindeki bir dinozordu – en az yüz elli kilo vardı. O kilolar her şişman kızda olduğu gibi onun göğüslerine, kalçalarına ve poposuna gitmiş, seksi olması gereken yerlerini komik ve korkunç hale getirmişti. Bazı şişman kızların acınacak kadar güzel yüzleri olur, ama Scollay'ın kız kardeşinde bu da yoktu. Gözleri birbirine çok yakındı, ağzı

(*) 19. yüzyılın sonlarında ABD'deki Afro-Amerikan toplumunda popüler olmaya başlamış, piyano ağırlıklı müzik türü. –yhn.

çok büyüktü ve kepçe kulaklıydı. Ve bir de çilleri vardı. Zayıf olsaydı bile, bir duvar saatini durduracak kadar çirkindi – hatta bir vitrin dolusu duvar saatini bile...

Çok aptal veya kötü niyetli olmayan hiç kimse sırf kızın bu görünüşüne gülmezdi. Ama tabloya damat Rico da girince insanın ağlayana kadar kahkahalarla gülesi geliyordu. Başında melon şapkayla bile kızın gölgesinin yarısına ancak erişiyordu. Taş çatlasa kırk beş kilo falan olmalıydı ve ter içinde sırılsıklamdı. Sıskaydı, zeytin rengi bir teni vardı. Etrafa gergin gülücüklerle bakarken dişleri bir gecekondu semtindeki kazıklı çitleri andırıyordu.

Biz çalmaya devam ettik.

Scollay gürledi: "Gelin ve damat! Tanrı onlara bütün mutlulukları bahşetsin!" Kaşlarını kaldırışından, *Eğer Tanrı bunu bahşetmezse, bu işi sizler yapacaksınız!* demek istediği anlaşılıyordu.

Herkes onaylayan sesler çıkarıp alkışladı. Biz ilk parçamızı bitirip başka bir şeye başladık. Scollay'ın kız kardeşi Maureen gülümsedi. Öf be, ağzı ne kadar büyüktü! Rico sırıtıyordu.

Bir süre herkes etrafta dolandı, ordövrlere yumuldu ve Scollay'ın kaçak İskoç viskisini içti. Parçalar arasında ben bile üç kadeh yuvarladım. Bu viski Tommy Englander'inkini gölgede bırakırdı.

Scollay de daha mutlu görünmeye başlıyordu – yani biraz daha.

Bir ara sahnenin önüne geldi ve, "Bayağı iyi çalıyorsunuz," dedi. Onun gibi bir müzikseverden adamakıllı bir iltifat, diye düşündüm.

Ana yemek için insanlar masalarına oturmadan önce Maureen de sahnenin önüne geldi. Yakından bakınca daha da çirkin görünüyordu ve beyaz tuvaletine kullanılan beyaz satenle en az üç yatağa çarşaf çıkardı. "Roses of Picardy" parçasını çalabilir miyiz, diye sordu. Red Nichols ve His Five Pennies grubunun tarzında istiyordu, çünkü bu onun en sevdiği parçaydı. Çirkin ve şişman olabilirdi ama bizden parça isteyen kıçı kırıklar gibi hava atmaya çalışmıyordu. Parçayı çaldık, çok da iyi olmadı. Yine de onu neredeyse şirin gösteren bir şekilde bize gülümsedi ve parça bitince alkışladı.

Saat altıyı çeyrek geçe davetliler masalara oturdular. Bayan Gibson'un tuttuğu garsonlar servis yaptılar. Davetliler hayvanlar gibi yemeklerin üstüne çöktüler; bunda şaşılacak bir şey yoktu. İkram edilen sert içkiler de hızla tüketiliyordu.

Gözlerimi Maureen'in yemek yiyişinden ayıramıyordum. Başka tarafa bakmaya çalıştım ama gözlerim sanki, gördüğüm şey gerçek mi, diye anlamak için ikide bir ona çevriliyordu. Herkes sanki kıtlıktan çıkmış gibi yiyordu, ama Maureen'in yanında iştahsız çocuklar gibi kalıyorlardı. Artık tatlı gülümsemeler veya "Roses of Picardy" parçasını dinleyecek zamanı yoktu; bu kadına çatal bıçak gerekmezdi, ona gereken şeyler bir kürekle konveyör bandıydı. Onu o şekilde görmek üzücüydü. Gelinin yanında, masanın üstünde sadece çenesi ve geyiklere özgü bir mahcubiyetle bakan kahverengi gözleri görünen Rico, yüzünde hiç eksik olmayan o gergin tebessümle, karısına yiyecekleri uzatıyordu.

Pasta kesme töreni sırasında yirmi dakikalık bir ara verdik; Bayan Gibson bizi mutfağa götürüp besledi. Mutfak felaket sıcaktı ve hiçbirimiz pek aç değildik. Konserimizin başında hepimiz kendimizi iyi hissediyorduk ama şimdi bir terslik vardı. Bunu arkadaşlarımın yüzlerinde görüyordum... hatta Bayan Gibson'un yüzünde bile.

Bizler sahneye döndüğümüzde davetliler artık ciddi bir şekilde kafayı bulmuşlardı. Hırt görünüşlü adamlar suratlarında aptal gülümsemelerle köşelerde durmuş, ellerindeki yarış kuponları hakkında tartışıyorlardı. Bazı çiftler Çarliston dansı isteyince biz de "Aunt Hagar's Blues"u (hıyarlar bunu yuttular), ardından "I'm Gonna Charleston Back to Charleston"ı ve buna benzeyen birkaç parça daha çaldık. Genç kızlar pistte tepinip duruyorlar, parmaklarını şaklatarak neşeli çığlıklar atıyorlardı. Hava kararmaya başlamıştı. Bazı pencerelerin sineklikleri düşmüş olduğu için içeriye güveler girdi ve bulutlar halinde lambaların etrafında uçuşmaya başladılar. Biz çalmaya devam ettik. Gelinle damat hiçbir şey yapmadan bir köşede duruyorlardı; oradan erken ayrılma-

ya niyetli görünmüyorlardı. Kimsenin onlarla ilgilendiği yoktu. Kafayı iyice bulmuş olan Scollay bile onları unutmuş gibiydi.

O ufak tefek adam içeriye girdiğinde saat neredeyse sekiz olmuştu. Bu şahıs hemen gözüme çarptı çünkü hem ayıktı hem de çok korkmuş görünüyordu; bir köpek barınağına bırakılmış miyop bir kedi kadar korkmuş bir hali vardı. Sahnenin yanında birisiyle konuşmakta olan Scollay'ın yanına geldi ve omzuna dokundu. Scollay ona döndü; söyledikleri her şeyi işittim. İnanın, keşke işitmeseydim.

"Sen de kim oluyorsun?" diye sordu Scollay, azarlar gibi.

"Adım Demetrius," dedi şahıs. "Demetrius Katzenos. Beni Yunan gönderdi."

Dans pistindeki bütün hareketlilik bir anda kesiliverdi. Ceket düğmeleri açıldı ve eller ceketlerin altında gözden kayboldu. Manny'nin gerildiğini fark ettim. Aslında ben de pek sakin sayılmazdım. Ama buna rağmen çalmaya devam ettik.

"Öyle mi?" dedi Scollay alçak sesle.

Şahıs birden içini dökmeye başladı. "Buraya gelmeyi ben istemedim, Bay Scollay! Yunan, karımı hapsetti. Size bu mesajı vermezsem, onu öldüreceğini söyledi!"

"Ne mesajı?" diye gürledi Scollay. Alnının üstünde yine fırtına bulutları toplanmıştı.

"Dedi ki..." Şahıs acı çeker gibi bir ifadeyle sustu. Söyleyeceği şeyler sanki katı cisimlermiş ve onu boğuyormuş gibi boğazı titriyordu. "Kız kardeşinizin şişman bir domuz olduğunu söylememi istedi. Ayrıca..." Gözleri korku içinde Scollay'ın yüzüne çevrildi. Maureen'e baktım. O da tokat yemiş gibi görünüyordu. "Kız kardeşinizin kaşıntısı varmış. Şişman bir kadının sırtı kaşınıyorsa, kendine bir sırt-kaşıyıcısı satın alır, dedi. Bir kadının altında kaşıntısı varsa, kendine bir erkek satın alır, dedi."

Maureen boğuluyormuş gibi bir çığlık attıktan sonra ağlayarak dışarıya koşarken dans pisti sarsıldı. Rico şaşkın bir ifadeyle onun ardından koştu.

Scollay öyle kızarmıştı ki, yanakları mosmor kesilmişti. Beyni patlayıp kulaklarından fışkıracak sandım. Yüzündeki bu kederli öfkeyi Englander'in kulübü dışında konuştuğumuz sırada da görmüştüm. Tamam, belki iki paralık bir gangster bozuntusu olabilirdi ama ona acımadan edemedim. Görseydiniz, siz de acırdınız.

Konuşmaya başladığında sesi iyice alçalmış, neredeyse yumuşamıştı.

"Başka bir şey var mı?"

Kavruk Yunan korkudan sararmış, sesi titriyordu. "Lütfen, beni öldürmeyin, Bay Scollay! Karım... Yunan'ın elinde! Bu dediklerimi söylemek istemezdim! Karım onun elinde ve..."

"Sana bir şey yapmayacağım," dedi Scollay, daha da sakinleşmiş bir sesle. "Başka ne dedi, onu söyle."

"Bütün şehrin sana güldüğünü söyledi."

Biz çalmayı kesmiştik; bir an ortalığı sessizlik kapladı. Sonra Scollay gözlerini tavana çevirdi. Kuvvetle sıktığı yumruk halindeki elleri titriyordu.

"*Pekâlâ!*" diye bağırdı. "*Pekâlâ!*"

Kapıya doğru koştu. Adamlarından iki tanesi onu durdurmaya çalışıp bunun intihar olduğunu, Yunan'ın da böyle yapmasını istediğini söylediler; ama Scollay delirmiş gibiydi, adamlarını yere devirip kendini karanlık yaz gecesine attı.

Bunu izleyen sessizlik içinde duyabildiğim tek şey kavruk Yunan'ın hırıltılı soluklarıyla, arkada bir yerde hıçkırarak ağlayan gelinin sesiydi.

Tam o sırada bizim enstrüman kutularımızı arayan genç oğlan bir küfür sallayıp kapıya doğru koştu. Bunu sadece o yapmıştı.

Daha fuayede asılı karton yoncanın altına bile gelemeden otomobil lastiklerinin kaldırımdan çıkan tiz çığlıklarıyla, gaz verilen motorların gürültüsü duyuldu; çok sayıda motorun sesi vardı.

"Kahretsin!" diye bağırdı oğlan kapı eşiğine varınca. "Bu bir karavan! Yere yat, patron! Yere yat! Yere..."

Birden ortalığı silah sesleri kapladı. Birkaç dakikalığına Birinci Dünya Savaşı gibi oldu. Salonun açık kapısından içeriye kurşunlar girdi, bir tanesi tavandaki lamba karpuzuna isabet edip bunu patlattı. Dışarısı Winchester tüfeklerinin havai fişek gösterisiyle aydınlanmıştı. Sonra otomobiller oradan ayrıldılar. Salondaki kadınlardan biri kabarık saçlarının arasından cam kırıklarını çıkarmaya çalışıyordu.

Artık tehlike geçtiği için Scollay'ın yarmaları dışarıya koştular. Mutfağa giden kapı ardına kadar açıldı ve Maureen salona döndü. Üstündeki her şey sallanıyordu. Yüzü her zamankinden daha çok şişikti. Rico da şaşkın bir halde onun peşindeydi. Birlikte kapıdan dışarıya çıktılar.

Bayan Gibson boşalmış salona geldi; şok içindeki gözleri fincan gibiydi. Bütün bu olayları başlatan kavruk haberci toz olmuştu.

"Silahlar atılıyordu," dedi Bayan Gibson. "Ne oldu?"

"Galiba, ekmek kapımız Yunan tarafından kapatıldı," dedi Biff.

Kadın boş gözlerle bana baktı ama ben daha tercümeye başlayamadan Billy-Boy o nazik sesiyle açıkladı. "Bay Scollay'ın haklandığını söylemek istiyor."

Bayan Gibson gözleri daha da büyüyerek bir an ona baktıktan sonra düşüp bayıldı. Ben de neredeyse bayılacak gibiydim.

Tam o anda dışarıdan hayatımda hiç duymadığım kadar acı dolu bir çığlık geldi. Bu inlemeyle karışık çığlık uzun süre devam etti. Kimin göğsünü paralarcasına haykırdığını görmek için dışarıya çıkmak gerekmezdi. Maureen, abisinin cesedinin başına çökmüş, deli gibi ağlıyordu.

"Tüyelim," diye mırıldandım. "Hemen."

Malzemelerimizi toplamamız beş dakikayı bulmadı. Yarmalardan bazıları içeriye dönmüştü, ama bizim gibilerini fark edemeyecek kadar sarhoş ve korku içindeydiler.

Her birimiz Biff'in bateri takımının bir parçasını taşıyarak arka kapıdan çıktık. Sokakta bizi görenler için bayağı ilginç bir manzaramız vardı. Kornom kolumun altında, iki elimde birer zille önden gidiyordum. Ben kamyoneti almaya giderken çocuklar sokağın köşesinde beklediler. Polisler henüz gelmemişlerdi. Şişman kız hâlâ yolun ortasında yatmakta olan abisinin cesedinin üzerine eğilmişti. Damat büyük bir gezegenin uydusu gibi onun etrafında dolanıyordu.

Kamyoneti sokağın köşesine getirince çocuklar her şeyi arkaya attılar. Sonra da basıp gittik. Morgan'a kadar anayollardan olsun, ara yollardan olsun yetmiş kilometrenin altına düşmedim. Ya Scollay'ın yarmaları polislere bizden söz etmemişlerdi ya da polislerin umurunda değildi, çünkü sonrasında bizi kimse aramadı.

Tabii o iki yüz papeli de hiç alamadık.

On gün sonra siyah matem elbisesi içinde şişman bir İrlandalı kız, Tommy Englander'in yerine geldi. Üstündeki siyah elbise de beyaz satenden daha iyi durmuyordu.

Englander onun kim olduğunu biliyor olmalıydı (ertesi gün Chicago gazetelerinde kızın fotoğrafı da Scollay'ınkiyle beraber yayınlanmıştı) çünkü onu bir masaya buyur ettikten sonra, sırıtarak bakan barmene içki servisi yapmasını söyledi.

Bazen Billy-Boy'a acıdığım gibi bu kıza da acıyordum. Dışlanmak çok üzücü bir şeydi. Bunu anlayabilmek için insanın kendisinin dışlanması şart değildi. Tabii bu, tam olarak hissedebilmek anlamına gelmiyordu. Onunla çok az konuşmuştuk ama çok tatlı bir insandı.

Ara verme zamanımız gelince onun masasına gittim.

"Abiniz için çok üzgünüm," dedim. "Sizi ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve..."

"O kurşunları ben sıkmış gibi oldum," dedi. Ellerine bakıyordu; en güzel yerinin o eller olduğunu fark ettim. Küçük ve biçimliydi. "O kavruk adamın söylediği her şey doğruydu."

"Yok canım," dedim; yalanın dik âlâsı, ama o durumda başka ne diyebilirdim ki? Masasına geldiğime pişman olmuştum; çok tuhaf şeyler söylüyordu. Sanki hayatta tek başına kalmış ve kafayı yemiş gibiydi.

"Ama onu boşayacak değilim," diye devam etti. "Önce kendimi öldürüp cehenneme yollarım."

"Böyle konuşmayın," dedim.

"Hiç kendinizi öldürmek istediğiniz olmadı mı?" diye sordu bana, tutkulu bir ifadeyle bakarak. "Herkes size kötü davranıp güldüğü zaman böyle bir şeyi istemez misiniz? Yoksa kimse size böyle bir şey yapmadı mı? Yapmadı, diyebilirsiniz ama kusura bakmayın, buna inanmam. Devamlı yiyip durmanın, bu yüzden kendinden nefret etmenin, sonra daha da yemenin nasıl bir duygu olduğunu biliyor musunuz? Şişman olduğunuz için kendi abinizi öldürmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyor musunuz?"

İnsanlar dönüp bakıyor, bazıları sırıtıyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

Ona, ben de üzgünüm, demek istedim. Ona... kendini daha iyi hissettirecek herhangi bir şey söylemek istedim. Onca yağ tabakasının içine nüfuz edip onu rahatlatacak bir-iki söz... Ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Bu yüzden sadece, "Gitmem gerek," dedim. "Bir tur daha çalmamız lazım."

"Elbette," dedi anlayışla. "Elbette çalmanız lazım... yoksa *size* de gülmeye başlarlar. Ama buraya gelme nedenim... 'Roses of Picardy'yi çalar mısınız? Partide bunu çok güzel çalmıştınız. Lütfen."

"Tabii," dedim. "Seve seve."

Ve çaldık. Ama daha parçanın yarısına gelmeden Maureen oradan ayrıldı. Zaten Englander'in kulübü gibi bir yer için fazla duygusal bir parçaydı. Yarıda kesip "The Varsity Drag" adlı parçanın *ragtime* versiyonuna başladık. Müşteriler buna bayılırlardı. O gecenin kalan kısmında çok fazla içtim ve kapanışa yakın Maureen'i unutmuştum. Yani neredeyse...

Kulüpten çıkarken aklıma geldi. Ona ne söylemem gerektiği. *Hayat devam ediyor* – bunu demeliydim. Sevdikleri birisini kaybedince insanlara bu söylenir. Ama bir daha düşündüğüm zaman, bunu söylemediğime sevindim. Belki onun korktuğu şey buydu.

Tabii artık herkes Maureen Romano ve kocasını tanıyor. Maureen öldükten sonra Rico onun işini sürdürdü ve şimdi de vergi mükelleflerinin misafiri olarak Illinois Eyalet Hapishanesi'nde kalıyor. Maureen abisinin kıçı kırık teşkilatını devralıp Al Capone'a rakip bir içki kaçakçılığı imparatorluğu kurmuş, diğer iki Kuzey Bölgesi çete reislerini yok edip onların etkinliklerini yutmuştu. Yunan'ı önünde diz çöktürmüş ve söylenenlere göre, hayatını bağışlaması için salya sümük yalvaran bu adamın sol gözüne bir piyano teli sokup beynine kadar itmişti. O şaşkın Rico onun başyaveri olmuştu ve rakip çetelerden on iki kişiyi temizlemişti.

Maureen'in icraatlarını o sırada bayağı başarılı plaklar yaptığımız Batı Sahili'nden takip ediyordum. Fakat artık Billy-Boy aramızda yoktu. Englander'in kulübünden ayrılmamızdan kısa bir süre sonra, sırf siyahlardan oluşan kendi grubunu kurdu. Dixieland ve *ragtime* çalıyorlardı. Güney'de çok başarılı oldular; onların adına sevindim. İyi ki böyle oldu. Aramızda zenci var diye çoğu yer bizi seçmelere bile almıyordu.

Ama size Maureen'i anlatıyordum. Gazete haberleri için harika bir kaynaktı ve bunun nedeni, her ne kadar biraz gerçek payı olsa da, sadece Ma Barker'ın daha akıllı bir benzeri olduğu için değildi. Maureen çok iriydi, çok kötüydü ve kıtanın bir kıyısından diğerine kadar çoğu Amerikalı ona tuhaf bir sevgi duymaktaydı. 1933 yılında bir kalp krizi sonucu öldüğü zaman bazı gazeteler onun iki yüz elli kilo olduğunu yazdılar. Buna pek inanmıyorum. Kimse o kadar şişman olamaz, değil mi?

Her neyse, Maureen'in cenazesi gazetelerin ön sayfalarında yer buldu. Oysa abisi bütün o sefil kariyeri boyunca ancak dördüncü sayfada yer alabiliyordu. Tabutunu taşımak için on kişi gerekti. Magazin gazetelerinden birinde bu sahnenin fotoğrafı

vardı. Korkunç bir şeydi. Tabutu sanayi tipi bir et dolabı büyüklüğündeydi; bir bakıma da gerçekten öyle sayılırdı.

Rico operasyonları tek başına yürütebilecek kadar akıllı değildi ve daha bir yıl geçmeden kasten adam öldürmeye teşebbüsten mahkûm oldu.

Maureen'i ve Scollay'ın o ilk gece kız kardeşinden acı duyarak bahsedişini hiç unutamadım. Şimdi düşününce, Maureen'e çok da fazla acımıyorum. Şişman insanlar her zaman yemeği bırakabilirler. Oysa Billy-Boy gibileri ancak nefes almayı bırakabilirler. Hâlâ ikisine de nasıl yardımcı olabilirdim, bilmiyorum, ama arada bir onlar için üzülmüyor da değilim. Muhtemelen artık yaşım iyice ilerlediği ve eskisi kadar iyi uyuyamadığım içindir. Hepsi bundan ibarettir, değil mi?

Değil mi?

Paranoyak: Bir İlahi

Artık dışarıya çıkamıyorum.
Kapıda bir adam var
trençkotlu
sigara içiyor.

Ama

Onu günlüğüme kaydettim
ve posta ilanları da
yatağın üstünde yığılı,
bitişikteki barın neon ışığında kan kırmızısı.

Ben ölürsem
(veya ortadan kaybolursam)
bu günlük ortaya çıkacak ve herkes
CIA'in Virginia'da olduğunu bilecek.

500 tane posta ilanı var
500 ayrı dükkândan alınmış ve
500 tane defter,
her birinde 500 sayfa var.

Hazırlıklıyım.

Onu buradan görebiliyorum.
Sigarası trençkot yakasının üstünde
göz kırpıyor ve bir yerde bir metrodaki bir adam
Black Velvet reklamı altında oturmuş
benim adımı düşünüyor.

Beni arka odalarda tartışmışlar.
Telefon çalarsa sadece ölümün soluğu olacak.

Sokağın karşısındaki barda kısa namlulu bir revolver
Erkekler tuvaletinde el değiştirdi.
Her kurşunun üstünde benim adım var.
Adım kara dosyalarda yazılı ve
gazete morglarında aranıyor.

Annem de soruşturuldu;
neyse ki ölmüştü.

Ellerinde yazı örnekleri var ve
p'lerin kıvrımlarıyla *t*'lerin üstündeki
çizgileri inceliyorlar.

Abim de onlarla, bunu söylemiş miydim?
Karısı Rus'tur ve abim benden hep
form doldurmamı ister.
Bu günlüğümde var.
Dinleyin...
    dinleyin...
        mutlaka dinleyin:
            dinlemelisiniz.

Yağmurda, otobüs durağında
siyah şemsiyeli kara kargalar

saatlerine bakar gibi yapıyorlar,
ama yağmur yağmıyor.
Gözleri gümüş dolarlar gibi.
Bazıları FBI'dan maaşlı bilim insanları,
çoğu sokaklarımızı dolduran yabancılar.
Onları atlattım,
25. Cadde'de otobüsten indim,
Gazetesini okur gibi yapan bir taksi sürücüsü
beni gözlüyordu.

Üstümdeki odada yaşlı bir kadın
elektrik sobasını yaktı
ve ben şimdi karanlıkta,
barın neon reklamının ışığında yazıyorum.
Bakın, size söylüyorum.
Ben biliyorum.

Bana kahverengi benekli ve
burnunda telsiz olan bir köpek gönderdiler.
Onu lavaboda boğdum
ve bir dosyaya GAMA yazdım.

Artık posta kutuma bakmıyorum.
Tebrik kartları aslında bombalı mektup.

(Çekil git! Lanet olası!)
Çekil git, uzun boyluları tanırım!
Bak, ben çok uzun boylu insanlar tanırım!

Lokantalar konuşan zeminlerle döşelidir
ve garsonların tuz diye önüme getirdikleri şey arseniktir.
Ve hardalın sarı tadı
bademlerin buruk tadını maskelemek içindir.

Gökyüzünde tuhaf ışıklar gördüm.
Dün gece yüzü olmayan karanlık bir adam
kanalizasyonda on kilometre sürünüp helamın içinden çıktı
telefon konuşmalarımı dinledi.
Dedim ya, hepsini işitiyorum.
Porselenin üstünde onun
çamurlu ellerinin izini gördüm.

Artık telefonu açmıyorum,
bunu söylemiş miydim?

Planlarında dünyayı lağım suyuna boğmak var.
Evlere zorla girmeyi planlıyorlar.

Tuhaf seks pozisyonlarını tavsiye eden
doktorları var. Bağımlılık yaratan müshiller ve
yanan fitiller yapıyorlar.
Hava tabancalarıyla güneşi söndürmesini biliyorlar.

Kendimi buzların içine sardım – bunu söylemiş miydim?
Dürbünlerini etkisiz kılıyor.
İlahiler biliyorum ve muskalar takıyorum.

Beni ele geçirdiğinizi sanabilirsiniz,
ama artık her an sizi yok edebilirim.

Artık her an.
Artık her an.

Kahve ister misin, sevgilim?

Artık dışarıya çıkamadığımı söylemiş miydim?
Kapının yanında trençkotlu bir adam var.

Raft

Çağlayan Gölü, Pittsburgh'daki Horlicks Üniversitesi'nden altmış kilometre uzaktaydı. Ekimde o bölgeye gecenin erken gelmesine ve ancak saat altıda yola çıkabilmelerine karşın, göle vardıkları sırada hava hâlâ oldukça aydınlıktı. Deke'in Camaro arabasıyla gelmişlerdi. Deke ayıkken de aceleciydi. Hele birkaç biradan sonra arabayı uçururdu.

Deke, Camaro'yu araba parkıyla kumsalı birbirinden ayıran tahta çitin önünde durdurur durdurmaz hemen gömleğini çıkardı. Gözleriyle suyu tarıyor ve raftı arıyordu. Onun yanında oturan Randy, biraz da istemeye istemeye arabadan indi. Evet, aslında bu fikir onundu, ama Deke'in bu öneriyi ciddiye alacağı da hiç aklına gelmemişti. Arka koltukta oturan iki kız kıpırdandılar. İnmeye hazırlanıyorlardı.

Deke huzursuzca suları sağdan sola doğru tarıyordu. Randy sıkıntıyla, düşmanını pusuya düşürmek için bekleyen birinin gözleri bunlar, diye düşündü. Sonra Deke gözlerini bir noktaya dikti.

Camaro'nun kaportasına vurarak, "İşte orda!" diye bağırdı. "Senin söylediğin gibi, Randy! Yaşasın! Suya en son gireni kokmuş yumurta ilan edeceğiz!"

Randy gözlüğünü düzelterek, "Deke..." diye başladı, ama sonra sustu. Çünkü Deke çiti aşarak kumsalda koşmaya başla-

mıştı. Geri dönüp bakmıyordu bile. Gözleri kıyıdan elli metre açığa demirlenmiş olan rafttaydı.

Randy kızlara, başlarına bu derdi sardığı için onlardan özür dilemek istiyormuş gibi baktı. Ama onlar da gözlerini Deke'e dikmişlerdi. Rachel, Deke'e tabii bakacaktı. Çünkü onun sevgilisiydi. Ama LaVerne da Deke'i seyrediyordu. Randy bir an müthiş yakıcı bir kıskançlık duydu. Bu yüzden harekete geçti. Tişörtünü çıkararak Deke'inkinin yanına attı. Çiti sıçrayarak aştı.

LaVerne, "Randy!" diye seslendi. Ama delikanlı ekim ayına özgü kurşuni alacakaranlıkta, "Gel," der gibi elini uzattı sadece. Böyle davrandığı için kendisinden biraz da nefret etti. LaVerne şimdi kararsızdı. Belki de bu işten vazgeçtiğini söyleyecekti. Ekim ayında gölde yüzmek, Deke'le Randy'nin oturdukları rahat ve aydınlık katta eğlenceli saatler geçirmeye benzemiyordu.

Deke kot pantolonunun belindeki tokayı açtı. Hâlâ koşuyordu. Ve hiç durmadan pantolonunu ince kalçalarından aşağıya doğru sıyırıp çıkarıyordu. Randy bin yıl uğraşsa bunu başaramazdı. Deke şimdi sadece deniz şortuyla kalmıştı. Sırtındaki ve kaba etlerindeki kaslar büyüleyici bir biçimde oynuyordu. Kendi kot pantolonunu sıyırırken, bacaklarının sıskalığı büsbütün gözüne battı Randy'nin. Ayaklarını beceriksizce sallayarak kot pantolonunu attı. Deke'inki bir "bale"ydi. Kendisininkini ise sadece bir "komedi."

Deke suya dalarken olanca sesiyle bağırdı. "Çok soğuk! Tanrım!"

Randy kararsızca durakladı. Beyni ona, "O su altı-yedi derece," diyordu. "Bilemedin sekiz. Kalbin durabilir." Tıp öğrenimi için hazırlık kurslarına gittiğinden bu sözün doğru olduğunu biliyordu. Ama hiç duraklamadan kendini suya attı. Ve kalbi bir an *gerçekten* durdu. Ya da ona öyle geldi. Soluğu gırtlağına sıkışıp kaldı. Suyun içinde derisi uyuşurken, zorlukla soluk alıyordu. *Delilik bu,* diye düşündü. Sonra da sessizce ekledi. *Bu senin fikrindi, Pancho.* Deke'in peşinden yüzmeye başladı.

İki kız bir an birbirlerine baktılar. LaVerne omuz silkerek güldü. "Onlar yapabildiklerine göre biz de yapabiliriz," dedi. Lacoste gömleğini çıkardı. Bunun altında hemen hemen saydam bir sutyen vardı. "Kızlarda daha fazla yağ olduğunu söylemezler mi?"

Sonra çitten atlayıp suya doğru koşmaya başladı. Bir yandan da kot pantolonunun düğmelerini açıyordu. Bir dakika sonra Rachel da onu izledi. Randy'nin Deke'i izlediği gibi.

Kızlar eve öğleden sonra gelmişlerdi. Salı günü son dersleri saat birdeydi hepsinin. Deke aylık harçlığını almıştı. Okulun futbol delisi eski mezunlarından biri, Deke'e her ay iki yüz dolar verilmesini sağlamıştı. Futbolcular böylelerinden "Melekler" diye söz ederlerdi. Buzdolabında bir kasa bira ve Randy'nin eski müzik setinde de Night Ranger'ın yeni albümü vardı. Dördü de oturup zevkle kafayı çekmeye başladı.

Bir süre sonra söz, o yıl uzun süren pastırma yazına geldi. Radyo çarşamba günü kar yağacağını bildiriyordu. LaVerne, "Ekimde kar yağacağını söyleyen meteoroloji uzmanlarını vurmalı," diye homurdandı. Ona itiraz eden olmadı.

Rachel, "Ben küçükken, yazlar sonsuza kadar uzayıp giderdi," dedi. "Ama artık büyüdüm ve yazlar da her yıl daha fazla kısalmaya başladı." Deke ona takıldı. "Evet, sen on dokuz yaşında ihtiyar bir bunaksın." Kız da onun bileğine bir tekme indirdi. Sonra kalkıp mutfaktaki buzdolabına gitti. Yerdeki muşamba eskiydi. "O günlerde, bütün yaşamımı Çağlayan Gölü'nde geçiriyormuşum gibi gelirdi bana." Rachel buzdolabına baktı ve mavi yemek kutularının gerisinde bir şişe bira daha buldu. Onu hemen aldı. Ortadaki kutuda tarihöncesi çağlardan kaldığı anlaşılan bir yemek vardı. Üstü küflenmiş fasulye. Randy iyi bir öğrenciydi. Deke de usta bir futbolcu. Ama temizlik ve titizlikle pek ilgileri yoktu. "Yüzerek ilk kez rafta kadar gittiğim günü anımsıyorum. Orda iki saat bekledim. Yüzerek geri dönmekten korktuğum için."

Rachel, Deke'in yanına oturdu. Delikanlı kolunu onun omzuna attı. Rachel o günleri anımsadığı için gülümsüyordu. Randy birden, *Bu kız ünlü birine benziyor,* diye düşündü. *Ya da yarı ünlü birine. Ama kime?* Bu sorusunun yanıtını daha sonra, hiç hoş olmayan koşullarda öğrenecekti.

"Sonunda ağabeyim yüzerek rafta kadar gelmek zorunda kaldı. Beni çeke çeke götürdü. Tanrım, öyle kızmıştı ki! Derim güneşten kavrulmuştu."

Randy laf olsun diye, "O raft hâlâ orda," dedi. LaVerne'ın, gözlerini yine Deke'e dikmiş olduğunun farkındaydı. Son zamanlarda kız gözlerini Deke'ten pek alamaz olmuştu.

LaVerne şimdi ona bakıyordu. "Cadılar Bayramı yaklaşıyor, Randy. Kıyıyı eylül başında kapatırlar."

Randy, "Ama raft herhalde hâlâ ordadır," diye karşılık verdi. "Üç hafta kadar önce jeoloji dersinde gölün karşı kıyısına gittik. Raftı o zaman gördüm. Birinin yıkayıp dolaba kaldırmayı unuttuğu yazlık bir giysiye benziyordu." Arkadaşlarının bu sözlere güleceklerini sandı, ama Deke bile gülmedi.

LaVerne, "Bu, raftın şimdi de orda olacağı anlamına gelmez ki," dedi.

Randy birasını bitirdi. "Bundan birine söz ettim. Billy DeLois'e. Onu hatırlıyor musun Deke?"

Deke başını salladı. "Evet. Takımın yedeklerindendi. Ama sonra sakatlandı."

"Evet, öyle galiba. Her neyse. Billy o taraflardan. Bana kumsalın sahiplerinin raftı ancak göl buz tutacağı zaman kıyıya çektiklerini söyledi. Çok tembel insanlarmış. Daha doğrusu, Billy öyle dedi. Bazı yıllar işi iyice geciktirirlermiş ve raft da buzların arasına sıkışıp kalırmış."

Randy sustu. Göle demirlemiş olan raftın nasıl göründüğünü düşünüyordu. Sonbahara özgü maviliğe bürünmüş suların ortasında, parlak beyaz tahtalardan oluşmuş dört köşe bir şey. Raf-

tın üzerine uzandığınızda, altındaki şamandıraların çıkardıkları sesi duyardınız. *Klunk... Klunk... Klunk...* Hafif bir sesti bu. Ama gölün çevresindeki sessizlikte, sesler uzaklara kadar yayılırdı. Evet, şamandıraların sesini duyardınız. Bir çiftlik avlusunda kalmış artıklar yüzünden kavga eden kargaların çığlıklarını da.

Rachel, "Yarın kar yağacak," diye mırıldandı. Ve Deke elini dalgın dalgın göğsüne doğru indirdiği için ayağa kalktı. Pencereye gidip dışarı baktı. "Ne sıkıcı."

Randy, "Çocuklar, bir fikrim var!" diye bağırdı. "Çağlayan Gölü'ne gidelim. Yüzerek rafta çıkarız ve yaza 'elveda' deriz. Sonra da kıyıya döneriz."

Biraz çakırkeyif olmasaydı, hiçbir zaman böyle bir öneride bulunamazdı. Arkadaşlarının kendisini ciddiye almalarını da beklemiyordu. Ama Deke hemen heyecanlandı.

"Tamam! Fikrin harika, Pancho! Harika!" LaVerne ayağa fırlamış, birası da yere dökülmüştü. Ama kız gülümsüyordu. LaVerne'ın gülümsemesi Randy'yi biraz endişelendirdi. Kız ekledi. "Hadi, hemen gidelim."

Rachel, "Deke, sen çıldırmışsın!" dedi. O da gülümsüyordu, ama gülümsemesi biraz neşesiz ve endişeliydi.

Deke, "Gidiyoruz," diyerek ceketini almaya koştu. Randy heyecan ve sıkıntıyla, Deke'in pervasız ve çılgınca gülüşünü düşündü.

İki genç üç yıldan beri aynı evi paylaşıyordu. Çapkın'la Bilgin. Cisco ve Pancho. Yarasa Adam ve Robin. Ve Randy bu gülüşü iyi tanıyordu. Deke şaka yapmıyordu. Gölde gerçekten yüzecekti. Hatta kafasında yolun yarısını aşmıştı bile.

Vazgeç, Cisco. Bu iş bana göre değil. Bu sözler Randy'nin dilinin ucuna kadar geldi. Ama o bunları söylemeden, yerine çökmüş olan LaVerne tekrar ayağa fırladı. Onun bakışları da Deke'inki gibi neşeli ve çılgıncaydı. Belki de bunun nedeni birayı fazla kaçırmış olmalarıydı. "Ben de gitmek istiyorum."

"Öyleyse gideriz." Deke, Randy'ye baktı. "Sen ne diyorsun Pancho?"

Randy, Rachel'ı süzüyordu. Kızın gözlerinde telaşa benzer bir ifadenin belirip kaybolduğunu fark etmişti. Randy'ye kalsa, "Deke'le LaVerne istiyorlarsa göle gitsinler," diyecekti. "Bütün gece aşk yapabilirler. Tabii yattıklarını bilmek hoşuma gitmez ama hiç şaşmam. Ancak Rachel'ın gözlerindeki korku dolu ifade..."

Randy, "Ooooh, Cisco!" diye bağırdı.

Deke de sevinçle bağırdı. "Ooooh, Pancho!"

Avuçlarını birbirlerine vurdular.

Randy raftla kıyı arasındaki uzaklığın yarısına ulaştığı sırada, o kara lekeyi fark etti. Raftın gerisinde, soldaydı. Hemen hemen gölün ortasına yakın bir yerde. Beş dakika sonra olsaydı, hava iyice kararacağı için bu lekeyi göremeyecekti. *Tabii aslında öyle bir şey gördüysem... Mazottur belki.* Hâlâ hızla yüzüyordu. Kızların da suları şıpırdatarak peşinden geldiklerinin hayal meyal farkındaydı. *Ama ekimde bomboş olan bu göle mazot nerden döküldü? Ayrıca bunun biçimi de garip... Yusyuvarlak. Küçük. Çapı ancak bir buçuk metre...*

Deke yine bağırdı. "Huuu!" Randy arkadaşına doğru baktı. Deke köpek gibi silkinerek raftın yanındaki merdivenden çıkıyordu.

Randy hızlandı. "Tamam!" Aslında bu yüzme sandığı kadar kötü olmamıştı. Suya girip hareket edince ısınıyordu insan. Şimdi vücuduna güzel bir sıcaklık yayılmıştı. Randy kalbinin düzenli çalıştığını ve kendisini içten dışa ısıttığını hissediyordu. Ailesinin Cape Cod'da yazlık evleri vardı. Orada deniz suyu temmuz ortasında bile buradan daha soğuk olurdu.

Deke neşeyle, "Pancho!" diye bağırdı. "Sen şimdi durumun kötü olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Dışarı çık, o zaman anlarsın." Delikanlı vücudunu ovuşturarak zıplıyor, yalpalıyordu.

Randy raftın kıyı tarafındaki beyaza boyalı, kaba tahta merdivenine ulaşıncaya kadar lekeyi unuttu. Sonra onu tekrar gördü.

Leke biraz yaklaşmıştı. Su yüzünde dalgalarla yükselip alçalan, daire biçiminde kara bir şey. Tıpkı iri bir bene benziyordu. Randy onu gördüğü sırada, leke rafttan kırk metre kadar uzaktaydı. Ama şimdi sadece yirmi metre vardı aralarında.

Randy, bu nasıl olabilir, diye düşündü. Nasıl...

Sonra sudan çıktı ve soğuk hava derisini ısırdı sanki. Suya ilk daldığı zamankinden daha da kötüydü bu. "Aaah... Kahretsin!" diye bağırdı. Kısa şortunun içinde titriyor, bir yandan da gülüyordu.

Deke mutlu mutlu, "Pancho, sen ahmağın tekisin," diyerek Randy'yi yukarı çekti. "Hava yeterince soğuk mu senin için? Ayıldın mı?"

"Ayıldım, ayıldım!" Randy de Deke'in yaptığı gibi sıçramaya başladı. Kollarını çaprazlamış, göğsüyle karnına vuruyordu. Sonra arkadaşıyla dönüp kızlara baktılar.

Rachel, LaVerne'ın önüne geçmişti. LaVerne bir köpek gibi yüzüyordu suda. Ama beceriksiz bir köpek gibi.

Deke adeta böğürdü. "Hey, kızlar iyi misiniz?"

LaVerne, "Erkeklik taslama!" diye karşılık verdi. Deke de yine gülmeye başladı.

Randy yana baktı. Daire biçimindeki kara leke daha da yaklaşmıştı. Aralarında on metre kalmıştı. Ve leke hâlâ geliyordu. Büyük bir çelik varilin kapağı gibi yusyuvarlak ve düzgündü. Ama dalgaları kolayca aşmasından, katı bir cisim olmadığı anlaşılıyordu. Birden Randy korkuya kapıldı. Nedenini bilmiyordu ama müthiş korkuyordu.

Kızlara, "Çabuk yüzün!" diye bağırdı. Sonra eğilip merdivene yaklaşmış olan Rachel'ın elini tuttu. Kızı çabucak yukarı çekti. Rachel dizini tahtaya vurdu, tok bir ses çıktı.

"Ah! Hey, ne olu..."

LaVerne hâlâ üç metre gerideydi. Randy tekrar yandan baktı. O yuvarlak şey raftın yanına sürünüyordu şimdi. Suya dökülmüş

mazot kadar karaydı. Ama Randy bunun yağ lekesi olmadığından emindi. Bu şey fazla kara, fazla kalın ve fazla düzgündü.

"Randy, canımı yaktın! Ne yaptığını sanıyordun!"

"LaVerne! Hızlı yüz!" Artık Randy korku değil, dehşet içindeydi.

LaVerne başını kaldırdı. Belki delikanlının sesindeki dehşeti fark etmemişti ama telaşlandığını anlamıştı. Şaşkın şaşkın Randy'ye baktı. Hızlanarak merdivene yaklaşmaya başladı.

Deke sordu. "Randy, neyin var senin?"

Randy yan tarafa baktı yine. O şey raftın dik açılı köşesine sarılmıştı. Sonra köşeden kaydı, raftın yanından süzülmeye başladı. Şimdi bir yanı dümdüzdü.

Randy, Deke'e, "Onu çıkarmama yardım et!" diye bağırdı. Sonra kıza elini uzattı. "Çabuk ol!"

Deke yavaşça başını sallayarak LaVerne'ın öbür elini tuttu. O kara şey merdivenin yanından kaymadan birkaç saniye önce kızı rafta çıkarmayı başardılar. Kara leke merdivene sürünürken, kenarlarında gamzeye benzeyen çukurlar belirdi.

"Randy sen çıldırdın mı?" LaVerne soluk soluğaydı. Biraz korkmuş olduğu da anlaşılıyordu. Sutyeninden soğuk, sert noktalara benzeyen göğüs uçları gözüküyordu.

Randy suyu işaret etti. "Şu şey... Deke? Nedir o?"

Deke lekeyi gördü. Bu kez raftın sol köşesine yaklaşmıştı. Sonra biraz geriledi ve eski yuvarlak biçimini aldı. Orada, suda yüzüyordu. Dört genç lekeye baktı.

Deke, "Yağ lekesi herhalde," dedi.

Rachel bir sudaki kara şeye baktı, bir Randy'ye. "Dizimi mahvettin! Sen..."

Randy, "Yağ lekesi değil," diye karşılık verdi. "Sen şimdiye kadar yusyuvarlak bir yağ lekesi gördün mü?"

Deke, "Ben şimdiye kadar hiç yağ lekesi görmedim ki," dedi. Randy'yle konuşuyordu, ama gözleri LaVerne'daydı. LaVerne'ın

külotu da, hemen hemen sutyeni kadar saydamdı. "Ben öyle bir şey olduğuna bile inanmam. Ben Missouri'liyim."

Rachel mırıldandı. "Dizim çürüyecek." Ama öfkesi geçmişti. O da Deke'in LaVerne'a nasıl baktığını görmüştü.

"Tanrım! Üşüyorum!" LaVerne çekici bir tavırla titredi.

Randy, "O şey kızlara saldırmak istedi," dedi.

"Haydi, Pancho. Hani sen ayılmıştın?"

Randy inatla yineledi. "Kızlara saldırmak istedi." Sonra da, *Burada olduğumuzu kimse bilmiyor*, diye düşündü. *Hiç kimse.*

"Sen hiç yağ lekesi gördün mü Pancho?" Deke kolunu LaVerne'ın omzuna atmıştı. O gün, daha önce Rachel'ın göğsüne dokunduğu zamanki gibi dalgın dalgın. LaVerne'ın göğsüne dokunmuyordu. Hiç olmazsa şimdilik. Ama eli oraya yakındı. Randy bu duruma pek aldırmadığını fark etti. Sudaki o kara, daire biçimindeki şeydeydi aklı.

Sonra, "Dört yıl önce Cape'te gördüm," dedi. "Kuşları denizden toplayarak temizlemeye çalıştık..."

Deke takdirle, "Pancho ekolojiye meraklıdır," dedi. "Çok meraklı hem de." Meksikalılar gibi konuşmaya çalışıyordu.

Randy, "Mazot su yüzüne yayılmıştı," diye ekledi. "Çizgiler ve iri lekeler halinde. Yapış yapıştı. Ama bu şeye hiç benzemiyordu. Fazla derinliği yoktu."

Yağ bir rastlantı sonucu o biçimi almıştı, demek istiyordu. *Oysa bu şeyin rastlantı sonucu bu biçime girdiğini sanmıyorum. Özellikle öyle duruyor.*

Rachel, "Ben artık dönmek istiyorum," dedi. Hâlâ Deke'le LaVerne'a bakıyordu. Randy kızın yüzündeki kırgın ifadeyi gördü. Belki Rachel duygularını belli ettiğinin farkında değildi.

LaVerne, "Git öyleyse!" diye söylendi. Onun yüzünde de bir ifade belirmişti. Randy, *Tam ve kesin bir zafer ifadesi bu*, diye düşündü. Belki bu iddialı bir düşünceydi. Ama duruma da uyuyordu. LaVerne durumu Rachel'ın anlaması için uğraşmıyordu. Ancak duygularını ondan sakladığı da yoktu.

LaVerne, Deke'e doğru bir adım daha attı. Zaten aralarında da ancak bir adımlık uzaklık vardı. Şimdi kalçaları hafifçe birbirine dokunuyordu. Randy kısa bir an suda yüzen şeyi unuttu. Adeta zevkli diye tanımlanabilecek bir nefretle LaVerne'a baktı. O güne kadar hiçbir kıza vurmamıştı. Ama o anda LaVerne'ı sevinerek tokatlayabilirdi. Kıza âşık olduğu için değil. Rachel'ın yüzündeki ifadeyi gördüğü ve onun duygularını anladığı için. (Evet, bir ara LaVerne'a tutulur gibi olmuştu. Onunla yatmak da istemişti. Evde LaVerne, Deke'i bakışlarıyla davet ettiği zaman da kıskançlık duymuştu. Ama aslında âşık olduğu bir kızı, Deke'in yakınına bile getirmezdi.)

Rachel, "Korkuyorum," dedi.

LaVerne hayretle, "Yağ lekesinden mi?" diye sordu. Sonra da güldü. Randy yine kızı tokatlama isteğine kapıldı. Elini havada sallayacak ve LaVerne'ın suratındaki o budalaca kibri silecekti. Ve kızın yanağında iz bırakacaktı. Çürüyerek el biçimini alacak bir leke.

Randy, LaVerne'a, "Öyleyse kıyıya doğru yüz de görelim," diye homurdandı.

LaVerne ona hoşgörüyle gülümsedi. "Henüz gitmek istemiyorum." Sanki bir çocuğa açıklama yapıyordu. Başını kaldırarak gökyüzüne baktı. Sonra da Deke'e, "Yıldızların gökyüzünde belirdiklerini görmek istiyorum," dedi.

Rachel ufak tefek bir kızdı. Güzeldi. Sokak çocuklarını anımsatan güvensiz bir hali vardı. Randy New York'lu kızları düşündü. O kızları sabahları telaşla işlerine giderken görürdünüz. Önden ya da yandan yırtmaçlı, iyi dikilmiş etekler giyerlerdi. Hepsi de güzeldi. Ama gözlerinden sinirlerinin biraz bozuk olduğu anlaşılırdı. Rachel'ın gözleri de her zaman pırıl pırıldı. Onları böyle ışıldatan neşe miydi, yoksa endişe mi? Bunu anlamak zordu.

Deke genellikle daha uzun boylu, siyah saçlı, uykulu uykulu bakan, çekik gözlü kızlardan hoşlanırdı. Ve Randy şimdi, Deke'le

Rachel'ın aralarındaki ilişki neyse, bunun sona ermiş olduğunu anlıyordu. Belki bu Deke'e göre basit, biraz da iç sıkıcı bir şeydi. Rachel için ise derin, karmaşık ve hatta acı veren bir ilişki. Bu ilişki birdenbire, kesin olarak sona ermişti. Randy neredeyse kopan bir şeyin çıkardığı sesi duyacaktı. Dizinize vurarak kırdığınız bir dalın çıtırtısı gibi.

Randy çekingen bir gençti. Ama Rachel'ın yanına gidip kolunu onun omzuna attı. Kız bir an onun yüzüne baktı. Bakışlarında mutsuz bir ifade vardı ama Randy'ye bu davranışı için minnet duyduğu da anlaşılıyordu. Randy kızı biraz rahatlatabildiğine sevindi. Sonra Rachel'ı birine benzettiğini anımsadı. Yüzünde bir şey... görünüşü...

Randy önce, televizyon programlarına çıkan birine, diye düşündü. Sonra kendi kendine, hayır, dedi. Galiba bisküvi ya da kraker reklamlarındakine. Sonra birdenbire anladı. Sandy Duncan'a benziyor. Broodway'de *Peter Pan*'ı oynayan kıza.

Rachel, "Bu nedir?" diye sordu. "Randy? Nedir bu?"

"Bilmiyorum..." Randy, Deke'e bir göz attı.

Arkadaşı o tanıdık gülümsemesiyle ona bakıyordu. Küçümsemeden çok dostluk vardı bakışlarında. Ama hiç aşağılama olmadığı da söylenemezdi. Belki Deke bunun farkında bile değildi. Yüzündeki ifadeden, *İşte velveleci Randy yine başladı,* diye düşündüğü anlaşılıyordu. *Nerdeyse altına kaçıracak.* Randy'yi, *Herhalde önemli bir şey değil o leke,* diye mırıldanmaya zorlayacak bir bakıştı bu. *Endişelenmeyelim. Nasıl olsa gider.* Böyle bir şey işte. Ama Randy bu sözleri söylemedi. Deke'in gülümsemesine katlandı. Siyah leke onu korkutuyordu. Gerçek buydu.

Rachel, Randy'den uzaklaşarak sevimli bir tavırla raftın lekeye en yakın olan köşesinde diz çöktü. Bu haliyle Sandy Duncan'ın White Rock çörekleri reklamlarındaki fotoğrafına benziyordu. Kısa kestirdiği biraz kalın telli sarı saçları, güzel biçimli kafasına ıslak ıslak yapışmıştı. Randy kızın beyaz sutyeninin yukarısındaki tüylerin ürperdiğini fark etti.

LaVerne alayla, "Düşeyim deme, Rachel," diye güldü.

Deke de hâlâ gülümsüyordu. "Yeter, LaVerne."

Delikanlıyla kız raftın ortasında duruyorlardı. Kollarını birbirlerinin beline dolamışlardı. Kalçaları birbirine hafifçe dokunuyordu. Randy gözlerini onlardan kaçırıp Rachel'a baktı. Korku belkemiğinden kayarak bütün sinirlerine yayıldı. Bir alev gibi. Kara leke hızla Rachel'ın durduğu köşeye yaklaşıyordu. Daha önce iki buçuk metre kadar uzaktayken, şimdi bu mesafe doksan santime inmişti. Randy kızın büyüyen gözlerle boş boş baktığını fark etti. Gözleri garip bir biçimde, sudaki yuvarlak lekeye benziyordu.

Randy deli gibi, *İşte şimdi Sandy Duncan, White Rock afişlerinde oturuyor ve ballı çörekler kendisini büyülemiş gibi bakıyor,* diye düşündü. Kalbi çılgınca çarpıyordu. Telaşla, "Ordan çekil Rachel!" diye seslendi.

Sonra olaylar hızla gelişti. Havada patlayan fişekler gibi. Ama Randy her şeyi dehşet verici bir açıklıkla gördü ve duydu. Sanki her küçük olay, kendine ait bir kapsülün içindeydi.

LaVerne güldü. Üniversite bahçesinde akşamüzeri duyulduğu zaman, "Bir üniversitelinin kahkahası," der geçerdiniz. Ama şimdi bu gülüş, karanlık basarken kazanda büyük bir sıvı kaynatan bir cadının, gıdaklamaya benzeyen kahkahasına dönüştü.

Deke, "Rachel, belki de geri çekilmen..." diye başladı. Ama kız onun sözünü kesti. Herhalde bunu ilk kez yapıyordu. Ve kesinlikle... son kez.

Rachel müthiş bir hayretle, *"Renk renk bu!"* diye bağırdı. Sudaki kara lekeye büyülenmiş gibi bakıyordu. Randy bir an onun sözünü ettiği şeyi gördüğünü sandı. Renkleri... Evet, renkleri. Bunlar içe doğru dönerek helezonlar çiziyordu. Sonra renkler kayboldu. Şimdi o şey yine donuk bir siyahtı. *"Ne güzel renkler!"*

"Rachel!"

Kız elini aşağıya doğru uzattı. O şeye dokunmak istiyordu. Beyaz kolundaki tüyler, ürperdiğini gösteriyordu. Randy kızın tırnaklarının iyice kemirilmiş olduğunu fark etti.

Deke onlara yaklaşırken, raft hafifçe yan yattı. Randy onunla aynı anda Rachel'a doğru uzandı. Kızı geri çekmek istiyordu. Bu işi Deke'in yapmasını istemediğinin hayal meyal farkındaydı.

Sonra Rachel'ın eli suya dokundu. Daha doğrusu işaretparmağı. Suda bir tek halka belirdi. Sonra o siyah şey kızın parmağının üzerine kayıverdi. Randy kızın inlediğini duydu. Gözleri boş boş bakmıyordu şimdi. Bunun yerini can acısı almıştı.

Siyah yapışkan nesne, kızın kolundan yukarı çıktı. Randy, Rachel'ın yaratığın altında kalan derisinin eridiğini gördü. Kız ağzını açtı ve bağırdı. Aynı anda öne doğru eğildi. Öbür elini bilinçsizce Randy'ye uzattı. Delikanlı bu eli yakalamaya çalıştı, Ama sadece parmakları birbirine dokundu. Rachel'la Randy göz göze geldiler. Rachel hâlâ Sandy Duncan'a benziyordu. Sonra suya düştü.

O kara şey, kızın düştüğü yeri kaplayıverdi.

Arkalarında LaVerne, "Ne oldu?" diye bağırıyordu. "Ne oldu? Rachel suya mı düştü?"

Randy kızın peşinden suya dalacak oldu ama Deke hızla onu geri itti. "Yapma..." Korku dolu sesiyle, eski Deke'e hiç benzemiyordu.

Rachel'ın çırpınarak suyun yüzeyine çıktığını gördüler. Kolları havaya kalktı. Hayır, kolları değil, tek kolu. Öbür kolu siyah, zar gibi bir şeyle kaplıydı. Bu zar tendonları olan kırmızı bir şeyden, biraz bifteği andıran bir et parçasından kat kat sarkıyordu.

Rachel bir çığlık attı. "Yardım edin!" Bir onlara bakıyordu, bir uzaklara. Gözleri karanlıkta amaçsızca sallanan fenerler gibiydi. Kız suda çırpınırken her yana köpükler saçılıyordu. *"Canımı yakıyor, lütfen yardım edin, canımı yakıyor, CANIMI YAKI..."*

Randy, Deke ittiği zaman yere yuvarlanmıştı. Şimdi raftın tahtalarından kalktı, sendeleyerek kenara doğru gitti. Rachel'ın çığlıklarına aldırmazlık edemeyecekti. Tam suya atlayacağı sırada Deke onu yakaladı. Kalın kollarını Randy'nin sıska göğsüne sardı.

Sertçe, "Olmaz," diye fısıldadı. "O öldü. Tanrım... Görmüyor musun? *Öldü* o, Pancho!"

Siyah zar Rachel'ın yüzünü bir peçe gibi örttü. Kızın çığlıkları önce boğuklaştı. Sonra da kesildi. Şimdi o siyah yaratık, kızı çaprazlama birbirinin üzerinden geçen iplerle sarıyordu. Randy bu iplerin asit gibi kızın vücudunu oyduğunu görüyordu. Rachel'ın patlayan şahdamarından kanlar fışkırınca, yaratık kola benzeyen bir şey uzattı, kanı kaçırmamak için. Randy gözlerine inanamıyordu. Olanları anlayamıyordu, ama bütün bunlar gerçekti. Çıldırmamıştı, karabasan da görmüyordu.

LaVerne cıyak cıyak bağırıyordu. Randy döndü ve kızın sessiz film kraliçeleri gibi melodrama kaçan bir tavırla eliyle gözlerini kapadığını gördü. Gülmeyi ve LaVerne'a bunu söylemeyi düşündü. Ama sesi çıkmıyordu.

Rachel'a baktı. Kızın orada olduğu pek söylenemezdi.

Artık bitkince çırpınıyor, hareketleri bir titreyişe benziyordu. O kara şey kızın üzerine kaymıştı. Randy, *Daha da büyüdü,* diye düşündü. *Daha da büyüdü. Bu kesin.* Yaratık sessizce, kaslarını oynatarak yayıldı. Rachel yaratığa bir eliyle vurdu. Randy kızın elinin kara şeye yapışıp kaldığını gördü. Bala ya da sinek kâğıdına yapışmış gibi. Sonra kara şey eli yuttu. Şimdi sadece Rachel'ın biçimi belli oluyordu. Suda değildi kız. O siyah şeyin içindeydi. Yaratık onu döndürüyordu. Biçimi gitgide belirsizleşiyordu Rachel'ın. Bir an bir beyazlık görüldü. Midesi bulanmaya başlayan Randy, kendi kendine, "Kemik bu," dedi. Sonra döndü ve raftın yanından çaresizlik içinde kustu.

LaVerne hâlâ bağırıyordu. Sonra boğuk bir şakırtı duyuldu. Kız bağırmaktan vazgeçerek burnunu çeke çeke ağlamaya başladı.

Randy, *Deke onu tokatladı,* diye düşündü. *Demin bunu ben yapmak istemiştim...*

Ağzını silerek geriledi. Bitkindi, kendisini hasta gibi hissediyordu. Ve korkuyordu. Öylesine korkuyordu ki, beyninin ancak

küçük bir kısmını kullanabiliyordu. Kendisi de biraz sonra bağırmaya başlayacak ve Deke onu da tokatlamak zorunda kalacaktı. *Deke paniğe kapılmaz. Tam bir kahramandır.* Neşeyle şarkı söyler gibi ekledi. *Güzel kızlarla arkadaşlık etmek istiyorsan bir kahraman, bir futbolcu olmalısın.* Sonra Deke'in kendisine bir şeyler söylediğini duydu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Zihnine hâkim olmaya, gördüğü şeyi unutmaya çalışıyordu. Rachel'ın vücudunun, o kara şey kızı yerken biçimini kaybettiğini, artık bir insan vücuduna hiç benzemediğini unutmaya çalışıyordu. Ayrıca Deke'in kendisini LaVerne gibi tokatlamasını da istemiyordu.

Gökyüzünde ilk yıldızlar ışıldamaya başlamıştı. Batıda son ışıklar da kaybolurken, Büyükayı iyice belirginleşti. Saat yedi buçuğa geliyordu.

Randy Meksika aksanıyla, "Ah, Cisco," demeyi başardı. "Bu sefer başımız fena belada."

Deke arkadaşının omzunu yakalayarak onun canını acıtıncaya kadar sıktı. "Rachel'ı yedi o yaratık, gördün mü? Kızı yedi. O iğrenç şey *Rachel'ı yedi.* Neydi o?"

"Bilmiyorum. Daha önce söylediklerimi duymadın mı?"

"Bunu bilmen *gerekir!* Sen bir bilginsin. Bütün fen derslerine giriyorsun!" Deke'in sesi de tizleşmeye başlıyordu. Deke'in de korktuğunu anlamak, Randy'nin kendisini biraz toplamasına yardımcı oldu.

Randy arkadaşına, "Okuduğum hiçbir kitapta öyle bir yaratık yoktu," diye açıkladı. "Ona benzer bir şeyi en son iki yaşındayken, Rialto'da Cadılar Bayramı temsilinde gördüm."

O şey eskisi gibi yuvarlaktı şimdi. Rafttan üç metre ötede, suda yüzüyordu.

LaVerne inledi. "Daha büyümüş..."

Randy yaratığı ilk gördüğü zaman çapının bir buçuk metre olduğunu tahmin etmişti. Ama şimdi en aşağı iki buçuk metre vardı.

LaVerne, "Rachel'ı yediği için büyüdü!" diye bağırdı ve yeniden çığlıklar atmaya başladı.

Deke, "Kes sesini!" dedi. "Yoksa çeneni kırarım." Kız da sustu. Ama hemen değil. Ağır ağır. Gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Deke, Randy'ye döndü. "Sen iyi misin Pancho?"

"Bilmiyorum... Herhalde..."

"Aslansın." Deke gülümsemeye çalıştı. Ve Randy arkadaşının bunu başardığını hayretle gördü. Deke'in içinde bir şey bu olaydan zevk mi alıyordu? Delikanlı ekledi, "Onun ne olduğu konusunda hiç fikrin yok mu?"

Randy, hayır der gibi başını salladı. Belki de bu gerçekten bir yağ tabakasıydı... Ya da eskiden öyleydi, ama sonra ona bir şey olmuştu. Belki kozmik ışınlar ona belli bir biçimde çarpmıştı. Belki de televizyonun ünlü kişilerinden Arthur Godfrey, üzerine işemişti. Kim bilebilirdi bunu? Nasıl bilirdi?

Deke, Randy'yi sarsarak ısrarla, "Onun yanından yüzerek geçebilir miyiz dersin?" diye sordu.

LaVerne bağırdı. "Olmaz!"

Deke yine sesini yükseltti. "Sus! Yoksa seni pataklarım LaVerne. Şaka yapmıyorum."

Randy, "O nesnenin Rachel'ı ne kadar çabuk yakaladığını gördün," dedi.

Deke, "Belki yaratık o sırada açtı," diye karşılık verdi. "Belki artık doymuştur."

Randy, Rachel'ın raftın köşesinde diz çöküşünü hatırladı. Sutyen ve külotuyla hareketsiz duruyordu. Çok güzeldi. Delikanlının tepesi attı birdenbire. "İstiyorsan dene!"

Deke neşesizce güldü. "Ah, Pancho."

"Ah, Cisco."

LaVerne yavaşça fısıldadı. "Eve gitmek istiyorum. Tamam mı?"

İki genç de ona yanıt vermedi.

Deke, "Yaratığın gitmesini bekleriz öyleyse," dedi. "Geldiği gibi gider elbet."

Randy mırıldandı. "Belki."

Deke ona baktı. Alacakaranlıkta yüzünde müthiş düşünceli bir ifade belirmişti. "Belki mi? Ne demek belki?"

"Biz buraya geldik. O yaratık da geldi. Geldiğini gördüm ben... sanki kokumuzu almış gibi. Karnı doyduysa herhalde gider. Ama hâlâ açsa..." Randy omzunu silkti.

Deke başını eğmiş düşünüyordu. Kısa saçlarından hâlâ sular akıyordu. "Bekleyelim bakalım. O yaratık da balık yesin."

On beş dakika geçti. Hiç konuşmuyorlardı. Hava daha da soğumuştu. Isı belki dokuz dereceydi ve üçünün de arkasında sadece iç çamaşırları vardı. On dakika sonra Randy'nin dişleri zaman zaman birbirine vurarak takırdamaya başladı. LaVerne, Deke'in yanına sokulmaya çalıştı. Delikanlı onu itti. Şefkatle, ama kesin bir tavırla.

"Şu ara beni yalnız bırak," dedi.

LaVerne şimdi yerde oturuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Avuçlarıyla dirseklerini tutuyor ve titriyordu. Sonra Randy'ye baktı. Gözleriyle, "Artık bana dönebilirsin," diyordu. "Bana sarılabilirsin. Her şey düzeldi."

Ama Randy sadece başını çevirdi ve sudaki o kapkara daireye baktı. Orada yüzüyordu yaratık. Ne yaklaşıyordu ne de uzaklaşıyordu. Randy kıyıya bir göz attı. Hilal biçimindeki beyaz kumsal suda yüzüyordu sanki. Gerideki ağaçlar kara ve büyük bir ufuk oluşturuyordu. Randy, Deke'in Camaro'sunu gördüğünü sandı. Ama pek de emin değildi.

Deke, "Arabaya atladığımız gibi buraya geldik," dedi.

Randy başını salladı. "Öyle."

"Kimseye bir şey söylemedik."

"Evet."

"Bu yüzden hiç kimse burda olduğumuzu bilmiyor."

"Evet."

LaVerne, "Sus!" diye bağırdı. "Sus! Ödümü patlatıyorsun!"

Deke dalgın dalgın, "Kapa çeneni!" dedi. Randy istemediği halde güldü. Deke'in bu sözü her söyleyişinde, içinden gülmek gelirdi. "Geceyi burda geçirmemiz gerekiyorsa bunu da yaparız. Yarın sabah elbet birileri bağırdığımızı duyar. Issız bir çölde kaybolmuş değiliz. Öyle değil mi?"

Randy sesini çıkaramadı.

"Öyle değil mi?"

Randy, "Öyle olduğunu pekâlâ biliyorsun," dedi. "Bunu benim kadar sen de biliyorsun. 41 numaralı karayolundan saptık. Arka yolda on kilometre kadar gittik..."

"Çevrede evler vardı."

"Yazlık evler. Ve şimdi ekim ayındayız. O lanet olası evlerin hepsi boş... Sonra buraya geldik. Lanetli kapının yanından dolaşmak zorunda kaldın. Her adımda bir levha vardı. İÇERİ GİRİLMEZ."

"Eee? Belki burda bir bekçi vardır." Deke'in sesi biraz sinirliydi şimdi. Öfkeli gibi.

Randy, *Biraz korkuyor,* diye düşündü. *Yaşamında ilk kez bu gece mi korktu?* Bu korkunç bir düşünceydi. Deke'in soğukkanlılığını kaybetmesi... Randy bundan tam anlamıyla emin değildi ama... bu ona zevk de veriyordu. Sonra, "Burda çalınacak, koparıp kırılacak bir şey yok ki," dedi. "Belki bekçi vardır ama herhalde buraya ayda iki kez uğruyordur."

"Avcılar..."

Randy, "Evet, belki gelecek ay buralara gelirler," diye söylendi. Sonra da ağzını sıkıca kapattı. Kendi kendisini korkutmayı başarmıştı.

LaVerne, "Belki o yaratık bize dokunmaz," dedi. Hafifçe, içe dokunacak bir biçimde gülümsedi. "Belki... yani... bizimle ilgilenmez..."

Deke, "Belki domuzlar da uçar..." diye başladı.

Randy bağırdı. "Hareket ediyor!"

LaVerne ayağa fırladı. Deke, Randy'nin yanına koştu. Raft bir an yana doğru eğildi. Randy'nin yüreği ağzına gelirken, LaVerne bir çığlık attı. Sonra Deke biraz geriledi ve raft dengesini buldu. Kıyıya göre sola düşen köşesi biraz eğikti yalnızca.

Yaratık korkutucu bir hızla yağ gibi kaydı. Randy de o zaman Rachel'ın gördüğü renkleri fark etti. İnanılmayacak kırmızılar, sarılar ve maviler plastiğe ya da siyah sahte deriye benzeyen bir şeyin üzerinde dönüyordu. Yaratık dalgalarla birlikte alçalıp yükselirken renkler de değişiyor, döne döne birbirine karışıyordu. Randy yuvarlanacağını ve renklerin içine düşeceğini anladı. Eğilmeye başlamıştı.

Kalan gücüyle yumruğunu kendi burnuna indirdi. Öksürüğüne engel olmaya çalışır gibi. Ama biraz hızlı vurmuştu. Burnunda bir şimşek çaktı sanki. Sonra kan sıcak yüzünden akmaya başladı. Randy o zaman gerilemeyi başardı. "Ona bakmayın! Deke, bakma o yaratığa! Renkleri insanı sersemletiyor!"

Deke öfkeyle, "Raftın altına girmeye çalışıyor," dedi. "Bu iğrenç şey nedir, Pancho?"

Randy baktı. Dikkatle baktı hem de. Yaratık rafta yapışmış ve yassılaşarak bir yarım pizza biçimini almıştı. Sanki gitgide kamburlaşıyordu. Randy yaratığın kendisini iyice kalınlaştırarak rafta kaydığını görür gibi oldu.

Sonra yaratık raftın altına girdi. Randy bir an bir ses duydu. Bir top branda bezi dar bir pencereden çıkarılırken herhalde böyle bir ses duyulurdu. Ama sinirleri Randy'ye oyun oynuyor da olabilirdi tabii.

LaVerne sordu. "Raftın altına mı girdi?" Sesi garip bir biçimde kayıtsızlaşmıştı. Sanki bütün gücüyle normal sesiyle konuşmaya çalışıyor ama bir yandan da bağırıyordu. "Raftın altına mı girdi? Şimdi altımızda mı?"

Deke, "Evet," diyerek Randy'ye baktı. "Ben hemen suya atlayıp kıyıya doğru yüzeceğim. Yaratık altımızdayken kıyıya ulaşmayı başarabilirim."

LaVerne bağırdı. "Olmaz! Yapma! Bizi burda yalnız bırakma..."

Deke kıza aldırmadı. Hâlâ Randy'ye bakıyordu. "Ben hızlı yüzerim. Ama yaratık raftın altındayken kaçmam gerekiyor."

Randy kendisini bir yarış arabasındaymış gibi hissetti. Midesi bulanıyor ama zevk de duyuyordu. O arada raftın altındaki şamandıraların birbirlerine çarparken çıkardığı boğuk sesi duydu. Kıyının gerisindeki ağaçların yapraklarının hafif rüzgârda kuru bir hışırtıyla kıpırdadıklarını. Hatta Randy, yaratığın neden raftın altına girdiğini düşünecek zaman bile buldu.

Sonra da Deke'e, "Evet," dedi. "Ama kıyıya ulaşabileceğini sanmıyorum."

Deke, "Ulaşırım," diye mırıldanarak raftın kenarına doğru gitti.

İki adım attı ve durdu.

Delikanlının solukları hızlanmaya başlamıştı. Beyni, yaşamının en hızlı yüzüşü için kalbini ve ciğerlerini hazırlıyordu. Ama şimdi her şeyi gibi ciğerleri de duraklamıştı. Tam solurken hem de. Deke başını çevirdi. Randy arkadaşının boynundaki damarların kabardığını gördü.

Deke müthiş bir hayretle, boğulurcasına, "Panch..." diye başladı ve sonra sesi bir çığlık halini aldı.

Korkunç bir güçle bağırıyordu. Pes sesi gittikçe tizleşiyordu. Bir sopranonun sesi gibi. Ses öyle yüksekti ki, kıyıdan yarım notalar halinde hafifçe yankılanıyordu. Randy önce Deke'in sadece bağırdığını sandı. Ama sonra arkadaşının bir sözcüğü yinelediğini fark etti. Hayır, iki sözcüğü. Bu iki sözcüğü tekrar tekrar bağırıyordu. Deke, "Ayağımı yakaladı!" diye bağırıyordu. *"Ayağımı yakaladı. Ayağımı! Ayağımı! Ayağımı!"*

Randy başını eğerek baktı. Deke'in ayağının garip bir görünüşü vardı. Sanki bir yere batıyormuş gibi. Bunun nedeni belliydi ama Randy'nin zihni önce bu nedeni kabule yanaşmadı. Olamayacak, delice, korkunç bir şeydi bu! Randy bakarken, yaratık Deke'in ayağını raftın iki tahtasının arasından aşağı çekiyordu.

Sonra Deke'in parmaklarının ve topuğunun dibinde o kara şeyin pırıldadığını gördü. Üzerinde o korkunç renkler dönüyordu yine.

Yaratık Deke'in ayağını yakalamıştı. Delikanlı da bunu doğrulamak istercesine bağırıyordu. "Ayağımı yakaladı! Ayağımı! AYAĞIMI!" Randy'nin zihni, "Yarığa bas, kuyunu kaz," diye saçmaladı. O şey aşağıda bekliyordu. Ve o yaratık...

Randy birdenbire deli gibi bağırdı. "Çek! Çek, Deke! Kahretsin! ÇEK!"

LaVerne, "Ne oluyor?" diye bağırdı. Randy hayal meyal, kızın sadece omuzlarını sarsmadığını, sivri tırnaklarını pençe gibi derisine geçirmiş olduğunu fark etti. Onlara yardım edemeyecekti bu kız. Hiç yardım edemeyecekti. Randy dirseğiyle LaVerne'ın midesine vurdu. Kız köpek havlamasıyla öksürük arası bir ses çıkararak yere çöktü. Randy, Deke'e doğru atıldı ve arkadaşının bir kolunu yakaladı.

Deke'in kolu Carrara mermeri kadar sertti. Her kası kabarmıştı, bunlar bir dinozor iskeletindeki kaburgalara benziyordu. Deke'i çekmek, büyük bir ağacı kökünden sökmeye çalışmaktan farksızdı. Deke'in bakışları alacakaranlıktan sonra mora dönüşmüş olan gökyüzüne dikilmişti. Camlaşmış gözlerinde, olanlara inanamıyormuş gibi bir ifade vardı. Bağırıyor, bağırıyor, bağırıyordu.

Randy aşağıya baktı. Deke'in ayağı, bileğine kadar iki tahta arasındaki yarıkta kaybolmuştu. Aslında o aralık sadece altı milimdi. En fazla yedi milim. Ama Deke'in ayağı o aralıktan geçmişti işte. Kan beyaz tahtaların üzerine yol yol akıyordu. Isıtılmış

plastik gibi kara bir şey, aralıkta kabarıp iniyordu. Kabarıp iniyordu. Tıpkı çarpan bir kalp gibi.

Onu çekip kurtarmalıyız. Onu çabucak çekip kurtarmalıyız. Yoksa bunu hiç başaramayız... Cisco, dayan, lütfen dayan!

LaVerne ayağa kalktı ve geri geri giderek Çağlayan Gölü'nde ekim yıldızlarının altında hafifçe yalpalayan raftın ortasında yükselen ve avaz avaz bağıran Deke'ten uzaklaştı. Kız şaşkın şaşkın başını sallıyordu. Kollarını midesinin üzerinde kavuşturmuştu. Randy'nin dirseğiyle vurduğu yerin.

Deke, Randy'ye doğru eğilerek ellerini aptal aptal uzattı. Randy, Deke'in baldırından fışkıran kanları gördü. Baldırı yontulmuş bir kalem gibi sivrilmişti. Ama bu sivrilik siyah değil, beyazdı. Kemikti bu. Hafifçe gözüken incikkemiği.

Kara şey yeniden kabardı. Deke'i emerek yemeyi sürdürdü.

Randy, *Bir daha o ayağıyla futbol oynayamayacak,* diye düşündü. *Hangi ayağıyla? Hah hah ha!* Olanca gücüyle arkadaşını çekiyordu. Ama insan koca bir ağacı nasıl yerinden sökebilirdi?

Deke yine sendeledi ve kulakları sağır edecek kadar tiz, uzun bir çığlık attı. Randy de gerilerek bağırdı. Elleriyle kulaklarını tıkamıştı. Deke'in baldırındaki gözeneklerden kan fışkırıyordu. Kara yaratık, Deke'in bacağını dar aralıktan santim santim aşağıya çekerken, delikanlının dizi o baskıya dayanmaya çalışıyordu. Şişmiş ve morarmıştı.

Ona yardım edemeyeceğim. Bu yaratık çok güçlü. Artık ona yardım edemem. Çok üzgünüm, Deke. Çok üzgünüm...

LaVerne, "Bana sarıl, Randy!" diye bağırarak çocuğun orasını burasını tırmaladı. Yüzünü delikanlının göğsüne dayamıştı. Suratı öylesine sıcaktı ki, neredeyse cızırdayacaktı. "Lütfen, bana sarıl! Lütfen!"

Randy ancak daha sonra o korkunç gerçeği anladı. "O kara şey Deke'i yutmaya çalışırken, LaVerne'la hızla sahile yüzüp kaçabilirdik. LaVerne buna razı olmazsa, ben tek başıma giderdim.

Camaro'nun anahtarları Deke'in kumsala attığı kot pantolonun cebinde. Bunu başarabilirdim..." Ama artık çok geçti.

Deke, bacağı tahtaların arasındaki yarıkta kaybolmaya başlarken öldü. Birkaç dakika önce çığlıklar atmaktan vazgeçmişti. Sadece boğuk boğuk inliyordu. Sonra bu iniltiler de kesilmişti. Deke bayılarak öne devrilirken, bacak kemiği taze bir dalın çatırtısını andıran bir sesle kırılmıştı.

Deke bir dakika sonra başını kaldırarak sersem sersem çevresine bakındı ve ağzını açtı. Randy onun yeniden bağırmaya başlayacağını sandı. Ama Deke'in ağzından kanlar fışkırdı. Kan öyle koyulaşmıştı ki, neredeyse katı bir cisim gibiydi. Sıcak kanlar Randy'nin ve LaVerne'ın üzerine sıçradı. Kız yine bağırmaya başladı. Ama artık sesi kısılmıştı.

Kız, "Öööööğg!" diye bağırıyordu. Yüzü yarı delice bir tiksintiyle çarpılmıştı. Kanları silmeye çalıştı ama başaramadı. Kanları her yanına bulaştırdı.

Deke'in gözlerinden de fıskiye gibi kan fışkırıyordu. Gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Randy, *Tanrım,* diye düşündü. *Tanrım! Şuna bak! İnsandan yapılmış bir yangın musluğuna benziyor. Tanrım! Tanrım! Tanrım!*

Deke'in iki kulağından da kan akıyordu. Çocuğun yüzü korkunç, mor bir şalgama benziyordu; inanılmayacak bir hidrostatik basınçla şişmiş ve biçimsizleşmişti. Bu bilinmeyen, dev bir gücün yakalayıp sıktığı bir insanın yüzüydü.

Sonra bu işkence de bitti.

Deke tekrar öne doğru devrildi. Saçları raftın kanlı tahtalarına sürünüyordu. Randy mide bulantısı arasında, hayretle Deke'in saç diplerinin bile kanamış olduğunu fark etti.

Raftın altından sesler geliyordu. Emme sesleri.

İşte tam o anda, Randy'nin karmakarışık olmuş, sersemlemiş zihni hemen yüzerek kaçabilirse kurtulma şansı olduğunu haber verdi ona. Ama LaVerne kollarında çok ağırlaşmıştı. Tehlikeli bir

biçimde. Randy kızın kasları gevşemiş suratına baktı. Bir gözkapağını kaldırdı. LaVerne'ın sadece gözakı görünüyordu. Randy kızın bayılmadığını, şok yüzünden kendisinden geçtiğini anladı.

Randy rafta baktı. Tabii kızı yere yatırabilirdi. Ama tahtalar ancak otuz santim enindeydi. Yazın rafta tramplen takılıyordu. Ama hiç olmazsa onu götürüp bir yere kaldırmışlardı. Geride sadece on dört tahtadan oluşan raft kalmıştı. Tahtaların eni otuz santim, boyları da altı metreydi. LaVerne'ı yere yatırırsa, kız o yarıklardan birkaçının birden üzerine uzanmış olacaktı.

Yarığa bas, kuyunu kaz.

Kes sesini!

Sonra Randy'nin zihni kalleşçe fısıldadı. *Kaçmaya bak. Kızı yere bırak ve yüzerek kaç.*

Ama Randy bunu yapmadı. Yapamadı. Bu düşünce bile müthiş bir suçluluk duygusunun altında ezilmesine neden olmuştu. Hâlâ LaVerne'ı tutuyordu. Kolları ve sırtı ağrımaya başlamıştı.

Deke aşağıya kaydı.

Randy kollarının arasında LaVerne'la, olanları seyretti. Bakmak istemiyordu. Bir süre başını başka yöne çeviriyor, ama sonunda bakışları yine arkadaşına takılıyordu.

Deke ölünce her şey çabuklaşmış gibiydi.

Delikanlının sağ bacağının geri kalan bölümü de kayboldu. Sol bacağı ise yana doğru uzadıkça uzuyordu. Deke artık olanaksız bir hareketi başarıyla yapan tek bacaklı bir balete benziyordu. Leğen kemiği, lades kemiği gibi çatırdayarak kırıldı. Karnı korkunç bir biçimde şişmeye başladı. Randy tekrar başını çevirdi ve uzun bir süre de o yana bakmadı. O ıslak sesleri duymamaya, dikkatini kollarındaki sancıya vermeye çalışıyordu. *Belki LaVerne'ı kendine getirebilirim,* diye düşünüyordu. *Ama şu ara kollarımla sırtımın ağrıyıp zonklaması daha iyi.* Böylece düşünecek bir şey bulmuş oluyordu.

Arkadan bir ses geldi. Sanki dişleri sağlam biri, bir avuç akide şekerini çatır çutur yiyordu. Randy tekrar o tarafa baktığında Deke'in kaburgalarının yarığa girdiğini gördü. Çocuğun elleri havadaydı, biraz yana doğru. Nixon'ın bin dokuz yüz altmış ve yetmişlerde göstericileri çıldırtan o ünlü zafer işaretini yapıyordu sanki.

Deke'in gözleri açıktı. Dili dışarı sarkmıştı. Randy'ye dil çıkarıyor gibiydi.

Randy yeniden başını çevirerek göle bir göz attı. Kendi kendine, *Işıkları görmeye çalış,* dedi. Aslında oralarda ışık olmadığını biliyordu ama kendisine böyle söylüyordu işte. *Işıkları görmeye çalış. Belki biri bu haftayı yazlık evinde geçirmeye karar vermiştir. Ağaçların sonbaharda büründüğü renkleri kaçırmayın sakın. Film makinelerinizi getirmeyi de unutmayın. Dostlarınız slaytlara bayılacaklar.*

Deke'e bir daha baktığında, arkadaşının kolları yukarıya doğru dümdüz uzanıyordu. Artık Nixon'ın taklidini yapmıyordu. Oyunculara işaret veren bir futbol hakemiydi şimdi.

Deke'in kafası tahtaların üzerinde oturuyordu sanki.

Gözleri hâlâ açıktı.

Dili sarkıyordu.

Randy, "Ah, Cisco," diye mırıldanarak gözlerini kaçırdı. Kolları ve omuzlarının ağrısı dayanılacak gibi değildi. Ama kızı hâlâ bırakmıyordu. Randy gölün daha uzaklardaki karşı kıyısına baktı. Orası zifiri karanlıktı. Yıldızlar kara gökyüzünde benek benekti. Samanyolu birinin havaya döktüğü soğuk süte benziyordu.

Dakikalar geçti. *Artık o kaybolmuştur. Şimdi bakabilirsin. Evet, peki tamam. Ama yine de bakma! Ne olur ne olmaz. Kabul mü? Kabul, kesinlikle. Biz de böyle söylüyoruz! Biz, hepimiz.*

Randy dönüp baktı. Ve Deke'in parmaklarının aşağıya çekildiğini gördü. Oynuyordu bu parmaklar. Belki de raftın altındaki suyun hareketleri, Deke'i yakalayan o bilinmeyen yaratığın sar-

sılmasına neden oluyordu. Belki, belki. Randy sanki Deke kendisine el sallıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Cisco, elini sallayarak, *"Adios,"* diyordu. Randy ilk defa o zaman kafasının bir an kaydığını fark etti. Mide bulandıracak bir şeydi bu. Kafası, dördü birden aynı tarafta durduklarında raftın yaptığı gibi yan yatmıştı sanki. Sonra yerine geldi. Ama Randy birdenbire, çılgınlığın, gerçek deliliğin pek de uzakta olmadığını anladı.

Deke'in futbol yüzüğü sağ elinin dördüncü parmağında ağır ağır kaydı. "Şampiyona 1981." Yıldızlar altın yüzüğü parıldattı, kızılımsı taşın iki yanına kazınmış sayıların arasında ışık oyunları yaptı. Bir tarafta 19 yazılıydı. Öbür tarafta da 81. Yüzük kayarak Deke'in parmağından çıktı, aralığa sığamayacak kadar da kalındı. Ve tabii sıkıştırılıp büzülmesi de olanaksızdı.

Yüzük şimdi tahtanın üzerinde duruyordu. Artık Deke'ten geriye bir bu kalmıştı. Deke ölmüştü. Artık çekik gözlü, siyah saçlı kızlarla gezemeyecekti. Randy duştan çıktığında, ıslak havluyla onun poposuna vuramayacaktı. Tribündekileri ayağa kaldıracak, amigo kızlara kenarda deli gibi perendeler attıracak o güzel oyunlarını çıkaramayacaktı. Karanlıkta Camaro'yla dolaşırlarken, Thin Lizzy'nin "Çocuklar Kente Döndüler" şarkısını dinleyemeyecekti. Cisco Çocuk yoktu artık.

Yine o hafif, hışırtılı ses duyuldu. Dar bir pencereden içeri çekilen bir top branda bezinin sesi.

Randy çıplak ayaklarıyla tahtaların üzerinde duruyordu. Yere baktı ve ayaklarının iki yanındaki yarıklara birdenbire parlak, kara bir şeyin dolduğunu fark etti. Gözleri büyüdü. Deke'in ağzından fışkıran o kopkoyu kan. Deke'in gözlerinin yuvalarından uğraması. Deke'in kanı, beynini püreye çeviren hidrostatik basıncın etkisiyle fışkırmıştı.

Kokumu alıyor. Burada olduğumu biliyor. Rafta çıkabilir mi? Yarıklardan yukarı süzülebilir mi acaba? Acaba?

Randy yere bakıyordu. Vücudu gevşemiş olan LaVerne'ın ağırlığının farkında bile değildi. Onu bu korkunç soru ilgilendiriyordu şimdi. Kara şey ayaklarının üzerine yayıldığı, onu yakaladığı zaman neler hissedecekti?

Siyah parlak şey yarıkların kenarına kadar yükseldi. Randy farkına varmadan ayaklarının ucuna bastı. Bir süre sonra çekildi yaratık. Ama hâlâ brandanın hışırtısına benzeyen ses duyuluyordu. Randy birden yaratığı suyun yüzeyinde gördü. Koskocaman kara bir ben gibiydi. Artık çapı belki de dört buçuk metreydi. Kara şey hafif dalgaların etkisiyle yükselip alçalıyordu. Yükselip alçalıyordu. Randy renklerin yaratığın sırtında döndüklerini görünce hemen gözlerini kaçırdı.

LaVerne'ı yere bıraktı. Kasları gevşer gevşemez kolları deli gibi titremeye başladı. Ama buna aldırmadı. Kızın yanında diz çöktü. Kızın siyah saçları, biçimi düzgün olmayan bir yelpaze gibi tahtaların üzerine yayılmıştı. Randy diz çöktüğü yerden sudaki kara bene bakıyordu. O harekete geçer geçmez LaVerne'ı hemen ayağa kaldıracaktı.

Randy kızı hafif hafif tokatlamaya başladı. Önce bir yanağını, sonra öbürünü. Bir sağa bir sola. Bir boksörü ayıltmaya çalışan antrenör gibi. LaVerne kendine gelmek istemiyordu, gerçeklerden kaçıyordu. Yeteri kadar görmüştü. Ama Randy bütün gece kızın başında nöbet bekleyemez, o kara yaratığın her kımıldanışında onu bir çuval gibi yerden kaldıramazdı. Ayrıca o yaratığa uzun süre bakmak olanaksızdı. Bir de bu dert vardı. Randy bir yöntem biliyordu. Bunu üniversitede öğrenmemişti, ağabeyinin bir arkadaşından duymuştu. Bu arkadaş Vietnam'da sağlık eri olarak çalışmıştı. Bilmediği şey yoktu. Saçların arasındaki bitlerin nasıl yakalanacağı ve kibrit kutusunda nasıl yarıştırılacağı. Kokaine bebekler için kullanılan kabız ilacının nasıl karıştırılacağı. Derin kesiklerin bildiğimiz iğne iplikle nasıl dikileceği. Bir gün oturmuş, son derecede sarhoş bir insanı nasıl ayıltacaklarından söz ediyor-

lardı. AC/BC grubunun şarkıcısı Bon Scott gibi kendi kusmuğuyla boğulup ölmeyi kimse istemezdi elbet.

İlginç yöntemler konusunda dağarcığı geniş olan bu arkadaş, "Birini çabucak kendine getirmek mi istiyorsun?" demişti. "Şunu yap." Ve Randy'ye şimdi yararlanacağı yöntemi öğretmişti.

Randy eğildi ve LaVerne'ın kulağını iyice ısırdı.

Ağzına sıcak ve acı kan fışkırdı. LaVerne'ın gözkapakları panjur gibi açıldı. Kız homurdanır gibi kısık bir sesle bağırdı ve delikanlıya vurdu. Randy başını kaldırdı ve yaratığın sadece son bölümünü görebildi. Kara şey raftın altına girmişti bile. Korkunç, dehşet verici, sessiz bir hızla hareket etmişti.

Randy, LaVerne'ı çabucak yerden kaldırdı. Kasları bağırarak itiraz ediyor, adeta düğüm düğüm oluyordu. LaVerne ise Randy'nin yüzüne vurup duruyordu. Bir ara eli delikanlının sızlayan burnuna geldi ve çocuğun gözlerinin önünde kırmızı yıldızlar uçuştu.

Randy ayaklarını tahtalara sıkıca basarak, "Kes!" diye bağırdı. "Kes, ahmak! Yaratık altımızda. Çırpınmaktan vazgeç, yoksa seni aşağıya atarım. Yemin ediyorum atarım."

LaVerne ona vurmaktan hemen vazgeçti. Kız boğulmak üzere olan biri gibi Randy'nin boynuna sıkıca sarıldı. Yıldızların titrek ışığında gözleri beyaz görünüyordu.

"Dur, LaVerne." Ama kız Randy'yi dinlemiyordu. "Kollarını gevşet! Beni neredeyse boğacaksın!"

LaVerne, Randy'ye daha da sıkı sarıldı. Delikanlı panik içindeydi. Birbirine vuran şamandıraların sesi iyice hafiflemiş ve boğuklaşmıştı. Herhalde o şey tam altlarındaydı.

"Soluk alamıyorum!"

LaVerne kollarını biraz gevşetti.

"Şimdi beni dinle. Seni yere bırakacağım. Eğer..."

Ama kız sadece, "Seni yere bırakacağım," sözlerini duymuştu. Bu yüzden Randy'ye yine onu boğmaya çalışıyormuş gibi

sımsıkı sarıldı. Randy sağ elini LaVerne'ın sırtına dayamıştı. Parmaklarını kıvırarak kızı tırmaladı. LaVerne miyavlamaya benzeyen ahenksiz bir ses çıkararak ayaklarını salladı. Randy az kalsın dengesini yitiriyordu. LaVerne de fark etti bunu. Canı yandığı için değil, korkusundan çırpınmaktan vazgeçti.

"Tahtalara bas!"

"Olmaz!" LaVerne'ın çölden esen sıcak rüzgâra benzeyen soluğu Randy'nin yanağını okşadı.

"Tahtaların tam ortasında durursan, o yaratık seni yakalayamaz."

"Olmaz. Beni yere bırakma. O beni kapacak. Biliyorum..."

Randy tırnaklarını kızın sırtına yine batırdı. LaVerne korku, can acısı ve öfkeyle bağırdı. "Tahtalara bas, LaVerne! Yoksa seni suya atacağım!"

Randy kızı ağır ağır, dikkatle indirdi. İkisi de kesik kesik, inler gibi soluk alıyorlardı. Bir obua ve flüt gibiydiler. LaVerne'ın ayakları tahtaya dokundu. Ama kız sanki raft güneşte kızmış gibi ayaklarını havaya kaldırdı.

Randy ıslık çalar gibi bir sesle, "Ayaklarını yere *bas,*" dedi. "Ben Deke gibi değilim. Seni bütün gece kucağımda taşıyamam."

"Deke..."

"Öldü."

LaVerne'ın ayakları tahtaya değdi. Randy ağır ağır kızı bıraktı. Şimdi iki dansçı gibi karşı karşıya duruyorlardı. Randy kızın korku içinde, yaratığın ilk dokunuşunu beklediğini anladı. Ağzı bir balığınki gibi açılmıştı.

LaVerne, "Randy," diye fısıldadı. "Nerde o?"

"Altımızda. Aşağıya bak."

LaVerne baktı. Randy de öyle. O kara yaratık hemen hemen rafttaki bütün yarıkları dolduruyordu. Randy onun sabırsızlığını hissediyordu. Galiba LaVerne da.

"Randy, lütfen..."

"Hişş!"

Hiç kımıldamadan durdular.

Randy kendisini suya atarken kolundaki saati çıkarmayı unutmuştu. Şimdi gözü saatte bekliyordu. Sekizi çeyrek geçe, yaratık raftın altından çıktı. Dört buçuk metre kadar uzaklaşarak eskisi gibi orada durdu.

Randy, "Ben oturacağım," dedi.

"Yapma!"

Randy, "Yoruldum," diye karşılık verdi. "Ben oturacağım ve o şeye sen bakacaksın. Ama zaman zaman başını çevirmeyi unutma. Sonra ben kalkacağım, sen oturacaksın. Sırayla nöbet bekleyeceğiz. Al şunu." Kıza saatini uzattı. "On beş dakikalık nöbetler."

LaVerne, "O, Deke'i yedi," diye fısıldadı.

"Evet."

"Nedir o?"

"Bilmiyorum."

"Üşüyorum."

"Ben de."

"Öyleyse bana sarıl."

"Sana yeterince sarıldım."

LaVerne sustu.

Randy oturunca kendisini cennette gibi hissetti. O yaratığı gözetlemek zorunda da değildi. Onun yerine gözlerini LaVerne'a dikti. Kızın zaman zaman bakışlarını o şeyden kaçırdığından emin olmak istiyordu.

"Ne yapacağız Randy?"

Delikanlı düşündü. "Bekleyeceğiz..."

Randy on beş dakika sonra ayağa kalktı. Kızın önce oturmasına, sonra da yarım saat yatmasına izin verdi. Sonra LaVerne'ı kaldırdı. Kız yine on beş dakika nöbet bekledi. Sırayla ayakta durdular. Ona çeyrek kala bir karpuz dilimine benzeyen, soğuk pırıltılı

ay ufukta yükseldi ve suda gümüş bir yol çizdi. On buçukta tiz bir çığlık duyuldu. Ses suda yankılandı. LaVerne bağırdı.

Randy, "Sus," dedi. "Gerdanlı bir dalgıç kuşu bu!"

"Donuyorum, Randy. Her yanım uyuştu."

"Bu konuda bir şey yapamam."

LaVerne, "Bana sarılabilirsin," diye karşılık verdi. "Bunu yapmalısın. Birbirimize sarılırız. İkimiz de oturur ve o yaratığı gözetleriz."

Randy bir an düşündü ama artık iliklerine kadar üşümüştü. Bu yüzden razı oldu. "Pekâlâ."

Birbirlerine sarılarak oturdular. Ve o zaman bir şey oldu. Belki normaldi bu, belki de değildi. Randy heyecanlandığını hissetti. Elini LaVerne'ın göğsüne doğru uzattı. Kız içini çekti. Randy'yi yavaşça okşadı. Delikanlı kızı iterek sırtüstü yatırdı.

Kız, "Olmaz," dedi ama hâlâ Randy'yi okşuyordu.

Randy mırıldandı. "Yaratığı görebiliyorum." Kalbi hızla atıyordu yine. Kanı da daha çabuk dolaşıyordu. Böylece donmuş çıplak derisine sıcaklık yayılıyordu. "Onu burdan gözetlerim."

LaVerne bir şeyler mırıldandı... Sonra da Randy'ye sıkıca sarıldı. Delikanlının gözü denizdeki yaratıktaydı. Ama yaratık kıpırtısızdı. Randy kara şeye bakıyordu. Hem de dikkatle. Bir yandan da kendisini duygularına bırakmıştı. Şaşılacak gibiydi bu. Harika. Randy deneyimli bir erkek değildi. Ama kadınlarla hiç ilişkisi olmadığı da söylenemezdi. Üç kızla sevişmişti. Ne var ki hiçbir zaman böyle hisler duymamıştı. LaVerne inledi. Raft sallandı. Sanki dünyanın en sert su yatağıydı. Alttaki şamandıralar mırıldandı.

Randy yine yaratığa bakıyordu. Sırtında renkler dönmeye başlamıştı. Ama ağır ağır, şehvetle. Tehdit edercesine değil. Randy şimdi yaratığa ve o renklere bakıyordu. Gözleri büyümüştü. O renkler gözlerine dolmuş gibiydi. Artık üşümüyordu. İyice ısınmıştı. Haziranın başlarında ilk kez kıyıya indiğinizde de böyle olurdu. Güneş kışın beyazlaşan derinizi gerer, kızartır ve ona...

(renkler)

...renk verirdi. Pembelik. Yazın ilk günü. Kumsalda ilk gün. Beach Boys'un Ramones grubunun eski plakları. Ramones, "Sheena Punk'çı rock'çılardan," diyorlardı. "Rockaway kıyısına otostopla gidebilirsin. Kum, kıyı ve renkler.."

(kımıldıyor... hareket etti...)

...yaz kokusu. Dokusu. Artık okul kapalı. Tribünlerden Yankee'leri alkışlayabilirim. Kumsalda bikinili kızlar. Kumsal, kumsal... Ah, beni seviyor musun seviyor musun seviyor musun...

(sevgi)

kumsal... Seviyor musun...

(seviyorum ben seviyorum)

Güneş yağı sürülmüş mis kokulu vücutlar. Ve parlak saçlar.

(Saçlar saçları... SAÇLARI SUDA AH TANRIM SAÇLARI)

Randy birden geri çekildi. Kızı kaldırmaya çalıştı. Ama o yaratık sanki yağlıymış gibi hızla hareket etti. LaVerne'ın saçlarına koyu kıvamlı, kara bir zamk gibi yapışmıştı. Randy, LaVerne'ı çekmeye çalıştığı sırada kız bağırmaya başlamıştı bile. Yaratık kızın vücudunu ağırlaştırıyordu sanki. Sonra o şey sudan büklüm büklüm, eğri büğrü, iğrenç bir kol gibi uzandı. Üzerinde parlak nükleer renkler kaynıyordu. Kırmızı, zümrüt yeşili, kasvetli kahverengi...

Yaratık, bir dalga gibi LaVerne'ın yüzüne doğru aktı. Kızın suratını yok etti.

LaVerne ayaklarını tahtalara vuruyordu. Kızın yüzünün olduğu yerde, şimdi yaratık kıvrılıp bükülüyordu. LaVerne'ın boynundan oluk oluk kan akıyordu. Randy bağırdı ama bunun farkında bile değildi. LaVerne'a doğru atıldı. Ayağını kızın kalçasına dayayarak onu itti. LaVerne yandan denize yuvarlandı. Bacakları ay ışığında mermer gibiydi. Sonsuz birkaç dakika, sular raftın yanına çarparak köpürdüler. Sanki biri dünyanın en iri levreğini yakalamıştı ve balık oltadan kurtulmak için çırpınıyordu.

Randy bağırdı. Bağırdı. Sonra değişiklik olsun diye çığlıklar attı.

Yarım saat kadar bir süre geçti. O telaşlı çırpınmalar ve boğuşmalardan çok sonra, gerdanlı dalgıçların sesi tekrar duyuldu.

O gece sonsuza kadar uzadı.

Doğu ufku beşe çeyrek kala aydınlanmaya başladı. Randy de biraz umutlanır gibi oldu. Ama geçici bir duyguydu bu. Şafak kadar yalancı. Delikanlı rafta ayakta duruyordu. Başı göğsüne düşmüştü. Gözleri yarı kapalıydı. Bir saat öncesine kadar yerde oturmuştu. Sonra birden uyanmıştı. Oysa uykuya daldığının farkında bile değildi. İşte işin en korkunç yanı da buydu. Randy'yi o branda bezinin hışırtısına benzeyen iğrenç ses uyandırmıştı. O kapkara şey Randy'yi yarıklardan heyecanla emmeye başlamadan birkaç saniye önce delikanlı ayağa fırlamayı başarmıştı. Solukları iniltiye benziyordu çocuğun. Randy dudaklarını kanayıncaya kadar ısırdı.

Uyumuşsun! Uykuya dalmışsın, ahmak!

O yaratık yarım saat kadar sonra, yine akarcasına raftın altından çıktı. Ama Randy tekrar yere oturmadı. Oturmaktan korkuyordu. Uyuyakalabilir ve bu kez zamanında uyanamayabilirdi.

Daha güçlü bir ışık doğu ufkunu aydınlattı ve sabah kuşları ötmeye başlarken hâlâ ayakta duruyordu. Bu seferki gerçek şafaktı. Güneş doğdu. Saat altıda hava, Randy'nin kumsalı görmesini kolaylaştıracak kadar aydınlandı. Deke'in parlak sarı Camaro'su, delikanlının onu bıraktığı yerde duruyordu. Deke arabanın burnunu çite doğru çevirmişti. Kıyıda parlak renkli gömlekler, kazaklar ve dört pantolon duruyordu. Garip biçimler almıştı bunlar. Randy onları gördüğünde yeniden dehşetle sarsıldı. Oysa artık dehşet duyamayacak kadar uyuşmuş olduğunu sanıyordu. Kendi kot pantolonunu görebiliyordu. Bir paçası ters dönmüştü. Cebi de

öyle. Orada, kumların üzerindeki kot pantolonu öyle güvendeydı ki. Randy'nin gelmesini ve paçayı düzeltmesini, o arada bozuk paraların düşmemesi için cebi sıkıca tutmasını bekliyordu. Randy pantolonunun fısıldar gibi bacaklarından yukarı çıktığını ve öndeki pirinç düğmelerin iliklendiğini hisseder gibi oldu...

(Seviyor musun evet seviyorum)

Sola doğru baktı. Yaratık o taraftaydı işte. Bir dama taşı kadar yuvarlaktı. Suyun yüzünde dalgalanıyordu. Yaratığın üzerinde yine renkler dönmeye başladı. Hemen başka tarafa baktı.

Kısık bir sesle, "Artık evine dön!" diye bağırdı. "Evine dön! Ya da Kaliforniya'ya git ve korku filmlerinde rol bulmaya çalış."

Uzaklarda bir yerde bir uçak homurdanarak uçuyordu. Reandy uykulu uykulu hayal kuruyordu. *Bizim kaybolduğumuzu haber alıyorlar. Dördümüzün de. Horlick'ten başlayarak her yeri arıyorlar. Bir çiftçi sarı Camaro'yu hatırlıyor. "Sanki cehennem zebanileri peşindeymiş gibi hızla ilerliyordu!" Araştırma Çağlayan Gölü'nün çevresinde yoğunlaşıyor. Özel pilotlar kayıpları havadan çabucak aramayı öneriyorlar. Ve Beechcraft'ıyla alçalarak gölü inceleyen bir adam, soldaki çıplak çocuğu görüyor. Bir tek kişiyi. Sadece o kurtulmuş...*

Yere devrilmek üzereyken kendine geldi. Yumruğunu tekrar burnuna indirdi ve can acısıyla bağırdı.

O kara yaratık hemen hızla rafta doğru kaydı ve tahtaların altına girdi. Belki de sesleri duyuyordu. Ya da hissediyordu. Böyle bir şey işte...

Bekledi.

Yaratık bu sefer raftın altından kırk beş dakika sonra çıktı.

Randy'nin başı gitgide güçlenen ışıkta dönüyordu.

(Seviyor musun evet seviyorum Yankee'leri alkışlayacağım ve kedibalığı kedi balığını sever misin evet ben kedibalığını

(66 numaralı karayolu Corvette'i hatırlıyor musun George Maharis Corvette'te Martin Milner Corvette'te Corvett'i seviyor musun

(Evet Corvette'i seviyorum

(seviyorum seviyor musun

(Güneş çok sıcak alev almış bir ayna gibi saçlarını aydınlatıyordu en iyi hatırladığın bu saçlarını aydınlatan ışık yaz ışığı

(o yaz ışığı)

Öğleden sonra...

Randy ağlıyordu.

Ağlıyordu, çünkü felakete yeni bir şey eklenmişti. Yere oturmaya kalkınca, yaratık hemen raftın altına kayıyordu. Demek ki akılsız değildi. Yaratık, Randy'yi otururken yakalayabileceğini ya anlamış ya da sezmişti.

Randy suda yüzen o koskocaman kara bene bakarak, "Git artık!" diye hıçkırdı. Elli metre kadar ötede Deke'in sarı Camaro'sunun kaportasında bir sincap sağa sola koşuyordu. Araba öyle yakındı ki. Sanki biri delikanlıyla alay ediyordu. "Lütfen git artık... İstediğin yere git. Ama beni yalnız bırak. Senden hoşlanmıyorum... Seni sevmiyorum..."

Yaratık kımıldamadı. Üzerindeki renkler yine dönmeye başladı.

(seviyorsun sen de seviyorsun beni seviyorsun)

Randy bakışlarını zorlukla yaratıktan ayırarak sahile doğru döndü. Birinin onu kurtarmaya gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordu. Ama kumsalda kimse yoktu. Hiç kimse. Kot pantolonu da hâlâ kumların üzerinde yatıyordu. Bir parçası tersine dönmüştü. Bir cebinin beyaz astarı gözüküyordu. Artık Randy'ye, birinin gelip kendisini almasını bekliyormuş gibi görünüyordu pantolon. Birinin kalıntısına benziyordu.

Randy, *Tabancam olsaydı,* diye düşündü, *kendimi hemen öldürürdüm.*

Raftta ayakta duruyordu.

Güneş battı.

Üç saat sonra ay ufuktan yükseldi.

Ondan kısa bir süre sonra da gerdanlı dalgıç kuşları ötmeye başladılar.

Bundan kısa bir süre sonra da, Randy dönüp sudaki o kara nesneye baktı. Kendisini öldürmesi imkânsızdı. Ama belki suda ki yaratık, onu canını yakmadan öldürebilirdi. Belki de renklerin amacı buydu.

(seviyor musun seviyor musun)

O kara yaratığa baktı. Dalgalar yükselip alçalıyordu.

Karga gibi bir sesle, "Benimle birlikte şarkı söyle," dedi. "Tribünlerden Yankee'leri alkışlayabilirim... Artık öğretmenler konusunda endişelenmeme hiç gerek yok... Okul tatil olduğu için çok seviniyorum... Şimdi bağıracak ve... şarkı söyleyeceğim."

Renkler parlaklaştı. Dönüp duruyorlardı. Randy bu kez bakışlarını kaçırmaya kalkışmadı.

"Seviyor musun?" diye fısıldadı.

Bomboş gölün uzak bir yerinde bir gerdanlı dalgıç kuşu acı acı bağırdı.

Tanrıların Bilgisayarı

İlk bakışta Wang tipi bir bilgisayara benziyordu. Tuşları da, kutusu da Wang tipiydi. Richard Hagstrom bilgisayara ancak ikinci bakışında kasanın yarılmış olduğunu fark etti. Sanki biri bu iş için demir testeresi kullanmıştı. Bunu biraz daha büyük olan IBM katod lambasını yerleştirebilmek amacıyla yaptığı anlaşılıyordu. Bu garip "melez" aygıtla birlikte gelen arşiv diskleri, Richard'ın çocukken dinlediği 45'lik plaklar kadar sertti.

Richard'la Bay Nordhoff bilgisayarı çalışma odasına parça parça taşırlarken Lina, "Tanrım!" dedi. "Bu da nesi?" Bay Nordhoff, Richard Hagstrom'un ağabeyinin komşusuydu... Roger'ın, karısı Belinda'nın ve çocukları Jonathan'ın komşusu.

Richard, "Bunu Jon yapmış," dedi. "Bay Nordhoff, Jon'un bunu bana armağan etmek istediğini söyledi. Bilgisayara benziyor."

Nordhoff, "Ah, evet," diye mırıldandı. Artık hiçbir zaman altmışında olmayacaktı. Soluğu kesilmişti. "Evet, o zavallı çocuk bana böyle söyledi... Bunu bir dakika yere bırakabilir miyiz, Bay Hagstrom? Çok yoruldum."

Richard, "Tabii, bırakabiliriz," dedi. Sonra da oğlu Seth'e seslendi. Çocuk aşağıda gitarından garip atonal sesler çıkarıyordu.

Richard odanın duvarlarını lambri kaplarken, ailece orada oturacaklarını düşünmüştü. Ama şimdi orası oğlunun 'prova odası'ydı.

Richard, "Seth!" diye bağırdı. "Gel bize yardım et!"

Seth aşağıda gitardan çarpılmış sesler çıkarmayı sürdürdü. Richard, Bay Nordhoff'a bakarak omzunu silkti. Utandığını saklamayı başaramamıştı. Nordhoff da ona, çocuklar böyle, der gibi omuz silkerek karşılık verdi. *Son zamanlarda çocukların terbiyeli davranmalarını kim bekliyor ki?* Ama ikisi de Jon'un, Richard'ın deli ağabeyinin zavallı talihsiz oğlu Jon Hagstrom'un, gerçekten çok iyi bir çocuk olduğunu biliyordu.

Richard, "Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim, çok naziksiniz," dedi.

Nordhoff yine omzunu silkti. "Yaşlı bir adam zamanını başka nasıl geçirir? Ayrıca... Jonny için hiç olmazsa bu kadarını yapabildiğime seviniyorum. Bahçemdeki çimleri biçerdi. Üstelik karşılığında para almadan. Bunu biliyor muydunuz? Para vermek istediğimde kabul etmezdi. Harika bir çocuktu." Nordhoff hâlâ kesik kesik soluyordu. "Acaba bir bardak su içebilir miyim, Bay Hagstrom?"

"Tabii, tabii." Karısı yerinden kımıldamayınca, suyu Richard getirmek zorunda kaldı. Lina mutfak masasının başına geçmiş, açık saçık bir cep kitabı okuyor, bir yandan da çörek yiyordu. Richard bir daha bağırdı. "Seth! Buraya gel ve bize yardım et. Tamam mı?"

Ama Seth, Richard'ın hâlâ taksitlerini ödediği gitarından boğuk ve tatsız sesler çıkarmayı sürdürdü.

Richard yaşlı adama yemeğe kalmasını söyledi. Ama Nordhoff bu daveti nazik bir şekilde geri çevirdi. Richard da başını salladı. Yine utanmış, ama bu sefer bunu biraz olsun gizlemeyi başarmıştı. Bir keresinde arkadaşı Bernie Epstein, genç adama, "Senin gibi iyi bir insanın, bu aileyle ne ilişkisi olabilir?" diye sormuştu. Richard o zaman da şimdiki gibi utanmış ve sadece başını sallayabilmişti. Gerçekten iyi bir insandı Richard. Ama ai-

lesi böyleydi işte. Karısı şişman ve suratsızdı. Aldatıldığını, yaşamın güzel yanlarından yoksun bırakıldığını düşünüyor, yanlış ata oynadığına inanıyordu. Ama bunu Richard'a açıkça söyleyemiyordu. Oğlu ise on beş yaşındaydı. Babasıyla konuşmuyordu bile. Richard'ın öğretmenlik yaptığı okula tembel tembel gidip geliyordu. Sabah, öğle, akşam, özellikle akşam, gitarından garip sesler çıkarıyor ve başarıya erişmek için bunun yeterli olacağını sanıyordu.

Richard, yaşlı adama, "Peki, bir biraya ne dersiniz?" diye sordu. Nordhoff'u bırakmak istemiyordu. Onunla biraz daha Jon'dan söz edecekti.

Nordhoff, "Bira severim," dedi. Richard da ona bakıp minnetle başını salladı.

"İyi," diye mırıldanarak buzdolabından iki bira almaya gitti.

Çalışma odası evden ayrı, küçük, kulübemsi bir yapıdaydı. Oturma odası gibi burayı da Richard biçime sokmuştu. Ama oturma odasının tersine, buranın sadece kendisine ait olduğunu düşünüyordu. Bu odaya evlendiği yabancı ve onun doğurduğu yabancı giremiyordu.

Tabii Lina, Richard'ın özel bir yeri olmasından hoşnut değildi. Ama kocasına engel olamamıştı. Richard'ın karısına karşı kazanabildiği birkaç zaferden biriydi bu. Adam bir bakıma Lina'nın gerçekten yanlış ata oynamış olduğunu düşünüyordu. On altı yıl önce evlendikleri sırada, ikisi de Richard'ın bol para getirecek çok güzel romanlar yazacağına inanıyordu. Çok geçmeden Mercedes-Benz'lerle dolaşacaklardı. Ama Richard'ın yayınlanan tek romanı fazla para getirmemişti. Eleştirmenler de romanın pek başarılı olmadığını açıklamışlardı. Lina onların tarafını tutmuş ve karıkoca birbirlerinden uzaklaşmaya başlamışlardı.

İkisinin de üne ve servete çıkan merdivenin sadece bir basamağı saydıkları öğretmenlik, son on beş yıl ailenin tek geçim kaynağı olmuştu. Richard bazen, bu basamakta çok uzun süre bekledik, diye düşünüyordu. Ama hayalinden tümüyle vazgeç-

miş de değildi. Kısa hikâyeler, arada sırada da makaleler yazıyordu. Yazarlar Derneği'nin saygı gösterilen bir üyesiydi. Yazıları sayesinde yılda beş bin dolar kadar kazanıyordu. Lina ne kadar söylenirse söylensin, özel bir çalışma odası onun hakkıydı... Özellikle de kadın çalışmaya yanaşmadığına göre.

Nordhoff, "Odanız pek güzel," diyerek çevresine bakındı. Duvarlara eski stil resimler asılmıştı. "Melez" bilgisayar yazı masasında duruyordu. Richard'ın elektrikli eski daktilosunu şimdilik dosya dolaplarından birinin üstüne koymuşlardı.

Richard, "İşe yarıyor," diye karşılık verdi. Sonra da başıyla bilgisayarı işaret etti. "Acaba gerçekten çalışıyor mu? Jon bunu yaptığında henüz on dört yaşındaydı."

"Çok garip bir aygıt, değil mi?"

Richard da aynı fikirdeydi. "Gerçekten öyle."

Nordhoff güldü. "Siz hikâyenin tamamını bilmiyorsunuz. Video ünitesinin arkasına baktım. Bazı tellerin üzerinde IBM yazılı, bazılarının üzerinde ise bir radyo markası var. Jon aygıta bir sürü telefon parçası yerleştirmiş. Ve ister inanın ister inanmayın, çocukların parçaları birleştirerek binalar yaptıkları oyuncaktan da yararlanmış. Motoru o metal parçalarla yapmış." Birasını yudumlayarak, aklına yeni gelmiş gibi ekledi. "On beş. On beşine yeni basmıştı. Kazadan bir-iki gün önce." Durdu, sonra da gözleri birasına dikti. "On beş." Sesi hafifti.

Richard yaşlı adama bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Oyuncak mı?"

"Evet, öyle. Oyuncakları yapan firma, minik bir elektrikli motor satışa çıkarmıştı. Jon'a bir Noel o motorlardan armağan ettim. O sırada belki altı yaşındaydı. Daha o yaşta bile böyle şeylere meraklıydı. Her tür makine ve aletten hoşlanırdı. O küçük motora da bayıldı. Onu hemen hemen on yıl sakladı. Böyle bir şeyi pek az çocuk yapar, Bay Hagstrom."

"Doğru..." Richard yıllar boyunca Seth'e getirdiği kutu kutu oyuncağı düşünüyordu. Oğlu onları bir yana atmış, unutmuş ya da parçalamıştı. Bilgisayara baktı. "Öyleyse bu çalışmıyor."

Nordhoff, "Denemeden kesin bir şey söylemeyin," dedi. "Çocuk elektrik konusunda bir dâhi sayılırdı."

"Ben o kadar ileri gitmeyeceğim... Elektrikli aygıtları ustalıkla kullandığını biliyorum. Ayrıca daha altıncı sınıftayken Eyalet Bilim Ödülü'nü de kazanmıştı, ama..."

Nordhoff atıldı. "Üstelik kendisinden büyük çocuklarla yarışmıştı. Yarışmacılardan bazıları lise son sınıftaydı. Ya da annesi bana öyle söylemişti."

"Doğru bu. Hepimiz Jon'la gururlanıyorduk." Ama aslında bu söz pek doğru değildi. Richard yeğeniyle gurur duymuştu. Jon'un annesi de öyle. Ama babası bu olaya aldırmamıştı bile. Richard mırıldandı. "Ama bilim yarışmaları ve bilgisayar yapmak..." Omzunu silkti.

Nordhoff birasını masaya bıraktı. "Bin dokuz yüz ellilerde bir çocuk, iki konserve tenekesi ve beş dolarlık elektrikli malzemeyle atomu parçalayarak bir aygıt yapmış. Bunları bana Jon anlatmıştı. New Mexico Eyaleti'nde küçük bir kasabada yaşayan bir çocuk 1954'te 'takyon'ları keşfetmiş. Yani zamanda geri gittiği sanılan negatif parçacıkları. Connecticut'ta Waterbury'li on bir yaşında bir çocuk, bir deste iskambilin arkalarını kazıyarak elde ettiği selüloitle bomba yapmış ve bununla bir köpek kulübesini uçurmuş. Çocuklar bazen garip oluyorlar. Özellikle çok zeki olanlar. Bu aygıt da sizi şaşırtabilir."

"Belki de."

"Ama ne olursa olsun, Jon çok iyi bir çocuktu."

"Onu severdiniz, değil mi?"

Nordhoff, "Bay Hagstrom," dedi. "Onu çok severdim. Jon gerçekten kusursuz bir çocuktu."

Richard, *Ne garip,* diye düşündü. *Altı yaşından beri yapmadığı rezalet kalmayan ağabeyim, harika bir kadınla evlendi, harika bir oğlu oldu. Bense her zaman şefkatli ve iyi bir insan olmaya çalıştım. Bu çılgın dünyada 'iyi' ne anlama geliyorsa... Lina'yla evlendim. Ve gitgide semirip suskunlaşan o kadından, oğlum Seth doğdu.* Nordhoff'un dürüst ve yorgun yüzüne bakarak kendi kendine sordu. *Bütün bunlar*

neden oldu? Suçun büyüğü bende mi? Sessiz ve zayıf olduğum için mı bunlar başıma geldi?

Richard, "Evet," dedi. "Gerçekten kusursuz bir çocuktu."

Nordhoff, "Bilgisayar çalışırsa, buna hiç şaşmayacağım," diye mırıldandı. "Hiç şaşmayacağım."

Nordhoff gittikten sonra Richard Hagstrom bilgisayarın fişini takıp düğmesini çevirdi. Aygıttan mırıltıya benzer bir ses yükseldi. Richard ekranda IBM harflerinin belirip belirmeyeceğini merak ediyordu. Bekledi. Ama böyle bir şey olmadı. Onun yerine, karanlıkların arasından çıkmış yeşil hayaletleri andıran sözcükler gözüktü.

DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, RICHARD AMCA! JOHN.

Richard, "Tanrım," diye fısıldayarak koltuğuna çöktü. Ağabeyini, karısını ve oğullarını öldüren kaza iki hafta önce olmuştu. Bir gezintiden dönerlerken Roger sarhoştu yine. Sarhoş olmak, Roger Hagstrom'un yaşamında pek sık görülen, sıradan bir olaydı. Ama bu kez şans adamdan yüz çevirmiş ve Roger'ın eski, tozlu kamyoneti on sekiz metre derinliğinde bir uçurumdan aşağı yuvarlanıp yanmıştı. *Jon on dört yaşındaydı. Hayır, on beş. Yaşlı adam onun kazadan birkaç gün önce on beşine bastığını söyledi. Üç yıl sonra o iriyarı ahmak bir ayıya benzeyen babasından kurtulacaktı. Jon'un doğum günü... Ve benimki...*

Richard'ın doğum günü bir hafta sonraydı. Jon da o bilgisayarı bir doğum günü armağanı olarak hazırlamıştı.

Nedense bu, durumu daha da kötü bir hale sokuyordu. Richard bunun nedenini bilmiyordu. Ama öyle olduğunu hissediyordu. Düğmeyi çevirmek için uzandı, sonra da elini çekti.

Bir çocuk iki konserve tenekesi ve beş dolarlık elektrikli parçalarla atomu parçalayacak bir aygıt yaptı.

Evet, New York'un kanalizasyon sistemi de timsahlarla dolu. Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri, başka dünyalardan gelmiş birinin cesedini Nebraska'da buzdolabında saklıyor. Bana bir iki palavra daha söyle! Saçma sapan sözler bunlar. Ama belki de gerçeği öğrenmek istemeyen benim.

Richard ayağa kalkıp bilgisayarın arkasına geçti. Oradaki yarıklardan aygıtın içine baktı. Evet, Nordhoff'un söylediği gibiydi. Bazı tellerin üzerinde TAYVAN MALI yazılıydı. Bazı tellerin üzerinde ise başka bir marka vardı. Richard küçük oyuncak motoru da fark etti. Hemen ardından başka bir şey gözüne çarptı. Nordhoff'un görmediği ya da sözünü etmediği bir şey. Bilgisayarın içinde oyuncak trenlerde kullanılan küçük transformatörlerden vardı. Jon bunu tellerle iyice sarıp sarmalamıştı.

Richard güldü, ama neredeyse ağlayacaktı. "Tanrım... Tanrım, Jonny, sen, sen ne yaptığını sanıyordun?"

Ama nedenini biliyordu. Yıllardan beri bir bilgisayar almayı hayal etmişti, hep bu konuyu açmıştı. Lina'nın kahkahalarına dayanamayacak duruma gelince de, bilgisayar işini sadece Jon'la konuşmaya başlamıştı. Geçen yaz Jon'a, "Hikâyelerimi daha hızlı yazabilirim," dediğini anımsıyordu. "Daha fazla hikâye gönderebilirim dergilere." Yeğeni ona ciddi ciddi bakmıştı. Gözlük camlarının irileştirdiği açık mavi gözlerinde hem zekâ vardı hem de sakıngan bir ifade. "Bu gerçekten harika olur, Jon... harika."

"Öyleyse neden bir bilgisayar almıyorsun, Rich amca?"

Richard gülmüştü. "Onları bedava dağıtmıyorlar. Tayvan'da yapılanların en ucuzu üç bin dolar. Daha pahalıları da var. En pahalısı, on sekiz bin dolar."

Jon, "Eh," demişti. "Belki senin için bir bilgisayar yaparım amca."

Richard da yeğeninin sırtına vurmuştu. "Evet, belki yaparsın." Nordhoff o gün kendisine telefon edinceye kadar da bu konuşmayı unutup gitmişti.

Oyuncaklardan alınma parçalar.

Oyuncak tren transformatörü.

Tanrım...

Richard aygıtı kapamak üzere bilgisayarın ön tarafına geçti. Bunun yardımıyla bir şeyler yazmaya çalışır da başarılı olamazsa, heyecanlı, savunmasız ve talihsiz yeğeninin anısı kirlenecekti

sanki. Ama sonra ÇALIŞTIR düğmesine bastı. Belkemiğinin üzerinde buzdan bir el dolaştı bir an. ÇALIŞTIR sözcüğünden hiç hoşlanmazdı. Nedense ona, gaz odalarını, elektrikli sandalyeleri, hatta uçuruma yuvarlanan külüstür kamyonetleri çağrıştırıyordu.

ÇALIŞTIR.

Bilgisayar, Richard'ın mağazalarda denediklerinden çok daha yüksek bir ses çıkarıyordu. Kükrediği bile söylenebilirdi. Richard sessizce, "Bellek kutusunda neler var, Jon?" diye sordu. "Karyola yayları mı? Bir dizi oyuncak tren transformatörü mü? Konserve tenekeleri mi?" Yine aklına Jon'un gözleri, sakin ve ince yüzü geldi. Başka bir adamın oğlunu kıskanmak garip, hatta sapıkça bir şey değil miydi?

Ama Jon benim oğlum olmalıydı. Galiba Jon da anlamıştı bunu. Sonra Belinda... Roger'ın karısı. Hava kapalı olduğu zaman bile güneş gözlüğü takan Belinda. Genç kadının gözlükleri hep koskocamandı. Çünkü göz çevresindeki çürükler genellikle yayılıyordu. Richard bazen, Roger gürültülü kahkahalar atarken hareketsiz oturan ama yine de kocasını dikkatle izleyen Belinda'ya bakar, kafasından Jon'la ilgili düşüncelerine benzeyen şeyler geçerdi: *O benim karım olmalıydı.*

Bu dehşet verici bir düşünceydi. Richard'la Roger, Belinda'yı liseden beri tanıyorlardı. İkisi de kızla çıkmıştı. Richard'la ağabeyinin arasında iki yaş vardı. Belinda ise Richard'dan bir yaş büyüktü. Roger'dan da bir yaş küçük. İleride büyüyerek Jon'u dünyaya getirecek olan kızla, önce Richard arkadaş olmuştu. Ama sonra Roger karışmıştı işe. Richard'dan daha büyük ve iriyarı olan Roger. İstediğini her zaman elde eden Roger. Kendisine engel olmaya kalkışanların canını yakmaktan kaçınmayan Roger.

O zaman korktum... Korktum ve Belinda'nın benden uzaklaşmasına göz yumdum. Olay bu kadar basit miydi? Tanrım, galiba gerçekten öyleydi. Başka türlü olmasını isterdim. Ama insanın korkaklık gibi konularda kendisine yalan söylememesi gerekir. Utanç konusunda da.

Belki de düşündüklerim doğru... Yani Lina'yla Seth hiçbir işe yaramayan ağabeyime ait insanlar. Belinda'yla Jon da bana. Ama bu neyi

kanıtlar? Kim böyle garip bir dengesi olan bir gerçekle uğraşmaya kalkar? Hangi aklı başında insan? İnsan buna güler mi? Bağırır mı? Yoksa korkak bir köpek olduğu için kendini mi vurur?

Bilgisayar çalışırsa hiç şaşmayacağım. Hiç şaşmayacağım.

ÇALIŞTIR.

Richard parmaklarını hızla tuşlarda dolaştırdı. Ekrana baktığı zaman, yeşil sözcüklerin camda belirdiğini gördü.

AĞABEYİM BEŞ PARA ETMEZ BİR AYYAŞTI.

Sözcükler orada yüzüyordu. Richard küçükken kendisine verilen bir oyuncağı hatırladı. Adı "Büyülü Top"tu. Oyuncağa "Evet" ya da "Hayır" sözcükleriyle yanıtlanacak sorular soruyor ve sonra da büyülü topun bu konuda ne diyeceğini öğrenmek için onu çeviriyordunuz. Topun uydurma, ama yine de insanı etkileyecek kadar gizemli yanıtları arasında, "Bu hemen hemen kesin", "Buna pek güvenmezdim" ve "Sonra tekrar sor" gibi şeyler vardı.

Roger, kardeşinin oyuncağını kıskanmıştı. Richard'ı topu kendisine vermesi için zorbaca sıkıştırmış, sonra da onu hızla kaldırıma atıp kırmıştı. Kahkahalarla gülmüştü üstelik. Richard şimdi burada oturmuş, Jon'un türlü parçaları birleştirerek yaptığı bilgisayardan yükselen garip gürültüleri dinlerken, o gün kaldırıma nasıl yığıldığını düşünüyordu. Ağlamış, ağabeyinin böyle bir şey yapmış olduğuna inanamamıştı.

Roger, Richard'la alay da etmişti. "Sulugözlü bebek, sulugözlü bebek! Önemli bir şey değildi ki. Ucuz ve değersiz bir oyuncaktı. Şuraya bak. İçinde bir sürü küçük yazıyla sudan başka bir şey yok."

Richard olanca sesiyle avaz avaz bağırmıştı. "Seni anneme şikâyet edeceğim!" Yüzü alev alev yanıyordu. Sinüslerini öfkeli gözyaşları tıkamıştı. "Seni şikâyet edeceğim, Roger! Seni şikâyet edeceğim!"

Roger, "Beni şikâyet edersen," demişti, "ben de kolunu kırarım." Buz gibi gülümsemesinden, bunu gerçekten yapacağı anlaşılıyordu. Richard da ağabeyini şikâyet etmemişti.

AĞABEYİM BEŞ PARA ETMEZ BİR AYYAŞTI.

Bu garip cümle şimdi ekranda okunuyordu. Bellek kutusunda bilgi olup olmadığını henüz öğrenememişti Richard. Ama Wang tuşlarıyla IBM ekranını birleştiren Jon, gerçekten başarılı olmuştu. Aynı zamanda can sıkıcı bazı anıların canlanmasına da yol açmıştı. Ama suç Jon'da değildi.

Çevresine bakındı. Gözleri kendisinin seçmediği ve hoşlanmadığı o tek fotoğrafa takıldı. Lina'nın büyük bir fotoğrafıydı bu. Karısı bunu ona iki yıl önce, Noel'de armağan etmişti. "Bu fotoğrafı çalışma odana asmanı istiyorum," demişti. Richard da onun bu isteğine boyun eğmişti tabii. Lina çalışma odasına giremiyordu ama fotoğrafının yardımıyla kocasını göz hapsinde tutuyordu. *Beni unutma, Richard. Ben burdayım. Belki yanlış ata oynadım ama hâlâ burdayım. Bunu sakın unutma.*

Renkleri hiç de doğal olmayan fotoğraf, birbirleriyle dostça kaynaşan öbür resimlere hiç uymuyordu. Lina gözlerini yarı kapamıştı. Fazla kavisli üstdudağı pek de gülümsemeye benzemeyen bir ifadeyle yukarı kalkmıştı. Kadın, Richard'a bu ağzıyla, *Hâlâ burdayım,* diyordu. *Ve sakın bunu unutayım deme.*

Richard tuşlara bastı.

KARIMIN FOTOĞRAFI ÇALIŞMA ODAMIN BATI DUVARINDA ASILI.

Bu sözcüklere baktı ve onlardan hiç hoşlanmadı. Lina'nın fotoğrafından da hoşlanmadığı gibi. SİL tuşuna dokununca sözcükler kayboldu. Şimdi ekranda yanıp sönen bir ışıktan başka hiçbir şey yoktu.

Başını kaldırıp duvara baktı. Karısının fotoğrafı da yok olmuştu!

Richard uzun bir süre gözleri duvarda, öylece oturdu. Fotoğrafın asılı olduğu yere bakıyor, gözlerine inanamıyordu. Şaşkınlıktan, aygıttan yayılan bir koku kurtardı onu. Çocukluğundan hatırladığı bir kokuydu bu. Sihirli topu hatırladığı gibi. Koku oyuncak trenin transformatöründen yükseliyordu. Böyle zamanlarda aygıtı soğuması için kapatmak gerekirdi.

O da öyle yapacaktı.

Ama bir dakika sonra.

Ayağa kalkıp uyuşmuş bacaklarıyla duvara doğru yürüdü. Parmaklarını tahta kaplamaya sürdü. Fotoğrafı oraya asmıştı. Tam şu noktaya. Ama orada değildi artık. Fotoğrafın asılı olduğu çengel de öyle. Çengeli tahtaya vidalarken açtığı delik bile kaybolmuştu.

Hepsi yok olmuştu.

Dünya birden kararmaya başladı. Richard sendeleyerek geri geri gitti. Bayılacağım, diye düşündü. Ama baş dönmesi geçinceye kadar kendisini tutmayı başardı.

Az önce Lina'nın fotoğrafının asılı olduğu duvara arkasını dönüp yeğeninin çeşitli parçalardan oluşturduğu bilgisayara baktı.

Nordhoff'un sesi kafasında yankılandı. *Bu aygıt sizi şaşırtabilir. Evet, bin dokuz yüz ellilerde bir çocuk zamanda geri giden parçacıkları bulduğuna göre, dâhi yeğeniniz bilgisayar parçaları, teller, basit motorlar ve transformatörlerle kim bilir neler yapabilir? Öyle şaşırırsınız ki, çıldırmak üzere olduğunuzu sanırsınız.*

Transformatörün kokusu daha da keskinleşmişti. Ekranın iki yanındaki yarıklardan dumanlar çıktığını görüyordu. Bilgisayarın gürültüsü de artmıştı. Artık aygıtı kapatmanın zamanı gelmişti. Jon çok zeki bir çocuktu, ama bu çılgın bilgisayarın bazı kusurlarını gidermeye vakit bulamamıştı anlaşılan.

Acaba Jon bilgisayarın bunu yapacağını biliyor muydu?

Richard kendisini bir bilimkurgu hikâyesinin kahramanı gibi hissediyordu. Yeniden ekranın başına geçip yazmaya koyuldu.

KARIMIN FOTOĞRAFI DUVARDA ASILI.

Bir an bu cümleye baktı. Sonra klavyeye doğru eğildi ve ÇALIŞTIR tuşuna bastı.

Duvara bir göz attı.

Lina'nın fotoğrafı eski yerindeydi şimdi.

Richard, "Tanrım..." diye fısıldadı. "Tanrım..."

Yanağını ovuşturdu. Ekrana bir göz attı. Bomboştu yine. Sonra parmaklarını tuşlarda dolaştırdı.

ODAMIN ZEMİNİ ÇIPLAK.

EKLE düğmesine basarak bir cümle daha yazdı.

KÜÇÜK BİR BEZ KESEYE KONULMUŞ YİRMİ DOLARLIK ON İKİ ALTIN VAR.

ÇALIŞTIR düğmesine uzandı.

Gözlerini yere dikmişti. Şimdi yerde ağzı büzülmüş, beyaz pamukludan bir kese vardı. Kesenin üzerine rengi uçmuş siyah mürekkeple WELLS FARGO yazılmıştı.

Richard kendisininkine hiç benzemeyen bir sesle, "Sevgili Tanrım," dediğini duydu. "Sevgili Tanrım... Sevgili merhametli Tanrım..."

Belki de Yaradan'ın adını dakikalarca, hatta saatlerce yineleyecekti. Tam o sırada bilgisayar *bip-bip* diye bir ses çıkarmaya başladı. Ekranın üst bölümünden bir cümle gelip geçiyordu. AŞIRI YÜKLEME.

Richard telaşla bütün düğmeleri kapattı ve sanki cehennemin bütün zebanileri peşindeymiş gibi çalışma odasından fırladı.

Ama dışarı çıkmadan önce küçük keseyi kapıp pantolonunun cebine soktu.

Richard o akşam Nordhoff'a telefon etti. Dışarıda soğuk kasım rüzgârı ağaçların arasında dolaşarak ahenksiz bir şarkı mırıldanıyordu. Seth'in grubu aşağıda, Bob Seger'in bir parçasını katletmekle meşguldü. Lina ise tombala oynamak için kilise toplantısına gitmişti.

Nordhoff, "Makine çalışıyor mu?" diye sordu.

Richard, "Gerçekten çalışıyor," diyerek elini cebine soktu ve bir altın çıkardı. Epey ağırdı. Bir Rolex saatten daha ağırdı. "Bir yüzünde bir kartalın sert profili vardı. Bunun altında bir tarih yazılıydı: 1871. "Makine inanamayacağınız bir biçimde çalışıyor."

Nordhoff sakin sakin, "İnanırım," diye karşılık verdi. "Jon çok zeki bir çocuktu. Ve sizi de çok severdi Bay Hagstrom. Ama dikkatli olun. Çocuk yine de çocuktur. Zeki olsa da olmasa da bu

böyledir. Ve sevgi yanlış yönlendirilebilir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Richard yaşlı adamın ne demek istediğini hiç anlayamamıştı. Ateşi çıkmış gibi her yanı yanıyordu. O günkü gazetede altının bir onsunun 514 dolar olduğu yazılıydı. Altınları tartmıştı. Paketleri tarttığı baskülde. Altınların her biri aşağı yukarı 4,5 onsdu. Piyasa fiyatlarına göre, altınlar 27.756 dolar ediyordu. O altınları sikke halinde satarsa, bunun dört katını alabilirdi.

"Bay Nordhoff, buraya gelebilir misiniz? Şimdi, bu gece."

Nordhoff, "Hayır," dedi. "Bunu istediğimi sanmıyorum, Bay Hagstrom. Bence bu Jon'la sizin aranızda kalmalı."

"Ama..."

"Söylediklerimi unutmayın. Ve Tanrı aşkına dikkatli olun." Bir tıkırtı oldu. Nordhoff telefonu kapatmıştı.

Richard yarım saat sonra kendisini yine çalışma odasında buldu. Bilgisayara bakıyordu. AÇMA/KAPAMA düğmesine dokundu ama makine çalışmadı. Nordhoff iki kez, "Tanrı aşkına dikkatli olun," demişti. Evet, dikkatli davranması gerekiyordu. Böyle bir şeyi başarabilen bir makine, kim bilir daha neler yapabilirdi.

Richard'ın bu konuda hiçbir fikri yoktu. Belki de bu yüzden bu çılgınca olayı daha kolay kabullenebiliyordu. İngilizce öğretmeni ve önemsiz bir yazardı. Teknisyen değildi. Çocukluğundan beri makinelerin ve elektrikli aygıtların nasıl çalıştığını öğrenememişti. Gramofonların, motorların, telefonların, televizyonların, hatta tuvaletteki sifonun. Yaşamı ilkelerden çok, olayları anlamakla geçmişti. Burada da durum farklı mıydı?

Richard bilgisayarı çalıştırdı. Ekranda yine aynı cümle belirdi. DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, RICHARD AMCA! JON. Yine ÇALIŞTIR tuşuna bastı ve Jon'un mesajı kayboldu.

Richard birdenbire, *Bu aygıtın ömrü pek uzun olamaz,* diye düşündü. *Jon ölmeden önce hâlâ bunun üzerinde çalışıyordu. Bundan eminim. Richard amcasının doğum günü üç hafta sonraydı...*

Ama Jon'un yaşamı sona ermişti. İstenenleri getirebilen, istenmeyenleri ortadan kaldırabilen bu şaşırtıcı bilgisayar, birkaç dakika çalıştıktan sonra koku ve duman çıkarıyordu. Jon bilgisayarı kusursuz hale getirme fırsatını bulamamıştı.

Daha çok vakti olduğuna inanıyordu demek.

Ama bu düşünce yanlıştı. *Tamamen yanlıştı.* Richard biliyordu bunu. Jon'un ifadesiz yüzünde, sakıngan davranışlarında ve kalın camlı gözlüğünün gölgelediği gözlerinde güven yoktu hiç. Zamanın getireceği rahatlıklara inandığını belirten bir şey de... O gün, daha önce kullandığı sözcük neydi Richard'ın? *Şanssız.* Tam Jon'a uygun bir sözcüktü. Jon gerçekten şanssızdı. Çocuğun gelecekten korktuğu öylesine belliydi ki, Richard bazen ona sarılmak, *Biraz neşelen,* demek istemişti. *Bazen mutlu sonlar da olur. İyiler her zaman genç yaşta ölmezler.*

Richard sonra, Roger'ın büyülü topu kaldırıma atıp kırmasını düşündü. Topu olanca gücüyle yere vurmuştu. Plastik top parçalanmış ve oyuncağın içindeki büyülü sıvı, yani su akıp gitmişti. Şimdi bu sahneyle kaza sahnesi birbirine karışıyordu. Kamyonetin yan tarafında, HAGSTROM TOPTAN TESLİM yazılıydı. Kamyonet kır yolundaki bir uçurumdan aşağı yuvarlanıyor, burun üstü uçurumun dibine çakılıyordu. Fazla bir gürültü çıkmıyordu. Önemsiz bir ses duyuluyordu sadece. Roger gibi önemsiz. Richard hiç istemediği halde, ağabeyinin karısının parçalanarak bir kan ve kemik yığını halini almasını seyretti. Jon'un arabanın içinde yandığını, bağırdığını ve kömür olduğunu gördü.

Jon yaşama güvenmiyordu. Umudu da yoktu. Zamanının dolmak üzere olduğunu sezmiş bir hali vardı çocuğun. Ve sonunda haklı çıkmıştı.

Richard boş ekrana bakarak, "Bu ne anlama geliyor?" diye mırıldandı.

Sihirli top bu soruya nasıl bir yanıt verirdi acaba? DAHA SONRA TEKRAR SOR diye mi? Ya da, SONU KARANLIK diye mi? Belki de, GERÇEKTEN ÖYLE diyecekti top.

Bilgisayarın gürültüsü gitgide artıyordu. O gün öğleden sonra bu kadar çabuk kızmamıştı. Jon'un ekranın gerisine yerleştirdiği transformatörden yanık kokuları geliyordu.

Büyülü hayal makinesi.

Tanrıların bilgisayarı.

Bu aygıt gerçekten öyle bir şey miydi? Jon, amcasına böyle bir armağan mı vermek istemişti? Sihirli lamba ya da dilek kuyusunun uzay çağına uygun bir karşılığını.

Richard, evinin arka kapısının hızla açıldığını duydu. Sonra Seth'le grubun üyelerinin seslerini duydu. Çocukların sesleri fazla yüksek, fazla cırtlaktı. Ya içki içmişler ya da esrar çekmişlerdi.

Richard, çocuklardan birinin, "Senin ihtiyar nerde, Seth?" diye sorduğunu duydu.

Seth, "Herhalde çalışma odasında aylak aylak oturuyordur," dedi. "Her zamanki gibi... Bence o..." Rüzgâr şiddetlenerek çocuğun cümlesinin sonunu boğdu. Ama gruptakilerin kin dolu, vahşice gülüşlerini bastıramadı.

Richard başını yana eğmiş, onları dinliyordu. Birden yazmaya başladı.

"Oğlum Seth Robert Hagstrom'dur."

Parmağını SİL tuşuna doğru uzattı.

Beyninin içinde bir ses ona, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırıyordu. "Ciddi olamazsın! Kendi oğlunu öldürmek mi istiyorsun?"

Çocuklardan biri, "Herhalde odasında bir şeyler yapıyor," dedi.

Seth, "Lanet olasıca herif!" diye karşılık verdi. "Geri zekâlının teki o. Anneme sor istersen. O sana anlatır. Babam..."

"Ben oğlumu öldürmeyeceğim. Sadece onu SİLECEĞİM!"

"...hiçbir zaman doğru dürüst çalışmadı. O..."

OĞLUM, SETH HAGSTROM'DUR, cümlesi ekrandan silindi.

Aynı anda dışarıda Seth'in sesi de birdenbire kesildi.

Dışarıdan şimdi sadece soğuk kasım rüzgârının sesi geliyordu. Rüzgâr sert kış mevsiminin varlığını hissettiriyordu.

Richard bilgisayarı kapayarak dışarı çıktı. Bahçe yolu bomboştu. Grubun baş gitaristi Norm'un tehlikeli bir görünüşü olan, kocaman, külüstür bir steyşını vardı. Kırk yılda bir, bir yerde sahneye çıkacakları zaman aletleri bununla taşırlardı. Ama kamyonet bahçe yolunda değildi artık. Belki şimdi dünyanın başka bir yerindeydi. Bir karayolundan ilerliyor ya da yağlı hamburgerler satılan bir büfenin önündeki park yerinde bekliyordu. Norm da şimdi dünyanın bir yerindeydi. Gözleri insanı korkutacak kadar boş boş bakan, sol kulağından bir çengelli iğne sallanan bas gitarcı Davey ve ön dişleri olmayan davulcu da öyle. Şimdi onlar dünyanın başka bir köşesindeydi. Burada değillerdi. Çünkü Seth gitmişti. Hiçbir zaman burada olmamıştı zaten.

Seth SİLİNMİŞTİ.

Richard mırıldandı. "Benim oğlum yok." Kötü romanlarda bu melodram kokan bayat sözleri kaç kez okumuştu. Yüz mü, iki yüz mü? Bu sözler Richard'a hep yapay gelmişti. Ama şimdi gerçekti. Artık gerçekti. Evet.

Rüzgâr şiddetlendi. Richard aniden midesine giren korkunç kramp yüzünden iki büklüm oldu. Zorlukla soluk alıyor, gaz çıkarıyordu. Kramp geçince evine girdi.

Richard'in ilk fark ettiği şey, Seth'in pis tenis ayakkabılarının artık ön koridoru kirletmedikleri oldu. Seth'in dört çift tenis ayakkabısı vardı ama hiçbirini atmaya yanaşmıyordu.

Richard merdivene giderek başparmağını tırabzanın belirli bir noktasına sürdü. Seth on yaşındayken tırabzana adının başharflerini oymuştu. Hem de derin derin. Oysa böyle bir şey yapmaması gerektiğini bilecek yaştaydı. Ama Lina, Richard'ın oğlunu cezalandırmasına izin vermemişti. Richard tırabzanı düzeltebilmek için hemen hemen bütün yaz uğraşmıştı. Tırabzanı zımparalamış, oyukları doldurmuş, cila sürmüştü. Ama o başharflerin izleri yine de kalmıştı.

Ama şimdi tırabzanda iz falan yoktu.

Richard yukarıya çıkıp Seth'in odasına girdi. İçerisi derli toplu ve temizdi. Bu odada kimse yaşamamıştı sanki. Kapının tokmağına MİSAFİR YATAK ODASI yazılı bir levha asabilirlerdi.

Alt kata indi. Ve uzun süre oturma odasında kaldı. O karmakarışık teller, amplifikatörler, mikrofonlar da ortadan yok olmuştu. Seth'in her zaman "onaracağını" söylediği teybin parçaları da. (Seth, Jon kadar usta değildi. Ayrıca kendisini uzun süre bir işe de veremezdi.) Şimdi odada Lina'nın pek de hoş olmayan kişiliğinin izleri vardı. Ağır, çok parlak renkli eşyalar, atardamardan akan kan kadar göz alıcı bir halı. Ve iç bayıltıcı duvar halıları. Bunlardan birinde Son Akşam Yemeği vardı. İsa burada Wayne Newton'a benziyordu. İkincisinde ise bir Alaska manzarası görülüyordu. Batan güneşin önünde duran bir geyik. Bu odada bir zamanlar Seth Hagstrom adında bir çocuğun oturduğunu gösterecek en ufak bir iz bile kalmamıştı. Burası da evin öbür odalarından farksızdı.

Richard merdivenin yakınında durmuş çevresine bakınırken, bahçe yoluna bir arabanın girdiğini duydu. *Lina,* diye düşündü ve birden suçluluk duygusuna kapıldı. *Lina tombaladan döndü. Seth'in burda olmadığını anlayınca ne diyecek?*

Richard, Lina'nın bağırdığını duyar gibi oldu. *Katil! Oğlumu öldürdün!*

Ama o, Seth'i öldürmemişti ki.

Richard, "Ben onu SİLDİM," diye mırıldanarak karısını karşılamak üzere yukarıya, mutfağa çıktı.

Lina daha şişmandı şimdi.

Richard tombala partisine seksen sekiz, doksan kilolarında bir kadın yollamıştı. Ama şimdi karşısındaki kadın yüz elli kilo vardı. Belki de daha fazla. Yeşil zeytin rengindeki polyester pantolonun içinde, bir file yakışacak kalçaları ve bacakları deniz gibi dalgalanıyordu. Üç saat önce cildi sadece solgunken, şimdi hastalarınki gibi kara sarı bir renk almıştı. Richard doktor değildi

ama karısının cildine bakarken, *Karaciğerinde ciddi bir sorun var,* diye düşündü. *Ya da yakında kalp krizi geçirecek.* Kadın şiş kapaklı gözleriyle Richard'ı dikkatle, küçümsercesine süzüyordu.

Etli avuçlarında dev gibi donmuş bir hindi vardı. Hindi selefon kâğıdın içinde sağa sola dönüyordu. Canına kıymak amacıyla kendini torbaya sokmuş biri gibi.

Lina, "Neye bakıyorsun Richard?" diye sordu.

Richard kendi kendine, *Sana bakıyorum, Lina,* dedi. *Çocuğumuz olmadığı bir dünyada, sen bu hale girmişsin. Çünkü seveceğin kimse yok. Tabii seninki zehirli bir sevgiydi, o da başka. Her şeyin geldiği ama hiçbir şeyin gitmediği bir dünyada bak ne hale gelmişsin? Sana, Lina. Sana bakıyorum. Sana.*

Richard sonunda, "Elindekine bakıyordum Lina," demeyi başardı. "Şimdiye kadar gördüğüm hindilerin en irisi."

"Orda durup şaşkın şaşkın bakmasana, ahmak! Bana yardım et!"

Richard hindiyi alarak tezgâha koydu. Hindiden kasvetli bir soğukluk yayılıyordu. Richard onu tezgâha bırakırken, sanki tahtaymış gibi bir ses çıkmıştı.

Lina sabırsızca, "Orası olmaz!" diye bağırarak kileri işaret etti. "O buzdolabına sığmaz. Kilerdeki soğutucuya koyalım."

Richard mırıldandı. "Özür dilerim." Daha önce soğutucuları yoktu. Seth'in yaşadığı dünyada hiçbir zaman olmamıştı.

Hindiyi kilere götürdü. Buradaki soğuk beyaz floresan tüplerinin aydınlattığı uzun soğutucu, soğuk beyaz bir tabuta benziyordu. Hindiyi öbürlerinin yanına koydu. Sonra yeniden mutfağa döndü. Lina dolaptan çikolata dolu kavanozu indirmişti. İçleri yerfıstığı yağıyla dolu çikolataları arka arkaya ağzına atıyordu.

Kadın, "Bu tombala partisi Şükran Günü için düzenlendi," diye açıkladı. "Gelecek hafta değil de, bugün yaptık. Çünkü Peder Phillip gelecek hafta hastaneye yatacak. Safrakesesini alacaklar. Hindiyi ben kazandım." Gülümsedi. Kahverengi çikolata ve fıstık yağı karışımı, dişlerinden damlıyordu.

Richard, "Lina," dedi. "Hiç çocuğumuz olmadığı için üzüldün mü?"

Kadın adama sanki onun çıldırdığını sanıyormuş gibi baktı. "Maymun suratlı bir bebeği ne yapacaktım?" Yarıya kadar boşalmış olan kavanozu dolaba koydu. "Ben gidip yatacağım. Sen de geliyor musun? Yoksa gidip daktilonun başında bir süre daha aylak aylak oturacak mısın?"

"Biraz daha çalışmayı deneyeceğim..." Richard'ın sesi şaşılacak kadar sakindi. "Gecikmem."

"O nesne çalışıyor mu?"

"Ne..." Richard sonra durumu anladı ve yine kendisini suçlu hissetti. Lina da bilgisayarı biliyordu. Tabii biliyordu. Seth'in SİLİNMESİ Roger'ı da, karısıyla çocuğunu da etkilememişti. Onların yaşadıkları boyutu yani. "Hayır... Hiç çalışmıyor."

Lina memnun memnun başını salladı. "Şu yeğeninin aklı bir karış havadaydı. Tıpkı senin gibi, Richard. Ürkek bir tavşana benzemeseydin, on beş yıl önce onun anasıyla yatmış olduğundan kuşkulanırdım." Şaşılacak kadar gürültülü ve bayağı bir kahkaha attı. Bu, yaşlanmaya başlayan alaycı ve aşağılık bir kadının gülüşüydü. Richard az kalsın karısına saldıracaktı. Ama sonra dudaklarının bir gülümsemeyle aralandığını hissetti. Yeni boyutta Seth'in yerini alan derin dondurucu kadar soğuk ve anlamsız bir gülümsemeydi bu.

Richard, "Fazla gecikmem," dedi. "Bir-iki şeyi not etmek istiyorum."

Lina kayıtsızca, "Neden Nobel Ödülü'nü kazanacak kısa bir hikâye yazmıyorsun?" diye sordu. "Ya da öyle bir şey?" Devanası kadın yalpalayarak merdivene giderken holün tahtaları gıcırdayıp homurdandı. "Aldığım numaralı gözlüğün parasını hâlâ vermedim. Videonun taksidini de geciktirdik. Kahretsin! Neden biraz para kazanmıyorsun?"

Richard, "Şey," dedi. "Bilmiyorum, Lina. Ama bu gece parlak fikirlerim var. Gerçekten."

Kadın dönüp ona baktı. Yine alaylı bir şey söyleyecekti. "Parlak fikirlerin bizi hiçbir zaman zengin etmedi, ama yine seni bırakmadım," gibi bir şey. Sonra bundan vazgeçti. Belki de Richard'ın gülüşü onu engellemişti. Lina merdivenden çıktı. Richard orada durmuş, karısının gök gürültüsünü andıran ayak seslerini dinliyordu. Alnında ter taneciklerinin belirdiğinin farkındaydı. Hem midesi bulanıyordu hem de çok sevinçliydi.

Sonra dönüp çalışma odasına gitti.

Bilgisayarı açtığında, bu kez aygıt ne mırıltıya benzer bir ses çıkardı ne de gök gürlemesine. Alçalıp tizleşen, ulumaya benzer bir ses vardı yalnızca. Ekranın hemen gerisindeki oyuncak tren transformatörü hemen kokmaya başladı. ÇALIŞTIR düğmesine bastı. DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, RICHARD AMCA! cümlesi silindi ve makineden dumanlar çıktı.

Fazla vaktim yok, diye düşündü. *Hayır... Bu doğru değil. Hiç vaktim yok. Jon bunu biliyordu. Şimdi ben de biliyorum.*

Richard'ın iki seçeneği vardı yalnızca. Ya EKLE düğmesine basarak Seth'i geri getirecek ya da başladığı işi bitirecekti. Richard, Seth'i kolaylıkla geri getirebileceğinden emindi. Altın paraları yaratmak kadar kolay olacaktı bu.

Koku gitgide artıyor, keskinleşiyordu. Birkaç dakika sonra ekranda, AŞIRI YÜKLEME sözcükleri belirecekti. Sadece birkaç dakikası vardı.

Richard parmaklarını tuşlarda dolaştırdı ve yazdı:

KARIM ADELINA MABEL WARREN HAGSTROM'DUR.

Sonra SİL tuşuna bastı.

Yine tuşlara vurarak bu kez şu cümleyi yazdı:

BEN YALNIZ YAŞAYAN BİR ADAMIM.

Şimdi iki sözcük ekranın sağ üst köşesinde belirip kaybolmaya başlamıştı. AŞIRI YÜKLEME. AŞIRI YÜKLEME. AŞIRI YÜKLEME.

Lütfen... Lütfen bitirmeme izin ver. Lütfen. Lütfen...

Makineden çıkan duman artık iyice yoğunlaşmış ve kurşunileşmişti. Richard hâlâ uluyan bilgisayara baktı. Deliklerinden de dumanlar çıkıyordu... Ve dipte, dumanların arasında somurtkan, kırmızı bir kıvılcım vardı.

Büyülü Top; sağlıklı mı, zengin mi, yoksa akıllı mı olacağım? Yoksa yalnız yaşayacak ve üzüntümden kendimi mi öldüreceğim? Zamanım var mı?

ŞİMDİ SONUCU GÖREMİYORUM. DAHA SONRA TEKRAR DENE.

Ama Richard için "daha sonra" diye bir şey yoktu.

Böylece EKLE tuşuna dokundu ve ekran karardı. Ama o AŞIRI YÜKLEME sözcükleri hâlâ göz kırpıyordu.

Richard tuşlara basarak, TABİİ KARIM BELINDA VE OĞLUM JONATHAN DA YANIMDALAR, diye yazdı.

"Lütfen... Lütfen..."

ÇALIŞTIR düğmesine bastı.

Ekranda hiçbir şey belirmedi. Genç adama yüzyıllar kadar uzun gelen bir süre bomboş kaldı. Sadece yine AŞIRI YÜKLEME sözcükleri görünüyordu. Artık öyle hızlı göz kırpıyorlardı ki, bu iki sözcük sanki ekrandan hiç silinmiyormuş gibi geliyordu insana. Aygıtın içinde bir şey patlayarak cızırdadı. Richard inledi.

Sonra ekranda yeşil harfler belirdi. Sanki simsiyah bir denizde yüzüyordu bunlar.

BEN YALNIZ YAŞAYAN BİR ADAMIM. TABİİ KARIM BELINDA VE OĞLUM JONATHAN DA YANIMDALAR.

ÇALIŞTIR düğmesine iki kez dokundu.

Şimdi, diye düşündü. "Şimdi, BİLGİSAYARIN BÜTÜN KUSURLARI BAY NORDHOFF ONU BURAYA GETİRMEDEN ÖNCE GİDERİLMİŞTİ, *diye yazacağım. Ya da,* KAFAMDA EN AŞAĞI YİRMİ BEŞ ÇOKSATAN KİTABA YETECEK KADAR FİKİR VAR. *Ya da,* AİLEMLE BİRLİKTE SONSUZA KADAR MUTLU BİR YAŞAM SÜRECEĞİM. YA DA...

Ama Richard hiçbir şey yazmadı. Ellerini aptal aptal tuşlarda dolaştırdı. Kafasının karmakarışık olduğunun farkındaydı.

Otomobil icat edileli beri Manhattan'da görülen en büyük trafik keşmekeşinden farksızdı bu.

Birdenbire ekranda arka arkaya aynı sözcükler belirdi.

FAZLAYÜKLEMEFAZLAYÜKLEMEFAZLAYÜKLEME-FAZLAYÜKLEME.

Yine bir patlama oldu. Aygıttan alevler fışkırdı. Sonra bunlar kayboldu. Richard koltuğunda arkasına yaslandı. Ekranın patlayacağından korktuğu için, yüzünü elleriyle korumaya çalışıyordu.

"Baba?"

Richard koltuğunda döndü. Yüreği öyle çarpıyordu ki, sanki göğsünü delip dışarı fırlayacaktı.

Kapıda Jon duruyordu. Jon Hagstrom. Yüzü eskisi gibiydi, ama yine de bir fark vardı. Belli belirsiz, ama yine de fark edilecek bir başkalık. Richard, belki de bu iki kardeş arasındaki farka bağlı bir şey, diye düşündü. İkimizin babalığı arasındaki farka. Ya da çocuğun gözlerindeki o ihtiyatlı, dikkatli ifadenin kaybolmuş olması böyle düşünmeme neden oldu. Richard, Jon'un gözlüğünün ince madeni bir çerçevesi olduğunu gördü. Roger'ın çocuğa on beş dolar daha ucuz olduğu için aldığı o çirkin, bağa çerçeveli gözlük kaybolmuştu.

Belki neden daha da basitti. Jon'da şanssız, ümitsiz bir çocuk hali yoktu artık.

Richard boğuk boğuk, "Jon?" dedi. Kendi kendine bundan daha fazlasını gerçekten isteyip istemediğini soruyordu. Gerçekten istemiş miydi? Bu Richard'a gülünç geliyordu ama, *Belki de istedim,* diye düşündü. *İnsanlar böyle işte.* Sonra ekledi. "Jon, sensin değil mi?"

"Başka kim olacaktı?" Jon başıyla bilgisayarı işaret etti. "Bilgisayar cennetine uçtuğun sırada yaralanmadın ya?"

Richard güldü. "Hayır hayır. Bir şeyim yok."

Jon başını salladı. "Çalışmadığı için üzgünüm. Bilmem neden o işe yaramaz parçaları kullandım... Bunu gerçekten bilmiyorum." Tekrar kafasını sallayarak ekledi. "Sanki zorunluymuşum gibi. Çocukça bir şey bu."

Richard, oğlunun yanına giderek kolunu omzuna attı. "Eh, belki bir dahaki sefere daha başarılı olursun."

"Belki. Ya da başka bir şeyi denerim."

"O da olur."

"Annem kakaonun hazır olduğunu söyledi. Tabii istiyorsan."

Richard, "İstiyorum," dedi.

Baba oğul çalışma odasından çıkıp mutfağa gittiler. Bu eve hiçbir zaman tombalada kazanılmış donmuş bir hindi girmemişti. "Şu anda bir fincan kakao çok hoşuma gidecek."

Jon, "Yarın o nesnenin içindeki işe yarayacak birkaç şeyi alırım," dedi. "Gerisini çöpe atarım."

Richard, "Onu yaşamımızdan sil," diyerek karşılık verdi. Birlikte gülerek sıcak kakao kokan eve girdiler.

El Sıkışmak İstemeyen Adam

Stevens içkilerimizi verdi. O soğuk kış gecesi saat sekizi biraz geçe, ellerimizde kadehlerimizle kütüphaneye çekildik. Bir süre kimse bir şey söylemedi. Sadece şöminedeki kütüklerin çıtırtısı ve bilardo toplarının hafif şıkırtısı duyuluyordu. Dışarıda rüzgâr uluyordu. Ama Doğu 35. Cadde'deki 249B numaralı evin içi sıcaktı.

O gece David Adley'in sağımda oturduğunu anımsıyorum. Bize vaktiyle, olağandışı koşullarda doğum yapan bir kadınla ilgili korkunç bir hikâye anlatmış olan Emlyn McCarron solumdaydı. Johanssen ise onun yanındaydı, *Wall Street Journal*'ını katlayıp kucağına koymuştu.

Stevens elinde küçük beyaz bir paketle içeri girdi. Ve hiç duraklamadan bunu George Gregson'a verdi. Stevens İngilizceyi hafif bir Brooklyn aksanıyla konuştuğu halde (ya da belki bundan ötürü) kusursuz bir garsondu. Ama bence Stevens'ın en büyük özelliği, kimse paketi istemeyecek olursa, onu kime vermesi gerektiğini bilmesiydi.

George paketi hiç itiraz etmeden aldı. Yüksek koltuğunda bir an hiç kımıldamadan oturdu. Gözlerini, iri bir öküzü kızartacak kadar büyük olan şömineye dikmişti. Kemere oyulmuş cümleye bir göz attığını gördüm. ÖNEMLİ OLAN HİKÂYECİ DEĞİL, HİKÂYEDİR.

George yaşlılıktan titreyen elleriyle paketi yırtarak açtı. Ve içindekileri ateşe attı. Alevler bir an gökkuşağına dönmüştü. Birilerinin hafifçe güldüklerini duydum. Döndüm. Stevens'ın hole açılan kapının yanında, gölgelerin arasında durduğunu fark ettim. Ellerini arkasında kavuşturmuştu. Yüzü çok ifadesizdi.

George'un hışırtılı, sert sesini duyduğumuzda hepimiz biraz irkildik sanırım. Ben irkildiğimi hatırlıyorum. George Gregson sessizliği bozmuştu.

"Vaktiyle bu odada bir erkeğin öldürüldüğünü gördüm. Ama hiçbir jüri katili mahkûm edemezdi. Ne var ki olayın sonunda o kendi kendisini mahkûm etti. Ve kendi cellatlığını yaptı!"

George piposunu yakarken bir sessizlik oldu yine. Mavi dumanlar kırışık yüzünün çevresinde uçuştu. Kibrit çöpünü, eklemleri ona çok acı veren bir insanın ağır hareketleriyle sallayarak söndürdü. Kibriti şömineye attı. Kibrit paketteki şeylerin küllerinin üzerine düştü. George alevlerin kibriti kömür haline getirmesini seyretti. Kalın, kırçıl kaşlarının gölgelediği zeki bakışlı gözlerinde sıkıntılı bir ifade vardı. Burnu iri ve gagamsıydı. Dudakları ince ve sert ifadeli. Sırtı kamburlaşmıştı. Omuzları neredeyse başının arkasına dokunacaktı.

Peter Andrews, "Bize eziyet etme George," diye homurdandı. "Haydi, anlat."

"Korkma, anlatacağım. Biraz sabırlı ol." Ve hepimiz George'un piposu istediği gibi yanıncaya kadar beklemek zorunda kaldık. Funda kökünden yapılmış büyük piponun dibinde korlar belirince, George hafifçe titreyen iri ellerini bir dizinin üzerinde kavuşturdu.

"Pekâlâ. Ben şimdi seksen beş yaşındayım. Bu anlatacaklarım ben yirmi yaşlarındayken oldu. Her neyse... 1919 yılında... Büyük Savaş'tan yeni dönmüştüm. Nişanlım beş ay önce İspanyol gribinden ölmüştü. O sırada henüz on dokuz yaşındaydı. Galiba çok fazla içtim ve kumar oynadım. Nişanlım beni iki yıl beklemiş, hiç sektirmeden her hafta bana mektup yazmıştı. Belki kendimi neden kapıp koyuverdiğimi anlarsınız. Dini inançlarım yoktu.

Siperdeyken Hıristiyan dininin kuram ve ilkelerini çok gülünç buluyordum. Bana destek olacak ailem yoktu. Ama dostlarımın beni bu sıkıntılı günlerde hiç yalnız bırakmadıklarını söyleyebilirim. Tam elli üç arkadaşım vardı, çoğu kişinin bu kadar arkadaşı yoktu. Elli iki iskambil kâğıdı ve bir şişe viski! Şimdi Brennan Sokağı'nda oturduğum o kata yerleştim. Tabii o sırada kiralar çok düşüktü. Raflarda da öyle sürüyle şişeler, haplar ve kocakarı ilaçları yoktu. Ama zamanımın çoğunu burada, 249B'de geçiriyordum. Çünkü burada her zaman poker oynanırdı."

David Adley, onun sözünü kesti. Gülümsüyordu ama şaka yaptığını sanmıyorum. "Stevens da o sırada burda mıydı George?"

George dönerek uşağa baktı. "O sırada burda sen mi vardın Stevens, yoksa baban mı?"

Stevens hafifçe gülümsedi. "1919 yılından söz ettiniz. Aradan altmış beş yıldan daha uzun bir süre geçmiş. Herhalde o sırada burda büyükbabam çalışıyordu efendim."

Adley düşünceli düşünceli mırıldandı. "Sizin bu iş babadan oğula geçiyor anlaşılan."

Stevens yavaşça, "Evet, efendim," diye karşılık verdi.

George, "Şimdi düşünüyorum da," dedi, "sen... şeye çok benziyorsun Stevens... 'Büyükbabam' mı dedin?"

"Evet, efendim, öyle söyledim."

"İkinizi yan yana getirselerdi, kimin kim olduğunu anlayamazdım... Ama bunun hikâyemizle bir ilgisi yok. Öyle değil mi?"

"Evet, efendim."

"Henry Brower'ı ilk ve son kez gördüğümde oyun odasındaydım. Oraya şu küçük kapıdan girilirdi. Oturmuş pasyans açıyordum. Dört kişiydik ve hemen oturup poker oynamaya da hazırdık. Ama geceye heyecan katacak bir beşinci arıyorduk. Jason Davidson bana, çoğu geceler bizimle poker oynayan George Oxley'nin bacağını kırdığını, şimdi bacağı bir makaraya bağlı, alçılar içinde öyle yattığını haber verdiği zaman, galiba bu gece poker oynayamayacağız, diye düşündüm. Kafamdakileri unut-

mak için pasyans açmaktan ve beynim duruncaya kadar içmekten başka çare olmadığını düşünüyordum. Tam o sırada odanın karşı tarafında oturan bir adam, sakin ve tatlı bir sesle, 'Pokerden mi söz ediyordunuz?' dedi. 'Eğer öyleyse ben de biraz oynamak isterim. Tabii sizce bir sakıncası yoksa.'

"O ana kadar *New York World* gazetesinin arkasına saklanmıştı. Bu yüzden onu ilk kez görüyordum. İhtiyar yüzlü genç bir adamdı. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Nişanlım Rosalie'nin ölümünden beri benim yüzümde de böyle bir ifade belirmeye başlamıştı. Ama hafifçe. Bu genç adam ancak yirmi sekizindeydi. Bunu saçlarından ve ellerinden anlıyordum. Ama yüzünde deneyimli bir insanın ifadesi vardı. Simsiyah gözlerinde kederden başka şeyler de saklıydı. Sanki peşini bırakmayan bir şeyin etkisindeydi bu genç adam. Oldukça yakışıklıydı. Kısa, kırpık bir bıyığı, koyu sarı saçları vardı. Sırtına güzel bir kahverengi takım giymiş, gömleğinin yaka düğmesini açmıştı. 'Adım Henry Brower,' dedi.

"Davidson onun elini sıkmak için adeta koştu... Onu gören, Brower'ın kucağına bıraktığı ellerinden birini kapıp kaçacak sanırdı. Ama aynı anda çok garip bir şey oldu. Brower gazetesini düşürdü ve ellerini havaya kaldırarak Davidson'dan kaçırdı. Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirmişti.

"Davidson şaşkın şaşkın durakladı. Öfkelenmekten çok şaşırmıştı. O sırada o da henüz yirmi iki yaşındaydı... Tanrım, o günlerde hepimiz ne kadar gençtik! Davidson epey de züppeydi.

"Brower ciddi ciddi, '*Özür dilerim,*' dedi. 'Ama ben hiçbir zaman el sıkışmam.'

"Davidson gözlerini kırpıştırdı. 'Hiçbir zaman mı? Ne garip. Ama neden?' Eh, size onun züppenin biri olduğunu söyledim. Ama Brower bu sözlere bir gülümsemeyle karşılık verdi. Dostça ama endişeli bir gülümsemeyle.

"'Bombay'dan yeni geldim,' diye açıkladı. 'Orası salgın hastalıklarla dolu garip, kalabalık, pis bir yer. Kentin duvarlarında

binlerce akbaba kurula kurula dolaşıyor, gagalarıyla tüylerini düzeltiyordu. Bir ticaret işi nedeniyle Bombay'da iki yıl kaldım. Ve o arada bizim Batılılara özgü el sıkışma âdetinden de korkmaya başladım. Biliyorum, budalaca ve terbiyesizce bir şey. Ama kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, kimsenin elini sıkamıyorum. Eğer bana kızmaz ve bunun üzerinde durmazsanız...'

"Davidson gülümsedi. 'Bir koşulla.'

"'Nedir o koşul?'

"'Sandalyenizi masaya yaklaştırın ve George'un viskisinden bir bardak için. Ben de gidip Baker, French ve Jack Wilden'ı çağırırım.'

"Brower ona gülümseyerek başını salladı. Gazetesini bir yana bıraktı. Davidson eliyle küstahça bir işaret yaparak ötekileri çağırmak için odadan fırladı. Brower'la ben de sandalyelerimizi yeşil çuha örtülü masaya çektik. Ona içki ısmarlamak istediğimde razı olmadı. 'Teşekkür ederim,' diyerek kendisi için bir şişe istedi. Bunun da Brower'ın o garip korkusuyla bir ilgisi olduğunu düşündüm ve bir şey söylemedim. Bazı insanların hastalık ve mikrop korkusu yüzünden neler yaptıklarını görmüştüm... Siz de bilirsiniz..."

Hepimiz, evet der gibi başımızı salladık.

"Brower bana düşünceli bir ifadeyle, 'Burda olmak çok güzel,' dedi. 'Bombay'dan döndüğümden beri kimseyle dostluk kurmadım. Bir insanın yapayalnız kalması hiç doğru değil. Bence kendi kendisine yeten bir kişi bile, insanlardan uzak kaldığında, bunun işkencelerin en korkuncu olduğunu düşünür!' Bunu garip bir sesle, sözcüklere basa basa söylemişti. Başımı salladım. Siperlerdeyken ben de böyle yalnızlık çekmiştim. Özellikle geceleri. Rosalie'nin öldüğünü öğrendikten sonra bu yalnızlık duygusu daha da artmıştı. Bu yüzden Brower'ın eksantrikliğine karşın, ona ısınmaya başladığımı hissettim.

"'Bombay ilginç bir yer olmalı,' dedim.

"'İlginç ve... korkunç. Orada Batılı kafasının almayacağı şeyler var. Bombaylılar otomobillere garip bir tepki gösteriyorlar.

Çocuklar arabaların yanlarından geçerken korkuyla büzülüyor, sonra da arabaların peşine takılıyorlar. Uçaklardan ödleri patlıyor, onları anlayamıyorlar. Oysa biz Amerikalılar bu araçlara kayıtsızca, hatta hoşnutlukla bakarız. Bir sokağın köşesinde duran bir dilencinin, bir paket çelik dikiş iğnesini yuttuğunu ve onları parmaklarının ucundaki cılk yaralardan teker teker çekip çıkarttığını gördüğümde, ben de Hintlilerin arabalara gösterdiği tepkiyi gösterdim. Ama o bölgenin yerlileri böyle gösterileri hiç önemsemiyorlardı.'

"Brower bir an durdu, sonra da ciddi ciddi ekledi. 'Belki de bu iki kültür hiçbir zaman birbirine karışmaması gerekirdi. Her ikisi de harikalarını kendilerine saklamalıydı. Siz ya da benim gibi bir Amerikalı bir paket iğneyi yutsaydı, korkunç bir biçimde ağır ağır can verirdi. Otomobillere gelince...' Sesi hafifledi. Yüzünde acı ve dalgın bir ifade belirdi.

"Tam konuşacağım sırada, Stevens'ın büyükbabası elinde bir şişe viskiyle geldi. Onu Davidson ve ötekiler izlediler.

"Davidson, Brower'ı arkadaşlarla tanıştırmadan önce, 'Onlara o küçük özelliğinizi anlattım Henry,' diye açıkladı. 'Onun için hiç endişelenmeyin. Bu Darrel Baker... Şu sakallı, korkunç görünüşlü genç ise Andrew French. Ve Jack Wilden. George Gregson'la tanıştınız zaten.'

"Brower gülümsedi ve el sıkmayarak herkesi başıyla selamladı. Poker fişleri ve üç yeni iskambil destesi getirildi. Parayla fişler alındı. Ve oyun başladı.

"Oyunumuz altı saatten fazla sürdü. Ben galiba iki yüz dolar kazandım. İyi bir oyuncu olmayan Darrel Baker, sekiz yüz dolar verdi. Tabii bu kayıp onu sarsacak değildi. New England'daki en büyük üç ayakkabı fabrikası babasınındı. Geri kalanlar Baker'ın kayıplarını benimle eşit olarak paylaşmışlardı. Davidson birkaç dolar almıştı. Brower da birkaç dolar vermişti. Brower'ın büyük bir kaybı olmaması, aslında şaşılacak bir şeydi. Çünkü oyun boyunca eline hemen hemen hep çok kötü kâğıtlar gelmişti. Ama hem geleneksel beş kartlı hem de yedi kartlı yeni pokerde ustay-

dı. O akşam birkaç kez, Brower'ın sakin sakin blöf yaparak kazandığını düşündüm. Doğrusu ben böyle bir şeye kolay kolay kalkışamazdım.

"Bir şey daha dikkatimi çekti. Brower bir şişe viski içti. Gelgelelim ne dili dolaştı, ne oyunu bozuldu, ne de el sıkışmakla ilgili o küçük saplantısından vazgeçti. French sol eli vermeye hazırlanırken, Brower da şişedeki viskiyi bitirdi. Brower bir eli kazandığı zaman, biri para bozdurmak istiyorsa ya da birkaç fiş sürecekse pota dokunmuyor, onların işlerinin bitmesini bekliyordu. Bir ara Davidson bardağını onun dirseğinin çok yakınına koyunca, Brower fena halde irkildi. O arada kendi viskisini de döktü. Baker şaşırdı ama Davidson bir şey söylemedi.

"Jack Wilden birkaç dakika önce ertesi sabah Albany'ye gitmek zorunda olduğunu, bir el daha oynadıktan sonra kalkacağını söylemişti. Böylece kâğıt verme sırası da French'e geldi. French yedi kartla oynamamızı önerirdi.

"O son eli çok iyi anımsıyorum. Kendi adımı anımsadığım kadar. Oysa dün ne yemek yediğimi sorsanız pek bilemem. Ya da kimle yediğimi... Yaşlılık... Ama siz de orada olsaydınız, oyunu benim gibi anımsardınız.

"Bana üç kupa geldi. İkisi kapalı, biri açık. Wilden'la French'in ellerini unutmuştum. Ama genç Davidson'da kupa ası vardı. Brower'da da maça onlusu. Davidson iki dolar sürdü. Sınırımız beş dolardı. Yine kâğıt dağıtıldı. Bana yine bir kupa geldi. Ve böylece dört etti. Brower'a da maça valesi geldi. Davidson'a gelen üçlü, elini düzeltememişti sanırım. Ama o yine üç dolar sürdü. Neşeyle, 'Ah, son el bu,' dedi. 'Paraları sökülün çocuklar. Yarın gece benimle gezmek isteyen bir küçük hanımla çıkacağım.'

"Eğer bir falcı bana bu sözleri, en olmayacak anlarda sık sık anımsayacağını söyleseydi, ona inanmazdım.

"French üçüncü kâğıtlarımızı da dağıttı. Bana floş çıkarmamı sağlayacak kâğıt gelmedi. Ama en fazla zararda olan Baker'da dö per vardı sanırım. Galiba iki papaz. Brower'a gelen karo ikilisi de işe yaramadı. Baker dö pere dayanarak beş dolar sürdü. Davidson

onu hemen gördü. Kimse oyundan çıkmamıştı. Ve son kâğıtlar da dağıtıldı. Bana gelen karo papazıyla floşum tamamlanmış oldu. Baker'a dö perine uyacak bir kâğıt gelmişti. Davidson'ın gözleri ışıl ışıldı. Çünkü ona da bir as daha verilmişti. Brower'a ise karo damı. Doğrusu onun oyundan neden çıkmadığını anlamıyordum. Kâğıtları o gece daha önce verilenler kadar kötüydü.

"Fazla para sürülmeye başlandı. Baker, 'Beş dolar,' dedi. Davidson bunu beş dolar daha artırdı. Brower da onlara katıldı. Jack Wilden, 'Benim dö perin işe yarayacağını sanmıyorum,' diye mırıldanarak kâğıtlarını masaya attı. Ben beş dolar daha artırdım. Baker da öyle.

"Paranın ne kadar artırıldığını bir bir sayarak sizi sıkmak istemiyorum. Sadece şunu söyleyeceğim. Her oyuncunun parayı sadece üç kez artırmaya hakkı vardı. Baker, Davidson ve ben üçer kez beş dolar artırdık. Brower ise her seferinde bunları gördü. Ama parasını sürmeden önce herkesin ellerini çekmesini de bekledi. Şimdi ortada epey para vardı. İki yüzden biraz fazla. French son kartlarımızı da dağıttı. Ama bu kez kapalı olarak.

"Hepimiz kartlarımıza bakarken bir sessizlik oldu. Ama bu son kartın benim için önemi yoktu. Bana gelecek olan gelmişti. Ve gördüğüm kadarıyla da masadaki en büyük el benimkiydi. Baker beş dolar sürdü. Davidson onu gördü. Brower'ın ne yapacağını görmek için bekledik. Yüzü alkolden biraz kızarmıştı. Kravatını çıkarmış, gömleğinin ikinci düğmesini de açmıştı. Ama yine çok sakindi. "Kabul ediyorum ve beş dolar daha artırıyorum,' dedi.

"Gözlerimi kırpıştırdım. Onun kaçacağını sanmıştım. Ama elimdeki kâğıtlar bana kazanmak için oynamam gerektiğini söylüyordu. Ben de beş dolar yükselttim. Son elde oyuncuların para sürmesi kısıtlanmıyordu. Böylece ortadaki para iyice arttı. Potu yükseltmekten önce ben vazgeçtim. Artık sadece ötekilere uyuyordum. Çünkü bana masadaki oyuncuların birinde ful varmış gibi geliyordu. Benden sonra Baker da parayı artırmaktan kaçındı; Davidson'ın dö per asına ihtiyatla bakarak gözlerini kırpıştırıyordu. Brower'ın karmakarışık elinin onu şaşırttığı da belliydi.

Baker çok iyi bir poker oyuncusu değildi ama bir şeyler olduğunu seziyordu.

"Davidson ve Brower aralarında parayı en aşağı on kez yükselttiler. Belki de daha fazla. Baker'la ben de onlara uymak zorunda kaldık. Fazla para yatırdığımız için kaçmak istemiyorduk. Dördümüzün fişi de bitmişti. Şimdi çeklerin üzerinde yığınla yeşil dolar vardı.

"Davidson, Brower tekrar para sürdüğü zaman, 'Pekâlâ,' dedi. 'Bunu kabul edeceğim ama artırmayacağım. Blöf yaptıysan bu gerçekten harika bir şeydi, Henry. Ama ben seni yendim. Jack'in ise yarın sabah uzun bir yolculuğa çıkması gerekiyor.' Ortadaki yığının üstüne bir beş dolar daha attı. 'Görüyorum.'

"Ötekileri bilmiyorum ama ben birden rahatladım. Bunun sürdüğüm paralarla ilgisi yoktu. Oyun amansızlaşmıştı. Aslında Baker'la benim için, kaybedeceğimiz para önemli değildi. Ne var ki Jase Davidson'ın durumu farklıydı. Halasının kendisine bıraktığı paranın geliriyle geçiniyordu. Bu öyle fazla bir şey de değildi. Sonra Brower da o zarara dayanabilir miydi? Unutmayın beyler, artık masada bin dolardan fazla para vardı."

George durakladı. Piposu sönmüştü.

Adley öne doğru eğildi. "Ee, sonra ne oldu? Bize eziyet edip durma, George. Artık hepimiz diken üstünde oturuyoruz, sandalyelerimizin ucunda. Ya bizi yere düşür ya da arkamıza yaslanmamızı sağla."

George istifini bozmadı. "Sabırlı ol." Bir kibrit çıkarıp bunu ayakkabısının tabanına sürttü. Piposunu yaktı. Biz konuşmuyor, merakla bekliyorduk. Dışarıda rüzgâr saçakların altında çığlıklar atarak, uluyarak dolaşıyordu.

George piposu istediği gibi yandıktan sonra hikâyesine devam etti. "Poker kurallarını bilirsiniz. Parayı süren kişinin kâğıtlarını açması gerekir. Ama Baker o gergin havayı sona erdirmeyi çok istiyordu. Önündeki kapalı kâğıtlardan birini aldı. Elindekileri de açarak bize gösterdi. Kare papaz vardı elinde.

"'Senin elin benimkinden iyi,' dedim. 'Bende sadece floş var.'"

"Davidson, Baker'a heyecanla gülümsedi. 'Ben senden iyiyim.' Üzeri kapalı iki kâğıdı açtı. İki as. Böylece kare as çıkardı. 'Güzel bir oyun oldu bu.' Para yığınına uzandı.

"Brower, 'Bir dakika,' dedi. Çoğumuz herhalde uzanır ve Davidson'ın elini tutardık. Brower bunu yapmadı, ama sesi çok etkileyiciydi. Davidson durakladı. Ve ağzı bir karış açık kaldı. Gerçekten. Sanki bütün kasları eriyivermişti. Brower önündeki üç kâğıdı da açmıştı. Elinde ful vardı. Sekizden dama kadar. Brower nazik nazik ekledi. 'Bu senin elinden üstün sanırım.'

"Davidson'ın yüzü önce kızardı, sonra da bembeyaz kesildi. Sanki durumu yeni kavrıyormuş gibi ağır ağır, 'Evet,' diye mırıldandı. 'Evet, gerçekten öyle.'

"Davidson'ın ondan sonraki hareketi neden yaptığını anlayabilmek için çok şeyimi veririm. Brower'ın kendisine dokunulmasından ne kadar tiksindiğini biliyordu. Adam bunu o gece belki yüz değişik biçimde belirtmişti. Belki Davidson, Brower'a... ve tabii hepimize... zararını sportmence karşılayabileceğini, son anda şansının dönmesine katlanabileceğini göstermeye çalışırken bunu unutmuştu. Size onun züppenin biri olduğunu söylemiştim. Davidson küçük bir fino yavrusu gibiydi. Belki de bu davranışı kişiliğine çok uygun bir şeydi. Ama finolar da öfkelendikleri zaman insanı ısırırlar. Öldürmezler, çünkü bir fino karşısındakinin gırtlağına doğru saldırmaz. Ama pek çok kişi küçük bir köpeğe kemik biçimi lastik bir oyuncak ya da terlikle eziyet ettiği için, parmaklarındaki yaraları diktirtmek zorunda kalmıştır. Anımsadığım kadarıyla, ısırmak Davidson'ın da kişiliğine uygun bir şeydi.

"Dediğim gibi, nedenini öğrenmek için çok şey veririm... Ama herhalde önemli olan sonuç.

"Davidson elini pottan çekti. Brower paralara doğru uzandı. Aynı anda Davidson'ın yüzünde neşeli ve dostça bir ifade belirdi.

Ve Brower'ın elini yakalayarak ısrarla sıktı. 'Harika bir oyun çıkardın Henry, harika! Doğrusu şimdiye kadar...'

"Brower kadınsı tiz bir çığlık atarak onun sözünü kesti. Bu boş ve sessiz odada korkunç bir biçimde yankılandı. Brower elini hızla çekti. Masa sarsıldı, neredeyse devrilecekti. Fişler ve paralar yere saçıldı.

"Bu ani olay yüzünden hepimiz donmuş kalmıştık. Brower sendeleyerek masadan uzaklaştı. Elini öne doğru uzatmıştı. Lady Macbeth'in erkek kopyası gibi. Bir ölü kadar beyazdı. Yüzündeki o dehşet ifadesini anlatmayı başarabileceğini sanmıyorum. Müthiş bir korkuyla sarsıldım. O geceye kadar da, ondan sonra da hiç böylesine korkuya kapılmadım. Rosalie'nin öldüğünü bildiren telgraf bile beni böylesine sarsmamıştı.

"Sonra Brower inlemeye başladı. Boğuk ve feci bir sesti bu. Sanki mezarlıktan geliyordu. O anda, ah, bu adam deli, diye düşündüğümü anımsıyorum. Sonra Brower çok garip bir şey söyledi. 'Anahtar... Kontakta bıraktım... Ah, Tanrım, çok üzgünüm!' Merdivenlerden büyük hole doğru koşarcasına ilerledi.

"Kendini ilk toplayan ben oldum. Yalpalayarak ayağa kalktım ve Brower'ın peşinden koştum. Baker, Wilden ve Davidson, Brower'ın kazandığı o para yığınının çevresinde hareketsiz oturuyorlardı. Kabilenin hazinesini koruyan, taştan oyulmuş İnka heykeline benziyorlardı.

"Sokak kapısı hâlâ öne arkaya açılıyordu. Sokağa fırlar fırlamaz Brower'ı gördüm. Kaldırımın kenarında durmuş, boş yere taksi bulmaya çalışıyordu. Beni görünce üzüntü içinde irkildi. O zaman hem şaşırdım hem de adama acıdım.

"'Bir dakika,' dedim. 'Dur! Davidson öyle davrandığı için üzgünüm. Onun bunu bilerek yapmadığından eminim. Bu yüzden gitmek istiyorsan, tabii sana engel olamayız. Ama geride epey para bıraktın. Onu almalısın.'

"Brower, 'Buraya hiç gelmemeliydim,' diye inledi. 'Ama insanların arasına karışmayı, dostluk etmeyi öyle istiyordum ki...

Ben... ben...' Düşünmeden, omzuna vurmak için elimi uzattım. Üzüntülü birini avutmak amacını taşıyan normal bir davranıştı bu. Ama Brower benden uzaklaşarak, 'Bana dokunma!' diye bağırdı. 'Bir kişi yetmedi mi? Tanrım, neden ölmüyorum?'

"Sonra gözleri birdenbire parladı. Sanki ateşi çıkmış gibi. Sabahın bu erken saatinde bomboş olan sokağın karşı kaldırımında, tüyleri dökülmüş, uyuz ve sıska bir köpek ağır ağır ilerliyordu. Dili sarkmıştı, üç ayağını kullanarak topallaya topallaya ihtiyatla yürüyordu. Herhalde devirerek içinde yemek bulacağı bir çöp tenekesi arıyordu.

"Brower kendi kendine konuşuyormuş gibi, düşünceli düşünceli, 'Ben o köpek olabilirim...' diye mırıldandı. 'Herkesin kendisinden kaçtığı, yalnız başına dolaşmak zorunda kalan ve ancak her canlı sağ salim evine döndükten sonra ortaya çıkabilen bir yaratık. Parya köpek!'

"Biraz da sertçe, 'Haydi, haydi,' dedim. Çünkü bu sözleri bana fazlaca melodram kokuyor gibi gelmişti. 'Kötü bir şok geçirdin. Bir olayın sinirlerini çok bozduğu da belli. Ama ben de savaşta binlerce şey gördüm...'

"Brower, 'Bana inanmıyorsun, değil mi?' diye sordu. 'Bir tür sinir krizi geçirdiğimi sanıyorsun...'

"'Dostum,' dedim. 'Bilmiyorum, bir derdin mi var? Ya da bu nasıl bir dert? Ama bildiğim bir tek şey var: Bu rutubetli gecede burada böyle durursak, ikimiz de gribe yakalanırız. Benimle içeri gel. Sadece hole kadar istersen. Ben de Stevens'a...'

"Gözlerindeki ifade beni endişelendirecek kadar çılgıncaydı. Bakışlarının normallikle hiçbir ilişkisi kalmamıştı. Bana arabalarla ön siperlerden taşınan, savaş yüzünden dengelerini kaybetmiş delileri anımsatıyordu. Mırıldanan, saçmalayan, boş boş bakan gözleri cehenneme açılan pencereleri anımsatan birtakım zavallıları.

"Brower sözlerime hiç aldırmayarak, 'Toplumdan sürülmüş bir yaratığın, kendisi gibi biriyle nasıl dostluk yaptığını görmek

ister misin?' dedi. 'Öyleyse seyret. Yabancı ve garip yerlerde neler öğrendiğimi gör.'

"Birdenbire sesini yükselterek emreder gibi, 'Köpek!' diye bağırdı.

"Köpek başını kaldırdı ve ona ihtiyatla baktı. Bir gözü ku duzmuş gibi parlıyordu, ötekine ise perde inmişti. Köpek birden yön değiştirerek topallaya topallaya, istemeye istemeye yolu aştı ve Brower'a doğru geldi.

"Köpek gelmeyi hiç istemiyordu. Çok belliydi bu. İnliyor ve homurdanıyordu. İpe dönmüş kuyruğunu iki bacağının arasına kıstırmıştı. Ama Brower yine de onu çekiyordu. Hayvan onun ayağının dibine kadar geldi. Karınüstü yattı. Büzüldü. İnliyor ve titriyordu. Sıska gövdesi körük gibi kabarıp iniyor, havyan tek sağlam gözünü korkunç bir biçimde sağa sola oynatıyordu.

"Brower çaresizce, korkunç bir kahkaha attı. Bu sesi karabasanlarımda hâlâ duyuyorum. Sonra hayvanın yanına çömeldi. 'İşte,' dedi. 'Görüyorsun ya? Benim de kendisi gibi bir yaratık olduğumu biliyor... Ona ne vereceğimi de.' Elini sokak köpeğine uzattı. Hayvan acı acı uludu. Bütün dişleri ortaya çıkmıştı.

"Ben telaşla, 'Ona dokunma!' diye bağırdım. 'Seni ısıracak!'

"Brower bu sözlerime aldırmadı bile. Sokak lambasının ışığında, soluk suratında korkunç bir ifade olduğunu gördüm. Şarkı söyler gibi, 'Saçma...' diye mırıldandı. 'Sadece onun elini sıkmak istiyorum... Arkadaşının benim elimi sıktığı gibi!' Köpeğin pençesini yakalayarak aşağı yukarı salladı. Hayvan tüyler ürperten bir sesle uludu, ama Brower'ı ısırmaya da kalkmadı.

"Brower birden doğruldu. Bakışları biraz sakinleşmiş gibiydi. Renginin uçuk olmasına karşın, daha önce nazik nazik bizimle poker oynayabileceğini söyleyen genç adama benzemişti yine. Yavaşça, 'Ben artık gidiyorum,' dedi. 'Lütfen benim adıma arkadaşlarından özür dile. Bir budala gibi davrandığım için çok üzüldüğümü söyle onlara. Belki... Belki... başka bir gün kendimi bağışlatırım.'

"Ben, 'Asıl bizim senden özür dilememiz gerekir,' diye karşılık verdim. 'Sonra... parayı unuttun mu? Masada bin dolardan fazla para var.'

"'Ah, evet! Para!' Dudakları gördüğüm gülümsemelerin en acısıyla büküldü.

"'İstersen hole kadar da gelme,' dedim. 'Burda bekleyeceğine söz verirsen parayı sana getiririm.'

"'Evet, istiyorsan beklerim.' Brower ayağının dibinde inleyen köpeğe baktı. 'Belki o benimle birlikte evime gelmek ister. Talihsiz yaşamında ilk kez doğru dürüst karnını doyurur.' Yine acı acı gülümsüyordu.

"Düşünüp vazgeçmesine fırsat vermemek için hemen yanından ayrıldım ve aşağı indim. Biri fişleri ve çekleri paraya çevirmeyi akıl etmişti. Belki de Jack Wilden'dı bu. Kafası iyi çalışırdı. Parayı yeşil çuhanın ortasına düzgün desteler halinde koymuştu. Ben banknotları alırken hiçbiri bana bir şey söylemedi. Baker'la Jack Wilden sessizce sigara içiyorlardı. Jason Davidson ise başını eğmiş, ayaklarına bakıyordu. Yüzünde hem acı hem de utanç vardı. Merdivenlere giderken yavaşça omzuna dokundum. Bana minnetle baktı.

"Dışarı çıktığımda sokak bomboştu. Brower gitmişti. İki elimde deste deste parayla boş yere sağa sola bakındım. Ama görünürde kimseler yoktu. Yakında bir yerde, gölgelerin arasında beklediğini düşünerek adını seslendim. Ama karşılık veren olmadı. Sonra gözlerim yere ilişti. Sokak köpeği hâlâ oradaydı. Ama çöp tenekelerinden yiyecek aradığı günler sona ermişti artık. Hayvan ölmüştü. Pireler ve keneler sıralar halinde leşi terk ediyordu. Tiksintiyle geriledim. Ama bir yandan da garip, anlamsız bir dehşet duyuyordum. Henry Brower'la işimizin bitmediğini seziyordum. Gerçekten de öyle oldu. Ama Brower'ı o geceden sonra bir daha görmedim."

Şöminedeki ateş, sönmek üzere olan titrek alevlere dönmüştü. Soğuk, gölgelerin arasından yavaş yavaş yaklaşıyordu. Ama

George piposunu yakarken ne kımıldadık ne de konuştuk. George içini çekerek ayak ayak üstüne attı. Yaşlı eklemleri çatırdadı. Sonra da sözlerini sürdürdü.

"Pokere katılanların hepsi aynı fikirdeydi. Brower'ı bulup ona parasını vermeliydik. Aslında bunu söylememe bile gerek yok sanırım. Belki bazıları böyle düşündüğümüz için deli olduğumuza hükmedebilirler. Ama o zamanlar insanlar daha dürüsttü. Davidson kulüpten ayrılacağı sırada allak bullaktı. Bir yana çekip biraz öğüt vermek istedim, ama başını salladı ve ayaklarını sürüyerek gitti. Onu engellemeye kalkmadım. Güzelce uyuduktan sonra, ertesi sabah her şey ona farklı gözükecekti. Onunla gidip Brower'ı arardık. Wilden kentten ayrılıyordu. Baker'ın ise ziyaret etmesi gereken kişiler vardı. Davidson böylece kendisine olan saygısını biraz kazanır, diye düşünüyordum.

"Ama ertesi sabah Davidson'ın evine gittiğimde, onun henüz kalkmamış olduğunu öğrendim. Onu uyandırabilirdim. Ama çok gençti. Ben biraz araştırma yapıp gerekli birkaç şeyi öğreninceye kadar uyuyabilirdi.

"Önce buraya uğradım ve Stevens'ın..." George, Stevens'a doğru dönerek tek kaşını kaldırdı.

Stevens, "Büyükbabam, efendim," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, efendim."

"Stevens'ın büyükbabasıyla konuştum. Hem de Stevens'ın şimdi durduğu yerde. Brower'ın kulübe Raymond Greer'in tavsiyesiyle alındığını söyledi. Greer'i biraz tanıyordum. Ticaret odasında çalışıyordu. Doğruca Flatiron binasındaki bürosuna gittim. Greer yerindeydi, beni hemen yanına aldılar.

"Bir gece önce olanları anlattığım zaman Greer'in yüzünde acıma, sıkıntı ve korku ifadesi birbirine karıştı.

"'Zavallı Henry!' diye bağırdı. 'Böyle olacağını seziyordum. Ama bu kadar çabuk olacağı aklıma gelmemişti.'

"'Ne?' diye sordum.

"Greer, 'Sinir krizi,' diye açıkladı. 'Bunun nedeni Bombay'da geçirdiği o yıllar. Herhalde hikâyenin tümünü Henry'den başka hiç kimse bilmiyor. Ama size bildiğim kadarını anlatacağım.'

"Greer'in o gün bana anlattığı hikâye, hem Henry Brower'ı anlamama hem de ona acımama neden oldu. Gerçekten büyük bir felakete uğramıştı. Sahnede seyrettiğimiz bütün klasik trajedilerde olduğu gibi, bu felaketin nedeni de insani bir kusurdu. Brower'ın unutkanlığı.

"'Henry, Bombay'daki ticaret komisyonunun bir üyesi olduğu için ona bir araba verilmişti. Otomobil Bombay'da pek azdı. Brower arabasıyla kentin dar sokaklarında ve geçitlerinde dolaşmaktan çocuksu bir zevk alırdı. Tavuk sürülerini ürkütür, kadınlarla erkeklerin dizüstü çökerek putlarına yalvarmalarına neden olurdu. Arabayla her yere gider ve büyük bir ilgi uyandırırdı. Yırtık pırtık elbiseli çocuk sürüleri peşine takılırdı. Ama onları arabayla dolaştırmayı önerdiğinde hemen kaçarlardı. Araba bir Model-A Ford'du. Karoseri bir yük arabasınınki gibiydi. Kolla değil de düğmeye basılarak çalıştırılan ilk otomobillerdendi bu. Bunu unutmayın.

"'Brower bir gün önemli biriyle konuşmak için arabasıyla kentin öbür tarafına gitti. Jüt ticaretiyle ilgili bir iş için. Ford homurdanarak, egzozunda patlamaya benzeyen sesler çıkararak sokaklardan geçerken her zamanki gibi ilgi uyandırdı. Uzaktan duyan, topçu ateşi başladığını sanırdı. Tabii çocuklar yine peşindeydi.

"'Brower akşam yemeğini jüt tüccarıyla yiyecekti. Çok resmî, tören gibi bir yemekti bu. Sofra kalabalık sokağa bakan balkona kurulmuştu. İkinci yemeğe başladıkları sırada, sokaktan arabanın o tanıdık, öksürüğe benzer gürültüsü geldi. Şimdi buna çığlıklar ve bağrışmalar da karışıyordu.

"'Arkadaşlarından daha cesur bir çocuk, otomobile binmişti. Kimsenin fazla tanımadığı, kutsal sayılan bir adamın oğluymuş. Herhalde çocuk, demir kaportanın altında uyuyan ejderhanın, beyaz adam direksiyona geçmedikçe uyandığını sanıyordu.

Hintli'yle yapacağı pazarlığı düşünmekte olan Brower, anahtarı kontakta unutmuştu.

"'Çocuğun, arkadaşları kendisini seyrederken daha da cesaretlendiğini anlamak zor değil. Aynaya dokunuyor, direksiyonu sağa sola çeviriyor, korna sesi çıkarıyordu. Çocuk kaportanın altındaki ejderhaya her nanik yapışında, arkadaşlarının yüzündeki hayranlık ve saygı da artıyordu.

"'Çocuk debriyaja basmış olacak. Belki de sadece ayağını dayayacağı bir yer arıyordu. Ama tam o sırada düğmeyle oynamaya kalkıştı. Motor hâlâ sıcaktı ve hemen çalışmaya başladı. Dehşete kapılan çocuk ayağını debriyajdan çekti. Dışarı atlamaya hazırlanıyordu. Araba eski bir model olsaydı belki dururdu. Ya da bakımsız olsaydı. Ama Brower arabaya çok özen gösteriyordu. Araba gürültüyle, at gibi silkinerek, sarsılarak ilerlemeye başladı. Brower jüt tüccarının evinden fırladığı sırada, araba gidiyordu.

"'Çocuğun ölümüne yol açan hatanın rastlantı olduğunu sanmıyorum. Belki çocuk arabadan atlamak için ellerini kollarını sallarken dirseği kelebeğe çarptı. Belki de paniğe kapıldığı için bunu çekiştirdi. Belki de beyaz adamın ejderhayı böyle uyuttuğunu sanıyordu. Ama olan oldu... Artık neden pek önemli değil. Otomobil gitgide hız kazanarak insan kaynayan kalabalık sokakta ilerledi. Balyaları, çıkınları devirdi. Hayvan satıcılarının kafeslerini kırdı. Çiçek dolu bir arabayı parça parça etti. Sonra da yokuştan gürültüyle dönemece doğru indi. Kaldırımı aşarak taş duvara çarptı. Ve alevler içinde patladı.'"

George funda kökünden yapılmış piposunu ağzının bir yanından öbürüne geçirdi.

"Greer'in söyleyebilecekleri bu kadardı. Çünkü Brower'ın anlattıkları arasında en mantıklı bölüm buydu. Daha sonra, birbirinden çok farklı iki kültürün karışması konusunda abuk subuk, uzun bir nutuk çekmişti zavallı adam. Brower, Amerika'ya dönmeden önce çocuğun babası onun karşısına dikilmiş, ayağının dibine kafası kesilmiş bir tavuk fırlatmıştı. Ve onu lanetlemişti. Gre-

er bunu söylerken bana bakarak gülümsedi. 'İkimiz de görmüş geçirmiş insanlarız,' der gibiydi. Bir sigara yakarak ekledi. 'Böyle olaylarda mutlaka bir lanet söz konusu olur. O yerliler her şeye karşın gururlarını korumaya çalışırlar. Bu onlar için önemlidir.'

"Meraklandım. 'Nasıl bir lanetmiş bu?' diye sordum.

"Greer, 'Bunu tahmin edeceğinizi sanıyordum,' dedi. 'Adam Brower'a küçük bir çocuğa büyü yapan bir insanın toplumdan atılması ve bir parya sayılması gerektiğini söylemiş. Sonra da elleriyle dokunduğu her şeyin öleceğini haykırmış.' Greer bir kahkaha attı.

"Brower buna inanmış mıydı?"

"Greer, 'Evet,' dedi. 'İnanıyordu.'

"'Brower inandığını sanıyordu. Tabii Brower'ın müthiş bir şok geçirdiğini unutmamalısınız. Şimdi anlattıklarınızdan, saplantısının geçeceği yerde gitgide güçlendiğini anlıyorum.'

"'Bana adresini verebilir misiniz?"'

"Greer dosyalarını aradı ve sonunda bir liste çıkardı. 'Brower'ı bu adreste bulacağınızı garanti edemem,' dedi. 'Tabii kimse onu işe almayı pek istemiyor. Bildiğim kadarıyla fazla parası da yok.'

"Bu sözler kendimi suçlu hissetmeme neden oldu, ama bir şey söylemedim. Greer bana fazla ukala ve kendini beğenmiş bir insan gibi gözükmüştü. Henry Brower konusunda bildiğim birkaç şeyi öğrenmeye layık değildi. Ama ayağa kalkarken nedense birdenbire, 'Dün gece Brower'ın sıska bir sokak köpeğiyle tokalaştığını gördüm,' diye açıkladım. 'Köpek on beş dakika sonra öldü.'

"'Sahi mi? Çok ilginç.' Greer sanki bu lafların söz ettiğimiz konuyla hiç ilgisi yokmuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ayağa kalktım. Greer'le el sıkışmak üzereydim. O anda sekreter odanın kapısını açtı. Bana, 'Bağışlayın efendim,' dedi. 'Siz Bay Gregson musunuz?'

"'Evet,' diye yanıt verdim.

"'Baker adında biri sizi aradı. Hemen 19. Sokak, 23 numaraya gitmenizi istedi.'

"Bu haber beni fena halde sarstı. Çünkü o gün oraya uğramıştım. Jason Davidson'ın adresiydi bu. Greer'in odasından çıkarken, o piposunu yakmış, *Wall Street Journal* okumaya hazırlanıyordu. Onu bir daha görmedim. Bunu bir kayıp da saymıyorum. Müthiş bir korku duyuyordum. Bu belli bir konuyla ilgili, açık seçik bir duygu değildi. Çünkü düşünülemeyecek kadar korkunçtu. İnanılmayacak bir şeydi."

Bu noktada George'un sözünü kestim. "Tanrım, George! Bize Davidson'ın öldüğünü söylemeyeceksin ya?"

George başını salladı. "Ölmüştü gerçekten. Polis doktoruyla hemen hemen aynı anda eve girdik. Davidson'ın, kalbinde kan pıhtılaşması nedeniyle öldüğüne karar verildi. On altı gün sonra yirmi üçüne basacaktı.

"Ondan sonraki günlerde kendime bunun sadece kötü bir rastlantı olduğunu, olayı unutmam gerektiğini söyledim durdum. Artık doğru dürüst uyuyamıyordum. Dostum olan viskinin yardımıyla bile başaramıyordum bunu. Kendi kendime, 'En iyisi üçümüz o parayı bölüşelim,' diyordum. 'Henry Brower'ın yaşamımıza karıştığını da unutalım.' Ama bunu yapmak olanaksızdı. Parayı bankaya yatırıp karşılığında çek aldım ve Greer'in verdiği adrese gittim. Harlem'de bir yerdeydi bu.

"Brower'ı o adreste bulamadım. Ama oradan ayrılırken nereye gideceğini söylemişti. Doğu Yakası'nda, kahverengi taşlardan yapılmış evlerin olduğu bir sokağa taşınmıştı. Burası pek de hali vakti yerinde olanların oturduğu bir yere benzemiyordu. Ama yine de temiz bir semtti. Oraya gittiğim zaman, Brower'ın evden poker partisinden bir ay kadar önce ayrılmış olduğunu öğrendim. Yeni adresi East Village'daydı. Apartman haline sokulmuş eski ve harap binalarla dolu bir yer.

"Sıska bir adam olan kapıcı, dizinin dibindeki kara, dev gibi çoban köpeğini okşayarak, Brower'ın odadan 3 Nisan'da ayrıldığını söyledi.

"Ona yeni adresini sordum. O zaman başını arkaya atarak hindi gibi tiz sesler çıkardı. Galiba gülüyordu.

"'Buradan ayrılanlar ancak cehenneme giderler, patron. Ama bazen önce Bowery'ye uğradıkları da olur.'

"Bowery o günlerde berbat bir yerdi. Evsiz barksızların yuvası. Uzun düşler gördüren beyaz toz ya da bir şişe ucuz şarap isteyen isimsiz insanların son durağı. Oraya da gittim. Bowery'de bir sürü döküntü otel ve hayır kurumlarınca açılmış, geceleri sarhoşların yattığı yurtlar vardı. İnsanın eski, bitli yatağını serebileceği yüzlerce geçitte gölge gibi bir sürü insan gördüm. İçki ya da uyuşturucuların mahvettiği zavallılar. Kimsenin adı bilinmiyor ve kullanılmıyordu. Çukurun dibine düşen bir adamın ada ihtiyacı yoktur. Mor ispirto yüzünden karaciğeri çürümüş, kokain çekmekten burnu düşüp irinli bir yara halini almış, donlar yüzünden parmakları sakatlanmış, dişleri birkaç kara kökten ibaret olan bir adamın...

"Ama gördüğüm herkese Brower'ı tarif ettim. Bana yanıt vermediler. Barmenler başlarını sallayarak omuz silktiler. Ötekiler de gözlerini yere dikerek uzaklaştılar.

"Brower'ı o gün bulamadım. Ertesi gün de. Daha sonraki gün de. İki hafta geçti. Sonra biriyle konuştum. O bana, 'Tarif ettiğin adama benzer birini, üç gece önce Devarney'nin Pansiyonu'nda gördüm,' dedi.

"Yürüyerek oraya gittim. Pansiyon Brower'ı aradığım yerden sadece iki blok ötedeydi. Danışmada cildi pul pul olmuş, çıplak kafasının derileri soyulan çok yaşlı bir adam oturuyordu. Parlak gözleri durmadan akıyordu. Ona da Brower'ı tarif ettim. Ben konuşurken, ihtiyar başını sallayıp durdu.

"Sözlerim sona erince de, 'Ben onu tanıyorum, genç efendi,' dedi. 'Ama iyi anımsayamıyorum... Önümde bir dolar olursa daha iyi düşünürüm.'

"Bir dolar verdim. Adam artrözlü olmasına rağmen parayı çabucak ortadan kaldırdı.

"'O adam buradaydı, genç efendi. Ama gitti.'

"'Nereye gittiğini biliyor musun?'

"Yaşlı kâtip, 'Pek iyi anımsayamıyorum,' diye yanıt verdi 'Ama bir dolar belleğimi canlandırabilir.'

"Bir banknot daha uzattım. Bunu da ilki gibi ustalıkla ortadan kaldırdı. Ve aynı anda sanki bir şeyi çok komik buluyormuş gibi hışırtılı hışırtılı güldü. Bir veremlinin öksürüğüne benziyordu bu.

"'Yeteri kadar eğlendin,' dedim. 'Üstelik bunun için de bol para aldın. Şimdi bana söyle, o adamın nerede olduğunu biliyor musun?'

"İhtiyar yine neşeyle güldü. 'Evet, onun yeni yeri yoksullar mezarlığı. Orayı sonsuza kadar kiraladı. Oda arkadaşı ise iblis. Ee, bunu nasıl buldun, genç efendim? Dün sabah ölmüş olmalı. Çünkü onu öğleyin bulduğumda, cesedi kızarmış ekmek kadar sıcaktı. Pencerenin önünde dimdik oturuyordu. Ondan on sent almaya gitmiştim. Ya da onu buradan atacaktım. Ama belediye onun icabına baktı. Bir seksen uzattı onu.' Bunak yine o iğrenç neşesiyle güldü.

"'Ölümünde bir gariplik var mıydı?' diye sordum. Bu soruyu neden sorduğumu düşünmekten çekiniyordum. 'Olağan sayılmayacak bir şey.'

"'Evet, aklıma öyle bir şey geliyor... Dur bakayım...'

"Belleğine yardımcı olmak için yine bir dolar çıkardım. Parayı aynı hızla kaldırdı, ama bu kez gülmedi.

"Yaşlı adam, 'Evet, ölümünün garip bir yanı vardı,' dedi. 'Onun gibi çok ölüyle karşılaştım ben. Kaç kez belediyeye telefon ettim. Bu konuda çok tecrübeliyim. Hem de ne tecrübe! Bazılarını kapıdaki çengele asılı buldum. Bazılarını yatakta. Bazılarını ocak ayında yangın merdiveninde. Atlantik kadar mavileşmiş dizlerinin arasında bir şişe olan da vardı. Hatta biri de lavaboda boğulmuştu, otuz yıl önce. Ama sözünü ettiğin o genç adam kahverengi elbisesiyle dimdik oturuyordu. Sanki kentin öbür yakasından gelmiş kibar bir bey gibi. Saçlarını özenle taramıştı. Ve sağ eliyle sol bileğini tutmuştu. Türlü ölü gördüm ben. Ama böylesine rastlamadım. Adam ölürken kendi elini sıkmıştı.'

"Ordan ayrılıp doklara kadar yürüdüm. Yaşlı adamın son sözleri bozuk plak gibi kafamda yineleniyordu. 'Adam ölürken kendi elini sıkmıştı.'

"İskelelerden birinin ucuna kadar gittim. Kirli kurşuni suyun kazıklara vurduğu yere. Sonra o çeki bin parçaya bölerek suya attım."

George Gregson yerinde kımıldayarak öksürdü. Ateş isteksiz birkaç kora dönüşmüştü. Soğuk, boş oyun odasına sürünürcesine yayılıyordu. Masalar ve koltuklar gerçek değil, birer hayal gibi görünüyordu. Geçmişle şimdinin karıştığı bir düşte görülen eşyalar gibi. Hafif alevler şöminenin kemerine yazılmış olan cümleyi donuk turuncu bir ışıkla aydınlatıyordu. ÖNEMLİ OLAN HİKÂYECİ DEĞİL, HİKÂYEDİR.

"Ben Brower'ı bir kez gördüm. Ama bu yeterli oldu. Onu hiçbir zaman unutmadım. Brower'ın sayesinde, nişanlıma yas tutmaktan vazgeçtim. Çünkü insanların arasına karışabilen bir kişi, hiçbir zaman yalnız sayılmaz.

"Paltomu getirir misin Stevens? Artık eve gideyim. Burada otururken uyku saatim geçti bile."

Stevens paltosunu getirdiğinde, George gülerek adamın ağzının solundaki küçük bir beni işaret etti. "Biliyor musun, büyükbabana gerçekten çok benziyorsun. Büyükbabanın da aynı yerde bir beni vardı."

Stevens gülümsedi ama yanıt vermedi. George odadan çıktı. Biz de bir süre sonra kulüpten ayrıldık.

Kum Dünyası

FedGemisi ASN/29 gökten düşüp yere çakıldı. Bir süre sonra iki adam, yarılmış kafatasından sızan beyin gibi bunun içinden dışarıya çıktı. Kaskları kollarının altında biraz yürüdükten sonra, yolculuğun nerede bittiğini anlamak için etrafa bakındılar.

Burası bir kumsaldı –denize gerek duymayan bir kumsal– çünkü kendisi başlı başına bir denizdi; heykeltıraş elinden çıkmış gibi görünen bir kum denizi; sonsuza kadar uzanan, ardı arkası kesilmeyen yarıklar ve tepelerle örtülü bir denizin siyah-beyaz fotoğrafı gibiydi.

Kum tepeleri.

Kısa olanlar, dik yamaçlı olanlar, düzgün olanlar, oluklu olanlar. Düzgün kesilmiş gibi görünen, domino taşlarına benzeyenler...

Kum tepeleri. Ama deniz yok.

Bu kum tepeleri arasındaki yarıklar, yani vadiler yılan gibi kıvrılarak uzuyordu. Eğer biri bu hatlara uzun süre bakacak olursa bir kelimenin harflerine benzetebilirdi – beyaz kum tepeleri üzerinde duran siyah kelimeler.

"Hassiktir!" dedi Shapiro.

"Eğilsene," dedi Rand.

Shapiro tükürecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Etrafının onca kumla çevrili oluşu onu vazgeçirmişti. Vücudundaki sıvıyı

boşa harcamanın zamanı değildi. Kumun içindeki yarısı yanmış ASN/29 artık ölmekte olan bir kuşa benzemiyordu; ortasından yarılmış ve içi çürümüş bir sukabağı gibiydi. Yangın çıkmış ve sancak tarafındaki yakıt bölmeleri infilak etmişti.

"Grimes'a yazık oldu," dedi Shapiro.

"Evet," dedi Rand; gözleri hâlâ ufuk çizgisi boyunca uzanan kum denizinin sonuna kadar gidip geliyordu.

Grimes'a yazık olmuştu. Grimes ölmüştü. Grimes artık istif bölmesindeki irili ufaklı parçalardan ibaretti. Shapiro başını uzatıp baktığı zaman aklından şöyle bir şey geçmişti: *Galiba Tanrı, Grimes'ı yemeye karar verdi, tadını beğenmeyince de onu kustu.* Bu düşünce Shapiro'nun midesine hiç iyi gelmedi. O ve Grimes'ın istif bölmesine saçılmış olan dişleri.

Shapiro, Rand'ın mantıklı bir şey söylemesini bekledi ama Rand susuyordu. Rand'ın gözleri hâlâ kum tepelerini ve aralarındaki derin yarıkları inceliyordu.

"Hey!" dedi sonunda Shapiro. "Ne yapacağız? Grimes öldü; komuta sende. Ne yapacağız?"

"Ne mi yapacağız?" Rand'ın gözleri hâlâ tablo gibi duran kum tepelerine gidip geliyordu. Kuru bir rüzgâr, üstlerindeki kauçuk destekli Çevre Korunma tulumlarını hışırdattı. "Eğer bir voleybol topun yoksa bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kumsaldayken yapılacak şey bu değil midir?" dedi Rand. "Voleybol oynanmaz mı?"

Shapiro uzay yolculukları sırasında birçok kez korku yaşamış, yangın çıktığında da paniğe yakın bir duygu hissetmişti, ama şimdi Rand'a bakarken bambaşka bir dehşetin eşiğindeydi.

"Çok büyük," dedi Rand rüyada gibi; Shapiro bir an içindeki korkuyu kastettiğini sandı. "Acayip büyük bir kumsal. Böyle bir şey sonsuzluğa kadar uzayabilir. Kolunun altında sörf tahtanla yüz kilometre yürüyebilirsin ve kendini hâlâ başladığın yerde bulabilirsin; arkanda sadece altı yedi ayak izi kalır. Ve aynı noktada beş dakika kaldığın takdirde o son altı-yedi ayak izi de kaybolur."

"Gemimiz düşmeden önce topografik tarama yapmış mıy dın?" diye sordu Shapiro. Rand'ın şokta olduğuna karar vermişti Rand şoktaydı ama deli değildi. Shapiro mecbur kalırsa ona bir hap verebilirlerdi. Ve eğer Rand saçmalamaya devam ederse, ona bir iğne yapabilirdi. "Topografik taramada..."

Rand bir an ona baktı. "Ne?"

Yeşil yerler gördün mü? Shapiro'nun söylemek istediği şey buydu. Kulağa ilahilerden alınmış bir şey gibi geliyordu ama bunu seslendirememişti.

"Ne?" diye sordu Rand bir daha.

"Topografik tarama! Arazinin taraması, mankafa!" diye bağırdı Shapiro. "Arazinin taraması diye bir şey hiç duymadın mı? Burası nasıl bir yer? Bu içine sıçtığımın *kumsalının* sonundaki deniz nerede? Göller nerede? En yakın yeşil kuşak nerede? Hangi yönde? Kumsal nerede son buluyor?"

"Son bulmak mı? Ha şimdi anladım. Hiç son bulmuyor. Yeşil kuşak yok. Buz tabakası yok. Deniz yok. Burası deniz arayışında olan bir kumsal, dostum. Kum tepeleri, yine kum tepeleri, sonu gelmeyen kum tepeleri var."

"Ama suyu nasıl bulacağız?"

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Gemi... onarılamaz halde."

"Hadi be!"

Shapiro sustu. Artık ya sesini çıkarmayacaktı ya da kafayı yiyecekti. İçinden bir ses, eğer kafayı yerse, kendini toparlayana kadar, hatta toparlamasa bile Rand'ın hâlâ kum tepelerine bakmayı sürdüreceğini söylüyordu; buna neredeyse emindi.

Hiç sonu olmayan kumsallara ne denirdi? Tabii ki çöl denirdi! Evrendeki en büyük kahrolasıca çöl, değil mi?

Kafasının içinde Rand'ın buna vereceği karşılığı duydu: *Nasıl da anladın, Sherlock.*

Shapiro bir süre daha Rand'ın yanında durup onun kendine gelmesini, bir şeyler *yapmasını* bekledi. Etrafa bakmak için üstüne çıktıkları kum tepesinin yanından aşağıya kaymaya başladı. Botlarının içine dolan kumları hissediyordu. Kumların, *Seni emip*

bitireceğim, Bill, dediğini hayal etti. Kafasının içindeki bu ses yaşlı fakat hâlâ kuvvetli bir kadına aitti. *Seni dibine kadar emmek ve seni sarıp sarmalamak istiyorum.*

Bu da ona çocukken kumsalda sırayla birbirlerini boğazlarına kadar kuma gömüşlerini hatırlattı. O zaman bunu eğlenceli bulurdu, ama şimdi korkutuyordu. Bu yüzden aklındaki o sesi susturdu. Şimdi hatıraları anmanın zamanı değildi. Kumun üstünde kararlı ve kuvvetli adımlarla yürürken, bilinçaltından o pürüzsüz yüzeyi dağıtmak istiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Rand'ın sesinde ilk kez bir farkındalık ve kaygı vardı.

"İşaret ışığına," dedi Shapiro. "Işığı açacağım. Haritalanmış bir hatta gidiyorduk. Işığı fark edip rotasını çıkarırlar. Zaman meselesi. Çok az ihtimal olduğunu biliyorum ama belki birisi..."

"İşaret ışığı parçalandı," dedi Rand. "Yere çakıldığımız zaman oldu."

"Belki tamir edilebilir," dedi Shapiro. Eğilip ambar ağzından geçerken yanmış kabloların ve Freon gazının kokusuna rağmen kendini daha iyi hissetti. Daha iyi hissetmemin nedeni, işaret ışığı düşüncesinin moralimi yükseltmesi olmalı, diye düşündü. Rand onun parçalandığını söylediyse mutlaka parçalanmış olmalıydı. Ama hiç değilse artık kum tepelerini ve sonu hiç gelmeyen o kumsalı görmüyordu.

Daha iyi hissetmesinin nedeni *buydu işte.*

Kuru sıcak altında, soluk soluğa bir kez daha ilk kum tepesinin üstüne çıktığında Rand hâlâ orada, boş gözlerle bakıp duruyordu. Bir saat geçmişti. Güneş tam tepelerindeydi. Rand'ın yüzü terden sırılsıklamdı. Ter damlacıkları gözyaşları gibi yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

Ve Rand yanılmıştı.

"Rand?"

Karşılık yok.

"İşaret ışığı kırılmamış." Rand'ın gözlerinde bir pırıltı oldu. Sonra yine donuklaştı ve kum dağlarına bakmaya devam etti. Shapiro'nun aklına gelen ilk şey bu dağların donmuş olduğuydu; ama hareket ediyor olmalıydılar. Rüzgâr sabitti. Bu dağlar hareket edebilirlerdi. On yıllar, yüzyıllar içinde pekâlâ... yürüyebilirlerdi. Kumsaldaki kum tepeleri için böyle denmez miydi? Yürüyen kum tepeleri. Bu ifadeyi çocukluk günlerinden hatırlıyordu. Ya da okul günlerinden. Ya da başka bir yerden; ne fark ederdi be?

O anda kum tepelerinden birinin yan tarafında ince bir kum şeridinin kaydığını gördü. Sanki...

(aklımdan geçenleri işitmiş gibi)

Boynundaki ter damlacıklarını hissetti. Pekâlâ, abuk sabuk düşünme aşamasına gelmişti. Kim gelmezdi ki? Çok boktan bir yerdeydiler, durum bayağı kötüydü. Ve Rand sanki bunu bilmiyor ya da umursamıyor gibiydi.

"İçine biraz kum girmiş ve kenarı çatlamış, ama Grimes'ın ıvır zıvır kutusunda bunlardan en az altmış tane vardır."

Beni işitiyor mu?

"İçine nasıl kum girdi, bilmiyorum; istif bölmesinde, tam olması gereken yerdeydi ve onunla dışarısı arasında üç tane kapalı ambar ağzı vardı ama..."

"Kum yayılır. Her şeyin içine sızar. Çocukken kumsala gittiğin günleri hatırlıyor musun, Bill? Eve geldiğinde annenden fırça yerdin, çünkü her yerde kum olurdu. Kanepenin üstünde, mutfak masasının üstünde, yatağının altında? Kumsal kumu çok..." Bir an sustu ve yüzünde yine o anlamsız, boş gülümseme belirdi.

"...ona hiç zarar vermemiş," diye devam etti Shapiro. "Acil durum güç çıkışı çalışıyordu, işaret ışığını onun fişine taktım. Bir dakika boyunca kulaklıkları takıp elli parseklik(*) denkliği istedim. Sesi elektrikli testereye benziyordu. İşaret ışığı umduğumuzdan da iyi durumda."

(*) 3,26 ışık yılı. –çn

"Kimsenin geleceği yok. Beach Boys(*) bile. Beach Boys üyeleri sekiz bin yıl önce öldüler. Sörf Şehri'ne hoş geldin, Bill. Sörfleri olmayan Sörf Şehri."

Shapiro kum tepelerine baktı. Kumlar acaba ne zamandan beri buradaydılar, diye geçirdi içinden. Trilyon yıl mı? Katrilyon yıl mı? Burada bir zamanlar hayat var mıydı? Hatta belki zekâ sahibi canlılar? Nehirler? Yeşillikler? Burasını bir çöl değil de gerçek bir kumsal yapan bir deniz?

Shapiro, Rand'ın yanında durmuş kumlara bakarken bunu düşünüyordu. Rüzgâr saçlarını dağıttı. Aniden, düşündüğü her şeyin gerçekten var olduğuna inandı ve nasıl sona erdiğini hayalinde canlandırdı.

Suyolları ve çevresindeki alanlar önce toza bulandıktan sonra ilerleyen kumun içinde boğulurken giderek ufalan şehirler...

Parlak kahverengi çamurdan oluşan alüvyon yelpazelerinin renklerinin –önceleri bir fok balığının derisi gibi parlakken– nehir ağızlarından uzaklaştıkça matlaşması ve bunların birbirleriyle birleşmesi gözlerinin önüne geldi. Parlak fok derisi çamurun gri bataklıklara dönüşerek, kuruya kuruya sonunda oynak beyaz kum halinde son bulması...

Tıpkı uçları sivriltilen kurşunkalemler gibi dağların kısaldığını hayal etti; üstlerindeki karın yükselen kumun sıcak hava akımlarıyla eridiğini... son birkaç sivri kayalığın tıpkı diri diri gömülen bir insanın yüzeye çıkmış parmak uçları gibi görünüşünü ve bunların da kum tepeleriyle örtülüp tamamen unutulmuş olduğunu düşündü.

Rand ne demişti?

Her yer bunlarla kaplı.

Eğer olanları böyle hayal ettiysen, Billy, bayağı korkunç bir hayaldi.

Ama hayır, korkunç değildi; huzur doluydu. Bir pazar öğleden sonra yapılan şekerleme gibi sessizdi. Bu kumsaldan daha huzurlu bir yer olabilir miydi?

(*) Altmışlı yıllarda çok popüler olan bir Amerikan vokal grubu. –çn

Shapiro bu düşünceleri silkeleyip kafasından çıkardı. Dönüp gemiye doğru bakmanın yararı oluyordu.

"Süvariler yardımımıza gelmeyecekler," dedi Rand. "Bu süre sonra kumlar bizi örtecek; biz kum olacağız, kum biz olacak. Sörf olmayan Sörf Şehri... O dalganın üstünde sörf yapabilir misin, Bill?"

Shapiro bunu yapabileceğini düşününce korktu. O dalganın üstünde sörf yapamazsan, bütün o kum tepelerini göremezdin.

"Ağzına sıçtığımın mankafası!" dedikten sonra gemiye gitti.

Ve kumsaldan saklandı.

Nihayet günbatımı başladı. Bu saatte plaj kumsalında –her hangi bir gerçek kumsalda– artık voleybol topu bir yana bırakılır, tişörtler giyilir ve buzluktan şaraplarla biralar çıkarılırdı. Sevgilinle öpüşmeye başlama zamanı değildi, ama az kalmıştı. O öpüşme ânını dört gözle bekleme zamanıydı.

Şarap ve bira ASN/29'un stoklarında yoktu.

Shapiro o öğleden sonrasını gemideki bütün suyu özenle şişelere doldurarak geçirdi. Geminin destek sistemindeki yırtılan borulardan akıp yerde biriken suyu vakumlu oluk temizleyicisiyle emerek topladı. Paralanmış hidrolik sistemin dibinde kalan az miktardaki suyu aldı. Hava arıtma sistemi içindeki o küçük silindiri bile almayı ihmal etmedi.

Sonunda Grimes'ın kabinine girdi.

Grimes'ın kırmızı balıkları ağırlıksız koşullar için özel imal edilmiş bir akvaryumun içindeydiler. Her türlü darbeye karşı dayanıklı olan bu akvaryum, yere çakılmanın sonunda hiç hasar görmemişti. Balıklar da sahipleri gibi darbelere dayanıklı olmadıkları için ölmüşlerdi.

Shapiro bir süre küre biçimli akvaryuma baktı. "Zavallı, Yorick, onu iyi tanırdım," dedi ve aniden çığlığa benzer bir kahkaha attı. Sonra Grimes'in dolabından fileyi alıp akvaryuma daldırdı. Balıkları çıkardıktan sonra onları ne yapacağını düşündü. Sonra da onları Grimes'ın yatağına götürüp yastığını kaldırdı.

Yastığın altında kum vardı.

Buna aldırmayıp balıkları oraya bıraktıktan sonra akvaryumdaki suyu beş galonluk bidonuna boşalttı. Burada biriken suyun arıtılması gerekiyordu ama arıtıcılar çalışmasaydı bile, birkaç gün sonra sırf içinde biraz balık pulu ve balık boku var diye o suya burun kıvıracak değildi.

Suyu arıttı, böldü ve Rand'ın payını vermek için kum tepesine çıktı. Rand hâlâ oradaydı, sanki hiç yerinden kıpırdamamış gibiydi.

"Rand, sana su payını getirdim." Rand'ın koruyucu giysisinin önündeki cebin fermuarını açıp yassı plastik şişeyi içine bıraktı. Fermuarı kapatmak üzereyken Rand onun elini itti. Şişeyi cebinden çıkardı. Ön yüzünde ASN/SINIF GEMİNİN İKMAL DEPOSU. No: 23196755. MÜHÜR AÇILMADIĞI SÜRECE STERİLDİR yazılıydı. Tabii mühür açılmıştı; Shapiro şişeyi doldurmak zorundaydı.

"Suyu arıttım..."

Rand parmaklarını açtı. Şişe kumun üstüne düştü. "İstemiyorum."

"Yapma Rand, senin neyin var? Tanrı aşkına, bırak artık bu tavrı!"

Rand karşılık vermedi.

Shapiro eğilip yerdeki şişeyi aldı. Kenarlarına yapışan kum taneciklerini sanki kocaman mikroplarmış gibi eliyle süpürdü.

"Senin neyin var?" diye tekrarladı Shapiro. "Şok mu? Sence nedeni bu mu? Çünkü sana bir hap verebilirim ya da bir iğne yapabilirim. Ama artık beni de huzursuz etmeye başladın. Bunu söylemekte sakınca görmüyorum. Orada dikilip önündeki elli kilometrelik boşluğa bakıp duruyorsun. Orada kumdan başka bir şey yok! Sadece kum var!"

"Bir kumsal," dedi Rand hâlâ rüyada gibi. "Kumdan şato yapmak ister misin?"

"Pekâlâ, tamam," dedi Shapiro. "Bir enjektör alıp seni uyutacağım. Eğer mankafa gibi davranmak istiyorsan, ben de sana öyle davranacağım."

"Bana iğne yapmaya kalkışacaksan, arkamdan çok sessizce gelmelisin," dedi Rand sakin bir sesle. "Yoksa kolunu kırarım."

Bunu yapabilirdi. Shapiro yetmiş kilo ağırlığında, bir yetmiş boyunda bir adamdı. Yakın dövüş onun alanı değildi. İçinden bir küfür sallayıp elinde Rand'ın şişesiyle gemiye dönmek üzere döndü.

"Bence bu canlı," dedi Rand. "Aslında canlı olduğuna eminim."

Shapiro dönüp önce ona, sonra da kum tepelerine baktı. Gün batımı bunların pürüzsüz tepelerine altın filigran gibi düşmüştü, bu filigran yarıklara doğru siyaha yakın bir yakut rengini alıyordu. Bir sonraki kum tepesinde yakut tekrar altın rengine dönüşüyor, altın siyaha... siyah altına, altın siyaha...

Shapiro gözlerini kırpıştırdı ve eliyle ovuşturdu.

"Ayaklarımın altındaki bu tepenin hareket ettiğini birkaç kez hissettim," dedi Rand. "Çok zarif bir şekilde hareket ediyor. Denizin yükselişini hissetmek gibi bir şey. Onun havadaki kokusunu alıyorum, tuz gibi kokuyor."

"Sen delirmişsin," dedi Shapiro. Korkudan beyni uyuşmuştu.

Rand karşılık vermedi. Gözlerini günbatımıyla siyahtan altın sarısına, sonra da siyaha dönüşen kum tepelerinden ayırmıyordu.

Shapiro gemiye döndü.

Rand bütün geceyi ve ertesi günün tamamını kum tepesinin üstünde geçirdi.

Shapiro başını gemiden çıkarınca onu görüyordu. Rand koruyucu giysisini çıkarmış, giysi kumla kaplanmıştı. Sadece bir kolu dışarıdaydı. Giysinin üstündeki ve altındaki kum Shapiro'ya sulu bir et parçasını emen dişsiz bir ağzı hatırlattı. İçinden o tepenin üstüne tırmanıp Rand'ın koruyucu giysisini kurtarmak geldi.

Ama bunu yapmadı.

Kabininde oturup kurtarma gemisini bekledi. Freon gazının kokusu dağılmış, bunun yerini daha da kötü olan Grimes'ın çürüme kokusu almıştı.

Kurtarma gemisi o gün veya o gece gelmediği gibi, üçüncü gününde de gelmedi.

Ambar ağzı kapağı sımsıkı kapalı olduğu halde kum yine de Shapiro'nun kabinine girmişti. Sağda solda birikmiş kumları yine oluk temizleyicisiyle emdirerek temizledi.

Devamlı susuyordu. Şişesi şimdiden boşalmak üzereydi.

Havada tuz kokusu almaya başladığını düşündü; uykusunda martıların sesini işitiyordu.

Ve kumu işitiyordu.

Hiç kesilmeyen rüzgâr ilk kum tepesini gemiye doğru yaklaştırıyordu. Oluk temizleyicisi sayesinde kabini hâlâ temizdi, ama kum geminin diğer kısımlarını işgal etmeye başlamıştı. Minik kum tepeleri parçalanmış kilitlerin içinden geçerek ASN/29'u ele geçirmişti. Menfezlerin içinden geçerek filizler halinde içeriye sızıyordu. Parçalanmış haznelerden birinin içinde hava akımı vardı.

Shapiro'nun yüzü iyice kurumuş, uzayan sakalıyla çakıllı bir görünüm almıştı.

Üçüncü günün günbatımına yakın, Rand'ın durumuna bakmak için kum tepesine tırmandı. Yanına enjektör almayı düşündüyse de sonra vazgeçti. Rand'ın durumu şoktan da öte bir şeydi, artık bunu anlıyordu. Rand aklını kaçırmıştı. Bir an önce ölse iyi olacaktı. Ve göründüğü kadarıyla da aynen böyle olacağa benzerdi.

Shapiro kurumuştu, Rand ise bir deri bir kemik kalmıştı. İnce bir değnek gibiydi. Ağırlık çalışmalarıyla kasları gelişmiş kuvvetli bacakları şimdi pelte gibiydi. Derisi bol bir çorap gibi sarkıyordu. Rand'ın üstünde sadece kısa kırmızı donu vardı; şimdi tuhaf bir şekilde mayoya benziyordu.

Çökük yanaklarında hafif bir sakal uzamıştı; sakalı plaj kumu rengindeydi. Normal halinde kahverengi olan saçlarının rengi de açılmış, neredeyse sarışın olmuştu. Sadece alnına düşen saçları arasından görünen mavi gözleri dipdiri bakmaktaydı. Bu gözleri kumsalı (*o lanet kum tepelerini KUM TEPELERİNİ*) hiç ara vermeden inceliyordu.

O anda Shapiro kötü bir şey gördü. Çok kötü bir şeydi Rand'ın yüzünün bir kum tepesine dönüştüğünü gördü. Sakalı ve saçları derisini boğuyordu.

"Sen," dedi Shapiro, "öleceksin. Gemiye gelip su içmediğin takdirde öleceksin."

Rand hiçbir şey söylemedi.

"İstediğin şey bu mu?"

Ses yok. Sadece rüzgârın tembel soluğu, o kadar. Shapiro, Rand'ın boynundaki kırışıklıkların kumla dolmakta olduğunu fark etti.

"İstediğim tek şey," dedi Rand, çok uzaklardan gelir gibi bir sesle, "Beach Boys kasetlerim. Hepsi kabinimde."

"Bok herif!" dedi Shapiro öfkeyle. "Ama ne isterim, biliyor musun? Umarım sen ölmeden önce bir gemi gelir. Seni o çok kıymetli, lanet olası kumsalından çekip götürürlerken debelenmeni ve çığlıklar atmanı görmek istiyorum. O zaman ne halt edeceğini görmek istiyorum!"

"Kumsal seni de yutacak," dedi Rand. Sesi bir sukabağının içinden geçen rüzgârın sesi gibi takırdıyordu – ekim ayının son hasadında tarlada bırakılmış bir sukabağı. "Kulak ver, Bill. Dalganın sesini dinle."

Rand başını yana eğdi. Yarı açık ağzından dili görünüyordu. Kuru bir sünger gibi büzüşmüştü.

Shapiro bir şey duydu.

Kum tepelerini duyuyordu. Plajda pazar öğle sonralarının şarkılarını söylüyorlardı – kumsalda rüya görmeden uyunan şekerlemeler. Uzun süreli şekerlemeler. Huzurlu bir sükûnet. Martıların haykırışları. Yer değiştiren parçacıklar. Yürüyen kum tepeleri. İşitiyordu... ve çekilir gibi oldu. Kum tepelerine doğru çekiliyordu.

"İşitiyor musun?" dedi Rand.

Shapiro elini burnuna götürdü ve iki parmağını kan çıkarana kadar deliklerinden içeriye batırdı. Ondan sonra gözlerini kapatabildi; yavaş yavaş ve kesik kesik düşünceleri bir araya geldi. Kalbi çok hızlı atıyordu.

Neredeyse Rand gibi oluyordum... Kumsal neredeyse beni ele geçirecekti!

Gözlerini tekrar açınca Rand'ın kabuklu bir deniz hayvanına dönüştüğünü ve uzun zaman önce terk edilmiş bir kumsalda, ölmemiş bir denizin bütün gizemlerine erişebilmek için kum tepelerine, kum tepelerine, kum tepelerine baktığını gördü.

Bitti artık, dedi Shapiro içinden.

Ama şu dalgayı bir dinle, diye fısıltıyla cevap verdi kum tepeleri.

Mantığına kulak asmayan Shapiro dinledi.

Sonra da mantığı yok oldu.

Oturursam daha iyi işitebilirim, diye düşündü Shapiro.

Rand'ın ayaklarının dibine oturdu ve Kızılderili gibi bağdaş kurdu.

Beach Boys'u işitiyordu, eğlenceli şarkılar söylüyorlardı; kumsalda kolay tavlanacak kızlar vardı. Shapiro, kulağına... ama tam kulağına değil de, sağ beyniyle sol beyni arasındaki kısma gelen rüzgârın sesini duydu... bilinçli düşünceyle sonsuzluğu bağlayan korpus kallosumun karanlığı içinde bir yere gelen rüzgârın sesini. Açlık, susuzluk, sıcaklık, korku hissetmiyordu. Sadece boşluğun sesini işitiyordu.

Ve bir gemi geldi.

Pike yaparak inerken art yakıcıları soldan sağa uzun, turuncu izler bırakıyordu. Bunun gümbürtüsüyle arazi sarsıldı ve birkaç kum tepesi çöktü. Bu gümbürtü Billy Shapiro'nun kafasını yarıp açtı ve bir an için ikiye ayrıldı: Ortasından ikiye ayrıldı.

Sonra hemen ayağa kalktı.

"Gemi!" diye haykırdı. "Olur şey değil! Gemi! Gemi! GEMİ!"

Beş yüz –ya da beş bin– yıldan beri klan servisinde olan eski ve kirli bir ticaret gemisiydi. Havada bir süre dolandıktan sonra yere indi. Kaptanın püskürttüğü gazlar kumları eriterek siyah camlara çevirdi. Shapiro sevinç içindeydi.

Rand'ın derin bir uykudan uyanır gibi bir hali vardı.

"Ona buradan gitmesini söyle, Billy."

"Anlamıyorsun," dedi Shapiro, yumruklarını havada sallarken. "İyileşeceksin..."

Tıpkı bir yangından kaçan kanguru gibi uzun adımlarla ticaret gemisine doğru koştu. Kum ayaklarına yapışıyordu. Shapiro ayaklarını sallayarak bunları silkeledi. Kahrol, kum! Benim Hansonville'de bir sevgilim var. Kumun hiçbir zaman sevgilisi olmamıştır. Kumsalın erkekliği hiç uyanmaz.

Geminin gövdesi ayrıldı ve bir borda iskelesi dil gibi dışarıya uzandı. Önde bir adam, sonra üç tane numune alıcı android robot ve onların arkasında kaptan olduğu anlaşılan biri iskeleden indiler. O kişi kaptan olmalıydı, çünkü hiç değilse başındaki berede klan sembolü vardı.

Robotlardan biri ona doğru bir numune çubuğu salladı. Shapiro bunu eliyle itti. Sonra kaptanın önünde diz çöküp onun ölü bacaklarının yerini tutan paletlere sarıldı.

"Kum tepeleri... Rand... su yok... canlı... onu hipnotize ettiler... kaçık bir dünya... ben... Tanrı'ya şükür..."

Çelik bir dokunaç Shapiro'nun gövdesini sardı ve onu sertçe çekti. Altındaki kumlar kahkaha atar gibi fısıldıyordu.

"Tamam, tamam," dedi kaptan. *"Bey-at-shel! Me! Me! Gat!"*

Robot, Shapiro'yu yere bırakıp geri çekildi.

"Onca yolu boktan bir Fed gemisi için yapmışız!" diye yakındı kaptan.

Shapiro ağladı. Sadece başı değil karaciğeri de acıyordu.

"Dud! *Gee-yat!* Ona su getir!"

Gemiden ilk inen adam Shapiro'ya bir şişe attı. Shapiro şişeyi ağzına dayayıp büyük bir iştahla emmeye başladı. Buz gibi su ağzından aşağıya, çenesine ve elbisesine dökülüyordu. Elbisesinin rengi açılmış, kemik rengi olmuştu. Shapiro boğulacak gibi oldu, kustu, sonra yine içmeye devam etti.

Dud ve kaptan onu seyrediyorlardı. Robotlar hareketsizdiler.

Neden sonra Shapiro ağzını silip doğruldu. Midesi bulandığı halde kendini iyi hissediyordu.

"Sen Shapiro musun?" diye sordu kaptan.

"Evet."

"Klan bağlantın?"

"Hiç yok."

"ASN numarası?"

"29."

"Mürettebat?"

"Üç kişi. Biri öldü. Diğeri... Rand... orada." Eliyle işaret etti ama o tarafa bakmadı.

Kaptanın yüzü değişmedi. Dud'ınki değişti.

"Kumsal onu ele geçirdi," dedi Shapiro. Adamların yüzündeki kuşkulu ifadeleri gördü. "Şok olabilir. Hipnotize olmuş gibi. Devamlı... Beach Boys'dan söz ediyor... Neyse, boş verin, siz o grubu tanımazsınız. Ne yiyor ne içiyor. Kötü durumda."

"Dud. Robotlardan birini al ve o adamı oradan indirin." Kaptan başını iki yana salladı. "Fed gemisi. Hay aksi! Kurtarma ücreti alamayacağız."

Dud başını salladı. Birkaç dakika sonra yanında robotlardan biriyle kum tepesine tırmanıyordu. Robot, sıkılmış dullara yan hizmetler sağlayarak ek gelir sağlayan yirmi yaşındaki bir sörfçüye benziyordu ama koltukaltlarından çıkan eklemli dokunaçlarından önce, yürüyüşü onun robot olduğunu belli ediyordu. Tüm robotlar gibi o da ağır adımlarla yürüyor, bu görünüşü basuru olan yaşlı İngiliz uşaklarını andırıyordu.

Kaptanın telsizi cızırdadı.

"Buradayım."

"Ben Gomez, Kaptan. Bir sorunumuz var. Uzaktan ölçme cihazımız çok oynak bir zemin üstünde olduğumuzu gösteriyor. Hedef alabileceğimiz bir dip kaya yok. Kendi deremizin üstünde duruyoruz ve bu da bütün bu gezegende yapılabilecek en zor iş. Sorun, derenin kendisinin de çöküyor olması."

"Ne öneriyorsun?"

"Buradan gitmeliyiz."

"Ne zaman?"

"Beş dakika önce."

"Çok komiksin, Gomez."

Kaptan bir düğmeye basarak telsizi kapattı.

Shapiro gözlerini yuvarladı. "Bakın, Rand'ı boş verin. Onun işi zaten bitik."

"İkinizi de götüreceğim," dedi kaptan. "Gemi kurtarma parası olmayacak, ama Federasyon siz ikiniz için bir şeyler verir herhalde... gördüğüm kadarıyla fazla bir şey etmeseniz de... O herif kafayı üşütmüş, sen de ödleğin tekisin."

"Hayır... anlamıyorsunuz... Siz..."

Kaptanın kurnaz sarı gözleri ışıldadı.

"Geminizde kaçak mal var mı?" diye sordu.

"Kaptan... bakın... lütfen..."

"Çünkü eğer varsa onu burada bırakmanın bir anlamı yok. Bana ne olduğunu ve nerede olduğunu söyle. Seninle yetmişe otuz paylaşırız. Standart kurtarıcı ücreti. Daha iyisi olmaz, değil mi? Sen..."

Altlarındaki dere aniden yana eğildi. Fark edilebilir bir açıyla. Geminin içinden bir korna düzenli bir şekilde gürlemeye başladı. Kaptanın gösterge panelindeki telsiz bir kez daha kapandı.

"Bakın!" diye haykırdı Shapiro. *"Neyle karşı karşıya olduğunuzu görüyor musunuz? Hâlâ kaçak malı mı düşüneceksiniz? BURADAN HEMEN SİKTİR OLUP GİTMELİYİZ!"*

"Kes sesini, yakışıklı, yoksa bu elemanlardan birine seni uyutmasını söylerim," dedi kaptan. Sesi sakindi ama bakışları değişmişti. Telsizin düğmesine bastı.

"Kaptan, on derecelik bir yatma var ve giderek artıyor. Asansör aşağıya iniyor, ama açılı bir şekilde. Hâlâ biraz zamanımız var ama çok değil. Gemi devrilecek."

"Payandalar onu tutar."

"Hayır, efendim. Özür dilerim, Kaptan, ama tutamazlar."

"Ateşleme sırasına başlayın, Gomez."

"Sağ olun, efendim." Gomez'in sesindeki rahatlama çok belirgindi.

Dud ve android robot kum tepesinin yanından aşağıya iniyorlardı. Rand onlarla birlikte değildi. Robot da giderek geride kalmaktaydı. O anda tuhaf bir şey oldu. Android yüzüstü kapaklandı. Kaptanın kaşları çatıldı. Robot düşmesi gerektiği biçimde düşmemişti; yani aşağı yukarı bir insan gibi. Sanki bir giyim mağazasındaki bir mankenin arkasından itilerek düşürülmesine benziyordu. Aynen öyle düşmüştü ve yerden bir kum bulutu yükseldi.

Dud geriye gidip onun yanına eğildi. Androidin bacakları hâlâ kımıldıyordu; sanki 1,5 milyon Freon-soğutmalı mikrodevreden oluşan beynindeki rüyada yürüdüğünü görür gibiydi. Ama bacak hareketleri yavaş ve kesintiliydi. Sonra durdu. Gözeneklerinden kum çıkmaya başladı ve dokunaçları kumun üstünde titredi. Korkunç bir şekilde bir insanın ölüşünü seyretmeye benziyordu. İçinden derin bir öğütme sesi yükseldi. *Graagggg!*

"*Kumla dolmuş,*" diye fısıldadı Shapiro. "Beach Boys dinine girmiş."

Kaptan ona sabrı taşmış bir ifadeyle baktı. "Saçmalama be adam! O gördüğün şey kum fırtınası içinde bile yürüyebilir, içine bir tane bile kum girmez."

"*Bu* dünyada öyle olmaz."

Dere bir kez daha dibe oturdu. Gemi artık gözle görülebilir derecede yan yatmıştı. Payandalara binen yük arttıkça inleme sesleri çıktı.

"Bırak onu!" diye bağırdı kaptan, Dud'a. "Bırak onu, bırak! *Gee-yat! Come-me-for-Cry!*"

Dud androidi yüzüstü sürünür halde bırakıp kaptanın yanına geldi.

"Ne boktan iş be!" diye homurdandı kaptan.

Kaptan ve Dud hızlı bir melez diyalektiyle konuşmaya başladılar; Shapiro az da olsa anlayabiliyordu. Dud kaptana, Rand'ın gelmeyi reddettiğini söyledi. Android, Rand'ı tutmaya kalkışmış, ama kuvvetini kullanmamıştı. Daha o anda bile hareketleri sarsıntılı olmuş ve içinden tuhaf sürtünme sesleri çıkmaya başlamış.

Bunun üzerine Dud, Rand'ı tutmuş ve kısa bir an mücadele etmişler. Kaptan, Dud'a, eğer üç günden beri aç ve susuz, sıcak güneşin altında duran bir adamla başa çıkamadıysan belki bir kez daha temel eğitim görmen gerekir, dedi.

Dud mahcup olup yüzü kızardı ama endişeli ifadesi değişmedi. Yavaşça başını çevirince yanağında dört derin sıyrık belirdi.

"Him-ga bir indics," dedi Dud. *"Strong-for-Cry. Him-gat for umby."*

"Umby-him for Cry?" Kaptan asık bir yüzle Dud'a bakıyordu.

Dud evet anlamında başını salladı. *"Umby. Beyat-shel. Uby-for-Cry."*

Shapiro o yorgun ve korku içindeki aklıyla bu kelimenin anlamını hatırlamaya çalıştı. Sonra buldu. *Umby.* "Deli" demekti. *Tanrı aşkına, adam çok kuvvetli. Kuvvetli, çünkü deli. Büyük yolları var, büyük kuvveti var. Çünkü deli.*

Büyük yollar... ya da belki büyük dalgalar. Shapiro emin değildi. Ama her ikisi de aynı kapıya çıkıyordu.

Umby.

Altlarındaki zemin bir kez daha sallandı ve Shapiro'nun botlarının içine kum girdi.

Altlarından havalandırma borularının tok sesi geldi. Shapiro bunun hayatında duyduğu en güzel ses olduğunu düşündü.

Kaptan derin düşüncelere dalmıştı. Alt yarısı at yerine paletlerden oluşan tuhaf bir sentor(*) gibiydi. Sonra başını kaldırıp telsizin düğmesine bastı.

"Gomez, buraya bayıltıcı tabancasıyla Excellent Montoya'yı gönder."

"Anlaşıldı, kaptan."

Kaptan, Shapiro'ya baktı. "Şimdi, her şey bir yana, senin on yıllık maaşından daha pahalı bir android kaybettim. Çok kızgınım. Arkadaşını mutlaka getireceğim."

(*) Yunan mitolojisinde altı at, üstü insan olan yaratık. –çn.

"Kaptan," dedi Shapiro elinde olmadan dudaklarını yalayarak. Bunun çok yanlış olduğunun farkındaydı. Kaptanın karşısında delirmiş, isterik veya ödlek gibi görünmek istemiyordu ve muhtemelen kaptan üçünü de ona yakıştırıyordu. Dudaklarını yalaması bu izlenimi kuvvetlendirirdi... ama elinde değildi. "Kaptan, bu dünyadan bir an önce gitmemiz gerektiğini size nasıl anlatacağımı..."

"Kes sesini, mankafa!" dedi kaptan, ama kızmadan.

En yakın kum tepesinin üstünden tiz bir çığlık işitildi.

"Dokunmayın bana! Yanıma yaklaşmayın! Beni rahat bırakın! Hepiniz!"

"Big indics gat umby," dedi Dud üzülerek.

"Ma-him, yeah-mon," dedi kaptan ve Shapiro'ya döndü. "Arkadaşın kafayı fena üşütmüş, değil mi?"

Shapiro titredi. "Bilmiyorsunuz. Siz sadece..."

Dere bir kez daha hareketlendi. Payandalar her zamankinden daha fazla zorlanmaktaydı.

"Hemen buradan gitmemiz lazım, Kaptan!"

"Pekâlâ." Borda iskelesinde kahverengi bir adam belirdi. Eldivenli bir elinde uzun namlulu bir tabanca vardı. Kaptan ona Rand'ı işaret etti.

Excellent Montoya aslında camlaşmış kum olan (artık bunun üstünde de çatlaklar oluşmuştu) topraktaki yamulmaya, inleme sesleri çıkaran payandalara ve ayaklarıyla kendi mezarını kazar gibi görünen androide aldırmadan Rand'a baktı.

"Can," dedi.

"Gat! Gat-for-Cry!" Kaptan yana dönüp tükürdü. "Vur o manyağı, umurumda değil," dedi. "Yeter ki gemiye bindiğimizde nefes alıyor olsun."

Excellent Montoya tabancayı doğrulttu. Bu hareketin üçte ikisi kayıtsızca, üçte biri dikkatsizceydi, ama Shapiro panik içindeyken bile namluyu doğrulturken Montoya'nın başını yana eğdiğini fark etti. Çoğu klanda olduğu gibi, tabanca neredeyse onun vücudunun bir parçası olacak, yaptığı hareket bir şeyi parmağıyla işaret etmeye benzeyecekti.

Tetiği çekince *fooh* diye havalı bir ses çıktı ve bayıltıcı ok namludan fırladı.

Kum tepesinden bir el yükselip bunu aşağıya çekti.

Kumdan oluşan, büyük, kahverengi bir eldi. Rüzgâra meydan okur gibi uzanıp oku yakalamıştı. Sonra tok bir ses çıkararak yere indi. Artık el falan yoktu. Öyle bir şey olduğuna inanmak mümkün değildi. Ama hepsi görmüştü.

"Giddy-hump," dedi kaptan neredeyse sohbet eder gibi.

Excellent Montoya dizlerinin ütüne çöktü. *"Aidy-May-for-Cry, bit-gat, come! Saw-hoh got belly-gat-for-Cry!"*

Shapiro o uyuşmuş halindeyken Montoya'nın bir dua okuduğunu anladı.

Kum tepesinin üstünde Rand hoplayıp zıplıyor, zafer edasıyla yumruklarını havaya sallıyordu.

Bir el. O bir ELDİ. Rand haklıydı; bu kumsal canlı, canlı...

"İndic!" diye bağırdı kaptan Montoya'ya. *"Cannit! Gat!"*

Montoya sustu. Gözleri bir an Rand'a döndü ama hemen başını çevirdi. Yüzünde hurafelere duyulan müthiş korku vardı.

"Pekâlâ," dedi kaptan. "Bu kadarı yeter. Pes ediyorum. Gidiyoruz."

Gösterge panelindeki iki düğmeye bastı. Onu düzgün bir şekilde borda iskelesine döndürmesi gereken motordan homurtu gelmedi; sadece sürtünme sesleri çıkıyordu. Kaptan küfretti. Dere bir kez daha kımıldadı.

"Kaptan!" Bu Gomez'di. Panik içindeydi.

Kaptan başka bir düğmeye basınca paletler iskele yönünde geriye doğru harekete başladı.

"Beni yönlendir," dedi kaptan, Shapiro'ya. "Dikiz aynam yok. O gördüğümüz şey bir eldi, değil mi?"

"Evet."

"Buradan çekip gitmek istiyorum," dedi kaptan. "On dört yıldan beri çüküm var ve şimdi de altıma işiyormuş gibi hissediyorum."

Bom! Bir kum tepesi aniden borda iskelesinin üstüne çöktü. Ne var ki, bu bir kum tepesi değildi, bir koldu.

"Hassiktir, hassiktir!" dedi kaptan.

Kendi kum tepesinin üstündeki Rand hoplayıp zıplıyor, sevinç çığlıkları atıyordu.

Şimdi kaptanın alt yarısı olan paletler gıcırdamaya başlamıştı. Başı ve omuzları tarete benzeyen kaptan artık geriye doğru sarsılmaktaydı.

"Ne..."

Paletler kilitlendi. Aralarından kum püskürdü.

"Beni kaldırın!" diye bağırdı kaptan, kalan iki robota. *"Hemen! HEMEN ŞİMDİ!"*

Robotların dokunaçları paletlerin dişlilerine dolandı; kaptanı yerden kaldırdılar. Mezuniyet töreninde öğrencilerin öğretim üyelerini bir battaniyeyle havaya kaldırmalarına benzemişti. Kaptan telsizinin düğmesine bastı.

"Gomez! Son ateşleme sırası! Hemen! Şimdi!"

Borda iskelesinin dibindeki kum tepesi şekil değiştirdi. Bir el oldu. Kocaman kahverengi bir el, zemini tırmalayarak ilerlemeye başladı.

Shapiro çığlıklar atarak bu elin önünden kaçtı.

Küfürler savuran kaptan da oradan uzaklaştırıldı.

İskele geriye çekilince o el yere düştü ve tekrar kum haline geldi. Ambar ağzı kapatıldı. Motorlar gürlemeye başladı. Shapiro kendini içeriye attı ve hızın etkisiyle yamyassı oldu. Bayılmadan önce kaslı bir kol haline gelen kumun gemiyi tuttuğunu ve onu yere çekmeye çalıştığını görür gibi oldu.

Sonra havalandılar ve oradan ayrıldılar.

Rand onların gidişini seyretti. Artık oturuyordu. Nihayet geminin art yakıcılarının izleri gökte görünmez olunca, gözlerini yine kum tepelerinin sonsuzluğuna çevirdi.

Bir Beach Boys şarkısı mırıldanmaya başladı.

Yavaş hareketlerle yerden avuç avuç kum alıp ağzına atıyordu. Yuttu... yuttu... yuttu. Çok geçmeden karnı şişkin bir fıçı haline geldi ve bacaklarından başlayarak bedeni kumla örtülmeye başladı.

Azrail'in Görüntüsü

'Geçen yıl taşındık ama çok zor oldu," dedi Bay Carlin merdivenleri çıkarlarken. "Onu elle taşımak zorunda kaldık tabii. Başka türlü mümkün değildi. Daha misafir odasındaki sandığından çıkarmadan Loyd's'a kaza sigortası yaptırdık. Biçtiğimiz değere sigorta eden tek şirket bu olmuştu."

Spangler bir şey söylemedi. Bu adam budalanın tekiydi. Johnson Spangler bir budalayla konuşmanın tek yolunun, ona kulak asmamak olduğunu yıllar önce öğrenmişti.

"Çeyrek milyon dolara sigorta ettirdik," diye devam etti Bay Carlin, ikinci kat sahanlığına vardıklarında. Dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bayağı pahalıya patladı." Ufak yapılı bir adamdı, pek şişman denemezdi; çerçevesiz gözlüğü ve cilalanmış bir voleybol topunu andıran saçsız bir başı vardı. Maun gölgeli ikinci kat koridorunun bekçisi gibi duran bir zırh takımı onları kayıtsız bir ifadeyle seyrediyordu.

Uzun bir koridordu; Spangler duvarlara ve askılara profesyonel gözlerle baktı. Samuel Claggert pek çok şey satın almıştı ama aldıkları pek makbul şeyler değildi. 1800'lü yılların sonlarında kendi gayretleriyle sanayi imparatoru olan çoğu adam gibi, o da rehinci dükkânlarını gezerek, sanat sandığı birbirinden berbat yağlıboya tablolar, paçavra romanlar, inek derisi ciltli şiir koleksiyonları ve mide bulandıran heykeller toplamıştı.

Buradaki duvarlar da taklit maroken perdelerle, kucağında tepesi haleli bebekler tutan sayısız Meryem Ana tablosuyla (kimin eseri olduğu belirsiz) doluydu ve gülünecek kadar çirkin bir avize vardı.

Tabii bu yaşlı korsan birkaç tane de ilginç şey almamış değildi; sıradanlık yasası böyle gerektiriyordu. Ve eğer Samuel Claggert Memorial Özel Müzesi (Saat Başı Rehberli Turlar – Giriş Yetişkinler İçin $1.00, Çocuklar İçin $.50) yüzde doksan sekiz beş para etmez hurdalardan oluşuyorsa, mutfaktaki şöminenin üstünde asılı olan Coombs uzun namlulu tüfeği ve salondaki kamera obskura gibi parçalardan oluşan bir yüzde iki de vardı. Ve tabii...

"Delver aynası çok talihsiz bir olay sonunda alt kattan kaldırıldı," dedi Bay Carlin, bir sonraki merdiven başında bulunan kim olduğu belirsiz bir portre tablosundan esinlenmiş gibi. "Daha önce başkaları da olmuştu; kötü sözler söylemişler, olmadık şeyler uydurmuşlardı ama bu eylem tamamen aynayı yok etme girişimiydi. Bayan Sandra Bates adında bir kız cebinde bir kaya parçasıyla geldi. Neyse ki iyi nişan alamadığı için sadece çerçevesinin köşesini çatlattı. Ayna hasar görmedi. Bates'in bir de erkek kardeşi vardı..."

"Bana bir dolarlık rehberli tur yaptırmana gerek yok," dedi Spangler alçak sesle. "Delver aynasının geçmişini biliyorum."

"Ne harika, değil mi?" Carlin ona tuhaf bir ifadeyle baktı. "1709'da o İngiliz düşesi vardı... ve 1746'da Pennsylvania'lı halı tüccarı... tabii bir de..."

"Tarihçesini biliyorum," diye tekrarladı Spangler. "Beni aynanın işçiliği ilgilendiriyor. Sonra tabii bir de özgün olup olmadığı sorusu var..."

"Özgünlük mü!" dedi Carlin boğuk bir sesle. "Uzmanların denetiminden geçti, Bay Spangler."

"Lemlier Stradivarius da denetimden geçmişti."

"Çok doğru," dedi Bay Carlin iç geçirerek. "Ama hiçbir Stradivarius'ta Delver'ın o sarsıcı etkisi olmamıştı."

"Evet," dedi Spangler bıkkın bir sesle. Artık Carlin'i susturmanın mümkün olmadığını anlamıştı; yaşına çok uyan bir aklı vardı. "Aynen öyle."

Üçüncü ve dördüncü katları konuşmadan çıktılar. Derme çatma binanın çatısına doğru yaklaştıkça karanlık koridorlar çok sıcak olmaya başlamıştı. Bu hararetle birlikte kötü bir koku da yayılıyordu; Spangler bu kokuyu iyi tanırdı çünkü yetişkin hayatının büyük bir kısmını bunun içinde çalışarak geçirmişti – uzun zamandan beri ölü olan sineklerin, nemli çürümenin ve alçı kaplamanın ardındaki ahşap bitlerinin kokusu. Sadece müzelere ve mozolelere özgü bir koku. Herhalde kırk yıl önce ölmüş bakire bir genç kızın mezarından da aynı koku çıkar, diye düşündü.

Buradaki eski eserler tıpkı bir eskici dükkânında olduğu gibi rastgele yığılıydı. Carlin, Spangler'ı çerçeveleri yıpranmış portrelerin, yaldızlı kuş kafeslerinin ve tarihi bir bisikletin bulunduğu bir koridordan geçirdi. Tavan kapağının altında portatif bir merdivenin bulunduğu yere geldiler. Kapaktan paslı bir asma kilit sarkıyordu.

Sol tarafta taklit bir Adonis heykeli onlara kör gözlerle bakıyordu. Bir kolunu uzatmıştı ve bileğine asılı sarı etikette GİRİŞ KESİNLİKLE YASAKTIR yazılıydı.

Bay Carlin cebinden bir anahtar halkası çıkarıp bir anahtar seçti ve portatif merdivene çıktı. Üçüncü basamakta durdu, kel kafası loş ışıkta belli belirsiz parlıyordu. "O aynayı hiç sevmiyorum," dedi. "Hiçbir zaman da sevmedim. Ona bakmaya korkuyorum. Bir gün ona bakıp diğerlerinin de gördüğü şeyi göreceğimden korkuyorum."

"Onlar sadece kendilerini gördüler," dedi Spangler.

Bay Carlin konuşmaya başladı, durdu, başını iki yana salladı ve anahtarı kilide düzgün sokmak için boynunu uzattı. "Bunun değiştirilmesi lazım," diye homurdandı. "Bu lanet şey..." Kilit bir anda menteşesinden söküldü. Bay Carlin bunu tutmaya çalışırken az kalsın merdivenden düşecekti. Spangler kilidi havada yakalayıp yaşlı adama baktı. Carlin bembeyaz bir suratla merdivenin üst basamağında titriyordu.

"Bu ayna seni çok geriyor, değil mi?" dedi Spangler.

Bay Carlin karşılık vermedi. Felç olmuş gibiydi.

"Aşağıya in," dedi Spangler. "Lütfen. Yoksa düşeceksin."

Carlin her bir basamağa dikkatle basarak yavaşça merdivenden indi. Ayakları yere basar basmaz da sanki elektrik akımına kapılmış gibi dırdır etmeye başladı.

"Çeyrek milyon," dedi Carlin. "O şeyi aşağıdan buraya, yukarıya getirmenin sigorta bedeli çeyrek milyon dolar. O lanet olası şeyi! Onu buradaki depoya çıkarmak için özel bir makara ve palanga yapmak zorunda kaldılar. O sırada ben, birisinin parmağı kaysın veya ip çürük çıksın da o lanet şey düşüp milyonlarca parçaya ayrılsın diye umuyordum, bunun için neredeyse dua edecektim."

"Gerçekler," dedi Spangler. "Gerçekler, Carlin. Ucuz romanlar, ucuz magazin haberleri veya aynı derecede ucuz korku filmleri değil. *Gerçekler.* Birincisi: John Delver İngiltere tarihinde Elizabeth dönemi dediğimiz zamanda yaşamış, Norman soyundan gelme, ayna yapan bir zanaatkârdı. Olaysız bir hayat sürdü ve öldü. Daha sonra evinde hizmetçisinin temizlemek zorunda kaldığı beş köşeli bir yıldız çizili değildi ve kükürt kokulu, kan lekeli belgeler de bulunmadı. İkincisi: Yaptığı aynalar koleksiyoncular için çok değerliydi, çünkü hem çok güzel bir işçilik vardı hem de aynayı tutanın gözlerinde hafif bir büyütme ve saptırma etkisi yaratan bir kristal çeşidi kullanılmıştı ki, bu da ayırt edici bir alametifarikaydı. Üçüncüsü: Bildiğimiz kadarıyla günümüze kadar sadece beş tane Delver aynası kaldı, bunların iki tanesi Amerika'dadır. Paha biçilemez. Dördüncüsü: Bu Delver ve Londra'nın bombalanması sırasında imha olan diğeri yalanlara, abartmalara ve tesadüflere dayalı uyduruk bir ün kazandılar ve..."

"Beşinci gerçek," dedi Carlin, "sen kendini beğenmiş hıyarın tekisin, değil mi?"

Spangler taklit Adonis heykeline tiksintiyle baktı.

"Sandra Bates'in erkek kardeşinin, senin o çok değerli Delver aynasına baktığı turun rehberliğini ben yapıyordum, Spangler.

On altı yaşındaki oğlan liseli bir grupla gelmişti. Ben aynanın tarihçesini anlatıyordum ve tam senin takdir edeceğin kısma gelmiştim; kusursuz işçiliği ve aynanın mükemmelliğini anlatırken oğlan elini kaldırdı ve, 'Peki, o sol taraftaki leke ne oluyor?' diye sordu. 'Bana kusur gibi geldi.'

"Oğlanın arkadaşlarından biri ona ne demek istediğini sorunca Bates ona açıklamaya başladı, ama sonra durdu. Aynaya çok yakından baktı... koruyucu kırmızı kadife halata dayandı. *Sonra da, sanki omzunda duran birisinin yansımasını görmüş gibi arkasına baktı – karalar içindeki birisi.* 'Bir adama benziyordu,' dedi. 'Ama yüzünü göremedim. Şimdi kayboldu.' Hepsi bu kadardı işte."

"Devam et," dedi Spangler. "Bunun Azrail olduğunu söylemek için can atıyorsun; sanırım yaygın olan açıklama da bu, değil mi? Arada bir seçilmiş kişiler aynada Azrail'in görüntüsünü mü görüyorlarmış? Unut bunları, dostum. *National Enquirer* dergisi böyle şeylere bayılır. Hadi, bana bunun *ne korkunç* sonuçları olduğunu anlat ve benden açıklama yapmamı iste. Daha sonra oğlana bir otomobil mi çarptı? Pencereden aşağıya mı atladı? Ne oldu?"

Bay Carlin güldü. "Senin daha iyi bilmen gerek, Spangler. Delver aynasının tarihçesine aşina olduğunu bana tam iki defa söylemedin mi? Korkunç sonuçlar olmadı. Hiçbir zaman da olmadı. Bu yüzden Delver aynası gazetelerin pazar ilavelerinde Koh-i-noor Elması veya Kral Tut'un mezarı gibi magazin konusu olmadı. Onlarla kıyaslandığında çok sıradan kalır. Benim budala olduğumu sanıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Spangler. "Artık yukarıya çıkabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Carlin hevesle. Basamakları çıkıp tavan kapağını itti. Kapak gölgelerin içine girdi, sonra da Carlin bu karanlıkta kayboldu. Spangler onu takip etti. Kör Adonis heykeli onlara boş bir ifadeyle baktı.

Çatı katı odası bayıltacak kadar sıcaktı, sadece üstünü kaplayan örümcek ağının hoyrat gün ışığını kirli bir süt rengine çe-

virdiği bir pencereyle aydınlanmaktaydı. Ayna ışığa doğru çevrili bir şekilde duvara dayanmıştı ve yansıyan ışık karşı duvara vuruyordu. Tahta bir çerçeveye bağlanmıştı. Bay Carlin aynaya bakmıyordu. Israrla bakmamaya çalışıyordu.

"Üstüne bir bez bile örtmemişsin," dedi Spangler ilk defa öfkesini gizlemeyerek.

"Onu bir göz gibi düşünüyorum," dedi Bay Carlin. Sesi cansızdı, bomboştu. "Eğer daima açık kalırsa, belki kör olur."

Spangler ona kulak asmadı. Ceketini çıkardı, dikkatle katladı, sonra da büyük bir özenle aynanın konveks yüzündeki tozları sildi. Bu iş bittikten sonra geri çekilip ona baktı.

Özgündü. Buna hiç kuşku yoktu, aslında hiçbir zaman kuşkusu olmamıştı. Delver'ın dehasının mükemmel bir örneğiydi. Arkasında kalan darmadağınık oda, kendi görüntüsü, Carlin'in yan dönmüş gövdesi – hepsi büyük bir netlikle, neredeyse üç boyutlu denecek bir şekilde görünüyordu. Aynanın hafifçe büyütme etkisi her şeyi hafifçe kıvrılmış gibi gösteriyor ve neredeyse dördüncü bir boyut kazandırıyordu. Tam...

O anda düşünmesi kesildi ve bir kez daha içini öfke kapladı.

"Carlin!"

Carlin ses çıkarmadı.

"Carlin, seni budala, o çocuk aynaya zarar vermedi dediğini sanıyordum!"

Cevap yok.

Spangler ona aynadan buz gibi gözlerle baktı. "Sol üst köşede bir bant parçası var. Kız burasını çatlattı mı? Tanrı aşkına, konuş be adam!"

"Azrail'i görüyorsun," dedi Carlin. Sesi ölümcül ve duygusuzdu. "Aynada bant yok. Elini üstünden geçir... Yüce Tanrım!"

Spangler ceket kolunu dikkatle elinin üstüne sardıktan sonra uzanıp yavaşça aynaya bastırdı. "Gördün mü? Doğaüstü hiçbir şey yok. Elim üstünü örttü."

"Örttü mü? Bandı hissediyor musun? Neden bandı çekmiyorsun?"

Spangler elini yavaşça çekip aynaya baktı. İçindeki her şey biraz daha çarpılmış görünüyordu; odanın tuhaf açıları sanki görülmemiş bir sonsuzluğa doğru kayar gibiydi. Aynada kara bir nokta yoktu. Kusursuzdu. Spangler aniden içinde sağlıksız bir korkunun kabardığını hissetti ve bunun için kendine kızdı.

"Ona benziyordu, değil mi?" diye sordu Bay Carlin. Yüzü sararmıştı ve doğruca yere bakıyordu. Boynunda bir kas seğirdi. "İtiraf et, Spangler. Arkanda duran şey kukuletalı bir figüre benziyordu, değil mi?"

"Kısa bir çatlağı örten bir banda benziyordu," dedi Spangler kararlı bir sesle. "Başka hiçbir şeye değil..."

"Bates son derece sağlıklı bir oğlandı," dedi Carlin hemen. Kelimeleri karanlık bir suya atılan taşlar gibi batıyordu. "Bir futbol oyuncusu gibiydi. Üstünde bir kazak ve koyu yeşil pantolon vardı. Tam üst kattaki sergiye çıkmak üzereyken..."

"Bu sıcak beni hasta ediyor," dedi Spangler titrek bir sesle. Mendilini çıkarıp boynunu sildi. Gözleri aynanın konveks yüzeyine kesik kesik bakıyordu.

"Bir bardak su içmek istediğini söyledi... bir bardak su, lütfen!"

Carlin dönüp şaşkın gözlerle Spangler'a baktı. "Nereden bilebilirdim ki? Nereden bilecektim ki?"

"Burada bir lavabo var mı? Galiba..."

"Oğlanın kazağı... merdivenden inerken oğlanın kazağı gözüme çarptı... sonra da..."

"...kusacağım."

Carlin kendini toparlamak ister gibi başını iki yana salladı, sonra yine yere baktı. "Tabii. İkinci katta merdivene doğru yürürken, soldan üçüncü kapı." Sonra teselli ister gibi başını kaldırdı. "Nereden bilecektim?"

Ama Spangler çoktan portatif merdivenden inmeye başlamıştı. Basamaklar onun ağırlığıyla sallanınca bir an için Carlin onun düşeceğini sandı (umdu). Yerdeki kare biçimli açıklıktan onun bir elini ağzında tutarak inişini seyretti.

"Spangler..."

Ama Spangler gitmişti.

Carlin onun ayak seslerinin önce yankılanmasını sonra da kesilmesini dinledi. Ondan sonra da şiddetle titremeye başladı. Tavan kapağına doğru yürümek istedi ama ayakları donmuş gibiydi. O oğlanın kazağını bir anlığına görmek... Tanrım!

Sanki görünmez kocaman eller başını yukarıya çeker gibiydi. Calvin hiç istemediği halde DeIver aynasının ışıldayan derinliklerine baktı.

Orada hiçbir şey yoktu.

Oda olduğu gibi yansımaktaydı. Aklına Tennyson'ın yarım yamalak hatırladığı bir şiiri geldi ve bunu yüksek sesle mırıldanmaya başladı: "'Gölgelerden midem bulanıyor,' dedi Shalott Leydisi...'"

Hâlâ başını aynadan çeviremiyordu. Aynanın bir köşesinde güvelerin kemirdiği bir öküz başı, cam gibi gözlerle ona baktı.

Oğlan bir bardak su istemişti ve sebil de birinci kat lobisindeydi. Oğlan aşağıya inmişti ve...

Bir daha hiç geri dönmemişti.

Hiçbir zaman.

Hiçbir yere.

Tıpkı bir gece davetine gitmeden önce aynasına bakarken, inci kolyesini almak için oturma odasına giden düşes gibi. Tıpkı halı tüccarının faytonuyla gezmeye gittikten sonra geriye boş bir fayton ve ağzı sıkı iki at bıraktığı gibi.

Ve DeIver aynası 1887'den 1920'ye kadar New York'ta bulunmuştu.

Carlin hipnotize olmuş gibi aynaya bakıyordu. Altta kör Adonis beklemekteydi.

Tıpkı Bates ailesinin oğullarının dönüşünü beklediği gibi; tıpkı düşesin kocasının, karısının oturma odasından dönmesini beklediği gibi Carlin de Spangler'ın dönmesini bekledi. Aynaya bakarak bekledi.

Bekledi.

Ve bekledi.

Nona

"Seviyor musun?"

Bu sözleri söylediğini duyuyorum... Bazen hâlâ sesini işitiyorum. Düşlerimde.

"Seviyor musun?"

"Evet," diye yanıt veriyorum. *"Evet... ve gerçek aşk hiçbir zaman ölmeyecek."*

Sonra bağırarak uyanıyorum.

Şimdi bile, olanları nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Neden yaptım? Size bunu anlatmam imkânsız. Zaten dava sırasında da anlatamadım. Burada pek çok kişi bana olayı soruyor. Özellikle bir psikiyatr. Ama ben konuşamıyorum. Ağzım mühürlü sanki. Yalnızca hücremdeyken durum değişiyor. Bağırarak uyanıyorum.

Düşlerimde kızın bana doğru geldiğini görüyorum. Üstündeki beyaz tuvalet hemen hemen saydam. Yüzünde istekle zafer birbirine karışmış. Karanlık, taş zeminli bir odada bana yaklaşıyor. Solmuş ekim güllerinin kokusunu duyuyorum. Kız kollarını açıyor. Ben de ona sarılmak üzere ellerimi uzatıp yürüyorum.

Korku, tiksinti ve anlatılamayacak bir özlem duyuyorum. Korku ve tiksintim, bulunduğumuz yerin neresi olduğunu bildiğim için. Özlem duyuyorum, çünkü onu seviyorum.

Bazen, keşke bu eyalette hâlâ ölüm cezası olsaydı, diye düşünüyorum. Loş ve kısa bir koridordan geçip dik arkalı bir sandalyeye otururdum. Kafama çelik başlığı yerleştirir, ellerime kelepçeleri takarlardı... Bir an sarsıldıktan sonra ona kavuşurdum...

Düşümde birbirimize sarılırken korkum artıyor. Ama ondan uzaklaşmak benim için imkânsız. Ellerimi düzgün sırtına bastırıyorum. İpeğin altından tenini hissediyorum. Kapkara gözlerinin içi gülüyor. Yüzünü bana doğru kaldırırken dudakları aralanıyor. Öpülmeye hazır.

İşte o anda değişiyor. Sertleşip karmakarışık olan siyah saçları, pis bir kahverengiye dönüşüyor ve süt beyazı yanaklarına dökülüyor. Gözleri küçülerek birer boncuk halini alıyor. Akları kayboluyor. Parlatılmış kara kehribar parçalarını andıran o küçücük gözleriyle bana bakıyor. İğrenç ağzında çarpık çurpuk, sapsarı dişler fırlıyor.

Bağırmaya çalışıyorum. Uyanmaya.

Ama yapamıyorum. Yine yakalandığımı biliyorum. Hep yakalanıyorum zaten.

Leş kokulu, dev bir mezarlık faresinin kollarındayım şimdi. Gözlerimin önünde ışıklar uçuşuyor. Ekim gülleri. Bir yerlerden ölüm çanlarının şarkısı yankılanıyor.

Fareye benzeyen o yaratık, "Seviyor musun?" diye fısıldıyor. "Seviyor musun?" Bana doğru eğilirken soluğu gül kokuyor. Ölüler mahzeninde, solmuş gül kokusu.

"Evet," diyorum. "Evet... ve gerçek aşk hiçbir zaman ölmeyecek." Sonra bağırıyor ve uyanıyorum.

Birlikte yaptığımız şeylerin beni çıldırttığını sanıyorlar. Ama kafam şöyle ya da böyle hâlâ çalışıyor. Ve sorulara yanıt aramaktan hiçbir zaman vazgeçmedim. Hâlâ neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Nasıl olduğunu.

Bana kâğıt ve keçe uçlu bir kalem verdiler. Her şeyi yazacağım. Belki böylece onların bazı sorularını yanıtlamış olurum. Kendi sorularımdan bazılarını da. Bu iş bitince de... Bir şey daha var. Onlar bunun farkında değil. Yemekhaneden bir bıçak çaldım. Şuracıkta, yatağımın altında.

İşe Augusta'yı anlatarak başlamam gerekiyor.

Bu satırları gece yazıyorum. Yıldızların ışıldadığı güzel bir ağustos gecesi. Yıldızları penceremdeki tel örgünün arkasından görebiliyorum. Penceremden beden eğitimi yapılan avlu ve gök yüzünün bir parçası gözüküyor. O parçayı iki parmağımla örte biliyorum. Hava sıcak. Ben de çıplağım. Sadece ayağımda şortum var. Yaza özgü o yumuşak sesleri duyuyorum. Kurbağaları ve ağustosböceklerini. Ama kışı geri getirebiliyorum. Bunun için gözlerimi yummam yeterli. O geceki acı soğuk, kasvetli hava, yabancısı olduğum kentin sert ve düşmanca ışıkları. Şubatın on dördüydü.

Gördünüz mü? Her şeyi anımsıyorum.

Şu kollarıma bakın. Tüylerim diken diken. Ve ter içindeyim.

Augusta...

Augusta'ya vardığımda ölü gibiydim. Hava öylesine soğuktu. Üniversiteye veda edip otostopla batıya gitmek için çok güzel bir gün seçmiştim doğrusu. Bir ara, daha eyaletten çıkamadan donarak öleceğimi bile düşünmüştüm.

Bir polis beni eyaletler arası karayolundan kovmuş, "Bir daha burda otostop yaptığını görürsem seni deliğe tıkarım!" diye tehdit etmişti. Bir an ona küfretmek geçmişti içimden. Belki deliğe tıkılmam daha iyi olacaktı. Dört araba genişliğindeki dümdüz karayolu bir havaalanına benziyordu. Uluyan rüzgâr beton yoldaki kar taneciklerini havalandırıyordu. Arabalarının kırılmaz ön camlarının arkasındaki o tanımadığım insanlar için, otostop yapan herkes ya ırz düşmanı ya da katildi. Hele saçları uzunsa, listeye sübyancılığı ve eşcinselliği de ekleyebilirdiniz.

Bir süre çıkışta durup şansımı denedim. Ama kimse beni almadı. Sekize çeyrek kala, hemen sıcak bir yere sığınmazsam kendimden geçeceğimi anladım.

İki kilometre kadar yürüdükten sonra bir kafeterya buldum. 202 numaralı yolun üzerinde, kent sınırının hemen içindeydi. Tepesinde neon ışıklarla, JOE'NUN NEFİS YEMEKLERİ yazılıydı. Mıcır dökülmüş araba parkında üç büyük kamyon ve yeni

bir araba vardı. Kapıya asılı Noel çelengi çoktan solmuştu, ama kimse onu atma zahmetine katlanmamıştı. Kapıdaki termometre sıfırın altında on beş dereceyi gösteriyordu. Kulaklarımı örtmek için saçlarımdan başka hiçbir şeyim yoktu. Deri eldivenlerim parçalanmak üzereydi. Parmak uçlarım buz kesmişti.

Kapıyı açarak içeri girdim.

İlk fark ettiğim sıcaklık oldu. Sonra müzik dolabındaki kovboy şarkısı. Merle Haggard söylüyordu. "Bizler San Francisco'lu hippiler gibi saçlarımızı uzatıp karmakarışık bırakmayız."

Hemen ardından, "Gözler"i fark ettim. Saçlarınızın uzunluğu kulak memelerinizi geçtiği an, "Gözler" olayını öğrenirsiniz. Size bakanlar ünlü derneklerden birinin üyesi olmadığınızı anlayıverirler. "Gözler"i öğrenirsiniz, ama bu duruma hiçbir zaman alışamazsınız.

Şimdi içerdekiler, "Gözler"ini bana dikmişlerdi. İkisi tezgâhın önünde, dördü de bir bölmede oturan altı kamyon şoförü. Ucuz kürkler giymiş, mavimsi beyaz saçlı, iki yaşlı kadın. Aşçı. Ve elleri köpük içinde, sıska bir bulaşıkçı çocuk. Tezgâhın bir ucunda genç bir kız oturuyordu, ama gözlerini kahve fincanının dibine dikmişti.

Son olarak da o kızı fark ettim işte.

İlk görüşte vurulmak diye bir şey olmadığını bilecek yaştayım. Ünlü şarkı yazarları Rodgers ve Hammerstein, kafiye ararken uydurmuşlar bunu. İlk görüşte aşka ancak okul balosunda el ele tutuşan çocuklar inanır. Öyle değil mi?

Kıza bakarken yine de bir şeyler hissettim. Bana gülebilirsiniz. Ama kızı görseydiniz gülmezdiniz. Dayanılmayacak kadar güzeldi. Lokantadaki öbür erkekler de eminim bunun farkındaydı. Ben gelmeden önce bütün gözlerin ona dikilmiş olduğundan hiç kuşkum yoktu. Eskimiş bej paltosundan omuzlarına dökülen saçları kömür karasıydı. Öyle ki, floresan ışıkların altında hemen hemen lacivert görünüyordu. Fildişi rengi teninin altında hafif bir pembelik vardı. Birlikte içeri getirdiği soğuk neden olmuştu buna. Kirpikleri is sürülmüş gibi siyah, ciddi bakışlı gözleri

hafif çekikti. Düzgün burnuyla Roma soylularını andırıyordu. Dudakları dolgun ve biçimliydi. Vücudunun nasıl olduğunu bilmiyordum. Buna aldırdığım da yoktu. Kız nefisti. Dilimizde onu tanımlayabilecek tek sözcük bu.

Nona.

Onun iki tabure ötesine oturdum. Aşçı yaklaşıp bana baktı. "Ne istiyorsun?"

"Sade kahve lütfen."

Adam kahveyi getirmeye gitti. Arkamdan biri, "Evet, galiba İsa sonunda döndü," dedi. "Annemin her zaman söylediği gibi."

Sıska bulaşıkçı *"yuk-yuk"* diye garip bir sesle güldü. Tezgâhın önünde oturan iki kamyon şoförü de ona katıldı.

Aşçı kahvemi getirdi. Fincanı kafama atar gibi tezgâha koydu. Buzları çözülmeye başlamış bir et parçasına benzeyen elime kahve döküldü. Elimi telaşla çektim.

Aşçı kayıtsızca, "Pardon..." diye mırıldandı.

Bölmedeki şoförlerden biri seslendi. "O kendi kendisini iyileştirir."

Mavimsi saçlı ikizler, çarçabuk hesaplarını ödeyip lokantadan çıktılar. Şoförlerden biri kasıla kasıla müzik dolabına giderek bir on sent daha attı. Johnny Cash, "Sue Adlı Bir Delikanlı" şarkısına başladı. Kahvemi üfledim.

Biri kolumu çekiştirdi. Döndüm. Kız yanımdaki boş tabureye oturmuştu. Güzel yüzüne yakından bakmak beni kör etti sanki. Kahvemin birazını da ben döktüm.

"Bağışlayın." Sesi hafif, biraz da tekdüzeydi.

"Suç bende. Ellerimdeki uyuşukluk hâlâ geçmedi."

"Ben..." Kız sustu. Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bir hali vardı.

Birden, onun korkmuş olduğunu anladım. Kızı ilk görüşümde kapıldığım duygular yeniden canlandı. Kızı korumak, onunla ilgilenmek, korkusunu gidermek istiyordum.

Kız çabuk çabuk cümlesini tamamladı. "Birinin arabasına binmek zorundayım. Bunu onlara söylemeye cesaret edemedim." Hafif bir hareketle bölmedeki şoförleri gösterdi.

Ona, "Elbette. Kahvenizi bitirin. Arabam dışarda," demeyi öyle istedim ki. Bunu söyleyebilmek için her şeyimi, *her şeyimi* verebilirdim. Bilmiyorum, bu duygumu nasıl anlatsam? Birbirimize sadece birkaç söz ettiğimiz halde böyle bir duyguya kapılmam size çılgınlık gibi gelebilir. Ama gerçekten böyle hissediyordum. Ona bakmak canlanmış bir Mona Lisa'ya ya da Milo Venüsü'ne bakmaktan farksızdı. Bütün bunlara başka bir duygu da karışıyordu. Sanki birden güçlü bir ışık, karmakarışık zihnimdeki karanlıkları delmişti. Keşke onun gördüğü ilk erkekle gitmeye hazır bir kız, benim de dil dökmeyi, nükte yapmayı iyi bilen bir çapkın olduğumu söyleyebilseydim. Bu her şeyi daha kolaylaştırırdı. Ama öyle bir kız değildi o. Ben de öyle bir adam değildim. Bütün bildiğim, kızın istediği şeyin bende olmadığıydı. Bu da yüreğimi parça parça ediyordu.

"Ben otostop yapıyorum," dedim. "Bir polis beni eyaletler arası karayolundan kovaladı. Buraya da soğuktan kaçmak için girdim. Çok üzgünüm."

"Siz üniversiteli misiniz?"

"Öyleydim. Onlar beni kovmadan, ben ayrıldım."

"Evinize mi gidiyorsunuz?"

"Gidecek evim yok. Bana devlet bakıyordu. Üniversitede bursla okuyordum. Ama işleri berbat ettim." Dört cümleyle bütün yaşamımı anlatıvermiştim. Galiba bu yüzden de sıkılmıştım biraz.

Kız güldü. Kahkahası beni fena halde sarstı. "Aynı yolun yolcusuyuz anlaşılan. İki yalnız insan."

Onun "insan" dediğini *sandım.* Sesi hafiflemişti. O zaman *gerçekten* öyle sandım. Ama burada düşünecek bol bol vaktim oldu. Şimdi, kızın söylediği söz "insan" değildi gibi geliyor bana. Galiba "*sıçan*" demişti. Ya da fare. "İki yalnız *sıçan...*" Evet. Ve insanla fare birbirlerine hiç benzemezler, değil mi?

Konuşma sanatının doruğuna çıkmaya hazırlanıyordum. "Öyle mi?" gibi çok zekice bir şey söyleyecektim. O sırada biri omzuma vurdu.

Döndüm. Bölmedeki kamyonculardan biri arkamda duruyordu. Sarı sakalları uzamıştı. Dişlerinin arasına uzun bir kibrit sıkıştırmıştı. Mazot kokuyordu.

Şoför, "Kahveni bitirdin sanırım," dedi. Kibriti oynatarak sırıttı. Dişleri bembeyazdı.

"Efendim?"

"İçeriyi kokutuyorsun, delikanlı. Sen bir *delikanlısın,* değil mi? Pek anlaşılmıyor da."

"Senin de gül gibi koktuğun söylenemez," diye karşılık verdim. "Tıraştan sonra sürdüğün bu losyonun adı ne, yakışıklı? Mazot Ruhu mu?"

Tokadı yanağıma indirdi. Gözlerimin önünde siyah benekler uçuştu.

Aşçı hemen atıldı. "Burda kavga etmeyin. Onu pataklayacaksanız dışarı çıkın."

Kamyon şoförü, "Dışarı gel, lanet olasıca köpek!" dedi.

İşte o anda kızın, "Ona dokunmayın," demesi gerekirdi. Ya da, "Seni aşağılık hayvan!" Ama kız sesini çıkarmadı. Bizi heyecan ve ilgiyle seyrediyordu. İnsanı ürküten bir şeydi bu. Galiba ilk kez o zaman gözlerinin ne kadar iri olduğunu fark ettim.

"Seni bir daha mı tokatlamam gerekiyor?"

"Dışarı gel bakalım, hayvan herif!"

Bilmiyorum bu sözler ağzımdan nasıl çıktı? Aslında kavgadan hoşlanmam. İyi dövüşemediğim gibi, sövmeyi de pek beceremem. Ama çok öfkelenmiştim. Birden o genç şoförü öldürme isteğine kapıldım.

Adam da bunu sezmiş olacak ki, yüzünde kararsız bir ifade belirdi. Yanlış kapıyı çalıp çalmadığını düşünüyordu herhalde. Sonra bu ifade kayboldu. Bayrakla poposunu silen seçkinler sınıfından, uzun saçlı, kadınsı bir züppenin karşısında gerileyecek değildi. Hele arkadaşlarının önünde. Böyle boylu poslu, bıçkın bir kamyon şoförüne yakışır mıydı bu?

Yine öfkeyle sarsıldım. Yoksa adam beni "o biçim" mi sanıyordu? Bir eşcinsel. İyice zıvanadan çıkmıştım. Ve bu da hoşuma

gidiyordu. Dilim ağzımın içinde büyümüş, mideme bir taş parçası oturmuştu.

Şoför kapıya doğru gitti. Dostları da eğlenceyi kaçırmamak için peşinden koşturdular.

Nona? Onu dalgınca düşündüm. Kafamın sadece bir bölümüyle. Nona'nın orada olacağını biliyordum. Nona beni koruyacaktı. Bunu biliyordum. Dışarıda havanın soğuk olduğunu bildiğim gibi. Beş dakika önce karşılaştığım bir kızdan bu kadar emin olmam garipti. Çok garip. Ama bunu ancak sonraları düşünebildim. O sırada kafamda öfke bulutları dolaşıyordu. Daha doğrusu, öfke beynimi felce uğratmıştı. İçimden birilerini öldürmek geliyordu.

Soğuk ve temiz havayı gövdelerimizle bıçak gibi kesiyorduk sanki. Park yerinin buz tutmuş mıcırları, şoförün ağır çizmelerinin ve benim ayakkabılarımın altında çatırdıyordu. Dolunay bize bön bön bakıyordu. Çevresindeki belli belirsiz halkadan, havanın bozacağı anlaşılıyordu. Gökyüzü cehennem geceleri kadar karaydı. Park edilmiş kamyonların gerisinde, bir direğin tepesindeki sodyum lambasının tek renkli ışığında, arkamızda cüce gölgelerimizi sürüklüyorduk. Kesik kesik soluk alırken, soluklarımız buharlaşıyordu. Şoför, eldivenli yumruğunu sıkarak bana döndü.

"Pekâlâ, köpek yavrusu."

Sanki bütün vücudum şişmeye başlamıştı. İçimde taşıdığımı hiç bilmediğim görünmez bir şey zihnime egemen olmak üzereydi. Bunu uyuşukça seziyordum. Dehşet verici bir şeydi ama hoşuma da gidiyordu. Onu hırsla istiyordum. Son bilinçli düşüncem şu oldu: "Vücudum önüne çıkan her şeyi tahta parçaları gibi sürükleyip götürecek bir kasırga ya da taş bir piramit kadar güçlü." Kamyoncu ufak, cılız ve önemsiz gözüküyordu. Ona güldüm. Güldüm. Kahkahalarım ay ışığının donuk donuk aydınlattığı gökyüzü kadar kara ve kasvetliydi.

Şoför yumruklarını sallayarak üstüme saldırdı. Sağ yumruğunu bir vuruşla savuşturdum. Sol yumruğu yanağıma indi ama bunu hissetmedim bile. Sonra adamın kasığına bir tekme salla-

dım. Ciğerlerindeki hava beyaz bir bulut halinde çıktı. Gerilemeye çalıştı. Ellerini kasıklarına bastırmış, öksürüyordu.

Koşarak onun arkasına geçtim. Aya karşı uluyan bir çoban köpeğinin sesiyle gülüyordum. Adamın dönmesine fırsat vermeden ona üç yumruk indirdim. Ensesine, sırtına ve kırmızı kulağına.

Ulur gibi bir ses çıkardı. Salladığı yumruklardan biri burnuma gelince çılgına döndüm, adamı yeniden tekmeledim. Top daha yere düşmeden ona vurmaya çalışan bir futbolcu gibi, ayağımı havaya dikmiştim. Şoför karanlık gecede bağırdı. Ve kaburgalarından birinin kırıldığını duydum. Adam iki büklüm olmuştu. Üzerine atıldım.

Yargılanmam sırasında, öbür kamyon şoförlerinden biri tanıklık yaptı ve o gece vahşi bir hayvandan farksız olduğumu söyledi. Gerçekten de öyleydim. Olanların hepsini anımsayamıyorum. Ama şoföre bakarak vahşi bir köpek gibi dişlerimi gösterdiğimi ve hırladığımı biliyorum.

Ata biner gibi sırtına çıktım, yağlı saçlarından kavrayıp suratını mıcırlara sürmeye başladım. Lambanın donuk ışığında, kanı kapkara görünüyordu. Hamamböceği kanı gibi.

Biri, "Tanrım!" diye bağırdı. "Dur artık!"

Birileri beni omuzlarımdan yakalayarak geri çekti. Çevremde birtakım suratlar dönüp duruyordu. Hepsine yumruğu bastım.

Kamyon şoförü yavaşça sürünerek kaçmaya yeltendi. Yüzü kanlı bir maske gibiydi. Şaşkın şaşkın bakıyordu. Adamların elinden kurtulup onu tekmelemeye giriştim. Her vuruşumda sevinçle homurdanıyordum.

Adam karşılık verecek halde değildi. Bütün bildiği, oradan kaçması gerektiğiydi. Yediği her tekmede gözlerini sıkıca yumuyor, kaplumbağa gibi duraklıyordu. Sonra tekrar sürünmeye başlıyordu. Aptallaşmıştı. Onu öldürmeye karar verdim. Tekmeleye tekmeleye öldürecektim. Sonra da geri kalanları gebertirdim. Nona dışında herkesi.

Adam bir tekme daha yiyince, sırtüstü devrilerek bana sersem sersem baktı.

Çatlak bir sesle, "Pes," dedi. "Pes ettim. Lütfen, lütfen..."

Yanında diz çöktüm. Taşların ince kot pantolonumdan dizlerime battığını hissediyordum. "Tamam, yakışıklı," diye fısıldadım. "Pes etmek asıl böyle olur."

Ellerimle boynunu kavradım.

Üç arkadaşı hep birden üzerime atıldılar ve beni sarışın şoförün üzerinden yere devirdiler. Ayağa kalktım. Hâlâ gülüyordum. Onlara doğru yürüdüm. O iriyarı adamla hemen gerilediler. Ödleri patlamıştı.

Çılgınlığım birdenbire geçti.

Birdenbire. Eski halimi aldım. Şimdi lokantanın önündeki park yerinde öylece duruyor ve kesik kesik soluyordum. Dehşet içindeydim. Midem bulanıyordu.

Dönüp lokantaya doğru baktım. Kız oradaydı. Güzel yüzünü bir zafer sevinci aydınlatıyordu. Yumruğunu omuz hizasına kaldırarak beni selamladı. O yıl olimpiyatlarda zencilerin yaptıkları gibi.

Yerdeki adama döndüm. Hâlâ sürünerek uzaklaşmaya çalışıyordu. Yanına yaklaştığımda korkuyla sağa sola bakındı.

Arkadaşlarından biri, "Ona dokunayım deme!" diye bağırdı.

Şoföre şaşkın şaşkın baktım. "Çok üzgünüm... Onu böyle... böyle... kötü yaralamak istememiştim. İzin verin de yardım edeyim..."

Aşçı, "Hemen çık git buradan!" dedi. Basamakların altında, Nona'nın önünde duruyordu. Bir elinde yağlı bir kepçe vardı. "Polis çağıracağım."

"Bana bak, kavgayı o başlattı. O..."

Aşçı geriledi. "Ukalalığı bırak, seni iğrenç sadist! Nerdeyse onu öldürecektin. Benim bütün bildiğim bu. Polis çağıracağım." Lokantaya daldı.

Kendi kendime, "Pekâlâ," dedim.

Deri eldivenlerim içeride kalmıştı. Ama lokantaya girip onları almak pek akıllıca bir iş olmayacaktı. Ellerimi ceplerime soktum, eyaletler arası karayoluna çıkan geçide doğru yürümeye başladım. Polisler gelmeden beni arabasına alacak birini bulma olasılığım çok zayıftı. Kulaklarım donuyor, midem bulanıyordu. Çok güzel bir geceydi doğrusu.

"Dur, bekle! Hey! Beni bekle!"

Döndüm. Nona'ydı seslenen. Bana yetişmek için koşarken saçları uçuşuyordu.

Bana, "Harikaydın!" dedi. "Harika."

Cansızca, "Adamı kötü yaraladım," diye karşılık verdim. "Şimdiye kadar hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Keşke onu öldürseydin!"

Donuk ışıkta kıza bakarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Sen lokantaya gelmeden önce, benim hakkımda söylediklerini duymalıydın. O irikıyım şoför bozuntuları pis pis güldüler. 'Hah hah ha! Karanlık bastıktan sonra sokağa çıkan şu küçük kıza bakın! Nereye gidiyorsun, tatlım? Arabama binmek ister misin? Seni istediğin yere götürürüm, ama biraz uysal davranırsan!' *Kahretsin!"* Omzunun üzerinde öfkeyle geriye baktı. Sanki siyah gözlerinden fırlayacak yıldırımlarla onları öldürecekti. Sonra gözlerini bana dikti. Kafamı bir projektör aydınlatıyormuş gibi bir duyguya kapıldım yine. "Adım Nona. Seninle geleceğim," dedi.

"Nereye? Hapishaneye mi?" Saçlarımı iki elimle tutup çekiştirdim. "Bu saçları görüyor musun? Bizi arabasına alacak ilk insan, bir eyalet polisi olacak. Aşçı polis çağıracağını söylerken çok ciddiydi."

"Ben geçen arabalara işaret edeceğim. Sen arkamda beklersin. Şoförler beni almak için dururlar. Bu adamlar güzel bir kız gördüler mi mutlaka dururlar."

Bu konuda onunla tartışamazdım, istemiyordum da zaten. İlk görüşte âşık olmak mı? Belki Nona'ya ilk görüşte âşık olma-

mıştım. Ama bazı şeyler hissediyordum. Beni anlayabiliyor musunuz?

Nona, "Al," dedi. "Bunları unuttun." Eldivenlerimi uzattı.

Kız tekrar içeri girmemişti. Bundan da eldivenleri daha önce almış olduğu anlaşılıyordu. Benimle gelmeye çoktan karar vermişti demek. Garip bir duygu içindeydim. Eldivenlerimi giydim ve birlikte turnikeye doğru gittik.

Nona otostop konusunda yanılmamıştı. Rampaya ilk çıkan arabayı durdurmayı başardı.

Beklerken hiç konuşmadık. Ama bana sanki sessizce konuşuyormuşuz gibi geliyordu. Size altıncı duyuyla ilgili birtakım sözler edecek değilim. Ne demek istediğimi pekâlâ bilirsiniz. Çok yakın olduğunuz biriyle beraberken siz de aynı şeyleri hissetmişsinizdir. Ya da adları harflerle gösterilen o uyuşturuculardan aldığınız zaman. Böyle durumlarda konuşmanız gerekmez. İletişimi, yüksek frekanslı duygu dalgaları sağlar sanki. Elinizi hafifçe bükmeniz yeterli olabilir. Nona'yla iki yabancıydık. Ben sadece onun adını biliyordum. Şimdi düşünüyorum da... Galiba ben Nona'ya adımı hiç söylemedim. Ama onunla sessizce anlaşıyorduk. Bu aşk değildi. Bunu yineleyip durmaktan nefret ediyorum. Ama yinelemek zorundayım. Aşk sözcüğünü bizim ilişkimizle kirletmek istemem. Özellikle yaptıklarımızdan sonra. Castle Rock'tan sonra. O düşlerden sonra...

Gecenin soğuk sessizliğini iniltiye benzeten tiz bir çığlık vardı. Ses alçalıp yükseliyordu.

"Galiba ambulans geliyor," dedim.

"Evet."

Yine sustuk. Ay gitgide yoğunlaşan bir bulut tabakasının arkasına girmiş, ışıkları sönükleşmişti. Çevresindeki halenin yalan söylemediğini düşündüm. Gece sona ermeden kar yağacaktı.

Tepede ışıklar belirdi.

Hemen Nona'nın arkasına geçtim. Onun söylemesine gerek kalmadan. Nona saçlarını geriye atarak başını kaldırdı. Arabanın

sürücüsü rampaya girmek için işaret verirken, hiçbir şey gerçek değilmiş gibi bir duyguya kapıldım. Bu güzel kızın benimle gelmek istemesi gerçek olamazdı. Bir adamı, ambulans çağrılmasını gerektirecek kadar dövmüş olmam da öyle. Sabaha kendimi hapishanede bulabileceğim düşüncesi de gerçek olamazdı. Hiçbir şey gerçek değildi. Sanki bir örümcek ağına yakalanmıştım. Ama örümcek kimdi?

Nona başparmağını kaldırarak sürücüye işaret etti. Araba önümüzden geçti. Onun yoluna devam edeceğini sandım. Sonra stop lambaları yandı ve Nona elimi yakaladı. "Haydi gel. Bizi alacak!" Çocuksu bir sevinçle gülümsedi. Ben de ona gülerek karşılık verdim.

Arabadaki adam Nona'nın binmesi için heyecanla uzanmış, kapıyı açıyordu. Tepedeki lamba yandığı zaman onu görebildim. Oldukça iriyarıydı. Devetüyü, pahalı bir palto giymişti. Şapkasının altından çıkan saçları kırdı. Yıllarca iyi beslenmekten yüz hatları yumuşamıştı. Hali vakti yerinde biri olduğu belliydi. Ya işadamıydı ya da satıcı. Ve yalnızdı. Adam beni fark edince tekrar dönüp baktı. Ama artık gaza basıp uzaklaşmak için biraz geç kalmıştı. Bizi almak kolaydı. Daha sonra kendine yalan söyleyerek, "İkisini birden gördüm," diyecekti. Buna kendisini inandıracak ve genç bir çifte yardıma çalışan iyi yürekli bir adam olduğunu düşünecekti.

Nona onun yanına otururken adam, "Soğuk bir gece," dedi. Ben de kızın yanına yerleştim.

Nona tatlı tatlı, "Gerçekten öyle," diye karşılık verdi. "Çok teşekkür ederiz."

Ben de, "Evet," dedim. "Teşekkürler."

"Rica ederim, rica ederim..." Ve yola çıkarak ambulans sirenlerini, pelteye dönmüş kamyon şoförünü ve Joe'nun lokantasını geride bıraktık.

Beni eyaletler arası karayolundan yedi buçukta kovmuşlardı. Şimdi saat sekiz buçuktu. İnanılır gibi değil ama kısacık bir sürede pek çok şey yapabiliyorsunuz. Ya da size pek çok şey yapabiliyorlar.

Augusta turnikesine yaklaştığımızı belirten sarı ışıklar gözüktü. Yanıp sönüyordu ışıklar.

Direksiyondaki adam, "Siz nereye kadar gideceksiniz?" diye sordu.

Şaşaladım. Adamın bizi Kittery'ye kadar götürebileceğini ummuştum. Orada öğretmenlik yapan bir arkadaşımın yanına sığınacaktım. Kittery'nin pek de uzak olmadığını düşünerek ağzımı açtım.

Aynı anda Nona, "Biz Castle Rock'a gidiyoruz," dedi. "Lewiston-Auburn'ün hemen güneybatısında küçük bir kent."

Castle Rock. Bir garip olmuştum. Eskiden Castle Rock'la aram iyiydi. Ace Merrill'le başımı belaya sokmadan önce.

Adam arabayı durdurup cebinden bir bilet çıkardı. Çok beklemeden yine hareket ettik.

Sonra da, "Ben sadece Gardiner'a kadar gideceğim, kusura bakmayın," dedi. Ustaca yalan söylüyordu. "Bundan sonraki çıkıştan sapmam gerekiyor. Yine de bir başlangıç yapmış sayılırsınız."

Nona tatlı bir sesle, "Elbette," diye mırıldandı. "Böyle soğuk bir gecede durmanız gerçekten büyük incelikti." Nona bu sözleri söylerken, o yüksek frekanslı duygu dalgaları kızın öfkesini bana iletiyordu. Zehirli, çırılçıplak bir öfkeydi bu. Korktum. Kapalı paketin içinde tıkırdayan şeyler de insanı böyle korkutur.

Adam, "Adım Norman Blanchette," dedi. Elini bize doğru salladı. El sıkışmak istiyordu.

Nona nazikçe bu eli sıktı. "Benim adım da Cheryl Craig."

Ben de kendime bir ad uydurdum. Sonra da, "Tanıştığımıza sevindim," diye ekledim.

Adamın eli yumuşak ve gevşekti. El biçiminde bir sıcak su torbasına benziyordu. Birden midem kalktı. Bu ukala herifin arabasına binmek zorunda kaldığımızı düşündükçe sinirleniyordum. Aslında adam, tek başına otostop yapan bir kızla ahbaplığı ilerletmek ümidiyle durmuştu. Kız bir otobüs bileti parası karşılığında motelde yarım saat geçirmeye razı olurdu belki. Yanımızda

kız olmasaydı, az önce bana elini uzatan bu adam, bana ikinci kez bakmak gereği bile duymadan önümden geçip giderdi, diye düşündüm. Yine midem bulandı. Adam bizi Gardiner çıkışında bırakıp hemen dönecek ve eyaletler arası karayoluna çıkacaktı Güney rampasında önümüzden geçerken, sıkıcı bir sorunu ustaca çözdüğünü düşünerek kendini kutlayacaktı. Adamın her şeyi midemi bulandırıyordu. Domuz gibi şiş yanakları, arkaya taranmış saçları, kolonyasının kokusu...

Ne hakkı vardı? Ne hakkı?

Bulantım hafiflerken yine öfke çiçekleri açmaya başladı. Adamın lüks arabasının farları karanlığı rahatça yararken, öfkem uzanmak ve onunla ilgili her şeyi boğmak istedi. Adam geceleri yumuşak koltuğuna gömülüp sıcak su torbası elleriyle akşam gazetesini tutarken herhalde müzik de dinliyordu. Onun ne tür müzikten hoşlandığını, karısının saçını ne renge boyadığını, nasıl iç çamaşırları giydiğini tahmin edebiliyordum. Böyleleri çocuklarını hep kampa, sinemaya, okula gönderirler, yanlarında istemezlerdi. Adamın partilerde birlikte kafa çektiği birtakım züppe arkadaşları da vardı mutlaka.

Ama en kötüsü kolonyasıydı. Arabanın içi o tiksinti verici, ağır kokuyla dolmuştu. Mezbahalarda kullanılan kokulu dezenfektana benziyordu.

Araba hızla gecede ilerliyor, Norman Blanchette şiş elleriyle direksiyonu tutuyordu. Kontrol tablosunun ışıklarında, manikürlü tırnakları hafifçe parlıyordu. Camlardan birini kırıp bu iç bayıltıcı kokudan kurtulmak istiyordum. Hayır, daha fazlasını istiyordum. Bütün ön camı indirip başımı soğuk geceye uzatmak ve temiz havada soluk almak... Ama donmuştum. Sözcüklere sığmayacak nefretimle, donmuş gibi, aptal aptal oturuyordum.

İşte o anda Nona elime tırnak törpüsünü sıkıştırdı.

Üç yaşındayken ağır bir gribe tutuldum, beni hastaneye kaldırmaları gerekti. Ben hastanedeyken babam yatakta sigara içmeye kalkıştı. Uyuyakaldığı için ev yandı. Annem, babam ve ağa-

beyim Drake'le birlikte. Bende fotoğrafları var. 1958'de çevrilmiş bir korku filminin oyuncularına benziyorlar. Adlarını ünlü film yıldızları gibi ezbere bilmediğiniz oyunculara. Örneğin, Elisha Cook Jr.'a, Mara Corday'e ve pek de iyi anımsayamadığınız bir çocuk aktöre. Belki Brendon de Wilde'a.

Sığınabileceğim bir yakınım olmadığından, Portland'daki bir eve yolladılar. Orada beş yıl kaldım. Sonra vasiliğimi eyalet üstlendi. Bu, şu anlama geliyordu: Bir aile sizi yanına alıyor, eyalet de size bakmaları için onlara ayda otuz dolar veriyordu. Eyaletin vasilik ettiği çocuklar arasında, ıstakoz seven birinin olduğunu sanmıyorum. Bir karıkoca, genellikle birkaç çocuğa birden bakardı. İnsancıl olduklarından değil. Bu onlar için bir yatırımdı. Sizi besliyorlardı. Eyaletin verdiği otuz doları alıyor ve sizi besliyorlardı. Besledikleri için de, çocuğu para karşılığında sağda solda çalıştırıyorlardı. Böylece ellerine geçen otuz dolar, kırk, elli hatta belki de altmış beş dolara çıkıyordu. İşte evsiz barksızlara uygulanan kapitalizm. Dünyanın en büyük ülkesi, öyle değil mi?

Benim "ailemin" adı Hollis'ti. Nehir kıyısındaki Harlow kentinde oturuyorlardı. Castle Rock karşıda, nehrin öbür yakasındaydı. Hollis'lerin çiftlik evi üç katlı, on dört odalıydı. Mutfakta kömür yakılır, sıcaklığın yukarılara da çıkması beklenirdi. Ocak ayında üzerinize üç battaniye çekip yatar, ama sabah yine de ayaklarınızın yerinde olup olmadığını bilemezdiniz. Emin olmak için tabanlarınızı yere basar ve ayaklarınıza bakardınız. Bayan Hollis şişman bir kadındı. Bay Hollis ise sıskaydı ve pek az konuşurdu. Bütün yıl kırmızılı siyahlı avcı kasketini başından çıkarmazdı. Ev çok büyük, biçimsiz ve ucuz eşyalarla döşenmişti. Dağınıklıktan geçilmezdi. Küflenmiş yataklar, kediler, köpekler, gazete üzerine konulmuş makine parçaları... O sırada üç "kardeşim" vardı. Onlar da eyaletin korumasındaydı. Arada sırada selamlaşırdık. Aynı otobüste üç gün seyahat etmiş yolcular gibi.

Lisenin ikinci sınıfında notlarım iyiydi. Basketbol takımındaydım. Hollis takımdan çıkmam için beni sıkıştırıp duruyordu. Ama ona aldırmıyordum. Ace Merrill olayına kadar böyle gitti.

Ondan sonra çalışmalara katılmak istemedim. Yüzüm şişmiş, kesilmişti. Betsy Malenfant hakkımda türlü hikâyeler anlatıyordu. Bu yüzden takımdan çıktım ve Hollis bana eczanede iş buldu.

Okulun son yılında, şubat ayında üniversite sınavlarına girdim. Bunun için yatağımın altına sakladığım on iki doları verdim. Beni küçük bir bursla üniversiteye aldılar. Ayrıca kütüphanede iyi bir iş de verdiler. Hem çalışacak hem de okuyacaktım. Belgeleri gösterdiğim zaman Hollis'lerin yüzlerinde beliren ifade, yaşamımın en güzel anısıdır.

"Kardeşlerimden" Curt kaçmıştı. Ben bunu başaramazdım. Böyle bir adım atamayacak kadar ürkek bir çocuktum. Kaçmaya kalkışsaydım, herhalde iki saat sonra tekrar eve dönerdim. Benim için tek kurtuluş yolu üniversiteydi. Ben de o yolu seçtim.

Evden ayrılırken Bayan Hollis'in son sözleri şu oldu: "Elinde oldukça bize para gönderirsin." Karıkocayı bir daha görmedim. İlk yıl notlarım iyiydi. Yazın kütüphanede tam zamanlı çalışmaya başladım. O yıl Noel'de Hollis'lere bir kart da yollamıştım. Ama hepsi o kadar.

İkinci ders yılının başında âşık oldum. O zamana kadar başıma gelen en önemli şeydi bu. Kız güzel miydi? Onu gördüğünüzde sersemler, iki adım gerilerdiniz. Açıkçası, kızın bende ne bulduğunu hâlâ anlamış değilim. Beni sevip sevmediğini bile bilmiyorum. Galiba başlangıçta seviyordu. Sonra da kız için kolay vazgeçilmeyecek bir alışkanlık oldum sanırım. Sigara içmek ya da araba sürerken dirseğini pencereden çıkarmak gibi bir şey. Kız bir süre benden ayrılmadı. Belki bu alışkanlıktan vazgeçmek istemiyordu. Belki onu şaşırttığım için ilişkimizi kesmiyordu. Ya da bu durum gururunu okşuyordu. Aferin oğlum, haydi yerde yuvarlan. Şimdi susta dur. Gazeteyi getir. İşte sana yatmadan önce bir öpücük. Bunlar önemli değil... Bir süre için gerçekten aşktı... Sonra aşka benzer bir şeye dönüştü. Sonra da tükendi.

Aşkın yerini başka şeyler aldıktan sonra, kızla iki kez yattım. Bu da kızın alışkanlığını bir süre güçlendirdi. Ama Şükran Günü tatilinden dönünce, Delta Tau Delta öğrenci derneğinden bir ço-

cuğu sevdiğini söyledi. Onu tekrar elde etmeye çalıştım. Bunu başaracaktım da. Gelgelelim kız eskiden sahip olmadığı bir yetenek kazanmış, olaylara belli bir açıdan bakmayı öğrenmişti.

Bir zamanlar ailem olan o ikinci sınıf film oyuncuları yangında kül olduktan sonra yıllarca uğraşmış, kendime yeni bir dünya kurmaya çalışmıştım. Ama kızın göğsünde yeni sevgilisinin rozetini görünce, dünyam parça parça olmuştu.

Sonraları benimle yatmayı kabul eden üç-dört kızla kısa süreli ilişkilerim oldu. Sorunlu ilişkiler. Suçu çocukluk yıllarımın üzerine yıkabilir, "Seks konusunda iyi örneklerim olmadı," diyebilirdim. Ama neden bu değildi. İlk sevgilimle birlikteyken hiç zorluk çekmemiştim. Ama o kız beni bırakmıştı artık.

Kızlardan biraz korkar oldum. Yanlarında başarısızlığa uğradığım kızlardan çok, başarıyla seviştiklerimdi beni korkutanlar. Sürekli tedirgindim. Kafalarında neler dönüyor, diye düşünüyordum. "Verdiklerine karşılık benden ne isteyecekler?" Aslında bu pek de garip sayılmaz. Evli ya da bir metresi olan her erkek, zaman zaman kendine birtakım sorular sorar. Belki sabahın erken saatlerinde, belki kadın alışverişe çıktığında. Bu kadın ben yokken ne yapıyor? Benimle ilgili gerçek düşünceleri ne? Ne kadarımı ele geçirdi? Geride ne kadarı kaldı? Böyle şeyler düşünmeye başladıktan sonra kendimi bu sorulardan kurtaramaz oldum.

İçkiye alıştım. Notlarım birden düştü. Sömestr tatilinde bir mektup aldım. Not durumumu altı hafta içinde düzeltmezsem, ikinci sömestrde bursumu keseceklerini bildiriyorlardı. Bütün tatil boyunca arkadaşlarımla durmadan kafa çektik. Son gün bir geneleve gittik. Pekâlâ başarılı oldum. İçerisi yüzleri seçemeyeceğiniz kadar karanlıktı.

Notlarım hâlâ aynı durumdaydı. Eski sevgilimi bir kere aradım ve telefonda ona ağladım. O da ağladı. Galiba ağlamak da hoşuna gitti biraz. Ondan o zaman da nefret etmedim, şimdi de etmiyorum. Ama beni korkuttu. Çok korkuttu hem de.

9 Şubat'ta bizim bölümün dekanının mektubu geldi. Seçtiğim alanla ilgili birkaç dersten kalmak üzereydim. Şubatın

13'ünde de eski sevgilimden, anlamsız sözlerle dolu bir mektup aldım. Arkadaş kalmamızı istiyordu. O Delta Tau Delta üyesi çocukla temmuz ya da ağustosta evleniyordu. İstersem beni de düğüne çağıracaktı. Neredeyse gülecektim. Kıza düğün armağanı olarak ne gönderseydim? Kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış kalbimi mi? Kafamı mı? Cinsel organımı mı?

Şubatın 14'ünde, yani Sevgililer Günü'nde artık bir değişiklik yapmam gerektiğine karar verdim. Ondan sonra da Nona'yla karşılaştım. Bunu zaten biliyorsunuz.

Nona'nın benim için ne demek olduğunu iyice anlamalısınız. Yoksa yazdıklarımın anlamı kalmaz. Eski sevgilimden çok daha güzeldi. Ama önemli olan bu değildi. Zengin ülkelerde güzellik çok ucuzdur. Benim bağlandığım, kızın içindeki Nona'ydı. Seksi bir kızdı. Ama cinselliği körce, insana sarılan, reddedilemeyecek bir cinsellikti. Hayvanların değil bitkilerin cinselliğine benzer bir şey. Bitkilerin fotosentezi gibi içgüdüsel olan bu tür cinselliğin pek önemi yoktur. (Beni anlıyor musunuz?) Nona'yla sevişeceğimizi biliyordum. Bir erkekle bir kadın gibi sevişecektik. Ama birleşmemiz ağustos güneşinde kafese sarılan sarmaşık kadar kaba, soğuk ve anlamsız olacaktı.

Seks önemliydi. Önemsiz olduğu için tabii.

Gerçek itici güç, şiddetti sanırım. Evet, bundan eminim. Şiddet gerçekti, hayal değildi. Ace Merrill'in arabası kadar büyük, hızlı ve güçlü... Joe'nun yerindeki şiddet. Norman Blanchette olayı... Bunda bile bitkileri hatırlatan, körce bir şey vardı. Belki de Nona sadece bir sarmaşıktı. Sinekkapan da bir tür sarmaşıktır. Ama etoburdur bu bitki. Ağzına bir sinek ya da bir parça et konulduğu zaman, hayvanlara yakışacak hareketler yapar. Ve bütün bunların hepsi de gerçektir. Çevreye tohum saçan sarmaşık, belki aşk yaptığını hayal eder. Ama sinekkapan, böceği tadar. Ağzını kapatırken, sineğin gitgide hafifleyen çırpınışlarının tadını çıkarır.

Sonucu önemli bir nokta da benim kendi edilgenliğimdi. Yaşamımdaki boşluğu dolduramamıştım. Eski sevgilim "Elveda"

dediğinde geride kalan boşluktan söz etmiyorum. Bunun suçunu onun üzerine yıkmak istemem. Sözünü ettiğim, her zaman olan o boşluk. Gövdemin ortasında durmadan şaşkınca dönen, kapkara boşluk. İşte Nona bu boşluğu doldurmuştu. Harekete geçmemi, bir şeyler yapmamı sağlamıştı.

Beni soylulaştırmıştı.

Belki şimdi bir bölümünü anlıyorsunuzdur. Onu neden düşlerimde gördüğümü. Pişmanlık ve tiksintiye karşın onun beni hâlâ neden çektiğini. Ondan neden nefret ettiğimi. Neden korktuğumu. Ve neden şimdi bile Nona'yı sevdiğimi...

Augusta rampasıyla Gardiner arası on iki kilometre kadardır. Bu yolu birkaç kısa dakikada aşıverdik. Ben törpüyü yana doğru uzatmıştım, kımıldamadan oturuyordum. Işıkları yansıtan yeşil levha karanlıkların arasında pırıldadı. "14 NO'LU ÇIKIŞ İÇİN YANA KAYIN." Ay kaybolmuştu. Artık kar yağıyordu.

Blanchette, "Keşke daha uzak bir yere gidecek olsaydım," dedi.

Nona heyecanla, "Üzülmeyin," diye karşılık verdi. Ama öfkesinin bir matkap ucu gibi vızıldayarak beynime saplandığını hissediyordum. "Siz bizi rampanın yukarısında bırakın."

Adam kurallara uyarak rampayı saatte kırk beş kilometre hızla tırmandı. Ne yapacağımı biliyordum. Bacaklarım sıcak kurşuna dönüşmüş gibiydi.

Rampayı tepeden bir tek lamba aydınlatıyordu. Alçalmaya başlayan bulutlara rağmen, solda Gardiner'ın ışıklarını görebiliyordum. Sağda ise göz alabildiğine karanlık uzanıyordu. İki yandaki giriş yollarına bir göz attım. Gelen giden yoktu.

Arabadan indim. Nona koltuktan kayarken Norman Blanchette'e bakarak adama son kez gülümsedi. Endişeli değildim. Nona bana yardım ediyordu.

Blanchette yine sinir bozucu bir biçimde domuz gibi bakıyor ve gülüyordu. Bizi başından attığı için rahatlamıştı. "Eh, iyi gece..."

"Ah, çantam. Çantam arabada kaldı!"

Nona'ya, "Çantanı ben alırım," diyerek arabanın içine uzandım. Blanchette elimdeki şeyi gördü ve o domuzca gülümsemesi yüzünde dondu. Şimdi tepede ışıklar belirmişti. Ama artık duramazdım, bunun için çok geçti. Sol elimle Nona'nın çantasını aldım. Sağ elimle çelik törpüyü Blanchette'in gırtlağına sapladım. Adam bir kez, meler gibi bir ses çıkardı.

Arabadan indim. Nona elini sallayarak yaklaşan arabayı durdurmaya çalışıyordu. Karanlık ve kar yağışı yüzünden nasıl bir araba olduğunu göremiyordum. Bütün gördüğüm, farların oluşturduğu ışıklı iki yuvarlaktı. Blanchette'in arabasının arkasına sindim, arka camdan ileriye baktım.

Sözleri rüzgârda iyi duyulmuyordu.

"...dertte mi, hanımefendi?"

"...babam... rüzgâr... kalp krizi! Siz lütfen..."

Arabanın yanından kafamı uzattım. Artık onları görebiliyordum. Nona'nın ince silueti ve daha uzun bir gölge. Galiba bir kamyonetin yanında duruyorlardı. Dönüp Blanchette'in arabasına doğru geldiler. Direksiyonun bulunduğu tarafa. Norman Blanchette, gırtlağında Nona'nın törpüsüyle, direksiyonun üzerine yığılıp kalmıştı. Kamyonet şoförü genç bir çocuktu. Arkasına havacılarınkine benzer bir mont giymişti. Başını içeri uzattı. Ben de arkadan ona sokuldum.

Delikanlı, "Tanrım," dedi. "Bu adamdan kan akıyor. Ne..."

Sağ kolumu boynuna doladım. Sol elimle sağ bileğini sıkıca yakaladım. Delikanlıyı hızla çektim. Kafasını kapının üstüne vurdu. Boğuk bir ses çıkardı ve kollarımda gevşedi.

O anda durabilirdim. Nona'ya fazla dikkat etmemiş, beni ise hiç görmemişti. Evet, durabilirdim. Ama ukalanın biriydi o. Her şeye burnunu sokan bir tip. Yolumuza çıkan, bizi yaralamaya çalışan biri daha. Yaralanmaktan bıkmıştım. Delikanlıyı boğdum.

İş bitince başımı kaldırdım. Nona kamyonetle arabanın farlarını aydınlattığı yerde duruyordu. Yüzünde nefret, sevgi, zafer ve neşe belirten, korkunç bir ifade vardı. Ellerini bana doğru uzattı. Ben de kendimi onun kollarına bıraktım. Öpüştük. Nona'nın du-

dakları soğuktu, ama dili sıcaktı. İki elimi saçlarının arasındaki gizli yerlere soktum. Rüzgâr çevremizde çığlıklar atıyordu.

Nona, "Başka biri daha gelmeden bu işi hallet," dedi.

Hallettim. Biraz baştan savma oldu ama bu kadarı yeterliydi. Biraz zaman kazanmalıydık. Ondan sonra hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. Nona'yla güvende olacaktık.

Delikanlı hafifti. Onu kucağıma alarak yolu aştım, parmaklıkların gerisindeki uçuruma attım. Vücudu gevşekçe ta dibe kadar yuvarlandı. Bay Hollis'in her temmuzda bana tarlaya diktirdiği korkuluğa benziyordu. Sonra Blanchette'i almak için döndüm.

Adam daha ağırdı ve boğazlanmış domuz gibi kanları akıyordu. Onu kucaklayınca sendeleyerek üç adım geri gittim. Blanchette kollarımdan sıyrılıp yola yuvarlandı. Adamı sırtüstü çevirdim. Karlar suratını bir kayak maskesine çevirmişti. Eğilerek onu koltukaltlarından yakaladım. Sürüye sürüye uçuruma götürdüm. Ayakları yere çizgiler çiziyordu. Adamı aşağı ittim ve kaymasını seyrettim. Elleri yukarı doğru kalkmıştı. Gözleri açıktı. Gözlerinin içine düşen kar tanelerine merakla bakıyordu sanki. Kar durmazsa, yolları temizleyecek araçlar gelinceye kadar ikisi de biçimsiz birer yığına dönüşeceklerdi.

Karşıya geçtim. Nona kamyonete binmişti bile. Ona hangi taşıtı seçeceğimizi söylememe gerek kalmamıştı. Kızın uçuk renkli bir lekeye benzeyen yüzünü ve kara delikler gibi duran gözlerini görebiliyordum. Ama hepsi o kadar. Blanchette'in arabasına bindim. Kaba dokunmuş bir kumaşa benzeyen plastik koltuk kılıfına yayılmış kanların üzerine oturdum. Küçük lambaları bırakıp farları söndürdükten sonra indim. Yoldan geçenler arabada bir arıza olduğunu ve sürücünün tamirhane bulmak için yürüyerek kente gittiğini sanacaklardı. Ayaküstü hazırlayıverdiğim bu sahne hoşuma gitti. Sanki yaşamım boyunca birçok kimseyi öldürmüştüm. Motoru çalışan kamyonete koştum. Direksiyona geçerek arabayı turnikeye giden rampaya doğru döndürdüm.

Nona yanımda oturuyordu. Bana dokunmuyordu ama çok yakındı. Kımıldadığı zaman bazen saçlarının enseme süründü-

ğünü hissediyordum. Enseme küçücük bir elektrot değmiş gibi oluyordu. Bir keresinde kızın gerçek olup olmadığını iyice anlamak için elimi uzatıp bacağına dokundum. Nona yavaşça güldü. Bütün her şey gerçekti. Rüzgâr uluyarak camların çevresinde dolaşıyor, karları süpürüp uçuruyordu.

Güneye kaçtık.

126 numaralı karayolundan Castle Heights'e doğru giderken, köprünün hemen karşısında çok büyük bir çiftlik evi görürsünüz. Burasının Castle Rock Gençlik Derneği gibi gülünç bir adı vardır. İçeride on iki bowling kulvarı olan bir salon bulunur. Hedefleri otomatik olarak dizen makine genellikle haftada üç gün bozulur. Bir yanda antika sayılacak kadar eski birkaç langırt makinesi göze çarpar. Müzik dolabı 1957'nin en sevilen parçalarını çalar. Üç bilardo masası ve kızarmış patatesle gazoz satılan bir de büfe vardır. Oradan bowling ayakkabıları kiralayabilirsiniz. Ama bu ayakkabılar, ölmüş şarapçıların ayaklarından çıkarılmışa benzer. Derneğin adı gülünçtür. Çünkü Castle Rock'lı gençlerin çoğu, geceleri Jay Tepesi'ndeki arabayla girilen sinemaya ya da Oxford Ovası'ndaki otomobil yarışlarına giderler. Derneğe daha çok Gretna, Harlow ve Rock Castle'lı serserilerle kabadayılar gelir. Hemen her gece araba parkında kavga çıkar.

Ben lisenin son sınıfındayken derneğe gitmeye başladım. Bill Kennedy adındaki bir arkadaşım haftada üç gece orda çalışıyordu. Masada sıra bekleyen kimse yoksa, bilardo oynamama da izin veriyordu. Pek eğlenceli bir şey değildi bu. Ama Hollis'lerin evine dönmekten iyiydi.

Ace Merrill'le orada tanıştım. Üç kentin en bilekli delikanlısı olarak ün salmıştı. Orası burası ezilmiş 1952 model bir Ford'u vardı. Gerektiğinde arabayı ite ite 130 numaralı karayoluna kadar götürdüğü söyleniyordu. Derneğe kral havasıyla girerdi. Saçlarının önünü kabartır, arkasını ördek kuyruğu biçiminde tarardı. Bol bol briyantinlediği saçları pırıl pırıldı. Bir topu on sentten bilardo oynardı biraz. (İyi bir oyuncu muydu? Bunu siz tahmin edin.)

Betsy gelince ona bir gazoz ısmarlar, sonra da kızla çıkıp giderdi. Yer yer lekeli sokak kapısı arkalarından kapandığı zaman, içeridekiler rahat bir soluk alırlardı. Hiç kimse Ace Merrill'le birlikte araba parkına çıkmazdı.

Yani benden başka hiç kimse.

Betsy Malenfant, Ace Merrill'in sevgilisiydi. Castle Rock'un en güzel kızı oydu. Pek zeki olduğunu sanmıyorum. Ama Betsy'ye baktığınızda bu konu önemini kaybederdi. Gördüğüm tenlerin en kusursuzuna sahipti. Üstelik bunu kozmetik şişelerine borçlu değildi. Saçları kömür kadar kara, gözleri siyah, ağzı cömert ifadeli ve dudakları dolgun, vücudu harikaydı. Vücudunu göstermekten de çekinmezdi. Ace olduğu sürece, kim kızı arka tarafa sürüklemeye ve onunla sevişmeye kalkışabilirdi. Aklı başında hiç kimse böyle bir şey yapmazdı.

Betsy'ye fena halde tutulmuştum. Eski sevgilime ya da Nona'ya âşık olduğum gibi değil. Aslında Betsy, Nona'nın daha genç bir kopyası gibiydi. Bir bakıma ona duyduğum aşk da, öbürlerine beslediğim duygu kadar çaresiz ve ciddiydi. Delikanlılık çağınızda bir kıza tutulduysanız, neler hissettiğimi anlarsınız. Betsy on yedi yaşındaydı. Yani benden iki yaş büyüktü.

Derneğe daha sık gitmeye başladım. Billy'nin orda çalışmadığı geceler bile sırf Betsy'yi görebilmek için gidiyordum. Kuşları seyreden meraklılar gibiydim. Ama bu benim için umutsuz bir oyundu. Eve döndüğüm zaman Hollis'lere nerede olduğum konusunda bir yalan uydurup odama çıkıyordum. Betsy'ye uzun ve ateşli mektuplar yazıyor, onunla yapmak istediğim her şeyi anlatıyordum. Sonra da mektupları yırtıyordum. Okulda ders çalışma saatlerinde Betsy'yle ilgili hayaller kuruyordum. Ona evlenme teklif edecektim ve birlikte Meksika'ya kaçacaktık.

Kız, bana neler olduğunu sezmişti sanırım. Herhalde bu durum gururunu da okşamıştı. Çünkü Ace yokken bana iyi davranmaya başladı. Yanıma gelip benimle konuşuyor, ona gazoz ısmarlamama izin veriyordu. Bir tabureye oturup bacağını yavaşça dizime sürtüyordu. Bütün bunlar beni çıldırtıyordu.

Kasım başlarında bir gece, dernekte sıkıntılı sıkıntılı iç çekerek Billy'yle bilardo oynuyor, Betsy'nin gelmesini bekliyordum. Henüz saat sekiz bile olmadığı için dernek boştu. Rüzgâr dışarıda homurdanıyor, kışın yaklaştığını açıklayarak bizi tehdit ediyordu.

Billy topu köşeye doğru göndererek, "Bu işten vazgeçmen daha iyi olur," dedi.

"Hangi işten?"

"Biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Topa beceriksizce vurdum.

Billy masaya bir top daha koydu. Ben de o sırada gidip müzik dolabına bir on sent attım.

Billy, "Betsy Malenfant," dedi. Dikkatle nişan alıp topa vurdu. "Charlie Hogan, Ace'e kızın çevresinde dönüp durduğunu anlatıyordu. Kız senden büyük olduğu için bütün bunları çok komik buluyordu Charlie. Ama Ace'in güldüğü yoktu."

Kâğıt kadar bembeyaz kesilen dudaklarımın arasından, "Kızın benimle ilişkisi yok ki," diye mırıldandım.

Bill, "Olmamasına da dikkat et," dedi. Sonra içeriye iki kişi girdi. Billy de tezgâha giderek onlara isteka verdi.

Ace dokuzda çıkageldi. Yalnızdı. O zamana kadar benimle hiç ilgilenmemişti. Bense Billy'nin söylediklerini hemen hemen unutmuştum. Görünmeyen adamsanız, kimsenin size ilişmeyeceğine inanmaya başlıyorsunuz. Langırt makinesinin başında oyuna dalmıştım. Bowling ve bilardo oyuncularının durduklarını, salona derin bir sessizlik çöktüğünü fark etmedim. Birden biri beni langırt makinesinin üzerine fırlattı. Yere yığıldım. Ayağa kalktığımda fena halde korkmuştum ve midem bulanıyordu. Ace makineyi eğmiş ve kazandığım üç puanı da silmişti. Orada durmuş bana bakıyordu. Saçının bir teli bile yerinden oynamamıştı. Montunun fermuarını yarı açmıştı.

Yavaşça, "Onun peşini bırak," dedi. "Yoksa yüzünün biçimini değiştiririm." Şimdi herkes bana bakıyordu. Bense, yer yarılsa da içine girsem, diye düşünüyordum. Ama çoğunun yüzünde kıskançlıkla karışık bir hayranlık ifadesi olduğunu görünce, kayıtsızca üstümü başımı süpürdüm. Langırt makinesine bir on

sent daha attım. Işık söndü. Yanıma yaklaşan birkaç kişi teselli etmek ister gibi sırtıma vurup dışarı çıktı. Ama bir şey söylemediler.

Saat on birde dernek kapandığı zaman Billy beni eve götürmeyi önerdi. "Dikkatli olmazsan başın belaya girecek."

"Benim için endişelenme," dedim.

Bir şey söylemedi.

İki-üç gece sonra, Betsy saat yedide tek başına derneğe geldi. İçeride bir kişi daha vardı. Birkaç yıl önce okuldan atılan, Vern Tessio adlı o garip, dörtgöz çocuk. Onun pek farkında değildim. O da benim gibi görünmez adamlardandı.

Betsy benim oynadığım bilardo masasına yaklaştı. Bana iyice sokulduğu için teninden yayılan o hoş sabun kokusunu duyuyordum. Başım dönmeye başlamıştı.

Betsy, "Ace'in sana ne yaptığını duydum," dedi. "Artık seninle konuşmamam gerekiyor. Konuşmayacağım da. Ace'in kabalığını bağışlatmak için bir şey yapacağım." Beni öptü, ben damağıma yapışan dilimi bile oynatmadan çıkıp gitti. Sersem sersem bilardo oynamayı sürdürdüm. Tessio'nun olanları anlatmak için dışarı fırladığını bile fark etmedim. Sadece Betsy'nin kara, kapkara gözlerini görüyordum.

O gece, daha sonraki saatlerde, kendimi araba parkında Ace Merrill'le yalnız buldum. Beni iyice patakladı. Hava soğuktu, çok soğuk. Sonunda hıçkırmaya başladım. Bizi seyredip seyretmediklerine de aldırmıyordum artık. Oysa herkes araba parkına koşmuştu. Bir lamba sahneyi merhametsizce aydınlatıyordu. Ace'i bir kez bile yumruklayamadım.

Sonunda Ace yanıma çömeldi. Cebinden sustalısını çıkarıp krom düğmesine bastı. On yedi santim boyundaki bıçak ay ışığında parıldadı. "Gelecek sefere bununla karşılaşacaksın. Kasıklarına adımı yazacağım." Ayağa kalkıp beni son kez tekmeledikten sonra parktan ayrıldı. Orada belki on dakika yattım. Yerde toprağın üzerinde titriyordum. Kimse kalkmam için yardım etmeye ya da sırtımı sıvazlamaya gelmedi. Billy bile. Betsy de Ace'i bağışlatmaya koşmadı.

Sonunda kendi kendime yerden kalktım ve otostop yaparak eve döndüm. Bayan Hollis'e bir sarhoşun arabasına bindiğimi ve arabanın yoldan çıktığını söyledim. Derneğe bir daha adımımı atmadım.

Bu olaydan kısa bir süre sonra Ace, Betsy'yi bıraktı ve kız gözden düşmeye başladı. Hem de gitgide artan bir hızla. Frenleri tutmayan bir kamyon gibi. O arada belsoğukluğu da kaptı. Billy, Betsy'yi bir gece Lewiston'da Manoir'da gördüğünü söyledi. İçki ısmarlamaları için erkeklere sokulduğunu anlattı. "Dişlerinin çoğu dökülmüş," dedi. "Yokuş aşağı yaptığı yolculuk sırasında biri de burnunu kırmış. Onu görsen dünyada tanıyamazsın." Ama Betsy artık beni hiç ilgilendirmiyordu.

Kamyonetin kar lastikleri yoktu. Lewiston çıkışına gelmeden, taze karların üzerinde kaymaya başladık. Otuz üç kilometrelik yolu ancak kırk beş dakikada alabildik.

Lewiston çıkışındaki adam turnike kartımı ve altmış sentimi aldı. "Yollar kaygan, değil mi?"

İkimiz de ona yanıt vermedik. Gitmek istediğimiz yere yaklaşmıştık. Nona'yla aramızdaki o sözsüz iletişimle anlamıştım bunu. Bu iletişim olmasaydı da, kızın kamyonetin tozlu koltuğunda oturuşundan anlardım. Çantasını sıkıca tutuyordu. Güzel gözlerini müthiş bir heyecanla yola dikmişti. Titredim.

136 numaralı yola saptık. Yolda fazla araba yoktu. Rüzgâr hızlanıyor, kar şiddetleniyordu. Harlow çevresinde büyük bir arabanın yanından geçtik. Araba yan dönmüş ve kaldırıma çıkmıştı. Küçük farları yanıyordu. Bir an Blanchette'in arabasını görüyormuşum gibi bir duyguya kapıldım. Herhalde o da böyle karla kaplanmış, karanlıkta zor görülen, biçimsiz bir yığına dönmüştü.

Büyük arabanın şoförü beni durdurmaya çalıştı ama hiç yavaşlamadan adamın yanından geçtim. Erimiş karlar camın üzerine sıçradı. Cam siliciler kar yüzünden iyi çalışmıyordu. Kolumu uzatıp benim tarafımdaki siliciyi çekiştirdim. Karlar biraz gevşedi. Artık önümü biraz daha iyi görebiliyordum.

Harlow bir hayalet kent olmuştu. Her yer kapalı ve karanlıktı. Köprüyü geçip Castle Rock'a gitmek üzere sağa döneceğimden sinyal verdim. Arka lastikler kaymaya başladı ama bunu engellemeyi başardım. İleride, nehrin karşı kıyısındaki Castle Rock Gençlik Derneği'ni görebiliyordum. Dev bir bölgeye benziyordu. Terk edilmiş gibiydi. Birdenbire üzüldüm. Bu kadar çok acı çekildiği için. Ölümler için. Nona, Gardner Geçidi'nden beri ilk kez konuştu.

"Arkanda bir polis var."

"Sakın..."

"Hayır. Tepedeki lambası yanmıyor."

Arka lastikler yine kaydı. Direksiyonu çeviremeden köprüdeki büyük çelik direklerden birine çarptık. Kızak gibi kayarak ilerledik. Sonra arkamızdaki polis arabasının parlak farlarını fark ettim. Polis fren yaptı. Yağan karda kırmızı ışığı görüyordum. Ama o da kaydı ve gelip bize bindirdi. Tekrar direklere çarparken müthiş sarsıldık. Ben Nona'nın kucağına doğru fırladım. O karmakarışık anda bile kızın kalçalarının düzgünlüğü bana zevk verdi. Sonra her şey durdu. Şimdi polis, arabasının tepesindeki ışığı yakmıştı. Kamyonetin kaportasında ve Harlow-Castle Rock Köprüsü'nün çapraz çelik parmaklıklarında dönen mavi gölgeler birbirini kovalıyordu. Polis arabadan inerken tavandaki ışık yandı.

Polis arkamızda olmasaydı bütün bunlar olmazdı. Bu düşünce kafamda durmadan yineleniyordu. Bozuk plak gibi. Polisin başına vurmak için kamyonette bir şeyler ararken zorlukla gülümsüyordum. Gülümsemem donmuş gibiydi.

Yerde açık bir alet kutusu vardı. İçinden ingilizanahtarını alarak Nona'yla aramıza koydum. Polis camdan başını uzattı. Arabasının tepesindeki ışık yüzünden suratı değişiyor, şeytana benziyordu.

"Hava koşullarına göre biraz fazla hızlı gidiyordun, öyle değil mi ahbap?"

"Sen de bize fazla sokulmuştun, değil mi?" diye sordum. "Koşullara göre..."

Kızardı sanki, ama titreyen ışıkta bunu anlamak zordu. "Bana meydan mı okuyorsun evlat?"

"Arabandaki çiziklerden beni sorumlu tutarsan elbette meydan okurum."

"Ehliyetini ver. Ruhsatı da."

Cüzdanımı çıkarıp ehliyetimi uzattım.

"Ruhsat?"

"Bu ağabeyimin kamyoneti. Belgeleri de kendi cüzdanında taşıyor."

"Öyle mi?" Polis dik dik bana baktı. Gözlerimi ondan kaçırmamı bekliyordu. Ama bunun epey zaman alacağını anlayınca, bakışları benden Nona'ya kaydı. Bakışlarındaki ifade yüzünden gözlerini oyabilirdim.

"Adın ne?"

"Cheryl Craig, efendim."

"Böyle bir havada bu delikanlının ağabeyinin kamyonetinde ne işin var, Cheryl?"

"Bir yakınımı görmeye gidiyoruz."

"Rock'ta mı oturuyor?"

"Evet. Öyle."

"Castle Rock'ta Craig adında kimse yok."

"Adı Emonds. Benim dayım o. Bowen Tepesi'nde oturuyor."

"Öyle mi?" Polis plakaya bakmak için kamyonetin arkasına doğru yürüdü. Kapıyı açarak dışarı sarktım. Memur numarayı yazıyordu. Ben öyle sarkmış beklerken tekrar yanımıza döndü. Arabasının farları belimden yukarısını aydınlatıyordu. "Şimdi ben... Üzerindeki bu lekeler nedir, delikanlı?"

Ne olduğunu anlamak için eğilip bakmama gerek yoktu. Sonraları, dalgınlığım yüzünden kamyondan sarktığımı düşündüm. Ama şimdi bütün bunları yazarken fikrimi değiştirdim. Dalgınlık falan değildi. Polisin lekeleri görmesini istemiştim. İngilizanahtarını sıkıca kavradım.

"Ne demek istiyorsun?"

Polis iki adım yaklaştı. "Yaralanmışsın, bir yerini kesmişsin. Öyle gözüküyor."

İngilizanahtarını ona doğru salladım. Biraz önceki çarpışma sırasında şapkası kafasından düşmüştü. Başı açıktı. Alnının hemen üstüne vurdum. O sırada çıkan sesi hiçbir zaman unutamam. Bir kilo yağın yere düştüğü zaman çıkardığı sese benziyordu.

Nona, "Çabuk ol," diyerek elini sakin sakin enseme koydu. Çok serindi eli. Tıpkı mahzenlerin havası gibi. Hollis'lerin evinde de öyle bir mahzen vardı.

Bunu anımsamam çok garipti. Kadın kışın sebze konservesi getirmek için beni aşağı gönderirdi. Konserveleri kendisi yapardı. Tabii sebzeleri tenekelere koymazdı. Kapaklarının altında lastik şerit olan, kalın cam kavanozlar kullanırdı.

Bir gün mahzene indim. Akşam yemeği için bir kavanoz yeşil fasulye alacaktım. Konserveler kutulara yerleştirilmiş, Bayan Hollis kutuların üzerine düzgün bir yazıyla kavanozlardaki yiyeceklerin adını yazmıştı. Ahududu sözcüğünü her zaman yanlış yazar, bu da kendimi gizlice ondan üstün bulmama neden olurdu.

Üzerlerinde "ahududu" yazılı kutuların önünden geçip fasulyelerin durduğu köşeye gittim. İçerisi karanlık ve serindi. Duvarlar topraktı, yağmur yağdığı zaman bu duvarlardan incecik, dolambaçlı dereler akardı. Mahzene canlı şeylerin, toprağın ve konserve sebzelerin kokusu yayılmıştı. Kadın kokusuna şaşılacak kadar benziyordu. Bir köşede kırık bir baskı makinesi vardı. Ben eve geldiğimden beri orada dururdu. Bazen makineyle oynardım. Mahzeni çok severdim. Evde en sevdiğim yer bu mahzendi. O sırada dokuz-on yaşlarındaydım. Bayan Hollis aşağı inmeye korkardı. Kocası ise mahzene inip sebze getirmeyi kendine yakıştıramazdı. Bu yüzden ben iner ve insana toprağı anımsatan o kokuyu içime çekerdim. Bu ana rahmine benzeyen yerde yalnız kalmak hoşuma giderdi. Bay Hollis'in belki de Boer Savaşı'ndan önce tavana astığı çıplak ampul mahzeni aydınlatırdı. Bazen ellerimi oynatır ve duvarda koskocaman, uzun gölgeler yapardım.

O gün de fasulyeleri aldım. Tam döneceğim sırada, eski kutulardan birinin altından bir hışırtı geldi. Yaklaşıp kutuyu kaldırdım.

Altında kahverengi bir fare vardı. Yan yatmıştı. Başını kaldırarak bana baktı. Karnı kabarıp iniyordu. Dişlerini gösteriyordu. O zamana kadar gördüğüm farelerin en irisiydi bu. Biraz daha eğildim. Fare yavruluyordu. İki tüysüz, kör yavru süt emmeye başlamıştı bile. Bir üçüncüsü de çıkmak üzereydi.

Anne fare bana öfke ve çaresizlikle bakıyordu. Beni ısırmaya hazırdı. Bense onu da yavrularını da öldürmek istiyordum. Hepsini de yamyassı etmek. O zamana kadar gördüğüm en korkunç şeydi bu. Ben böyle bakarken uzun bacaklı, kahverengi, küçük bir örümcek yerde hızla ilerledi. Anne fare örümceği yakaladığı gibi yuttu.

Oradan kaçtım. Merdivenden çıkarken fasulye kavanozunu düşürüp kırdım. Bayan Hollis beni dövdü. Ben de ondan sonra, biri beni zorlamadıkça mahzene inmedim.

Durmuş polise bakıyor ve mahzeni düşünüyordum.

Nona yine, "Çabuk ol," dedi.

Polis, Norman Blanchette'ten çok daha hafifti. Belki de kanıma adrenalin daha bol miktarda karışıyordu. Onu kucağıma alıp köprünün kenarına götürdüm. Aşağıda çağlayanları güçlükle seçebiliyordum. Yukarısı demiryolu köprüsünün olduğu bir bölgeye benziyordu. Bir darağacının gölgesine. Gece rüzgârı uluyor, çığlıklar atıyordu. Kar taneleri yüzümü kamçılıyordu. Polisi yeni uykuya dalmış bir bebek gibi bir an göğsüme bastırdım. Sonra onun kim olduğunu anımsadım ve adamı karanlıklara attım.

Nona'yla dönüp kamyonete bindik. Ama motor çalışmadı. Epey uğraştım. Benzinle boğulan karbüratörün tatlımsı kokusunu duyuyordum. Çabalamaktan vazgeçtim sonunda.

"Haydi," dedim.

Nona'yla polis arabasına gittik. Ön koltukta yığınla ceza makbuzu, form ve iki not defteri vardı. Kontrol tablosunun altındaki telsizden cızırtılar yükseliyordu.

"Dördüncü Birim yanıt ver. Yanıt ver Dört. Bizi duyuyor musun?"

Uzanarak telsizi kapattım. Düğmeyi ararken elimin eklemlerini bir şeye çarpmıştım. Bir çifteydi bu. Herhalde polisin kişisel malıydı. Çifteyi yerinden çıkarıp Nona'ya verdim. O da silahı kucağına koydu. Arabayla geri geri gittim. Kaportanın bazı yerleri göçmüştü, ama başka hasar yoktu. Deminki kazaya neden olan buzu aştıktan sonra kar lastikleri güzelce kara gömülmeye başladı.

Çok geçmeden Castle Rock'a vardık. Yolun gerisindeki birkaç şantiye dışında bütün evler gözden kaybolmuştu. Kar araçlarıyla yolu açmamışlardı henüz. Sokakta bizim bıraktığımızdan başka hiçbir iz yoktu. Çevremizde kara bulanmış dev çamlar yükseliyordu. O yüzden kendimi küçücük ve önemsiz görmeye başladım. Sanki bu dev gecenin boğazına takılmış küçük bir lokmaydım. Artık saat onu geçmişti.

Üniversite birinci sınıfa giderken eğlencelere pek katılmıyor, derslerime canla başla çalışıyordum. Kütüphanede de kitapları raflara kaldırıyor, ciltleri onarıyor ve dosyalama yöntemini öğreniyordum. Baharda ise basketbol takımında oynuyordum.

Sömestr sonuna doğru, sınavlardan önce spor salonunda bir balo verildi. Yapılacak bir işim yoktu. İki sınav için çoktan hazırlanmıştım. Baloya gitmeye karar verdim. İçeri girmek için bir dolarım da vardı.

Salon loş ve kalabalıktı. Gençler heyecanlıydı, hepsi ter içinde kalmıştı. Sınavlardan önce verilen her balo böyle olurdu zaten. Hava seks kokuyordu. Aslında bu durumu fark etmek için kokuyu almanıza da gerek yoktu. Sanki iki elinizi uzatıp bunu yakalayabilirdiniz. Islak, kalın bir kumaş parçası gibi. Gençlerin daha sonra sevişeceklerini seziyordunuz. Aşk yapacaklardı. Ya da aşka benzer bir şey. Bunun için tribünlerin altına, araba parkına, apartmanlara ve yatakhanelere gideceklerdi. Delikanlılar çaresizdi. Askere alınacaklardı çok geçmeden. Güzel kızlar ise

okulu terk edecek, kendi kentlerine dönerek evleneceklerdi. Bu kızlarla erkekler gülerek, ağlayarak sevişeceklerdi az sonra. Sarhoşlar ve ayıklar. Çekine çekine ya da rahatça. Ama çoğunun sevişmesi pek kısa sürecekti.

Tek başına gelmiş birkaç erkek vardı. Böyle partilere kimse yalnız gelmek istemezdi. Orkestranın bulunduğu yüksek, sahnemsi yerin önünden ağır ağır ilerledim. Sesin kaynağına yaklaşırken müzik beynimde yankılanmaya başladı. Orkestranın arkasında bir buçuk metre boyundaki hoparlörler bir yarım daire oluşturuyordu. Bas gitarın sesiyle, kulak zarlarınızın titreştiğini hissediyordunuz.

Duvara dayanıp çevreyi seyretmeye koyuldum. Dans edenler belirli hareketleri yapıyorlardı. Sanki iki değil de üç kişiymişler gibi. Bu görünmeyen üçüncü dansçılar, çiftlerin arasına girmişlerdi. Kızlar da delikanlılar da ona vurup duruyorlardı. Ayaklar cilalı zemine dökülmüş talaşların arasında sağa sola gidip geliyordu. Tanıdığım kimseyi göremedim. Ve kendimi yalnız hissetmeye başladım. Ama hoş bir duyguydu bu. Gecenin o saati gelmişti. Herkesin size, bu romantik yabancıya göz ucuyla baktığını hayal ettiğiniz o saat.

Bir saat kadar sonra dışarı çıkarak lobiden gazoz aldım. Salona döndüğümde çiftler halka olmuştu. Beni de çektiler. Kollarımı o zamana kadar görmediğim iki kızın omuzlarına attım. Döndük durduk. Halka belki iki yüz kişiden oluşuyordu. Spor salonunun yarısını kaplamış gibiydik. Sonra halkanın bir bölümü dağıldı. Yirmi-otuz kişi, ilkinin içinde yeni bir daire oluşturdular ve ters yöne dönmeye başladılar. Bu yüzden başım döndü. Betsy Malenfant'a benzeyen bir kız gördüm. Ama aslında bunun bir hayal olduğunu biliyordum. Kızı tekrar aradığım zaman onu bulamadım. Ona benzeyen birini de.

Sonunda halka dağıldığı zaman bitkin haldeydim. Kendimi hiç de iyi hissetmiyordum. Tribünlere dönüp oturdum. Müzik fazla gürültülü, hava boğucuydu. Kafam sanki sağa sola kayıyor,

yalpalıyordu. Yüreğimin çarpıntısını kafamda duyuyordum. Tıpkı zom olduğunuz zamanlardaki gibi.

Ondan sonra olanları, dönmekten midemin bulanmasına ve yorgunluğuma bağladım. Ama daha önceleri... Bu satırları yazmak her şeyi daha da belirginleştirdi. Artık bu bahanelere inanmıyorum.

Başımı kaldırıp onlara tekrar baktım. Yarı karanlıkta telaşla hareket eden o güzel insanlara. Bana bütün erkekler dehşete kapılmışlar gibi geldi. Yüzleri ağır ağır uzadı ve korkunç birer maske halini aldı. Kızlar, yani süveterler, kısa etekler ya da bol paçalı pantolonlar giymiş olan öğrenciler birer fareye dönüşüyorlardı. Önce bu sahne beni korkutmadı. Hatta biraz güldüm de. Gördüğümün bir tür hayal olduğunu biliyordum. Olanları bir süre kayıtsızca seyretmeyi de başardım.

Sonra bir kız sevgilisini öpmek için ayaklarının ucunda yükseldi. O zaman dayanamadım. Siyah boncuk gibi gözler, çarpılmış kıllı bir surat ve fırlamış dişler...

Oradan ayrıldım.

Bir süre dalgın dalgın lobide durdum. Koridorun dibinde bir tuvalet vardı. Ama onu geçip merdivene yöneldim.

Sporcuların giyinme odası üçüncü kattaydı. Son basamakları koşarak çıkmak zorunda kaldım. Kapıyı açıp duşlu bölmelerden birine kendimi attım. Merhem, terli üniforma ve yağlanmış deri kokuları arasında kustum. Müzik çok aşağılarda kalmıştı. Buranın sessizliği el değmemiş gibiydi. Rahatlamıştım.

Yolda bir "Dur" işareti vardı. O baloyu anımsamak beni anlayamadığım bir nedenle heyecanlandırmıştı. Titremeye başladım.

Nona kara gözleriyle bana baktı. "Şimdi mi?" Gözlerinin içi gülüyordu.

Ona yanıt veremedim. Sarsılıyordum. Nona benim yerime, "evet" der gibi başını ağır ağır salladı.

7 no'lu karayolunun bir uzantısına saptım. Herhalde yazın bu yoldan kereste taşıyorlardı. Fazla ilerlemedim. Kara saplanıp

kalmaktan korkuyordum. Farları söndürdüm. Karlar sessizce ön camda toplanmaya başladılar.

Nona adeta şefkatle, "Seviyor musun?" diye sordu.

Gırtlağımdan birtakım sesler yükseliyordu. Sanki biri çekip çıkarıyordu bunları. Kapana sıkışmış bir tavşan gibiydim.

Nona, "Burda," dedi. "Hemen burda."

Delice seviştik.

Az kalsın anayola çıkamayacaktık. Kar temizleme makinesi karanlık gecede turuncu farlarını parıldatarak geçmiş ve yolumuzun üzerine kardan bir duvar çekmişti.

Polis arabasının bagajında bir kürek vardı. Karları temizlemek yarım saat sürdü. Artık gece yarısı yaklaşıyordu. Ben karla uğraşırken, Nona polis radyosunu açmış ve bilmemiz gereken şeyleri öğrenmişti. Blanchette'le kamyonetin sahibi olan çocuğun cesetleri bulunmuştu. Polis arabasını da bizim aldığımızı sanıyorlardı. Polisin adı Essegian'dı. Komik bir addı bu. Galiba vaktiyle Essegian adında ünlü bir beyzbolcu vardı. Dodgers takımında mı oynuyordu ne? Belki de ben onun yakınlarından birini öldürmüştüm. Polisin adını öğrenmek beni rahatsız etmedi. Adam bizi fazla yakından izlemiş, sonra da işimize karışmaya kalkışmıştı.

Anayola çıktık.

Nona'nın heyecanını hissediyordum. Şiddetli, sıcak, alev alev yanan bir heyecan. Ön camı kolumla temizlemek için bir an durdum. Sonra yolumuza devam ettik.

Batı Castle Rock'tan geçtik. Nona'nın bana nereye sapacağımızı söylemesine gerek kalmadı. Karlı bir levhada "Stackpole Yolu" yazılıydı.

Kar temizleme makinesi bu tarafa gelmemişti. Ama bizden önce bu yoldan bir arabanın geçmiş olduğu anlaşılıyordu. Huzursuzca uçuşan karlarda yeni lastik izleri vardı.

Bir buçuk kilometre. Bir kilometre. Nona'nın o şiddetli heyecanını ve ihtiyacını hissettim. Ve sinirlerim tekrar gerildi. Bir virajı aldık. İleride elektrik şirketinin parlak turuncu kamyonla-

rından biri belirdi. Kan kırmızısı uyarı lambaları göz kırpıyordu. Kamyon yolu kapatmıştı.

Nona'nın öfkesini tahmin edemezsiniz. Aslında bu ikimizin de öfkesiydi. Çünkü olanlardan sonra artık Nona'yla tek kişiydik. Nona çılgına dönmüştü. Artık herkesin bize düşman olduğuna inanıyordu.

Önümüze iki teknisyen çıktı. Biri karanlıkların arasında bir gölge gibiydi. Öbürü ise bir cep fenerini tutuyordu. Dönerek bize doğru geldi. Fenerin ışığı kanlı bir göz gibi oynayıp duruyordu. Hissettiklerimiz sadece kin değildi. Korku da vardı. Son anda her şeyi elimizden kapıverecekleri korkusu.

Adam bağırıyordu. Camı indirdim.

"Burdan geçemezsiniz! Bowen Yolu'ndan dönün! Burda kopuk bir elektrik teli var! Sakın..."

Kamyonetten inip çifteyi kaldırdım ve ona iki namluyla birden ateş ettim. Geriye doğru fırlayarak turuncu kamyona dayanıp kaldı. Ben de sendeleyerek geri geri polis arabasına gittim. Adam bana hayretle bakıyor, ağır ağır, santim santim aşağı kayıyordu. Sonunda karların içine yuvarlandı.

Nona'ya, "Başka mermi var mı?" diye sordum.

"Evet." Nona onları uzattı. Çifteyi açarak boş fişekleri attım. Silahı tekrar doldurdum.

Adamın arkadaşı doğrulmuş, gözlerine inanamıyormuş gibi bana bakıyordu. Bir şeyler haykırıyordu ama rüzgâr sesini boğuyordu. Bir soruya benziyordu bu. Ama önemli değildi. Onu öldürecektim. Adama doğru gittim. Orada öylece duruyordu. Ben çifteyi kaldırdığımda bile kımıldamadı. Ne olduğunu kavrayamamıştı sanırım. Bütün bunların bir düş olduğunu sanıyordu galiba.

Tek el ateş ettim. Ama aşağı doğru nişan almıştım. Yerden havalanan karlar, adamın üzerine döküldü. Adam o zaman dehşetle bir kez bağırdı. Sonra da koşmaya başladı. Yoldaki kopuk telin üzerinden atladı. Bir daha ateş ettim ama onu yine vuramadım. Birden karanlıklara karıştı. Onu unutabilirdim. Bizi engelleyemezdi artık. Polis arabasına döndüm.

"Yürümemiz gerekiyor," dedim.

Yerde yatan ölünün yanından geçip, tükürüyor gibi bir ses çıkaran kopuk telin üzerinden atladık. Yoldan ilerledik. Kaçan adamın aralıklı ayak izlerini takip ediyorduk. Nona bazen dizlerine kadar kara gömülüyordu. Ama yine de benden bir adım ilerideydi. İkimiz de kesik kesik soluyorduk.

Bir tepeye tırmandıktan sonra dar bir vadiye indik. Bir yamaçta hafifçe yana kaymış boş bir kulübe gördük. Pencerelerinde cam yoktu. Nona durup kolumu tuttu.

"İşte," diyerek karşı yamacı işaret etti. Parmakları paltomun üstünden bile canımı yakıyordu. Çok güçlüydü eli. Yüzünü çok belirgin, zafer dolu bir gülümseme sardı. Donmuş gibiydi gülümsemesi. "İşte! İşte!"

Bir mezarlığı gösteriyordu.

Düşe kalka yamacı tırmandık. Kar kaplı taş bir duvarın üzerinden atladık. Buraya ben de gelmiştim eskiden. Gerçek annem Castle Rock'lıydı. Babamla hiçbir zaman bu kentte oturmamışlardı ama aile mezarlığı buradaydı. Bunu anneme Castle Rock'ta yaşayan ve ölen büyükannemle büyükbabam armağan etmişlerdi. Betsy'ye âşık olduğum günlerde mezarlığa sık sık gelirdim. John Keats ve Percy Shelley'in şiirlerini okumak için. Belki bunun ancak küçük bir çocuğa yaraşacak gülünç bir şey olduğunu düşünüyorsunuzdur. Ama ben aynı fikirde değilim. Şimdi bile... Kendimi burada annemle babama yakın hissediyordum. İçim rahatlıyordu. Ama Ace Merrill beni dövdükten sonra bir daha mezara adımımı atmamıştım. Nona beni mezarlığa getirinceye kadar.

Gevşek karda kayıp düştüm. Bileğim burkuldu. Ama ayağa kalkarak yürümeyi sürdürdüm. Çifteyi bir koltuk değneği gibi kullanıyordum. Sessizlik inanılmayacak kadar yoğundu. Sonsuzluğa uzanıyordu sanki. Kar düzgün, yumuşak çizgiler halinde yağıyor, çarpılmış taşların ve haçların üzerinde toplanıyor, aşınmış bayrak direklerini hemen hemen tepelerine kadar gömüyordu. Bu direklere ancak Anma Günü ve Gaziler Bayramı'nda bayrak çekilirdi. Bu derin sessizlik korkunçtu. İlk kez dehşete kapıldım.

Nona beni mezarlığın öbür ucunda, bir tepenin yamacına kurulmuş taş bir yapıya doğru götürdü. Kapalı bir mezarlıktı burası. Karın beyaza boyadığı bir mahzen. Nona'da anahtar vardı. Onda anahtar olacağını biliyordum. Tokmağın çevresindeki karları üfleyerek temizledi ve kilidi buldu. Dönen anahtarın tıkırtısı sanki geceyi tırmalıyordu. Nona yaslanınca kapı içeri doğru açıldı.

Burnumuza gelen koku, sonbahar kadar serindi. Hollis'lerin mahzenindeki hava kadar serin. Ben ancak az ötemi görebiliyordum. Taş zemine yapraklar saçılmıştı. Nona içeri girdi, duraklayarak omzunun üzerinden bana baktı.

"Olmaz," dedim.

Nona, *"Seviyor musun?"* diye sorup güldü.

Karanlıkta her şeyin birleşmeye başladığını seziyordum. Geçmiş, şimdi ve gelecek... *Kaçmak istiyordum.* Bağırarak kaçmak. Bütün yaptıklarımı geri alacak kadar hızlı koşmak.

Nona orada durmuş bana bakıyordu. Dünyanın en güzel kızıydı o. Benim olan tek şey. Ellerini vücudunda dolaştırarak bir işaret yaptı. Bunun ne olduğunu size söyleyemeyeceğim. Görseydiniz, ne olduğunu hemen anlardınız.

İçeri girdim. Nona kapıyı kapattı.

Mahzen karanlıktı ama her şeyi rahatlıkla görebiliyordum. İçerisini, ağır ağır dolaşan yeşil bir ateş aydınlatıyordu. Alevler duvarlara tırmanıyor, yaprak dolu zeminde yılan gibi kayıyordu. Mezarlığın ortasında üzerine tabut konulan bir masa vardı. Masaya solmuş gül yaprakları serpilmişti. Sanki çok eskiden bir gelin yapmıştı bunu. Nona eliyle dipteki küçük bir kapıyı gösterdi. Üzerinde hiçbir işaret olmayan küçük bir kapıydı bu. O kapı bende korku uyandırdı. Galiba artık her şeyi anlamıştım. Nona beni kullanmış, bana gülmüştü. Şimdi de beni mahvedecekti.

Ama duramadım. O kapıya doğru gittim. Bunu yapmak zorundaydım. Zihinlerimiz arasındaki gizli telgraf hâlâ çalışıyordu. Şimdi Nona'nın sevincini ve zafer duygusunu hissediyordum. Korkunç, delice bir sevinçti. Titreyen elimi kapıya doğru uzattım. Bunun üzerini de yeşil alevler sarmıştı.

Kapıyı açtım ve içerideki şeyi gördüm.

İçeride o kız vardı. İlk sevgilim. Gözlerime bomboş ba kıyordu. Çalınmış öpücük kokuyordu. Çırılçıplaktı. Vücudu boynundan kasığına kadar yarılmış, bütün vücudu bir rahme dönüştürülmüştü. Ve içinde bir şeyler yaşıyordu. Fareler. Onları göremiyor ama sevgilimin içinde kıpırdandıklarını duyuyordum. Bir dakika sonra sevgilimin kurumuş dudaklarını açacağını ve bana onu sevip sevmediğimi soracağını da biliyordum. Geri geri gittim. Her yanım uyuşmuştu. Beynim sanki kara bir bulutun üzerinde uçuyordu.

Nona'ya döndüm. Gülüyordu, ellerini bana doğru uzatmıştı. Birdenbire kafamda şimşek çaktı sanki. Her şeyi anladım. Anladım. Son sınav. Son deneme. Sınavda başarılı olmuştum. Artık *özgürdüm.*

Tekrar kapıya döndüm. Ama kapı falan yoktu. İçinde bulunduğum yer, taş bir mezardı.

Nona'ya doğru yürüdüm. Yaşamım demek olan kıza... Kollarını boynuma dolayarak beni kendisine çekti. Ve aynı anda değişmeye başladı. Vücudu dalgalandı, mum gibi eğrildi. O iri kara gözleri ufalıp boncuklara benzedi. Saçları kalınlaşarak kahverengiye dönüştü. Burnu kısaldı. Burun delikleri genişledi. Bana sokulmuş olan gövdesi yamru yamru bir hal aldı. Kamburlaştı.

Bir farenin kollarındaydım.

Fare tiz bir sesle, "Seviyor musun?" diye bağırdı. "Seviyor musun, seviyor musun?"

Dudaksız ağzını yukarıya, benimkine doğru uzattı.

Haykırmadım. İçimde çığlık kalmamıştı artık. Bir daha haykırabileceğimi de hiç sanmıyorum.

Burası çok sıcak. Terlemek hoşuma gider aslında. Tabii sonra duş yapabileceksem. Ben teri her zaman iyi bir şey olarak düşündüm. Erkekçe bir şey. Ama bazen sıcakta birtakım böcekler insanı ısırıyor. Örümcekler örneğin. Dişi örümceklerin, eşlerini zehirleyip yediklerini biliyor muydunuz? Çiftleştikten hemen sonra yapıyorlar bunu.

* * *

Yazı yazmaktan bileğim ağrımaya başladı. Kalemin keçe ucu da yumuşayıp pelteye döndü. Ama hikâyemin de sonuna geldim. Şimdi her şey bana bambaşka gözüküyor. Artık eskisi gibi değil.

Biliyor musunuz? Bir süre beni, bütün o korkunç şeyleri tek başıma yaptığıma neredeyse inandırdılar. Kamyon şoförlerinin gittiği lokantadaki adamlar, kaçıp kurtulan o elektrikçi... Hepsi de benim o gece yalnız olduğumu söyledi. Beni annemin, babamın ve ağabeyim Drake'in mezar taşlarının yakınında bulmuşlar. Donarak ölmek üzereymişim. Ve yalnızmışım. Ama tabii bu sadece Nona'nın oradan uzaklaştığı anlamına geliyor. Bunu siz de anlıyorsunuz sanırım. Dünyanın en aptal insanı bile anlar. Onun kaçıp kurtulmuş olmasına seviniyorum. Gerçekten. Ama Nona'nın başından sonuna kadar yanımda olduğuna inanmalısınız. Her an yanımdaydı o.

Artık kendimi öldüreceğim. Böylesi daha iyi. Suçluluk duygusundan, acılardan ve karabasanlardan bıktım. Ayrıca duvarların içinden gelen gürültüler de hoşuma gitmiyor. Orada herhangi biri olabilir, herhangi bir şey.

Ben deli değilim. Bunu biliyorum. Sizin de bildiğinizi umuyorum. "Deli değilim," derseniz, bu sözlerin kaçığın biri olduğunuzu gösterdiğini iddia ediyorlar. Ama artık bütün o küçük oyunları oynayacak halde değilim. Nona yanımdaydı. Gerçekti o. Onu seviyorum. Gerçek aşk hiçbir zaman ölmeyecek. Besty'ye yazdığım mektupların altına her zaman bu cümleyi eklerdim. Yırtıp attığım o mektupların.

Ama gerçekten sevdiğim tek kız Nona'ydı.

Burası çok sıcak. Duvarlardan yükselen sesler de hoşuma gitmiyor.

Seviyor musun?

Evet, seviyorum.

Ve gerçek aşk hiçbir zaman ölmeyecek.

Owen İçin

Okula yürürken bana, başka hangi
okullarda not verilir, diye sorarsın.

Meyve Sokağı'na kadar yürüdüğümde, gözlerin uzaklaşır.
O sarı ağaçların altında yürürken
bir kolunun altında sefer tasın
ve askeri pantolonlu kısa bacakların
gölgeni kaldırımda hiçbir şeyi kesmeyen bir makas gibi gösteriyor.

Aniden bana oradaki bütün öğrencilerin meyve olduğunu söylüyorsun.

Herkes çok küçük olduğu için yabanmersinlerini seçiyor.
Muzların devriye gezen oğlanlar olduğunu söylüyorsun.
Senin gözlerinde portakallarla ve elma gruplarıyla
dolu derslikler görüyorum.

Hepsinin kolları ve bacakları var
ve karpuzlar çoğu zaman
yavaş hareket ediyorlar, diyorsun.

Sallanarak yürürler ve şişmandırlar.
"Benim gibi," diyorsun.

Sana bir-iki şey söyleyebilirim ama söylemesem daha iyi.

Karpuz çocuklar kendi ayakkabılarını bağlayamazlar;
onlar için bu işi erikler yapar.
Veya senin yüzünü çalmam,
çalıp çalıp kendi yüzüme takmam.
Benim yüzüme takınca hemen yıpranıyor.

Nedeni fazla gerilmiş olması.

Sana ölmenin bir sanat olduğunu ve bunu
hızla öğrendiğimi söyleyebilirim.
Sanırım o okulda kendi kalemini almış
ve adını yazmaya başlamışsındır.

Şimdiyle o zaman arasında
sanırım bir gün seninle okulu asıp
Meyve Sokağına gideriz
ve ben arabamı ekim yaprakları üstüne park eder,
o yüksek okul kapıları arasından
bir muzun tombul bir karpuza eşlik edişini seyredebiliriz.

Yaşama Hırsı

Her tıp öğrencisi er geç şu soruyla karşılaşır: Hasta şoka ne kadar dayanabilir? Her profesör bu soruyu başka bir biçimde yanıtlar. Ama bu açıklamalar özetlendiğinde, yanıtın yeni bir soru olduğu ortaya çıkar: Hasta yaşamayı ne kadar istiyor?

26 Ocak

Fırtına beni buraya atalı iki gün oldu. Bu sabah adayı adımladım. Ne ada, ne ada! En geniş yeri 190 adım. Bir ucundan öbürüne uzaklığı da 267 adım.

Görebildiğim kadarıyla burada yenebilecek hiçbir şey de yok.

Adım Richard Pine. Bu da benim günlük defterim. Beni bulurlarsa (*ne zaman?*) defteri kolayca ortadan kaldırabilirim. Kibritten bol bir şey yok. Kibritten ve eroinden. İkisinden de bol bol var. Ama burada ikisi de bir işe yaramayacak. Ha-ha. Bu durumda günlük tutacağım. Böylece oyalanmış olurum.

Doğruyu söyleyecek, bütün gerçeği açıklayacaksam bunu neden yapmayayım? Zamanım çok. Onun için söze gerçekle başlayacağım ve asıl adamın Richard Pinzetti olduğunu açıklayacağım. New York'un Little Italy semtinde doğdum. Babam eski dünyadan gelmiş bir göçmendi. Bense cerrah olmak istiyordum. Babam bu yüzden bana gülüyor, deli olduğumu söylüyordu. Son-

ra da, "Bana bir bardak şarap daha getir," diyordu. Babam kırk altı yaşında kanserden öldü. Buna sevindim.

Lisede futbol oynadım. Bizim okulun yetiştirdiği en iyi futbolcuydum ben. Maçların yükü benim sırtımdaydı. Son iki yıl kent takımında da oynadım. Aslında futboldan nefret ediyordum. Ama yoksul bir göçmenin oğluysan ve üniversiteye de gitmek istiyorsan, elindeki tek silah spordur. Onun için futbol oynadım. Ve bu sayede sporculara verilen bursu kazandım. Üniversitede bir süre futbol oynamayı sürdürdüm. Notlarım bütün öğrenim yıllarımı kapsayacak bir burs almama yeterli düzeye yükselince futbolu bıraktım. Tıp fakültesi hazırlık sınıfına devam ediyordum. Babam ben mezun olmadan altı hafta önce öldü. Kim aldırır? Diplomamı almak için sahneye çıktığımda, salonda o şişko yağ tulumunun oturduğunu görmek ister miydim sanıyorsunuz? O arada bir öğrenci derneğine de üye oldum. Tabii en iyilerinden birine değil. Seçkinlere özgü o derneklere, Pinzetti gibi bir soyadıyla giremezdiniz. Ama bu dernek de fena sayılmazdı.

Bütün bunları neden yazıyorum? Biraz gülünç. Hayır, bu sözümü geri alıyorum. Çok gülünç. Ünlü Dr. Pine, pijaması ve tişörtüyle bir kayanın üzerine oturmuş, yaşam öyküsünü yazıyor. Bir ucundan bir ucuna tükürebileceğiniz kadar küçük bir adada hem de. Öyle açım ki! Ama neyse... Canım isterse, lanet olasıca yaşam öykümü de yazarım. Hiç olmazsa böylece midemi düşünmekten kurtulurum. Bir dereceye kadar...

Tıp fakültesine girmeden önce soyadımı değiştirdim. Ve Pine adını aldım. Annem kalbinin bu yüzden parça parça olduğunu söyledi. Hangi kalbi? Babamın ölümünden bir gün sonra, gitmiş köşedeki bakkal dükkânının sahibi olan Yahudi'yle fingirdiyordu. Soyadına pek bağlıydı sözde. Ama bunu Steinbrunner'e çevirmek için de sabırsızlanıyordu.

Bütün istediğim cerrah olabilmekti. Liseden beri. O günlerde bile her maçtan önce ellerimi sarıyor, maçtan sonra da suya sokuyordum. Cerrah olmak istiyorsanız, ellerinize özen gösterirsiniz. Bazı çocuklar bu yüzden benimle alay eder, bana, "Muhallebi ço-

cuğu!" diye bağırırlardı. Onlarla dövüşmeye kalkmazdım. Futbol oynamam bile yeterince tehlikeliydi. Ama savaşmanın başka yolları da vardı. Beni en çok sinirlendiren, Howie Plotsky adlı o iriyarı sivilceli ahmaktı. Sabahları gazete satıyordum. Tabii o arada, birtakım müşterek bahisçilerin de emrinde çalışıyordum. Birçok bakımdan güçlü sayılırdım. İnsanları tanımanız, onları dinlemeniz ve sizi destekleyecek dostlar bulmanız şarttı. Sokakta ekmeğinizi kazanırken bunları yapmak zorundaydınız. Ölmeyi herkes bilir. Önemli olan, ayakta kalabilmeyi öğrenmektir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Ben de okuldaki en iriyarı öğrenci olan Ricky Brazzi'ye, Howie Plotsky'nin ağzını dağıtması için on dolar verdim. Ona, "Ağzı görünmez olsun," dedim. "Getireceğin her dişe bir dolar vereceğim." Rico da bana kâğıt havlu içinde üç diş getirdi. Bu işi yaparken iki parmağı çıkmıştı. Anlayacağınız, başım belaya girebilirdi.

Tıp fakültesinde öbür budalalar garsonluk yapar, kravat satar ya da yer silerlerdi. Canları çıkıyordu yani. Benim işlerim tıkırındaydı. Futbol bahisleri, basketbol bahisleri. Biraz açıkgözlülük. Bizim eski mahalleyle dostluk bağlarımı koparmadım. Fakülteden mezun olmayı da başardım.

Uyuşturucu satmaya ancak ihtisas yaparken başladım. New York'un en büyük hastanelerinden birinde çalışıyordum. Önce sadece boş reçeteler sattım. O semtten tanıştığım birine yüz kadar boş reçete veriyordum. O da kırk elli doktorun imzasını taklit ediyordu. Tabii bu konuda da ona sattığım elyazısı örneklerinden yararlanıyordu. Sonra reçetelerin tanesini sokakta on beş-yirmi dolara satıyordu. Hapçılar ve uyuşturucu kullananlar bu reçetelere bayılıyorlardı.

Kısa bir süre sonra hastanedeki ecza bölümünün çok düzensiz olduğunu fark ettim. Ne geldiğini, ne gittiğini kimse bilmiyordu. Bazıları avuç avuç ilaç çalıyordu. Ama ben değil. Ben her zaman ihtiyatlı davrandım. Dikkatsizleşinceye ve şans bana küsünceye kadar da başım belaya girmedi. Yine de dört ayağımın

üzerine düştüm. Her zaman öyle oldu zaten. Bundan sonra da olacak.

Artık daha fazla yazamayacağım. Bileğim ağrıyor, kurşunkalemin de ucu kütleşti. Doğrusu bütün bunları neden yazdığımı da bilmiyorum. Herhalde yakında birileri beni bulur.

27 Ocak

Tekne dün gece sürüklendi ve adanın kuzeyinde, üç metre derinliğindeki yerde battı. Kimin umurunda? Zaten kayalara çarptıktan sonra altı peynir gibi delik deşik olmuştu. Ben de işe yarayacak her şeyi almıştım. Dört galon su. Bir dikiş kutusu. Bir ilkyardım çantası. Sayfalarını yazıyla doldurduğum bu defter. Aslında filikaların kontrol defteriydi. Çok komik. İçinde YİYECEK bulunmayan filika olur mu? Deftere en son 8 Ağustos 1970'te bir şeyler yazmışlar. Ah, evet, biri kör biri keskin iki bıçakla kaşıkçatal karışımı bir şey de var. Bu gece yemek yerken onu kullanacağım. Herhalde kayaları kızartacağım. Hah ha! Neyse, kalemimi yonttum.

Bu kuş pisliği içindeki kayalıktan kurtulur kurtulmaz, Paradise Denizyolu Şirketi'ni dava edeceğim. Bu bile yaşamaya değer. Ve ben yaşayacağım. Buradan kurtulacağım. Bundan hiç kuşkunuz olmasın. Buradan kurtulacağım.

(daha sonra)

Mallarımın listesini yaparken bir şeyi unuttum: iki kilo saf eroini. New York sokaklarında 350.000 dolar eder bu. Ama burada beş paralık değeri yok. Ne komik değil mi? Hah hah!

28 Ocak

Eh, yemek yedim. Eğer buna yemek denirse. Adanın ortasındaki kayalardan birine bir martı konmuştu. Yuvarlanmış kayalar orada küçük bir dağ oluşturuyor. Üstleri de kuş pisliğiyle kaplı. Avucuma sığacak bir taş buldum ve kuşa elimden geldiğince

yaklaşmaya çalıştım. Kuş kayanın üzerinde duruyor ve parlak siyah gözleriyle bana bakıyordu. Midemin gurultuları yüzünden korkup kaçmamasına hâlâ şaşıyorum.

Taşı olanca gücümle fırlattım. Martının yanına çarptı. Kuş tiz bir ses çıkararak havalanmaya yeltendi. Ama sağ kanadını kırmıştım. Peşinden gittim. Kuş hoplaya hoplaya uzaklaştı. Kanın beyaz tüylerinin üzerine aktığını görüyordum. O aşağılık yaratık beni uzun süre peşinden koşturdu. Ortadaki kaya yığınını aştıktan sonra ayağım bir yarığa girdi. Az kalsın bileğim kırılacaktı.

Sonunda martı yorulmaya başladı. Onu adanın doğu tarafında yakaladım. Suya girmeye ve yüzerek uzaklaşmaya çalışıyordu. Kuyruk tüylerinden kavrayınca, dönüp elimi gagaladı. Sonra ayaklarını tuttum. Öbür elimle de sıska boynunu koparıverdim. Çıkan ses pek hoşuma gitti. Öğle yemeği hazırdı artık. Hah hah!

Martıyı "kamp"ıma taşıdım. Kuşu temizlemeden, tüylerini yolmadan önce, gagasıyla deldiği yere tentürdiyot sürdüm. Kuşlar türlü mikrop taşırlar. Şu ara yaranın mikrop kapması hiç hoş olmazdı.

Martıya yaptığım ameliyat çok başarılı oldu. Ama ne yazık ki kuşu pişiremedim. Adada ne bir bitki ne de kıyıya vurmuş tahta parçaları var. Tekne de battı tabii. O yüzden martıyı çiğ çiğ yedim. Midem kuşu hemen atmak istedi. Hak veriyordum ama buna razı olamazdım. Midemin bulantısı geçinceye kadar sayıları tersinden saydım. Bunun hemen hemen her zaman yararı olur.

Düşünebiliyor musunuz? Kuş yüzünden neredeyse bileğim kırılıyordu. Üstelik beni gagalamıştı da. Yarın başka bir martı yakalayabilirsem, ona işkence edeceğim. Bu seferki kolay kurtuldu. Bu satırları yazarken, martının kumda yatan kopmuş kafasına bakıyorum. Ölümün camlaştırdığı siyah gözleri sanki benimle alay ediyor.

Martıların beyinleri büyük müdür?

Ve bu beyinler yenir mi?

29 Ocak

Bugün yiyecek bulamadım. Bir martı kaya yığınının tepesine kondu. Ama ben ona taş atacak kadar yaklaşamadan uçtu. Hah hah! Sakalımı uzatmaya başladım. Öyle kaşınıyor ki. Martı döner de onu yakalarsam, öldürmeden önce gözlerini oyacağım.

Galiba çok usta bir cerrah olduğumu daha önce söyledim. Beni doktorluktan attılar tabii. Aslında bu çok gülünç. Hepsi aynı şeyi yapıyor. Ama içlerinden biri yakalanınca da, birer namus kumkuması kesiliyorlar. "Benim işlerim yolunda, senin de canın cehenneme." İkinci Hipokrat yemini de bu işte.

İhtisasım ve asistanlığım sırasında yeterince para kazanmıştım. (Hipokrat yeminine göre, böyle bir insanın bir hekim ve bir centilmen olması gerekir. Ama kulak asmayın.) Bu parayla lüks Park Caddesi'nde bir muayenehane açtım. Bu benim için büyük bir başarı sayılırdı. Meslektaşlarımın çoğu gibi, zengin bir babam ya da saygın bir koruyucum yoktu. Ben kapıya adım yazılı levhayı asarken, babamı yoksullar mezarlığına gömeli dokuz yıl olmuştu. Annem ise doktorluk lisansımı elimden almalarından bir yıl önce bu dünyadan göçtü.

Bu olay parayla ilgiliydi. Doğu Yakası'ndaki altı eczane, iki depo ve en aşağı yirmi doktorla anlaşmıştım. Onlar bana hasta yolluyordu, ben de onlara. Hastaları ameliyat ediyor ve alacakları ilaçları yazıyordum. Bu ameliyatlardan bazıları gereksizdi tabii. Ama ameliyat olmak istemeyen bir hastaya da bugüne kadar hiç dokunmadım. Hiçbir hastam da verdiğim reçeteye bakarak, "Ben bu ilacı içmem," demedi. Dinleyin: Doktor izin verirse, 1965'te rahmini ya da 1970'te tiroit bezinin bir bölümünü aldıran bir hasta, ameliyattan on yıl sonra bile ağrı kesici ilaç almayı sürdürür. Bazen buna göz yumuyordum. Bunu yapan tek doktor da ben değildim. O hastalar ilaç paralarını verecek durumdaydı. Bazen bir hasta önemsiz bir ameliyattan sonra uyumakta zorluk çekiyordu. Zayıflama hapı ya da yatıştırıcı bulamayanlar da vardı. Hastalarımın böyle sorunlarını kolayca çözüyordum. Ha! Evet! İlaçları ben yazmasam, başka bir doktor yazacaktı nasıl olsa.

Sonra vergi memurları Lowenthal'i kıstırdılar. Ahmak, ne olacak! Ona beş yıl hapis yatacağını söylediler. Lowenthal de altı kişinin adını verdi. Beni bir süre göz hapsine aldılar. Her şeyi öğrendiklerinde, artık beş yıllık hapisle bile paçamı kurtaramayacak durumdaydım. Başka birkaç anlaşmam daha vardı. Reçete satmak işinden de vazgeçmiş değildim. Ne garip, değil mi? Artık bunlara ihtiyacım yoktu, ama bu bende alışkanlık halini almıştı. Bol paraya sırt çevirmek kolay mı?

Benim de bazı tanıdıklarım vardı elbette. Bir-iki kişiyle konuştum. Birkaç adamı da kurtların önüne atıverdim. Ama hoşlandığım kişileri değil. Federal polise adlarını verdiklerimin hepsi de aşağılık yaratıklardı.

Tanrım, çok acıktım.

30 Ocak

Bugün hiç martı gelmedi. Bu bana doğduğum mahallede, el arabalarında gördüğüm yazıları anımsatıyor. *Bugün domatesimiz yok.* Elimde keskin bir bıçakla, yarı belime kadar suya girdim. Tam dört saat aynı yerde hiç kımıldamadan bekledim. Güneş insanı kavuruyordu. İki kez bayılacağımı sandım. Kendime gelene kadar geriye saydım. Bir tek balık bile göremedim. Bir tane bile!

31 Ocak

Bugün bir martı daha öldürdüm. İlk kuşu öldürdüğüm gibi. Çok acıkmıştım. Onun için de martıya, kendi kendime söz verdiğim gibi işkence yapamadım. İçini temizleyerek hemen yedim. İşkembesini iyice sıktım ve onu da mideye indirdim. İnsanın canlanıverdiğini hissetmesi çok garip. Bir ara bayağı korkmaya başlamıştım. Ortadaki kaya yığınının gölgesinde yatarken kulağıma birtakım sesler geliyordu. Babamın. Annemin. Eski karımın. Ve en kötüsü, bana Saygon'da eroin satan o iriyarı Çinli'nin. Adam pepemeydi. Herhalde damağı yarıktı.

Çinli'nin sesini duydum birden. "Haydi, haydi. Biraz çekiver. Açlığını unutursun. Düşlere dalarsın..." Ama ben hiçbir zaman uyuşturucu kullanmamıştım. Uyku ilacı bile almazdım.

Lowenthal canına kıydı. Size bunu söylemiş miydim? O ahmak! Döküntü muayenehanesinde kendini astı. Bana sorarsanız, böylece dünyaya büyük bir iyilik de yapmış oldu.

Yine doktorluk yapmak istiyordum. Konuştuğum bazı kişiler, bunun ayarlanabileceğini söylediler. Ama tabii oldukça pahalıya patlayacaktı. Düşündüğümden çok daha pahalıya. Bankadaki kasamda 40.000 dolarım vardı. Tehlikeyi göze almaya ve o parayı çoğaltmaya karar verdim. Bunu iki ya da üç katına çıkaracaktım.

Bu yüzden gidip Ronnie Hanelli'yi gördüm. Üniversitedeyken onunla aynı takımda futbol oynamıştık. Küçük kardeşi iç hastalıkları uzmanı olmak istediği zaman da, ihtisas yapması için iyi bir hastane bulmuştum. Ronnie ise hukuk fakültesindeydi o sırada. Buna ne dersiniz? Bizim mahallede ondan "Yasa Uygulayıcı Ronnie" diye söz ederdik. Çünkü bütün beyzbol ve hokey maçlarında o hakemlik yapardı. Verdiği karar hoşunuza gitmezse iki şey yapabilirdiniz. Ya dilinizi tutardınız ya da yumruğu ağzınıza yerdiniz. Porto Rikolular ona, "Ronnie wop" derlerdi. Bizimki de bayılırdı buna. Ronnie hukuk fakültesini bitirdi, baro sınavlarını ilk girişte başarıyla verdi, sonra da bizim mahallede bir büro açtı. Tam, Fish Bowl Bar'ın üstünde. Gözlerimi kapadığımda, Ronnie'nin büyük beyaz arabasıyla sokaktan indiğini görür gibi oluyorum. Kentin en büyük tefecisiydi o.

Ronnie'nin benim için bir şeyler yapacağını biliyordum. Bana, "Tehlikeli bir iş bu," dedi. "Ama sen her zaman kendini kollamasını bilirsin. İşi ayarlayabilirsen, seni birkaç kişiyle tanıştırırım. Bunlardan biri eyalet temsilcisi."

Bana iki ad verdi. Biri Henry Li-Tsu adında iriyarı bir Çinli'ydi. Öbürü ise Solom Ngo adlı Vietnamlı bir kimyager. Para karşılığı Çinli'nin "mallarını" tahlil ediyordu. Çinli'nin zaman zaman "şaka" yaptığını bilmeyen yoktu. Plastik kâselere talk pudrası, musluk açıcı toz ya da mısır unu koyardı. Ronnie, "Günün birinde Li-Tsu'yu bu küçük şakaları yüzünden öldürecekler," derdi.

1 Şubat

Bir uçak gördüm. Adanın üzerinden uçuyordu. Kaya yığınının tepesine tırmanarak el sallamak istedim. Ama ayağım bir yarığa girdi. İlk kuşu öldürdüğüm günkü o yarığa sanırım. Ve bileğim kırıldı. Hem de birkaç yerinden. Tabanca patlamasını andıran bir ses çıktı. Can acısı korkunçtu. Bağırdım ve dengemi kaybettim. Kollarımı deli gibi sallayıp duruyordum, ama dengemi bulamayıp düştüm, kafamı da bir kayaya çarptım. Her yer kararıverdi. Ancak hava kararırken kendime geldim. Başımı vurduğum yerden epey kan akmıştı. Ayak bileğim balon gibiydi. Güneş yüzünden de korkunç yanmıştım. Güneşte bir saat daha kalsaydım, bütün vücudum su toplayacaktı herhalde.

Sürüne sürüne buraya kadar geldim. Bütün geceyi titreyerek ve öfkemden ağlayarak geçirdim. Başımdaki yaraya mikrop öldürücü ilacı sürdüm. Şakağımın biraz üstündeydi. Pek derin değildi, önemli bir iç kanama yaptığını sanmıyorum. Ama bileğim çok kötü; iki-üç yerinden kırılmış.

Artık kuşları nasıl yakalayacağım?

Herhalde o uçak *Callas* gemisinden sağ kurtulanları arıyordu. O fırtınada ve karanlıkta filika, geminin battığı yerden iyice uzaklara sürüklenmiş olmalı. Belki uçak bir daha bu yana gelmez.

Tanrım, bileğim öyle sancıyor ki!

2 Şubat

Adanın güneyindeki kıyıya, filikanın karaya oturduğu yere bir işaret yaptım. Kıyıdaki küçük beyaz çakılların üzerine. Bütün günümü aldı bu iş. Zaman zaman durup gölgede dinlendiğim halde iki kez bayılmışım. Yanılmıyorsam on iki kilo da verdim. Bunun en önemli nedeni, vücudumun su kaybetmesi. Ama şimdi oturduğum yerden, bütün gün yazmak için uğraştığım beş harfli sözcüğü görebiliyorum. Beyaz çakılların üzerine koyu renk taşlarla yazdığım sözcüğü. Yüz yirmi santim boyundaki harflerle kıyıda İMDAT yazılı. Uçaktan mutlaka görünür.

Tabii bir uçak daha geçerse.

Ayağım durmadan zonkluyor. Bileğim hâlâ şiş. Kırıkların çevresinde derimin rengi tehlikeli bir biçimde değişti. Bu garip renk gitgide yayılıyor sanırım. Bileğimi gömleğimle sıkıca bağladığım zaman, can acısı biraz hafifliyor. Ama durum yine de kötü. Uyumuyor, sanki bayılıyorum.

Ayağımı kesmem gerekeceğini düşünmeye başladım.

3 Şubat

Şiş çok kötü! Morluk da. Yarına kadar bekleyeceğim. Ameliyat gerekirse, bunu başarabileceğimi sanıyorum. Keskin bıçağı yakıp mikropları öldürmek için kibritim var. Dikiş kutusunda da iğne ve iplik. Sargı bezi yerine gömleğimi kullanırım.

Hatta burada iki kilo "ağrı giderici" de var. Tabii hastalarıma verdiğim ilaçlara hiç benzemiyor. Ama bu tozu ele geçirseler, hemen kullanırlardı. Tabii ya! O ak saçları mavimsi boyalı yaşlı hanımlar, kafayı bulacaklarını bilseler, havayı temizlemek için kullanılan spreyleri bile ağızlarına sıkarlar. İnanın!

4 Şubat

Ayağımı kesmeye karar verdim. Dört gündür açım. Daha fazla beklersem, tam ameliyatın ortasında şok ve açlıktan bayılırım. Sonra da kan kaybından ölürüm. Berbat haldeydim, ama yine de yaşamak istiyorum. Mackridge'in "Temel Anatomi" dersinde söyledikleri aklımda. Ona "İhtiyar Mackie" adını takmıştık. Mackie, "Her tıp öğrencisi er geç şu soruyla karşılaşır," derdi. "Hasta şoka ne kadar dayanabilir?" Sonra elindeki kısa sopayla, duvara asılı insan vücudu diyagramına vururdu. Karaciğere, böbreklere, kalbe, dalağa, bağırsaklara. Sonra da eklerdi. "Açıklamalar özetlenirse, yanıtın yine bir soru olduğu ortaya çıkar, beyler. 'Hasta yaşamayı ne kadar istiyor?' sorusu."

Ameliyatı yapabileceğimi sanıyorum.

Gerçekten.

Galiba bu satırları o kaçınılamayacak şeyi geciktirmek için yazıyorum. Ama buraya nasıl düştüğümü doğru dürüst anlatmadığım aklıma geldi. Öykümü tamamlasam iyi olacak. Ameliyat başarısız geçer bakarsınız. Pek sanmıyorum ya... Topu topu birkaç dakika sürecek. Yeterince ışık da var. Çünkü saatime göre, şimdi sabahın dokuzu. Hah ha!

Saygon'a turist olarak gittim. Bu sizce garip mi? Aslında hiç de öyle değil, Nixon'ın savaşına rağmen hâlâ oraya her yıl binlerce turist gidiyor. Unutmayın, horoz dövüşü seyreden, kaza yerlerine koşan insanlar da vardır.

Çinli dostumdan aldığım malı Ngo'ya götürdüm. Adam malın çok iyi kalite olduğunu söyledi. Bana, "Li-Tsu dört ay önce yine bir şaka yaptı," dedi. "Karısı Opel'ine binip kontak anahtarını çevirince havaya uçtu. Li-Tsu o günden beri kimseye şaka yapmıyor."

Saygon'da üç hafta kaldım. San Francisco'ya gidecek olan yolcu gemisi *Callas*'ta yer ayırtmıştım. Birinci mevkide. Malla gemiye girerken hiç zorluk çekmedim. Ngo iki gümrükçüye para vermişti. Adamlar çantalarıma şöyle bir baktıktan sonra, geçebileceğimi işaret ettiler. Mal bagaja verdiğim çantadaydı. Ona bakmadılar bile.

Ngo, bana, "Amerikan gümrüğünden geçmek daha zor olacak," demişti. "Ama tabii bu senin sorunun."

Malı Amerikan gümrüğünden geçirmeye hiç niyetim yoktu. Ronnie Hanelli bir balıkadam bulmuş, o da biraz zorca bir işi üç bin dolara yapmaya razı olmuştu. Adamla San Francisco'da St. Regis Oteli denilen o berbat yerde buluşacaktım. (Şimdi aklıma geldi: Onunla iki gün önce buluşmam gerekiyordu.) Plana göre malı su geçirmeyen bir tekneye koyacaktım. Bunun üstüne bir saat ve kırmızı boya bulunan bir paket iliştirecekti. Gemi rıhtıma yanaşmadan önce kutu denize atılacaktı. Tabii benim tarafımdan değil.

Biraz para kazanmak isteyen ve dilini tutacak kadar zeki... ya da aptal... bir aşçı ya da kamarot aradığım sırada *Callas* battı.

Neden ve nasıl olduğunu bilmiyorum. Fırtına vardı. Ama gemi bundan pek etkilenmemişti. 23 Ocak akşamı saat sekizde, güvertelerin altında bir yerde bir patlama oldu. Ben o sırada salondaydım. *Callas* bir anda sola yattı. Bu "iskele" mi oluyor, yoksa "sancak" mı?

Yolcular bağırıyor, sağa sola koşuyorlardı. Arka barda raflardaki şişeler yere düşerek kırılıyordu. Bir adam sendeleyerek merdivenden yukarı çıktı. Gömleği yanmış, derisi kavrulmuştu. Hoparlörlerden yükselen bir ses, yolculara seyahatin başında yapılan kaza talimi sırasında bildirilen filikalara gitmelerini söylüyordu. Ama yolcular hâlâ oraya buraya koşuşmaktaydı. Zaten kaza talimine de pek azı katılmıştı. Ben talimin yapıldığı yere erkenden gitmiştim. Ön sırada olmak ve her şeyi görmek istiyordum. Kendi canımla ilgili konularda dikkat kesilirim.

Kamarama indim. Eroin paketlerini alıp ceplerime koydum. Sonra da 8 numaralı filikaya gittim. Ben merdivenden ana güverteye çıkarken iki patlama daha oldu. Gemi büsbütün yan yattı.

Yukarısı ana baba günüydü. Bir kadın kucağında bebeğiyle bağırarak önümden geçti. Eğilmiş, kaygan güvertede koşarken gitgide hızlandı. Sonra kalçası küpeşteye çarptı ve kadın dışarı fırladı. Onun havada iki takla attığını gördüm. Üçüncüsüne başlarken gözden kayboldu. Orta yaşlı bir adam kumar salonunun ortasına çökmüş, saçlarını yoluyordu. Sırtında aşçı kılığı olan bir başka adamın yüzü ve elleri korkunç biçimde yanmıştı. Sendeleyerek oradan oraya gidiyor, "Bana yardım edin!" diye bağırıyordu. "Göremiyorum. Bana yardım edin. Göremiyorum!"

Herkes paniğe kapılmış, panik salgın bir hastalık gibi yolculardan mürettebata geçmişti. Şunu unutmayın: *Callas* ilk patlamadan yirmi dakika kadar sonra battı. Bazı filikaların önüne avaz avaz bağrışan yolcular üşüşmüştü. Bazılarının önü ise boştu. Bana bildirilen filika, geminin yattığı taraftaydı, güverte bomboştu. Orada benden ve soluk yüzlü, sivilceli bir tayfadan başka kimse yoktu.

Tayfa gözlerini çılgınca devirerek, "Bu koca kıçlı yaşlı orospuyu denize indirelim," dedi. "Bu lanet olasıca çamaşır teknesi hemen batacak."

Aslında filikaları indirme mekanizması basittir. Ama adam korku ve telaştan kendi tarafındaki makaraya bağlı halatı karmakarışık yaptı. Filika iki metre kadar indi, sonra asılı kaldı. Burnu kıçından altmış santim aşağıdaydı.

Tam yardıma giderken, tayfa bağırmaya başladı. Halatı açmayı başarmış ama bu kez de canı yanmıştı. Bir anda boşalan halat avucundan hızla kayarken derilerini soydu. İp gerildi ve tayfa yandan uçtu.

Küpeşteden ip merdiveni sarkıttım. Bundan çabucak indim ve filikaya bağlı halatları çözdüm. Sonra da küreklere asıldım. Dostlarımın yazlık evlerine gittiğimde, zevk için kürek çekerdim. Şimdi bunu canımı kurtarmak için yapıyordum. *Callas* batmadan uzaklaşmazsam, gemi batarken beni de aşağı çekerdi.

Gemi beş dakika sonra battı. O emme gücünden tamamen kaçamadım. Sürüklenmemek için deli gibi kürek çekmem gerekti. *Callas* çok çabuk battı. Bir sürü insan burundaki küpeşteye sarılmış bağırıyordu. Maymun sürüsüne benzettim onları.

Fırtına şiddetlendi. Bir kürek suya düştü. Neyse ki öbürünü yakalayabildim. Bütün gece sanki düşteymişim gibi geçti. Önce filikaya dolan suları boşalttım. Sonra küreğe yapışarak teknenin burnunu dev dalgalara doğru çevirdim.

Sabah şafak sökmeden, arkamdaki dalgalar daha da devleşti. Filika şimdi hızla ilerliyordu. Bu korkutucu, ama aynı zamanda da insana zevk ve heyecan veren bir şeydi. Birden ayaklarımın altındaki tahtaların çoğu kırıldı. Ama filika batmadan, dalgalar tekneyi bu ıssız kaya yığınına attı. Nerede olduğumu bilmiyorum. Bu konuda en ufak bir fikrim bile yok. Denizcilikten hiç anlamam. Hah ha!

Ama şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum. Belki yazdığım son satırlar bunlar. Ama nedense başarılı olacağıma inanıyorum.

Her zaman olmadım mı? Son zamanlarda protez konusunda harikalar yaratıyorlar. Tek ayakla pekâlâ yaşayabilirim.

Sandığım kadar usta olup olmadığımı anlamamın zamanı geldi. Şansım açık olsun.

5 Şubat

İşi başardım.

Beni en çok endişelendiren can acısıydı. Aslında can acısına dayanabilirim. Ama bitkin haldeydim. Can acısıyla açlık yüzünden, ameliyat sona ermeden bayılmaktan korkuyordum.

Eroin bu sorunu çözdü.

Paketlerden birini açtım. İki tutam tozu, düz bir kayanın üzerine döküp çektim. Önce sağ burun deliğine, sonra da sola. Sanki insanı uyuşturan buz parçacıkları çekmiştim burnuma. Bu uyuşukluk beynimin altından tepesine doğru yayıldı. Dün deftere yazdıklarımdan hemen sonra çektim eroini. Yani 09.45'te. Bir daha saate baktığımda, gölgeler yer değiştirmişti. Ben de yarı güneşteydim. Saat 12.41'i gösteriyordu. Dalıp gitmiştim. Can acısını, korkularımı ve mutsuzluğumu unutmuştum. Tam bir "keyif hali"ydi bu.

Ameliyatı bu halde yaptım.

Gerçekten de canım epey yandı. Özellikle ameliyatın başlarında. Ama sanki bu can acısının benimle ilgisi yoktu. Sanki bir başkasının acısıydı. Beni rahatsız etti ama bir bakıma da çok ilginçti. Anlayabiliyor musunuz? Baz morfinden elde edilen sert bir uyuşturucu kullandıysanız, belki ne demek istediğimi anlarsınız. Ameliyatın ortalarına doğru can acısı daha kişisel bir hal almaya başladı. Artık baygınlık geçiriyordum. Beyaz toz dolu pakete bakıyordum. Ama kendimi zorlayarak gözlerimi başka yere diktim. Dalar ya da bayılırsam, kan kaybından ölürdüm. Yüzden başlayarak geriye doğru saydım.

En büyük tehlike kan kaybıydı. Operatör olduğum için bunu çok iyi biliyordum. Boş yere bir damla kan bile dökülmemelidir. Hasta ameliyat sırasında kan kaybetmeye başlarsa, bunun çaresi

vardır. Hastanedekiler ona hemen kan verirler. Ama bende yedek kan yoktu. Ayağımın altındaki kumlar kan içindeydi. Bu kaybı kendi vücudum zamanla onaracaktı. Kanamayı kontrol altına alacak ilacım da, aletim de yoktu. Pensimin ve yarayı dikmek için ipliğimin de olmadığı gibi.

Ameliyata tam tamına 12.15'te başladım. 13.50'de iş bitti. Ve hemen daha yüksek dozda eroin aldım. Acısız, kurşuni bir dünyaya daldım ve hemen hemen beşe kadar orada kaldım. Kendime geldiğimde güneş batı ufkuna yaklaşıyor ve mavi Pasifik'te bana doğru altından bir yol çiziyordu. O zamana kadar böyle güzel bir manzara hiç görmemiştim... Çektiğim bütün acının karşılığını almış oldum. Bir saat sonra yine toza uzandım. Günbatımının zevkine iyice varabilmek için tabii.

Karanlık bastıktan kısa bir süre sonra ben...

Ben...

Bir dakika. Size *dört günden beri* hiç yiyecek bulamadığımı söyledim, değil mi? Eski gücüme sadece kendi vücudumun yardımıyla kavuşabileceğimi de söyledim sanırım. Ve en önemlisi, yaşamamın kafayla ilgili bir şey olduğunu. Üstün bir kafa tabii. "Siz de aynı şeyi yapardınız," diyerek kendimi haklı çıkarmaya çalışmayacağım. Bir kere herhalde cerrah değilsiniz. El ayak kesmenin tekniğini bildiğinizi varsayalım. Yine de işi berbat edip kan kaybından ölebilirdiniz. Ameliyatı ya da şoku atlatsanız bile, peşin yargılara saplanmış, koşullanmış kafanızla, benim düşündüğüm şeyi düşünemezdiniz. Neyse. Bu olayı kimsenin bilmesine gerek yok. Adadan ayrılırken en son bu defteri yakacağım.

Çok dikkatli davrandım.

Onu yemeden önce yine yıkadım.

7 Şubat

Kesik bileğim bana çok acı veriyordu. Ağrısı zaman zaman dayanılmayacak kadar artıyordu. Ama bence en kötüsü, iyileşme başlayınca sanki yaranın derinliklerinden yayılan o kaşıntıydı.

Bugün öğleden sonra, iyileşmeye başlayan etin o korkunç kaşıntısına dayanamadıklarını söyleyen hastalarımı düşündüm. Onlara gülümser ve, "Yarın kendinizi daha iyi hissedeceksiniz," derdim. Bir yandan da, amma da mızmız şeyler, diye düşünürdüm. Pelte gibi insanlar. Nankör bebekler gibi davranıyorlar. Ama artık onların ne demek istediklerini anlıyorum. Birkaç kez bileğime sarılı gömlek sargıyı çekip çıkarmak, yarayı kaşımak istedim. Parmaklarımı yumuşak ete daldırmayı, kaba dikişleri sökmeyi ve kanın kumların üzerine akmasına aldırmamayı da. Bu çıldırtıcı, korkunç kaşıntıdan kurtulmak için her şeyi yapabilirdim.

Ama öyle anlarda yüzden geriye doğru saydım. Ve eroin çektim.

Ne kadar uyuşturucu aldığımı bilmiyorum. Ama ameliyattan beri yarı sarhoş olduğumun farkındayım. Çünkü o toz, açlık duygusunu hafifletiyor. Artık aç olduğumun pek farkında değilim. Evet, midemde hafif, etkisiz bir kazınma var. Ama hepsi o kadar. Buna aldırmayabilirim. Gelgelelim bu olanaksız. Eroinin kalori bakımından bir değeri yok. Kendi kendimi denedim. Oradan oraya sürünerek gittim ve enerjimi ölçtüm. Gücüm gitgide azalıyor.

Tanrım... belki bir ameliyat daha yapmam gerekecek. Ama böyle bir şey olmayacağını umuyorum...

(Daha sonra)

Yukarıdan bir uçak daha geçti. Bana bir yararı olmayacak kadar yüksekten uçuyordu. Sadece jetin geride bıraktığı o beyaz çizgiyi görebildim. Yine de el salladım. El sallayıp bağırdım. Uçak uzaklaşınca da ağladım.

Hava çevreyi görmemi engelleyecek kadar karardı. Yemek. Türlü türlü yemekler düşünüyordum. Annemin yaptığı "lasagna". Sarımsaklı ekmek. Salyangoz. Istakoz. Pirzola. Peşmelba. Londra ızgarası. Birinci Cadde'de Cruch Ana'nın lokantasında tatlı yerine verdikleri koca bir dilim pasta ve üzerine konulan,

evde yapılmış vanilyalı dondurma. Fırında sıcak tuzlu halka, somon ve yine Alaska fırınında jambon ve ananas dilimleri. Dilimlenmiş soğan. Kızarmış patates, upuzun bardakta buzlu çay, Fransız usulü kızarmış patates.

100, 99, 98, 97, 96, 95, 94.

Tanrım! Tanrım! Tanrım!

8 Şubat

Bu sabah kaya yığınına bir martı daha kondu. İri, şişman bir şey. Ben kayanın gölgesinde, kamp dediğim yerde oturuyordum. Sargılı bileğimi yüksekçe bir yere dayamıştım. Martı konar konmaz benim de ağzım sulanmaya başladı. Pavlov'un köpekleri gibi. Ağzımdan bir bebek gibi salyalar aktı. Bir bebek gibi.

Elimle güzelce kavrayabileceğim iri bir taş buldum. Ve martıya doğru sürünmeye başladım. Yolun dörtte birini aştım. Sonra üçte birini. Üçte bir. Pinzetti paslaşmak için geriledi. (Yani, "Pine" demek istiyorum. Pine.) Fazla bir umudum yoktu. Martının uçacağından emindim. Ama yine de onu yakalamayı denemem gerekiyordu. Bu martı kadar tombul ve küstah bir kuşu yakalayabilirsem, ikinci ameliyatı belirli olmayan bir tarihe erteleyebilirdim. Kuşa doğru süründüm. Bazen kesik bileğim bir kayaya çarpıyor ve bütün vücudum can acısıyla sarsılıyordu. Kuşun kaçmasını bekliyordum.

Ama martı kaçmadı. Kurumla bir ileri bir geri dolaşıyordu. Etli göğsünü çıkarmıştı. Kuş sürüsünü denetleyen bir martı komutanı gibi. Bazen o küçük, siyah, çirkin gözleriyle bana bakıyordu. O zaman yüzden geriye doğru sayıyordum. Martının kanatlarını her oynatışında midem buz kesiliyordu sanki. Ağzımdan hâlâ salyalar akıyordu. Bunu engellemek elimde değildi. Bir bebek gibi salyalarım akıyordu.

Bilmiyorum, o kuşu ne kadar zaman izledim. Bir saat mi? İki mi? Kuşa yaklaştıkça kalbim daha hızlı çarpıyordu. Ve martı bana daha da nefis gözüküyordu. Kuş sanki bana işkence yapıyordu. Ona taş atacak kadar yaklaştığım an, martının kaçacağına

inanmaya başladım. Kollarım ve bacaklarım titremeye başlamıştı. Ağzım kurumuştu. Bileğim korkunç bir biçimde sancıyordu. Şimdi düşünüyorum da, galiba bu acıya uyuşturucuyu kesmem yol açmıştı. Ama böyle çabucak alışır mıydı insan? Tozu çekmeye başlayalı daha bir hafta bile olmamıştı.

Her neyse, eroin bana gerekli. Daha çok var o tozdan. Çok. Amerika'ya döndüğümde, belki uyuşturucuyu bırakmak için tedavi edilmem gerekecek. Bunun için Kaliforniya'daki en iyi kliniğe isteyerek yatacağım. Ama şu anda sorun bu değil.

Kuşa yeterince yaklaştığım zaman, taşı atmak istemedim. Deli gibi, martıya isabet ettiremeyeceğimi düşünüyordum. Bundan emindim. Herhalde taş martının otuz santim açığına düşecekti. Kaya yığınında sürünmeye devam ettim. Başımı geriye atmıştım. Zayıflayıp korkuluğa dönen vücudumdan terler akıyordu. Dişlerim çürümeye başladı. Size bundan söz etmiş miydim? Batıl inançların etkisinde kalan bir insan olsaydım, buna o şeyi yemenin yol açtığını düşünürdüm...

Hah! Bizim böyle saplantılarımız yok, öyle değil mi?

Tekrar durdum. Bu kuşa öbür iki martıdan daha fazla yaklaşmıştım. Ama hâlâ taşı atamıyordum. Taşı avucumda sıkmaktan parmaklarım sızlamaya başlamıştı. Yine de onu fırlatamıyordum. Çünkü kuşa isabet ettirememenin ne anlama geleceğini biliyordum.

Tozun hepsini de kullansam bana vız gelir! Onları dava edecek ve yüklü bir tazminat isteyeceğim. Bu para bana ömrümün sonuna kadar yetecek. *Uzun ömrümün* sonuna kadar!

Eğer martı havalanmasaydı, galiba taşı atmadan ona iyice sokulacaktım. Ama martı kanatlarını açarak uçtu. Ona bağırdım, dizlerimin üzerinde doğruldum ve taşı olanca gücümle attım. Ve kuşu vurdum!

Martı viyaklamaya benzeyen boğuk bir ses çıkardı. Ve kaya yığınının öbür yanına yuvarlandı. Bir şeyler sayıklıyor ve gülüyordum. Bileğimi çarpmaktan, yaramın açılmasından korkmuyordum artık. Sürüne sürüne tepeyi aştım. Bir ara dengemi kay-

bettiğim için başımı vurdum, ama buna aldırmadım bile. Yani o sırada. Sonradan kafamda koca bir şiş olduğunu fark ettim. Tek düşündüğüm şey o kuştu. Onu taşla nasıl vurduğumun. Martı yı havalanırken vurmuştum. Şansım bana inanılmayacak kadar yardım etmişti. Onu vurmuştum.

Martı kanat çırpmaya çalışarak kıyıya doğru gidiyordu. Bir kanadı kırılmıştı. Karnı kandan kıpkırmızı olmuştu. Elimden geldiğince hızla süründüm. Ama kuş benden daha hızlı sürünebiliyordu. Sakatlar yarışı! Hah hah! Ellerimle ilgili sorun olmasaydı, martıyı yakalayabilirdim. Aradaki uzaklığı kapamaya başlamıştım. Ama ellerime özen göstermem gerekiyor. Onlara yine ihtiyacım olabilir. Ne var ki bütün dikkatime rağmen çakıllı dar kıyıya varıncaya kadar avuçlarım sıyrıldı. Saatimi sivri bir kayaya vurdum, kadranı kırıldı.

Martı kendisini denize attı. Cıyak cıyak bağırıyordu. Kuşu tutmaya çalıştım. Kuyruk tüylerini yakaladım. Tüyler elimde kaldı. Sonra denize yuvarlandım ve su yuttum. Boğulur gibi sesler çıkarıyordum şimdi.

Biraz daha süründüm. Hatta kuşun peşinden yüzmeye de çalıştım. Bileğimdeki sargı açıldı. Suya batmaya başladım. Sonunda kıyıya dönmeyi başarabildim. Yorgunluktan titriyor, can acısıyla kıvranıyordum. Ağlıyor, bağırıyor, martıya lanetler yağdırıyordum. Kuş uzun bir süre suda yüzdü. Gitgide uzaklaşıyordu. Bir ara martıya dönmesi için yalvardığımı anımsıyorum. Ama açıktaki kayalara ulaştığı sırada ölmüştü sanırım.

Haksızlık bu.

Kampıma ancak bir saatte, sürüne sürüne dönebildim. Bol eroin çektim. Hâlâ martıya kızıyorum. Madem onu yakalayamayacaktım, bana neden bu kadar işkence etti. Niçin hemen uçmadı?

9 Şubat

Sol ayağımı kestim ve bileğimi pantolonumla sardım. Garip. Ameliyat boyunca ağzımın suyu aktı durdu. Ağzımın suyu aktı. Tıpkı martıyı gördüğüm zaman olduğu gibi. Salyalarım aktı. Ama

kendimi zorlayarak karanlık basıncaya kadar bekledim. Yüzden geriye doğru saydım. Belki yirmi, belki de otuz kez. Hah ha!

Sonra...

Kendi kendime, "Soğuk rosto," diyordum. "Soğuk rosto. Soğuk rosto."

11 Şubat (?)

Son iki gün yağmur yağdı. Fırtına da çıktı. Oradaki yığından birkaç kayayı taşımayı başardım. Sürünerek içine girebileceğim bir in yaptım. Küçük bir örümcek buldum. Kaçamadan iki parmağımın arasında ezdim ve onu yedim. Çok lezzetliydi. Sulu. Kayalar yuvarlanırsa, burada diri diri gömülürüm, diye düşündüm. Ama buna aldırmadım.

Fırtına sırasında iyice dalgadaydım. Belki iki değil, üç gün yağmur yağdı. Ya da sadece bir gün. Ama bana iki kez gece olmuş gibi geliyor. Uyumak hoşuma gidiyor. O zaman ne canım yanıyor ne de yaram kaşınıyor. Buradan sağ kurtulacağımı biliyorum. Bir insan bütün bunlara boşu boşuna katlanamaz herhalde.

Çocukluğumda kilisede bir rahip vardı. Ufak tefek bir adam. Günahtan ve cehennemden söz etmeye bayılırdı. En sevdiği konu buydu. Rahip insanların günahtan kurtulamayacağına inanırdı. Dün gece onu rüyamda gördüm. Peter Hailley'i. Arkasında o siyah cüppesi vardı. Burnu viskiden iyice kızarmıştı. Parmağını bana doğru sallayarak, "Ayıp ayıp, Richard Pinzetti," diyordu. "Günah işledin sen... Lanetlendin... Lanetlendin... Cehenneme gideceksin..."

Ona gülüyordum... Eğer burası da cehennem değilse neresi? Ve tek büyük günah, yaşamaktan vazgeçmektir!

Çoğu zaman sayıklıyorum. Geri kalan zamanlarda da kesik bileklerim kaşınıyor ve nemden fena halde sızlıyor.

Ama vazgeçecek değildim. Yemin ediyorum. Bütün bunlar boşuna olamaz. Boşuna olamaz.

12 Şubat

Güneş yine gözüktü. Güzel bir gün. Memlekettekilerin donduklarını umarım.

Benim için güzel bir gün oldu. Bu adadaki güzel günler kadar tabii. Fırtına sırasında ateşim vardı sanırım, ama düştü artık. İnimden sürünerek çıktığımda çok bitkindim, titriyordum. Sıcak kumların üzerinde güneşte birkaç saat yattıktan sonra kendimi yine insan gibi hissetmeye başladım.

Sürüne sürüne adanın güneyine gittim. Fırtınanın kıyıya vurduğu birkaç tahta buldum. Bunların arasında benim filikamın tahtaları da vardı. Tahtalardan bazılarını yosun kaplamıştı. Onları yedim. Tatları çok kötüydü. Tıpkı plastik banyo perdesini yemeye benziyordu. Ama öğleden sonra kendimi çok daha güçlü hissettim.

Tahtaları kurutmak için onları yapabildiğim kadar yukarılara çektim. Su geçirmeyen kutuda hâlâ kibrit var. Kutu dolusu. Biri yaklaşırsa, tahtaları yakarak işaret vereceğim. Öyle olmazsa yemek için ateş yakacağım. Şimdi eroin çekeceğim.

13 Şubat

Bir yengeç buldum. Onu hafifçe ateşte kızartıp yedim. Bu gece neredeyse Tanrı'ya tekrar inanacağım.

14 Şubat

Bu sabah fırtınanın İMDAT yazımdaki taşların çoğunu sürüklemiş olduğunu fark ettim. Ama fırtına sona erdi... Üç gün önce mi oldu bu? Kendimden o kadar mı geçmiştim? Dikkatli olmalı ve dozu azaltmalıyım. Ben uyuklarken adanın yakınından bir gemi geçerse ne yaparım?

İmdat sözcüğünü tekrar yazdım. Ama hemen hemen bütün günümü aldı bu. Şimdi çok bitkinim. İlk yengeci bulduğum yeri aradım. Ama başka yengeç yoktu. İşaret için kullandığım taşlar elimi yer yer çizdi. Çok yorgun olduğum halde, yaraların üzerine hemen tentürdiyot sürdüm. Ellerime dikkat etmem şart. Ne olursa olsun.

15 Şubat

Bugün kaya yığınının yakınına bir martı kondu. Ama ben ona yeterince yaklaşmadan uçtu. "Dilerim, cehennemde kızarırsın," dedim. "Orda Peder Hailley'in kanlı gözlerini sonsuza kadar gagalayıp oyarsın."

Hah ha!

Hah ha!

Hah!

17 Şubat (?)

Sağ bacağımı dizimden kestim, ama çok kan kaybettim. Eroine rağmen can acısıyla kıvranıyordum. Ameliyat şoku benim kadar güçlü olmayan birini öldürürdü. Buna bir soruyla yanıt vereceğim. "Hasta yaşamayı ne kadar istiyor? *Hasta yaşamayı ne kadar istiyor?*"

Ellerim titriyor. Eğer onlar da bana ihanet ederlerse mahvolurum. Bana ihanet etmeye hakları yok. Hiç yok. Onlara hayatları boyunca itinayla baktım. Şımarttım. Bana ihanete kalkışmasınlar. Yoksa pişman olurlar.

Hiç olmazsa aç değilim.

Filikanın tahtalarından biri ortasından ayrılmıştı. Parçalardan birinin ucu sivriydi. Onu şiş gibi kullandım. Ağzımın suları akıyordu, ama kendimi zorlayarak bekledim. Sonra da düşünmeye başladım... Yani bahçede pişirdiğimiz etleri. Will Hammersmith'in Long Island'daki yerini. Bahçesinde kocaman bir domuzu kızartacak büyüklükte bir ocak vardı. Hava kararırken elimizde içki kadehlerimizle verandada oturur ve ameliyat tekniklerinden, golften ya da başka bir şeyden söz ederdik. Ve rüzgâr, kızaran domuzun nefis kokusunu yakalar, bize kadar getirirdi. Ah, kızaran domuzun o nefis kokusu!

Şub (?)

Öbür bacağımı da dizimden kestim. Bütün gün uyukladım. "Doktor, bu ameliyat gerekli miydi?" Hah hah! Ellerim titriyor.

Yaşlı bir adamın elleri gibi. Onlardan nefret ediyorum. Tırnaklarımın altında kan var. Kurumuş. Tıp fakültesindeki karnı camdan modeli anımsıyor musun? Kendimi öyle hissediyorum. Ama ben bakmak istemiyorum. *Mümkün değil.* Dom'un böyle söylediğini anımsıyorum. Sırtında "Haydutlar" kulübünün ceketi, sokağın köşesinde insana yaklaşırdı. "Ee, Dom, kızdan iş alabildin mi?" diye sorardınız. Dom da, "Mümkün değil," derdi. Ah, bizim Dom. Keşke eski mahalleden hiç ayrılmasaydım. Dom herhalde, "Pisliğe battık," derdi. Hah ha!

Ama uygun bir tedavi ve protezlerle yepyeni bir insan olabileceğimi biliyorum. Buraya döner ve herkese, "İşte burası," derim. "Her şey burada oldu."

Hah hah ha!

23 Şubat (?)

Ölü bir balık buldum. Çürümüş ve kokmuştu. Yine de yedim. Kusacaktım, ama buna izin vermedim. *Yaşayacağım.* İyice dalgadayım. Günbatımı.

Şubat

Cesaret edemiyorum ama bunu yapmak zorundayım. Ama kalça damarını o kadar yukarıdan nasıl bağlarım? Damar orada oklava gibi.

Ama bunu yapmam şart. Bir yolunu bulmalıyım. Uyluğumu işaretledim. Hâlâ etli olan o bölümü. İşareti bu kalemle yaptım.

Salyalarım akmasa artık.

Şu

Bu... gün... güzel... bir... yemek... yemelisin... Bunu hak ettin. Onun için kalk... McDonald's'a git... İki dana hamburgeri... Özel salça... Marul... Turşu... Soğan... Susamlı ekmek...

Tra... trala... tralala...

Şubba

Bugün suda yüzüme baktım. Deri kaplı bir kurukafa artık. Acaba çıldırdım mı? Herhalde. Şimdi bir ucubeyim. Korkunç bir yaratık. Gövdem kasıklarımda son buluyor. Bir ucube. Dirsekleriyle kumda sürünen bir gövdeye bağlı bir kafa. Bir yengecim ben. Dalgaya düşmüş bir yengeç. Şimdi kendilerinden öyle söz etmiyorlar mı? "Hey, adamım, ben sadece dalgaya düşmüş bir yengecim," demiyorlar mı? "Bana biraz para ver..."

Hah hah ha.

"İnsan ne yiyorsa odur," derler. Eğer öyleyse BEN HİÇ DEĞİŞMEDİM! Sevgili Tanrım şok-travma şok-travma ŞOK-TRAVMA DİYE BİR ŞEY YOKTUR.

HAH.

Şu/40?

Düşümde babamı gördüm. Sarhoş olduğu zaman, İngilizcesini unuturdu. Hoş, söyleyecek öyle önemli bir sözü de yoktu ya. Aşağılık ayyaş! Evimden kurtulduğuma seviniyorum. Sen aşağılık bir göçmensin, sıfırsın, hiçsin! Ben başarıya eriştiğimi biliyorum. Senden uzaklaştım, öyle değil mi? Ellerimin üzerinde yürüyerek kaçtım.

Ama artık onlara kesebilecekleri bir şey kalmadı. Dün kulak memelerini kestim.

Sol elim sağ elimi yıkıyor, sol elin sağ elinin ne yaptığını bilmemelidir, patates iki patates üç patates dört bizim buzdolabımız var kapısı koskocaman.

hahhaha.

Kim aldırır. Ya bu et ya da şu. Güzel yemek güzel et iyi Tanrı yemek yiyelim.

Vezir parmağı tıpkı vezir parmağına benziyorlar.

Otto Amcanın Kamyonu

Bunu yazmak beni çok rahatlatıyor.

Otto amcamın ölüsünü bulduğumdan beri iyi uyuyamadım ve acaba delirdim mi veya delirecek miyim, diye düşündüğüm zamanlar oldu. O nesne çalışma odamda, görebildiğim bir yerde ve istediğim anda kaldırabileceğim bir noktada bulunmasaydı çok daha iyi olurdu. Onu kaldırmak istemiyorum; o şeye dokunmak bile istemiyorum. Ama bazen dokunuyorum.

Eğer amcamın o küçük tek odalı evinden kaçarken bunu yanıma almasaydım, belki bütün olanların bir halüsinasyon olduğuna kendimi inandırmaya başlayabilirdim; aşırı çalışmış ve aşırı uyarılmış bir beynin hayal ürünü, derdim. Ama o burada işte. Bir ağırlığı var. Elle kaldırılabiliyor.

Anlayacağınız, bunların hepsi oldu.

Buna benzer bir şey başınızdan geçmediyse, bu anı yazısını okuyan çoğunuz olanlara inanmayacaktır. Sizin inanmanız ve benim rahatlamam sadece size ve bana aittir, ama ben yine de memnuniyetle hikâyeyi anlatacağım. Neye isterseniz ona inanın.

Her ürpertici hikâyenin bir kaynağı veya bir sırrı olmalıdır. Benimkinde ikisi de var. Önce kaynağıyla başlayayım; Castle County standartlarına göre zengin sayılan Otto amcamın hayatının son yirmi yılını küçük bir kasabanın bir arka sokağındaki, su tesisatı olmayan tek odalı bir evde geçirdiğini anlatayım.

Otto 1905 yılında doğdu; Schenck'lerin beş çocuğundan en büyüğüydü. 1920 yılında doğan babam, ailenin en küçük çocuğuydu. 1955 yılında doğan ben, babamın en küçük çocuğu olduğum için Otto amcam bana hep çok yaşlıymış gibi gelirdi.

Çoğu çalışkan Alman gibi dedem ve büyükannem de Amerika'ya paralı gelmişlerdi. Dedem epey bilgi sahibi olduğu kereste endüstrisinde çalışmak için Derry'ye yerleşti. Varlıklı olarak öldü ve çocuklarına da rahat bir hayat imkânı bıraktı.

Dedem 1925 yılında öldü. O zaman yirmi yaşında olan Otto amcam bütün mirası almayı hak eden tek çocuktu. Castle Rock'a taşındı ve emlak spekülasyonu yapmaya başladı. Bunu izleyen beş yıl içinde arazi alış satışıyla adamakıllı para kazandı. Castle Hill'de büyük bir ev satın aldı; uşakları vardı, genç ve nispeten yakışıklı (nispeten, çünkü gözlüklüydü) ve son derece gözde bir bekârdı. Kimse onu tuhaf bulmuyordu. Bu durum daha sonra gerçekleşecekti.

1929 ekonomik krizinde yara aldı; bazılarınınki kadar derin bir yara değildi ama canı yanmıştı. Castle Rock'taki büyük evini 1933 yılına kadar elinde tuttu, ama büyük bir ormanlık alan zaruretten dolayı çok düşük bir fiyata satışa çıkarılınca, bunu almak için evini sattı. Bu arazi New England Kâğıt Şirketi'ne aitti.

New England Kâğıt bugün hâlâ faaldir ve eğer şirketten hisse almayı düşünürseniz, hiç durmayın, alın derim. Ama 1933 yılında son bir gayretle batmamak için büyük arazi parçalarını haraç mezat satmaktaydı.

Amcam o bölgede ne büyüklükte bir arazi peşindeydi? O özgün tapu kayıp ama bilindiği kadarıyla iki bin hektardan fazlaymış. Çoğu kısmı Castle Rock'taymış ama Waterford ve Harlow'a kadar yayılıyormuş. Anlaşma yapıldığı zaman New England bu arazi için yarım hektarına iki buçuk dolar istemekteymiş.

Bu da toplam on bin dolar tutuyormuş. Otto amcam tek başına bunun altından kalkamayacağı için bir ortak edinmiş. McCutcheon adında bir Kuzeyli. New England'da yaşıyorsanız,

muhtemelen Schenck ve McCutcheon adlarını biliyorsunuzdur; şirket uzun zaman önce satıldı, ama Central Falls'dan Derry'ye kadar New England'ın kırk şehrinde hâlâ Schenck ve McCutcheon hırdavatçı dükkânları ve kereste depoları vardır.

McCutcheon uzun siyah sakalı olan iri yapılı bir adamdı. O da Otto amcam gibi gözlüklüydü. Yine Otto amcam gibi o da vâris olarak yüklü bir miktar para almıştı. Epey yüklü olmalıydı, çünkü Otto amcamla birlikte hiç sıkıntı çekmeden o araziyi satın alabilmişlerdi. Her ikisi de aslında korsan tabiatlı olsa da, pekâlâ iyi geçinmekteydiler. Ortaklıkları yirmi iki yıl sürdü –benim doğduğum yıla kadar– ve hep bolluk içinde oldular.

Ama her şey o iki bin hektarın satın alınışıyla başladı; McCutcheon'un kamyonuyla araziyi keşfe çıktılar, koruluk içindeki patikaları ve çoğu zaman ancak birinci viteste gidebilecekleri engebeli yolları aştılar. Direksiyonda kimi zaman McCutcheon, kimi zaman Otto amcam oluyordu. Büyük Bunalım'ın en karanlık günlerinde New England arazi baronu olan iki genç adam.

McCutcheon'un o kamyonu nasıl edindiğini bilmiyorum. Size bir şey ifade etmez belki ama markası Cresswell'di – artık öyle bir marka yok. Parlak kırmızı boyalı kocaman bir kabini, geniş marşpiyerleri ve bir marş motoru vardı, ama marş çalışmazsa, krank koluyla çalıştırılabiliyordu; fakat eğer dikkat edilmezse bu krank kolu geri tepip o kişinin omzunu kırabilirdi. Kasası altı metre uzunluğundaydı, ama o kamyonla ilgili en çok hatırladığım şey burun kısmıydı. Kabin gibi burası da kan kırmızısı rengindeydi. Motora erişmek için iki yanından iki çelik paneli kaldırmak gerekiyordu. Radyatörü yetişkin bir adamın göğsü kadar büyüktü. Kamyon çirkin bir canavara benziyordu.

McCutcheon'un kamyonu bozulur, tamir edilir, bir daha bozulur, yine tamir edilirdi. Bu Cresswell nihayet pes ettiğinde son nefesini şanına yakışır bir şekilde verdi.

1953 yılında bir gün McCutcheon ve Otto amcam Black Henry Yolu'nda gitmekteydiler. Otto amcamın itiraf ettiğine göre

ikisi de dut gibi sarhoşmuş. Trinity Tepesi'ni çıkarlarken Otto amcam aracı birinci vitese almış. Buraya kadar iyiymiş, ama tepenin diğer tarafından inerlerken amcam vitesi yükseltmeyi hiç düşünmemiş. Cresswell'in yorgun ve yaşlı motoru hararet yapmış. Göstergedeki iğnenin H harfine geldiğini ne McCutcheon ne de Otto amcam fark etmiş. Tepenin altına vardıklarında motor bölmesi kapaklarını kırmızı bir ejderhanın kanatları gibi iki yana uçuran bir patlama olmuş. Radyatör kapağı roket gibi göğe fırlamış ve buhar püskürmüş. Fışkıran yağ ön camı kaplamış. Otto amcam fren pedalına basmış ama son yıllarda Cresswell'in fren yağını sızdırmak gibi kötü bir alışkanlığı varmış, bu nedenle freni tutmamış. Önünü göremeyen amcam yoldan savrulup önce bir hendeğe girmiş, sonra da dışına çıkmış. Cresswell'in motoru stop etseymiş yine idare edebilirlermiş ama çalışmaya devam edince önce bir pistonu sonra iki tanesi daha Dört Temmuz havai fişekleri gibi havaya uçmuş. Otto amcamın anlattığına göre bunlardan bir tanesi onun yanındaki açılmış kapıya isabet etmiş ve arasından bir yumruk geçecek büyüklükte bir delik açmış. Bir süre sonra bir altın başak tarlasında durabilmişler. Ön cam Diamond Gem yağıyla kaplı olmasaymış, White Dağları'nın güzel manzarasını görebileceklermiş.

Bu, McCutcheon'un kamyonunun son seferi oldu; bir daha o tarladan hiç çıkarılmadı. Tarla sahibi de şikâyet etmedi; ne de olsa kamyonun sahiplerini tanıyordu. Yaşadıkları tehlikeyle iyice ayılmış olan iki adam hasarı görmek için kamyondan çıkmışlar. İkisi de makinelerden anlamıyormuş ama hasarın ölümcül olduğunu görmek için mekanikçi olmalarına gerek yokmuş. Otto amcam çok üzülmüş –babama anlattığına göre– ve kamyonun parasını ödemeyi teklif etmiş. George McCutcheon ona, "Saçmalama," demiş. Tarlaya ve dağların manzarasına baktıktan sonra, emekliliğini burada inşa edeceği evde geçirmeye karar vermiş. Bunu Otto amcama söylerken sanki dinle ilgili bir şey söyler gibiymiş. Birlikte yola çıkıp oradan geçmekte olan bir Cushman Fırını kam-

yonunu durdurmuşlar ve Castle Rock'a dönmüşler. McCutcheon, amcama, bu işte Tanrı'nın parmağı olduğunu söylemiş; yıllardan beri böyle bir yeri aramaktaymış, oysa oradan haftada üç-dört kez geçtikleri halde o tarlaya bir kez bile dönüp bakmazmış. Tanrı'nın parmağı, diye tekrar ederken iki yıl sonra o tarlada kendi kamyonunun altında ezilerek öleceğinden habersizmiş. O öldükten sonra o kamyon Otto amcamın kamyonu olmuş.

McCutcheon, Billy Dodd'un çekici kamyonuyla gelip Cresswell'i ön kısmı yola bakacak şekilde yerleştirmesini istemiş. Böylece oradan her geçişinde ona bakabilecekmiş. Daha sonra da Dodd onu temelli oradan götürünce, inşaatçılara orada bir şarap mahzeni çukuru açtıracakmış. Duygusal bir adammış, ama duygusallığı para kazanmasına engel olmazmış. Baker adındaki bir kâğıt üreticisi Cresswell'in tekerleklerini, direksiyonunu falan almak isteyince McCutcheon hiç düşünmeden adamın yirmi dolarını almış. Baker'a kamyonu bir blok üstüne yerleştirmesini söylemiş, çünkü oradan her geçişinde Cresswell'i otlar arasında kalan bir harabe gibi görmek istemiyormuş. Bir yıl sonra Cresswell bu bloktan aşağıya kayarak McCutcheon'u ezip ölümüne neden olmuş. Yörenin yaşlıları bu hikâyeyi keyifle anlatırken, inşallah McCutcheon o tekerlekler için aldığı yirmi doların tadını çıkarmıştır, derler.

Ben Castle Rock'ta büyüdüm. Doğduğumda babam on yıldır Schenck ve McCutcheon'da çalışmaktaydı ve artık McCutcheon'a ait olan her şey gibi, Otto amcamın kamyonu olan o kamyon hayatımda bir sınır taşıydı. Annem alışverişini Bridgton'daki Warren mağazasında yapardı ve oraya gitmek için Black Henry Yolu'ndan geçmek gerekirdi. Oradan her geçişimizde, geri planda White Dağları'nın göründüğü o tarlada bu kamyonu görürdük. Artık blok üstünde değildi –Otto amcam, bir kaza yeter, demişti– ama orada olanları düşünmek bile kısa pantolonlu bir çocuğu ürpertmeye yetiyordu.

Yazları oradaydı; üç yanında meşelerin ve karaağaçların kızıla boyandığı sonbaharları oradaydı; bazen farlarına kadar kara gömüldüğü kış aylarında ve o tarlanın bataklığa döndüğü ilkbaharda da oradaydı. Bu manzarayı görünce, nasıl toprağa batmıyor diye hayret ederdiniz. Altındaki sağlam Maine kayalığı olmasa belki de batardı. Bütün mevsimler ve yıllar boyunca o kamyon hep oradaydı.

Bir keresinde içine bile girdim. Bir gün Fryeburg Fuarı'na giderken babam arabayı yolun kenarına çekti, elimden tutup beni tarlaya götürdü. Sanırım 1960 veya 1961 yılıydı. Kamyonun bloktan kayıp amcamın ortağını nasıl ezdiği hakkında anlatılanları duymuştum. Berberde, bir *Life* dergisinin ardında sessizce sıramı beklerken, adamların onun nasıl ezildiğini anlatışlarını, "İnşallah Georgie o tekerlekler için aldığı yirmi doların hayrını görmüştür," dediklerini duyardım. Onlardan biri –üşütük Frank'ın babası Billy Dodd olabilir– McCutcheon'un bir traktör tekerleği altında ezilmiş balkabağına benzediğini söylemişti. Bu benzetme aylar boyunca aklımdan çıkmadı; tabii babamın bundan haberi yoktu.

Babam o kamyonun kabininde oturmak hoşuma gider sanmıştı; oradan geçtiğimiz sırada benim ona bakarken duyduğum korkuyu, yanlışlıkla hayranlık olarak yorumlamıştı.

Ekim serinliğiyle parlak sarı rengi matlaşan altın başakları hatırlıyorum. Havanın gri tadını, acılığını, keskinliğini ve ölü otların gümüş rengini hatırlıyorum. Hışırtı halindeki ayak seslerimizi hatırlıyorum. Ama en iyi hatırladığım şey, yaklaştıkça büyüyen o kamyon, köpek dişli radyatörü, kan kırmızısı rengi ve bulanık ön camı. Babam koltukaltlarımdan tutup beni kabinin içine kaldırırken içimi kaplayan o korkuyu hatırlıyorum. "Hadi, şimdi bizi Portland'a götür," demişti. Havanın yüzüme çarpışını, o temiz kokunun yerini eskimiş Diamond Gem yağı, çatlamış deri, fare dışkısı ve... yemin ederim, kan kokusunu alışımı hatırlıyorum. Bana heyecanlı bir an yaşattığını sanan (gerçekten de öyleydi, ama onun sandığı şekilde değil) babam gülerken, ağla-

mamak için kendimi nasıl zor tuttuğumu hatırlıyorum. O anda babamın dönüp gideceğine ve kamyonun beni diri diri yiyeceğine o kadar emindim ki... Sonra da çiğnenmiş parçalar halinde tükürecekti. Tıpkı bir traktör tekerleği altında ezilmiş bir balkabağı gibi olacaktım.

Ağlamaya başladım; çok iyi bir insan olan babam beni kabinden indirip teselli ederek otomobilimize götürdü.

Babam beni omzunda taşırken giderek ufalan kamyona, o kocaman radyatörüne, çirkin bir göz çukuru gibi duran krank deliğine bakıyordum; babama kan kokusu aldığım için ağladığımı söylemek istedim ama bir türlü söyleyemedim. Zaten herhalde inanmazdı bana.

Hâlâ Noel Baba'ya ve Diş Perisi'ne inanan beş yaşında bir çocuk olarak, babam beni kabine oturttuğu zaman içimi kaplayan o kötü, korkunç duyguların kamyondan kaynaklandığına da inanıyordum. George McCutcheon'u öldürenin Cresswell değil de Otto amcam olduğuna karar vermem için yirmi iki yıl geçmesi gerekti.

Cresswell benim hayatımda bir sınır işaretiydi, ama bütün o bölgenin bilincinde de yeri vardı. Eğer birine Bridgton'dan Castle Rock'a nasıl gideceğini tarif edecekseniz, onlara 11 numaralı yoldan saptıktan beş kilometre sonra sol taraftaki tarlada kocaman eski bir kırmızı kamyon görürse doğru istikamette olduğunu söylerdiniz. Çoğu zaman turistler yumuşak zeminli bankette park edip (ve bazen zemine saplanıp) perspektif etkisi vermek için ön plana Otto amcamın kamyonunu alarak White Dağları'nın fotoğrafını çekerlerdi. Babam uzun zaman Cresswell'den 'Trinity Tepesi Turistik Kamyon Anıtı' diye söz etti ama bir süre sonra bu adı kullanmayı bıraktı. O sıralarda Otto amcamın kamyonla ilgili saplantısı gülme konusu olamayacak kadar ciddileşmişti.

Kaynak olarak bu kadarı yeter. Şimdi sıra sırda.

Kesinlikle emin olduğu tek şey amcamın McCutcheon'u öldürmüş olduğu. Berberdeki adam, balkabağı gibi ezilmiş, diye

tarif ediyordu. Başka biri de şunları eklemişti: "Bahse girerim, o kamyonun önünde diz çökmüş, o yağ tulumu Araplar gibi dua ediyordu." O sahneyi görür gibi oluyorum. İkisi de uçuk tiplerdi, biliyorsunuz. Otto Schenck'in nasıl öldüğünü hatırlayın. Yolun karşısındaki, okul yapacaklarını sandığı o küçük evde... Amcam bir kenef faresi kadar kaçıktı.

Bu açıklama diğerlerinin onaylayan bakışlarıyla karşılandı, çünkü Otto amcamın tuhaf olduğuna inanıyorlardı. Ama berber dükkânı müdavimlerinden birinin gözünde canlandırdığı manzara –McCutcheon'un diz çökmüş, dua eden hali– kuşkulu olduğu kadar da eksantrikti.

Küçük kasabalarda dedikodular her zaman ilgi çeker, en küçük bir delil kırıntısıyla sonuca varılır ve insanlar hırsız, tecavüzcü, kaçakçı veya dolandırıcı olarak damgalanırlardı. Bence çoğu zaman bu tür konuşmalar can sıkıntısından kaynaklanır –Nathaniel Hawtorne'dan Grace Metalious'a kadar pek çok romancı küçük kasabaları böyle tarif etmiştir– ve bakkallarda, berber dükkânlarında çıkarılan dedikodular tuhaf bir şekilde kötücüldür. Bu insanlar kötülüklerin olacağını beklerler, hiç olmasa bile bunu uydururlar, ama gözlerinin önünde gerçekleşen kötülükleri algılamaktan acizdirler.

Amcamın bunu yaptığını nasıl mı biliyorum? Sadece o gün McCutcheon'la beraber olduğu için mi? Hayır. Kamyon yüzünden. O Cresswell yüzünden. Saplantısı onu iyice etkisi altına almaya başlayınca, yaşamak için o küçük eve taşındı. Buna rağmen hayatının son birkaç yılında, yolun karşısında duran o kamyondan ölesiye korkuyordu.

Sanırım, amcam McCutcheon'u evinin planları ve yaklaşan emekliliği hakkında konuşmak için Cresswell'in blok üstünde bulunduğu tarlaya götürmüştü. Evi ve yaklaşan emekliliği hakkında konuşmak McCutcheon'un her zaman hoşuna giden bir şeydi. İki ortağa onlarınkinden çok daha büyük bir şirket tarafından güzel bir teklif gelmişti. Bu şirketin adını vermeyeceğim ama söylesem mutlaka tanırsınız. McCutcheon teklifi kabul et-

mek istiyordu. Otto amcam istemiyordu. İlkbaharda yapılan teklif üzerine aralarında sessiz bir mücadele olmuştu. Bence, Otto amcamın ortağından kurtulmaya karar verişinde bu anlaşmazlık rol oynamıştı.

Amcam o an için iki şeyi hazırlamış olabilir: önce blokların altını boşaltmak, sonra da kamyonun tam önüne, McCutcheon'un görebileceği bir yere bir şey koymak.

Nasıl bir şey? Bilmiyorum. Parlak bir şey. Bir elmas mı? Kırık bir cam parçası mı? Fark etmez. Güneşi yansıtan bir şey. Eğer McCutcheon bunu görmediyse, Otto amcam ona göstermiştir. *Bu da nesi?* diye soruyor eliyle işaret ederek. *Ne bileyim,* diyor McCutcheon ve yakından bakmak için o noktaya geliyor.

McCutcheon tıpkı dua eden o şişko Araplar gibi Cresswell'in önünde diz çöküp yerdeki o nesneyi almaya çalışıyor. O sırada amcam çaktırmadan kamyonun arkasına geçiyor. Kamyonu itince, McCutcheon patlamış bir balkabağı gibi eziliyor.

Adamın o kadar kolay ölmeyecek kadar sıkı olduğunu sanıyorum. Gözlerimin önüne şu manzara geliyor: McCutcheon kamyonun burnu altında yere mıhlanmış, ağzından ve burnundan kan gelirken amcama yardım çağırması için yalvarıyor, yalvarıyor ve sonunda amcama küfürler yağdırıp onu öldüreceğine yemin ediyor. Adam ölene kadar amcam elleri ceplerinde onu seyrediyor.

McCutcheon'un ölümünün üzerinden fazla bir zaman geçmeden amcam berber dükkânı müdavimleri tarafından önce garip, sonra çok tuhaf, daha sonra da "zırdeli" diye nitelendirilen şeyler yapmaya başlamış. Sonunda ona bir "kenef faresi kadar kaçık" diyecekleri kadar tuhaf şeyler. Ama herkesin hemfikir olduğu bir şey, amcamın tuhaflıklarının George McCutcheon'un ölümünden hemen sonra başladığı...

1965 yılında Otto amcam kamyonun tam karşısında küçük, tek odalı bir ev yaptırdı. Kasaba halkı, yaşlı Otto Schenck burada ne halt ediyor, diye epey kafa yordu. Ama bu küçük ev bittikten

sonra amcam, Chuckie Barger'a binayı parlak kırmızıya boyatıp bunu kasabaya yeni bir okul olarak armağan ettiğini ilan edince şaşkınlıkları tavan yaptı. Amcamın tek şartı, bu okula ölen ortağının adının verilmesiydi.

Castle Rock belediye meclisi üyeleri şaşkına dönmüşlerdi. Herkes çok şaşırmıştı. Rock sakinlerinin çoğu bunun gibi tek odalı bir okulda okumuşlardı (ya da öyle olduğunu sanıyorlardı). Ama Castle Rock'taki bütün tek odalı okullar 1965 yılından önce kapatılmıştı. Bunların sonuncusu, Castle Ridge Okulu bir yıl önce kapanmıştı. Şu anda orası Route 117 üzerinde Steve's Pizzavile adında bir pizzacıdır. O zamana kadar kasabanın –biri Carbine Caddesi'nde– iki tane ortaokulu ve lisesi vardı. Otto amcam bu eksantrik teklifiyle tek bir sıçrayışla 'tuhaf' sıfatından 'zırdeli' unvanına yükselmişti.

Meclis üyeleri amcama bir mektup yazdılar (kimse onunla yüz yüze konuşmaya cesaret edemedi) ve ona çok teşekkür edip gelecekte de kasabayı hatırlayacağını umdular, ama çocukların okul ihtiyacı yeterince karşılanmış olduğu için o küçük okul binasını kabul etmediler. Otto amcam küplere bindi. "Kasabayı gelecekte de hatırlamak mı?" diye kükredi babama. Evet, onları hatırlayacaktı ama onların istediği şekilde değil. Onu ne sanıyorlardı ki? Dünkü çocuk mu? Eğer onunla sidik yarışına girmek istiyorlarsa, bir fıçı bira içmiş bir kokarca gibi işediğini göreceklerdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sormuş babam. Evimizin mutfağında oturuyorlarmış. Annem dikiş takımlarını alıp üst kata çıkmış. Annem Otto amcamdan hiç hoşlanmaz, onun ayda sadece bir kere yıkanan biri gibi koktuğunu söylerdi. Sanırım amcamın kokusundan gerçekten rahatsız oluyordu ama ondan fena halde korktuğu da bir gerçekti. 1965 yılı olduğunda Otto amcam sadece çok tuhaf görünmüyor, aynı zamanda çok tuhaf yaşıyordu. Üstünde askıyla tutturulmuş yeşil işçi pantolonu, termal fanila ve kocaman işçi botlarıyla dolaşıyordu. Konuşurken gözlerini tuhaf bir şekilde döndürür olmuştu.

"Ha?"

"O yeri şimdi ne yapacaksın?"

"İçinde yaşayacağım," dedi Otto amcam ve dediği gibi de yaptı.

Son yıllarıyla ilgili anlatılacak pek bir şey yok. Ucuz tabloid gazetelerde okuyabileceğiniz tarzda bir deliliğin esiri oldu. *Milyoner Adam Gecekondu Dairesinde Beslenme Yetersizliğinden Öldü. Banka Kayıtları Sokakta Yaşayan Kadının Zengin Olduğunu Gösteriyor. Unutulan Banka Kodamanı Gözlerden Uzak Yaşadığı Yerde Öldü.*

Amcam bir hafta sonra o küçük kırmızı eve taşındı – daha sonraki yıllarda evin rengi solarak pembeye dönecekti. Babam ne dese de onu caydıramadı. Bir yıl sonra da uğruna cinayet işlediğini sandığım şirketini sattı. Her ne kadar eksantrik davranışları arttıysa da, ticaret kurnazlığı azalmamıştı ve bu satıştan dudak uçuklatacak bir miktarda kâr sağladı.

Yaklaşık yedi milyon dolarlık bir serveti olan Otto amcam, Black Henry Yolu'ndaki o küçük evde yaşıyordu. Şehirdeki evi kilitliydi. Bu dönemde artık "çok kaçık" değil, "kenef faresi kadar kaçık" aşamasındaydı. Bir sonraki aşamada yakıştırılan sıfat daha ürkütücüydü: "tehlikeli olabilir". *Akıl hastanesine yatırılmalı.*

Amcam bir bakıma yolun karşısındaki kamyon gibi, o bölgenin bir demirbaşı olmuştu; ama herhangi bir turistin onun fotoğrafını çekmek istediğini sanmam. Sakal bırakmıştı, ama sakalı beyaz değil de içtiği sigaraların nikotini yüzünden sarı renkteydi. Çok şişmanlamıştı. Sarkık gıdısının kırışıklıkları arasında kir toplanmıştı. Oradan geçenler onu o tuhaf küçük evinin kapısı önünde durmuş, hiç kımıldamadan yolun karşısına bakarken görüyorlardı.

Kamyona bakarken... *onun* kamyonuna.

Otto amcam kasabaya inmeyi bırakınca, açlıktan ölmemesi için gerekenleri yapma işi babama düştü. Her hafta ona erzak getirir, bunun parasını da kendi cebinden öderdi, çünkü Otto

amcam hiçbir zaman ona borcunu vermedi... sanırım aklına bile gelmemiştir. Babam, Otto amcamdan iki yıl önce öldü ve bütün parası Maine Üniversitesi Ormancılık Fakültesi'ne bağışlandı. Sanırım, çok sevinmişlerdi. O miktarda bir bağış eminim onları çok mutlu etmiştir.

1972 yılında sürücü ehliyetimi aldıktan sonra ona haftalık erzakı ben götürmeye başladım. Önceleri Otto amcam bana kuşkuyla bakıyordu, ama bir süre sonra bana ısındı. Üç yıl sonra, 1975'te bana o kamyonun eve doğru yaklaşmakta olduğunu söyledi.

O sırada ben Maine Üniversitesi'ne devam ediyordum, ama yaz tatili için eve dönmüş ve yine Otto amcama haftalık erzakını götürmeye başlamıştım. Masasında oturmuş sigarasını içiyor, konserve kutularını yerleştirmemi seyredip anlattığım şeyleri dinliyordu. Benim kim olduğumu unuttu sanmıştım; bazen unuttuğu oluyordu ya da unutmuş gibi yapıyordu. Bir keresinde de ben eve doğru yürürken pencereden, "Sen misin, George?" diye seslenerek kanımı dondurmuştu.

1975 yılında bir gün benim havadan sudan konuşmamı aniden kesti ve, "O kamyonla ilgili ne düşünüyorsun, Quentin?" diye sordu.

Bu ani soru karşısında dürüstçe bir cevap vermek zorunda kaldım. "Beş yaşındayken o kamyonun kabininde altıma kaçırmıştım," dedim. "Sanırım şimdi bir kez daha içine girsem, yine altıma kaçırırım."

Otto amcam bir kahkaha attı. Dönüp hayretler içinde ona baktım. Daha önce kahkaha attığını hiç duymamıştım. Bu gülüşü yanaklarını parlak kırmızı yapan uzun süreli bir öksürük kriziyle son buldu. Sonra da bana baktı; gözleri parlıyordu.

"Yaklaşıyor, Quent," dedi.

"Ne yaklaşıyor, Otto amca?" diye sordum. Yine bir konudan diğerine atladığını sanmıştım, belki Noel'in ya da İsa'nın dönüşünün yaklaştığını kastediyordu.

"O lanet kamyon," dedi bir sırrı paylaşıyormuş gibi bana bakarak. "Her yıl biraz daha yaklaşıyor."

"Öyle mi?" diye sordum çekinerek; ortaya hiç de hoş olma yan yeni bir fikir atmıştı. Yolun karşısında, etrafı samanlarla çevrili, arkasında White Dağları'nın yükseldiği Cresswell'e baktım ve bir an için gerçekten bana da yaklaşmış gibi göründü. Sonra gözlerimi kırpıştırdım ve bir daha baktım; o algı yanılması gitmişti ve tabii kamyon her zamanki yerindeydi.

"Evet ya," dedi. "Her yıl biraz daha yaklaşıyor."

"Belki sana yeni bir gözlük lazım. Ben herhangi bir fark göremiyorum, Otto amca."

"Elbette göremezsin!" diye tersledi beni. "Kolundaki saatin yelkovanını da hareket ederken göremiyorsun, değil mi? O lanet şey gözle fark edilemeyecek kadar yavaş hareket ediyor; ancak devamlı bakarsan görebilirsin. Tıpkı benim o kamyona baktığım gibi." Bana göz kırptı; ürperdim.

"Neden hareket etsin ki?" dedim.

"Beni istiyor, onun için," dedi. "O kamyonun aklında hep ben varım. Bir gün buraya dalacak ve benim sonum olacak. Tıpkı Mac'a yaptığı gibi beni de altına alıp işimi bitirecek."

Bu beni fena halde korkuttu, ama en çok bunu son derece mantıklı bir şekilde söyleyişi korkuttu. Gençlerin korkuya tepkileri ya durumu hafife almak ya da bir espri patlatmak olur. "Bu seni huzursuz ediyorsa şehirdeki evine taşınsana, Otto amca," dedim ama sırtımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Amcam bana baktı... sonra da yolun karşısındaki kamyona. "Taşınamam, Quentin," dedi. "Bazen bir insan olduğu yerde kalıp gelmesini beklemek zorundadır."

"Neyin gelmesini, Otto amca?" diye sordum her ne kadar kamyonu kastettiğini anladıysam da.

"Kaderini," dedi ve bir kez daha göz kırptı, ama korkmuş gibiydi.

Babam 1979 yılında, son günlerinde düzelir gibi görünen böbrek hastalığından öldü. O yılın sonbaharında hastanede onu ziyarete gittiğim zamanlarda babamla Otto amcam hakkında ko-

nuşurduk. Babamın 1955'te olan olayla ilgili bazı kuşkuları vardı; bu üstünkörü kuşkular daha sonra benim daha ciddi kuşkularımın temeli oldu. Babam, Otto amcamın kamyon saplantısının ne kadar ciddi olduğunun farkında değildi. Ben farkındaydım. Amcam neredeyse bütün gün kapı eşiğinde dikilip kamyona bakıyordu. Tıpkı kol saatindeki yelkovanın hareket edişini görmek için bakan biri gibiydi.

1981 olduğunda Otto amcam aklındaki son birkaç keçiyi de kaçırmıştı. Daha yoksul bir adam çoktan bir akıl hastanesine kapatılırdı ama bankadaki milyonlar sayesinde küçük bir kasabada bütün deliliklerine göz yumulabiliyordu... özellikle de mirasında kasaba belediyesine bir şeyler bırakır ümidi olduğu sürece. Buna rağmen insanlar Otto amcamın kendi iyiliği için bir hastaneye kaldırılması gerektiğini ciddi olarak düşünmeye başlamışlardı. O ürkütücü sıfat olan 'tehlikeli', 'kenef faresi kadar kaçık' yakıştırmasının yerini almıştı. İşemek için koruluğa gitmek yerine, bu işi yolun kenarında yapıyordu. İşerken Cresswell'e yumruğunu sallıyordu ve otomobilleriyle oradan geçmekte olanlar Otto amcamın kendilerine yumruk salladığını sanıyorlardı.

Arkasında White Dağları'nın manzarası olan kamyon ilgi çeken bir şeydi; pantolon askıları dizlerine kadar sarkmış halde Otto amcamın işeme manzarasıysa bambaşka bir şeydi. Hiç de turistik değildi.

Ben artık üniversite yıllarımda üstümden çıkarmadığım blucin yerine takım elbise giyiyordum, ama Otto amcama hâlâ haftalık erzak götürmeye de devam ediyordum. Bir yandan da yol kenarında işememesi için onu ikna etmeye çalışıyordum; hiç değilse yaz aylarında Michigan'dan, Missouri'den veya Florida'dan gelen onca insan geçerken...

Onu bir türlü ikna edemedim. Kamyon sorunu varken öyle önemsiz şeyleri dert edecek değildi. Cresswell endişesi bir mania

haline gelmişti. Artık kamyonun yolun onun tarafındaki kısmına geçtiğini iddia ediyordu – bahçesine gelmişti.

"Dün gece saat üç sularında uyandım ve bir de baktım ki, penceremin hemen dışında duruyordu, Quentin," dedi. "Yattığım yerden iki metre ötedeydi ve ay ışığının ön camından yansımasını gördüm. Neredeyse kalbim *duracaktı*, Quentin."

Amcamı dışarıya çıkarıp Cresswell'in yolun karşısında, McCutcheon'un ev yapmayı planladığı tarlada, her zaman olduğu yerde durduğunu gösterdim. İşe yaramadı.

"O sadece *senin* gördüğün şey, evlat," dedi sigara tutan eli titreyerek ve gözlerini yuvarlayarak. "O sadece *senin* gördüğün şey."

"Otto amca," dedim espri niyetiyle, "ne görüyorsan onu alırsın."

Sanki beni duymamış gibiydi.

"O lanet şey az kalsın beni öldürecekti," diye fısıldadı. İçim buz kesti. Amcam delirmiş gibi görünmüyordu. Çok perişan ve tabii ki çok korkmuş görünüyordu ama delirmiş gibi değildi. Bir an babamın beni kamyonun kabinine sokuşunu hatırladım. Yağ ve deri ve... kan kokusu duyduğumu hatırladım. "Az kalsın beni öldürecekti," diye tekrarladı.

Ve üç hafta sonra dediği gibi oldu.

Onu bulan ben oldum. Çarşamba akşamıydı; her çarşamba olduğu gibi otomobilimin arka koltuğunda iki kesekâğıdı dolusu öteberiyle ona gitmiştim. Çok sıcak ve nemli bir akşamdı. Arada bir uzaktan gök gürlemesi duyuluyordu. Pontiac marka otomobilimle Black Henry Yolu'nda ilerlerken gergin olduğumu hatırlıyorum. Kötü bir şey olacağına emin gibiydim ama bu gerginliğimin sadece alçak basınçtan kaynaklandığına kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Son köşeyi döndüm ve tam amcamın küçük evi göründüğü anda çok tuhaf bir halüsinasyon gördüm: Bir an o kocaman lanet

olası kırmızı kamyonun gerçekten de amcamın kapısının önünde durduğunu sandım. Ayağım fren pedalına gitti ama daha frene basmadan gözlerimi kırpıştırdım ve o sanrı kayboldu. Ama Otto amcamın öldüğünü anlamıştım. Ne trompet sesleri ne flaş ışıklar... sadece içime doğmuştu. Tıpkı insanın kendi odasındaki mobilyaların nerede olduğunu bilmesi gibiydi.

Hemen kapısının önünde park edip erzakları almadan dışarı fırladım ve eve koştum.

Kapı açıktı; amcam hiç kilitlemezdi. Bir keresinde bunu sorduğum zaman tıpkı bir çocuğa basit bir olguyu açıklar gibi sabırla açıklamış, kapıyı kilitlemenin Cresswell'i durduramayacağını söylemişti.

O tek odanın sol yanında olan yatağında yatıyordu. Mutfak odanın sağ tarafındaydı. Üstünde yeşil pantolonu ve termal fanilası vardı, gözleri açıktı ve matlaşmıştı. Öleli iki saatten fazla olduğunu sanmıyorum. Son derece sıcak bir gün olmasına rağmen ne sinek vardı ne de koku.

Cevap beklemediğim halde, "Otto amca?" dedim. Ne de olsa insan yatağında gözleri açık halde yatmaz. Hissettiğim tek şey rahatlama oldu. Bitmişti artık.

"Otto amca?" Ona yaklaştım. "Otto..."

Durdum; yüzünün altının ne kadar bozuk bir şekil aldığını ilk kez fark ediyordum – şişmiş ve yamulmuştu. Gözlerinin sadece bakmadığını, göz çukurları içinden öfke saçtığını ilk kez görüyordum. Ama bu gözleri kapıya veya tavana doğru bakmıyordu. Yatağının üstündeki küçük pencereye çevrilmişti.

Dün gece saat üç sularında uyandım ve bir de baktım ki, penceremin hemen dışında duruyordu, Quentin. Az kalsın beni öldürecekti.

Ben *Life* dergisini okur gibi yaparken, Vitalis ve Wildroot briyantin kokularıyla kaplı berber dükkânın müdavimlerinden birinin, *Onu balkabağı gibi ezmiş,* deyişini duyar gibi oldum.

Az kalsın beni öldürecekti, Quentin.

Burada bir koku vardı; berber dükkânının kokusu veya pis bir yaşlı adamın kokusu değildi.

Motor yağı kokuyordu, sanki bir garaj gibiydi.

"Otto amca?" diye fısıldadım ve yatağa doğru yürürken kendimi küçülüyormuş gibi hissettim; sadece vücut olarak değil yaş olarak da... yine yirmi yaşında oldum, on beş, on, sekiz, altı... ve sonunda beş. Titreyen küçük elimin amcamın şişmiş yüzüne doğru uzanışını gördüm. Elim onun yüzünü tutarken başımı kaldırdım ve pencerenin Cresswell'in ön camıyla kaplandığını gördüm; sadece bir anlığına olsa da, İncil üstüne yemin ederim ki bu bir halüsinasyon değildi. Cresswell oradaydı, pencerede, iki metre ötemdeydi.

Başparmağım bir yanağında, parmaklarım diğerinde Otto amcamın yüzünü tuttum; o tuhaf şişkinliğin nedenini anlamak istemiştim herhalde. Pencerede kamyonu gördüğüm anda cesedin yüzünü tutmakta olduğumu unutup elimi yumruk yapmaya çalıştım.

O anda kamyon duman gibi pencereden kayboldu, ya da bir hayalet gibi. Aynı anda korkunç bir püskürme sesi duydum. Elime sıcak sıvı doldu. Eğilip baktım, elime sadece yüzünün eti ve ıslaklık değil, sert ve köşeli bir şey de temas ediyordu. Başımı yaklaştırıp bakınca çığlık atmaya başladım. *Otto amcamın ağzından ve burnundan yağ boşalıyordu. Göz kenarlarından gözyaşı gibi yağ sızıyordu. Diamond Gem Yağı – beş galonluk plastik bidonlar içinde satılan, McCutcheon'un Cresswell için kullandığı yağ.*

Ama bu sadece yağ değildi; ağzından dışarıya sarkan bir şey vardı.

Bir süre çığlık atıp durdum; kıpırdayamıyor, yağlı elimi amcamın yüzünden geri çekemiyor, gözlerimi ağzından çıkan o büyük, yağlı şeyden alamıyordum. Yüzünü o kadar yamultan şey buydu.

Neden sonra felç ânım geçti ve hâlâ çığlıklar atarak evden kaçtım. Kendimi otomobilime atıp burada çığlıklara devam et-

tim. Arka koltukta Otto amcam için aldığım erzak poşetleri devrilmiş, yumurtalar kırılmıştı.

O ilk üç kilometre boyunca ölmemem şaşılası bir şeydi; hız göstergesine baktığımda yüz kırk kilometreden hızlı gittiğimi gördüm. Yol kenarında durup derin nefesler aldım ve kendimi kontrol etmeye çalıştım. Otto amcamı onu bulduğum durumda bırakamayacağımı anlamaya başlıyordum; çok fazla kuşku çekerdi. Geri dönmek zorundaydım.

Ve itiraf edeyim, içimde şeytani bir merak kabarmıştı. Şimdi düşünüyorum da, keşke o merak kabarmasaydı veya üstünde durmasaydım, diyorum. İstedikleri kadar kuşkulansınlar. Ama geri döndüm. Kapısının dışında beş dakika durdum; tıpkı amcamın o kamyona bakmak için durduğu gibi ve aynı noktada. Orada beş dakika durduktan sonra şu sonuca vardım: Yolun karşısındaki kamyon belli belirsiz de olsa yer değiştirmişti.

Sonra içeriye girdim.

Birkaç sinek amcamın yüzünün etrafında dolanıyordu. Yanaklarındaki yağlı parmak izlerimi görebiliyordum. Bütün heybetiyle Cresswell'i gördüğüm pencereye baktım, sonra da yatağına doğru yürüdüm. Mendilimi çıkarıp parmak izlerimi sildim. Sonra uzanıp Otto amcamın ağzını açtım.

Ağzından çıkan şey bir Champion bujisiydi – o eski Maxi-Duty cinsinden; iri bir yumruk büyüklüğündeydi.

Bunu yanıma aldım. Şimdi keşke almasaydım, diyorum ama tabii o sıra şok içindeydim. Keşke o nesneyi alıp her an bakabileceğim, her an elime alabileceğim bir yere, çalışma odama getirmeseydim. Otto amcamın ağzından çıkan 1920 yapımı o bujiyi...

Eğer o buji orada olmasaydı, eğer onu o küçük tek odalı evden ikinci kaçışımda yanıma almasaydım, belki her şeyin –sadece köşeyi dönerken Cresswell'i o küçük eve yaslanmış halde görmem değil, bütün olanların– bir halüsinasyon olduğuna kendimi inandırabilirdim. Ama o buji burada işte; ışığı yansıtıyor. Ağırlığı var.

"Kamyon her yıl daha yaklaşıyor," derdi amcam ve şimdi onun haklı olduğu ortaya çıktı. Ama Otto amcam bile Cresswell'in ne kadar yaklaşabileceğini tahmin edememişti.

Kasabada Otto amcamın motor yağı yutarak intihar ettiği sonucuna varıldı ve bu haber Castle Rock'ta dokuz gün boyunca ilgi konusu oldu. Ağzı sıkı olmasıyla tanınan cenaze levazımatçısı Carl Durkin, doktorlar otopsi için cesedi açtıklarında, Otto amcanın içinde bir galona yakın yağ bulduklarını söyledi... ve yağ sadece midesinde değildi. Bütün vücudunu kaplamıştı. Kasabadaki herkesin aklındaki soru şuydu: Amcam yağ bidonunu ne yapmıştı? Çünkü evinde bidon falan bulunmamıştı.

Dediğim gibi, bu anıyı okuyanların çoğu bana inanmayacaktır, en azından kendi başlarından böyle bir şey geçmemişse. Ama kamyon hâlâ orada, tarlasında duruyor... ve kim ne derse desin, anlattığım her şey gerçekten oldu.

Sabah Dağıtımı (Sütçü #1)

Sabah güneşi yavaş yavaş Culver Sokağı'nı aydınlatmaktaydı.

Evlerinin içinde olanlar için gece hâlâ kapkaraydı, ama sabah güneşi yaklaşık yarım saatten beri kendini göstermeye başlamıştı. Culver Sokağı'yla Balfour Bulvarı'nın kesiştiği köşedeki büyük akağacın üstünde gözlerini kırpıştıran bir sincap uyumakta olan evlere bakıyordu. Sokağın biraz ötesinde bir serçe Mackenzie'lerin kuş havuzuna dalıp çıktıktan sonra kanatlarından damlalar saçarak etrafına bakındı. Kaldırım kenarında yürümekte olan bir karınca, yola atılmış bir çikolata paketinin kâğıdında minik bir çikolata kırıntısına rastladı.

Yaprakları hışırdatan, perdeleri dalgalandıran gece rüzgârı dinmişti. Köşedeki akağaç son bir kez titredikten sonra hareketsiz kalarak bu sessiz girizgâhı izleyecek olan uvertürü beklemeye başladı.

Doğuda gökyüzünü hafif bir ışık renklendirdi. Kasvetli çobanaldatan kuşları nöbeti bırakırken ötücü kuşlar sanki güne başlamak onlara kalmazmış gibi çekinerek seslerini akort ettiler.

Sincap, akağacın çatal yaptığı yerdeki bir deliğe girip gözden kayboldu.

Serçe, kuş havuzunun kenarına gelip durdu.

Karınca, bulduğu hazinenin başında durdu ve yüz yıllık bir kitabın ilk baskısını inceleyen bir kütüphaneci gibi onu inceledi.

Culver Sokağı gezegenin güneşe dönük tarafında ışıldamaya başlıyordu.

Uzaktan bir yerden gelen bir ses giderek yükselmeye başladı; sanki her zaman oradaymış, sona eren gecenin gürültüleri arasında gizlenmiş gibiydi. Ses yükselip netleştikçe bunun sütçü kamyonunun motoru olduğu anlaşıldı.

Kamyon Balfour'dan Culver'a döndü. Kenarlarında kırmızı harfler olan bej renkli güzel bir kamyondu. Sincap tıpkı bir dil gibi başını deliğinden çıkarıp kamyona baktı, sonra yem gibi görünen bir şey gözüne çarptı. Bunu almak için hızla ağacın gövdesinden indi. Serçe havalandı. Karınca taşıyabileceği kadar çikolatayı alıp yuvasına seğirtti.

Çobanaldatan kuşları daha yüksek sesle ötmeye başladılar.

Bitişik sokakta bir köpek havladı.

Sütçü kamyonunun kenarlarındaki harflerle şu yazılıydı: CRAMER'IN SÜT ÜRÜNLERİ. Bir süt şişesi resminin altındaysa, SABAH DAĞITIMI BİZİM İŞİMİZ yazılıydı.

Sütçünün mavi-gri renkli bir üniforması ve kenarları kalkık bir şapkası vardı. Cebinin üstünde yaldızlı harflerle adı yazılıydı. SPIKE. Arkasında, buzlar içindeki süt şişeleri tıngırdarken kendisi ıslık çalmaktaydı.

Mackenzie'lerin evinin önündeki kaldırım kenarında durdu, ayaklarının dibindeki süt kasasını aldıktan sonra kamyondan çıktı. Temiz ve son derece gizemli havayı solumak için bir an orada durdu, sonra da kapıya doğru yürüdü.

Domatese benzeyen bir mıknatısla posta kutusuna tutturulmuş, kare şeklinde küçük bir kâğıt vardı. Spike buradaki yazıya yakından bakarak dikkatle okudu.

Yarım kilo süt
1 paket kaymak
1 portakal suyu
Teşekkürler

Nella M.

Spike elindeki kasaya baktı, onu yere koyduktan sonra sütü ve kaymağı çıkardı. Nota bir kez daha baktı; gözünden kaçan bir şey var mı diye mıknatısı kaldırıp altına baktı. Sonra mıknatısı tekrar yerine koyup kasasını aldı ve kamyonuna gitti.

Sütçü kamyonunun arkası nemli, karanlık ve serindi. Havasına sinmiş bir böcek kokusu vardı. Bu koku süt ürünleri kokusuyla karışmıştı. Portakal suyu köpek üzümünün arkasındaydı. Buzun içinden bir kutu çıkarıp tekrar kapıya gitti ve bunu da süt ve kaymağın yanına bıraktıktan sonra kamyonuna döndü.

Çok uzak olmayan bir yerde, Spike'ın eski arkadaşı Rocky'nin çalıştığı sanayi çamaşırhanesinin saat beş düdüğü öttü. Arkadaşı Rocky'nin boğucu sıcak ve buharlı ortamda el arabasıyla çamaşırları taşıdığını düşünürken gülümsedi. Belki bu akşam Rocky'yi görürdü... dağıtım işleri bittikten sonra.

Spike kamyonu çalıştırıp yola koyuldu. Kabin tavanındaki kanlı bir et kancasına bağlı taklit deri kayıştan küçük bir transistorlu radyo sarkıyordu. Spike radyoyu açtı; çalan müzik motorun gürültüsüne eşlik ederken McCarthy'lerin evine doğru seğirtti.

Bayan McCarthy'nin notu her zamanki yerinde, posta kutusuna iliştirilmişti. Kısa bir nottu:

Çikolata

Spike kalemini çıkarıp notun yanına *Teslimat Yapıldı* yazdıktan sonra mektup deliğinin içine itti. Çikolatalı süt kamyonun en arkasındaki iki soğutucunun içindeydi; arka kapılardan kolayca erişilebiliyordu, çünkü haziran ayında talep çok olurdu. Spike so-

ğutuculara şöyle bir baktıktan sonra onların üzerinden uzandı ve karşı köşede sakladığı boş süt kartonlarından birini aldı. Karton kutu tabii ki kahverengiydi ve neşeli bir gencin resminin altında tüketiciyi bilgilendiren bir yazı vardı: CRAMER'IN SÜTLÜ İÇE CEĞİ SICAK VEYA SOĞUK BÜTÜN ÇOCUKLARIN SEVDİĞİ LEZZET!

Boş kutuyu süt kasasının üstüne koydu. Sonra mayonez kavanozunu görene kadar buz parçalarını kenara itti. Kavanozu alıp içine baktı. Tarantula yavaş da olsa hareket ediyordu. Soğuktan uyuşmuştu. Spike kavanozun kapağını açtı ve ağzı açık karton kutunun içine boca etti. Tarantula kavanozun cam kenarına tutunup geriye tırmanmak için çabaladı ama başaramadı. Tok bir ses çıkararak boş çikolatalı süt kartonunun içine düştü. Spike özenle kutunun ağzını kapadıktan sonra McCarthy'lerin kapısına doğru yürüdü. Spike örümceklere bayılırdı. Örümcek teslimatı yaptığı gün, Spike'ın en mutlu olduğu gündü.

Culver boyunca yavaş yavaş ilerlerken şafak senfonisi devam ediyordu. Doğudaki inci gibi şerit, yerini önce giderek koyulaşan bir pembeye bıraktı, sonra hızla parlak bir kırmızıya dönüştü. Güneşin ilk ışınları sahneye çıkmak için hazır bekliyordu.

Spike, Webber'lerin evine bir şişe çok-amaçlı kaymak, Jenner'lerin evine iki kilo süt bıraktı. Burada büyüme çağındaki iki oğlan çocuğu vardı. Spike onları hiç görmemişti ama arka bahçelerinde bir ağaç evi olduğunu biliyordu ve bazen ön bahçede bisikletler ve beyzbol sopaları görürdü. Collins'lerin evine bir kilo sütle bir kutu yoğurt, Bayan Ordway'e bir kilo süt bıraktı.

Sokağın biraz ilerisinde bir kapı kapandı. Şehre gitmek zorunda olan Bay Webber garaj kapısını açtı, çantasını sallayarak içeriye girdi. Spike onun küçük Saab marka otomobilinin motor sesini bekledi, bu sesi duyunca da gülümsedi. *Çeşitlilik hayatın tuzu biberidir,* derdi Spike'ın annesi –huzur içinde yatsın– *ama biz İrlandalıyız ve İrlandalılar değişikliklerden hoşlanmaz. Her bakımdan düzenli olursan, Spike, mutlu olursun.* Tertipli kamyonuyla hayat yokuşundan inerken annesinin söylediklerinin tamamen doğru olduğunu düşünüyordu.

Artık sadece üç saati kalmıştı.

Spike, Kincaid'lerin evinde, "Bugün hiçbir şey istemez, teşekkürler" yazılı bir not buldu ve oraya boş görünen ama içinde ölümcül siyanür gazı bulunan ağzı kapalı bir süt şişesi bıraktı. Walker'ların evine bir kilo sütle yarım kilo şekerli krema bıraktı.

Merton'ların sokağın sonundaki evine vardığında güneş ışınları ağaçların arasından parlamaya ve kaldırımdaki rengi solmuş seksek çizgilerini parlatmaya başlamıştı.

Spike eğilip yerden seksek oyunu için ideal yassılıkta bir taş parçası aldı ve bunu attı. Taş bir çizginin üstüne düştü. Spike başını iki yana sallayıp sırıttı, sonra da ıslık çalarak eve doğru yürüdü.

Buradaki not Merton'ların gazete kutusuna iğnelenmişti.

İptal

Spike kapıyı açıp içeriye girdi.

Ev buz gibi soğuktu ve hiç mobilya yoktu. Mutfaktaki ocak bile götürülmüştü; eskiden durduğu yerde izi kalmıştı.

Oturma odasının duvar kâğıtları kazınmış, tepedeki lambanın karpuzu da çıkarılmıştı. Ampul yanmıştı. Bir duvarın bir kısmı kurumuş kan lekesiyle kaplıydı. Psikiyatrların kullandığı mürekkep lekesine benziyordu. Burada matlaşmış bir tutam saç ve birkaç kemik parçası vardı.

Spike başını salladı, dönüp dışarıya çıktı ve bir an verandada durdu. Güzel bir gün olacaktı. Gökyüzü daha şimdiden bir bebeğin gözünden daha mavi olmuş, beyzbol oyuncularının "melekler" dediği küçük güzel bulutlarla bezenmişti.

Gazete kutusuna iliştirilmiş not kâğıdını alıp avucunda top yaptı ve beyaz sütçü pantolonunun ön cebine soktu.

Kamyonuna yürürken seksek çizgisinde duran taşı bir tekmede yolun kenarına gönderdi. Sütçü kamyonu köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Gün parlıyordu.

Evin birinden bir oğlan çocuğu kapısını açıp göğe baktı, sonra da yerdeki süt şişesini aldı.

Kocaman Tekerlekler
(Sütçü #2)

İkisi de zil zurna sarhoş olan Rocky ve Leo yavaşça Culver Sokağı'ndan ve Balfour Bulvarı'ndan geçip Crescent'e doğru ilerliyorlardı. Altlarında Rocky'nin 1957 model Chrysler'ı vardı. İkisinin arasında, Chrysler'ın devasa transmisyon şaftının üstüne özenle yerleştirdikleri bir kasa Iron City birası duruyordu. O geceki ikinci kasalarıydı. Aslında onlar için akşam, saat dörtte, çamaşırhanenin paydos düdüğüyle başlamıştı.

"Işığına sıçtığımın!" dedi Rocky. Balfour Bulvarı'yla 99 numaralı karayolu kavşağında kırmızı ışık yanınca durdu. Her iki yandaki trafiğe bakmadı ama dikiz aynasından arkalarında ne var diye bir göz attı. Yarısı dolu bir bira kutusu apış arasına dayalıydı. Bundan bir fırt alıp sola, 99 numaralı yola saptı. İkinci viteste kalkış, motordan ciddi protestolar çıkmasına yol açtı. Chrysler iki ay önce birinci vitesiyle vedalaşmıştı.

"Bana yer aç, ben de sıçayım," dedi Leo.

"Saat kaç?"

Leo saatini neredeyse sigarasının ucuna değecek kadar gözüne yaklaştırdıktan sonra derin bir nefes çekip, "Sekiz gibi," dedi.

"İçine sıçayım!" PITTSBURGH 44 yazan bir tabelayı geçtiler.

"Burada kimse bunu denetleyecek değil," dedi Leo. "En azından aklı başında olan hiç kimse."

Rocky otomobili üçüncü vitese geçirdi. Motordan inleme sesleri çıkarken Chrysler sara nöbetine tutulmuş gibi sarsıldı. Bu sarsıntı bir süre sonra kesildi ve hız göstergesi isteksizce altmış kilometreyi buldu ve orada kaldı.

99 numaralı karayoluyla Devon Irmağı Yolu (Devon Irmağı on iki kilometre uzanarak Crescent ve Devon şehirleri arasında bir sınır oluşturuyordu) arasındaki kavşağa vardıklarında Rocky ani bir dürtüyle Devon tarafına saptı; bilinçaltında Kazık Çorap'la ilgili bir anı canlanmış olabilirdi.

İşten çıktıklarından beri Leo'yla amaçsız bir şekilde dolaşmaktaydılar. Haziranın son günüydü ve Rocky'nin Chrysler'ının üstündeki muayene etiketi yarın 12.01'de geçersiz olacaktı. Dört saatten az bir zaman sonra. Bunun muhtemel sonuçlarını düşünmek Rocky'ye acı veriyordu, ama Leo'nun umursadığı yoktu. Onun arabası değildi. Ayrıca beynini felç edecek kadar çok Iron City birası içmişti.

Devon Yolu, Crescent'in tek yoğun ağaçlıklı alanından dolanıyordu. Yolun iki yanındaki yemyeşil karaağaçlar ve meşeler, güneybatı Pennsylvania'ya gece yaklaştıkça yola uzun gölgeler düşürmekteydi. Aslında bu alan Devon Ormanı adıyla bilinirdi. 1968 yılında genç bir kız ve sevgilisinin işkence edilerek öldürülmesinden sonra daha da bilinir olmuştu. Genç çift, oğlanın burada park ettiği 1959 model Mercury'sinin içinde, arka koltukta bulunmuştu. Ayrıca ön koltukta, bagajda ve torpido gözünde de parçaları vardı.

"Burada oyalanmasak iyi olur," dedi Rocky. "En yakın yerden yüz otuz kilometre uzaklıktayız."

"Saçma." Bu kelime son zamanlarda Leo'nun kırk kelimelik dağarcığında ön sıralara çıkmıştı. "Hemen şurada bir kasaba var."

Rocky iç geçirip birasından bir yudum aldı. O ışıltı aslında kasaba değildi ama arkadaşı herhangi bir tartışmaya girilemeyecek kadar sarhoştu. Burası yeni açılan alışveriş merkeziydi. O

yüksek yoğunluklu sodyum lambalarının aydınlığı çok uzaklardan görülebiliyordu. Rocky o yöne doğru bakarken yolun sol tarafına kaydı ve az kalsın hendeğe yuvarlanacakken son anda toparladı.

"Üf be!" dedi.

Leo geğirdi.

Leo eylül ayında Rocky'nin yardımcısı olarak işe alındığından beri New Adams çamaşırhanesinde birlikte çalışıyorlardı. Yüzü bir kemirgeni andıran yirmi iki yaşındaki Leo, ileride epey hapis hayatı yaşayacak biri gibi görünüyordu. Elden düşme bir Kawasaki motosiklet satın almak için her hafta maaşından yirmi dolar ayırdığını söylemişti. Havalar soğuyunca motosikletime atlayıp batıya gideceğim, diyordu. On altı yaşında okulla bağı koptuğundan beri tam on iki ayrı işte çalışmıştı. Çamaşırhaneyi seviyordu. Rocky ona çeşitli yıkama programları öğretiyor, Leo da nihayet Flagstaff'a vardığında işine yarayacak bir beceri öğrendiğine inanıyordu.

Daha yaşlı olan Rocky on dört yıldan beri New Adams'da çalışıyordu. Direksiyonu tutan, çamaşır suyundan sararmış elleri bunun göstergesiydi. 1970 yılında ruhsatsız silah taşımaktan dört ay hapis yatmıştı. Bundan önce, o sırada üçüncü çocuklarına hamile olan karısı iki konuda açıklama yapmıştı: 1) Çocuk, Rocky'nin değil, sütçünün çocuğuydu. 2) Manevi işkence gerekçesiyle boşanmak istiyordu.

Bu durum karşısında iki şey Rocky'nin ruhsatsız silah taşımasına neden oldu: 1) Boynuzlanmıştı. 2) Hem de balık gözlü, uzun saçlı Spike Milligan adında bir sütçü tarafından. Spike, Cramer'ın Süt Ürünleri şirketinin sürücüsüydü.

Tanrı aşkına, sütçü! *Sütçü* ha? İnsanın ölesi geliyordu. Pat diye düşüp ölesi geliyordu. İş yaparken çiğnemekten yorulmadığı çiklet paketlerindeki esprileri okumanın ötesine hiç geçmemiş olan Rocky bile bu durumda ciddi adımlar atması gerektiğinin farkındaydı.

Sonuç olarak karısına iki şey bildirdi: 1) Boşanma olmayacaktı. 2) Spike Milligan'a gününü gösterecekti. On yıl önce .32

kalibrelik bir tabanca satın almış, bununla arada bir şişelere, konserve kutularına ve küçük köpeklere ateş etmişti. O sabah Oak Sokağı'ndaki evinden çıkıp Spike'ı sabah dağıtımını bitirdikten sonra yakalamak ümidiyle mandıraya gitti.

Rocky, yolunun üstünde bulunan Four Corners adlı bara birkaç bira –altı, sekiz, belki de yirmi şişe– içmek için uğradı. Kesin sayıyı hatırlamıyordu. O bira içerken karısı polisleri aramıştı. Polisler onu Oak ve Balfour'un köşesinde bekliyorlardı. Rocky'nin üstünü aradılar ve kemerine takılı tabancayı buldular.

"Sanırım bir süreliğine buralarda olmayacaksın, ahbap," dedi üstünde tabancayı bulan polis ve gerçekten de öyle oldu. Bunu izleyen dört ayı Pennsylvania Eyalet Hapishanesi'nde çarşafları ve yastık kılıflarını yıkayarak geçirdi. Bu sırada karısı Nevada'da onu boşamıştı ve Rocky kodesten çıktığında Spike Milligan'la Dakin Sokağı'nda, ön bahçesinde pembe bir flamingo olan bir evde yaşıyorlardı. Daha büyük olan iki çocuğundan (Rocky hâlâ bu çocukların kendisinden olduğunu düşünüyordu) başka şimdi bir de balık gözleri tıpkı babasına benzeyen bir çocukları daha vardı. Ayrıca haftada on beş dolar nafaka alıyorlardı.

"Rocky, galiba beni araba tuttu," dedi Leo. "Bir yerde durup içelim mi?"

"Tekerleklerimde etiket var," dedi Rocky. "Bu çok önemli. Tekerlekleri olmayan bir adam hiçbir işe yaramaz."

"Aklı başında hiç kimse bunu denetleyecek değil, sana söyledim ya. Dönüş sinyallerin de yok."

"Dönüş sırasında frene basarsam sinyal yanıyor; zaten dönüş yaparken frene basmayan biri devrilmeyi göze alıyor demektir."

"Bu taraftaki cam çatlak."

"O camı indiririm."

"Ya denetleyen kişi kontrol etmek için camı kaldırmanı söylerse?"

"Bunu o zaman düşünürüm," dedi Rocky. Boşalan bira kutusunu pencereden atıp yeni bir kutu aldı. Bunun markası Franco Harris'ti. Tepesini açınca birkaç damla bira döküldü.

"Keşke bir kadınım olsaydı," dedi Leo, gözleri karanlığa çevrili. Tuhaf bir şekilde gülümsedi.

"Eğer bir kadının olsaydı, hiçbir zaman batıya gidemezdin. Bir kadının yaptığı ilk şey erkeğinin daha batıya gitmesine engel olmaktır. Bu onların misyonudur. Bana batıya gitmek istediğini söylememiş miydin?"

"Evet, ve gideceğim de."

"Hiçbir zaman gidemeyeceksin," dedi Rocky. "Çok geçmez, bir kadının olur. Sonra da nafaka gelir. Bilirsin. Kadınlar hep nafaka peşindedirler. Otomobiller daha iyidir. Otomobilden şaşma."

"Otomobil düzmek çok zor be."

"Seni şaşırtabilir," dedi Rocky gülerek.

Ormandaki ağaçlar seyrelmiş, yerleşim yerleri belirmeye başlamıştı. Sol tarafta titreşen ışıkları görünce Rocky frene bastı. Fren lambalarıyla dönüş sinyal lambaları aynı anda yandı; bu bağlantıyı Rocky yapmıştı. Leo ani frenle öne doğru savruldu ve birası koltuğa döküldü. "Ne? Ne oldu?"

"Bak," dedi Rocky. "Galiba bu adamı tanıyorum."

Yolun sol tarafında harap bir tamirhane ve Citgo benzin istasyonu vardı. Önündeki tabelada şunlar yazılıydı:

BOB'UN BENZİN VE TAMİR İSTASYONU
BOB DRISCOLL
ROT BALANS AYARI BİZİM İŞİMİZ

EN DOĞAL HAKKIMIZ OLAN SİLAH TAŞIMA
HAKKIMIZI SAVUNUN!

Ve en altta:

EYALET MUAYENE İSTASYONU #72

"Aklı başında hiç kimse..." diye başladı Leo bir daha.

"Bu Bobby Driscoll!" diye bağırdı Rocky. "Bobby Driscoll'la aynı okuldaydık. Yırttık! Çok şanslıyız!"

Yamuk bir şekilde yanaşırken, arabanın farları kapısı açık garaj girişini aydınlattı. Rocky hızla kapıya doğru ilerledi. Üstünde yeşil bir tulum olan düşük omuzlu bir adam dışarıya koşup telaş içinde kollarıyla dur işaretleri yaptı.

"Bu bizim Bob!" dedi Rocky heyecanla. "Hey, Kazık Çorap!"

Garajın kenarına çarptılar. Chrysler bir daha sara nöbetine tutuldu, bu defa çok şiddetliydi. Egzoz borusundan önce küçük bir sarı alev, sonra mavi bir duman çıktı. Araba stop etti. Leo bir kez daha öne savrularak biraz daha bira döktü. Rocky kontağı çevirip motoru çalıştırmayı denedi.

Bob Driscoll ağzından renkli küfürler saçılarak onlara doğru koştu. Kollarını sallıyordu. "Ne halt ettiğini sanıyorsun be, orospu ço..."

"Bobby!" diye bağırdı Rocky neredeyse orgazm olmuş bir keyifle. "Hey, Kazık Çorap! N'aber adamım?"

Bobby onun penceresine eğilip baktı. Büyük kısmı kepinin gölgesi altında kalan yamuk ve yorgun bir yüzü vardı. "Kim bana Kazık Çorap dedi?"

"*Ben*!" diye bağırdı Rocky. "Benim, eski arkadaşın, dallama herif!"

"Sen de kim..."

"Johnny Rockwell! Ahmaklaştığın gibi gözlerini de mi kaybettin?"

Temkinli bir soru: "Rocky?"

"Evet lan, puşt herif!"

"Vay canına!" İsteksizce de olsa Bob'un yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi. "Seni ne zamandan beri görmüyorum... o Catamounts maçından beri..."

"Evet! Ne maçtı ama?" Rocky kalçasına bir tokat atınca kutudan biraz bira döküldü. Leo geğirdi.

"Evet ya. Ama buna rağmen şampiyon olamamıştık. Yahu, garajımın yan kısmını duman ettin, Rocky. Sen..."

"Hep aynı Kazık Çorap işte. Hep aynı herif. Bir kılın bile değişmemiş." Rocky söylediği şeyin doğru olduğunu umarak kepin siperliğinin altına baktı. Fakat gördüğü kadarıyla Bob neredeyse tamamen kelleşmişti. "Sana rastlamam ne büyük tesadüf! Sonunda Marcy Drew'la evlendin mi?"

"Evet. 1970'te. Sen neredeydin?"

"Herhalde hapisteydim. Dinle bak, bu bebeğin muayenesini yapabilir misin?"

"Otomobilini mi demek istiyorsun?" diye sordu Bob aynı temkinli sesle.

Rocky güldü. "Hayır, apış aramı. Tabii ki otomobilimi. Yapabilir misin?"

Bob hayır demek için ağzını açtı.

"Bu benim eski arkadaşım. Leo Edwards. Leo, seni Crescent Lisesi'nin dört yıl boyunca terli çoraplarını değiştirmeyen tek basketbol oyuncusuyla tanıştırayım."

"Memnun oldum," dedi Leo, annesinin ayık olduğu ender zamanlarda verdiği talimatı yerine getirerek.

Rocky güldü. "Bira ister misin, Kazık Çorap?"

Bob hayır demek için ağzını açtı.

"Al sana bir kutu bira!" dedi Rocky. Kutunun tepesini açtı. Bob Driscoll'un garajının yan kısmına çarparken olan sarsıntıda allak bullak olan bira köpürerek Rocky'nin bileğine aktı. Rocky kutuyu Bob'un eline tutuşturdu. Bob kendi eli ıslanmasın diye hemen bir yudum aldı.

"Rocky, biz bu saatte kapatıyor..."

"Bir saniye, bir saniye dur. Burada çok kaçık bir şey var."

Rocky geri vitese aldı, bir gaz pompasını sıyırarak geçtikten sonra Chrysler'ı garajın içine soktu. Bir dakika geçmeden dışarıya çıktı ve bir politikacı gibi Bob'un boş elini sıkmaya başladı. Bob afallamıştı. Leo arabada kalıp yeni bir bira açtı. Bir yandan da osuruyordu. Çok bira içmek onu hep osurturdu.

"Hey!" dedi Rocky, paslı jant kapaklarının yanında dolanarak. "Diana Rucklehouse'u hatırlıyor musun?"

"Tabii hatırlıyorum," dedi Bob. Dudakları isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ellerini göğsünde yumruk yaptı. "O koca memeli..."

Rocky ulur gibi bir ses çıkardı. "O işte! Hemen hatırladın, puşt herif! Diana hâlâ burada mı?"

"Galiba taşındı..."

"Tahmin etmiştim," dedi Rocky. "Onun gibiler aynı yerde kalamazlar, hep taşınırlar. Şu domuza bir etiket yapıştırırsın, di mi?"

"Ya, karım beni akşam yemeğine bekliyor ve kapatma saatimiz..."

"Bunu yaparsan çok iyi olur be, dostum. Sana minnettar olurum. Karının çamaşırlarını bile yıkarım. Benim işim bu. Çamaşır yıkıyorum. New Adams'da."

"Ben de bu işi öğreniyorum," dedi Leo bir kez daha osurarak.

"Karının kıyafetlerini falan yıkarım, ne istersen yıkarım. Ne diyorsun, Bobby?"

"Eh, sanırım şöyle bir gözden geçirebilirim."

"Tabii," dedi Rocky, Bob'un sırtını sıvazlayıp Leo'ya göz kırparken. "Hep aynı Kazık Çorap. Ne delikanlı be!"

"Öyleyim ya," dedi Bob iç geçirerek. Birasından bir fırt aldı. "Tamponun anasını ağlatmışsın, Rocky."

"Şuna biraz sınıf atlattır. Lanet arabanın sınıf atlamaya ihtiyacı var. Ama dört teker üstünde canavar gibi bir şeydir, anlıyor musun?"

"Evet, öyledir herhalde..."

"Hey! Beraber çalıştığım adamla tanışmak ister misin? Leo, bu adam dört yıl boyunca çoraplarını değiştirmeyen Crescent Lisesi..."

"Bizi tanıştırdın zaten," dedi Bob bezgin bir gülümsemeyle.

"Selam," dedi Leo. Bir kutu Iron City birası daha bulmak için etrafına bakındı.

"...basketbol oyuncusudur..."

"Bana farlarını göstersene, Rocky," dedi Bob.

"Tabii. Farlarım çok iyidir. Halojen mi, nitrojen mi hangi jen se ondan işte. Kalitelidir. Şu yengeç avcılarını bir yak hele, Leo."

Leo ön cam sileceklerini çalıştırdı.

"Bu iyi," dedi Bob sabırla. Birasından iri bir yudum aldı. "Şimdi bir de farlara bakalım."

Leo farları yaktı.

"Uzun huzme?"

Leo sol ayağıyla ayar düğmesini aradı. Orada bir yerde olduğuna emindi; az sonra buldu. Uzun huzmeli farlar projektör gibi Rocky ve Bob'u ışığa boğdu.

"Damardan nitrojen farları, gördün mü, bak?" dedi Rocky kahkaha atarak. "Yahu, Bobby! Seni görmek postayla bir çek almaktan daha iyi be!"

"Dönüş sinyallerine bakalım mı?" dedi Bob.

Leo bir şey yapmadan zoraki bir gülümsemeyle Bob'a baktı.

"Bu işi ben yapayım," dedi Rocky. Direksiyona otururken başını çarptı. "Bizim genç kendini pek iyi hissetmiyor galiba." Sinyal kolunu dürttüğü anda frene bastı.

"Tamam," dedi Bob, "ama frene basmadan da çalışıyor mu?"

"Motorlu taşıtlar muayene kitabının herhangi bir yerinde öyle olması gerektiği yazıyor mu?" diye sordu Rocky kurnazca.

Bob iç geçirdi. Karısı onu yemeğe bekliyordu. Karısının iri, sarkık memeleri ve kökleri siyah olan sarı saçları vardı. Semt marketi Giant Eagle'da satılan Donuts by the Dozen çöreklerinin tiryakisiydi. Perşembe akşamları tombala gecesi için para almaya garaja gelirken saçları yeşil bir eşarp altında büyük bigudilerle sarılı olurdu. Bu da onu bilimkurgu tipi bir AM/FM radyosuna benzetirdi. Bob bir gece, sabaha karşı üçte uyanıp yatak odası penceresinden sızan sokak lambasının donuk ışığında karısının sarkık yüzüne bakmıştı. Üstüne çıkıp nefes almasına ve çığlık atmasına engel olmak için dizini karnına bastırmak, sonra da iki eliyle boğazını sıkmak ne kadar kolay olur, diye düşünmüştü. Sonra onu banyo küvetine sokup ince dilimler halinde doğrar, Gönderen: Robert Driscoll/Genel Dağıtım şeklinde postalardı.

Nereye olursa. Lima, Indiana. Kuzey Kutbu, New Hampshire. Intercourse, Pennsylvania. Kunkle, Iowa. Neresi olursa... Tanrı bilir ki, böyle şeyler daha önce de yapılmıştı.

"Hayır," dedi Rocky'ye. "El kitabında sinyallerin kendiliğinden çalışması gerektiğini söyleyen bir madde yok. Yani aynı kelimelerle." Bira kutusunu başına dikip kalan birayı boğazından aşağıya boca etti. Biranın aklını bulandırdığını hissediyordu.

"Hey, Kazık Çorap birasını bitirdi!" dedi Rocky. "Bir kutu bira daha versene, Leo."

"Hayır, Rocky, gerçekten..."

Artık pek iyi göremeyen Leo bir kutu bira buldu. Bunu Rocky'ye uzattı. Rocky de Bob'a verdi. Soğuk bira kutusu eline geçince Bob'un tereddüdü sona erdi. Bob kutuyu açarken Leo da işlemin tamamlandığını noktalamak için osurdu.

Bir süre sadece biralarını içtiler.

"Korna çalışıyor mu?" diye sordu Bob sessizliği bozarak.

"Elbette." Rocky dirseğiyle kornaya basınca cılız bir ses çıktı. "Aküsü biraz zayıflamış gerçi."

Sessizlik içinde biralarını içtiler.

"O lanet sıçan, bir av köpeği kadar büyüktü!" dedi Leo.

"Çocuğun işi epey zor," diye açıkladı Rocky.

Bob biraz düşündükten sonra, "Evet," dedi.

Bu da Rocky'ye çok komik geldi ve ağzı birayla doluyken bir kahkaha attı. Burnundan damlayan bira Bob'u güldürdü. Rocky onun gülmesine çok sevindi, çünkü oraya geldiklerinde arkadaşı ezik bir haldeydi.

Bir süre daha sessizce içtiler.

"Diana Rucklehouse," dedi Bob dalgın bir şekilde.

Rocky sırıttı.

Bob kıkırdayarak ellerini göğsünün önünden uzattı.

Rocky bir kahkaha atıp kendi ellerini daha da ileriye uzattı.

"Tinker Johnson'ın, yaşlı Freemantle'ın duyuru panosuna Ursula Andress'in resmini asışını hatırlıyor musun?" dedi Bob.

Rocky bir kahkaha daha patlattı. "Ve o koca memelerin üstüne çizdiği..."

"...kadın neredeyse kalp krizi geçirecekti..."

"Siz ikiniz gülüp durun," dedi Leo surat asarak; sonra da osurdu.

Bob gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ha?"

"Gülün," dedi Leo. "Siz ikiniz gülüp durun, dedim. Ne de olsa ikinizin de arkasında bir *delik* yok."

"Onu dinleme," dedi Rocky biraz sinirlenerek. "Fazla içti."

Bob, "Senin arkanda delik mi var?" diye sordu Leo'ya.

"Çamaşırhane," dedi Leo gülümseyerek. "Büyük çamaşır makineleri var, tamam mı? Ama biz onlara tekerlek diyoruz. Bunlar çamaşır tekerlekleri. Bu yüzden biz onlara tekerlek diyoruz. Bunların içine dolduruyorum, çıkarıyorum. Bir daha dolduruyorum. Boklu şeyleri içine koyup onları temiz halde çıkarıyorum. Yaptığım iş bu ve klas bir şekilde yapıyorum." Büyük bir özgüvenle Bob'a baktı. "Ama bunu yapmaktan sırtımda delik açıldı."

"Öyle mi?" Bob ona hayretler içinde bakıyordu. Rocky huzursuzca kıpırdandı.

"Çatıda bir delik var," dedi Leo. "Tam üçüncü tekerleğin üstünde. Bu makineler yuvarlak olduğu için onlara tekerlek diyoruz. Yağmur yağdığında su damlıyor. Damla damla akıyor. Her damla pat diye sırtıma düşüyor. Şimdi buramda bir delik var." Bir elini arkasına götürdü.

"Bob böyle bir yamukluğu görmek istemez!" diye bağırdı Rocky. "Biz burada eski günleri yâd ediyoruz, üstelik senin sırtında öyle delik melik yok zaten."

"Bunu görmek isterim," dedi Bob.

"Yuvarlak oldukları için onlara çamaşır diyoruz," dedi Leo.

Rocky gülümseyerek Leo'nun omzuna bir şaplak attı. "Bu konuyu kapat, yoksa eve yürüyerek gidersin, dostum. Şimdi, bak bakalım, bira kalmışsa bana bir kutu ver."

Leo eğilip arandıktan sonra bir kutu bira bulup bunu Rocky'ye verdi.

"İşte bu be!" dedi Rocky neşesi yerine gelerek.

* * *

Bir saat sonra bütün kasa bitmişti; Rocky ayakta zor duran Leo'nun bira almak için yolun yukarısındaki Pauline'in süpermarketine gitmesini istedi. Leo'nun gözleri kan çanağı gibiydi, gömleğinin eteği belinden dışarı sarkmıştı. Gözlerini odaklayarak gömlek cebinden Camel sigarasını çıkarmaya çalıştı. Bob tuvaletteydi, işerken eski okul şarkısını söylüyordu.

"Ta oraya kadar yürümek istemiyorum," diye mızmızlandı Leo.

"İyi de, araba kullanamayacak kadar sarhoşsun."

Leo cebinden sigara çıkarmaya çalışırken yarım daireler halinde yürüyordu. "Çok karanlık. Ve soğuk."

"Arabaya etiket takılsın istiyor musun, istemiyor musun?" diye hırladı Rocky. O da görüş alanının kenarlarında tuhaf şeyler görmeye başlamıştı. En ısrarcı görüntü, uzak köşede, örümcek ağına takılmış bir böcekti.

Leo ona kan çanağı gözlerle baktı. "Benim arabam değil ki," dedi.

"Eğer gidip o biraları almazsan, bir daha o arabaya binmeyeceksin." Yan gözle köşedeki ölü böceğe baktı. "Hadi bakalım, ciddi miyim değil miyim gör."

"Pekâlâ," dedi Leo. "Tamam, tamam, kızmana gerek yok."

Yolun yukarısındaki markete gidene kadar iki defa yoldan çıktı. Bir süre sonra tekrar garajın sıcak aydınlığına döndüğünde iki adam okul şarkısını söylemekteydi. Bob bir şekilde otomobili platformla yükseltmeyi başarmıştı. Altında dolanıp paslı egzoz sistemine bakıyordu.

"Borularında delikler var," dedi Bob.

"Benim borularımda öyle şeyler yoktur," dedi Rocky. İki adam bu lafı çok komik bulup tükürükler saçarak güldüler.

"Biralar geldi!" dedi Leo, kasayı bir tekerlek jantının üstüne bıraktı ve hemen oracıkta sızdı. Dönüş yolunda yükünü hafifletmek için üç kutu içmişti.

Rocky, Bob'a bir kutu uzatıp bir tane de kendisine aldı.

"Yarışa var mısın? Eski günlerdeki gibi?"

"Tabii," dedi Bob gülerek. Kendini bir an Formula 1 yarış otomobilinde görür gibi oldu; bir eli direksiyonda, diğeri uğurlu maskotunda –'59 model Mercury'nin kaput ambleminde– start verilmesini bekliyor. Rocky'nin egzoz borusu ve karısının transistörlü bigudileri tamamen aklından çıkmış.

Kutuları açıp başlarına diktiler. Yarış berabere bitti; ikisi de aynı anda boşalan kutuları yere atıp ortaparmaklarını kaldırdı. Geğirmeleri tüfek sesi gibi duvarlardan yankılandı.

"Eski günlerdeki gibi," dedi Bob özlemle. "Aslında hiçbir şey eski günlerdeki gibi değil, Rocky."

"Biliyorum," dedi Rocky. Bir an akıllıca bir şey söylemek için düşündükten sonra, "Her geçen gün yaşlanıyoruz, Bobby," dedi.

Bobby iç geçirip bir daha geğirdi. Leo köşede durduğu yerde osurup bir şarkı mırıldandı.

"Bir daha deneyelim mi?" diye sordu Rocky, Bob'a bir kutu daha uzatarak.

"Neden olmasın," dedi Bob. "Neden olmasın be, Rocky?"

Leo'nun getirdiği kasa gece yarısı olmadan bitmiş, muayenenin yapıldığını gösteren etiket biraz eğri bir şekilde Rocky'nin ön camına yapıştırılmıştı. Etiketi yapıştırmadan önce Rocky torpido gözünde bulduğu ruhsat ve kayıt numarasını bulup gerekli bilgileri eklemişti. Her şeyi çift değil, üçlü gördüğü için çok dikkat etmesi gerekmişti. Bob yoga hocası gibi bağdaş kurarak oturmuş, gözleri önündeki yarısı boşalmış bira kutusuna dalmıştı.

"Gerçekten hayatımı kurtardın, Bob," dedi Rocky. Leo'yu uyandırmak için kaburgalarına bir tekme attı. Leo homurdandı. Gözkapakları bir an titreşti, Rocky ayağıyla onu bir daha dürtünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Eve geldik mi, Rocky? Biz..."

"Kendine iyi bak, Bobby," dedi Rocky neşeyle. Parmaklarını Leo'nun koltukaltlarına geçirip onu kaldırdı. Leo bağıra çağıra ayağa kalktı. Rocky onu sürükleyerek Chrysler'a götürüp yolcu koltuğuna oturttu. "Bir ara yine sana uğrarız."

"Ne günlerdi be," dedi Bob. Gözleri sulanmıştı. "O zamandan beri her şey daha kötüye gitti, biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi Rocky. "Her şey değişti ve boka döndü. Ama insan sadece eli kolu bağlı oturup hiçbir şey yapamıyor. Şahsen ben..."

"Karım bir buçuk yıldan beri benimle yatmıyor," dedi Bob, ama sözleri Rocky'nin motor gürültüsünden işitilmedi. Bob ayağa kalktı ve Chrysler'ın garajdan çıkarken kapının sol tarafından bir parça koparışını seyretti.

Leo ağzı kulaklarında pencereden başını çıkardı. "Bir ara çamaşırhaneye gel. Sana arkamdaki deliği göstereyim. Sana tekerleklerimi göstereyim. Sana..." Rocky'nin kolu bir anda uzanıp onu otomobilin içine çekti.

"Hoşça kal, dostum!" diye bağırdı Rocky.

Chrysler üç benzin pompası arasında sarhoş bir slalom yaptıktan sonra gecenin karanlığına daldı. Bob arabanın stop lambaları ateşböceği kadar ufalana kadar arkalarından baktıktan sonra tekrar garaja girdi. Tezgâhının üstünde eski bir otomobilin krom amblemi vardı. Bunu eline alıp çevirdi; çok geçmeden eski günleri hatırlayarak ağlamaya başladı. Daha sonra, sabahın üçünde karısını boğdu ve kaza süsü vermek için evini yaktı.

Bob'un garajı arkalarında minik bir beyaz ışık haline gelirken, "Şu işe bak be," dedi Rocky. "Bizim Kazık Çorap." Rocky'nin sarhoşluğu, ayıklığın zihninin derinliklerinde küçük bir ışık halinde kaldığı bir aşamaya gelmişti.

Leo karşılık vermedi. Kontrol panelindeki göstergelerin yeşil ışığında fareye benziyordu.

"Bob adamakıllı kafayı buldu," diye devam etti Rocky. Bir süre yolun sol tarafından gittikten sonra Chrysler yine eski yerine döndü. "Senin şansına... muhtemelen söylediklerini hatırlamayacaktır. Bir dahaki sefere farklı olabilir. Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Arkanda delik olduğunu düşündüğünü kimseye söylememelisin."

"Arkamda bir delik olduğunu sen de *biliyorsun.*"

"Ee, n'olmuş?"

"O benim deliğim, olacağı bu işte. Ve ben istediğim zaman deliğim hakkında konuşa..."

Leo aniden etrafına bakındı.

"Arkamızda kamyon var. Şimdi o yan yoldan çıktı. Farları yanmıyor."

Rocky dikiz aynasından baktı. Evet, orada bir kamyon vardı ve ne kamyonu olduğu belliydi. Sütçü kamyonuydu. Kime ait olduğunu anlaması için yan tarafındaki CRAMER'IN SÜT ÜRÜNLERİ yazısını görmesi gerekmiyordu.

"Bu Spike," dedi Rocky korku içinde. "Spike Milligan! Hay aksi, onun sadece *sabahları* dağıtım yaptığını sanıyordum."

"Kim?"

Rocky cevap vermedi. Yüzünün altında gergin bir gülüş yayıldı. Ama bu gülüş artık ispirtolu lamba gibi kızarmış ve büyümüş gözlerine ulaşmıyordu.

Birden gaza bastı; Chrysler mavi bir duman püskürterek zor bela seksen kilometre hıza çıktı.

"Hey! Bu kadar hızlı gitmemen lazım, çok sarhoşsun! Sen..." Leo durdu, ne diyeceğini unutmuş gibiydi. Gece yarısı sessizliğinde ağaçlar ve evler yanlarından akıp gitmekteydi. Bir dur levhasının yanından geçtikten sonra büyük bir çıkıntının üstünden uçarak bir süre yoldan çıktılar. Tekrar zemine indikleri zaman sarkık duran susturucu asfalttan kıvılcımlar çıkardı. Arka tarafta bira kutuları ileriye geriye savruluyor, bir an aydınlıkta, bir an gölge içinde kalıyordu.

"Şaka yaptım," dedi Leo deli gibi. "Kamyon falan yok!"

"Bu Spike; bu herif adam öldürür!" diye haykırdı Rocky. "Garajda onun böceğini gördüm! Lanet olsun!"

Ters yönde giderek Southern Tepesi'ni tırmanıyorlardı. Karşı yönden gelen bir otomobil çarpışmamak için direksiyon kırıp çakıl bankete çıktı, oradan da hendeğe girdi. Leo arkasına baktı. Yol boştu.

"Rocky..."

"Hadi, yakala beni, Spike!" diye bağırdı Rocky. *"Sıkıysa gel beni yakala!"*

Chrysler'ın hızı yüz yirmi kilometreyi bulmuştu. Rocky daha ayık olduğu zamanlarda bile bunun mümkün olabileceğini düşünemezdi. Rocky'nin kabak lastiklerinden duman püskürürken Johnson Flat Yolu'na saptılar. Chrysler gece karanlığında farlarıyla yolu aydınlatırken çığlıklar atan bir hayalet gibiydi.

Aniden karanlığın içinden '59 model bir Mercury fırlayıp yolun tam ortasından onlara doğru hızla gelmeye başladı. Rocky çığlığı basıp ellerini yüzüne götürdü. Çarpışma gerçekleşmeden Leo'nun gördüğü son şey Mercury'nin kaput ambleminin olmayışıydı.

Bir kilometre geride, yol kenarındaki CRAMER'IN SÜT ÜRÜNLERİ kamyonunun farları yandı, hareket edip yolun tam ortasındaki, alevler içinde, kararmaya yüz tutmuş enkaza doğru ilerledi. Kamyon makul bir hızla ilerliyordu. Et kancasından sarkan transistörlü radyoda *rhythm and blues* çalıyordu.

"İşte bu," dedi Spike. "Şimdi Bob Driscoll'un evine gideceğiz. Garajında benzin olduğunu sanıyor ama bundan emin değilim. Çok uzun bir gün geçirdik, sence de öyle değil mi?" Ama arkasına döndüğünde kamyonun arkası boştu. Böcek bile yoktu.

Annane

George'un annesi kapıya gitti, orada bir an duraksadıktan sonra geri gelip George'un saçlarını karıştırdı. "Endişe etmeni istemiyorum," dedi. "İyi olacaksın. Annanen de."

"Tabii, iyi olacağım. Buddy'ye söyle, enseyi karartmasın."

"Anlamadım?"

George gülümsedi. "Yüreğini serin tutsun."

"Ya, çok komik." Kadın ona gülümsedi. "George, emin misin..."

"Hiç merak etme."

Neye emin misin? Annanenle yalnız kalmaktan korkmayacağına mı emin misin? Bunu mu soracaktı?

Eğer soru buysa, cevabı 'hayır'dı. Ne de olsa annaneye bakmak için Maine'e geldikleri zaman olduğu gibi altı yaşında değildi. Annanesi daima yumurta kokan beyaz plastik koltuğundan uzanıp annesinin pudra sürdüğü o tombul kollarını ona doğru uzattığında dehşet içinde bir çığlık atmıştı; annanesi o beyaz fil kollarını uzatıp George'un ona gelmesini ve o tombul, yaşlı beyaz fil vücuduna sarılmasını istemişti. Buddy onun yanına gitmiş, ona sarılmış ve hayatta kalmıştı... ama Buddy ondan iki yaş daha büyüktü.

Şimdi Buddy bacağını kırmıştı ve Lewiston'daki CMG Hastanesi'ndeydi.

"Eğer bir terslik olursa, doktorun numarası sende var. Ama öyle bir şey olmayacak. Değil mi?"

"Tabii," dedi George ve boğazına bir şey kaçmış gibi zorla yutkundu. Gülümsedi. Gülümsemesi normal görünmüş müydü? Tabii ki normal görünmüştü. Artık annaneden korkmuyordu. Ne de olsa artık altı yaşında değildi. Annesi Buddy'yi görmek için hastaneye gidecek, kendisiyse burada kalıp enseyi karartmayacaktı. Bir süreliğine annaneyle oturacaktı. Sorun değildi.

Annesi bir kere daha kapıya gitti, yine duraksadı ve yine geri geldi; yüzünde yine o çarpık gülümseme vardı. "Annanen uyanıp da çayını isterse..."

"Biliyorum," dedi George, annesinin o yapmacık gülümsemesinin altında ne kadar korkmuş ve endişeli olduğunu görerek. Annesi Buddy için endişeleniyordu. Buddy, Yıldızlar Ligi'nde beyzbol oynuyordu; takımın koçu telefon etmiş ve Buddy'nin sakatlandığını bildirmişti. O sırada okuldan yeni gelen George masada oturmuş kurabiye yiyor, bir bardak Nestlé Quik içiyordu. Annesi haberi alınca bir an soluksuz kaldıktan sonra, *"Sakatlandı mı? Buddy mi? Durumu kötü mü?"* diye sormuştu.

"Bütün bunları biliyorum, anne. Aklıma kazındı. Hadi, git artık."

"Sen iyi bir çocuksun, George. Sakın korkma. Artık annanenden korkmuyorsun, değil mi?"

"Korkmuyorum," dedi George. Gülümsedi. Bu gülümseme ona iyi geldi. Kaşının üstünde endişeli bir terleme olmayan ve enseyi karartmayan birinin gülümsemesiydi. Artık kesinlikle altı yaşında olmayan birinin gülümsemesi. Yutkundu. Tamam, çok iyi bir gülümsemeydi ama bu gülümsemenin ardındaki karanlıkta boğazı kupkuruydu. Boğazına bir yün yumağı takılmış gibiydi. "Buddy'ye bacağı kırıldığı için çok üzüldüğümü söylersin."

"Söylerim," dedi annesi ve bir kez daha kapıya gitti. Öğle sonrası dört güneşi pencereden içeriye akıyordu. "İyi ki sporcu sigortası yaptırmışız, George. Bu olmasaydı ne yapardık bilemiyorum."

"Buddy'ye söyle, umarım o herifi oyundan attırmıştır."

Annesi yine o çarpık gülümsemeyle baktı; elli yaşının biraz üstünde, biri on üç, biri on bir yaşında iki oğlu olan ve hayatında bir erkek bulunmayan bir kadındı. Bu defa kapıyı açtı ve serin ekim havası fısıldar gibi içeriye girdi.

"Ve unutma, Dr. Arlinder..."

"Tabii," dedi George. "Bir an önce git, yoksa sen oraya varana kadar abimin bacağı iyileşecek."

"Muhtemelen annanen zamanın çoğunu uyuyarak geçirecektir," dedi annesi. "Seni seviyorum, Georgie. Sen iyi bir çocuksun." Bunu dedikten sonra kapıyı kapadı.

George pencereye gidip annesinin '69 model Dodge'a –çok fazla benzin ve yağ yakıyordu– yürüyüşünü ve çantasından anahtarlarını çıkarışını seyretti. Artık dışarıda olduğu için ve George'un onu seyrettiğini bilmediğinden yüzündeki o çarpık gülümseme kaybolmuştu. Aklı Buddy'deydi, onun için çok endişeleniyordu. George annesine acıdı. Aynı duyguyu Buddy için hissetmiyordu. Abisi onu yere yatırıp dizlerini iki omzuna bastırır ve George'u deli edene kadar alnının ortasına bir kaşıkla hafifçe vururdu. (Buddy buna 'Çinlilerin Kaşık İşkencesi' derdi ve bazen George'u ağlatana kadar bunu yapmayı sürdürürdü.) Buddy bazen onu Kızılderili bağıyla öyle sıkı bağlardı ki, George'un kollarında küçük kan damlaları görünürdü. George bir gece yatak odalarında abisine açılmış ve Heather MacArdle'ı çok beğendiğini söylemişti; ertesi sabah Buddy okul bahçesinde avazı çıktığı kadar GEORGE VE HEATHER AĞACA ÇIKMIŞLAR, İŞ PİŞİRİYORLAR! ÖNCE AŞK SONRA YATAK! HEATHER'IN KOLLARINDAKİ BEBEĞE BAK! diye bağırmıştı. Bacak kırıkları Buddy gibi abileri yatağa bağlamazdı, ama çok sürmeyecek olsa da George onun yokluğunun tadını çıkarmaya kararlıydı. *Hadi bakalım, bacağın alçıdayken bana kaşık işkencesi yapabilecek misin, Buddy? Tabii, oğlum – HER GÜN.*

Dodge garaj yolundan çıkarken, hiçbir araç gelmeyecek olsa da, annesi her iki yöne de baktı. Buradan hiçbir araç geçmezdi.

Asfalta çıkana kadar annesi üç kilometre engebeli bir toprak yolu kat etmek zorundaydı. Bundan sonra da Lewiston'a otuz kilometrelik bir mesafe vardı.

Annesi garaj yolundan çıkıp uzaklaştı. Kalkan toz bir süre havada kaldıktan sonra çökmeye başladı.

George evde yalnızdı.

Annaneyle.

Yutkundu.

Hey! Endişelenmek yok! Enseyi karartmayacaksın, tamam mı?

"Tamam," dedi George, güneşin aydınlattığı mutfağa yürürken. Kabarık saçlı, güzel bir çocuktu; burnunun üstü ve yanakları çilliydi ve koyu gri gözlerinde daima iyi huylu olduğunu gösteren bir ifade olurdu.

Buddy'nin kazası 5 Ekim günü Yıldızlar Ligi şampiyonluk maçında olmuştu. George'un takımı Tigers iki cumartesi önce, ilk maçlarında turnuvadan elenmişti. George gözyaşları içinde sahadan çıkarken Buddy çok sevinmişti. *(Bunlar daha bebe. Karı gibi top oynuyorlar!)* Ve şimdi de Buddy bacağını kırmıştı. Annesi bu kadar korkmasa ve üzülmese George bu kazaya neredeyse sevinecekti.

Duvarda bir telefon, bunun hemen yanındaysa kenarından bir kurşunkalem sarkan bir not panosu vardı. Panonun üst köşesinde pembe yanaklı, beyaz saçları topuz yapılmış neşeli bir annane karikatürü, eliyle panoyu işaret ediyordu. Neşeli annanenin ağzından çıkan balonda, "*BUNU* UNUTMA EVLAT!" yazılıydı. Panoda annesinin elyazısıyla *Dr. Arlinder,* 681-4330 notu görülüyordu. Annesi bu notu Buddy'ye gitmek zorunda olduğu için bugün yazmamıştı; neredeyse üç haftadır oradaydı, çünkü annanenin yine nöbetleri tutuyordu.

George telefonu kulağına götürüp dinledi.

"... ben de ona dedim ki, 'Mabel, eğer o adam sana böyle davranıyorsa...'"

George ahizeyi yerine koydu. Henrietta Dodd. Henrietta hep telefondaydı ve eğer öğleden sonraysa geri planda hep televiz-

yondaki pembe dizinin sesi duyulurdu. Bir gece annaneyle bir kadeh şarap içtikten sonra (annanenin nöbetleri tekrar başladığından beri) Dr. Arlinder artık annanenin akşam yemeklerinde şarap içemeyeceğini söyledi, bu yüzden annesi de içmeyi bıraktı. George buna üzüldü, çünkü şarap annesini neşelendiriyor, genç kızlık hatıralarını anlatmasını sağlıyordu. Annesi, Henrietta Dodd her ağzını açtığında bağırsakları boşalıyor, demişti; Buddy ve George bunu çok komik bulup gülmüşler, annesi elini ağzına götürüp, *Sakın bu söylediğimi kimseye söylemeyin,* demişti. Sonra kendisi de kahkahayı basmış, üçü birden yaygarayı koparınca artık çoğu zaman uyuyan annaneyi uyandırmışlar, kadın o kavgacı sesiyle ağlayarak, *Ruth! Ruth! ROO-OOTH!* diye bağırmıştı. Bunun üzerine annesi gülmeyi kesip onun odasına gitmişti.

Bugün Henrietta Dodd istediği kadar konuşabilirdi, George'un umurunda değildi. O sadece telefon çalışıyor mu diye bakmak istemişti. İki hafta önce şiddetli bir fırtına olmuştu ve o günden beri arada bir hatlar kesiliyordu.

George yine panodaki neşeli annane karikatürüne baktı ve böyle bir annanesi olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Kendi annanesi kocamandı, şişmandı ve kördü; hipertansiyonu bunamasına da neden olmuştu. Bazen o kötü nöbetler olduğunda orada bulunmayan insanlarla konuşur, ağzından anlamsız kelimeler dökülürdü. Bir keresinde yine böyle var olmayan kişilerle konuşurken annesinin yüzü bembeyaz olmuş, odasına girip sesini kesmesini söylemişti. George bu olayı çok iyi hatırlıyordu; sadece annesi ilk defa annaneye bağırdığı için değil, ertesi gün Maple Sugar Yolu'ndaki Birch mezarlığında tahribat yapıldığı ortaya çıktığı içindi. Mezar taşları devrilmiş, on dokuzuncu yüzyıldan kalma demir kapılar sökülmüş ve bir-iki mezar kazılarak açılmıştı. Ertesi gün okul müdürü öğrencileri toplayıp bazı şeylerin hiç de komik olmadığı hakkında bir nutuk çekerken bu eylem için *küfür* kelimesini kullanmıştı. O akşam eve dönerlerken George abisine, "*Küfür* ne demek?" diye sordu. Buddy bunu mezarları

açıp tabutların üstüne işemek olarak açıkladı ama George buna inanmadı; çok geç saatte ve karanlık değilse, bu mümkün olmazdı.

Kötü nöbetler geldiğinde annane çok gürültücü olurdu ama çoğu zaman üç yıldan beri işgal ettiği yataktaydı; pazen geceliğinin altında lastik donu ve alt beziyle yatan şişman bir sümüklü böcek... yüzü çatlaklar ve kırışıklıklarla kaplı, kör gözleri boş... solmuş mavi gözbebekleri sararmış korneasının üstünde geziniyor...

İlk başlarda annane tamamen kör değildi. Ama körleşiyordu ve plastik koltuğundan tuvalete gitmesi için iki kişinin koluna girmesi gerekiyordu. Beş yıl önceki o günlerde annane yüz kilonun üstündeydi.

Kollarını uzatmış, o zaman sekiz yaşında olan Buddy onun yanına gitmişti. George geride kalmış ve ağlamıştı. *Ama artık korkmuyorum,* dedi içinden. *En küçük bir korku duymuyorum. Annanem sadece arada bir kötü nöbetleri olan yaşlı bir kadın.*

Çaydanlığa su doldurdu ve ocağın üstüne koydu. Bir çay fincanı aldıktan sonra bunun içine annanenin özel bitki çayı poşetlerinden birini attı. Belki uyanıp çay isteyebilirdi. George böyle olmasını hiç istemiyordu, çünkü o zaman hastane yatağını yükseltmesi gerekecek, onun yanında oturup yudum yudum çayını içirecek, o dişsiz ağzın fincanın kenarına kapanmasını seyrederek, çayı küf kokulu midesine gönderirken ağzından çıkan şapırtıları dinlemek zorunda kalacaktı. Annanesi bazen yatağın yanına doğru kayar, o zaman da onun o pelte gibi vücudunu tutup doğrultmak gerekirdi.

George dudaklarını yalayıp bir kez daha mutfak masasına gitti. Son kurabiyesi ve yarım bardak Quik hâlâ oradaydı ama artık canı çekmiyordu. Castle Rock Cougars resimleriyle kaplı okul kitaplarına iştahsızca baktı.

Yukarıya gidip annanesini kontrol etmesi gerekirdi.

Ama bunu hiç istemiyordu.

Yutkundu; boğazında sanki bir yün yumağı varmış gibiydi.

Annanemden korkmuyorum, diye düşündü. *Eğer kollarını uzatırsa yanına gidip bana sarılmasına izin veririm, çünkü o sadece yaşlı bir kadın. Bunamış olduğu için kötü nöbetleri oluyor. Hepsi bu işte. Bana sarılmasına izin verip ağlamayayım. Tıpkı Buddy gibi.*

Annanenin odasına giderken yüzü sanki acı bir ilaç yutacakmış gibiydi; dudakları büzülmekten beyazlaşmıştı. İçeriye baktı; annanesi sarı-beyaz saçları yastığın üstünde yayılmış, uyuyordu. Dişsiz ağzı açıktı, pikenin altındaki göğsü o kadar yavaş inip kalkıyordu ki, ölmediğini anlamak için bir süre dikkatle bakmak gerekiyordu.

Eyvah! Ya annem hastanedeyken ölürse?

Ölmez. Ölmeyecek.

İyi de, ya öleceği tutarsa?

Ölmeyecek, vızıldanıp durma.

Annanenin erimiş gibi görünen sarı ellerinden biri yavaşça pikenin üstüne doğru giderken uzun tırnakları çarşafın üstünde hafif bir ses çıkardı. Nabzı fırlayan George hemen geri çekildi.

Mışıl mışıl uyuyor, aptal herif, görmüyor musun? Sakin ol.

Annesi gideli sadece bir saat mi, yoksa bir buçuk saat mi olduğunu anlamak için mutfağa gitti; eğer bir buçuk saat olmuşsa artık her an gelebilir diye ümitlenebilirdi. Saate baktı ve daha ancak yirmi dakika geçmiş olduğunu görünce çok şaşırdı. Bırak geri dönmesini, annesi daha şehre bile varmamıştı. Olduğu yerde durup sessizliğe kulak kabarttı. Sonra buzdolabının mırıltısını ve elektrikli saatin tıkırtısını duydu. Ve evin etrafında dolanan rüzgârın sesini. Sonra da, çok zor duyulabilecek bir tonda, annanenin buruşuk elinin pike üstündeki hareketini...

Dua etmeye başladı.

N'olur Tanrım, annem gelene kadar uyanmasın n'olur! Amin.

Masaya oturup kurabiyesini bitirdi ve Quik'ini içti.

Televizyonu açıp bir şey seyretmeyi düşündü ama sesin annaneyi uyandıracağından korktu. O kavgacı, buyurgan sesiyle bağırmaya başlardı: *Roo-OOTH! RUTH! ÇAYIMI GETİR! ROOO-OOOOTH!*

Kurumuş dilini daha da kurumuş olan dudaklarında gezdirdi ve kendine bu kadar ödlek olmamasını söyledi. Annanesi yatağa mahkûm yaşlı bir kadındı, ayağa kalkıp ona saldıracak değildi; seksen üç yaşındaydı ve illaki bu öğleden sonra ölecek hali yoktu.

George kalkıp bir kez daha telefonu açtı.

"...aynı gün! Ve adamın evli olduğunu da biliyormuş! Gorry, kendilerini çok akıllı sanan bu ucuz tiplerden nefret ediyorum. Bunun üzerine Grange'de ona dedim ki..."

George, Henrietta'nın telefonda Cora Simard'la konuştuğunu tahmin etti. Çoğu öğle sonrası Henrietta telefonu tekeline alır ve saat birden altıya kadar, önce *Ryan's Hope* dizisi, sonra *One Life to Live*, sonra *All My Children*, sonra *As the World Turns*, sonra *Search for Tomorrow* ve kim bilir başka ne program varsa geri planda hep bunların sesi duyulurdu. Cora Simard onun en sadık telefon ahbaplarından biriydi ve sohbet konularının çoğu şunlar olurdu: 1) kimin bir Tupperware veya Amway partisi vereceği, 2) kendini akıllı sanan ucuz tipler, 3) çeşitli kişilere ne demiş oldukları, 3-a) Grange, 3-b) aylık kilise panayırı, 3-c) Hall Beano.

"...ve eğer onu bir daha orada görecek olursam, vatandaşlık görevimi yapıp polisi..."

George almacı yuvasına bıraktı. O ve Buddy, Cora'nın evinin önünden geçerlerken diğer çocuklar gibi onlar da Cory'yle alay ederlerdi. Kadın şişmandı, hantaldı, dedikoducuydu. Çocuklar penceresinin önünde, *Cora, Cora yelkenler fora, köpek bokunu yedi ve daha istedi!* diye bağırırlardı. Annesi bunu bilseydi ikisini de öldürürdü. George şimdi onun telefonda Henrietta'yla konuşmasından memnundu. İsterlerse bütün öğleden sonra konuşsunlar, umurunda değildi. Bir keresinde Cora'nın evinin önünde düşüp dizi sıyrılmıştı –Buddy onu kovalıyordu– kadın sıyrığı bir yara bandıyla örtmüş, her ikisine de birer kurabiye vermişti. George onca zaman onun penceresinin önünde köpek bokuyla ilgili şeyleri söylediği için çok utanmıştı.

George büfeye gidip kitabını aldı. Bir süre elinde tuttuktan sonra tekrar yerine koydu. Okul başlayalı daha bir ay olmasına rağmen kitaptaki bütün hikâyeleri okumuştu. Okuması Buddy'den daha iyiydi ama Buddy de sporda daha başarılıydı. *Ama bir süre daha benden iyi olmayacak,* diye düşündü gülümseyerek, *bacağı kırıkken olamaz.*

Tarih kitabını alıp mutfak masasına oturdu ve Cornwallis'in Yorktown'da kılıcını nasıl teslim ettiğini okudu. Ama bir türlü aklını kitaba veremiyordu. Kalkıp annanenin odasına gitti. Sarı el hareketsizdi. Annane uyuyordu; solgun güneş ışığı yastığın üzerindeki gri, sarkık yüzüne ve sarımsı-beyaz saçlarına vurmuştu. Bu kadın, George'a, yaşlanan ve ölmeye hazırlanan diğer insanlardan farklı görünüyordu. Günbatımı gibi huzurlu bir görünümü yoktu. Delirmiş gibiydi ve...

(ve tehlikeli)

...evet, tamam, ve *tehlikeli* – hâlâ pençelerinde son bir öldürücü hamle gücü kalmış yaşlı bir ayı gibi.

George, dedesi ölünce annaneye bakmak için Castle Rock'a nasıl geldiklerini çok iyi hatırlıyordu. O güne kadar annesi Stratford, Connecticut'taki Stratford Çamaşırhanesi'nde çalışmaktaydı. Mesleği marangozluk olan dedesi, annaneden dört yaş daha küçüktü ve öldüğü güne kadar hep çalışmıştı. Ölüm nedeni kalp kriziydi.

Daha o zamanlar bile annane bunamaya başlamıştı ve 'kötü nöbetleri' oluyordu. Aile için oldum olası sorundu. Yanardağ gibi bir kadındı; doğum yapmanın ve dede ile dokuz çocuklarıyla devam ettikleri Congregational Kilisesi'ndeki kavgalarının arasında on beş yıl öğretmenlik yapmıştı. Annesinin anlattığına göre, dedeyle annanenin Scarborough'daki Congregational Kilisesi'ni bıraktıkları gün annane öğretmenliği de bırakmıştı. Ne var ki, bir yıl kadar önce, Salt Lake City'de yaşayan Flo teyze ziyarete geldiğinde George ve Buddy, onun annesiyle konuşmalarını dinlemişler ve olayın çok başka bir açıklaması olduğunu duymuşlardı. Dedesi ve annanesi kiliseden kovulmuşlardı; annanesi yanlış bir

şey yaptığı için çalıştığı okuldan da kovulmuştu. *Kitaplarla* ilgili bir şeydi. Bir insan sırf kitaplar yüzünden neden ve nasıl hem işinden hem kilisesinden kovulabilirdi, George bunu bir türlü anlayamıyordu. O gece ikisi de yataklarına yatmışken George bunu abisine sordu.

Bin bir çeşit kitap vardır, Bay Dangalak, demişti Buddy.

İyi de, ne çeşit bir kitap?

Ne bileyim ben! Hadi, uyu artık!

Sessizlik. George bunu düşündü.

Buddy?

Ne? Sinirli bir tıslama.

Annem neden bize annanemin kiliseyi ve işini bıraktığını söyledi ki?

Çünkü dolabında gizli kalmasını istediği bir iskelet vardı, o yüzden! Hadi, uyu artık!

Ama George uzun bir süre uyuyamadı. Gözleri ikide bir dolabın kapağına kayıyor, pencereden sızan loş ay ışığında o kapı açılıp da içinde mezar taşı gibi dişleriyle sırıtan, boş göz çukurları ve papağan kafesi gibi kaburgaları olan bir iskelet görünürse ne yapacağını düşünüyordu. Çığlık atar mıydı? Buddy *dolabındaki iskelet* demekle neyi kastetmişti? İskeletlerin kitaplarla ne alakası vardı? Bir süre sonra farkında bile olmadan uykuya daldı; rüyasında yine altı yaşındaydı ve annanesi kör gözleriyle onu arayarak kollarını uzatmıştı. Annanesinin o kavgacı sesi, *Küçük oğlun nerede, Ruth? Neden ağlıyor? Onu sadece dolaba sokmak istiyorum, iskeletin yanına,* diyordu.

George bu konuya epey zamandır kafa patlatmıştı ve Flo teyze gittikten bir ay sonra annesine gidip ona Flo teyzeyle olan konuşmalarını duyduğunu söylemişti. O zamana kadar dolaptaki iskeletin ne anlama geldiğini öğrenmişti, çünkü okulda Bayan Redenbacher'e sormuştu. Kadın bunun ailede bir skandal olduğu anlamına geldiğini açıklamış, bir skandalın da insanlara dedikodu malzemesi olduğunu söylemişti. *Cora Simard gibilerine mi,* diye

sormuştu George. Bayan Redenbacher'in yüz ifadesi değişmiş, dudakları titremiş ve, *Hiç hoş değil, George, ama... evet onun gibi bir şey,* demişti.

Annesine sorduğu zaman annesi bir an taş kesilmiş, elleri masanın üstüne yaydığı iskambil kartlarının üstünde kalakalmıştı.

Sence bu yaptığı şey doğru muydu, Georgie? Abinle beraber insanları gizlice dinleme alışkanlığınız mı var?

O sırada dokuz yaşında olan George başını eğmişti.

Flo teyzeyi çok seviyoruz, anne. Onu daha uzun süre dinlemek istemiştik.

Bu doğruydu.

Buddy'nin fikri miydi?

Öyleydi ama George bunu annesine söylemeyecekti. Buddy onu ele verdiğini öğrenirse, canına okuyacağından korkuyordu.

Hayır, benim fikrimdi.

Annesi uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar iskambil kartlarını sermeye başladı. *Galiba artık gerçeği öğrenme zamanın geldi,* dedi. *Sanırım, yalan söylemek gizlice başkalarını dinlemekten daha kötü bir şey. Ama hepimiz annane hakkında çocuklarımıza yalan söylüyoruz. Ve galiba kendimize de yalan söylüyoruz. Çoğu zaman bunu yapıyoruz.* Sonra aniden ön dişlerinin arasından asit püskürtür gibi konuşmaya başladı. George geri çekilmese annesinin kelimeleri yüzünü yakacakmış gibi hissediyordu. *Ben hariç. Ben onunla yaşamak zorundayım ve artık yalan söyleme lüksüm kalmadı.*

Böylece annesi ona, dedesiyle annanesinin evlendiklerini, ilk çocuklarının ölü doğduğunu, bir yıl sonra bir kez daha bebeklerinin ölü doğduğunu anlattı. Doktor annanesine hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacağını söyledi; doğuracağı çocuklar ya ölü doğacaklar ya da daha ilk nefeslerinde öleceklerdi. Bu durum, bebeklerden biri içinde ölüp vücudu onu dışarıya itemeyene ve kendisi de ölene kadar devam edecekti.

Doktor ona böyle açıklamıştı.

Bunun üzerinden çok geçmeden, *kitaplar* başladı.

Nasıl bebek yapılacağı hakkında kitaplar mı?

Ama annesi bu kitapların ne hakkında olduğunu veya annanenin bunları nasıl edindiğini söylemedi veya söylemek istemedi. Annanesi bir kez daha gebe kaldı ve bu defa bebek ölü doğmadığı gibi, ilk nefesinde de ölmedi; bu bebek George'un Larson dayısıydı. Ve bundan sonra annane gebe kalmaya ve bebek doğurmaya devam etti. Annesinin anlattığına göre bir gün dedesi annanesini artık o kitapları bırakması için ikna etmeye çalışmış, kitaplar olmadan da yapabilir miyiz diye görmek istemiş (yapamasalar bile yeterince bebekleri olduğunu düşünmüş) ama annanesi razı olmamış. George annesine, annanesinin neden buna razı olmadığını sorunca, annesi, "Sanırım o aşamada kitaplara sahip olmak onun için bebek sahibi olmak kadar önemliymiş," dedi.

"Anlamıyorum," dedi George.

"Eh," dedi George'un annesi. "Doğrusunu istersen, ben de anlamıyorum... Unutma ki o zamanlar ben çok küçüktüm. Kesin olarak bildiğim tek şey, o kitapların annem için saplantı haline gelmiş olduğu. Bu konuda tek kelime bile duymak istemiyorum, demişti ve dediği gibi de oldu. Çünkü ailede annanenin borusu öterdi."

George tarih kitabını sertçe kapattı. Saate baktı; neredeyse beş olmuştu. Midesinde hafif bir gurultu vardı. Birden aklına korkunç bir ihtimal geldi: Eğer annesi saat altıya kadar gelmezse, annanesi uyanır ve akşam yemeği için ulumaya başlardı. Annesi ona bu konuda talimat vermeyi unutmuştu; herhalde Buddy'nin durumuna çok üzgün olduğu içindi. George annanesine o özel donmuş yemeklerden birini hazırlayabileceğini düşündü. Bunlar özeldi, çünkü annanesine tuz yasaktı. Bunun yanı sıra bin çeşit hapı da vardı.

Kendisine gelince, o da dün geceden kalma makarnayı ve peyniri ısıtabilirdi. Üstüne bolca ketçap dökerse pekâlâ iyi bir yemek olurdu.

Makarnayı ve peyniri buzdolabından çıkarıp bir tavaya boca etti, tavayı da ocağın üstüne, annane için hazırladığı çaydanlığın

yanındaki gözün üstüne koydu. Kendine bir bardak süt çıkaracakken bir an durdu ve telefonu kaldırdı.

"...ve o zaman gözlerime inanamadım..." Henrietta'nın sesi değişti ve şirret bir ton aldı. "Bu hattı kim dinliyor, bilmek istiyorum!"

George hemen almacı yerine bıraktı; yüzü yanıyordu.

Sen olduğunu bilmiyor ki, dangalak. O hatta bağlı altı telefon var!

Yine de başkalarını gizlice dinlemek yanlıştı; evde yalnızken, diğer odadaki hastane yatağında yatan o şişko annaneden başka kimse olmadığında bile, annesi Lewiston'da olduğu ve yakında hava tamamen kararacağı için başka bir insanın sesini duymanın neredeyse şart olduğu bir durumda bile yanlıştı. Annanesi de diğer odadaydı ve tıpkı pençelerinde son bir öldürücü hamle gücü kalmış bir dişi ayı gibiydi.

George kendine bir bardak süt aldı.

Annesi 1930'da doğmuştu; sonra 1932'de Flo teyze, ardından 1934'te Franklin dayısı. Franklin dayısı 1948'de apandisit patlamasıyla ölmüştü; annesi bunu hatırladıkça gözleri sulanır, kardeşinin fotoğrafını hep yanında taşırdı. Diğer kız kardeşleri ve erkek kardeşleri arasında en çok Frank'ı severdi ve o şekilde ölmesini kabullenemiyordu. Tanrı Frank'ı almakla çok ayıp etti, derdi.

George lavabonun üzerinden uzanıp pencereden dışarıya baktı. Gün ışığı artık daha turuncu renkteydi, güneş tepenin üstüne daha çok yaklaşmıştı. Evin arkasındaki barakanın gölgesi bahçenin uzak ucuna kadar uzamıştı. Buddy o salak bacağını kırmasaydı annesi şimdi burada olur, onlara doğru dürüst yemek yapar (annanenin tuzsuz yemeğini de) ve hepsi sohbet edip gülerler, belki yemekten sonra iskambil oynarlardı.

Hava daha kararmadığı halde George mutfak lambasını yaktı. Sonra da makarnanın altındaki ocağı kısık ateşte açtı. Aklı ikide bir, plastik koltuğunda elbise giymiş kocaman, şişman bir solucan gibi oturan annanesine gidiyordu. Darmadağınık saçla-

rı pembe sabahlığının omuzlarına dökülmüş, ona sarılmak için kollarını öne uzatmış... George annesinin eteğine dayanmış, avaz avaz ağlıyor...

Onu bana gönder, Ruth. Ona sarılmak istiyorum.

Biraz korktu, anne. Zamanla alışır. Ama annesinin sesinden de korktuğu belli oluyordu.

Korktu mu? Annem mi?

George düşünmeyi bıraktı. Bu doğru muydu? Buddy insanın hafızasının ona oyunlar oynayabileceğini söylerdi. Annesi gerçekten de korkmuş muydu?

Evet. Korkmuştu.

Annanesinin sesi yükseliyordu: *Çocuğu şımartma, Ruth! Onu buraya gönder, ona sarılmak istiyorum.*

Hayır. Çocuk ağlıyor.

Ve annanesi o kocaman, et yığını kollarını indirirken yüzünde kurnaz, bunamış bir gülümseme belirdi ve, *Gerçekten de Franklin'e benziyor mu, Ruth?* demişti. *Onu herkesten çok sevdiğini söylerdin.*

George makarnayı, peyniri ve ketçabı yavaş yavaş karıştırıyordu. Bu sahneyi daha önce hiç bu kadar netlikle hatırlamamıştı. Belki evin sessizliğindendi. Sessizlik ve annaneyle evde yalnız olmasından.

Böylece annanesi bir yandan çocuk doğurup bir yandan öğretmenliğe devam etti. Doktorlar çok şaşırmışlardı; Dedesi, ekonomik bunalıma rağmen marangozlukla giderek daha çok para kazanmaktaydı. Sonunda insanlar konuşmaya başladılar, dedi annesi.

Ne diyorlardı? diye sordu George.

Önemli bir şey değildi, dedi annesi ama birden iskambil kartlarını topladı. *Annanenle dedenin normal insanlardan daha talihli olduklarını söylüyorlardı, hepsi bu.* Ve bunun hemen ardından da kitaplar bulunmuştu. Annesi bundan ötesini anlatmak istemiyordu; sadece kitaplardan bazılarını okul yöneticilerinin, birkaç tanesini

de gündelik işçilerden birinin bulduğunu söylemişti. Büyük bir skandal kopmuştu. Annanesi ve dedesi Buxton'a taşınmışlar ve olay da böylece kapanmıştı.

Çocuklar büyümüşler, kendi çocukları olmuştu. Annesi evlenip babasıyla (George onu hiç hatırlamıyordu) New York'a taşınmışlardı. Buddy doğmuştu. 1969'da Stratford'a taşınmışlar ve George burada doğmuştu. 1971'de babası sonradan hapse giren bir sarhoşun kullandığı otomobilin çarpmasıyla ölmüştü.

Dedesi kalp krizi geçirdiği zaman teyzeler ve dayılar arasında yoğun bir mektup trafiği başladı. Annanesini bir huzurevine kapatmak istemiyorlardı. Annanesi de bunu kesinlikle istemiyordu. Eğer annanesi böyle bir şey istemiyorsa, onun suyuna gitmek daha mantıklı olurdu. Yaşlı kadın, çocuklarından birinin evine gitmek ve ömrünün sonuna kadar o çocuğuyla yaşamak istiyordu. Ama hepsi evliydi ve hiçbirinin eşi, evini bunak ve çoğu zaman sevimsiz yaşlı bir kadınla paylaşmaya niyetli değildi. Ruth dışında hepsi evliydi!

Mektuplar gidip gelirken en sonunda George'un annesi pes etti. İşinden ayrılıp yaşlı annesine bakmak için Maine'e taşındı. Diğerleri aralarında para toplayıp emlak fiyatlarının düşük olduğu Castle View dışında küçük bir ev satın aldılar. Her ay Ruth'a yaşlı kadının bakımı ve çocukları için bir çek göndereceklerdi.

George annesinin, *Sonunda kardeşlerim beni bir yarıcı haline getirdiler,* dediğini hatırlıyordu. Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama annesinin bunu söylerken sesindeki kırgınlığı fark etmişti. Sanki boğazına bir kılçık takılmış gibiydi. Annesinin neden sonunda pes ettiğini George biliyordu (Buddy söylemişti); diğer kardeşler annanesinin fazla yaşamayacağına onu inandırmışlardı. Yaşlı kadının pek çok sağlık sorunu vardı; yüksek tansiyon, üre zehirlenmesi, obezite, kalp çarpıntısı gibi sorunlar varken fazla yaşamaz, diyorlardı. Flo teyze, Stephanie teyze ve (George'un adını aldığı) George dayısı ona en çok sekiz aylık ömür biçmişlerdi. Ama şimdi aradan beş yıl geçmişti ve George bunun adamakıllı uzun bir süre olduğunu düşünüyordu.

Annane çok iyi dayanmıştı doğrusu. Kış uykusuna yatmış bir dişi ayının beklediği gibi... neyi beklediği gibi?

(Onun dilinden en iyi anlayan sensin, Ruth, onu susturmasını biliyorsun)

George annanenin özel tuzsuz yiyeceklerinden birinin kutusundaki tarifi okumak için buzdolabına giderken durdu. Buz kesti. O ses nereden gelmişti? Kafasının içinde konuşan o ses?

Birden tüyleri diken diken oldu. Elini gömleğinin içine sokup meme uçlarından birine dokundu. Küçük bir çakıl taşı gibiydi; elini hemen çekti.

New York'ta Sperry-Rand'da çalışan adaşı George dayısı. Duyduğu ses onundu. Bunu iki yıl –hayır üç yıl– önce Noel'de geldiklerinde söylemişti.

Annem bunadıktan sonra daha tehlikeli oldu.

George, kes sesini. Çocuklar buralarda bir yerde.

George buzdolabının yanında durmuş, eli dolabın soğuk, krom kulpunda düşünüyor, o günü hatırlıyordu. Buddy o gün evde değildi. Dışarıdaydı, çünkü Buddy daha iyi olan kızağı almak istiyordu; Joe Camber tepesinde kaymaya gideceklerdi ve kızaklardan birinin altı bozuktu. Bu yüzden Buddy dışarıda, George evdeydi ve evin girişindeki ayakkabı-çorap sandığında kalın bir çift çorap arıyordu. Annesiyle George dayının mutfakta konuşmaları *onun* suçu muydu? Tanrı'nın onu sağır etmeyişi veya bu konuşmanın evin başka bir tarafında yapılmayışı George'un suçu muydu? Hayır, değildi. Annesinin belirttiği gibi (çoğu zaman birkaç kadeh şaraptan sonra), Tanrı bazen hile yapıyordu.

Ne demek istediğimi biliyorsun, dedi George dayısı.

Karısı ve üç kızı son dakika Noel alışverişleri için Gates Falls'a gitmişler, George dayısıysa adamakıllı kafayı bulmuştu ve dili peltekleşmişti.

Anneme karşı çıktığı için Franklin'e ne olduğunu hatırlıyorsun.

George, sus artık, yoksa kalan biranı lavaboya dökerim!

Eh, aslında bunu kasten yapmamıştı. Sadece dili uzamıştı. Karınzarı iltihabı...

George, kes artık!

Belki de oyunda hile yapan sadece Tanrı değildir, diye hatırladı George.

George bu eski anılarla olan bağını koparıp annanesinin yemeklerinden birini almak için derin dondurucuya baktı. Dana eti. Kenarlarında bezelye var. Önce fırını ısıtıp 300 derecede kırk dakika pişirmek gerekiyordu. Kolay iş. George hazırdı. Annanesi isteyecek olursa, ocaktaki çay da hazırdı. Annanesi uyanıp da yaygarayı basınca isteğe göre çayını veya yemeğini verebilirdi. Acil bir durum olursa, panoda Dr. Arlinder'in numarası vardı. Her şey yolundaydı. E, o zaman ne diye endişeleniyordu ki?

Daha önce hiç annanesiyle evde yalnız kalmamıştı; bu yüzden endişeliydi.

Çocuğu bana gönder, Ruth. Onu buraya gönder.

Hayır. Oğlan ağlıyor.

Artık daha tehlikeli... ne demek istediğimi biliyorsun.

Hepimiz annane hakkında çocuklarımıza yalan söylüyoruz.

Ne o ne de Buddy. İkisi de daha önce hiçbir zaman annaneyle yalnız kalmamıştı. Şu âna kadar.

Birden George'un ağzı kurudu. Lavaboya gidip bir bardak su içti. Kendini tuhaf hissediyordu. Bu düşünceler... bu anılar... Neden sanki beyni bunları ortaya çıkarıyordu ki?

Sanki birisi yapbozun bütün parçalarını önüne koymış, o da bir türlü bunları bir araya getiremiyor gibiydi. Belki de bir araya getirememesi daha iyiydi, çünkü tamamlanmış resim ürkütücü olabilirdi. Belki de...

Aniden annanenin bütün günlerini ve gecelerini geçirdiği öbür odadan gargara yapar gibi bir ses yükseldi.

George bir an soluksuz kaldı. Annanesinin odasına doğru döndüğünde ayakkabılarının muşamba zemine çakılı olduğunu fark etti. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu, gözleri

fal taşı gibi açılmıştı. *Derhal git oraya,* dedi beyni ayaklarına, ama ayakları esas duruşa geçip, *Asla, komutanım!* dedi.

Daha önce annanesinden hiç böyle bir ses çıkmamıştı.

Hiç böyle bir ses çıkmamıştı.

O boğuluyormuş izlenimini veren ses bir kez daha yükseldi, yükselip bir an alçalıyordu, az sonra bir böcek vızıltısı haline geldi ve tamamen kesildi. George bir süre sonra hareket edebildi ve mutfakla annanesinin odası arasındaki hole doğru yürüdü. Kalbi çarparak odanın içine baktı. Boğazının içi yine yün yumaklarıyla dolmuştu ve bu varken yutkunamıyordu.

İlk düşüncesi, annane hâlâ uyuyor ve herhangi bir sorun yok, oldu; sadece tuhaf bir ses duymuştu, o kadar. Belki o ve Buddy okuldalarken de bu sesleri çıkarıyordu. Horlama sesiydi. Annanesi iyiydi. Uyuyordu.

George'un ilk düşündüğü şey buydu. Sonra, daha önce pikenin üstünde gördüğü o sararmış elin şimdi yatağın kenarından sarktığını fark etti. Uzun tırnakları neredeyse yere değecek gibiydi. Ve ağzı açıktı; çürümüş bir meyvenin üstünde açılmış bir deliğe benziyordu.

George ürkek adımlarla ona doğru yaklaştı.

Uzun bir süre yatağın yanında durup dokunmaya cesaret edemeden ona baktı. Pikenin belli belirsiz yükselip alçalması sona ermiş gibi görünüyordu.

Görünüyordu.

Anahtar kelime buydu. *Görünüyordu.*

Ama bu sadece sen korktuğun için böyle, Georgie. Buddy'nin dediği gibi sadece Bay Dangalak oluyorsun... Bu bir oyun. Beynin gözlerine oyun oynuyor. Annanen gayet iyi soluyor, o...

"Annane?" dedi George, ama sesi fısıltı halinde çıkabilmişti. Genzini temizleyip bir adım geri çekildi. Bu kez daha yüksek sesle, "Annane?" dedi. "Şimdi çayını ister misin? Annane?"

Karşılık yoktu.

Gözleri kapalıydı.

Ağzı açıktı.

Eli sarkıyordu.

Batmakta olan güneşin sönük ışığı ağaçların arasından sızmaktaydı.

George o anda onu tam haliyle gördü; onu çocuk gözleriyle burada değil, yatağında değil, ama o plastik koltukta kollarını ona doğru uzatmış, yüzünde hem budalaca hem de muzaffer bir ifadeyle bakarken gördü. Annanesinin o 'kötü nöbetlerinden' birinde sanki yabancı bir dilde bağırmaya başladığını hatırladı – *Gyaagin! Gyaagin! Hastur degryon Yos-soth-oth!* Annesi onları dışarıya kışkışlamış, Buddy girişteki sandıktan eldivenlerini almak için durunca, "Hemen GİDİN!" diye bağırmıştı. Buddy çok korkmuştu çünkü annesi daha önce onlara hiç bağırmamıştı. Abisiyle birlikte dışarıya çıkmışlar, üşüyen elleri ceplerinde, olup bitenlere anlam vermeye çalışmışlardı.

Daha sonra anneleri sanki hiçbir şey olmamış gibi onları akşam yemeği için içeriye çağırmıştı.

(Onun dilinden en iyi sen anlıyorsun, Ruth, onu susturmasını sen biliyorsun.)

George o günden bu yana o 'kötü nöbeti' hiç düşünmemişti. Ne var ki, şimdi o hastane yatağında çok tuhaf bir şekilde uyumakta olan annanesine bakarken aklına arada bir onu ziyarete gelen komşuları Bayan Harham'ın o gece uykusunda öldüğü geliverdi.

Annanesinin 'kötü nöbetleri.'

Nöbetleri.

Büyü yapabilmek *cadılara* özgü bir şeydi. Bu yüzden onlara cadı denirdi, değil mi? Zehirli elmalar. Kurbağaya çevrilen prensler. Zencefilli evler. Abradakabra. *Büyüler.*

O yapbozun parçaları George'un zihninde sihirliymişçesine uçuşuyordu.

Sihir, dedi içinden George ve inledi.

Yapboz resmi neydi? Tabii ki annanesiydi. Annanesi ve onun kitapları. Şehirden kovulan annanesi, hiç çocuk doğuramazken sonra doğurabilen annanesi. Şehirden ve kilisesinden kovulan

annanesi. Resim sararmış, kırışmış, sülüğe benzeyen, dişsiz ağzı gülümsemeyle kıvrılmış, nasıl oluyorsa kör gözlerinde hâlâ kurnaz ve hin bir ifade olan annanesiydi. Başında cadılara özgü siyah külahı, etrafında gümüş renkli yıldızlar ve yarım aylar. Ayaklarının dibinde gözleri sidik sarısı ve domuz kokan siyah kediler... George kadim kitaplardan okunan kelimeler duydu; sanki bir mezarlıktan gelen, her paragrafı bir kâbusa benzeyen kelimelerdi. George'un gözleri bir çocuğun gözleriydi ve o anda şaşkınlık içinde her şeyi anladı.

Annanesi bir cadıydı, tıpkı *Oz Büyücüsü*'ndeki Kötü Cadı gibiydi. Ve şimdi ölmüştü. George giderek artan bir korkuyla o gargara sesini düşündü. O gargara veya horlama sesi... bir *can çekişme* hırıltısıydı.

"Annane?" diye fısıldadı ve aklından şu çılgın düşünce geçti: *Yaşasın! Kötü Cadı öldü.*

Karşılık gelmedi. Avucunu annanesinin ağzına götürdü. Annanesinin içinde esen bir hava yoktu. Rüzgâr kesilmiş, yelkenler sönmüştü. Korkularının bir kısmı geçmiş olan George düşünmeye çalıştı. Fred dayısının rüzgârın yönünü anlamak için ona parmağını nasıl ıslatacağını öğretişini hatırladı. George avucunu yaladıktan sonra yine annanesinin ağzına götürdü.

Hâlâ hiçbir şey yoktu.

Dr. Arlinder'e telefon etmeye giderken durdu. Ya doktoru ararsa ve annanesi ölmemişse? Fena fırça yiyeceği kesindi.

Nabzına bak.

George kapı eşiğinde durup annanesinin sarkan eline baktı. Geceliğinin kolu sıyrılmış, bileği ortaya çıkmıştı. Ama bu işe yaramazdı. Bir keresinde doktora gitmişler, hemşire parmağını annanesinin bileğine bastırıp nabzına bakmıştı. Sonra bunu George kendinde denemiş, ama bir türlü nabzı bulamamıştı. Kendi beceriksiz parmaklarıyla anladığı kadarıyla o da ölüydü.

Hem zaten bunu... Annanesine dokunmayı istemiyordu. Ölmüş olsa bile. *Özellikle* ölmüşse.

George holde durup gözlerini yatağında hareketsiz yatan annanesinden Dr. Arlinder'in numarasının yanındaki telefona çevirdi. Sonra tekrar annanesine baktı. Telefon etmesi gerekiyordu. Mutlaka...

...bir ayna al!

Tabii ya! Bir aynanın üstüne soluyunca ayna buğulanırdı. Bir filmde bir doktorun baygın bir kişiyi bu şekilde muayene ettiğini görmüştü. Annanesinin odasının bitişiğinde bir banyo vardı; George buraya koşup yaşlı kadının makyaj aynasını aldı. Aynanın bir yüzü düz, diğeri büyüteçliydi, böylece yüzdeki gözenekler bile görülebiliyordu.

George bununla annanesinin yatağına döndü ve aynanın bir yüzünü neredeyse kadının açık ağzına değecek kadar yaklaştırdı. Bu şekilde tutup içinden altmışa kadar saydı ve o süre boyunca gözlerini annanesinden ayırmadı. Değişen bir şey yoktu. Aynada en küçük bir buğulanma olmamıştı.

Annanesi ölmüştü.

George şimdi ona acıdığını fark edince şaşırdı. Belki cadıydı. Belki de değildi. Belki de sadece kendisini cadı sanıyordu. Her ne idiyse, artık ölmüştü. Bir yetişkin gibi vardığı sonuç şuydu: Somut gerçekler bir ölüm karşısında daha az önemli sayılmasa da, daha az hayati oluyordu. George bunu bir yetişkin gibi kabullendi ve içi rahatladı. Bu onun aklında ayakkabı şeklinde geçici bir ayak iziydi. Çocukların yetişkinlere özgü izlenimleri hep böyle olurdu; çocuklar ancak daha sonraki yıllarda şekillendiklerini, oluşmakta olduklarını anlarlardı; rastgele tecrübeler sonunda; ve o ayak izinin gerisindeki o andan kalan tek şey barut kokusu gibi acı olurdu.

George aynayı banyoya bıraktıktan sonra tekrar annanesinin odasına döndü. Batmakta olan güneş kadının ölü yüzünü turuncu-kırmızı renklere boyamıştı. George hemen gözlerini kaçırdı.

Her şeyi usulüne uygun yapmak amacıyla telefon etmek için mutfağa gitti. Daha şimdiden Buddy'ye karşı bir üstünlük kazan-

dığını düşünmeye başlamıştı; Buddy onu kızdırdığı zaman ona sadece şunu diyecekti: *Annanem öldüğünde evde tek başımaydım ve her şeyi usulüne göre yaptım.*

İlk iş Dr. Arlinder'i aramaktı. Onu arayıp, "Annanem az önce öldü," diyecekti. "Ne yapmam gerektiğini söyler misiniz? Üstünü örtmem falan gerekiyor mu?"

Hayır.

"Sanırım, annanem az önce öldü."

Evet. Evet, böylesi daha iyiydi. Küçük bir çocuğun bu konuda herhangi bir şey bileceğini kimse düşünmezdi. Böylesi daha iyiydi.

Ya da:

"Annanemin az önce öldüğüne eminim..."

Elbette! İşte bu hepsinden iyiydi.

Sonra doktora ayna tuttuğunu, can çekişme hırıltılarını falan da anlatırdı. Doktor da hemen gelir, annanesini muayene ettikten sonra, *"Senin öldüğünü ilan ediyorum, annane,"* derdi. Ardından George'a dönüp, "Bu zor durumda çok soğukkanlı davrandın, George, seni tebrik ederim," derdi. George da alçakgönüllülükle bir-iki şey söylerdi.

George, Dr. Arlinder'in numarasına baktı, telefonu eline almadan önce birkaç kez derin nefes aldı. Nabzı hızlı atıyordu, ama eskisi kadar kötü değildi. Annanesi ölmüştü. En kötü ihtimal gerçekleşmişti, ama bu, onun her an annanesine çayını götürmesi için bağırmasını beklemekten daha iyiydi.

Telefon çalışmıyordu.

Sessizliği dinledi; ağzı birazdan söyleyeceği şeylerin şeklini almıştı: *Rahatsız ettim, Bayan Dodd; ben George Buckner'ım. Annanem için doktoru aramam gerekiyor.* Telefonda hiç ses yoktu. Çevir tonu yoktu. Ölü bir boşluk vardı. Az ötedeki yataktaki gibi ölü bir boşluk.

Annanem...

Hareketsiz yatıyor.

George'un tüyleri yine diken diken oldu. Gözleri ocağın üstündeki Pyrex çaydanlığa ve içinde bitki çayı poşeti olan fincana sabitlenmişti. Artık annanesine çay yoktu. Bir daha hiçbir zaman olmayacaktı.

(öyle hareketsiz yatıyor ki)

George ürperdi. Parmağını almaçtaki tuşların üzerinde gezdirdi, ama telefon ölmüştü. Tıpkı...

(annanesi kadar ölüydü)

Almacı sertçe yuvasına koyunca içinden belli belirsiz bir zil sesi çıktı; George mucizevi bir şekilde onun tekrar çalışacağını umarak bir daha almacı kaldırdı. Ama hiçbir değişiklik yoktu. Bu defa almacı yumuşak bir şekilde yuvasına bıraktı.

Nabzı yine hızlanmaya başlıyordu.

Annanemin cesediyle evde tek başımayım.

Mutfağın karşı tarafına gelip bir an masanın yanında durduktan sonra lambayı açtı. Evin içi karanlık oluyordu. Az sonra güneş tamamen çekilecek ve gece olacaktı.

Beklemek. Yapmam gereken tek şey bu. Annem dönene kadar beklemek. Aslında böylesi daha iyi. Telefon kesikken ölmüş olması bir nöbet geçirmesinden, ağzından köpükler çıkmasından falan çok daha iyiydi. Belki yataktan düşerdi, belki...

Of, bu çok kötü olurdu.

Karanlıkta yalnız olup hâlâ kıpırdayan ölü şeyleri düşünmek – duvarlarda gölgeler görmek ve ölüm hakkında, ölüler hakkında, onların nasıl koktuklarını, karanlıkta üstüne doğru gelişlerini düşünmek gibiydi. Böcekleri düşünmek; karanlıkta kıpırdayan gözleri düşünmek. Evet. Hepsinden çok onu düşünmek. Karanlıkta kıpırdayan gözleri, odanın karşısından üstüne doğru gelen bir şeyin parkede çıkardığı sesi...

Karanlıkta insanın düşünceleri tam bir döngü halinde olurdu; istediğin kadar iyi şeyleri –çiçekleri, İsa'yı, beyzbolu veya Olimpiyatlarda altın madalya aldığını– düşün, bir şekilde yine o gölgelerin içindeki pençeleri olan ve donuk gözlerle sana bakan o şekli görüyordun.

"Yeter be!" diye tıslayıp kendi suratına bir tokat attı. Sert bir tokat. Ivır zıvırla kendini zorlamayı bırakmalıydı. Artık altı yaşında değildi. Annanesi ölmüştü işte; hepsi buydu.

Derken, kendi içinde ona çok yabancı gelen, hayatta kalma içgüdüsünün haykırışını duydu: *Kes artık, Georgie ve yapman gereken şeylere başla.*

Tamam, peki. Peki ama...

Emin olmak için annanesinin odasına gitti.

Annanesi bir eli yere değecek kadar yataktan sarkmış, ağzı açık yatıyordu; artık mobilyanın bir parçası olmuştu. Elini yatağın üstüne koysa, saçını çekse veya ağzına bir bardak su boşaltsa veya kulaklıkları takıp ona Chuck Berry çalsa da onun için fark etmezdi. Annanesi, bazen Buddy'nin dediği gibi, devre dışıydı. İşi bitmişti.

Sol tarafında ritmik bir çarpma sesi başlayınca George'un ağzından tiz bir çığlık çıktı. Bu ses Buddy'nin geçen hafta taktığı ek dış kapıdan geliyordu. Mandalı açılmış, artan rüzgârla açılıp kapanıyordu.

George iç kapıyı açıp uzandı ve ek kapıyı bir kez daha çarpmadan yakaladı. Rüzgârla saçları dağıldı. Kapının mandalını kapatırken, bu sert rüzgâr da nereden çıktı, diye düşündü. Annesi evden ayrılırken en küçük bir esinti bile yoktu, hatta hava aydınlıktı; oysa şimdi güneş batmak üzereydi.

George annanesine bir daha baktıktan sonra telefonu yine denemek için mutfağa gitti. Hâlâ kesikti. Oturdu, kalktı ve mutfağın içinde volta atarak düşünmeye çalıştı.

Bir saat sonra hava tamamen kararmıştı.

Telefon hâlâ kesikti. George neredeyse fırtına şiddetindeki rüzgârın muhtemelen Beaver Bog civarındaki telefon hatlarını koparmış olabileceğini düşündü. Telefondan ara sıra bir çınlama sesi geliyordu ama hat kopuktu. Dışarıda rüzgâr ürpertici bir uluma sesiyle esiyordu; George bir sonraki Yavrukurt Kampı'nda anlatacağı iyi bir hikâye olacağını düşündü: Evde annanesinin

cesediyle yapayalnız kalmış, telefon çalışmıyor, rüzgâr deli gibi eserek kara bulutları savuruyor.

Buddy'nin bazen dediği gibi, tam bir klasikti.

Gerçek olay geride kalmışken bu hikâyeyi şimdi anlatabilmeyi isterdi. Mutfak masasına oturdu, tarih kitabını açtı; çıkan her seste yerinden sıçrıyordu. Rüzgâr bu şiddetle eserken evin her tarafından pek çok ses çıkıyordu.

Annem çok geçmeden evde olur. O eve gelince her şey yoluna girer. Her şey

(annanenin üstünü örtmedin)

yoluna girecek

(yüzünü örtmedin)

George sanki birisi ona bağırmış gibi irkildi ve fincan gibi olmuş gözlerle hiçbir işe yaramayan telefona baktı. Ölmüş olan birinin yüzünü çarşafla örtmek gerekirdi. Bunu filmlerde görmüştü.

Boş versene sen! Bir daha oraya girecek değilim!

Hayır! Ve bunu yapması için de hiçbir neden yoktu. Eve geldiğinde annesi onun yüzünü örterdi. Ya da geldiği zaman Dr. Arlinder. Ya da cenaze *levazımatçısı*!

Onun dışında her kim olursa.

Onun yapması için hiçbir neden yoktu.

Ne onun ne de annanesi için bir yararı vardı.

Kafasının içinde Buddy'nin sesini duydu:

Madem korkmuyordun, neden onun yüzünü örtmeye cesaret edemedin?

Bana ne be!

Korkak tavuk!

Annaneme de bir yararı yok.

KORKAK TAVUK!

Mutfak masasında, sayfasını bile çevirmediği tarih kitabının önünde otururken durum muhakemesi yaptı. Eğer annanesinin yüzünü pikeyle örtmezse, her şeyi usulüne göre yaptığını iddia edemeyecek, Buddy'nin eline bir koz (zayıf da olsa) vermiş olacaktı.

O an kendini Yavrukurt kampında, kamp ateşi önünde annanesinin ölümüyle ilgili ürpertici hikâyeyi anlatırken hayal etti. Hikâyenin rahatlatan sonunda, tam annesinin otomobilinin farları garaj yolunu aydınlatırken –yetişkin biri gelerek her şeyi yoluna koyuyor– aniden gölgelerin arasından karanlık bir figür çıkıyor, o anda alevler içindeki bir kozalak patlıyor ve George bu figürün Buddy olduğunu görüyor. *Madem o kadar cesurdun, korkak tavuk, neden ONUN YÜZÜNÜ örtmeye cesaret edemedin*?

George ayağa kalktı ve kendine artık annanesinin ölmüş olduğunu hatırlattı. Elini tekrar yatağın üstüne koyabilir, burnuna bir çay poşeti tıkabilir veya ona kulaklıkları takıp bangır bangır Chuck Berry çalabilir vs. Bunların hiçbiri annanesini etkilemezdi, çünkü ölü olmak böyle bir şeydi; kimse ölmüş bir insanı etkileyemezdi, ölmüş bir insan ölüp gitmişti, geriye sadece dolap kapılarının açılıp içinden iskeletlerin çıktığı hummalı rüyalar kalırdı ve...

"Kes artık, tamam mı?" diye fısıldadı. "Bu kadar..."

(*salak olma*)

Cesaretini topladı. Odaya girip pikeyi annanesinin yüzüne çekecek ve Buddy'nin eline koz vermeyecekti. Annanesinin ölümüyle ilgili birkaç basit işlemi hatasız olarak yerine getirecekti. Gidip yüzünü örter, sonra da –yapacağı şeyin sembolik anlamıyla yüzü aydınlandı– annanesinin kullanmadığı çay poşetini ve fincanını kaldırırdı. Evet.

Kararlı adımlarla odaya girdi. Annanesinin odası karanlıktı, gövdesi yatağın üstünde bir kabarıklık gibi duruyordu; George el yordamıyla elektrik düğmesini aradı, hemen bulamayınca dehşete kapıldı, ama daha sonra düğmeyi buldu ve tepedeki lamba odayı sarı bir aydınlığa boğdu.

Annanesi eli yere sarkmış, ağzı açık halde yatıyordu. George ona bakarken alnındaki boncuk boncuk ter damlalarının farkında değildi. Tamam, ona düşen bir sorumluluk vardı ama annanesinin elini kaldırıp yatağın üstüne, vücudunun yanına yerleştirmesi de bu sorumluluk sınırları içinde miydi? İçinde olmadığına

karar verdi. O el herhangi bir an yere sarkmış olabilirdi. Artık bu kadarı çok fazlaydı. Ona dokunamazdı. Başka her şeye tamam, ama ona dokunamazdı.

Ağdalı bir sıvı içinde hareket ediyormuş gibi yavaşça ona yaklaştı. Tepesinde dikilip baktı. Annanesi sararmıştı. Bunun nedeni sadece tepedeki lambanın ışığı değildi.

Ağzından hırıltılı nefesler alarak pikeyi tuttu ve annanesinin yüzünün üstüne doğru çekti. Bırakınca pike biraz kaydı ve kadının saç çizgisiyle, sararmış, buruşuk kaşları açıkta kaldı. George cesaretini toplayıp pikeyi bir daha kaldırdı; kumaşın üstünden bile olsa, ona değmemek için iki elini mümkün olduğunca birbirinden ayrı tutarak bir kez daha yüzünü örttü. Bu defa tamamen örtülmüştü. George'un korkusu biraz azaldı. Annanesini *gömmüştü.* Evet, işte bu nedenle ölen insanların üstü örtülürdü; bu iş onları *gömmek* gibiydi. Sonuç ilan ediliyordu.

Eğilip soğumuş eli tuttu ve kaldırdı.

O el kıvrılıp George'un bileğini kavradı.

George çığlığı bastı. Sendeleyerek gerilerken deli gibi haykırıyordu. Çekilirken annanesinin vücudu yana kaydı. O el yine yere sarktı; kıvrılıyor, bükülüyor, sanki havada bir şey yakalamaya çalışıyordu... sonra gevşedi ve yine hareketsiz kaldı.

Tamam, bir şeyim yok; sadece bir refleksti, o kadar.

George buna inanmış bir halde başını salladı, ama sonra o elin nasıl dönüp kendi bileğini yakaladığını, nasıl çığlık attığını hatırladı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Saçları dimdik olmuş, bir huni şeklini almıştı. Kalbi deli gibi atıyordu. Dünya bir yana doğru eğildi, sonra düzeldi, sonra diğer yana doğru kaymaya başladı. Aklına mantıklı bir düşünce geldiği anda içindeki panik yine kabarıyor, yüreğini daraltıyordu. Döndü; sadece o odadan çıkmak, başka bir odaya gitmek, eğer gerekiyorsa dışarıya çıkıp dört-beş kilometre koşmak istiyordu. Bu amaçla döndüğünde kapı eşiğini ıskalayıp yüzünü duvara çarptı.

Bunun etkisiyle yere düştü, canı yanıyordu; elini burnuna götürdü, bakınca kanlı olduğunu gördü. Yeşil gömleğine kan damlıyordu. Zor bela ayağa kalkıp etrafına bakındı.

O el yine eskisi gibi yere sarkmış durumdaydı ama annanesinin vücudu yana kaymış değildi; o da eski halindeydi.

Her şeyi hayal etmişti. Odaya girmişti ve bundan sonra olanlar sadece hayal ürünüydü.

Hayır.

Ama duyduğu acı aklını başına getirdi. Ölüler insanın bileğini kavramazlardı. Ölü ölüydü. Öldükten sonra seni şapka asacağı olarak kullanabilirler veya bir traktör lastiğinin içine sıkıştırıp yokuş aşağıya salıverirler vs... Öldükten sonra sana bir şeyler yapılabilirdi (mesela küçük bir oğlan çocuğu sarkan elini tekrar yatağın üstüne koyabilirdi) ama artık senin başka birine bir şey yapabileceğin günler geride kalmıştı.

Tabii bir cadı değilsen. Tabii ölmek için küçük bir çocuğun evde yalnız olduğu bir ânı beklemediysen; çünkü ona bir şey yapabilmek için en iyi...

Ne yapabilmek için?

Hiçbir şey. Çok saçmaydı. Her şeyi hayal etmişti çünkü çok korkuyordu ve hepsi bundan ibaretti işte. Koluyla burnunu silerken acıyla irkildi. Ön kolunda kanlı bir leke kalmıştı.

Bir daha onun yanına gitmeyecekti, bu kadar. Gerçek veya halüsinasyon olsun, bir daha annanesine bulaşmayacaktı. O panik duygusu geçmişti ama hâlâ çok korkuyordu, kendi kanını görmek onu ağlayacak hale getirmişti; bir an önce annesinin gelip duruma el koymasını istiyordu.

George odadan çıkıp mutfağa gitti. Derin bir nefes aldı ve verdi. Burnu için ıslak bir bez istiyordu ama aniden kusacak gibi oldu. Lavaboya gidip soğuk suyu akıttı. Lavabonun altından bir bez aldı –annanesinin alt bezlerinden bir parçaydı– kanlı burnunu çekerken bunu soğuk suya tuttu. Bez iyice ıslandıktan sonra musluğu kapattı.

Bezi tam burnuna götürürken diğer odadan annanesinin sesi duyuldu.

"Buraya gel, çocuk!" diye seslendi annanesi. "Buraya gel – *annanen sana sarılmak istiyor."*

George çığlık atmak istedi ama sesi çıkmadı. Ama öbür odada sesler vardı. Annesi oradayken, annanesininin koca vücudunu evire çevire onu silerken duyduğu sesler.

Ne var ki, şimdi duyduğu seslerin daha farklı ve çok belirgin bir anlamı vardı; sanki annanesi yataktan kalkmaya çalışıyor gibiydi.

"Çocuk! Buraya gel, çocuk! Hemen şimdi! Derhal buraya gel!"

George ayaklarının bu emre uyduğunu fark edince dehşet duydu. Ayaklarına durmalarını söyledi ama hiç tınmadılar ve yürümeye devam ettiler. George'un beyni vücudu içinde bir tutsak olmuştu.

O bir cadı, o bir cadı ve yine o 'kötü nöbetlerinden' birini geçiriyor. Evet, bu bir nöbet ve kötü, GERÇEKTEN çok kötü. Tanrım, n'olur bana yardım et, bana yardım et...

George mutfaktan çıkıp annanesinin odasına girdi ve evet, kadın sadece yataktan kalkmaya kalkışmamış, kalkmıştı ve şimdi, çok şişmanladığı ve bunadığı için yıllardan beri oturmadığı o plastik koltukta oturmaktaydı.

Ama şimdi annanesi hiç de bunamış gibi görünmüyordu.

Yüzü yine sarkmış yufka gibiydi, ama bunaklık yoktu; belki de o, bugüne kadar sadece küçük çocukları ve kocasız, bitkin kadınları rahatlatmak için taktığı bir maskeydi. Şimdi yüzü zekâ pırıltılarıyla ışıl ışıldı; pis kokan eski bir mum gibi ışıldıyordu. Fersiz gözleri sarkmıştı. Göğsünde hareket yoktu. Yukarıya doğru sıyrılmış geceliğinin altından fil gibi bacakları açığa çıkmıştı. Pikesi yerdeydi.

Annanesi kocaman kollarını ona doğru uzattı.

"Sana sarılmak istiyorum, Georgie," dedi o vızıltı gibi sesiyle. *"Bebekler gibi ağlamaya kalkma. Gel, annanene sarıl."*

George bu amansız çekime karşı direnmeye çalıştı. Dışarıda rüzgâr kükrer gibi sesler çıkarıyordu. Duyduğu müthiş korkuyla George'un yüzü uzamış ve yamulmuştu.

Annanesine doğru yürümeye başladı. Kendine engel olamıyordu. Ona uzanan kollara doğru adım adım ilerlemekteydi.

Buddy'ye kendisinin de annaneden korkmadığını gösterecekti. Annanesine gidip ona sarılmasına izin verecekti, çünkü o bir korkak tavuk değildi. Şimdi annanesine gidecekti.

Tam kollarının arasına girmek üzereyken sol yanındaki pencere camı içeriye doğru patladı ve rüzgârın savurduğu, üstünde hâlâ sonbahar yaprakları olan bir dal içeriye uçtu. Rüzgâr odanın içini doldururken annanesinin geceliğini ve saçlarını havalandırdı.

George o anda çığlığı bastı. Gerileyerek annanesinin çekiminden kurtuldu; yaşlı kadın hayal kırıklığı içinde bir tıslama sesi çıkararak buruşuk elleriyle havayı avuçladı.

Ayakları birbirine dolanan George yere kapaklandı. Annanesi kocaman bir et yığını halindeki gövdesiyle plastik koltuğundan kalkıp ona doğru yürümeye başladı. George bir türlü yerden kalkamıyordu, bacaklarında derman kalmamıştı. Acıklı sesler çıkararak geriye doğru sürünmeye çalıştı. Annanesi ağır ağır ama kararlı bir şekilde yaklaşıyordu; hem ölü hem canlıydı ve bir anda George o sarılmanın ne anlama geldiğini anladı; yapbozun tablosu tamamlanmıştı. Tam annanesinin eli gömleğini tutup kenarını yırttığı ve onun soğuk elini teninde hissettiği anda gücünü toplayıp ayağa kalktı ve mutfağa kaçtı.

Gece karanlığına kaçacaktı. Cadı annanesinin sarılmasındansa her şeye razıydı. Çünkü Annesi geldiği zaman annanesini ölü, George'u sağ bulacaktı, evet... ama nedense George artık bitki çayını sevmeye başlayacaktı.

Omzunun üzerinden geriye bakınca annanesinin biçimsiz gövdesinin duvara yansıyan gölgesini gördü.

Ve tam o anda telefon zırıl zırıl çalmaya başladı.

George almacı kaptığı gibi haykırmaya başladı; "Birisi buraya gelsin, n'olur buraya gelsin!" diye bağırdı. Bu haykırışları hep içinden oldu; boğazından en küçük bir ses bile çıkmıyordu.

Annanesi pembe geceliğiyle mutfağa girdi. Beyaza kaçan sarı saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Sırıtıyordu.

"Ruth?" Arayan Flo teyzesiydi; rüzgârın da etkisiyle şehirler arası bağlantı bozuktu ve teyzesinin sesi zor duyuluyordu. "Ruth, orada mısın?" Dört bin kilometre uzakta bulunan Flo teyzesiydi.

"İmdat!" diye haykırdı telefona George, ama sesi incecik bir ıslık sesi gibi çıktı.

Annanesi kolları hâlâ onu kucaklamak için uzanmış halde yaklaşmaktaydı. Elleri bir açılıyor, bir kapanıyordu. Annanesi ona sarılmak istiyordu; bu sarılma için beş yıl beklemişti.

"Ruth, beni duyabiliyor musun? Burada az önce bir fırtına başladı ve ben... çok korktum, Ruth. Seni duyamıyorum..."

"Annanem!" diye inledi George telefona. Artık yaşlı kadın neredeyse tepesine çökmek üzereydi.

"George?" Flo teyzesinin sesi aniden tizleşti, neredeyse çığlık gibiydi. "George, sen misin?"

George annanesinden geriye çekilirken, budala gibi kapıdan uzaklaşıp kendini mutfak dolaplarıyla lavabo arasına sıkıştırdığını fark etti. Dehşet içindeydi. Kadının gölgesi üzerine çökerken telefona art arda haykırdı: *Annanem! Annanem! Annanem!*

Annanesinin soğuk elleri boğazına dokundu. Balçık çamur gibi gözleri George'un gözlerine kilitlendi ve onun bütün iradesini sömürdü.

George, Flo teyzesinin sanki kilometrelerce öteden değil, yıllarca öncesindenmiş gibi gelen sesini duydu. "Ona yatmasını söyle, George. Yatıp hareket etmemesini söyle. Bunu senin adına ve babasının adına yapmasını söyle. Babasının adı *Hastur.* Onun adı annanen için çok etkilidir, George. Ona, *Hastur adına yatmalısın* de..."

Yaşlı ve buruşuk el telefonu tuttuğu gibi George'un elinden kaptı. Kordon sökülürken pop diye bir ses çıktı. George köşeye yığıldı, annanesi et yığını gövdesiyle üstüne eğildi ve tepeden gelen ışığı perdeledi.

George haykırdı: *"Yatmalısın! Hareket etme! Hastur'un adına! Hastur! Yatmalısın! Hareket etme!"*

Annanesinin elleri boynuna dolandı...

"Bunu yapmalısın! Flo teyze yapmanı söyledi! Babanın adı için! Yat! Hareket etme..."

...ve boğazını sıktı.

Bir saat sonra nihayet otomobil farları garaj yolunu aydınlattığında George masada oturuyordu, henüz okumaya başlamadığı tarih kitabı önündeydi. Kalktı, arka kapıya gidip açtı. Sol yanında telefon almacı yuvasında takılıydı; kopuk kordonu sarkıyordu.

Annesi içeriye girdi; ceketinin yakasına bir yaprak yapışmıştı. "Ne berbat rüzgâr," dedi. "Her şey yolunda... George? *George,* ne oldu?"

Bir anda annesinin yüzündeki bütün kan çekildi ve palyaçolarınki gibi bembeyaz oldu.

"Annanem," dedi George. "Annanem öldü. Annanem öldü, anne." Sonra ağlamaya başladı.

Annesi onu kollarının arasına aldı, sonra da sanki bunu yapmak bütün gücünü tüketmiş gibi sendeleyerek duvara yaslandı. "Bir şey... bir şey mi oldu?" diye sordu. *"George başka bir şey oldu mu?"*

"Rüzgâr bir dalı koparıp odasına uçurdu," dedi George.

Annesi onu biraz itip şok içindeki yüzüne baktıktan sonra hızla annanenin odasına gitti. Orada yaklaşık dört dakika kadar kaldı. Dışarıya çıktığında elinde kırmızı bir kumaş parçası vardı. Bu George'un gömleğinden sökülen parçaydı.

"Bunu onun elinden aldım," dedi annesi.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi George. "İstersen Flo teyzeyi ara. Çok yorgunum. Yatmak istiyorum."

Annesi bir an onu durduracak gibi olduysa da sonra vazgeçti. George, abisiyle paylaştığı odaya girip sıcak hava menfezini açtı; böylece annesinin şimdi ne yapacağını işitmek istiyordu. Flo teyzesiyle konuşmayacaktı; bu gece bunu yapamazdı, çünkü telefonun kordonu sökülmüştü. Yarın da konuşamazdı, çünkü annesi gelmeden kısa bir süre önce George kısa bir söz dizisi seslendirmişti, kelimelerin bazıları eski Latince, bazılarıysa Hıristi-

yanlık öncesi hırıltılardı ve dört bin kilometre ötedeki Flo teyzesi şiddetli bir beyin kanaması sonucu düşüp ölmüştü. O kelimelerin aklına gelişi hayret vericiydi. *Her şeyin* geri gelişi.

George soyunup çıplak halde yatağına yattı. Ellerini başının arkasına götürdü ve gözlerini karanlığa dikti. Yavaş yavaş, yüzünde çökük ve korkunç bir gülümseme belirdi.

Artık burada her şey farklı olacaktı.

Çok farklı.

Mesela Buddy. George onun bir an önce hastaneden çıkıp eve gelmesini ve yine ona kaşık işkencesi veya buna benzer bir şey yapmasını dört gözle bekliyordu. Ona tepki göstermeyecekti –hiç değilse gündüz vakti, etrafta insanlar varken– ama gece olduğunda ve karanlık odalarında yalnız kaldıklarında, kapıları kapalıyken...

George sessiz kahkahalar attı.

Buddy'nin hep dediği gibi, tam bir klasik olacaktı.

Esnek Kurşunun Türküsü

Mangal partisi bitmişti. İyi bir parti olmuştu; içkiler, kömür ateşinde az pişmiş pirzolalar, yeşil salata ve Meg'in özel sosları. Saat beşte başlamışlardı. Şimdi sekiz buçuk olmuş, hava kararmak üzereydi. Ama kalabalık bir parti değildi. Sadece beş kişiydiler: yazar temsilcisiyle karısı, ünlü genç yazarla karısı ve altmışlı yaşlarının başlarında olduğu halde daha yaşlı görünen dergi editörü. Editör sadece Fresca portakal suyu içmişti. Yazar temsilcisi, editör oraya gelmeden önce, genç yazara adamın eskiden içki bağımlısı olduğunu söylemişti. Artık bu sorunu yoktu, ama karısı da yoktu... Bu yüzden partide altı değil, beş kişiydiler.

Genç yazarın göle bakan arka bahçesinde hava kararmaya yüz tutmuşken neşeli ruh hali gitmiş, hepsi kendi düşüncelerine dalmıştı. Genç yazarın ilk romanı iyi eleştiriler almış ve çok iyi satmıştı. Çok talihli bir adamdı ve bunu bilecek kadar da sağduyuluydu.

Sohbetlerinin konusu genç yazarın erken başarısından, yine erken ünlenip sonra intihar eden başka yazarlara kaydı. Ross Lockridge ve Tom Hagen'e değindiler. Temsilcinin karısı, Sylvia Plath ve Anne Sexton'dan söz etti; bunun üzerine genç yazar, Plath'ı *başarılı* yazarlar sınıfına sokmadığını söyledi. Başarılı olduğu için intihar etmedi, intihar ettiği için ün kazandı, dedi. Temsilci gülümsedi.

"Lütfen, başka bir şey hakkında konuşamaz mıyız?" dedi genç yazarın karısı biraz gergin bir sesle.

Ona aldırmayan temsilci, "Ve delilik," dedi. "Başarı yüzünden aklını kaçıranlar oldu." Temsilcinin sesinde sahne arkasındaki bir aktörün tonu vardı.

Yazarın karısı bir daha itiraz etmek üzereyken –kocasının böyle şeylerden bahsetmeyi, bu konularda espri yapmayı sevdiğini, çünkü o yazarları hiç aklından çıkarmadığını biliyordu– dergi editörü söze girdi. Adamın söylediği şey o kadar tuhaftı ki, yazarın karısı itirazı unuttu.

"Delilik esnek bir kurşundur."

Temsilcinin karısı şaşırdı. Genç yazar kuşkucu bir ilgiyle öne uzandı. "Bu söylediğiniz hiç yabancı gelmedi..."

"Elbette," dedi editör. "Bu deyiş, bu 'esnek kurşun' imgesi Marianne Moore'a aittir. Bir otomobili tarif etmek için kullanmıştı. Ben hep bunun delilik durumunu çok güzel tarif ettiğini düşünmüşümdür. Delilik bir çeşit zihinsel intihardır. Artık doktorlar ölümü gerçek anlamda ölçmenin zihnin ölümüyle mümkün olduğunu söylemiyorlar mı? Delilik beyne giden bir çeşit esnek kurşundur."

Genç yazarın karısı hemen söze girdi. "Başka içki isteyen var mı?" Kimse istemedi.

"Eh, eğer bunları konuşacaksak ben istiyorum," dedi ve kendine bir içki hazırlamaya gitti.

"*Logan*'s'ta çalıştığım sırada bana bir hikâye gelmişti," dedi editör. "Tabii bu dergi de *Collier's* ve *The Saturday Evening Post* gibi yayın hayatına son verdi ama ikisinden de daha uzun süre dayandı," diye ekledi hafif bir gururla. "Yılda otuz altı hikâye yayınlardık ve bunlardan dördü veya beşi birilerinin seçkisinde yılın en iyileri arasına alınırdı. Ve insanlar bunları *okurdu*. Her neyse, Reg Thorpe adındaki bir adamın yazdığı bu hikâyenin adı 'Esnek Kurşunun Türküsü'ydü. O da bu genç adamın yaşlarındaydı ve onun kadar başarılı sayılırdı."

"*Yeraltı Figürleri*'ni o yazmıştı, değil mi?" diye sordu temsilcinin karısı.

"Evet. Bir ilk roman için muazzam bir başarıydı. Çok iyi eleştiriler aldı, hem ciltli hem karton kapakla çok iyi sattı. Yazarlar Birliği'ne kabul edildi. Filmi bile çok başarılı oldu; ama bana sorarsanız kitap kadar iyi değildi."

"O kitaba bayılmıştım," dedi yazarın karısı; elinde olmadan kendini yine sohbetin içinde bulmuştu. Yüzünde, uzun zamandır aklından çıkmış olan bir şeyi aniden hatırlayanlara özgü şaşkın ve memnun bir ifade vardı. "O zamandan beri başka bir şey yazmış mı? *Yeraltı Figürleri*'ni üniversitedeyken okumuştum ve bu da adamakıllı uzun bir zaman önceydi."

"O zamandan beri bir gün bile yaşlanmamışsın," dedi temsilcinin karısı gülümseyerek, ama onun çok dar bir sutyen ve çok dar bir şort giydiğini düşünüyordu.

"Hayır, o zamandan beri hiçbir şey yazmadı," dedi editör. "Sadece az önce sözünü ettiğim kısa hikâye. Kendini öldürdü. Aklını kaçırdı ve kendini öldürdü."

"Ah," dedi genç yazarın karısı hayal kırıklığıyla. Yine o konuya dönmüşlerdi.

"O hikâye yayınlandı mı?" diye sordu genç yazar.

"Hayır, ama yazarı delirip kendini öldürdüğü için değil. Hiç basılmadı, çünkü editör delirdi ve neredeyse kendini öldürüyordu."

Temsilci aniden kalkıp, gerekmediği halde içkisini tazelemeye gitti. O editörün 1969 yazında *Logan's* borç batağında boğulmadan kısa bir süre önce ağır bir sinir krizi geçirdiğini biliyordu.

"O editör bendim," diye açıkladı herkese editör. "Her ne kadar ben New York'ta, o Omaha'daysa da ve hiç karşılaşmadıysak da, bir bakıma Reg Thorpe ve ben birlikte delirmiştik. Kitabı piyasaya çıkalı altı ay olmuştu ve o günlerin deyişiyle 'kafasını toplamak' için oraya gitmişti. Hikâyenin o yanını biliyorum, çünkü arada bir karısı New York'a geldiğinde onunla görüşürüz. Ressamdır ve bayağı iyidir. Talihli bir kadınmış. Reg neredeyse onu da götürecekti."

Temsilci geri döndü ve oturdu. "Şimdi olayın bir kısmını hatırlamaya başladım," dedi. "Sadece karısını değil, değil mi? Biri çocuk olmak üzere birkaç kişiyi daha vurmuştu."

"Doğru," dedi editör. "Sonunda onu iyice çıldırtan da o çocuk olmuştu."

"Onu o çocuk mu çıldırtmıştı?" diye sordu temsilcinin karısı. "Ne demek istediniz?"

Fakat editörün yüzünde ayrıntılara girmeye niyetli olmadığını gösteren bir ifade vardı; istediği kadarını anlatacaktı ama soru istemiyordu.

"Hikâyenin benim de yer aldığım tarafını biliyorum, çünkü olayı yaşadım," dedi editör. "Ben de çok talihliyim. Hem de çok. Başlarına bir tabanca dayayıp tetiği çekerek kendilerini öldürmek isteyenler ilginç bir durumla karşılaşırlar. Bunun hap yutmaktan veya bileklerinizi kesmekten daha garantili bir yol olduğunu sanırsınız ama öyle değildir. Kendinizi başınızdan vurduğunuz zaman ne olacağını bilemezsiniz. Kurşun kafatasından sekip başka birini öldürebilir. Kafatasının kıvrımını izleyerek dolanıp diğer taraftan çıkabilir. Beynin içinde kalıp sizi kör eder, ama yaşarsınız. Bir insan alnına bir .38'likle ateş ettikten sonra, gözlerini hastanede açabilir. Başka biri kendini bir .22'likle alnından vurup gözlerini cehennemde açabilir; tabii öyle bir yer varsa... Bence cehennem bu dünyadadır ve muhtemelen New Jersey'dedir."

Yazarın karısı gergin bir kahkaha attı.

"Tek yüzde yüz garantili intihar yolu, çok yüksek bir binanın tepesinden atlamaktır, ama bu yolu da sadece ölmek için çok kararlı olanlar seçer. Ne karışık bir iş, değil mi?

"Ama benin gelmek istediğim nokta şu: Kendinizi esnek bir kurşunla vurursanız, sonucun ne olacağını gerçekten bilemezsiniz. Benim olayımda, bir köprüden atladım ve gözlerimi çöplerle dolu bir nehir kıyısında buldum. Bir kamyon şoförü sırtıma vuruyor, kollarımı aşağıya yukarıya doğru pompalayıp duruyordu. Reg'in kurşunu ölümcüldü. O... Ama galiba dinlemek isteyip istemediğinizi bilmediğim bir hikâye anlatıyorum."

Soran gözlerle herkese baktı. Temsilci ve karısı kararsız bir ifadeyle bakıştılar; yazarın karısı artık böyle kasvetli konuları bırakalım demek üzereyken kocası, "Ben dinlemek isterim," dedi. "Fakat kişisel nedenlerle anlatmak istemezseniz buna saygı duyarım tabii."

"Daha önce hiç kimseye anlatmadım," dedi editör, "ama kişisel nedenler yüzünden değil. Belki de hiç doğru dinleyicileri bulamadığım içindi."

"O halde, anlatın hadi," dedi yazar.

"Paul..." Karısı elini omzunun üstüne koydu. "Sence..."

"Şimdi sırası değil, Meg."

"Hikâye bize mali sıkıntıların yoğun olduğu bir dönemde gelmişti ve o sıralarda *Logan's* dergisinde sipariş edilmemiş yazılar okunmuyordu bile. Bunlar bize geldiği zaman bir kız onları iade zarflarına koyar, bir de not eklerdi: 'Giderek artan maliyetler ve editörlerimizin giderek artan hikâye sunuşlarına zaman bulamamaları nedeniyle, *Logan's* artık sipariş edilmemiş metinleri okumamaktadır. Eserinizin başka bir yerde yayınlanması için size iyi şanslar dileriz.' Ne hoş ifade edilmiş bir saçmalık, değil mi? 'Giderek' kelimesini aynı cümle içinde iki defa kullanmak kolay değildir ama kullanmışlar işte."

"Ve eğer iade pulu yoksa o hikâye çöpe atılıyordu," dedi yazar. "Öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Hiç acıma olmazdı."

Yazarın yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. Ondan daha iyilerinin paramparça olduğu bir kaplan kafesindeki bir adamın ifadesiydi. O güne kadar kendisi tek bir kaplan bile görmemişti ama etrafta pençeleri sivri pek çok kaplan olduğunu hissediyordu.

"Her neyse," dedi editör sigara tabakasını çıkararak, "o hikâye bize geldi ve posta odasındaki kız bunu iade zarfına yerleştirmeye hazırlanırken yazarın adı gözüne çarptı. Eh, *Yeraltı Figürleri*'ni o da okumuştu. O sonbaharda bu kitabı herkes oku-

muştu veya okumaktaydı ya da kütüphanelerde bekleme listesindeydi. İnsanlar raflarda karton kapaklısını arıyorlardı."

Kocasının yüzünde bir an için beliren huzursuzluk ifadesini gören yazarın karısı onun elini tuttu. Yazar ona gülümsedi. Editör sigarasını yakmak için Ronson çakmağını çıkardı; alacakaranlıkta adamın yüzünün ne kadar yıpranmış olduğunu görebiliyorlardı: gözlerinin altındaki timsah derisine benzeyen torbalar, sarkmış yanaklar, yaşlı adamlara özgü çenenin bir gemi pruvası gibi çıkıntı yapması... Bu geminin adı yaşlılık, diye geçirdi içinden yazar. Kimse bu gemiyle seyir yapmak istemezdi ama yine de tıka basa doluydu.

Çakmak alevi parladı ve editör dalgın bir ifadeyle sigarasından bir nefes çekti.

"Posta odasında bu hikâyeyi geri göndermek yerine okuyan o kız şimdi G. P. Putman's Sons'da yayın yönetmeni. Adı önemli değil; önemli olan şey, *Logan's*'ın posta odasında kızın hayat çizgisiyle Reg Thorpe'unkinin çakışmasıydı. Kızın grafiği yükselirken, Thorpe'unki inişe geçmişti. Kız hikâyeyi müdürüne gönderdi, o da bana. Hikâyeyi okudum ve bayıldım. Aslında fazla uzundu ama daha ilk okuyuşumda yazarın beş yüz kelimeyi kolayca çıkarabileceğini gördüm. Bu fazla bile olurdu."

"Ne hakkındaydı?" diye sordu yazar.

"Sorman bile gereksiz," dedi editör. "Genel duruma o kadar güzel uymuştu ki."

"Delirmeyle mi ilgili?"

"Evet. Üniversitede ilk yaratıcı yazarlık dersinde ne öğretirler? Bildiğin şeyler hakkında yaz. Reg Thorpe delirmenin ne demek olduğunu biliyordu, çünkü kendisi o yoldaydı. Şimdi, eğer bir editör olsaydınız şöyle bir şey diyebilirdiniz: Amerikalı okurların artık usanmış oldukları bir şey varsa o da, 'Amerika'da Şık Bir Şekilde Delirmek' konulu bir hikâyedir; bu hikâyenin alt başlığı da 'Artık Kimse Birbiriyle Konuşmuyor'dur. Yirminci yüzyıl edebiyatında çok popüler bir tema. Bütün büyük yazarlar bu

konuya bulaşmışlar ve hepsi de çuvallamış. Ama bu hikâye komikti. Gerçekten çok neşeliydi.

"Daha önce hiç böyle bir şey okumamıştım, hâlâ da okumuş değilim. Buna en yakın olanlar F. Scott Fitzgerald'ın bazı hikâyeleri ve *Gatsby*'ydi. Thorpe'un hikâyesindeki adam deliriyordu, ama çok komik bir şekilde. Okurken devamlı gülüyordunuz ve hikâyenin bazı yerlerinde –kahramanın jöleyi şişman kızın başına geçirdiği sahnede– yüksek sesli bir kahkaha atıyordunuz. Ama bunlar gergin kahkahalardı. Sonra da, sizi duyan biri olmuş mu diye etrafa bakıyordunuz. Gerilimi sağlayan satırlar gerçekten olağanüstüydü. Güldüğünüz kadar da geriliyordunuz. Gerginliğiniz arttıkça da kahkahayı basıyordunuz. Ta ki kahramanın kendisi, şerefine verilen partiden çıkıp evine geldiği ve karısıyla küçük kızını öldürdüğü âna kadar."

"Hikâyenin konusu nedir?" diye sordu temsilci.

"Hayır," dedi editör, "bunun önemi yok. Sadece başarısını sindirmeye çalışan ve giderek başarısız olan bir genç adam hakkında bir hikâyeydi. Biraz belirsiz kalması daha iyidir. Konunun ayrıntılı bir özeti sadece sıkıcı olabilir. Hep öyle olmuştur.

"Her neyse, ona bir mektup yazdım: 'Sayın Reg Thorpe, Esnek Kurşunun Türküsü'nü az önce bitirdim ve çok beğendim. Bunu gelecek yıl başlarında *Logan's*'ta yayınlamak istiyorum. Bunun karşılığında 800 dolar uygun mu? Kabul ederseniz, hemen ödeme yapılır.' Sonra yeni bir paragrafa geçtim."

Editör sigarasından bir nefes daha çekti.

"'Hikâye biraz uzun, mümkünse bunu beş yüz kelime kadar kısaltmanızı istiyorum. Eğer çok zorlanırsanız, iki yüz kelime de olabilir. Gerekirse bir karikatürü çıkarabiliriz.' Paragraf. 'İsterseniz beni arayın.' İmzam. Ve mektup Omaha'ya gitti."

"Bunu böyle kelimesi kelimesine hatırlıyor musunuz?" diye sordu yazarın karısı.

"Bütün yazışmalarımızı özel bir dosya içinde sakladım," dedi editör. "Onun mektupları, benimkilerin karbon kopyaları. Sonunda adamakıllı bir yığın olmuştu; arada üç-dört tane de

karısı Jane Thorpe'la yaptığım yazışma vardı. O dosyayı tekrar tekrar okudum. Bir işe yaramadı tabii. Esnek kurşunu anlamaya çalışmak bir üçgenin neden sadece üç köşesi olduğunu anlamaya çalışmak gibi bir şey. Evet, o mektubu kelimesi kelimesine hatırlıyorum... ya da hemen hemen. Bazı insanlar Bağımsızlık Bildirgesi'ni ezbere bilirler."

"Eminim, ertesi gün sizi aramıştır," dedi temsilci gülerek. "Tabii, ödemeli olarak."

"Hayır, aramadı. *Yeraltı Figürleri*'nden kısa bir süre sonra Thorpe telefonu hiç kullanmamaya başlamış. Karısından öğrendim. New York'tan Omaha'ya taşındıkları zaman yeni evlerine telefon bile almamışlar. Thorpe telefon sisteminin elektrikle değil radyumla çalıştığına karar vermiş. Ona göre bu, modern dünyanın en iyi saklanan iki-üç sırrından biriymiş. Karısına giderek artan kanser vakalarının sigaradan, otomobil gaz emisyonlarından veya sanayi kirliliğinden değil radyumdan kaynaklandığını söylüyormuş. İddia ettiğine göre her telefonun ahizesinde küçük bir radyum kristal varmış ve telefonu her kullandığınızda kafanızın içini radyumla dolduruyormuşsunuz."

"Gerçekten de deliymiş," dedi yazar; hepsi güldü.

"Beni aramak yerine mektup yazdı," dedi editör, sigarasını göle doğru fırlatarak. "Mektubunda şöyle diyordu: 'Sayın Henry Wilson, mektubunuz heyecan verici ve sevindiriciydi. Eşim benden bile fazla memnun oldu. Önerdiğiniz para yeterince iyi... Ama dürüstçe söyleyeyim ki, *Logan's*'ta yayınlanmak yeterince bir ödüldür (ama parayı seve seve alırım). Kısaltmak istediğiniz yerleri gözden geçirdim, bana uygun göründü. Sanırım, böylece hem hikâye daha iyi olur hem de karikatürlere yer açabiliriz. En iyi dileklerimle, Reg Thorpe.'

"İmzasının altında komik bir çizim vardı... rastgele bir karalama gibi. Bir piramit içinde bir göz, tıpkı bir dolarlık banknottaki gibi; ama altında Novus Ordo Seclorum yazısı yerine şu kelimeler vardı: Fornit Some Fornus."

"Latince falan olmalı," dedi temsilcinin karısı.

"Reg Thorpe'un giderek artan tuhaflığının bir kısmı," dedi editör. "Karısının dediğine göre, Reg 'küçük insanlar'ın var olduğuna inanmaya başlamış; cinler, periler gibi; Fornitler. Bunlar şans perileriymiş ve bir tanesinin daktilosunun içinde yaşadığını düşünüyormuş."

"Aman Tanrım!" dedi yazarın karısı.

"Thorpe'a göre her Fornitin küçük bir cihazı varmış, minik bir filit tabancası gibi, ve içi iyi şanslar tozuyla doluymuş. Ve bu iyi şanslar tozuna..."

"...fornus denir," diye tamamladı yazar. Ağzı kulaklarındaydı.

"Evet. Ve karısı da bunu komik bulmuş. İlk başta. Hatta önceleri Reg'in onu işlettiğini sanıyormuş. Bu Fornitler Thorpe'un içine iki yıl önce, *Yeraltı Figürleri*'nin taslağını yazarken girmiş. Belki de öyleydi. Tuhaf bir düşünce olarak başlayıp katıksız bir inanca doğru gelişmiş."

Ortaya sessizlik çökmüştü; kimse gülmüyordu.

"Bu Fornitlerin tuhaf bir yanı varmış," dedi editör. "Thorpe'un daktilosu sık sık tamir gerektirmeye başlamış; bu durum New York'taki son günlerinde olduğu gibi, Omaha'ya taşındıktan sonra da devam etmiş. Burada tamir için bıraktığı yerde ona ödünç bir daktilo vermişler. Reg kendi makinesini geri aldıktan birkaç gün sonra tamirci evine uğramış ve hem ödünç vermiş olduğu makinenin hem de Thorpe'unkinin temizleme işi için ayrı bir fatura göndereceğini söylemiş."

"Sorun neymiş?" diye sordu temsilcinin karısı.

"Sanırım, biliyorum," dedi yazarın karısı.

"Yiyecekle doluymuş," dedi editör. "Kek ve kurabiye kırıntıları. Tuşların üzerine de fıstık ezmesi bulaşmış. Reg daktilosunun içindeki Fornit'i beslemekteymiş. Belki Fornit oraya geçmiştir diye ödünç makineyi de beslemiş."

"Vay canına!" dedi yazar.

"O zamanlar bunlardan hiç haberim yoktu. Ona cevap yazdım ve çok memnun olduğumu bildirdim. Mektubu sekreterim

yazdı, imza atmam için bana getirdikten sonra bir şey almak için dışarıya çıkması gerekti. Mektubu imzaladım, ama sekreter hâlâ dönmemişti. Sonra, herhangi bir neden olmaksızın adımın altına aynı karalamayı yaptım. Piramit. Göz. Ve 'Fornit Some Fornus' yazdım. Delice bir şeydi. Sekreterim bunu görünce, mektubu o şekliyle mi göndermek istediğimi sordu. Omuz silktim ve, 'Öyle gönder,' dedim.

"İki gün sonra Jane Thorpe beni aradı. Mektubumun Reg'i çok heyecanlandırdığını söyledi. Reg kafa dengi birini bulduğunu düşünmüş, başka birinin de Fornitleri bildiğine inanmış. Durumun ne kadar çılgınca bir aşamaya geldiğini anlıyor musunuz? O anda bilebildiğim kadarıyla bir Fornit bir ingilizanahtarı da olabilirdi, bir et bıçağı da. Jane'e, sadece Reg'in kendi taslağını kopya ettiğimi söyledim. Nedenini bilmek istedi. Bu soruyu cevapsız bıraktım; mektubu imzalarken fena halde sarhoş olduğumu söylemek istemedim."

Editör sustu; bahçeye gergin bir sessizlik çöktü. Kimi gökyüzüne, kimi ağaçlara veya göle bakıyordu.

"Yetişkin hayatım boyunca hep içki içtim; bunun ne zaman kontrolümün dışına çıktığını kestirmem mümkün değil. Son duruma kadar hep içtim. Öğle yemeğinde başlıyordum ve ofise kafayı bulmuş bir halde geliyordum. Ama işimi hiç aksatmazdım. Beni işlemez hale getiren şey, iş çıkışındaki içtiklerim oldu; önce trende, sonra da evde.

"Karımla aramızda içmemle ilgili olmayan sorunlar vardı, ama içki düşkünlüğüm bu sorunları daha çözümsüz kıldı. Uzun zamandan beri benden ayrılmayı düşünüyordu ve Reg Thorpe'un hikâyesi bana gelmeden bir hafta önce evi terk etti.

"Reg Thorpe'un hikâyesi geldiğinde ben bu durumu sindirmeye çalışıyordum. Çok fazla içiyordum. Ve bunlar yetmezmiş gibi bir de –galiba şimdi bu ifade moda oldu– orta yaş bunalımına girmiştim. O sıralarda bildiğim tek şey meslek hayatımla ilgili olduğu kadar kişisel hayatımda da bunalımda olduğumdu. İçimde kabaran şu düşünceyle uzlaşmaya çalışıyordum: Dişçi sırasını

bekleyen hastaların, öğle yemeği yiyen ev kadınlarının ve arada bir canı sıkılmış üniversite öğrencisinin okuyacağı, piyasaya hitap eden hikâyelerin editörlüğünü yapmak pek de asil bir meslek sayılmazdı. Bir de kabullenmeye çalıştığım şu düşünce vardı: Altı ay, bilemedin on ay sonra *Logan's* diye bir dergi olmayacaktı. Bu yalnız beni değil dergide çalışan herkesi düşündürüyordu.

"Tam bu 'hayatın sonbaharı' kaygılarını yaşarken, çok iyi bir yazar tarafından yazılmış çok iyi bir hikâye geldi; delirmenin dinamiğine enerjik bir bakışla yaklaşan komik bir hikâyeydi. Sonunda kahramanın karısını ve küçük çocuğunu öldürdüğü bir hikâyeyi böyle tarif etmek size tuhaf gelecektir ama gerçek sevincin ne olduğunu herhangi bir editöre sorun, size, hiç beklenmedik bir anda harika bir hikâye veya romanın tıpkı bir Noel hediyesi gibi masama konması, diyecektir. Hepiniz Shirley Jackson'un 'Piyango' hikâyesini bilirsiniz. Sonu çok acıklı biter. Hoş bir kadın taşlanarak öldürülüyor. Bu cinayete kendi oğlu ve kızı da katılıyor. Ama harika bir anlatımı var; eminim, hikâyeyi okuyan *New Yorker*'ın editörü o akşam evine ıslık çalarak gitmiştir.

"Anlatmaya çalıştığım şey, o anda Thorpe'un hikâyesinin hayatımdaki en güzel şey oluşuydu. Tek güzel şey. Ve o gün karısının bana telefonda söylediğine göre, hikâyesini kabul etmem de son zamanlarda Thorpe'un hayatındaki en güzel şey olmuş. Yazar-editör ilişkisi her zaman karşılıklı bir asalaklık durumudur, ama Reg ve benim durumumda bu asalaklık sıra dışı bir düzeye varmıştı."

"Jane Thorpe'a dönelim," dedi yazarın karısı.

"Evet, galiba onu biraz arka planda bıraktım, değil mi? Kadın bu Fornit işine çok kızdı. Ona, imzamın altına bu göz-piramit şeklini karalarken ne anlama geleceğini hiç bilmediğimi söyledim ve özür diledim.

"Öfkesi geçince bana iyice açıldı. Her geçen gün endişesi artıyordu ve bunu konuşacak kimsesi yoktu. Ebeveynleri ölmüş, bütün arkadaşları New York'ta kalmıştı. Reg eve kimseyi almıyordu. Bunlar ya vergi memurlarıdır, ya FBI ya da CIA'dir, diyormuş.

Omaha'ya taşınmalarından kısa bir süre sonra bir izci kız kurabiye satmak için kapılarını çalmış. Reg ona defolup gitmesini, onun neden oraya geldiğini bildiğini söylemiş. Jane kızın daha on yaşında olduğunu söyleyince Reg ona, vergi memurlarının ruhları ve vicdanları yoktur ve belki de bu kız bir androiddir, demiş. Androidler çocuk işçi yasalarına tabi değilmiş. Vergi dairesi izci kılığında, içi radyum kristalleriyle dolu bir android gönderip sakladığı bir sır var mı diye öğrendikten sonra onu kanser ışınlarıyla vurduracakmış ve Reg bunu onların yanına bırakmayacakmış."

"Ah, Tanrım!" dedi temsilcinin karısı.

"Jane Thorpe onunla konuşacak bir dost ararken beni buldu. İzci kız olayını, Fornitlerin beslendiklerini, fornusları ve Reg'in telefon kullanmayı kabul etmeyişini ondan öğrendim. Beni evlerinden beş sokak ötedeki bir telefon kulübesinden arıyordu. Bana Reg'in asıl endişesinin vergi memurları veya FBI veya CIA olmadığını söyledi. Asıl korkusu, Reg'den nefret eden ve onu kıskanan, kim olduğu belirsiz bir grubun onun Fornitini öğrenmesi ve onu öldürmek istediğine inanmasıymış. Eğer Fornit ölürse, artık ne roman yazabilirmiş ne de kısa hikâye. Anlıyor musunuz? Deliliğin özü bu. *Onlar* peşindelermiş. Sonunda umacı olarak karşımıza, *Yeraltı Figürleri*'nin getirisi için başına bela olan Gelir Vergisi Dairesi değil, *Onlar* çıkıyor. Kusursuz bir paranoyak fantezisi. *Onlar,* Fornitini öldürmek istiyorlarmış."

"Olur şey değil! Kadına ne söylediniz?" diye sordu temsilci.

"Onu yatıştırmaya çalıştım," dedi editör. "Öğle yemeğinde beş kadeh martini devirdikten sonra ofisime gelmiş, beni Omaha'daki telefon kulübesinden arayan korku içindeki kadına; merak etmemesini, kocasının telefonların radyum kristalleriyle dolu olduğuna inanmasını, kimliği belirsiz bir grubun izci kız kılığında androidler göndermesini, kocasının başarısını kendi yeteneğine değil daktilosunda yaşayan minik bir periye bağladığını hiç dert etmemesini söyledim. Ama pek inandırıcı olduğumu sanmıyorum.

"Reg'in hikâyesinin yayınlanması için ona yardım etmemi rica etti – hayır, yalvardı. 'Esnek Kurşun' hikâyesinin Reg'in ger-

çeklik dediğimiz şeyle son bağı olduğunu doğrudan söylemediyse de bunu ima etti.

"'Bana bir daha Fornitlerden söz ederse ne yapmamı tavsiye edersiniz?' diye sordum. 'Suyuna gidin,' dedi. Aynen böyle dedi –suyuna gidin. Ve telefonu kapadı.

"Ertesi gün Reg'den bir mektup geldi – daktilo edilmiş, tek aralıklı beş sayfa. İlk paragrafı hikâyeyle ilgiliydi. İkinci taslak iyi gidiyor, dedi. On bin beş yüz kelimelik özgün halinden yedi yüz kelime tıraşlayarak bunu dokuz bin sekiz yüze düşürebileceğini bildiriyordu. Mektubun geri kalanı Fornitler ve fornuslar hakkındaydı. Kendi gözlemleri, soruları... düzinelerce soru."

"Gözlemleri mi?" dedi yazar. "Demek ki bunları gerçekten görüyormuş."

"Hayır," dedi editör. "Gerçek anlamda değil, sanırım başka bir şekilde görüyordu. Bilirsiniz, astronomlar onu görebilecekleri kadar kuvvetli bir teleskop yokken bile Plüton'un varlığını biliyorlardı. Neptün'ün yörüngesini inceleyerek onun varlığını öğrenmişlerdi. Reg de Fornitleri o şekilde gözlemliyordu. Geceleri yemek istediklerini fark etmiş miydim? Reg bunları günün her saati besliyormuş, ama verdiği yiyeceklerin büyük bir kısmının akşam sekizden sonra kaybolduğunu fark etmiş."

"Halüsinasyon mu?" diye sordu yazar.

"Hayır," dedi editör. "Reg akşam yürüyüşüne çıktığı zaman karısı daktilonun üstündeki yiyecekleri temizliyormuş. Reg de her akşam saat dokuzda yürüyüşe çıkarmış."

"Size çıkışmakla çok ayıp etmiş doğrusu," dedi temsilci. "Adamın fantezisini besleyen kendisiymiş."

"Neden beni aradığını ve neden kızgın olduğunu anlamıyorsunuz," dedi editör. Yazarın karısına baktı. "Ama eminim, sen anlıyorsun, Meg."

"Olabilir," dedi Meg ve kocasına yan gözle gergin bir bakış gönderdi. "Adamın fantezisini besliyorsunuz diye size kızmamıştı. Bunu bozabilirsiniz diye korkuyordu."

"Bravo!" dedi editör yeni bir sigara yakarak. "Ve o yiyecekleri de aynı nedenle kaldırıyordu. Daktilonun üstündeki yiyecekler

birikseydi, Reg mantıklı bir varsayım yaparak Fornit'in ya öldüğü ya da onu terk ettiği sonucuna varacaktı. Böylece artık fornus da olmayacaktı. Böylece artık yazamayacaktı ve..."

Editör devamını getirmeyip sigarasının dumanını üfürdü.

"Reg, Fornitlerin geceleri yaşadığını düşünüyordu. Gürültüden hoşlanmazlardı – gürültülü parti gecelerinin sonrasında sabahları hiç yazamadığını fark etmişti. Fornitler televizyondan, bedava elektrikten ve radyumdan nefret ediyorlardı. Reg televizyonunu yirmi dolara satmıştı ve radyum kadranlı saatini çoktan yok etmişti. Ardından sorular geliyordu. Ben Fornitleri nereden biliyordum? Evimde bir tane bulunuyor olabilir miydi? Eğer öyleyse, bunun hakkında ne düşünüyordum? Daha fazla ayrıntıya girmeme gerek yok herhalde. Cins bir köpek edinirken onun bakımı ve beslenmesiyle ilgili ne gibi sorular sorduğunuzu hatırlarsanız, Reg'in de bana ne gibi sorular sorduğunu tahmin edebilirsiniz. Pandora'nın kutusunu açmak için imzamın altına bir karalama çiziktirmem yetmişti."

"Cevap olarak ne yazdınız?" diye sordu temsilci.

"Asıl sorun o zaman başladı," dedi editör. "İkimiz için de. Jane bana, 'Suyuna gidin,' demişti, ben de öyle yaptım. Ne yazık ki abartmışım. Cevap mektubunu evde yazarken adamakıllı sarhoştum. Evin içi bana çok boş görünüyordu. Sigara dumanı ve yeterince havalandırılmamış olmasından dolayı ekşi bir kokusu vardı. Sandra gittikten sonra her şey çürümeye yüz tutmuştu. Kanepenin üstündeki örtü buruşuktu. Lavabonun içi kirli bulaşıklarla doluydu. Bunun gibi şeyler işte. Ev işleri konusunda hiçbir şey bilmeyen orta yaşlı bir adamın durumu.

"Daktiloma taktığım kâğıda bakarken şöyle düşündüm: *Bana bir Fornit lazım. Hatta bir düzine kadar olsun da, fornuslarla bu lanet evin her bir köşesinin tozunu alsın*. O anda Reg'in bu deliliğini kıskanacak kadar sarhoştum.

"Tabii ki bir Fornitim var, dedim. Özellikleri bakımından onunkine çok benzediğini söyledim. Gece yaşayanlardandı. Gürültüden nefret ediyor, Bach ve Brahms dinlemeyi seviyordu... En

verimli çalışmalarımı bu bestecileri dinledikten sonra yapabiliyorum, dedim. Fornitimin Kirschner sucuğu sevdiğini söyledim, Reg bunu hiç denemiş miydi? Her akşam daktilomun üstünde minik parçalar halinde sucuk bırakıyordum ve Reg'in dediği gibi, eğer bir gece öncesi çok gürültülü geçmemişse, ertesi sabah bunlar yenmiş oluyordu. Her ne kadar fosforlu bir kol saatim yoksa da, radyum hakkında uyardığı için teşekkür ettim. Ona Fornitimin üniversite günlerimden beri benimle olduğunu anlattım. Bu buluşuma kendimi öylesine kaptırmıştım ki, yaklaşık altı sayfa yazdım. Sonuna hikâyeyle ilgili yarım yamalak bir şeyler ekleyip imzaladım."

"Ve imzanızın altına..." diye sordu temsilcinin karısı.

"Tabii. Fornit Some Fornus." Editör bir an sustu. "Karanlıkta göremiyorsunuz ama yüzüm kızardı. O kadar sarhoştum ve o kadar kendimi kaptırmıştım ki... Gün doğarken baksaydım, belki mektubu baştan yazardım, ama iş işten geçmişti."

"Mektubu o gece mi postaya verdiniz?" diye sordu yazar.

"Evet. Sonra da bir buçuk hafta soluğumu tutup bekledim. Bir gün metin adresime geldi; açıklayıcı bir mektup yoktu. Kısaltmalar anlaştığımız şekilde yapılmıştı ve hikâye kusursuz olmuştu. Ama metin... bunu çantama koyup eve götürdüm ve kendi daktilomda bir daha yazdım. Sanki üstünde tuhaf sarı lekeler var gibiydi. Aklıma..."

"İdrar mı geldi?" diye sordu temsilcinin karısı.

"Evet, o geldi. Ama idrar değildi. Eve geldiğimde posta kutumda Reg'den gelen bir mektup buldum. Bu defa on sayfalıktı. Mektupta sarı lekeler açıklanıyordu. Kirschner sucuğu bulamadığı için Jordan sucuğu denemişti. Fornitlerin buna bayıldıklarını söyledi. Özellikle de hardallı olursa.

"O gün olabildiğince ayıktım. Ama hardal lekeleri bulaşmış metin ve bu mektup beni doğruca içki dolabıma sevk etti. Hemen sarhoş olmak istiyordum."

"Mektupta başka ne diyordu?" diye sordu temsilcinin karısı. Editörün anlattıklarına olan ilgisi giderek artmaktaydı; göze çarpacak kadar şişkin olan göbeğinin üzerine eğilmiş, onu dinliyordu. Yazarın karısı onu altı aylık hamile kadınlara benzetti.

"Bu defa hikâyeyle ilgili sadece iki satır vardı. Başarısını Fornite ve... bana bağlıyordu. Sucuk fikri gerçekten çok harikaydı. Rackne buna bayılmıştı ve sonucunda..."

"Rackne mi?" diye sordu yazar.

"Fornitin adıymış," dedi editör. "Sucuğun marifeti sonucu hikâyenin yeni şekli çok iyi olmuş. Mektubun geri kalanı paranoyak saçmalıklarla doluydu. Hiç böyle bir şey görmemişsinizdir."

"Reg ve Rackne... cennetlik bir evlilik," dedi yazarın karısı kıkır kıkır gülerek.

"Ah, hayır, öyle değil," dedi editör. "Onlarınki sadece bir iş ilişkisiymiş. Üstelik Rackne erkekmiş."

"Pekâlâ, bize biraz mektubu anlatın lütfen."

"O mektubu ezbere bilmiyorum. Bilmiyor olmam sizin için daha iyi. Anormallikler bile bir süre sonra sıkıcı olabilir. Postacı CIA'denmiş. Gazete dağıtıcısı çocuk FBI'danmış; Reg ucunda susturucu takılı tabancasını görmüş. Bitişik komşuları da bir çeşit casuslarmış. Minibüslerinde izleme donanımları varmış. Artık erzak almak için köşedeki bakkala gidemiyormuş, çünkü sahibi bir androidmiş. Daha önce de bundan kuşkulanıyormuş ama artık eminmiş. Adamın saçlarının döküldüğü kısımda iç içe geçen kabloları görmüş. Ve evindeki radyum ölçüsü çok yükselmiş; geceleri odalarda donuk yeşil bir parıltı görüyormuş.

"Mektubu şöyle bitiyordu: 'Umarım cevap yazar ve kendi durumunuz (ve Fornitinizin durumu) hakkında beni bilgilendirirsiniz. Henry, size erişebilmemi tesadüfün çok ötesinde bir şey olarak görüyorum. Buna (Tanrıdan mı? Kader mi? Adını siz koyun) son anda uzatılan bir can simidi diyebilirim. Bir adamın binlerce *düşman* karşısında tek başına dayanabilmesi mümkün değildir. Ve bunu öğrenmek, yani tek başına olmadığını öğrenmek müthiş bir şey. Bilmem gereken bir şey var: Düşmanlar Rackne'nin olduğu gibi, sizin Fornitinizin de peşindeler mi? Eğer öyleyse, bununla nasıl başa çıkıyorsunuz? Eğer öyle değilse, neden öyle olmadığını biliyor musunuz? Tekrar ediyorum; *bilmem gerek*.'

"İmzasının altında yine o resim ve Fornit Some Fornus yazısıyla tek cümlelik bir not vardı, ama bu not öldürücüydü. Şöyle diyordu: 'Bazen karımı merak ediyorum.'

"Mektubu baştan aşağıya tam üç kere okudum. Bunu yaparken de bir şişe Black Velvet viskisi bitirdim. Cevap yazarken ne gibi seçeneklerim var diye düşündüm. Boğulmakta olan bir adamın imdat çığlığı olduğu belliydi. Hikâye bir süre onu ayakta tutmuştu ama artık hikâye bitmişti. Şimdi dağılmamak için bana güveniyordu. Bu da çok normaldi, çünkü bu işi ben başlatmıştım.

"Evin içinde, boş odalarda uzun süre volta attım. Ve elektrikli cihazların fişlerini çıkarmaya başladım. Unutmayın ki çok sarhoştum ve insanın aklı bu durumda pek çok yeni fikre açık olabiliyor. Bu nedenle editörler ve avukatlar bir sözleşme imzalamadan önce öğle yemeğinde üç kadeh içki yuvarlarlar."

Temsilci yüksek sesli bir kahkaha attı ama havadaki gerginlik azalmamıştı.

"Ve lütfen, şunu aklınızdan çıkamayın ki, Reg Thorpe müthiş bir yazardı. Söyledikleri şeyin gerçek oluşundan kesinlikle emindi. FBI, CIA, Vergi Dairesi. *Onlar. Düşmanlar.* Bazı yazarların özel bir yeteneği vardır; konularına olan tutkulu duygularını yazılarına çok ustaca yansıtırlar. Steinbeck böyleydi. Keza Hemingway. Reg Thorpe'da da bu yetenek vardı. Onun dünyasına girdiğiniz zaman her şey mantıklı görünmeye başlıyordu. Bir kez Fornit önermesini kabul ettikten sonra, gazete dağıtıcısı çocuğun çantasının içinde susturuculu bir .38'lik tabanca taşıyor olması size pekâlâ mümkün görünebiliyordu. Bitişik evde oturan üniversite öğrencilerinin gerçekten KGB ajanları olduğuna, Rackne'yi ele geçirmek veya öldürmek için her şeyi yapabileceklerine inanabiliyordunuz.

"Tabii ki ben bu önermeyi kabul etmiş değildim. Ama düşünmek çok zor geliyordu. Ve elektrikli cihazların fişlerini çıkarmaya başladım. Önce renkli televizyonunkini, çünkü bunların gerçekten radyasyon yaydıklarını herkes bilir. *Logan's*'ta güvenilir bir bilim insanının yazdığı bir makale yayınlamıştık; buna göre

evlerdeki renkli televizyonlarından çıkan radyasyon insanların beyin dalgalarını azar azar ama devamlı olarak değiştiriyordu. Bu bilim insanına göre üniversite sınavlarında ve okur-yazarlık sınavlarında giderek düşen notların ve ilkokullardaki temel matematik becerilerinin gelişmemesinin nedeni bu olabilirdi. Ne de olsa bir televizyonun çok yakınında sadece küçük çocuklar oturur.

"Böylece televizyonun fişini çektim ve gerçekten de daha net düşünebilir oldum. Hatta o kadar memnun kaldım ki, radyonun, ekmek kızartacağının, çamaşır makinesinin ve kurutma makinesinin de fişlerini çıkardım. Derken aklıma mikrodalga fırın gelince onu da çıkardım. Bu makine ilk tiplerdendi ve son derece büyüktü; büyük ihtimalle gerçekten çok tehlikeliydi. Son zamanlarda önüne koruyucu plaka koymaları daha iyi oluyor.

"Orta sınıf bir evde duvardaki prizlere takılı ne kadar çok şey olduğunu düşündüm. Gözlerimin önüne dokunaçları elektrik kablolarından oluşan elektrikli bir ahtapot geldi; duvarların içinden geçiyor ve dışarıdaki tellerle birleşip devletin kontrol ettiği elektrik santrallerine bağlanıyor.

"Bu işleri yaparken içime bir kuşku düştü," diye devam etti editör; Fresca'sından bir yudum aldı. "Aslında bir batıl inanışa karşılık veriyordum. Merdiven altından geçmeyen veya evin içinde şemsiye açmayan pek çok insan vardır. Bazı basketbol oyuncuları faul atışı yapmadan önce haç çıkarırlar, bazı beyzbol oyuncuları yedek kulübesinde otururlarken çorap değiştirirler. Ben bunu mantıklı aklın mantıksız bilinçaltıyla kötü bir vokal yapması gibi düşünüyorum. İllaki 'mantıksız bilinçaltı' deyişini tanımlamam gerekirse, bunun hepimizin içindeki küçük bir oda olduğunu ve bu odanın içinde sadece küçük bir oyun masası bulunduğunu, masanın üstünde de esnek kurşunlarla dolu bir tabanca olduğunu söylerim.

"Merdiven altından geçmemek için kaldırımda yolunuzu değiştirdiğinizde veya evinizden dışarıya, yağmurun altına kapalı şemsiyeyle çıktığınızda, bütün haldeki özbenliğiniz o küçük oda-

ya girip masanın üstündeki tabancayı alır. Çatışan iki düşüncenin farkında olabilirsiniz: *Bir merdivenin altından yürümek zararsızdır* ve *Bir merdivenin altından yürümemek de zararsızdır.* Ama o merdiven arkanızda kalır kalmaz –ya da o şemsiye açılır açılmaz– yine kendinizi bütünlemiş olursunuz."

"Bu çok ilginç," dedi yazar. "Sakıncası yoksa benim için bir adım daha ileriye gidelim. Mantıksız kısım ne zaman o tabancayla oyalanmayı bırakıp şakağına dayıyor?"

"Söz konusu kişi, gazetelerin şikâyet köşelerine, altlarından geçmek tehlikeli diye bütün merdivenlerin kaldırılmasını isteyen mektuplar yazmaya başlayınca," dedi editör.

Gülüşmeler oldu.

"Bu aşamaya kadar geldiğimize göre, bitirelim bari. O kişi şehrin içinde dolanıp gördüğü bütün merdivenleri devirip belki de üstünde çalışan işçileri yaraladığı anda mantıksız özbenlik o esnek kurşunu beyne sıkmıştır. Merdivenlerin altından geçmeyip yanından dolanmak delilik değildir. Gazetelere mektup yazıp herkes merdivenlerin altından geçtiği için New York Belediyesi iflas etti, demek delilik değildir. Ama o merdivenleri devirmek deliliktir."

"Çünkü aleni yapılan bir şeydir," dedi yazar.

"Önemli bir noktaya parmak bastın, Henry," dedi temsilci. "Benim de tek kibritle üç sigara yakmamak gibi bir inancım var. Nereden çıktı bilmiyorum ama var işte. Sonra bir gün bir yerde okuduğuma göre bu inanış Birinci Dünya Savaşı'ndaki siper savaşlarından kaynaklanıyormuş. Alman keskin nişancılar karşı siperdeki İngilizlerin birbirlerinin sigarasını yakmalarını beklerlermiş. Birinci yakışta mesafe, ikincisinde rüzgâr yönü ve hızı ayarlanırmış. Üçüncü yakışta da adam kafasına kurşunu yermiş. Ama bütün bunları bilmem bir şey değiştirmedi. Hâlâ tek kibritle üç sigara yakamam. Bir yanım, tek kibritle on sigara da yaksam fark etmez, diyor." Ama öbür yanım, içimdeki o meşum ses, '*Sakın ha...*' diyor."

"Ama bütün delilikler batıl inanç sayılmaz, değil mi?" diye sordu yazarın karısı çekingen bir sesle.

"Öyle değil midir?" diye karşılık verdi editör. "Jeanne d'Arc cennetten gelen sesler duydu. Bazı insanlar içlerine iblislerin girdiğini sanırlar. Kimi insanlar cinleri, şeytanları veya Fornitleri görürler. Delilik için kullandığımız terimler bir şekilde batıl inançları akla getirir. Anormallik... mantıksızlık... akıl hastalığı... delilik. Delirmiş bir insan, için gerçeklik çarpıtılmıştır. Bütün haldeki insan, tabancanın bulunduğu o küçük odada tekrar kendini bütünler.

"Ne var ki, benim mantıklı yanım hâlâ kaybolmamıştı. Kan ve yara bere içindeydi, öfkeliydi ve korkmuştu, ama hâlâ etkindi. Bana şöyle diyordu: 'Tamam, önemli değil. Yarın ayıldığın zaman bütün fişleri tekrar yerine takar, Tanrı'ya şükredersin. Gerekiyorsa oyunlarını oyna. Ama bundan fazlasını değil. Bundan bir adım ötesini değil.'

"Mantığın sesi korkmakta haklıydı. Hepimizin içinde deliliğin cazibesine kapılan bir şey vardır. Yüksek bir binanın tepesinden aşağıya bakan herkesin içinden belli belirsiz bir atlama dürtüsü geçer. Ve dolu bir tabancayı başına dayamış olan herhangi bir insan..."

"Of, yeter artık!" dedi yazarın karısı. "Lütfen."

"Pekâlâ," dedi editör. "Anlatmak istediğim şey şu: En uyumlu insan bile akıl sağlığına yağlı bir urganla tutunmaktadır. Buna gerçekten inanıyorum. İnsan denen hayvanın akılcılık devreleri çok baştan savma biçimde kuruludur.

"Fişleri çektikten sonra çalışma odama gittim ve Reg Thorpe'a bir mektup yazıp bunu zarfa koydum, pulunu yapıştırdım ve dışarıya çıkıp postaya attım. Aslında bunları yaptığımı hatırlamıyorum. Çok sarhoştum. Bu sonuca varmamın nedeni, ertesi sabah daktilomun üstünde hâlâ mektubun karbon kopyasının duruyor olmasıydı; yanındaysa pullar ve zarf kutusu vardı. O mektup bir sarhoştan beklenecek nitelikteydi. Özünde şunu demiştim: Düşmanları çeken şey Fornitler kadar elektriktir. Elektrikten kurtu-

lursan, düşmanlardan da kurtulabilirsin. En alta şunu eklemiştim: 'Elektrik senin bu konuyla ilgili düşünmeni sabote ediyor, Reg. Beyin dalgalarını etkiliyor. Karının bir mikseri var mı?'"

"Bir bakıma gazeteye mektuplar yazmaya başlamışsınız," dedi yazar.

"Evet. O mektubu bir cuma gecesi yazmıştım. Cumartesi sabahı akşamdan kalma bir halde saat on bir civarında kalktım; bir gece öncesi ne halt ettiğimi hayal meyal hatırlıyordum. Bütün fişleri tekrar yerlerine takarken büyük bir utanç içindeydim. Ama daha büyük utancı –ve korkuyu– Reg'e yazdığım mektubun kopyasını görünce duydum. Postaya vermediğimi umarak mektubun aslını evin her yerinde aradım. Ama vermiştim. Ve o günü atlatmak için tek bir kadeh bile içmemeye karar verdim.

"Ertesi çarşamba günü Reg'den bir mektup geldi. Tek sayfaydı, elle yazılmıştı. Baştan aşağıya Fornit Some Fornus resimleriyle doluydu. Tam ortasındaysa şunu yazmıştı: 'Haklıymışsın. Sağ ol, sağ ol, sağ ol. Reg. Haklıymışsın. Artık her şey yolunda. Reg. Çok teşekkür ederim. Reg. Fornit gayet iyi. Reg. Sağ ol. Reg.'"

"Olur şey değil," dedi yazarın karısı.

"Eminim karısı küplere binmiştir," dedi temsilcinin karısı.

"Ama öyle olmadı. Çünkü işe yaramıştı."

"Yaramış mıydı?" dedi temsilci.

"Reg mektubumu pazartesi sabah postasıyla almış. Pazartesi öğleden sonra elektrik şirketine gidip evindeki elektriği kesmelerini istemiş. Tabii Jane Thorpe öfkesinden deliye dönmüş. Kadının bir mikseri, dikiş makinesi, çamaşır ve kurutma makinesi falan varmış. Pazartesi akşamı olduğunda, eminim beni seve seve öldürebilirdi.

"Ama Reg'in davranışlarındaki değişikliği görünce, benim kaçık biri değil, mucize yaratan biri olduğum sonucuna varmış. Reg onu oturma odasında oturtup karşısına geçmiş ve onunla gayet mantıklı bir şekilde konuşmuş. Son zamanlarda çok tuhaf davrandığını bildiğini söylemiş. Onun endişe ettiğinin farkındaymış. Elektrik kesikken kendisini çok daha iyi hissettiğini, bu yüz-

den sıkıntı çekerse ona yardım etmeye hazır olduğunu bildirmiş. Sonra da bitişikteki komşulara uğrayıp hatır sormayı önermiş."

"Minibüslerinde radyum olan KGB ajanlarına mı?" diye sordu yazar.

"Evet, onlara. Jane afallamış. Onunla gitmeye razı olmuş, ama bana söylediğine göre, çok çirkin bir sahneyle karşılaşmak için kendini hazırlamış da. Suçlamalar, tehditler, küfürler. Bir hekim yardımı almadığı takdirde, Reg'i terk etmeyi düşünmeye başlamış. Bana bunları çarşamba sabahı telefonda anlatırken kendine bir söz verdiğini söyledi: Elektriğin kesilmesi bardağı taşıran son damlanın bir öncesiymiş. En küçük bir şey daha olursa, oradan ayrılıp New York'a gidecekmiş. Anlayacağınız, Jane adamakıllı korkmaya başlamış. Reg'in durumu hemen fark edilmeyecek şekilde kötüleşiyormuş ve Jane kocasını seviyormuş, ama onun da artık tahammülü kalmamış. Reg bitişikteki öğrencilere tek bir tuhaf kelime ettiği takdirde onu terk edecekmiş. Çok daha sonra öğrendiğime göre Jane, kocasını isteği dışında bir akıl hastanesine yatırmak için Nebraska yasalarını araştırmış."

"Zavallı kadın," dedi yazarın karısı.

"Ama o akşam harika şeyler olmuş," dedi editör. "Reg en sevimli halindeymiş... yani Jane'e göre çok sevimliymiş. Kocasını üç yıldan beri bu haliyle görmemiş. Bütün asık suratlılığı, gizemli tavırları, asabi tikleri buhar olmuş. Bir bira içip o günlerin güncel konularından konuşmuşlar: savaş, bir gönüllü ordu kurulması ihtimali, şehirlerdeki ayaklanmalar, ot içimiyle ilgili yasalar.

"Bir ara onun *Yeraltı Figürleri*'ni yazdığı ortaya çıkınca, öğrencilerin –Jane'in dediğine göre– gözleri yerinden fırlamış. O dört kişiden üçü bu kitabı okumuş ve hiç şüphe yok ki o tek kişi de hiç oyalanmadan kütüphaneye gitmiştir."

Yazar gülerek başını salladı. O kısmı biliyordu.

"O halde," dedi editör, "Reg Thorpe ve karısını elektriksiz, fakat uzun zamandan beri olmadıkları kadar mutlu bir halde bırakalım ve..."

"İyi ki bir IBM elektrikli daktilosu yokmuş," dedi temsilci.

"...ve editörünüze dönelim. İki hafta geçmişti. Yaz bitiyordu. Tabii editörünüz birkaç kez içkiye tekrar başlamıştı ama genel olarak saygınlığını koruyabilmişti. Günler geçiyordu. Cape Kennedy'de Ay'a insan göndermeye hazırlanıyorlardı. Kapağında John Lindsay'in olduğu *Logan's* piyasaya çıkmıştı ve satış her zamanki gibi kötüydü. Reg Thorpe tarafından yazılan *'Esnek Kurşunun Türküsü'* adlı hikâye için bir satın alma emri çıkarttım: Ocak 1970'te yayınlanmasını, satın alma bedeli olarak da 800 dolar ödenmesini önerdim. Bu miktar *Logan's*'ta yayınlanan uzun hikâyeler için standart ücretti.

"Müdürüm Jim Dogehan beni aradı. Üst kata gelip onunla görüşebilir miydim? Ofisine girdiğimde saat sabahın onuydu. Kendimi çok iyi hissediyordum. Sekreteri Janey Morrison'un berbat bir halde göründüğü çok sonradan kafama dank edecekti.

"Oturdum ve onun için ne yapabileceğimi sordum. Reg Thorpe'un adı aklımdan bile geçmiyordu; o hikâyeyi *Logan's* için almak büyük başarıydı. Bunun için tebrik edilmeyi bekliyordum. Jim Dogehan önüme iki satın alma emrini ittiği zaman ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Thorpe'un hikâyesi ve John Updike'ın şubatta yayınlanması planlanan kısa romanı. İkisinin de arkasında İADE damgası vardı.

"Önce bu iptal edilen satın alma emirlerine baktım. Sonra da Jimmy'ye. Hiçbir anlam veremiyordum. Beynim işlemiyordu. Bir blokla tıkanmıştı. Şöyle bir bakınınca, Jimmy'nin elektrikli ısıtıcısını gördüm. Sekreteri Janey işe gelir gelmez bunu fişe takıyor, böylece Jimmy istediği anda sıcak kahve içebiliyordu. Bu uygulama *Logan's*'ta üç yıldan beri devam etmekteydi. Ve o sabah düşünebildiğim tek şey şu oldu: *O ısıtıcı fişten çıkarılırsa, düşünebileceğim. O alet fişten çıkarılırsa bu duruma bir anlam verebileceğim.*

"'Bu nedir, Jim?' diye sordum.

"'Sana bu haberi veren kişi olduğum için çok üzgünüm, Henry,' dedi. '1970 Ocak ayından itibaren *Logan's* artık kurgu yayınlamayacak.'"

Editör bir sigara çıkarmak için durdu ama paketi boşalmıştı. "Sigarası olan var mı?"

Yazarın karısı ona bir Salem sigarası verdi.

"Teşekkür ederim, Meg."

Sigarayı yaktı, kibriti sallayarak söndürdükten sonra derin bir nefes çekti.

"Eminim, Jim aklımı kaçırdığımı sanmıştır. 'Sakıncası var mı?' diyerek uzandım ve ısıtıcının fişini çektim.

"Jim'in ağzı açık kaldı ve, 'N'aptın, Henry?' dedi.

"'Bunun gibi şeyler çalışırken düşünmekte zorlanıyorum,' dedim. 'Engel oluyor.' Gerçekten de bu doğruydu, çünkü fişi çıkardıktan sonra durumu çok daha net bir şekilde kavrayabildim. 'Bu benim işten atıldığım anlamına mı geliyor?' diye sordum.

"'Bilmiyorum,' dedi Jim. 'Bu kararı Sam ve yönetim kurulu verir. Ben bilmiyorum, Henry.'

"Söyleyebileceğim pek çok şey vardı; sanırım Jimmy de işimi kaybetmemek için benim acıklı bir konuşma yapacağımı sanıyordu. 'Götü açıkta kalmış' deyişini bilir misiniz? Bir anda kendinizi var olmayan bir şubenin başında bulana kadar bu deyişin anlamını tam kavrayamazsınız.

"Ama ben işim için veya *Logan's*'ta kurgu yayınlanmaması hakkında savunma yapmadım. Reg Thorpe'un hikâyesi için yalvardım. Önce, yayın tarihini öne alabileceğimizi, derginin aralık sayısında yayınlayabileceğimizi söyledim.

"Jimmy bana, 'Yapma, Henry,' dedi. 'Aralık sayısı doldu. Sen de biliyorsun. Üstelik söz konusu on bin kelimelik bir hikâye.'

"'Dokuz bin sekiz yüz kelime,' dedim.

"'Ve tam sayfa resim var,' dedi Jimmy. 'Mümkün değil.'

"'Resmi çıkarırız,' dedim. 'Bak, Jimmy, bu çok güzel bir hikâye, belki de son beş yılda yayınladıklarımızın en iyisi.'

"Jimmy, 'Ben de okudum, Henry,' dedi. 'Çok iyi bir hikâye olduğunu biliyorum. Ama yapamayız işte. Aralıkta olmaz. Yahu, Noel zamanı be; sen de tutmuş Amerika'nın Noel ağaçları altında karısını ve çocuğunu öldüren bir adamın hikâyesini mi yayınla-

mak istiyorsun? Sen...' Gerisini getirmedi ama ısıtıcıya bakışını gördüm. Yüksek sesle bana, 'Aklını kaçırmışsın!' demiş gibi oldu."

Yazar, gözlerini editörün yüzünden ayırmadan başını salladı.

"Başım ağrımaya başladı. Önce çok hafifti. Yine düşünmekte zorlanıyordum. Janey Morrison'un masasında elektrikli bir kalemtıraş gördüğümü hatırladım. Jimmy'nin ofisi de floresan lambalarla doluydu. Isıtıcılar. Koridorun sonundaki yiyecek içecek otomatları. Durup düşündüğünde, bütün binanın elektrikle donatılmış olduğunu anlıyordun. Böyleyken herkes nasıl çalışabiliyordu? Sanırım o anda kafamda bu fikir oluştu. Kimse doğru dürüst düşünemediği için *Logan's* batıyordu. Kimsenin doğru dürüst düşünememesinin nedeni de, tamamen elektrikle işleyen bu binada kapanıp kalmış olmamızdı. Beyin dalgalarımız hoşaf olmuştu. Oraya bir doktor gelip o EEG cihazlarıyla bir ölçüm yapsa çok anormal sonuçlar alır, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

"Sırf bunları düşünmek bile baş ağrımı artırdı. Ama bir kez daha denedim. Hikâyenin ocak sayısında çıkması için genel yayın müdürü Sam Vadar'la konuşmasını rica ettim. Gerekirse buna *Logan's'ın* kurgu yayınlarının vedası, *Logans'ın* son kısa hikâyesi adı verilebilirdi.

"Jimmy elindeki kalemi çeviriyor, başını sallıyordu. 'Ona söylerim ama işe yaramayacağını sen de biliyorsun. Elimizde tek kitaplı bir romancının hikâyesiyle, John Updike'ın en az onunki kadar iyi kısa romanı var... belki daha da iyi... ve...'

"'Updike'ın hikâyesi onunkinden daha iyi değil,' dedim.

"'Yahu, Henry, bağırmak zorunda değilsin..."

"'Bağırdığım falan yok!' diye bağırdım.

"Uzun bir an bana baktı. Artık başımın ağrısı fena azıtmıştı. Floresan lambaların vızıltısını duyuyordum. Bir şişeye tıkılmış sineklerin sesine benziyordu. İğrenç bir sesti. Ve Janey'nin elektrikli kalemtıraşını kullandığını işittiğimi sandım. *Bunu kasten yapıyorlar,* diye düşündüm. *Beni hoşafa çevirmek istiyorlar. Bu şeyler çalışırken ne diyeceğimi kestiremediğimi biliyorlar...*

"Jimmy konuyu bir sonraki editörler toplantısında gündeme getireceğini, kurgu yayınları aniden kesmek yerine, sözleşmesi yapılmış bütün hikâyelerin yayınlanmasını önereceğini söylüyor ama...

"Ayağa kalkıp odanın duvarına gittim ve bütün lambaları kapattım.

"'Bunu neden yaptın?' diye sordu Jimmy.

"'Neden yaptığımı biliyorsun,' dedim. 'İçin tamamen boşalmadan önce buradan çıkmalısın, Jimmy.'

"Kalkıp yanıma geldi ve, 'Günün geri kalanını evinde geçirsen iyi olacak, Henry. Git, biraz dinlen,' dedi. 'Son zamanlarda çok stres altında olduğunu biliyorum. Bu konuda elimden geleni yapacağıma şüphen olmasın. Ben de senin gibi düşünüyorum... yani neredeyse tamamen senin gibi. Ama en iyisi sen evine git, ayaklarını uzatıp biraz televizyon seyret.'

"'Televizyon,' dedim ve güldüm. Hayatımda duyduğum en komik şeydi. 'Jimmy,' dedim. "Sam Vadar'a benim için bir şey daha söyle.'

"'Nedir o, Henry?'

"'Ona bir Fornit gerektiğini söyle. Bütün bu şirkete. Tek bir Fornit mi? Bir düzine.'

"'Bir Fornit,' dedi Jimmy başını sallayarak. "Pekâlâ, Henry. Ona mutlaka bunu söylerim.'

"Baş ağrım çok artmıştı. Doğru dürüst göremiyordum. Aklımın bir köşesinde bunu Reg'e nasıl söyleyeceğimi ve Reg'in bunu nasıl karşılayacağını düşünüyordum.

"'Sipariş formunu ben doldururum ama kime göndereceğimi bilmiyorum,' dedim. 'Belki Reg'in bir fikri vardır. Bir düzine Fornit. Onlar burasını baştan aşağıya fornuslarla doldururlar. Bütün elektriği de kapatırız.' Ben ofisin içinde volta atarken, Jimmy ağzı bir karış açık beni seyrediyordu. 'Elektriği hepten kapatsınlar, Jimmy, bunu onlara söyle. Sam'a söyle. Onca elektrik engeli varken kimse düşünemez, değil mi?'

"'Haklısın, Henry, yüzde yüz haklısın. Şimdi evine gidip biraz dinlen, tamam mı? Biraz şekerleme falan yap.'

"'Ve Fornitler. Onlar bütün bu engellerden hoşlanmıyorlar. Radyum, elektrik, hepsi aynı şey. Onları sucukla besleyin. Kekle. Fıstık ezmesiyle. Bunlar için talepte bulunabilir miyiz?' Baş ağrım artık gözlerimin arkasında siyah bir sancı topu haline gelmişti. Her şeyi çift görüyordum. Birden bir içkiye ihtiyaç duydum. Eğer bir fornus yoksa, ki aklımın mantıklı yanı olmadığını söylüyordu, o zaman beni iyileştirecek tek şey bir içkiydi.

"'Tabii, talepte bulunabiliriz,' dedi Jimmy.

"'Bu dediklerimin tek kelimesine inanmıyorsun, değil mi, Jimmy?' diye sordum.

"'Elbette inanıyorum. Merak etme. Sen evine gidip biraz dinlen.'

"'Şimdi inanmıyorsun,' dedim, 'ama bu dergi iflas ettiği zaman belki inanırsın. Coca Cola ve çikolata makinelerine bu kadar yakın mesafede otururken nasıl mantıklı kararlar verebilirsin ki?' Derken aklıma korkunç bir fikir geldi. *'Ve bir mikrodalga fırın!'* diye haykırdım. *'Sandviçleri ısıtmak için bir mikrodalga fırını var!'*

"Jimmy bir şey söyleyecek gibi oldu ama ona aldırmadım. Koşarak dışarıya çıktım. Mikrodalga fırın aklıma gelince her şey açıklanıyordu. Bundan uzaklaşmalıydım. Başımı bu kadar kötü ağrıtan şey oydu. Dışarıda Janey'yi, reklam şubesinden Kate Young'ı, halkla ilişkilerden Mert Strong'u gördüğümü hatırlıyorum, hepsi bana bakıyordu. Bağırdığımı duymuş olmalıydılar.

"Benim ofisim bir kat aşağıdaydı. Merdivenden indim. Ofisimdeki bütün lambaları kapatıp çantamı aldım. Aşağıya inerken asansörü kullandım ama çantamı iki ayağımın arasına koyup parmaklarımla kulaklarımı tıkadım. Asansördeki diğer kişilerin bana çok tuhaf baktıklarını da hatırlıyorum." Editör güldü. "Korkmuşlardı. Yani öyle gibiydiler. Kaçık olduğu belli bir adamla küçük bir kabin içinde kalmışlardı. Kim olsa korkardı."

"Korku biraz abartılı oldu," dedi temsilcinin karısı.

"Hiç de değil. Çılgınlık bir yerde başlamak zorundadır. Eğer bu hikâyem bir şey hakkındaysa –eğer bir insanın hayatındaki olaylar için *bir şey hakkında* denebilirse– o halde bu hikâyeye *deliliğin doğuşu hakkında* denebilir. Bir yol gibi. Ya da bir tabancanın namlusundan çıkan kurşun gibi. Henüz Reg Thorpe'un çok gerisindeydim, ama aynı hatta bulunuyordum. Emin olun öyleydim.

"Bir yere gitmem gerekiyordu, bu nedenle 49. Cadde'deki Four Fathers adlı bara gittim. O barı özellikle neden seçtiğimi hatırlıyorum, çünkü orada müzik dolabı veya renkli televizyon olmadığı gibi fazla lamba da yoktu. İlk içkiyi sipariş edişimi hatırlıyorum. Ertesi sabah evdeki yatağımda uyandığım âna kadar olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Yerde büyükçe bir kusmuk, üstümdeki çarşafta da sigara yanığı vardı. O sarhoş halimle çok kötü iki şekilde ölmekten kurtulmuştum: kusmuğumla boğulmak veya yanmak. Gerçi ikisini de hissedecek durumda değildim."

"Olur şey değil!" dedi temsilci.

"Bayılmışım," dedi editör. "Hayatımdaki ilk gerçek bayılma. Ama bunlar daima sonun bir işaretidir ve sık olmaz. Öyle ya da böyle, sık olmaz. Hangi alkoliğe sorarsanız sorun, bayılmakla kendinden geçmek aynı şey değildir. Hayır, bir alkolik kendinden geçtiği zaman bir şeyler yapmaya devam eder. Bir alkoliğin bayılmasıysa çok kötü bir şeydir. Habis bir Fornit gibi. Eski karısına telefon edip ona hakaret eder veya arabasıyla ters şeride girip bir otomobil dolusu çocuğun ölümüne yol açar. İşinden ayrılır, bir marketi soymaya kalkar, nikâh yüzüğünü çöpe atar. İçinde şeytan vardır.

"Benim yapmış olduğum şeyse, eve gelip bir mektup yazmak oldu. Ne var ki bu mektup Reg'e değildi. Kendimeydi. Ve bunu ben yazmadım; en azından *mektuba göre* yazan ben değildim."

"Kimmiş?" diye sordu yazarın karısı.

"Bellis."

"Bellis kim?"

"Onun Forniti," dedi yazar. Gözlerinde dalgın bir ifade vardı.

"Evet, doğru," dedi editör; hiç şaşırmamış gibiydi. Sonra da mektubu çıkarıp okumaya başladı.

"'Bellis'ten merhaba. Sorunlar yaşadığın için üzgünüm, dostum, ama en başından şunu belirteyim ki, sorunları olan tek kişi sen değilsin. Bu benim işimi de zorlaştırıyor. O lanet daktilona sonsuza kadar fornuslar serpiştirebilirim, ama tuşlara basmak senin işin. Tanrı bu yüzden insanları büyük yaptı. Yani seni anlıyorum, ama benden göreceğin anlayış bu kadar.

"'Reg Thorpe için üzüldüğünü biliyorum. Ben artık Thorpe için değil, kardeşim Rackne için endişeleniyorum. Thorpe, Rackne ayrılırsa ona ne olacağından kaygılanıyor, ama nedeni sadece kendi bencilliği. Yazarlara hizmet vermenin en kötü yanı, hepsinin de bencil oluşlarıdır. THORPE ayrılırsa Rackne'ye ne olacak, diye endişe duymuyor. Ya da kafayı iyice üşütürse. Belli ki bu gibi şeyler o çok hassas aklından hiç geçmemiş. Ama neyse ki bütün bu talihsiz sorunlarımızın aynı kısa vadeli çözümü var ve ben kollarımla minik vücudumu uzatıp bu çözümü sana vereceğim, sarhoş dostum. Belki SEN, uzun vadeli çözüm yok mu, diye düşünebilirsin; seni temin ederim ki öyle bir çözüm yok. Bütün yaralar ölümcüldür. Sana ne verildiyse onunla yetin. Bazen seni tutan ipte biraz gevşeme olur ama daima bu ipin bir sonu vardır. O halde... o gevşemeye şükret ve, 'Neden bu kadar az!' diye küfrederek nefesini boşuna harcama. Değerbilir bir kalp, sonunda hepimizin o ipin ucunda sallanacağımızı bilir.

"'Thorpe'a ödemeyi sen yapmalısın. Ama kişisel çekinle değil. Thorpe'un akıl sağlığı çok kötü durumda ve tehlikeli bile olabilir, ama bu kesinlikle onun budala olduğunu göstermez.'" Editör burada durdu ve budala kelimesinin nasıl yazılmış olduğunu heceledi: *b-u-d-d-a-l-a*. Sonra devam etti. "'Eğer ona kişisel çekini verirsen durumu anlaması dokuz saniye bile sürmez.

"'Kişisel hesabından sekiz yüz küsur dolar çek ve bankanda Arvin Yayıncılık adına yeni bir hesap açtır. Çeklerinin ticari görünmesi için talimat ver, üstlerinde şirin köpek resimleri falan olmasın. Güvenebileceğin bir arkadaşını bul ve onun adını ortak-

çekici olarak kaydettir. Çekler geldiği zaman sekiz yüz dolarlık bir tane yaz ve ortak-çekici olan arkadaşın da imzalasın. Sonra bunu Reg Thorpe'a gönder. Şimdilik bu seni ayakta tutacaktır.

"'Hepsi bu kadar.' İmza: Bellis. Elyazısıyla değil, daktilo edilmiş."

"Vay canına!" dedi yazar yine.

"Kalktığım zaman ilk fark ettiğim şey daktilo oldu. Görünüşü, ucuz korku filmlerindeki hayalet daktilolara benziyordu. Bir gün önce eski, siyah bir Underwood marka daktiloydu. O sabah kafam çatlayacak halde kalktığımda makinem grileşmişti. Mektubun son birkaç cümlesi silikti ve kümelenmişti. Şöyle bir bakınca sadık Underwood'umun ömrünü tüketmiş olduğunu anladım. Mutfağa gittim. Tezgâhın üstünde bir kesekâğıdı pudra şekeri ve kaşık vardı. Mutfakla o günlerde çalıştığım küçük oda arası pudra şekeriyle kaplıydı."

"Forniti beslemişsiniz," dedi yazar. "Bellis tatlıya düşkünmüş. Ya da siz öyle düşünmüşsünüz."

"Evet. Ama bütün akşamdan kalmalığıma ve mide bulantıma rağmen Fornit'in kim olduğunu çok iyi biliyordum."

Parmaklarıyla saymaya başladı.

"Bir: Bellis annemin kızlık adıydı.

"İki: 'kafayı üşütme' deyimi. Bu, çocukluğumuzda erkek kardeşimle 'deli' anlamında kullandığımız bir ifadeydi.

"Üç: Bir bakıma en ürkütücü olanı, 'budala' kelimesinin yazılışıydı. Alışkanlık halinde yanlış yazdığım kelimelerden biriydi. Bir zamanlar buzdolabı kelimesini ısrarla 'buddolabı' yazan çok bilgili bir yazarımız vardı; redaktörler kaç kere düzeltseler de o yine aynı hatayı yapardı."

"Benim de buna benzer kemikleşmiş yazım hatalarım var," dedi yazarın karısı gülerek.

"Demek istediğim şey şu: Bir insanın yazım hataları onun edebi parmak izidir. Aynı yazarın redaksiyonunu yapan hangi redaktöre sorarsanız sorun.

"Evet, Bellis bendim ve ben Bellis'tim. Ama verdiği öğüt çok güzeldi. Hatta bunun *harika* olduğunu düşündüm. Ama bir şey

daha var – bilinçaltı daima parmak izlerini bırakır, ama orada bir de yabancı var. Çok fazla şey bilen tuhaf bir adam. O güne kadar 'ortak-çekici' ifadesini ne görmüş ne de duymuştum; ama mektupta vardı ve cuk diye oturmuştu. Daha sonra bu ifadenin bazı bankalar tarafından kullanılmakta olduğunu öğrendim.

"Bir arkadaşımı aramak için telefonu kaldırdım ve başımı çatlatan bir sancı girdi. Reg Thorpe'u ve onun radyumunu düşününce hemen telefonu yerine bıraktım. Duş yaptım, tıraş oldum ve aklı başında bir insan gibi görünüyor muyum diye aynada dokuz defa kendimi kontrol ettikten sonra arkadaşımın evine gittim. Buna rağmen bana dikkatle baktı ve bir sürü soru sordu. Sanırım duş yapmanın, tıraş olmanın ve diş fırçalamanın bile örtemediği bazı belirtiler vardı. Arkadaşım yayıncılık işinde değildi; iyi ki de değildi. Yoksa Arvin Yayıncılık Şirketi'nin *Logan's*'tan sorumlu olduğunu anlar ve nasıl bir üçkâğıt peşinde olduğumu sorardı. Ama sormadı ve ben ona *Logan's*'ın kurgu yayınını keseceği için bunun kişisel bir girişimim olduğunu söyledim."

"Neden bu şirkete Arvin Yayıncılık adını verdiğini sordu mu?" diye sordu yazar.

"Evet."

"Ona ne dediniz?"

Editör güldü. "Ona bunun annemin kızlık soyadı olduğunu söyledim."

Kısa bir an sustuktan sonra editör hiç sözü kesilmeden sonuna kadar devam etti.

"Böylece çeklerin basılmasını beklemeye başladım. Sadece bir sayfasını kullanacaktım. Vakit geçirmek için egzersiz yaptım. Bilirsiniz; bardağı kaldır, dirseğini ger, bardağı boşalt, dirseği bir daha ger. Ta ki bu egzersiz insanı iyice yorana ve yere düşürene kadar... Başka şeyler de oldu, ama aklımı en çok meşgul edenler bunlardı – beklemek ve egzersiz yapmak. Hatırladığım kadarıyla. Bunu tekrar söylemek zorundayım, çünkü zamanımın büyük bir kısmını sarhoş olarak geçiriyordum ve hatırladığım her bir şeye karşılık hatırlamadığım elli-altmış şey vardı.

"İşimden ayrıldım. Eminim bunun üzerine birçok kişi rahat bir nefes almıştır. Beni artık var olmayan bir şubeden kovmak zorunda kalmadıkları için rahatlamışlardı, ben de bir daha o binaya –asansörler, floresan lambalar, telefonlar ve onca elektrik– asla girmek istemediğim için.

"O üç haftalık dönem içinde hem Reg Thorpe'a hem de karısına birkaç mektup yazdım. Karısına yazdığım mektupları (Reg'e değil) Bellis'inkine benzettiğimi hatırlıyorum. Bunları iyice kendimde değilken yazmıştım, ama eski yazım hatalarım sürdüğü gibi, kopya kâğıdı kullanmayı da ihmal etmemiştim. Ertesi sabah ayıldığımda kopyalar orada duruyordu. Sanki bir yabancının yazdığı mektupları okumak gibiydi.

"Mektuplar deli işi falan olduğundan değil. Kesinlikle değil. Sonunda mikserle ilgili not düştüğüm mektup çok daha kötüydü. Bu mektuplar... neredeyse mantıklı gibiydi."

Editör susup yorgun bir halde başını iki yana salladı.

"Zavallı Jane Thorpe. Kadın, kocasının editörünün ustaca ve insani bir şekilde kocasının suyuna giderek onu bunalımdan çıkarmaya çalıştığını düşünüyor olmalıydı. Çeşitli paranoyak fantezileri olan –bir keresinde küçük bir kıza saldırmasına yol açan fanteziler– bir insanın suyuna gitmek iyi midir, sorusu kadını aklına gelmiştir mutlaka; ama öyle olduysa bile bunun üstünde durmamıştı, çünkü kendisi de Reg'in suyuna gidiyordu. Bu yüzden Jane Thorpe'u hiç ayıplamam. Reg onun için sadece bir yemek bileti, çalıştırıp suyuna gideceği ve artık tımarhanelik olana kadar çalıştıracağı biri değildi; kocasını seviyordu. Jane Thorpe çok iyi bir kadındı. İlk Zamanlardan İyi Zamanlara ve sonunda Delilik Zamanlarına kadar Reg'le yaşadıktan sonra, sanırım Bellis'in fikrine hak verirdi; ipteki gevşemeye şükret, 'Neden kısa süreli?' diye küfrederek nefesini boşuna harcama. Tabii o gevşeklik ne kadar fazla olursa, sonunda düşüşün o kadar sert oluyor; ama bu bile şükredilecek bir şey galiba. Kim boğularak ölmek ister ki?

"O kısa dönemde ikisinden de cevap mektupları aldım – güneş saçan mektuplardı, ama o güneş ışınında tuhaf bir final niteliği de vardı. Sanki... her neyse, ucuz felsefe yapmayayım. Ne demek istediğimi düşünebilirsem söylerim. Şimdilik burada bırakayım.

"Her gece komşu gençlerle iskambil oynuyordu; sonbahar yaprakları dökülmeye başladığında bu gençler Reg Thorpe'un gökten inmiş bir Tanrı olduğunu düşünecek hale gelmişlerdi. Kâğıt oynamadıkları zamanlarda da ya frizbi atıyorlar ya da Reg'in yönlendirmesiyle edebiyat hakkında konuşuyorlardı. Semtteki hayvan barınağından bir köpek yavrusu almıştı ve her gün sabah akşam köpeğini gezdiriyor, o blokta yaşayan insanlarla tanışıyordu. O güne kadar Thorpe çiftini çok tuhaf bulan insanlar fikir değiştirmeye başlamışlardı. Jane, elektrik olmadığından, ev işleri için bir yardımcı tutmak istediğini söyleyince Reg hemen kabul etmişti. Bunu seve seve kabul etmesi Jane'i çok şaşırtmıştı. Para sorun değildi –*Yeraltı Figürleri*'nden sonra para içinde yüzüyorlardı– Jane sorunun *onlar* olduğunu anladı. Reg'e göre *onlar* her yerdeydi. *Onlar* için bir temizlikçi kadından daha iyi bir ajan olabilir miydi? Evin içinde her yere girip çıkacak, yatakların, dolapların içine bakacak, hatta çalışma masasının çekmecelerini bile karıştıracak; tabii Reg bu çekmeceleri kilitleyip sağlama almak için çivi çakarak kapatmamışsa...

"Ama karısına hemen birini bulmasını söylemiş. Her ne kadar bulaşıkları elle yıkamak gibi ağır işleri kendi yapsa da –Jane'in dediğine göre– bunu daha önce düşünemediği için kendini duyarsız bir hödük gibi hissettiğini söylemiş. Fakat bir ricası varmış: Temizlikçi kadın çalışma odasına girmeyecekmiş.

"Hepsinden iyisi ve Jane açısından en yüreklendirici olanı Reg'in yine çalışmaya başlamasıymış. Bu defa yeni bir romanmış. Jane ilk üç bölümü okumuş ve çok iyi olduğunu düşünmüş. Bana dediğine göre bütün bu olumlu gelişmeler 'Esnek Kurşunun Türküsü' hikâyesini *Logan's'a* kabul etmemle başlamış. Bundan önceki dönem tam bir felaketmiş. Jane bunun için şükretmiş.

"Eminim bu son ifadesinde samimiydi, çünkü şükredişinde pek bir sıcaklık olmadığı gibi, mektubunun saçtığı ışık da biraz lekeli gibiydi. Mektubundaki güneşin etrafında, birazdan başlayacak bir sağanak yağmurun habercisi olan bulutlar vardı.

"Onca iyi gelişme olmuştu –iskambil oyunları, eve alınan köpek ve temizlikçi kadın– ama Jane kocasının gerçekten iyileştiğine inanmayacak kadar akıllı bir kadındı. Ben de öyle düşünüyordum. Reg'de psikoz belirtileri vardı. Psikoz bir bakıma akciğer kanserine benzer; her ne kadar hem kanser hastalarının hem delilerin iyi günleri olsa da, iki vakada da kendiliğinden iyileşme diye bir şey yoktur.

"Bir sigara daha ödünç alabilir miyim?"

Yazarın karısı paketi uzattı.

"Ne de olsa," dedi editör, Ronson çakmağını çıkararak, "Reg'in saplantılarıyla birlikte yaşamak durumundaydı. Telefon yoktu, elektrik yoktu. Şalterlerin üstünü alüminyum folyoyla kapatmıştı. Düzenli olarak köpeğin kabına mama koyduğu gibi daktilosuna da yiyecek bırakıyordu. Komşu öğrenciler onun harika bir adam olduğunu düşünüyorlardı ama onlar Reg'in radyasyon korkusuyla sabahları gazeteyi alırken lastik eldiven giydiğini görmüyorlardı. Geceleri inlediğini duymadıkları gibi, gördüğü kâbuslarla çığlıklar atarak uyandığında onu yatıştırmak zorunda kalmıyorlardı.

"Siz," dedi editör, yazarın karısına dönerek, "Jane'in neden onu terk etmediğini merak ediyorsunuz. Her ne kadar bunu dile getirmediyseniz de, aklınızda hep bu var. Yanılıyor muyum?"

Yazarın karısı başını sallayarak ona hak verdiğini belirtti.

"Evet. Ve ben şimdi ortaya güdüleyici bir tez sunacağım: Gerçek hikâyelerin en iyi yanı, sonunda, *işte böyle oldu* diyebilmek ve nedenini sorgulamayı okura bırakmasıdır. Zaten genel olarak bazı şeylerin *neden* olduğunu kimse bilmez... özellikle de bildiğini söyleyenler.

"Ama Jane'in seçici algısına göre her şey gerçekten çok daha iyi olmuştu. Temizlik işleri için orta yaşlı siyahi bir kadınla iş gö-

rüşmesi yapmış ve ona kocasının tuhaflıklarından söz etmişti. Gertrude Rulin adındaki bu kadın gülmüş, bundan çok daha tuhaf insanlarla çalıştığını söylemiş. O ilk hafta boyunca Rulin adlı kadın çalışırken Jane, tıpkı komşu gençlere ilk ziyaret sırasında olduğu gibi, kötü bir şey olacağını beklemiş. Ne var ki, Reg tıpkı o gençleri olduğu gibi kadını da kendine hayran bırakmış, onunla kilisedeki faaliyetleri hakkında, kocası hakkında ve yaramazlığı dillere destan en küçük oğlu Jimmy hakkında konuşmuş. Kadının on bir çocuğu varmış, ama Jimmy'yle ona yaşça en yakın abisi arasında dokuz yaş fark olması kadının hayatını zorlaştırıyormuş.

"Belli bir açıdan bakılınca, Reg gerçekten de iyileşiyor gibiymiş. Ama tabii her zamanki kadar kaçıkmış; ben de öyleydim. Delilik de bir çeşit esnek kurşundur, ama işinin ehli hangi balistik uzmanına sorarsanız sorun, size iki kurşunun asla tıpatıp aynı olmadığını söyleyecektir. Her neyse... Reg mektubunda kısaca yeni romanından bahsettikten sonra doğruca Fornit konusuna geçti. Genel olarak Fornitler ve özellikle Rackne. *Onlar* acaba Fornitleri öldürmek mi istiyorlardı, yoksa –bunu daha muhtemel görüyordu– onları canlı ele geçirip incelemek mi? Mektubunun sonunda şöyle diyordu: 'Sizinle yazışmaya başladıktan sonra hem iştahım hem de hayata bakışım çok iyileşti, Henry. Teşekkür ederim. Saygılarımla, Reg.' Bir de not ekleyip, hikâyeyi resimleyecek bir ressam görevlendirildi mi, diye sormuştu. Bunu okuyunca suçluluk duygusuyla içim sızladı ve hemen içki dolabına gittim.

"Reg, Fornitlerle kafayı bozmuştu, ben elektrikle.

"Cevap mektubumda Fornitlere şöyle bir değindim. O âna kadar gerçekten de adamın suyuna gidiyordum, hiç değilse o konuda; annemin kızlık soyadını taşıyan bir cin ve yanlış yazma alışkanlığım aklımı pek meşgul etmiyordu.

"İlgimi giderek daha çok çeken şey elektrik konusuydu; mikrodalgalar, radyofrekans dalgaları ve küçük elektrikli aletlerin yaydığı radyofrekans, düşük-seviyeli radyasyon ve bunun gibi şeyler. Kütüphaneye gidip bu konuyla ilgili kitapları inceledim.

Adamakıllı korkutucu bilgiler vardı... ve tabii tam benim aradığım şeylerdi.

"Telefonumu ve elektriğimi kapattırdım. Bir süre için işe yaradı ama bir gece elimde bir şişe Black Velvet viskisi, kapıda sendelerken bana tavandan bakan bu küçük kırmızı gözü gördüm. Tanrım, bir an kalp krizi geçiriyorum sandım! İlk bakışta bir böcek gibi görünüyordu... parlayan tek gözü olan büyük, siyah bir böcek.

"Coleman marka bir gaz lambam vardı, bunu yaktım. Ve ne olduğunu hemen gördüm. Fakat bu beni rahatlatacağına daha kötü hissetmeme neden oldu. Ona baktığım anda kafamın içinde korkunç bir baş ağrısı başladı – radyo dalgaları gibiydi. Bir an için sanki gözlerim yuvalarında dönmüş, beynime bakıyor; duman içinde, kararmış, ölmekte olan hücrelerimi görüyordu. Bu bir duman dedektörüydü; 1969 yılında bu cihaz mikrodalga fırınlardan bile yeni bir şeydi.

"Dairemden dışarıya koşup alt kata indim –beşinci katta oturuyordum ve o zamanlar daima merdivenleri kullanırdım– ve apartman görevlisinin kapısını yumrukladım. Ona o şeyin evimden çıkarılmasını istediğimi söyledim; hemen o gece, o saatte. Adam bana keçileri kaçırmışım gibi baktı. O duman dedektörü kendimi iyi ve güvende hissetmem içindi. Tabii, artık bu cihaz yasa gereği bulunduruluyor, ama o günlerde büyük bir atılımdı ve ücreti de kiracılar derneğince ödenmekteydi.

"Apartman görevlisi dedektörü söküp çıkardı –çok sürmedi– ama adamın gözlerindeki ifade sarsıcıydı ve sınırlı bir şekilde de olsa, onun duygularını anlayabiliyordum. Tıraş olmalıydım, leş gibi viski kokuyordum, saçlarım dimdik olmuştu ve üstümdeki palto çok kirliydi. Adam artık işe gitmediğimi, televizyonumun ortadan kaldırıldığını, telefonumu ve elektriğimi kestirdiğimi öğrenmişti. Delirdiğimi düşünüyordu.

"Delirmiş olabilirdim, ama –Reg gibi ben de– aptal değildim. En sevimli halimi takındım. Her editörün böyle bir özelliği olması lazım. Onu memnun etmek için avucuna on dolarlık bir

banknot sıkıştırdım. Sonunda durumu biraz düzelttim ama bunu izleyen birkaç hafta boyunca –meğer o binadaki son iki haftammış– insanların bana bakışlarından, her şeyi duymuş olduklarını anladım. Kiracılar derneği üyelerinden de nankörlüğümü ayıplayan herhangi bir ses çıkmayışı, bu tahminimi doğruluyordu. Kim bilir, belki de elime et bıçağını alıp onları kovalayacağımdan korkmuşlardı.

"Ama o gece bütün bu düşüncelerim ikinci planda kalıyordu. Gaz lambamın donuk ışığında oturmuş, bir elimde içkim, diğerinde sigaram, o tek gözlü duman dedektörünün söküldüğü yere bakıyordum. Üç odamdaki tek aydınlatma gaz lambasından gelendi, ama Manhattan'ın bütün elektriği pencerelerden içeriye doluyordu. O zaman aklıma bir şey geldi; ben evin elektriğini kestirmiştim ama o akşama kadar fark etmediğim o dedektör hep vardı; demek ki başkaları da olabilirdi.

"Olmasaydı bile, bütün bina elektrik telleriyle çürümekteydi; tıpkı kanserden ölmekte olan birinin çürüyen organlarına yayılmış habis hücreler gibi bütün binayı sarmıştı. Gözlerimi kapatınca elektrik boruları içinde cehennemî bir yeşil ışıkla ışıldayan bütün o telleri görebiliyordum. Ve onların ötesinde, bütün şehri. Kendi halinde neredeyse zararsız denebilecek tek bir tel bir şaltere bağlanıyor... şalterin arkasında daha kalın olan başka bir tel bir elektrik borusu içinde bodrum katına iniyor ve daha da kalın bir tele bağlanıyor... o da sokağın altından uzanıp büyük bir tel demetine erişiyor, ama buradakiler artık kablo olacak kadar kalın.

"Jane Thorpe'un alüminyum folyodan söz ettiği mektubunu okuduğum zaman, aklımın bir köşesiyle kadının bu olayı Reg'in deliliğinin bir belirtisi olarak gördüğünü düşündüm ve aklımın bu yanı ona hak verdi. Aklımın diğer yanı –artık çok daha büyük yanı– 'Ne harika fikir!' dedi ve ertesi gün ilk işim şalterlerimin üstünü aynı şekilde örtmek oldu. Hatırlarsanız, Reg Thorpe'a yardım etmesi gereken kişi bendim. Acıklı bir şekilde de olsa, çok komik bir durumdu.

"O gece Manhattan'dan ayrılmaya karar verdim. Adirondacks'ta aileme ait eski bir ev vardı; bu fikir aklıma yattı. Beni şehirde tutan tek şey Reg Thorpe'un hikâyesiydi. Eğer 'Esnek Kurşunun Türküsü' delilik denizine düşmüş Reg'in can simidiyse, aynı zamanda benim de can simidimdi. Hikâyeyi iyi bir dergide yayınlatmak istiyordum. Bunu gerçekleştirdikten sonra çekip gidebilirdim.

"İşler boka sarmadan önce Wilson-Thorpe yazışmalarının son durumu böyleydi işte. Eroinle kokainin yararlarını kıyaslayan iki uyuşturucu bağımlısı gibiydik. Reg'in daktilosunda Fornitler vardı, benim duvarlarımda Fornitler vardı ve her ikimizin kafasının içi Fornitlerle doluydu.

"Ve bir de *onlar* vardı. *Onları* unutmayın. Hikâyeyi bir dergiye satmak için epey bir süre dolandıktan sonra anladım ki, *onlar* New York'taki her dergi editörünü ele geçirmişlerdi. Zaten 1969 sonbaharında o kadar az editör kalmıştı ki, tek bir çifte mermisiyle topunu öldürebilirdin. Çok geçmeden bu bana oldukça parlak bir fikir gibi gelmeye başlamıştı.

"Olayı onların bakış açısından görebilmem beş yıl sürdü. Sadece kaloriferle ilgili bir sorun olduğunda veya Noel bahşişi zamanı geldiğinde beni gören apartman görevlisini kızdırmıştım. Diğerleri... işin buruk tarafı onların çoğu benim arkadaşımdı. Jared Baker o günlerde *Esquire* dergisinin editör yardımcısıydı ve İkinci Dünya Savaşı'nda onunla aynı birlikte görev yapmıştık. Bu insanlar Henry Wilson'ın yeni halini görünce sadece huzursuzluk duymamışlardı. Afallamışlardı. Şayet hikâyeyi iyi bir sunuş yazısıyla dergilere gönderip durumu açıklasaydım –benim yorumumla tabii– muhtemelen hemen satardım. Ama yok, bu yeterince iyi olmazdı. Bu hikâye daha iyisini hak ediyordu. Bu hikâyenin özel muamele görmesini sağlayacaktım. Ve böylece pis kokan, saçı sakalı ağarmış, iki gün önce karanlıkta tuvalete giderken kapıya çarptığı için sol elmacıkkemiği morarmış bu sabık editör kapı kapı dolaşıp hikâyeyi satmaya çalışacaktı.

"Aslında bu adamlarla ofislerinde görüşmeyi istemiyordum. Dahası, bunu yapamazdım. Bir asansöre tıkılıp kırk kat yukarıya

çıkabildiğim günler çok geride kalmıştı. Bu yüzden onlarla tıpkı torbacıların uyuşturucu bağımlılarıyla buluştukları gibi parklarda, apartman kapılarının önünde buluşuyordum. Jared Baker'la 49. Cadde'deki Burger Heaven'da buluştuk. Jared beni düzgün bir restorana götürüp güzel bir yemek ısmarlamak istemişti, ama benim görünümümdeki birini işine saygısı olan hiçbir şef garson o restorana sokmazdı."

Temsilci irkildi.

"Hikâyeyi okuyacaklarına dair baştan savma vaatlerde bulunduktan sonra nasıl olduğumu, çok mu içtiğimi sordular. Birkaçına elektrik ve radyasyonun herkesin düşünmesini sekteye uğrattığını söylediğimi hayal meyal hatırlıyorum. O sıralarda *American Crossings*'in editörü olan Andy Rivers bir hekim yardımı almamı tavsiye etti. Ona asıl kendisinin bir hekim yardımına ihtiyacı olduğunu söyledim.

"'Sokaktaki şu insanları görüyor musun?' dedim. Washington Square Parkı'ndaydık. 'Onların yarısında, belki dörtte üçünde beyin tümörü vardır. Sana Thorpe'un hikâyesini satmayacağım, Andy. Bu şehirde yaşarken onu anlayamazsın. Beynin elektrikli iskemlede oturuyor ama sen farkında değilsin.'

"Elimde hikâyenin bir kopyası vardı, bunu bir gazete gibi rulo yapmıştım. Bununla Andy'nin burnuna vurdum, köşede işeyen bir köpeğe vurur gibi... Sonra da yanından ayrıldım. Dönmem için ve bir kahve içip bu işi biraz daha konuşalım diye arkamdan bağırdığını hatırlıyorum ama o sırada sokağa koyduğu hoparlörlerden bangır bangır heavy metal müziği çalan ve içi kar rengi floresan lambalarıyla aydınlanmış bir plakçı dükkânının önünden geçiyordum; Andy'nin sesi duyulmaz oldu. İki şeyi hatırlıyorum: Bu şehirden bir an önce gitmeliydim, yoksa kendi beyin tümörümle başa çıkmak zorunda kalacaktım; ikincisiyse, acil olarak bir içkiye ihtiyacım vardı.

"O gece evime döndüğümde kapımın altında bir not buldum. *'Senin buradan gitmeni istiyoruz, kaçık kuş.'* Hiç düşünmeden notu

yırtıp attım. Benim gibi kaçık yaşlı kuşların komşu kiracıların anonim mektuplarından daha çok endişe edecekleri şeyler vardı.

"Andy Rivers'a Reg'in hikâyesi hakkında söylediklerimi düşünüyordum. Bunu düşündükçe –ve içtikçe– bana daha mantıklı gelmeye başladı. 'Esnek Kurşun' komikti ve yüzeyi kolayca takip edilebiliyordu... ama yüzeyin altı şaşırtacak kadar karmaşıktı. Şehirdeki başka bir editörün bunu her seviyesinde kavrayabileceğini gerçekten düşünmüş müydüm? Belki bir ara öyleydi, ama artık gözlerim iyice açıldıktan sonra hâlâ böyle mi düşünüyordum? Bir teröristin bombası gibi tellerle donanmış bir şehirde bu hikâyenin tam anlamıyla anlaşılması mümkün müydü? O lanet olası elektrik telleri her yeri sarmıştı.

"Gazeteyi gün ışığı yeterli olduğu zamanlarda okuyordum; bu lanet durumu bir süre olsun unutmaya çalıştığım sırada *Times*'ın birinci sayfasında bir haber gözüme çarptı. Nükleer enerji santrallerinden radyoaktif maddeler kaybolup durmaktaydı. Haberde, bu miktarın bilgili ellere geçtiği takdirde, bir nükleer silah yapımı için kullanılabileceği tehlikesinden söz ediliyordu.

"Güneş batarken mutfak masasında oturmuştum; gözlerimin önüne *onların*, tıpkı 1849'da madencilerin altın aradıkları gibi, elekleriyle plütonyum tozu elde etmeye çalışmaları geldi. Ne var ki, *onlar* bununla şehri havaya uçurmayı istemiyorlardı, hayır. Sadece bunu serpiştirip herkesin beynini hoşafa çevirmek istiyorlardı. Bunlar kötü Fornitlerdi ve o radyoaktif tozlar uğursuzluk fornuslarıydı. Gelmiş geçmiş en etkili uğursuzluk fornuslarıydı hem de.

"Artık Reg'in hikâyesini satmak istemediğime karar verdim, hiç değilse New York'ta. Sipariş ettiğim çekler gelir gelmez şehri terk edecektim. Hikâyeyi başka bir eyaletten bazı taşra dergilerine gönderebilirdim. Başlangıç olarak *Sewanee Review* iyi bir hedef olabilir, diye düşündüm. Reg'e daha sonra açıklardım. Böylece sorun halledilmiş gibi oldu ve kutlamak için bir şişe açtım. Sonra da –deyim yerindeyse– şişe beni açtı. Bayılmışım. Meğerse sadece bir kez daha bayılma hakkım kalmış.

"Ertesi gün Arvin Yayıncılık'ın çekleri geldi. Bir sayfasını doldurup 'ortak-çekici' arkadaşımı görmeye gittim. Bir kez daha onun usandırıcı sorularına muhatap oldum, ama bu defa öfkemi kontrol edebildim. O imzayı istiyordum. Sonunda aldım. Ofis malzemeleri mağazasına gidip bir Arvin Yayıncılık damgası yaptırdım. Sipariş zarfının arkasına bir iade adresi damgaladım, daktiloda –pudra şekerini temizlemiştim ama tuşlar hâlâ yapış yapıştı– Reg'in adresini yazdım ve bir de not ekleyip, 'Bir yazara yazdığım hiçbir çek beni bu kadar memnun etmemişti,' dedim; bu doğruydu. Hâlâ da öyle. Bunu postaya vermem neredeyse bir saat sürdü. O kadar resmî görünüyordu ki, bakmaya doyamıyordum. O leş gibi kokan, iç çamaşırlarını on günden beri değiştirmemiş ayyaşın bu işi bu kadar düzgün yapabileceğine kimse inanamazdı."

Editör sustu, sigarasını ayağıyla ezip söndürdü ve saatine baktı. Sonra tıpkı trenin önemli bir şehre geldiğini duyuran bir kondüktör edasıyla, "Şimdi hiç açıklanamayacak noktaya geldik," dedi.

"Hayatımın bundan sonraki otuz ayı boyunca görüştüğüm iki psikiyatrın ve bu alanda öne çıkmış çeşitli uzmanların hikâyemde en çok ilgisini çeken nokta budur. İyileşmemin bir belirtisi olarak, yok saymamı istedikleri tek şey buydu. Bir tanesi şöyle açıklamıştı: 'Hikâyenizin arızalı tetikleme olarak açıklanamayacak tek yeri bu kısmı... tabii mantık duyunuz onarıldığı zaman...' Sonunda bu kısmı yok saydım, çünkü gerçekten de iyileşmekte olduğumu biliyordum –onlar bilmese de– ve bir an önce o tımarhaneden çıkmak için can atıyordum. Eğer bir an önce oradan çıkmazsam bir kez daha delireceğimi düşünmüştüm. Bu nedenle o kısmı yok saydım –aynı şeyi ayaklarına ateş dayadıkları zaman Galileo da yapmıştı– ama zihnimde hiçbir zaman yok olmadı. Size bu olayın gerçekten olduğunu söyleyecek değilim; sadece olduğuna *inandığımı* söyleyebilirim. Küçük bir niteleme, ama benim için hayati önemi var.

"Ve, dostlarım, şimdi o açıklaması olmayan olay:

"Sonraki iki günü şehir dışına taşınma hazırlıklarıyla geçirdim. Ha, bu arada, şehrin içinde otomobil kullanma fikri beni hiç rahatsız etmiyordu. Küçükken okuduğum bir dergide, bir elektrik fırtınası sırasında en güvenli yerin bir otomobilin içi olduğu anlatılıyordu, çünkü lastik tekerlekler ideale yakın derecede yalıtkandı. Bir an önce yaşlı Chevrolet'me binmeyi, bütün pencereleri kapatıp artık şimşeklerle dolu bir lağım çukuru gibi gördüğüm bu şehirden çıkmayı istiyordum. Ama yine de önlem olarak otomobilin tepesindeki ampulü çıkarıp yuvasının üstünü bantla örtmüştüm.

"Dairemde geçireceğim son geceye gelindiğinde, mutfak masası, yatak ve çalışma odamdaki daktilom dışında evin içi boşalmıştı. Daktilomu yanımda götürmeye niyetim yoktu; çok fazla şeyle ilişkiliydi ve üstelik tuşları hep yapışkan kalacaktı. Benden sonraki kiracıya kalsın, diye düşündüm; hem daktilo hem de Bellis.

"Güneş batıyordu ve evin içini tuhaf bir renk almıştı. Bir hayli sarhoştum, ama paltomun cebinde bir şişem daha vardı. Yatak odama gitmek üzere çalışma odama doğru yürüdüm. Yatağımın üstünde oturup elektrik tellerini ve radyasyonu düşünür, sızıp kalana kadar içki içerim diye düşünüyordum.

"Çalışma odası dediğim yer aslında oturma odasıydı. Bütün evin içinde en iyi ışık alan yer olduğu için burasını çalışma odam yapmıştım. Batıya bakan büyük bir pencereden ufuk çizgisi görünüyordu. Manhattan'daki bir apartmanın beşinci katında böyle bir şey olması imkânsız gibidir ama öyleydi işte. Bunu sorgulayacak değildim, sadece tadını çıkardım. Yağmurlu günlerde bile bu oda aydınlık olurdu.

"Fakat o akşam bu aydınlıkta bir tuhaflık vardı. Günbatımı odayı kızıl bir ışıkla doldurmuştu. Boşken oda bana çok büyükmüş gibi geldi. Parke üzerinde topuklarımdan çıkan ses yankı yapıyordu.

"Daktilo yerdeydi, onun yanından yürüyüp geçecekken, silindirinin altında buruşmuş bir kâğıt parçası gördüm. Bu beni

şaşırttı, çünkü son defa içkimi tazelemek için dışarıya çıktığımda makinede kâğıt olmadığını biliyordum.

"Evime girmiş birisi mi var diye etrafıma bakındım. Fakat aklımda hırsızlar falan gibi gerçek insanlar değil, hayaletler vardı.

"Yatak odası kapısının sol tarafındaki duvarda pütürlü bir boşluk gördüm. Hiç değilse böylece daktilodaki kâğıdın nereden çıktığını anlamış oldum. Birisi o eski duvar kâğıdından bir parça koparmıştı.

"Hâlâ buna baktığım sırada tam arkamdan *tak!* diye bir ses duydum. Yerimde sıçradım, yüreğim ağzıma gelmiş bir halde arkama baktım. Ödüm kopmuştu ama o sesin ne olduğunu biliyordum, hiç şüphem yoktu. Hayatın boyunca yazı yazmışsan, daktilo harflerinin kâğıda çarparken çıkardığı sesi tanırsın; alacakaranlıkta, boş bir odada, tuşlara basan kimse olmasa bile..."

Herkes editöre bakıyordu; hiçbir şey söylemiyorlardı ve birbirlerine iyice sokulmuşlardı. Yazarın karısı iki eliyle kocasının eline sarılmıştı.

"Kendimi... oradan kopmuş gibi hissettim. Gerçek ötesi bir durumdu. İşte size hiç açıklaması yapılamayan bir şey. Küçük adımlarla daktiloya doğru yürüdüm. Her ne kadar yüreğim ağzıma gelmiş haldeysem de zihnen sakindim, hatta buz gibiydim.

"*Tak!* Bir harf daha silindire çarptı. Bu defa gördüm; sol üstte, üçüncü sıradaki tuştu.

"Yavaşça dizlerimin üstüne çöktüm, sonra bacaklarım gevşedi ve pelteleşmiş bir halde daktilonun önüne oturdum. Kirli paltom altımda tıpkı bir kızın etekliği gibi yayılmıştı. Daktilo iki kere daha takladı, daha hızlı olarak, durdu, sonra bir daha takladı. Her *tak* sesi boş odada yankılanıyordu.

"Duvar kâğıdı, tutkallı kısmı dışarıya bakacak şekilde silindire yerleştirilmişti. Harfler biçimsiz çıkmıştı ama okuyabiliyordum: *rackn* yazılıydı. Sonra bir daha taklayınca *rackne* oldu.

"Sonra..." Editör genzini temizleyip gülümsedi. "Onca yıl sona bile bunu anlatması çok zor... pat diye söyleyivermek. Pekâlâ.

Hiç süslemeden söyleyeceğim. Daktilonun içinden uzanan bir el gördüm. Son derece küçük bir el. B ve N tuşlarının arasından çıktı, yumruk haline geldi ve sertçe boşluk çubuğunun üstüne indi. Makine bir boşluk atladı –çok hızlıydı, hıçkırma gibiydi– ve el tekrar makinenin içine çekildi."

Temsilcinin karısı tiz bir kahkaha attı.

"Kendine gel, Marsha," dedi temsilci alçak sesle. Kadın sustu.

"Tak sesleri hızlanmaya başladı," diye devam etti editör, "ve bir süre sonra tuşlara basan yaratığın çok yorulduğunu ve soluk soluğa kaldığını işitir gibi oldum. Bir süre sonra artık yazı gözükmüyordu ve tuşların çoğu o tutkal gibi maddeyle kaplıydı ama harflerin bıraktığı izleri görebiliyordum. Şöyleydi: *rackne öl* ama sonra *ü* tuşu tutkala yapıştı. Bir an buna baktıktan sonra parmağımı uzatıp harfi tutkaldan ayırdım. Bunu Bellis yapabilir miydi, bilmiyorum. Ama bunu yaparken onu görmek istemedim. Sırf o yumruğu görmek bile kalbimi durduracak gibi olmuştu. O cini bütünüyle görseydim aklımı kaçırabilirdim. Ve kalkıp oradan kaçabilmem de mümkün değildi. Bacaklarımda derman kalmamıştı.

"*Tak-tak-tak*, diye devam etti yazı ve her bir kelimeden sonra o kirli yumruk B ve N tuşları arasından çıkıp boşluk çubuğuna vurdu. Bunun ne kadar sürdüğünü tam olarak bilmiyorum. Yedi dakika olabilir. Belki on. Belki sonsuza kadar.

"Sonunda taklama bitti ve artık soluma sesini duymadığımı fark ettim. Belki de bayılmıştı... belki de çekip gitmişti... belki de ölmüştü. Kesin olarak bilebildiğim tek şey mesajın bitmemiş olduğuydu. Şu yazılıydı: *rackne ölüyor, küçük oğlan jimmy thorpe bilmiyor thorpe'a racke'nin ölmekte olduğunu söyle küçük oğlan Jimmy thorpe rackne'yi öldürüyor ve...* Hepsi bu kadardı.

"O zaman kendimde ayağa kalkabilecek gücü buldum ve odadan çıktım. Sanki o cin uyumuş ve topuk seslerimin yankısıyla uyanıp tekrar yazmaya başlar korkusuyla parmaklarımın ucuna basarak yürüyordum. Bir *tak* sesi daha duyarsam çığlığı

basarım, diye düşündüm. Sonra da kalbim veya beynim patlayana kadar çığlık atardım.

"Otomobilim yolun ilerisindeki otoparktaydı, yolculuğum için benzin deposu doluydu. Direksiyona otururken palto cebimdeki içki şişesini hatırladım. Ellerim öyle şiddetli titriyordu ki şişeyi düşürdüm, ama neyse ki koltuğun üstüne düştü ve kırılmadı.

"O kendimi kaybettiğim anlarım aklıma geldi ve o anda en çok istediğim şey bu oldu. Ve isteğim yerine geldi. Şişenin ağzından ilk yudumu, sonra ikinci yudumu aldığımı hatırlıyorum. Sonra kontak anahtarını çevirip radyoyu açtım. Frank Sinatra 'That Old Black Magic' (O Eski Kara Büyü) adlı şarkıyı söylüyordu. O anki durumuma çok uygundu. Şarkıya eşlik ettiğimi ve şişeden birkaç yudum daha aldığımı hatırlıyorum. Otoparkın en uç tarafındaydım ve o köşedeki trafik ışığını görebiliyordum. Boş odadaki *tak* sesleri ve odanın solmakta olan kızıl aydınlığı aklımdan çıkmıyordu. O kesik soluma seslerini düşündüm, sanki cin vücut geliştirme salonunda ağırlık çalışması yapıyor gibiydi. Yırtık duvar kâğıdının pütürlü yüzeyi gözlerimin önüne geliyordu. Ben eve gelmeden önce orada neler olduğunu ve onu –Bellis'i– hayal etmeye çalıştım. Odada kâğıt yerine geçebilecek tek şey olduğu için Bellis duvar kâğıdının sıyrılmış köşesinden bir parça söküp çıkarıyor... bunu daktiloya nasıl yerleştirdiğini hayal etmeye çalıştım. İçmeye devam ediyordum. Frank Sinatra bitti, araya bir reklam girdikten sonra Sarah Vaughan'ın 'I'm Gonna Sit Right Down and Write Myself a Letter' (Oturup Kendime Bir Mektup Yazacağım) adlı parçası başladı. Eh, bu da benimle ilişkili bir şeydi, çünkü kısa bir zaman önce kendime bir mektup yazmış veya yazdığımı sanmıştım. Bu gece bunu tekrar gözden geçirmeme yol açan bir şey görene kadar. Sarah'yla birlikte şarkı söylemeyi sürdürürken daha yarısına gelmeden içimi dışımı kusuyordum, birisi avuçlarıyla sırtıma vuruyor, sonra arkamdan dirseklerimi kaldırıp indiriyor, derken yine avuçlarıyla sırtıma vuruyordu. Bunu yapan kamyoncuydu. Sırtıma her vuruşunda

bir sıvı kitlesinin boğazıma kadar yükseldiğini ve tekrar aşağıya inmeye hazırlandığını hissediyordum, ama adam o anda dirseklerimi kaldırıyor, her kaldırışında bir daha kusuyordum; ne var ki, kustuğum şeyin büyük bir kısmı viski değil nehir suyuydu. Etrafıma bakabileceğim kadar başımı kaldırdığım zaman saat akşamın altısıydı, üç gün sonrası olmuştu ve Batı Pennsylvania'daki Jackson Nehri'nin kıyısında yatıyordum. Otomobilimin burnu nehre gömülmüş, arka kısmı su üstünde kalmıştı. Tampondaki çıkartmayı görebiliyordum."

"Bir Fresca daha var mı, hayatım? Boğazım kurudu."

Yazarın karısı sessizce ona bir şişe daha getirip eline verirken, içinden gelen bir dürtüyle uzanıp buruşuk, timsah derisine benzeyen yanağına bir öpücük kondurdu. Editör gülümsedi ve gözleri ışıldadı. Kadın iyi ve yardımsever bir insandı ama bu ışıldama onu aldatmadı. Gözlerin bu şekilde ışıldamasının mutlulukla alakası yoktu.

"Teşekkür ederim, Meg."

Editör şişeden içti, öksürdü ve sigara teklifini elini sallayarak geri çevirdi.

"Bu akşamlık yeterince sigara içtim. Bir daha dünyaya gelişimde bunu tamamen bırakmış olacağım.

"Hikâyemin geri kalanında anlatılacak pek bir şey kalmadı. Her hikâyeyi mahkûm edecek tek bir suçlama var: sonunun tahmin edilebilirliği. Otomobilimden çoğu boşalmış kırk şişe Black Velvet çıkardılar. Cinler, elektrik, Fornitler, plütonyum madencileri ve fornuslar hakkında geveleyip duruyordum ve kurtarıcılarıma tamamen delirmiş bir adam olarak göründüm ki tam anlamıyla öyleydim.

"Omaha'da ve beş kuzeydoğu eyaletinde otomobilimle dolanırken bakın neler olmuş – Chevy'nin torpido gözündeki benzin kredi fişlerine göre... Bütün bu bilgileri Jane Thorpe'la yaptığım uzun süreli yazışmalar sonucu edinmiştim. Olayı yok sayma ödülü olarak tımarhaneden salıverildikten kısa bir süre sonra Jane'le New Haven'da yüz yüze karşılaştık. Bu buluşmanın so-

nunda gözyaşları içinde birbirimize sarıldık; işte o zaman benim için gerçek bir hayat –hatta belki mutluluk– olabileceğine inanmaya başladım.

"O gün, öğleden sonra üç sularında Thorpe'un evinin kapısı çaldı. Telgraf getiren çocuktu. Telgraf bendendi; Jane'le talihsiz yazışmalarımızın son maddesiydi. Şu yazılıydı: REG GÜVENİLİR BİR KAYNAKTAN ÖĞRENDİM RACKNE ÖLÜYOR BELLIS'E GÖRE BUNU YAPAN KÜÇÜK BİR OĞLAN BELLIS ADININ JIMMY OLDUĞUNU SÖYLEDİ BİRAZ FORNUS FORNİTLE HENRY.

"O halde Howard Baker'ın o harika sorusu aklınızdan geçmiş olmalı: Ne biliyordu ve ne zaman biliyordu? Jane'in bir temizlikçi kadın tuttuğunu biliyordum; bilmediğim şey –daha sonra Bellis'ten öğrendim– bu kadının Jimmy adında şeytan gibi küçük bir oğlu olduğuydu. Benim vakam üzerinde iki buçuk yıl çalışan psikiyatrlar hiç inanmadılarsa da, sanırım sizler sözüme inanmak durumundasınız.

"Telgraf geldiğinde Jane markete gitmişti. Bunu Reg öldükten sonra, onun pantolon ceplerinden birinde buldu. Üzerinde telgrafın çekilme ve teslim tarihi yazılıydı ve *Telefon yok/Elden teslim* notu vardı. Jane'in dediğine göre, telgraf bir günlük olmasına rağmen sanki bir aydan beri kocasının elindeymiş gibi buruşmuş ve yıpranmıştı.

"Bir bakıma, o telgraftaki kelimeler esnek kurşunlar olmuş ve ben bu kurşunları ta Paterson, New Jersey'den Reg Thorpe'un beynine sıkmıştım. Ve öylesine sarhoştum ki, bunu yaptığımı bile hatırlamıyorum.

"Ömrünün son iki haftasında Reg normal gibi görünen bir hayat sürüyordu. Sabahları altıda kalkıyor, kendisine ve karısına kahvaltı hazırlıyor, sonra da bir saat boyunca yazıyordu. Sekiz olduğunda çalışma odasını kilitleyip semt sokaklarında köpeğini gezdiriyordu. Bu yürüyüşleri sırasında son derece cana yakın oluyor, karşılaştığı insanlarla sohbet ediyor, yol üstündeki bir kafede bir kahve içtikten sonra yürüyüşe devam ediyordu. Öğleden önce

eve döndüğü çok enderdi. Çoğu zaman saat on iki otuz veya bir olurdu. Jane'e göre bunun bir nedeni, geveze Gertrude Rulin'den kaçınmakmış, çünkü kadın onların evinde çalışmaya başladıktan birkaç gün sonra Reg'in bu günlük programı başlamış.

"Reg hafif bir öğle yemeği yiyip bir saat kadar uzanıyor, sonra iki-üç saat çalışıyormuş. Bazı akşamlar ya Jane'le ya da tek başına komşu gençleri ziyaret ediyormuş; bazen de ya Jane'i bir sinemaya götürüyor ya da oturma odasında oturup kitap okuyormuş. Erkenden yatarlarmış, ama çoğu zaman Reg daha önce yatarmış. Jane'in bana yazdığına göre hayatlarında pek az seks varmış ve o da her ikisi için başarısız olurmuş. 'Ama seks çoğu kadın için o kadar önemli değildir,' demişti Jane, 'Reg yine çalışıyordu ve bu onun için seksin yerini tutabiliyordu. O koşullar altında son beş yılın en mutlu iki haftasını geçirdiğimizi söyleyebilirim.' Bu mektubu okuduğum zaman ağlayacak gibi olmuştum.

"Jimmy'yle ilgili hiçbir şey bilmiyordum ama Reg biliyordu. Reg en önemli olgu dışında her şeyi biliyordu, o da Jimmy'nin işe annesiyle beraber gelmeye başlamasıydı.

"Telgrafımı aldığı zaman çok öfkelenmiş ve durumu idrak etmeye başlamış olmalıydı. Ve işte, *onlar* artık buradaydılar. Ve belli ki, karısı da *onlardan* biriydi, çünkü Gertrude ve Jimmy evdelerken *o* da evdeydi ve Jimmy hakkında Reg'e hiçbir şey söylememişti. Neydi bana o daha önceki mektubunda söylediği şey? 'Bazen karımı anlayamıyorum.'

"Telgrafın geldiği gün Jane eve döndüğünde Reg'in gitmiş olduğunu gördü. Mutfak masasında şöyle bir not vardı: 'Sevgilim – kitapçıya gittim. Akşam yemeğine kadar dönerim.' Bu not Jane'e gayet normal göründü, ama benim telgrafımdan haberi olsaydı, sanırım o notun normalliği onu dehşete düşürürdü. Reg'in onun saf değiştirdiğine inandığını anlardı.

"Reg herhangi bir kitapçının yakınından bile geçmedi. Littlejohn's Silah Mağazası'na gidip bir .45'lik otomatik tabanca ve iki bin mermi satın aldı. Eğer mağazada satılsaydı, muhtemelen bir AK-70 alırdı. Anlayacağınız, Fornitini korumak istiyordu. Jimmy'den, Gertrude'dan ve Jane'den.

"Ertesi gün her şey kurulu düzene uygun gelişti. Jane kocasının o gün hava çok sıcak olmasına rağmen çok kalın bir kazak giydiğini hatırlıyor, ama hepsi bu kadarmış. Kazak giymesinin nedeni tabii ki tabancayı gizlemek için. Köpeği gezdirmeye çıkarken tabancayı pantolonunun kemerine takmış.

"Kahve içtiği o kafe her zaman onun son durağıyken, bu defa yolda hiç oyalanmadan doğruca oraya gitmiş. Köpeği yükleme alanında bir parmaklığa bağladıktan sonra evlerin arka bahçelerinden kendi evine dönmüş.

"Komşu gençlerin günlük programlarını da biliyormuş; hepsinin dışarıda olduğunu biliyormuş. Yedek anahtarlarını nerede bulundurduklarını da. Evin içine girip üst kata çıkmış ve kendi evini gözetlemeye başlamış.

"Saat sekiz kırkta Gertrude'un gelişini görmüş. Yanında da gerçekten küçük bir oğlan çocuğu varmış. Jimmy'nin taşkın davranışları hem birinci sınıf öğretmenini hem de okulun rehberlik öğretmenini, çocuğun birinci sınıfa bir sene sonra başlamasının herkes için daha iyi olacağına (Jimmy'nin annesi hariç) ikna etmiş. Jimmy anaokuluna bir yıl daha devam edecekmiş. Gertrude'un yaşadığı yerdeki iki yuva doluymuş ve kadın öğleden sonraları ikiyle dört arası başka bir yere temizliğe gittiği için Thorpe'ları öğleden sonrasına alamıyormuş.

"Sonunda Jane hiç istemese de, kadın başka bir yol bulana kadar Jimmy'yi yanında getirmesini kabul etmiş. Ya da Reg durumu öğrenene kadar, ki öğrenmesi kaçınılmazmış.

"Belki Reg buna göz yumar, diye düşünmüş, çünkü son zamanlarda her konuda çok mantıklı davranıyormuş. Bir yandan da, çok kızması ihtimali de yok değilmiş. Öyle olduğu takdirde başka bir düzenleme gerekecekmiş. Gertrude tamam demiş. Ve Tanrı aşkına, oğlanın kesinlikle Reg'in herhangi bir şeyine dokunmasına izin vermemeliymiş. Gertrude, zaten Reg'in çalışma odasının kilitli olduğunu söylemiş.

"Thorpe iki bahçe arasını tıpkı bir keskin nişancı gibi sessizce geçmiş. Gertrude ve Jane'i mutfakta çarşaf yıkarken görmüş.

Oğlan görünürde yokmuş. Evin hizasında ilerlemiş. Yemek oda sında kimse yok. Yatak odasında kimse yok. Derken, çalışma odasında, Reg'in onu görmekten en çok korktuğu yerde Jimmy varmış. Oğlanın yüzü heyecandan kıpkırmızıymış. Herhalde Reg, o anda *onların* gerçek bir ajanını gördüğüne inanmış olmalı.

"Oğlanın elinde bir çeşit öldürücü ışın varmış ve bunu Reg'in çalışma masasına doğru tutuyormuş... ve Reg daktilosunun için den Rackne'nin çığlıklarını duymuş.

"Ölmüş bir adama öznel bir bilgi yakıştırdığımı düşüne bilirsiniz ya da uydurduğumu sanabilirsiniz. Ama öyle değil. Mutfakta hem Jane hem de Gertrude, Jimmy'nin oyuncak plastik tabancasından çıkan patlama seslerini duyuyorlarmış; oğlan eve geldiğinden beri bu tabancayla ateş edip duruyormuş. Jane bir an önce içindeki pil bitsin diye ummaktaymış. Duydukları sesi hemen tanımışlar. Nereden geldiğini de... Reg'in çalışma odasından geliyormuş.

"Oğlan gerçekten de son derece hınzır bir çocukmuş; evin içinde gitmemesi gereken bir yer varsa, illa ki oraya gitmeliymiş, yoksa meraktan çatlarmış. Jane'in Reg'in çalışma odasının anahtarını şömine rafının üstünde bulundurduğunu keşfetmesi çok sürmemiş. Oğlan daha önce o odaya girmiş miydi? Bence, evet. Jane üç-dört gün önce ona bir portakal verdiğini, sonra evi toplarken çalışma odasındaki kanepenin altında portakal kabukları bulduğunu söyledi. Reg portakal yemezmiş, alerjisi olduğunu iddia ediyormuş.

"Jane yıkamakta olduğu çarşafı lavaboya bırakıp hemen yatak odasına koşmuş. Oyuncak uzay tabancasından çıkan gürültüyü, sonra da Jimmy'nin, *'Seni haklayacağım! Kaçamazsın! Seni CAMDAN görebiliyorum!'* diye bağırdığını işitmiş. Ve... bir şeyin çığlık attığını duymuş. Istırap çeken, çaresizlik içinde inleyen tiz bir ses.

"'Bunu işittiğim an,' dedi Jane, 'ne olursa olsun Reg'den ayrılmam gerektiğini anladım, çünkü kocakarı masalları doğruydu... delilik bulaşıcıydı. Çünkü işittiğim ses Rackne'nindi; o şımarık

velet bir şekilde Rackne'ye ateş ediyor ve iki dolarlık oyuncak bir uzay tabancasıyla Rackne'yi öldürüyordu.

"'Çalışma odasının kapısı açıktı ve anahtarı üstündeydi. O gün daha sonra şömine rafının önünde yemek masası iskemlelerinden birini gördüm; üzerinde Jimmy'nin lastik ayakkabılarının izi vardı. Oğlan, Reg'in daktilo masasının üzerine eğilmişti. Tabancasının namlusunu daktilonun içine doğrultmuş, ateş ediyordu. *Bam-bam-bam* sesleri ve daktilonun içinden püsküren mor ışık titreşimler... İşte o anda Reg'in elektrikle ilgili söylediklerini anlayabildim, çünkü her ne kadar o tabanca basit bir pille çalışıyorduysa da, sanki içinden zehir dalgaları çıkıyordu ve beynimi haşlayacak gibiydi.

"*Seni orada görüyorum!* diye bağırıyordu Jimmy; yüzünde çocuksu bir neşe vardı; bu hem çok güzeldi hem de ürkütücüydü. *Kaptan Future'dan kaçamazsın! Sen artık ölüsün, uzaylı!* Ve o çığlık giderek zayıflamaktaydı.

"'*Jimmy yeter artık!* diye bağırdım.

"'Oğlan yerinde sıçradı. Onu şaşırtmıştım. Dönüp bana baktı... ve dilini çıkardı... ve tabancayı tekrar daktiloya doğrultup ateş etmeyi sürdürdü. *Bam-bam-bam* ve o mor ışık titreşimi.

"'Gertrude oraya doğru gelirken oğluna bağırarak hemen oradan çıkmasını, yoksa onu eşek sudan gelene kadar döveceğini söylüyordu. Tam o sırada ön kapı ardına kadar açıldı ve Reg kükreyerek içeriye daldı. Tamamen delirmiş olduğunu anlamam için bir kez bakmam yetti. Elinde bir tabanca vardı.

"Gertrude onu görünce, *Yavrumu vurma!* diye haykırdı ve onu tutmak için uzandı. Reg onu bir vuruşla kenara itti.

"'Jimmy neler olduğunun farkında bile değildi... uzay tabancasıyla daktiloya ateş edip duruyordu. Tuşlar arasından o mor ışık titreşimlerinin çıktığını görebiliyordum ve bu ışık özel koruyucu gözlük olmadan bakılmaması gereken, yoksa retinayı haşlayıp insanı kör eden elektrik kıvılcımlarına benziyordu.

"'Reg beni de itip yere devirdi.

"'*RACKNE!* diye bağırdı. *RACKNE'Yİ ÖLDÜRÜYORSUN!*

"'Reg o çocuğu öldürmek niyetiyle odaya doğru koşarken bile,' diye devam etti Jane, 'annesiyle ben evin içinde bir yerde iş yaparken o oğlan kim bilir kaç kere çalışma odasına girmiş ve o tabancasıyla daktiloya ateş etmiştir, diye düşünmeden edemedim. Gertrude ve ben ya arka bahçede çamaşır asıyorduk ya da üst katta çarşafları değiştiriyorduk ve ne o tabancadan çıkan gürültüyü ne de o şeyin... Fornitin çığlıklarını işitebiliyorduk.

"'Reg odaya daldığı anda bile Jimmy durmadı; sanki son fırsatıymış gibi daktiloya ateş etmeyi sürdürüyordu. O andan beri hep merak etmişimdir, acaba Reg *onlar* konusunda da haklı mıydı? Belki de ortalıkta dolanıp duruyorlar, sonra bir insanın kafasının içine girip kirli işlerini ona yaptırıyorlardı; oradan çıktıkları zaman o kirli işi yapmış olan kişi, *Ha? Ben mi? Ne yapmışım*? diyordu.

"'Ve Reg odaya girdiği anda daktilonun içinden gelen inleme sesi tiz bir çığlık halini aldı – ve sanki içindeki şey her neyse, nihayet patlamış gibi kan fışkırdı. Tıpkı canlı bir hayvanın mikrodalga fırına sokulduğunda patlaması gibiydi. Bunun size ne kadar delice geldiğini biliyorum ama kanı gördüm; daktilonun kenarından bir leke gibi fışkırdı.

"'*Hakladım onu*, dedi Jimmy tatmin olmuş bir halde. *Onu hakladım*...

"'Reg onu tuttuğu gibi odanın karşı ucuna fırlattı. Oğlan duvara çarptı. Elinden fırlayan tabanca yere düşüp kırıldı. İçinde ucuz piller olan plastik bir oyuncaktı.

"'Reg daktiloya baktı ve bir çığlık attı. Bu sadece acı ve öfke çığlığı değildi; aynı zamanda keder doluydu. Sonra oğlana döndü. Jimmy yere düşmüştü ve o âna kadar her ne idiyse –yani haylaz bir çocuktan başka bir şey idiyse– şimdi sadece korku içinde bakan altı yaşında bir çocuktu. Reg tabancayı ona doğrulttu... ve bütün hatırladıklarım bu kadar işte.'"

Editör meyveli gazozunu bitirip kutusunu özenle kenara bıraktı.

"Gertrude Rulin ve Jimmy Rulin onun boş bıraktığı kısımları yeterince hatırlıyor," dedi editör. "Jane, 'Reg, *YAPMA!*' diye bağırmış, Reg dönüp ona baktığında da Jane ayağa kalkıp onun üstüne çullanmış. Reg ateş edip onun sol dirseğini parçalamış ama Jane pes etmemiş. O kocasıyla boğuşurken Gertrude oğluna seslenmiş, çocuk da ona koşmuş.

"Reg, Jane'i itip onu bir kez daha vurmuş. Bu kurşun kadının kafatasının sol yanını sıyırmış. Yarım santim daha sağa isabet etseymiş, onu öldürürmüş. Hiç şüphe yok ki, Jane müdahale etmeseymiş, Reg hem Jimmy'yi hem de annesini öldürürmüş.

"Reg oğlana ateş edip vurmuş aslında: Jimmy annesine koşarken kurşun yukarıdan aşağıya doğru poposuna gelmiş, kemiği ıskalayıp üst baldırından çıkmış ve Gertrude Rulin'in kaval kemiğine saplanmış. Çok kan akmış ama ikisinde de ciddi bir hasar olmamış.

"Gertrude çalışma odasının kapısını çarparak kapatıp, çığlıklar atan kan içindeki oğlunu tuttuğu gibi ön kapıdan dışarıya kaçmış."

Editör düşünceli bir ifadeyle sustu.

"Jane o sırada ya baygındı ya da daha sonra olanları unutmayı tercih etmişti. Reg çalışma koltuğuna oturup tabancasının namlusunu alnının ortasına dayamış. Tetiği çekmiş. Kurşun beyninden geçip onu canlı bir sebze halinde bırakmadığı gibi, kafatasının içinde bir yarım daire çizerek hasar bırakmadan karşı taraftan da çıkmamış. Fantezi esnekmiş ama son kurşun kaskatıymış. Reg ölerek daktilosunun üstüne düşmüş.

"Polisler geldiğinde onu bu pozisyonda bulmuşlar. Jane yarı baygın halde karşı köşede oturmaktaymış.

"Daktilonun üstü ve muhtemelen içi de kan doluymuş; kafa yaraları çok kanlı olur. Kanların tamamı 0 grubuymuş. Reg Thorpe'un grubu.

"Ve, baylar ve bayanlar, işte benim hikâyem bu kadar; daha fazlasını anlatamam." Gerçekten de editörün sesi fısıltı haline gelmişti.

Parti sonlarına özgü gevezelikler, gülüşmeler ve bu partinin gereğinden fazla ciddileştiği konusunda yorumlar olmadı.

Ama yazar, editörün otomobiline kadar ona eşlik ederken son bir soruyu sormadan edemedi. "Hikâye," dedi. "Hikâyeye ne oldu?"

"Reg'in hikâyesi mi?"

"'Esnek Kurşunun Türküsü', evet. Bütün bunlara neden olan hikâye. Asıl esnek kurşun *oydu* – onun için olmasa bile, sizin için. Bu kadar harika olan o hikâyeye ne oldu?"

Editör otomobilinin kapısını açtı; küçük mavi bir Chevette'ti ve arka tamponundaki çıkartmada şu yazılıydı: DOSTLAR DOSTLARININ SARHOŞ ARABA KULLANMALARINA İZİN VERMEZLER. "Hayır, hikâye hiçbir zaman yayınlanmadı. Reg'de eğer bir kopyası vardıysa da, benim makbuzumdan ve hikâyenin kabul edilişinden sonra onu yok etmiştir; Reg'in *onlar* hakkındaki paranoyak duygularını düşünecek olursak, ondan da bu beklenir.

"Jackson Nehri'ne gittiğimde bende orijinaliyle birlikte üç adet fotokopisi vardı. Dördü birden karton bir kutu içindeydi. Eğer o kutuyu bagaja koymuş olsaydım hikâye şimdi bende olurdu, çünkü otomobilimin arka kısmı suyun içine girmemişti. Ama elimin altında olmasını istediğim için onu yolcu koltuğunun üstüne koymuştum. Suya battığım sırada pencereler açıktı. O sayfalar... sanırım suyun içinde sürüklenip denize kadar gitmiştir. Onların nehrin dibindeki diğer çöpler gibi çürüdüğüne inanmaktansa, denize sürüklendiğini düşünmeyi tercih ederim. Daha romantik olur ve bu ihtimal daha az. Ama benim inanmayı tercih ettiğim şeyler hâlâ esnek olabiliyor."

Editör küçük otomobiline binip oradan ayrıldı. Yazar aracın stop lambaları gözden kaybolana kadar arkasından baktıktan sonra döndü. Meg garaj yolundaydı; gece havası ılık olduğu halde kollarını göğsünde kavuşturmuş, titrek bir gülümsemeyle kocasına bakıyordu.

"Sadece ikimiz kaldık," dedi Meg. "İçeriye girmek istiyor musun?"

"Tabii."

Eve giden patikanın yarısına geldiklerinde kadın, "Senin daktilonda Fornit falan yok, değil mi Paul?" diye sordu.

Ve kelimelerin nereden türediğini sık sık düşünmüş olan yazar kararlı bir sesle, "Kesinlikle yok," dedi.

Kol kola içeriye girip kapıyı kapadılar.

Boğaz

"O günlerde Boğaz daha genişti," dedi Stella Flandres torununun çocuklarına. Hayaletler görmeye başlamadan bir önceki, hayatınınsa en son yazıydı. Çocuklar ona büyümüş, sessiz gözlerle bakarlarken, oğlu Alden verandada oturmakta olduğu koltuktan ona doğru döndü. Günlerden pazardı ve ıstakozun fiyatı ne kadar yükselse de, Alden pazar günleri teknesiyle denize çıkmazdı.

"Ne demek istiyorsun, büyükanne?" diye sordu Tommy ama yaşlı kadın cevap vermedi. Sönük sobanın yanındaki sallanan koltuğunda oturmuştu, terlikleri sessizce yere çarpıyordu.

Tommy annesine sordu: "Ne demek istiyor?"

Lois sadece başını iki yana sallayıp gülümsemekle yetindikten sonra çocukların eline bir sepet verip onları böğürtlen toplamaya gönderdi.

Unutmuş, diye geçirdi aklından Stella. Ya da acaba hiç biliyor muydu?

Boğaz o günlerde daha genişti. Bunu bilebilecek tek kişi varsa, o da Stella Flanders'tı. 1884'te doğmuştu, Goat Adası'nın en eski sakiniydi ve hayatında bir kez olsun anakaraya geçmemişti.

Sever misin? Bu soru zihnine son zamanlarda musallat olmuştu ve Stella bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu. Boğaz'ın karşısında bulunan Goat Burnu'ndaki ve Raccoon Burnu'ndaki

ağaçlara o güzel rengi veren yağmurlar olmadan soğuk bir sonbahar başlamıştı. Rüzgâr uzun ve soğuk notalarla eserken, Stella her bir notanın yüreğinde çınladığını hissediyordu.

19 Kasım günü beyaz krom rengindeki ilk kar tanecikleri salınarak düşmeye başladığında Stella doğum gününü kutluyordu. Köyün büyük bir kısmı orada toplanmıştı. Annesi 1954 yılında akciğer zarı iltihabından ölen ve babası 1941'de *Dancer* adlı tekneyle kaybolan Hattie Stoddard oradaydı. Richard ve Mary Dodge geldiler; sırtında görünmez bir binici gibi taşıdığı arteriti yüzünden Richard bastonuyla yürürken epeyce zorlanıyordu. Tabii, Sarah Havelock da geldi; Sarah'nın annesi Annabelle, Stella'nın en iyi arkadaşıydı. İlkokul birinci sınıftan sekizinci sınıfa kadar köy okuluna birlikte gitmişlerdi. Annabelle, beşinci sınıftayken saçını çekip onu ağlatan Tommy Frane'le, Stella'ysa koluna vurup kitaplarını çamura düşüren Bill Flanders'la evlenmişti (ama Stella gözyaşlarını bastırıp ağlamamayı başarmıştı). Artık ne Annabella ne de Tommy vardı ve onların yedi çocuğundan sadece Sarah adada kalmıştı. Onun kocası, herkesin Koca George olarak bildiği George Havelock, 1967 yılında anakarada pis bir şekilde ölmüştü; bir balta kayarak George'un eline inmiş ve çok fazla kan çıkmış, üç gün sonra da cenazesi kalkmıştı. Sarah partiye gelip, "Doğum günün kutlu olsun, nine!" diye haykırınca Stella ona sımsıkı sarıldı ve gözlerini kapadı

(sever misin?)

ama ağlamadı.

Muazzam bir doğum günü pastası vardı. Bunu Hattie ve onun en iyi arkadaşı Vera Spruce yapmışlardı. Bir araya gelen davetliler hep bir ağızdan, "İyi ki doğdun Stella" şarkısını öyle yüksek sesle söylediler ki, kısa bir an için bile olsa rüzgârın uğultusunu bastırdılar. Normal koşullarda sadece kilisede ilahileri ve şükran duasını seslendiren, kepçe kulakları domates gibi kıpkırmızı olan Alden bile şarkıya katılmıştı. Stella'nın pastasının üstünde doksan beş tane mum vardı; her ne kadar kulakları eski-

den olduğu kadar iyi duymasa da Stella yüksek sesle söylenen şarkıya rağmen rüzgârı işitebiliyordu.

Rüzgâr benim adımı sesleniyor, diye düşündü.

"Sadece ben değildim," diyecekti Lois'in çocuklarına, eğer diyebilseydi. "Benim zamanımda adada yaşayıp adada ölen pek çok insan vardı. O günlerde posta gemisi yoktu; posta olduğu zaman bunu Bull Symes getirirdi. Feribot da yoktu. Eğer Burun'da bir işin varsa, kocan stakoz teknesiyle seni karşıya geçirirdi. Bildiğim kadarıyla adada 1946 yılına kadar sifonlu tuvalet de yoktu. İlk sifonlu tuvaleti Bull'un oğlu Harold getirmişti; Bull'un denizde kapan hazırlarken bir kalp kriziyle ölmesinden bir yıl sonraydı. Bull'u eve getirişlerini hatırlıyorum. Üstünü brandayla örttüklerini ve yeşil çizmeli bir ayağının dışarıda kaldığını hatırlıyorum. Hatırladığım başka bir şey de...

Çocuklar, "Neyi hatırlıyorsun, büyükanne?" diyeceklerdi.

Onlara ne cevap verecekti ki? Başka bir şey var mıydı?

Doğum günü partisinden bir ay kadar sonra, kışın ilk günü Stella sobaya odun almak için arka kapıyı açtığında, arka sundurmada ölü bir serçe gördü. Dikkatle eğildi, kuşu bir ayağından tutup yerden kaldırdı.

"Donmuş," diye teşhis koyduğu anda içinden bir ses başka bir şey söyledi. En son 1938'de donmuş bir kuş görmüştü, yani kırk yıl önce. Boğaz'ın donduğu yıl.

Ürperip paltosuna sarındı ve ölü kuşu paslı çöp fırınına attı. Soğuk bir gündü. Gökyüzü açıktı ve koyu maviydi. Doğum günü gecesinde on santim kalınlığındaki kar erimiş, daha sonra da kar yağmamıştı. Goat Adası Mağazası'ndaki Larry McKeen, "Çok geçmez, yine başlar," demişti.

Stella odun yığınına gidip taşıyabileceği kadar odun aldıktan sonra eve döndü. Gölgesi de onu takip etti.

Ölü serçeyi gördüğü arka kapıya vardığında, Bill onunla konuştu – oysa Bill on iki yıl önce kanserden ölmüştü. "Stella," dedi ve Stella hemen yanında onun gölgesini gördü; kasketi her zaman

olduğu gibi hafif yana kaymıştı. Stella boğazında bir çığlığın düğümlendiğini hissetti. Ama dudaklarına erişmedi.

"Stella," dedi Bill yine, "ne zaman anakaraya geçeceksin? Norm Jolley'nin eski Ford'unu alıp Freeport'taki Bean's'e takılırız. Ne dersin?"

Stella hemen arkasına dönerken az kalsın odunları elinden düşürecekti; kimse yoktu. Sadece tepenin altındaki otlara kadar uzanan avlusunu, bunun da ötesinde Boğaz'ı ve onun da ötesindeki anakarayı gördü.

"Büyükanne, Boğaz nedir?" diye sorabilirdi Lona... ama hiç sormamıştı. O zaman da Stella ona her balıkçının ezbere bildiği açıklamayı yapardı: Boğaz iki kara parçası arasındaki su kütlesidir; iki ucu açık olan bir su kütlesi. Eski ıstakozcuların şöyle bir esprisi vardı: Sis bastırdığında pusulanızı nasıl okuyacağınızı bilirsiniz, çocuklar; Jonesport'la Londra arasında çok uzun bir Boğaz vardır.

"Boğaz adayla anakara arasındaki sudur," diyerek biraz daha açar, onlara kurabiyeyle şekerli sıcak çay verirdi. "Bu kadarını biliyorum. Kocamın adını... ve kasketini nasıl taktığını bildiğim kadar iyi biliyorum."

"Büyükanne?" diyecekti Lona. "Sen nasıl oldu da hiç Boğaz'ın öbür tarafına geçmedin?"

Ocak ayında, doğum günü partisinden iki ay sonra Boğaz 1938 yılından beri ilk defa dondu. Radyo adalıları ve anakarada yaşayanları buza güvenmemeleri için uyarıyordu, ama Stewie McClelland ve Russell Bowie yine de o öğleden sonra epey şarap içtikten sonra Stewie'nin kızağını alıp Boğaz'a gittiler. Ve tabii kızak battı. Stewie su üstüne çıkmayı başarabilmişti (ama donduğu için bir ayağını kaybetti) fakat Boğaz Russel'ı yutmuştu.

O 25 Ocak'ta Russel için bir cenaze töreni yapıldı. Stella oraya oğlu Alden'in kolunda gitti; Alden ilahileri sessizce söylerken, şükran duasını bağıra bağıra okudu. Daha sonra Stella belediye sarayının bodrum katında Sarah Havelock, Hattie Stoddard ve

Vera Spruce ile şöminede yanan odunların kızıl aydınlığında oturup sohbet etti. Russel için bir veda partisi veriliyordu; içecek olarak Za-Rex meyve kokteyli ve krem peynirli, üçgen biçiminde kesilmiş küçük sandviçler vardı. Tabii erkekler Za-Rex'le yetinmeyip sert bir şeyler içmek için dışarıya çıktılar. Russell Bowie'nin artık dul olan eşi kızarmış gözleriyle şaşkın bir halde Papaz Ewel McCracken'in yanında oturuyordu. Kadın yedi aylık hamileydi –beşinci çocuğu olacaktı– ve Stella sobanın sıcaklığında yarı uykulu bir halde şöyle düşünüyordu: *Sanırım, yakında Boğaz'ın karşısına geçer. Freeport'a veya Lewiston'a taşınıp bir yerde garsonluk yapar herhalde.*

Ne konuştuklarını anlamak için Vera ve Hattie'ye baktı.

"Hayır, duymadım," dedi Hattie. "Freddy ne demiş?"

Adadaki en yaşlı adam olan Freddy Dinsmore (ama benden iki yaş daha küçük, dedi içinden Stella gururla) hakkında konuşuyorlardı. Bu adam 1960 yılında dükkânını Larry McKeen'e satmıştı ve şimdi emekli maaşıyla geçiniyordu.

"Hiç böyle bir kış görmediğini söyledi," dedi Vera örgüsünü çıkarırken. "Bu kışın insanları hasta edeceğini söylüyor."

Sarah Havelock, Stella'ya baktı ve, "Hiç böyle bir kış görmüş müydün?" diye sordu. O ilk başta yağan kardan başka kar olmamıştı; toprak katı çıplak ve kahverengiydi. Bir gün önce Stella evinin arkasındaki tarlada yürümüş, buradaki otların cam çatlaması gibi bir ses çıkararak kırıldıklarını görmüştü.

"Hayır," dedi Stella. "Boğaz 1938'de dondu, ama o yıl çok kar vardı. Bull Symes'i hatırlıyor musun, Hattie?"

Hattie güldü. "1953'teki yeni yıl partisinde beni çimdikleyip etimi morarttığını hatırlıyorum. Ne olmuş ona?"

"Bull ve kocam o yıl yürüyerek anakaraya geçmişlerdi," dedi Stella. "1938 Şubat'ıydı. Ayaklarına kar ayakkabılarını geçirip karşıya geçmişler, Burun'daki Dorrit's tavernasına gitmişlerdi. Birer kadeh viski yuvarladıktan sonra da yürüyerek geri gelmişlerdi. Bana, sen de gel, demişlerdi. Haylaz iki oğlan çocuğu gibiydiler."

Yanındakiler ilgiyle Stella'ya bakıyor, bu hikâyeyi sindirmeye çalışıyorlardı. Bunu mutlaka daha önce de duymuş olması gereken Vera bile hayret dolu bir ifadeyle ona bakmaktaydı. Eğer hikâyelere inanılacak olursa, bir zamanlar Vera ve Bull birlikte yaşamışlardı. Ama Vera'nın şimdiki haline bakınca, onun bir zamanlar o kadar genç olduğuna inanmak kolay değildi.

"Ve sen onlarla gitmedin mi?" diye sordu Sarah; gözlerinin önüne soğuk kış güneşinde okyanusu yürüyerek geçen insanları getiriyordu.

"Hayır," dedi Stella. O an, keşke ben de örgümü getirseydim, diye düşündü. "Onlarla gitmedim."

"Neden?" diye sordu Hattie neredeyse hesap sorar gibi.

"Çamaşır günümdü," dedi Stella sert bir sesle. O anda Russel'ın dulu Missy hıçkırarak ağlamaya başladı. Stella o tarafa bakınca Bill Flanders'ı gördü; üstünde kırmızı-siyah kareli ceketi, başında yana kaymış şapkası vardı. Bir Herbert Tareyton sigarası içiyordu, bir sigara da kulağının arkasındaydı. Stella yüreğinin göğsünden fırladığını hissetti.

Ağzından bir ses çıktı, ama o anda sobanın içinde bir budak tüfek atışı gibi bir gürültü çıkararak patlayınca kadınlar Stella'dan çıkan sesi duymadılar.

"Zavallı kadın," dedi Sarah.

"O beş para etmez bir adamdı," diye homurdandı Hattie. Russell Bowie'nin ne tür bir insan olduğunu anlatabilmek için uygun kelimeleri düşündü. "Zamparanın tekiydi. Ölmesi karısı için daha iyi oldu."

Stella söylenenleri duymuyordu bile. Bill, Papaz McCracken'in hemen bitişiğinde oturmaktaydı; kırk yaşından fazla göstermiyordu; daha ilerideki yıllarda belirecek olan göz kırışıklıkları yoktu; üstünde yün pantolonu, ayaklarında yeşil lastik çizmeleri vardı.

"Seni bekliyoruz, Stell," dedi kocası. "Boğazı geç ve anakarayı gör. Bu yıl kar ayakkabılarına gerek olmayacak."

Bill belediye sarayı bodrumunda oturuyordu işte; derken sobada bir budak daha patlayınca görüntü kayboldu. Ve Papaz McCracken hiçbir şey olmamış gibi Missy Bowie'yi avutmaya devam etti.

O gece Vera telefonda Annie Philips'i aradı ve sohbet sırasında Annie'ye Stella Flanders'ın hiç mi hiç iyi görünmediğini söyledi.

"Eğer çok hastalanırsa, Alden onu adadan çıkarmak için çok zorlanacak," dedi Annie. Annie, Alden'i severdi, çünkü kendi oğlu Toby ona Alden'in biradan daha sert hiçbir içkiyi içmediğini söylemişti. Annie kesinlikle hiç içki içmezdi.

"Komaya girmediği takdirde, onu karşıya geçiremez," dedi Vera. "Alden annesinin bir dediğini iki etmez. Zaten yarım akıllıdır, biliyorsun. Onu Stella yönetir."

"Öyle mi?" dedi Annie.

Tam o sırada telefon hattında çatırdama sesleri çıktı. Vera kısa bir an daha Annie Philips'in sesini duydu –ama kelimelerini değil, sadece çatırdamanın gerisinde devam eden sesini– az sonra hiçbir şey duyulmaz oldu. Rüzgârın şiddeti artarak telefon hatlarını koparmış, muhtemelen ya Godlin's Pond'a ya da Borrow's Koyu'na indirmiş olabilirdi. Hatların karşı tarafa, Burun'a düşmüş olma ihtimali de yok değildi, hatta birisi bir espri yapıp, Russell Bowie uzanarak buz gibi eliyle muziplik olsun diye kabloyu sökmüştür, diyebilirdi.

Onlardan iki yüz metre uzakta, battaniyesine sımsıkı sarınmış olan Stella Flanders yatağında yatarken, bitişik odadaki oğlu Alden'in horlama konçertosunu dinliyordu. Rüzgârı işitmemek için dikkatini oğlunun horultusuna vermişti ama rüzgârı duymaması mümkün değildi... üzeri buzla kaplı Boğaz'ın karşısından gelen rüzgâr... buzların altında ıstakozlar ve belki de her nisan gelip pullukla bahçesindeki toprağını süren Russell Bowie'nin cesedi vardı.

Bu nisan toprağımı kim sürecek? diye geçirdi içinden, battaniyesinin altındaki Stella. Ve içinden bir ses ona karşılık verdi: *Sever misin?* Kükreyen rüzgâr dış penceresini çatırdattı. Sanki dış pencere onunla konuşur gibiydi, ama Stella onu duymamak için yüzünü öbür tarafa çevirdi. Ve ağlamadı.

"Ama, büyükanne," diye üsteleyecekti Lona (tıpkı annesi ve anneannesi gibi o da ipin ucunu bırakmazdı), "neden karşı tarafa hiç geçmediğini hâlâ söylemedin."

"Evladım, istediğim her şey burada, Goat Adası'nda vardı zaten."

"Ama burası çok küçük. Biz Portland'da yaşıyoruz. Orada otobüsler var!"

"Şehirlerde neler olduğunu televizyonda görüyorum. Sanırım, bulunduğum yerde kalmaya devam edeceğim."

Hal daha küçüktü, ama bir şekilde Lona'dan daha sezgiliydi ve ablası gibi ısrar etmezdi, ama sorusu işin tam özüne dokunurdu. "Hiç mi karşıya geçmek istemedin, büyükanne? Hiç mi?"

Bunun üzerine Stella ona doğru uzanıp minik ellerinden tutacak ve ona annesiyle babasının evlendikten hemen sonra adaya geldiklerini, Bull Symes'ın dedesinin Stella'nın babasını çırak olarak teknesine aldığını anlatacaktı. Ona annesinin dört kere gebe kaldığını, ama bir bebeğini düşük yaptığını, bir diğerinin de doğduktan bir hafta sonra öldüğünü anlatacaktı. Belki anakaradaki hastanede bebeği kurtarabilirlerdi, ama bu fikir akıllarına gelene kadar iş işten geçmişti.

Onlara Jane'in doğumunu Bill'in yaptığını anlatacaktı, ama iş bittikten sonra Bill'in banyoya gidip kustuğu ve âdet zamanı kötü geçen bir kadın gibi hüngür hüngür ağladığı kısmı atlayacaktı. Tabii Jane liseye gitmek için on dört yaşında adadan ayrılmıştı; artık kızlar on dört yaşında evlenmiyorlardı. Stella, o ay boyunca çocukları karşıya geçirip geri getirme görevini üstlenen Bradley Maxwell'in teknesinde kızını uğurlarken, Jane'in oradan temelli gittiğini sezmişti; ama Jane bir süreliğine geri dönecekti. Onlara, artık çocuk sahibi olmaktan ümidi kestikleri bir anda, Jane'den on yıl sonra Alden'in doğduğunu anlatacaktı ve sanki

geç doğmasını telafi etmek ister gibi, Alden hâlâ bekardı. Stella bir bakıma bu durumdan memnundu, çünkü Alden pek zeki değildi ve durgun zekâlı ve iyi kalpli bir erkeği istismar etmek isteyecek pek çok kadın vardı. Tabii, Stella bu son kısmı çocuklara anlatmayacaktı.

Onlara şöyle diyecekti: Louis ve Margaret Godlin, daha sonra Stella Flanders olacak Stella Godlin'i peydahladılar; Bill ve Stella Flanders, Jane ve Alden Flanders'ı peydahladılar, Jane daha sonra Jane Wakefield oldu; Richard ve Jane Wakefield, daha sonra Lois Perrault olacak Lois Wakefield'i peydahladılar; David ve Lois Perrault, Lona ve Hal'ı peydahladılar. Bunlar sizin isimleriniz, çocuklar; sizler Godlin-Flanders-Wakefield-Perrault'sunuz. Bu adanın taşlarında sizin kanınız var ve ben burada kalıyorum, çünkü anakara erişemeyeceğim kadar uzakta. Evet, severim; yani hep sevmişimdir ya da en azından sevmeye gayret etmişimdir, ama hafıza o kadar geniş ve derin ki; ve ben karşıya geçemiyorum. Godlin-Flanders-Wakefield-Perrault..."

Ulusal Meteoroloji Dairesi kayıt tutmaya başladığından beri yaşanan en soğuk şubat ayıydı ve ay ortasına gelindiğinde Boğaz'ı örten buz artık güvenli bir kıvama gelmişti. Motorlu kızaklar vızıldayarak dolanıyor, arada bir yüksek kısımlara ters açıdan girenler devriliyordu. Buz pateni yapmak isteyen çocuklar buz çok pütürlü olduğu için burasını bırakıp tepenin diğer yanındaki Godlin's Pond göledine gittiler; ama daha önce papazın oğlu Justin McCracken'in pateni buzdaki bir çatlağa denk gelince ayak bileğini kırdı. Onu anakaradaki hastaneye götürdüler; Corvette marka otomobili olan bir doktor, oğlana, "Evlat, bileğin eskisinden de iyi olacak," dedi.

Justin McCracken ayak bileğini kırdıktan üç gün sonra Freddy Dinsmore aniden ölüverdi. Ocak ayı sonlarında grip oldu, doktor istemedi, herkese, "Atkımı almamdan postayı almaya gittiğim için üşütmüşüm," dedi. Yatağına yattı ve kimse onu Freddy gibi hastalar için kullanılan o makinelerin bulunduğu hastaneye götüremeden öldü. Altmış sekiz yaşındaki ayyaş oğlu onu bulduğunda, Freddy'nin bir elinde *Bangor Daily News* gazetesi, diğerin-

deyse mermi sürülmemiş bir Remington tabanca varmış. Belli ki, Freddy ölmeden önce tabancasını temizlemeyi düşünüyormuş. George Dinsmore üç hafta boyunca kendini kokaine verdi; söylediğine göre bunun bedelini, George'un babasından gelecek sigorta parasını bilen birisi karşılamış. Hattie Stoddard onu dinleyen herkese George Dinsmore'un ciğeri beş para etmez, yüz karası bir adam olduğunu anlatıyordu.

Grip salgını başlamıştı. O şubat ayında çok sayıda öğrenci hasta olduğu için okul iki haftalık tatile her zamankinden daha erken girdi. "Kar mikrop üretiyor," diye açıkladı Sarah Havelock.

Ayın sonlarına doğru, tam herkes mart ayının aldatıcı rahatlığını iple çekerken, Alden Flanders grip oldu. Yaklaşık bir hafta hastalığını ayakta geçirdikten sonra kırk derece ateşle yatağa düştü. O da Freddy gibi doktor istemedi ve Stella endişe içinde kıvrandı. Alden, Freddy kadar yaşlı değildi, ama o mayısta altmış yaşına basacaktı.

Nihayet kar yağdı. Kar kalınlığı Sevgililer Günü'nde on beş santimi, ayın yirmisinde otuz santimi, şubatın yirmi dokuzundaysa otuz beş santimi buldu. Koyla anakara arasında kar tıpkı beyaz bir otlak gibi görünüyordu. Birkaç kişi yürüyerek karşıya geçip geri geldi. Bu yıl kar ayakkabılarına gerek yoktu, çünkü kar sıkı bir şekilde donmuştu. Anakaraya yürüyenler bir kadeh viski içebilirler, diye düşündü Stella, ama Dorrit's tavernasında içemezlerdi. Dorrit's 1958 yılında yanıp kül olmuştu.

Ve Bill'i dört kere daha gördü. Bir keresinde kocası ona, "Bir an önce gelmelisin, Stella," dedi. "Seninle gezeriz, ne dersin?"

Stella hiçbir şey diyemedi. Yumruğunu ağzına tıkamıştı.

"İstediğim veya gerek duyduğum her şey burada vardı," diyecekti çocuklara. "Radyomuz vardı, şimdi televizyonumuz da var ve Boğaz'ın ötesindeki dünyadan istediğim başka bir şey yok. Yılın her mevsimi bahçem var. Ve ıstakoz? Daima sobamızın üstünde haşlanan bir ıstakoz yahnimiz olurdu; papaz uğradığında bizim 'yoksul çorbası' içtiğimizi görmesin diye, tencereyi kiler kapısının arkasına saklardık.

"İyi havaları da kötü havaları da gördüm. Hep merak etmişimdir, bir katalogdan sipariş etmek yerine Sears mağazasında veya Shaw's pazarında olmak nasıl bir şeydir, diye. Televizyonda gördüğüm şeyleri mağazalarda satın almak... bir kerecik olsun Portland'daki Congress Caddesi'nde durup gelen geçeni seyretmek... eğer böyle şeyleri gerçekten isteseydim, karşıya geçerdim. Tuhaf değilim. Yaşıma göre eksantrik sayılmam. Annemin bir sözü vardı: 'Dünyadaki bütün farklılık, istemekle yapmak arasındadır.' Ve ben buna bütün kalbimle inanmışımdır. Toprağı enlemesine kazmak yerine derin kazmanın daha iyi olduğuna inanırım.

"Burası benim yerim ve ben yerimi çok seviyorum."

Mart ortasında bir gün, bembeyaz bir gökyüzü altında Stella Flanders son kez mutfağında oturdu, sıska baldırlarına son defa çizmelerini geçirdi ve parlak kırmızı yün kaşkolunu son kez boynuna sardı (bu kaşkol üç yıl önce Hattie'nin Noel hediyesiydi). Elbisesinin altına Alden'in uzun iç çamaşırını giymişti. Alt kısmı memelerinin biraz altına kadar uzuyor, üst kısmıysa neredeyse dizlerine kadar iniyordu.

Dışarıda rüzgâr bir kez daha şiddetini artırıyordu; radyoda öğleden sonra kar yağacağı duyuruldu. Stella paltosunu ve eldivenlerini giydi. Bir an düşündükten sonra kendi eldivenlerinin üstüne Alden'inkilerini de geçirdi. Alden gribi atlatmıştı, şimdi Harley Blood'la birlikte Bayan Bowie'nin evine ek dış kapı takmaya gitmişlerdi; Missy bir kız çocuğu doğurmuştu. Stella tıpkı babasına benzeyen bu talihsiz bebeği görmüştü.

Stella bir an pencerenin önünde durup dışarıya, Boğaz'a baktı; tahmin ettiği gibi Bill oradaydı, adayla Burun arasında bir yerde durmuş, ona, ömründe bir kez olsun anakaraya ayak basmak istiyorsan şimdi tam zamanıdır, dercesine elini sallıyordu.

"Eğer senin istediğin şey buysa, Bill," dedi Stella, "Tanrı şahidimdir ki, ben istemiyorum."

Ama rüzgâr başka şeyler söylemekteydi. Aslında istiyordu. Bu serüveni yaşamak istiyordu. Onun için çok sancılı bir kış olmuştu; arada bir alevlenen arteriti artık öç alır gibi yerleşmiş, par-

mak ve diz eklemlerini perişan etmişti. Bir gözü bulanık görmeye başlamıştı (daha bir gün önce Sarah endişeli bir şekilde Stella'ya altmış yaşından beri gözünde olan bu lekenin hızla büyümekte olduğunu söylemişti). En kötüsüyse, midesindeki o şiddetli ağrının dönmüş olmasıydı; iki sabah önce saat beşte kalkıp banyoya gitmiş ve tuvalete parlak kırmızı kanlı bir balgam çıkarmıştı. Bu sabah yine ağzında bakır gibi bir tat bırakan kan tükürmüştü.

Mide ağrısı son beş yıldır gelip gidiyordu; bazen hafifler, bazen şiddetlenirdi, ama Stella daha en başından bunun kanser olduğunu anlamıştı. Annesi, babası ve annesinin babası da kanserden ölmüşlerdi. Hiçbiri yetmiş yaşını geçmemişti; Stella bu durumda sigortacıların tahminlerini altüst ettiğini düşünüyordu.

"At gibi yiyorsun," demişti Alden, mide sancılarının başlamasından ve kan tükürmesinden kısa bir süre sonra. "Senin yaşındakilerin çok daha az yemeleri gerektiğini bilmiyor musun?"

"Git işine, yoksa şamarı yersin!" demişti Stella, kır saçlı oğluna vuracakmış gibi yaparak. Alden de şakadan büzülür gibi yapmış, "Vurma anne, sözümü geri alıyorum," demişti.

Çok yediği doğruydu, ama istediği için değil; eğer kanseri iyi beslerse, onu rahat bırakacağına inandığı içindi (onun kuşağındaki insanların çoğu böyle düşünürdü). Ve belki de işe yaramış gibiydi, hiç değilse bir süreliğine; kan tükürükleri arada bir oluyor, bazen de hiç olmuyordu. Alden onun tabağını ikinci kez doldurmaya (sancısı çok şiddetli olduğu zamanlarda üçüncü kez) artık alışmıştı, ama Stella hiç kilo almıyordu.

Anlaşıldığı kadarıyla artık kanser son evresine varmıştı.

Stella kapıdan çıkmak üzereyken, holdeki kancalardan birinde asılı duran Alden'in şapkasını gördü; kürk astarlı, kulak kapakçıkları olan bir şapkaydı. Bunu başına geçirdi –siperliği ağarmış kaşlarına kadar iniyordu– ve herhangi bir şey unuttu mu diye son bir kez bakındı. Sobanın ateşi geçmek üzereydi; Alden alttaki kapakçığı yine sonuna kadar açık bırakmıştı. Stella bu konuda onu defalarca uyardığı halde Alden bir türlü aklında tutamıyordu.

"Alden, ben öldükten sonra senin kömür masrafın ikiye katlanacak," diye homurdanarak sobayı açtı. İçine baktığı anda soluğu kesilir gibi oldu. Sobanın üstünü tekrar kapatıp alt kapakçığını uygun bir şekilde ayarladı. Bir an için –çok kısa bir an– kömürlerin arasında eski arkadaşı Annabelle Frank'ın yüzünü görmüştü. Yanağındaki beni bile...

Annabelle ona göz mü kırpmıştı?

Bir an aklından Alden'e nereye gittiğini açıklayan bir not bırakmayı geçirdiyse de, belki Alden o durgun zekâsıyla tahmin eder, diye düşündü.

Hayalinde notlar yazmaya devam ediyordu: *Kışın ilk gününden beri babanı görüyorum ve bana ölmenin o kadar kötü bir şey olmadığını söylüyor; en azından ben böyle anlıyorum.* Stella kapıdan dışarıya adımını attı.

Rüzgâr onu sarsınca, uçmasın diye Alden'in şapkasını iyice aşağıya çekti. Soğuk, üstündeki giyecekler arasındaki en küçük aralığı bile bulup içine işliyordu. Karlı, lanet mart soğuğu.

George Dinsmore'un serpiştirdiği kömür tozlarına basmaya özen göstererek tepeden aşağıya, koya doğru yürümeye başladı. Bir zamanlar George, Raccoon Burnu belediyesi için kar küreme aracı şoförlüğü yapmıştı. 1977 yılında viskiyi çok kaçırdığı bir gün aracı bir değil, iki değil, üç tane elektrik direğine çarpmış, Burun beş gün boyunca elektriksiz kalmıştı. Stella o günlerde Boğaz'ın karşısına bakıp sadece karanlığı görmenin ne kadar tuhaf geldiğini hatırlıyordu. İnsan karşı kıyıdaki o cılız ışıkları görmeye alışıyordu. George artık adada çalışmaktaydı ve kar küreme aracı olmadığı için de pek yaralandığı yoktu.

Russell Bowie'nin evinin önünden geçerken pencereden ona bakan Missy'nin kireç gibi olmuş yüzünü gördü. Stella ona el salladı. Missy de karşılık verdi.

Onlara şöyle diyecekti:

"Adada hep birbirimizi kollardık. Gerd Henreid'in göğsündeki kan damarı yırtılınca, onun Boston'daki ameliyat masrafını karşılamak için aramızda para topladık. Ve çok şükür, Gerd sapasağlam geri döndü. George Dinsmore o elektrik direklerini çökerttiğinde Hydro Şirketi evine haciz koydu, ama bizler hem şirketin parasını ödedik hem de George'a sigara ve içki parasını karşılayacak kadar kazanacağı bir iş bulduk. Mesai saati bittiğinde beş para etmezdi, ama mesai saatinde beygir gibi çalışırdı. Sadece bir kere sorun çıkmıştı, o da gece vaktiydi; geceleri George'un içki zamanıydı. Hiç değilse, babası onun iaşesini sağlardı. Şimdi Missy Bowie yeni bir bebekle yapayalnız kalmıştı. Belki burada kalıp sosyal yardım parasını alırdı, tabii büyük ihtimalle bu miktar ona yetmezdi, ama ona gereken her türlü yardım yapılacaktı. Muhtemelen buradan giderdi, ama kaldığı takdirde, açlıktan ölmeyecekti... ve iyi dinleyin, Lona ve Hal: Eğer burada kalırsa, bir yanında küçük Boğaz, diğer yanında Büyük Boğaz olan bu dünyadan bir şeye sahip olabilir. Lewiston'da, Portland'da veya Nashville'de garsonluk yapmak uğruna kaybedilemeyecek kadar değerli bir şey. Bu şeyin ne olduğunu dolaylı olarak anlatacak değilim: Bu şey bir varoluş şeklidir, bir yaşam şeklidir – bir duygudur."

Birbirlerini başka yollarla da kollamışlardı, ama çocuklara bunları anlatmayacaktı. Çocuklar bunu anlayamazlardı; keza Lois ve David de, ama Jane gerçeği biliyordu. Norman ve Ettie Wilson'ın mongoloid bir bebekleri doğmuştu; minicik ayakları içeriye kıvrık, kel başı pütürlü ve çatlaklarla doluydu. Papaz McCracken gelip bebeği vaftiz etmiş, bundan bir gün sonra da, o zamana kadar yüzden fazla bebeğin doğumunda bulunmuş olan ebe Mary Dodge gelmişti; Norman, Ettie'yi Frank Child'ın yeni teknesini göstermek için tepeden aşağıya götürmüştü. Ettie yürümekte zorlandığı halde hiç yakınmamış, ama evden çıkmadan önce kapıda durup özürlü bebeğin beşiğinin yanında sakin bir şekilde oturmuş, örgü ören Mary Dodge'a bakmıştı. Bir an göz göze geldiklerinde Ettie gözyaşlarına boğulmuştu. Norman onun koluna girip, "Hadi, Ettie, gidelim," demişti. Bir saat sonra eve döndüklerinde bebek ölmüştü, beşik ölümü dediklerindendi, ama iyi olmuştu; hiç değilse acı çekmemişti. Ve bundan yıllar önce, savaştan ve Ekonomik Bunalım döneminden bile

önce, okuldan evlerine dönmekte olan üç küçük kız tacize uğramıştı, ama iz bırakacak kadar kötü bir taciz değildi. Kızlar bir adamın onlara üstünde farklı bir köpek resmi olan bir iskambil destesi göstermeyi teklif ettiğini anlattılar. Kızlar onunla çalılıklara gelirlerse, onlara bu muhteşem desteyi gösterecekti. Çalılıklara vardıkları zaman adam, "Ama önce buna dokunmanız lazım," dedi. Bu küçük kızlardan biri, 1978 yılında Brunswick Lisesi'ndeki çalışmalarından ötürü Maine'de yılın öğretmeni seçilen Gert Symes'di. O zaman beş yaşında olan Gert, babasına bu adamın bir elinde birkaç parmağının olmadığını söyledi. Kızlardan biri de bunu doğruladı. Üçüncü kız hiçbir şey hatırlamıyordu. Stella fırtınalı bir gecede Alden'in evden çıktığını, ona sorduğu halde nereye gideceğini söylemediğini hatırlıyordu. Pencereden bakınca oğlunun Bull Symes'le ve Freddy Dinsmore'la buluştuklarını sonra da onlara o sabah evden işe uğurladığı kocasının katıldığını gördü. Bu gruba başkaları da katıldı ve yaklaşık on iki kişi oldular. Aralarında Papaz McCracken'in selefi de vardı. O akşam sivri kayalıklarıyla ağzı açık bir ejderhayı andıran Slyder's Point'in dibinde Daniels adında bir adam bulundu. Bu Daniels denen adam Koca George Havelock'un çeşitli tamiratlar için işe aldığı biriydi. New Hampshire'dan gelmişti, tatlı dilliydi ve ufak tefek işlerde çalışırdı. Onun Slyder's Point'te yürüyüş yaparken ayağının kayarak uçurumdan aşağı düştüğünü söylediler. Boynu kırılmış, kafası parçalanmıştı. Kimse onun yakınlarını tanımadığı için adada gömüldü. Papaz McCracken'in selefi cenazesinde onun için bir konuşma yaparken Daniel'in sağ elinde iki parmağı olmadığı halde ne kadar çalışkan bir adam olduğunu söyledi. Dualar bittikten sonra törene katılanlar belediye sarayı bodrumuna gidip Za-Rex pançı içtiler ve krem peynirli sandviçler yediler. Stella kocasına ve oğluna Daniel'in uçurumdan düştüğü gece nereye gittiklerini hiç sormadı.

"Çocuklar," diyecekti onlara, "biz hep birbirimizi kollardık. Buna mecburduk, çünkü o günlerde Boğaz çok genişti ve rüzgâr azıp dalgalar kabardığı ve erken saatte karanlık bastığı zaman kendimizi çok küçük hissederdik – minik toz tanecikleri kadar. Bu yüzden el ele verip birbirimize destek olmamız çok doğaldı.

"El ele verirdik ve arada bir bunun nedenini merak ettiğimiz veya sevgi diye bir şey var mı diye sorguladığımız zamanlar olduysa, uzun kış gecelerinde rüzgârın ve dalgaların sesini duyup korktuğumuz anlarda bunun cevabını alırdık.

"Hayır, hiçbir zaman adadan ayrılma ihtiyacı hissetmedim. Hayatım buradaydı. Boğaz o günlerde daha genişti."

Stella koya geldi. Sağına soluna bakındı; rüzgâr elbisesini bir bayrak gibi dalgalandırıyordu. Eğer orada birisi olsaydı, her ne kadar üstleri buzla kaplı olsa da, yuvarlak kayalıkların olduğu yere gidecekti. Neyse ki kimse yoktu; Stella iskele boyunca yürüyüp yaşlı Symes'in kayıkhanesinin önünden geçti. İskelenin sonuna varınca bir an orada durup başını kaldırdı; rüzgâr Alden'in şapkasının kulak kapakçıklarını dalgalandırıyordu.

Bill oradaydı, el sallayarak onu çağırıyordu. Onun arkasında, Boğaz'ın da arkasında Burun'daki Congo Kilisesi'ni gördü; çan kulesinin tepesi zor bela seçilebiliyordu.

Stella homurdanarak iskelenin ucuna oturdu ve altındaki kar kabuğuna bastı. Çizmeleri biraz batar gibi oldu ama çok değil. Alden'in şapkasını biraz daha aşağıya çekti –rüzgâr onu uçurmaya kararlıydı– sonra da Bill'e doğru yürümeye başladı. Bir an dönüp arkasına bakmayı düşündüyse de vazgeçti; kalbi buna dayanamazdı.

Çizmeleri kar kabuğunu çıtırdatarak yürüyordu. Bill hâlâ onu çağırmaktaydı. Stella öksürdü, buzu örten karın üstüne kan tükürdü. Artık Boğaz'ın ortasına gelmişti ve hayatında ilk kez Alden'in dürbünü olmadan karşı kıyıdaki "Stanton's Yem ve Sandal Dükkânı' tabelasını okuyabiliyordu. Burnun anacaddesinde gelip geçen otomobillere bakarken aklından şu geçti: *İstedikleri kadar uzağa gidebilirler... Portland'a... Boston'a... New York City'ye. Olur şey değil!* Ve gözlerinin önüne dünyanın dört bir ucuna kadar uzanan yollar geldi.

Bir kar taneciği yüzünü yalayarak geçti. Bir tane daha. Derken üçüncüsü. Çok geçmeden hafif bir kar yağışı başlamıştı; kıpır

kıpır, parlak bir beyazlık içinde yürümeye devam etti. Raccoon Burnu buzlu cam ardından bakar gibi görünüyordu. Alden'in şapkasını bir kez daha aşağıya çekince, siperliğinde biriken karlar dağıldı. Kar tanecikleri rüzgârın etkisiyle savrulurken Stella bunlardan birinin içinde Carl Abersham'ı gördü. *Dancer* teknesi batınca Carl da Hattie Stoddard'ın kocasıyla birlikte sulara gömülmüştü.

Kar şiddetini artırınca o parlak beyazlık matlaşmaya başladı. Burnun anacaddesi önce silikleşti, derken görünmez oldu. Stella bir süre daha kilisenin tepesindeki haçı gördükten sonra, o da kayboldu. Gözden kaybolan son şey, Stanton's Yem ve Sandal Dükkânı tabelası oldu; burada ayrıca motor yağı, İtalyan sandviçleri ve Budwiser birası da satılmaktaydı.

Stella gri-beyaz karla örtülü, tamamen renksiz bir dünyada yürüdü. Neden sonra dönüp arkasına baktı, ama artık ada da gözükmüyordu. Bir süre daha kendi ayak izlerini gördüyse de yağan karla bunlar da kayboluyordu.

Aklından şunlar geçti: *Beyaz körlük başlıyor. Dikkat et, Stella, yoksa anakaraya asla varamazsın. Büyük bir daire içinde yorgunluktan tükenene kadar yürür, sonra da burada donarak ölürsün.*

Bir keresinde Bill ona ormanda kaybolunca ne yapılması gerektiğini anlatmıştı: "Akıllı el"inin olduğu taraftaki bacağının topal olduğunu farz et. Yoksa o bacak seni yönetir ve fark etmeden başladığın noktaya gelene kadar bir daire içinde yürürsün. Stella böyle bir şeyi kaldırabileceğini sanmıyordu. Radyo haberine göre bugün, bu gece ve yarın hep kar yağacaktı ve böyle bir beyaz körlük içinde başladığı noktaya geldiğini bile anlayamazdı, çünkü kar bütün izleri çabucak örtüyordu.

İki çift eldivene rağmen elleri duyarlılığını kaybetmek üzereydi; ayakları çoktan hiçbir şey hissetmez olmuştu. Bir bakıma bu iyi bir şeydi. Bu uyuşma sayesinde yaygaracı arteritinin sesi kısılmıştı.

Stella artık topallamaya başlamıştı, ağırlığını sol bacağına veriyordu. Dizlerindeki arterit uyuşmamıştı ve çok geçmeden çığ-

lıklar atmaya başladı. Beyaz saçları arkasından dalgalanıyordu. Dişlerini sıkmıştı (dört eksiği dışında hepsi kendi dişleriydi) ve doğruca önüne bakıyor, o uçuşan beyazlığın arasından sarı-siyahlı tabelanın ortaya çıkmasını bekliyordu.

Ama öyle olmadı.

Bir süre sonra günün o parlak beyazlığının daha da grileştiğini fark etti. Kar her zamankinden daha yoğun bir şekilde yağmaktaydı. Artık on santim kalınlığındaki yeni karın üstünde yürüyordu. Saatine baktı, ama durmuştu. Stella otuz yıldan beri ilk defa o sabah saatini kurmayı unutmuş olduğunu anladı. Yoksa, bozulmuş muydu? Bu saat ona annesinden kalmıştı ve onu iki kere Alden'le Burun'a göndermiş, orada Bay Dostie tamir edip içini temizlemişti. Hiç değilse saati anakaraya gitmişti.

Havanın giderek grileştiğini fark ettikten on beş dakika sonra ilk kez yere düştü. Bir süre elleri ve dizlerinin üstünde dururken, orada rüzgârı dinleyerek kıvrılıp yatmanın ne kadar kolay olacağını düşündü; ama sonra yüzünü buruşturarak kararlı bir şekilde ayağa kalktı. Rüzgâra karşı dimdik durup gözlerini bir şey görmeye zorlayarak önüne baktı... ama hiçbir şey göremedi.

Yakında hava kararacak.

Eh, yanlış yönde yürümüştü. Bir şekilde bir tarafa kaymış olmalıydı. Yoksa şimdiye kadar anakaraya varmış olurdu. Buna rağmen, anakaraya paralel gidecek kadar yoldan kaydığını sanmıyordu. İçindeki kılavuzu ona sola doğru kaydığını fısıldadı. Hâlâ anakaraya yaklaştığına inanıyordu ama artık çaprazlama ilerliyordu.

İçindeki kılavuzu sağa dönmesini istedi ama Stella buna uymadı. Bunun yerine yine dümdüz yürümeye devam etti. Bir öksürük krizi başladı ve karın üstüne parlak kırmızı kan tükürdü.

On dakika sonra (artık grinin tonu daha da koyulaşmış, ciddi bir kar fırtınasının içinde kalmıştı) bir kez daha düştü, ayağa kalkmaya çalıştı; önce başaramadı ama çok geçmeden kalkabildi. Ayakta sallanarak dururken her an bayılacak gibi oluyordu.

Belki de kulaklarını dolduran o uğultu sadece rüzgârdan olmayabilirdi, ama o rüzgâr nihayet Alden'in şapkasını başından uçurmayı başarmıştı. Stella onu yakalamaya çalıştı, fakat rüzgâr şapkayı hemen uzağa savurdu; şapka hoplaya zıplaya uçarken o koyu grilik içinde sadece parlak turuncu renkte bir nokta gibi görünüyordu. Bir kar tümseğine çarptı, yine havalandı ve gözden kayboldu. Artık Stella'nın saçları serbestçe dalgalanıyordu.

"Sorun değil, Stella," dedi Bill. "Benimkini giyersin."

Stella soluğunu tutup etrafına bakındı. İçgüdüsel bir hareketle eldivenli elleri göğsüne gitti; sivri tırnakların kalbini tırmaladığını hissetti.

Kar perdesinden başka bir şey görmüyordu – ve sonra akşam karanlığında, karlı bir tünelde şeytanın çığlığı gibi çınlayan rüzgârın içinde kocası geldi. İlk başta sadece kar içinde hareket eden renklerden ibaretti; kırmızı, siyah, koyu yeşil, açık yeşil... sonra bu renkler geniş yakalı pazen bir ceket, pazen bir pantolon ve yeşil çizmeler şeklini aldı. Şapkasını ona uzatıyordu; bu Bill'in yüzüydü ve yüzünde ölümüne yol açan kanserden en küçük bir iz bile yoktu. (Stella'nın korktuğu şey kocasını toplama kamplarındaki tutsaklar gibi bir deri bir kemik kalmış, gözleri yuvalarına çökmüş halde görmek miydi?) Bu onu çok rahatlattı.

"Bill? Bu gerçekten sen misin?"

"Elbette."

"Bill," dedi Stella yine ve ona doğru mutlu bir adım attı. Bacakları titriyordu; ona doğru düşüp içinden geçeceğinden korktu –ne de olsa o bir hayaletti– ama kocası onu kuvvetli kollarıyla tuttu. Bu kollar onu, şimdi Alden'le paylaştığı evin kapısından içeriye taşıyan kollar kadar güçlüydü. Bill ona destek olduktan sonra Stella kepin sımsıkı başına geçirildiğini hissetti.

"Gerçekten sen misin?" diye sordu yine, onun yüzüne bakarak; göz kenarlarındaki kırışıklıklar henüz derinleşmemişti; Stella onun gür kahverengi saçlarını ve ceketinin omuzlarında biriken karları görebiliyordu.

"Benim," dedi kocası. "Ve hepimiziz."

Bill onu çevirince Stella karanlığın içinden gelmekte olan diğerlerini gördü. Hattie'nin annesi Madeline Stoddard'ı rüzgârda dalgalanan mavi elbisesi içinde görünce ağzından yarı sevinç yarı korku dolu bir çığlık çıktı. Hattie'nin *Dancer*'la birlikte sulara gömülen babası karısının elinden tutmuştu ve hiç de yosun tutmuş bir iskelet görünümü yoktu. Ve o ikisinin arkasında...

"Annabelle!" diye haykırdı Stella. "Annabelle Frane, bu sen misin?"

Evet, o Annabelle'di; o yarı karanlık içinde bile Annabelle'in Stella'nın düğününde giydiği o sarı elbiseyi tanıdı ve kocasının kolunda yürüyen ölmüş arkadaşına doğru giderken burnuna gül kokusu geldi.

"Annabelle!"

"Neredeyse geldik sayılır, hayatım," dedi Annabelle onun diğer koluna girerek. O zamanlar cüretkâr bulunan bu sarı elbise (ama neyse ki skandal olarak yorumlanmamıştı) omuzlarını kapatmıyordu, ama Annabelle'in soğuğu hissettiği yoktu. Uzun kahverengi saçları rüzgârla dalgalanıyordu. "Çok az kaldı."

Stella'nın öbür koluna girdi ve hep birlikte yine öne doğru yürüdüler. Karlı gecenin içinden başka figürler de çıktı (artık iyice gece olmuştu). Stella hepsini olmasa da çoğunu tanıdı. Tommy Frane, Annabelle'in yanına gelmişti; ormandaki kazada ölen Koca George Havelock, Bill'in arkasında yürüyordu; yirmi yıl boyunca Burun'daki deniz fenerinin bekçiliğini yapmış olan ve her şubat Freddy Dinsmore'un iskambil turnuvasına katılmak için adaya gelen o adam da vardı (Stella bir türlü onun adını hatırlayamadı). Ve Freddy'nin kendisi oradaydı. Onun yanında hâlâ yüzünde şaşkın bir ifadeyle Russell Bowie yürüyordu.

"Bak, Stella," dedi Bill; Stella çok sayıda geminin pruvası gibi görünen bir karaltının karanlığın içinden yükseldiğini gördü. Gemi pruvaları değildi; yarıklar ve çatlaklı kayalardı. Burun'a varmışlardı. Boğaz'ı geçmişlerdi.

Sesler duydu ama ne dendiğini tam anlayamadı:

Elimi tut, Stella –

(seve...)

Elimi tut, Bill –

(ah sen sev...)

Annabelle... Freddy... Russel... John... Ettie... Frank... elimi tutun... elimi...

(sever misin)

"Elimi tutar mısın, Stella?" dedi yeni bir ses.

Dönüp bakınca karşısında Bull Symes'i gördü. Ona kibarca gülümsüyordu, ama Stella onun gözlerinde gördüğü bir şey üzerine müthiş korktu ve hemen kendini çekip Bill'in eline sarıldı.

"Sonuna..."

"Sonuna geldik mi?" diye sordu Bull. "Evet Stella, sanırım sonuna geldik. Ama hiç canın yanmayacak. Hiç değilse benim bugüne kadar bildiğim kadarıyla. Acılar hep geride kaldı."

Stella birden gözyaşlarına boğuldu –o güne kadar bastırdığı bütün gözyaşlarına– ve elini Bill'in avucuna bıraktı. "Evet," dedi, "evet, seveceğim, sevdim ve severim."

Fırtınanın ortasında bir çember oluşturmuşlardı ve rüzgâr onların etrafında çığlıklar atarak esiyor, kar taneciklerini savuruyordu; Stella'nın içinden şarkı gibi bir şey püskürdü. Bu şey havalanarak rüzgârla savruldu. O zaman hep birlikte şarkı söylediler; tıpkı küçük çocukların tiz sesleriyle yaz geceleri koro halinde söyledikleri şarkılara benziyordu. Stella onlarla birlikte nihayet Boğaz'ı geçtiğini hissetti. Biraz acı vardı ama çok değildi; bekaretini kaybederken duyduğu acı çok daha fazlaydı. Gece karanlığında bir çember oluşturmuşlardı. Yağan kar altında şarkı söylediler. Şarkı söylediler ve...

... ve Alden, David ve Lois'e söyleyemedi, ama Stella'nın ölümünden sonraki yaz, çocuklar her yıl olduğu gibi iki haftalığına geldikleri zaman, Lona ve Hal'a söyledi. Onlara, kışın şiddetli fırtınaları sırasında rüzgâr sanki insan sesiyle şarkı söyler gibidir, dedi. Bazen şarkının sözlerini anlar gibi olduğunu söyledi: "Bize verdiği nimetleri için Tanrı'ya çok şükür/Yüce Tanrım, sana binlerce şükür..."

Ama onlara söylemediği şeyler de vardı (böyle şeyleri Alden gibi durgun zekâlı birinin, çocuklara bile olsa yüksek sesle söyleyebilmesi zaten mümkün değildi); bazen bu sesleri duyuyor ve sobanın dibinde oturduğu halde üşüyordu; o sırada elinde ne iş varsa bırakıp rüzgârın artık ölmüş olanların sesiyle şarkı söylediğini düşünüyordu... Boğaz'ın ortasında bir yerde durmuşlar, çocuklar gibi şarkı söylüyorlardı. Bu sesleri duyar gibi olduğu gecelerde bazen rüyasında kendi cenazesinde kendisinin şükran duasını söylediğini görüyordu.

Asla anlatılamayacak şeyler vardır ve sır olmasa bile, tartışılmayacak şeyler vardır. Fırtına dindikten bir gün sonra anakarada donarak ölmüş olan Stella'yı bulmuşlardı. Raccoon Burnu kasaba sınırının yaklaşık yüz metre güneyinde, koltuk gibi bir kayanın üstünde oturuyordu. Donmuştu. Corvette marka otomobili olan doktor hayretler içindeydi. Boğaz'ı geçmek, yaklaşık sekiz kilometre yol yürümeyi gerektiriyordu, ama yasa gereği (tek başına ölenler veya olağandışı ölümler olunca) yapılan otopsi sonucuna göre Stella son evre kanser hastasıydı, kanser bütün vücudunu sarmıştı. Alden annesinin başında bulunan kepin kendisine ait olmadığını David ve Lois'e söylemeli miydi? Larry McKeen bu kepi tanımıştı. Keza John Bensohn. Alden bunu onların gözlerinden okumuştu; muhtemelen onlar da Alden'in gözlerinde aynı şeyi görmüşlerdi. Ölmüş babasının kepini unutacak kadar çok yaşamamıştı.

"Bunlar yavaş yavaş düşünülmesi gereken şeylerdir," diye açıklardı çocuklara, eğer dile getirebilseydi. "Ellerin bir işle meşgulken ve kahve kupan yanındayken uzun uzun düşünülmesi gereken şeyler. Bunlar Boğaz'la ilgili sorular olabilir: Ölüler şarkı söyler mi? Ve onlar yaşayanları severler mi?"

Lona ve Hal anne babasıyla birlikte Al Curry'nin teknesiyle anakaraya döndükten sonraki gecelerde Alden bu soruyu, diğerlerini ve babasının kepini uzun uzadıya düşündü.

Ölüler şarkı söyler mi? Severler mi?

O uzun gecelerde, annesi Stella Flanders nihayet mezarındayken tek başına kalan Alden iki sorunun da cevabının "evet" olduğunu düşünürdü.

Notlar

Kısa hikâyelerin nereden kaynaklandığı herkesin ilgisini çeken bir şey değildir ve bu çok normaldir – otomobil kullanmak için içten yanmalı motorları anlamak gerekmez. Bir hikâyeden tat alabilmek için o hikâyenin oluşumunu etkileyen koşulları da bilmeniz gerekmez. Motorlar mekaniklerin ilgi alanıdır; hikâyelerin yaradılışıysa akademisyenlerin, o yazarın hayranlarının ve her şeyi merak edenlerin ilgisini çeker. Bu kitapta birkaç hikâye hakkında bazı notlar ekledim – meraklı okuyucuların ilgisini çekebileceğini umduğum şeyler. Ama eğer daha da meraklı iseniz, hemen kitabı kapatın; sizi temin ederim ki pek fazla bir şey kaçırmayacaksınız.

"Sis" – Bu hikâye 1976 yılında temsilcim Kirby McCauley'in yayına hazırladığı bir yeni hikâyeler antolojisi için yazıldı. McCauley üç yıl önce *Frights* (Korkular) adıyla bu tür bir kitap çıkarmıştı. O kitap karton kapaklıydı. Bu defaki ciltli olacaktı ve çok daha iddialıydı. Adı *Dark Forces* (Karanlık Güçler) olacaktı. Kirby benden bir hikâye istiyordu ve bunu almak için öylesine kararlı ve ısrarcı bir tutum gösterdi ki, bence bu bir yazar temsilcisinin en önemli niteliğidir.

Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Kendimi zorladıkça, fikirler benden uzaklaşıyordu. Kafamın içindeki kısa hikâye makinesi-

nin geçici veya kalıcı olarak bozulduğunu düşünmeye başladım. Derken o fırtına oldu, ki bunu bu hikâyede tarif ettim. En azgın döneminde de o zamanlar yaşamakta olduğumuz Bridgton'daki Uzun Göl'de gerçekten bir hortum oldu; ailemi alt kata indirmek için ısrar ettim (karımın adı Tabitha'dır, Stephanie onun kız kardeşinin adıdır). Ertesi gün gittiğimiz pazar yeri hikâyede tarif ettiğim gibiydi, ama neyse ki Norton gibi korkunç bir canavar yoktu. Gerçek hayatta Norton'ın yazlık evinde Ralph Drew adındaki çok sevimli bir doktorla karısı yaşamaktadır.

Pazar yerindeyken ilham perim pat diye kafama sıçtı – her zamanki gibi, hiçbir uyarı olmadan. Tezgâhların arasında dolanıp sosisli sandviç ararken, birden hayalimde tarih öncesi devasa bir kuş canlandı; koca kanatlarını çırparak et tezgâhına uçarken diğer tezgâhlardaki konserve kutularını, domates suyu şişelerini deviriyordu. Oğlum Joe ile çıkış şeridine geldiğimizde, oradaki insanların tarihöncesi canavarların kuşattığı bir süpermarkete sığındıkları bir hikâye fikriyle oyalanıyordum. Çok komik olur, diye düşündüm – *The Alamo* filmini Bert I. Gordon'un yönettiğini düşünün... Hikâyenin yarısını o gece, geri kalanını da ertesi hafta yazdım.

Biraz uzunca oldu ama Kirby beğendi ve o haliyle kitaptaki yerini aldı. Bunu yeniden yazana kadar pek sevmemiştim – özellikle de David Drayton'un daha karısına ne olduğunu öğrenmeden Amanda'yla yatmasını... Bana çok kalleşçe gelmişti. Ama yeniden yazarken hoşuma giden bir dil ritmi keşfettim ve bu ritmi aklımda tutarak hikâyeyi diğer uzun hikâyelerimin bazılarından daha başarılı bir şekilde bitirebildim. (*Kuşku Mevsimi*'ndeki "Yetenekli Öğrenci" bu hastalığa iyi bir örnektir.)

Bu ritmin gerçek anahtarı hikâyenin ilk satırının planlı kullanımıdır; bu fikri Douglas Fairbanks'ın *Shoot* (Vurun) adlı harika romanından çalmıştım. Bence bu ilk satır bütün hikâyenin esasıdır, bir çeşit Zen efsunudur.

David Drayton'un kendi sınırlarını keşfedişindeki benzetmeyi de beğendiğimi söylemeliyim; hikâyenin neşeli pespayeliği de hoşuma gitmişti. Bunu bir kolunuz sevgilinizin omzundayken

siyah-beyaz olarak ve pencerede kocaman bir hoparlör varken görmeniz gerekiyor.

"Burada Kaplan Var" – Stratford, Connecticut'taki birinci sınıf öğretmenim Bayan Van Buren'di ve hepimiz ondan çok korkardık. Sanırım bir kaplan gelip onu yeseydi çok üzülmezdim. Eh, çocukluk işte...

"Maymun" – Yaklaşık dört yıl önce bir iş için New York City' deydim. New American Library'de arkadaşlarımı ziyaret ettikten sonra otelime yürürken sokakta kurmalı oyuncak maymunlar satan bir adam gördüm. Beşinci Cadde'yle Kırk Dördüncü'nün kesiştiği yerde kaldırıma gri bir örtü sermişti ve üstünde eğilip kalkan, gülen ve ellerindeki zilleri tokuşturan on tane maymun vardı. Bu manzara bana ürkütücü gelmişti ve otelime varana kadar neden böyle hissettiğimi anlamaya çalıştım. Sonunda bana elinde kırkma makası olan ve bir gün herkesin ipini kesecek olan o kadını hatırlattığına karar verdim. Bu fikri aklımda tutarak hikâyeyi bir otel odasında ve elyazısıyla yazdım.

"Bayan Todd'un Kestirme Yolu" – Benim karım gerçek hayattaki Bayan Todd'dur; bu kadın kestirme bir yol bulmak için deli olur ve hikâyedeki pek çok kestirme yol da gerçekten vardır. Ve bu kadın hepsini bulmuştur. Ve karım Tabby bazen gerçekten de gençleşmiş biri görünüyor, ama ben umarım Worth Todd'a benzemiyorumdur. Ona benzememeye çalışıyorum.

Bu hikâyeyi çok severim; beni gıdıklar. Ve o yaşlı adamın sesi yatıştırıcıdır. Yazdığın her şey sana yepyeni ve yeni icatlarla dolu göründüğü zamanlarda arada bir eski günleri hatırlatan bir şey yazarsın. Bunu yazarken "Bayan Todd" bana öyle geldi.

Bununla ilgili son bir not: Hikâyeyi üç kadın dergisi geri çevirdi, çünkü bir kadın işerken çömelmezse, bacaklarına işer, diye bir satır vardı. Bu editörler belli ki, ya kadınların hiç işemediklerini düşünmüş ya da bu gerçeğin hatırlatılmasını istememişlerdi.

Geri çeviren üçüncü dergi olan *Cosmopolitan*'ın editörleri ana karakterin kendi hedef kitleleri için çok yaşlı olduğunu düşünmüşlerdi.

Yorum yapmayacağım, ama sonunda *Redbook* hikâyemi kabul etti. Onlara minnettarım.

"Jaunt" – Bu hikâyeyi *Omni* için yazmıştım ve haklı olarak geri çevrilmişti, çünkü bilimsel tarafı çok titrekti. Hikâyedeki kolonicilerin su araması Ben Bova'nın fikriydi ve ben de bu versiyonunu kullanmıştım.

"Raft" – Bu hikâyeyi 1968 yılında "The Float" (Şamandıra) adıyla yazmıştım. 1969 sonlarında bunu *Adam* dergisine sattım; hedef kitlesi kızlar olan çoğu dergi gibi onlar da hikâyenin kabulünde değil, yayınlandığında ödeme yapıyorlardı. Ödeyecekleri miktar iki yüz elli dolardı.

1970 ilkbaharıydı, beyaz Ford steyşın vagonumla University Motor Inn'den evime giderken, 00.30'da yeni boyanmış bir yaya geçidini koruyan trafik konilerine çarptım. Boya çoktan kurumuştu ama hava karanlık olduğu için kimse bu konileri oradan almamıştı. Bunlardan biri yerden sekip egzoz borumun ucundaki susturucumu söktü. Çok kızmıştım. Bu konileri alıp Orono Belediyesi'ne gitmeye karar verdim. Ertesi sabah bunları polis karakolunun önüne yığıp bu sayede sayısız susturucu ve egzoz borusunu tahrip olmaktan kurtardım, "Bana madalya vermelisiniz," diye bir not bırakacaktım.

Yüz elli kilometre yol aldıktan sonra dikiz aynamda fırıl fırıl dönen mavi ışıkları gördüm.

Orono polis memurunun otomobilimin arkasındaki konileri gördükten sonra bana bakışını hiç unutamam. "Evlat, bu trafik konileri senin mi?"

Konilere olduğu gibi bana da el konuldu; o gece Orono Belediyesi'nin misafiri oldum. Bir ay sonra Bangor District Mahkemesi'nde duruşmam yapıldı ve küçük çaplı hırsızlıkla suçlandım. Kendi avukatlığımı yaparken çok aptal bir müvekki-

lim vardı. İki yüz elli dolar para cezasına çarptırıldım ama tabii o kadar param yoktu. Bunu sağlamam için bana yedi gün süre tanıdılar, yoksa Penobscot County'nin misafiri olarak otuz gün daha kalacaktım. Annemden borç alabilirdim, ama içinde bulunduğum koşullar kolay anlaşılır gibi değildi.

Her ne kadar bir yazar hikâyesinde asla *deus ex machina* kullanmamalıysa da, gerçek hayatta bunun sık sık gerçekleştiğini biliyorum. Benimki, yargıcın kararından üç gün sonra *Adam* dergisinden gelen iki yüz elli dolarlık bir çek şeklinde geldi. "Şamandıra" adlı hikâyem içindi. Bu bir nevi birisinin size Hapisten Bedava Çıkış kartı göndermesi gibiydi. Çeki hemen bozdurup cezamı ödedikten sonra artık trafik konilerinden uzak durmaya karar verdim.

Ama ilginç bir şey oldu: *Adam* sadece yayınlandığı zaman ödeme yapardı ve parayı aldığıma göre hikâyenin yayınlanmış olması gerekirdi. Ama bana derginin bir nüshası gönderilmediği gibi, devamlı aradığım halde dergiyi satış noktalarında da göremedim. *Boobs and Buns* ve *Spanking Lesbians* gibi porno dergilerinin satıldığı yerlerde, Knight Yayıncılık Şirketi'nin çıkardığı bütün yayınların sayfalarını karıştırdım ama hiçbirinde hikâyemi göremedim.

Zaman içinde nasıl olduysa, özgün metnimi de kaybettim. Bundan on üç yıl kadar sonra, 1981'de bu hikâyeyi düşünür olmuştum. *Creepshow*'un son redaksiyonunun yapıldığı Pittsburgh'daydım ve canım sıkılıyordu. O hikâyeyi yeniden yaratmaya karar verdim ve sonunda ortaya "Raft" çıktı. Olaylar bakımından özgün haliyle aynıdır, ama sanırım ayrıntıları daha ürkütücü olmuştur.

Her neyse, eğer "The Float" (Şamandıra) adlı hikâyemi gören varsa veya elinde bunun bir nüshası olan varsa, lütfen bir fotokopisini bana göndersin. Benim deli olmadığımı doğrulayan bir kartpostala bile razıyım. *Adam*'da veya *Adam Quarterly*'de ya da daha kuvvetli ihtimalle *Adam Beside Reader*'da çıkmış olabilir. (Bu isim gerçekten çok tuhaf, ama o günlerde sadece iki pantolonum,

üç çift iç çamaşırım vardı ve dilencilerin seçme hakkı olmazdı; tabii *Spanking Lesbians* gibi bir dergide yayınlanmasından çok daha iyiydi.) Yeter ki, Ölü Bölge'den başka bir yerde yayınlandığını bileyim.

"Yaşama Hırsı" – Bir gün yamyamlık konusunu düşünmeye başladım –çünkü insan arada bir böyle şeyleri düşünüyor– ve ilham perim bir kez daha bağırsaklarını kafama boşaltıverdi. Biraz kabaca ifade ettim, ama inanın eğer ilham perime biraz müshil gerekirse, seve seve vermeye hazırım. Her neyse, acaba bir insan *kendi kendini* yiyebilir mi, diye düşünmeye başladım ve eğer bu mümkünse, malum kaçınılmaz olan şey gerçekleşmeden ne kadar yiyebilirdi? Bu fikir o kadar mide bulandırıcıydı ki, birkaç gün boyunca sadece bunun üstünde düşünmekten başka bir şey yapamadım. Beceremem korkusuyla bir türlü yazıya dökemiyordum. Nihayet bir gün terasımızda oturmuş hamburger yerken karım bana neden güldüğümü sorunca, bu fikri hiç değilse bir deneme sürüşüne çıkarmaya karar verdim.

O sıralarda Bridgton'da yaşıyorduk ve kapı komşumuz emekli doktor Ralph Drews'la bir saat kadar konuştum. İlk başta kuşkuyla baksa da (bir yıl önce başka bir hikâyeyi tasarlarken ona bir insanın bir kediyi yutması mümkün müdür, diye sormuştum) sonunda bir insanın kendi kendini yiyerek epeyce bir süre dayanabileceğini kabul etti; maddesel olan başka her şey gibi, insan vücudunun da depolanmış enerjiden ibaret olduğunu söyledi. Peki, ya tekrar tekrar kesilmenin şokları olmaz mıydı? Bana verdiği cevap, pek az değişiklikle, hikâyenin ilk paragrafında vardır.

Sanırım, William Faulkner asla böyle bir şey yazmazdı, değil mi? Eh, n'apalım...

"Otto Amcanın Kamyonu" – O kamyon ve o ev gerçektir; bu hikâyeyi uzun bir otomobil yolculuğum sırasında oyalanmak için uydurdum. Hoşuma gitti ve birkaç gün içinde yazdım.

* * *

"Boğaz" – Tabby'nin en küçük erkek kardeşi Tommy bir zamanlar Sahil Güvenlik'teydi. Uzun ve girintili çıkıntılı Maine sahilinde Jonesport-Beals bölgesine tayin olmuştu; Sahil Güvenlik elemanlarının en önemli görevi büyük şamandıralardaki aküleri değiştirmek ve siste kaybolan veya tekneleri kayalıklara oturan salak uyuşturucu kaçakçılarını kurtarmak oluyordu.

Oralarda pek çok ada bulunur ve birbirlerine çok bağlı ada cemaatleri vardır. Tabby'nin kardeşi bana adasında yaşayıp orada ölen Stella Flanders'ın gerçek hayattaki mevkidaşını anlattı. Domuz Adası mıydı, İnek Adası mı? Hatırlamıyorum. Ama bir hayvan adı vardı.

Buna inanmakta zorlanmıştım. "Hiç mi anakaraya geçmek istememiş?" diye sordum.

"Hayır, ölene kadar Boğaz'ı geçmek istemediğini söyledi," dedi Tommy.

Boğaz kelimesi bana yabancı gelmişti; Tommy bana açıkladı. Istakoz avcılarının, Jonesport'la Londra arasında uzun bir Boğaz vardır esprisini de bana Tommy anlatmıştı; bunu hikâyeye sıkıştırdım. Bu hikâye ilk olarak *Yankee*'de "Do the Dead Sing?" (Ölüler Şarkı Söyler mi?) adıyla yayınlandı, pekâlâ iyi bir başlıktı, ama daha sonra bu kitaptaki başlığa döndüm.

Evet, hepsi bu işte. Sizi bilmem ama ben ne zaman sonuna gelsem kendimi uyanmış gibi hissederim. Rüyayı kaybetmek biraz üzücüdür, ama etrafımdaki her şey –gerçek şeyler– tıpkı eskisi gibi güzel olur. Bu yolculuğa benimle geldiğiniz için teşekkür ederim; çok zevk aldım. Her zaman zevk alırım. Umarım siz de yolculuğun sonuna sağ salim varmışsınızdır ve yine gelirsiniz. Çünkü o New York kulübündeki komik uşak gibi, her zaman başka masallar vardır.

STEPHEN KING
Bangor, Maine